

ΦΥΤΟΠΙΝΑΞ

seu

ENVMERATIO

PLANTARVM

ab Herbarijs nostro seculo descriptarum,
cum earum differentijs:

CVI

*plurimarum haectenus ab iisdem non descriptarum
succinctae descriptiones & denomina-
tiones accessere:*

Additis aliquot haectenus non sculpta-
rum PLANTARVM viuis
Iconibus:

CASPARO BAVHINO

Botanico & Anatomico

Acad. Basileens. ordin.

AVCTORE.

1596

Mo. Bot. Garden,

1893

Cum Gratia & Priuilegio Cæs. Majest.

BASILEÆ,

PER SEBASTIANVM

HENRICPETRI

M. Diet. 5.

ANNO CHRISTI CIO. IO. XIC.
ÆTATIS XXIX.

*Corporis effigiem sumis pictoris ab arte:
Ipsemet ast animi solus Apelles eris.*

IOAN. ALBOSIVS HENRICI IV.

Francorum & Navarrae
Regis Archiater.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΒΑΥΙΝΟΥ

σοφωτάτου Ιατροῦ εἰκόνα

Βαυίνου γράψαι σῆμα ζωγράφω δ' μαρτυρῆεν
Τὸν ἢ νόον γράψαι οὐ τις ἀνὴρ δυνάταυ.

*Hippocrates latet hoc vultu, doctusq; Galenus
Et quæ tot libris pingitur Iatrice.*

PAVLVS MAISTRÆVS

in Acad. Lutetiana Professor
Med. Regius.

In eiusdem Effigiem.

CORPUS BAVHINI hic, in scriptis cernito mentem:
Scripta senem, iuuenem florida forma refert.

Vix vbi ter quinos senosq; peregerat annos,

Vir, Doctor præstans, atq; Professor erat.

Ingenij specimen solers imitabile nulli,

Mirandum cunctis, vtile cuiq; tenet.

Tam bene compositum nil, quod non arte resoluat,

Sive hominum ressecet corpora, sive feras.

Nulla Metalla tenet tellus, non continet herbam,

Plurima quorum non nomina, vimq; sciat.

Tanto successu Medicinam conficit agris,

Vt mortis vires fregerit arte sua.

Testes sunt & erunt condenda & condita scripta:

Tu vite vsuram mittito, sancte DEVS.

Crescat cum scriptis nomen, cum nomine laudes:

Dignum laude virum, laude carere nefas.

CHRISTOPHORVS RÖSSLER

Philos. & Medicinæ Doctor,

Francensteinensium Poliater.

VV. CLL.

Philosophis & Medicis

PASCHALI GALLO VILLEFANENSI
Pictaviensium Medico:

IACOBO ZVINGERO BASILEENSI
Linguae Graecae in Acad. Basil.
Profess. ordin.

LEONHARDO DOLDIO HAGENOE
ensi, Norinbergensium Medico:

IO. HENRICO CHERLERO BASIL.
Philosophiae in Acad. Nemaufana Gall.
Profess. Regio:

AMICIS SVIS
Auctor

Hanc primam partem

PHYTOPINACIS,

Ob plurimas ex Germania, Gallia
& Italia transmissas

PLANTAS

Antidori loco
& perpetui amoris monument.
offert.

KAL. MARTI.

CIO. IO. IVC.

ΤΥΚΗ ΚΑΙ ΠΟΝΩ.

AD

AD LECTOREM.

TV

QVIS QVIS HÆC NOSTRA
LECTVRVS ES

Censorem æquum te exhibeto:
Laborem immensum perpendito:
Fidem & diligentiam considerato:
Iuuandi studium agnoscito.

& quod primum fiet

DEI OPT. MAX.

Sapientiam, in tot millibus Plantarum condendis:
Clementiam, tot vires & facultates ipsis tribuendo:
Bonitatem, vt qui ijs dignoscendis, tot hoc nostro se-
culo Viris Clariss. gratiam sit largitus, nobi-
scum admireris, eosdemq;
imiteris.

HERBARVM NAMQVE COGNITIO

non solùm ad ΕΥΣΧΗΜΟΣΗΝΗΝ

& Medici ornatum facit,

*Sed eius Cognitio, vero Medico Philosopho ad primè
necessaria, monente Præceptore*

communi

GALENO I. DE ANTIIDOTIS V.

Medicus omnium STIRPLVM, si fieri potest, peritiam
habeat, consulo: sin minus, plurium saltem, qui-
bus frequenter vtimur.

AD LECTOREM BOTANI
CVM PRÆFATIO.

*V*NIuersalis nostræ HERBARVM
historiæ & operis SYNONYMORVM pro-
dromum accipe, institutum nostrum in hoc
opere percipe. Cùm annis ab hinc viginti
Galenî sententiam quæ habetur 3. de Compo-
sitione medicamentorum κατὰ ἄν 2. (Quisquis auxiliorum
vndiq; copiam habere volet, omnis materiæ Stirpium,
Animalium, & Metallorum, tum aliorum terrestrium
corporum, quæ ad Medicinæ vsum ducimus, expertus
esto, vt ex eis & exacta & notha cognoscat. Deinde, in
commentario quem de Simplicium medicamētorum
facultate prodidi, sese exerceat. Nisi enim hoc modo in-
structus ad præsentis operis præsidia veniat, verbotenus
quidem, medendi methodum sciet, opus verò nullum
ipsa dignum, perficiet.) legissemus, animum non solum ad
studium Anatomicum, sed etiam Botanicum, adiecimus: cu-
ius nomine ea qua fieri potuit & studio, & diligentia, non so-
lum autores Botánicos, tanquam mutos præceptores, legendo
& relegendo, consulimus: verum etiam & viuos, quoscunq;
cognouimus in Germania, Italia & Gallia, coràm attentè au-
diuimus, de Plantarum nominibus, viribusq;, studiosè inqui-
siuimus: & quod præcipuum erat, Plantas locis natalibus in-
spiciendo, nullis laboribus, nullis molestiis, nullisq; sumptibus,
pepercimus: cùm vt habet Galenus loco citato, Boni indolis
iuuenes, vt medicamentorum materiã cognoscant,
ipsimet inspicere debent, non semel aut bis, sed frequẽ-
ter: quoniã sensibiliũ rerum cognitio sedula inspectio-
ne perficitur. Incitauit & Dioscoridis nostri exemplũ qui ab
ineunte iuuetate, iugi desiderio cognoscenda materiæ allectus,
permultas regiones peragrauit. At non semel, sed sæpius eas-
dem inspeximus, cui enim (monente Dioscoride) in animo est
horum peritiã assequi necesse est eam prima germinatione
solo emergentibus, adultis & senescentibus, adesse: nam qui
pullu-

P R Æ F A T I O.

pullulanti herba duntaxat adstiterit, adultam cognoscere nō potest: neq; qui adultam tantū inspexerit, nuper erumpentem noscet. Quare, qui sæpius ad visendas herbas & earum natales se contulerit, earum cognitionē maximè consequetur. Hinc Galenū ut videre est 1. Antid. 2. in Cyprum, ob metallica quedam, nauigauit, unde Cadmiam, pompholygem, dyphriges, aliāq; plurima in usum Pergamensium auexit, in primis ingentem Chalchanti copiam, ut plenius habetur, com. 3. in lib. de vict. rat. In Palestinam, Opobalsami causa, abiit: in Lemnum insulam secundo (ut habetur 9. Simplic.) nauigauit, ut Sigilli, vel terra Lemnia natales, inspiceret. Verū, & ipsas Plantas, qua fieri potuit genio & ingenio lectas, exsiocauimus, reseruauimus (ita ut in præsens, aliquot Plantarum millia penes nos habeamus) cum autoribus contulimus, & id maximè nunc ab annis quindecim, cū in Academia nostra, hoc muneris fuerit commissum, ut Artis nostræ clientes, ad plana, mōtosa, palustriaq; ad Herbarum inspectionem & cognitionem, deducamus, quod factitamus non semel, sed sæpius. Ast, cū animaduertissemus multos ab hoc studio absterreri, ob nominum apud autores diuersitatem (licet petentibus, ad codicillos diuersa autorum nomina dictare soleamus, imò & domi postmodum, in ipsis autoribus, & nostro Horto sicco, ostendamus) **SYNONYMORVM** opus ex ijs autoribus, quorum post præfationem fiet mentio, & quibusdam alijs, conscripsimus & absoluimus: **VNIuersalem** quoq; **HISTORIAM** cepimus. Verū, cū in omnibus rebus nil Methodo sit utilius, censuimus hunc **PHYTOPINACEM** primò emittendum esse, idq; ut constaret, quænam Planta iam descripta forent. Hanc ergò Methodum etiam in **SYNONYMORVM** opere, obseruauimus: eandem in **Vniuersali** historia, si **DEVS** vitam & vires fuerit clementer largitus, ut ad finem quoq; perducere possimus, obseruaturi.

Verū in hoc Opere octo sunt notanda. Primò, Plantas congeneres non separatas esse, sed iunctas, habita potissimum ratione formæ externæ, idq; propter discipulos, quos iuuare cupimus.

P R Æ F A T I O.

mus. Dein, quæ Dioscorides, Theophrastus & Plinius, de unius vel alterius planta differētis & speciebus habēt, præmisimus, ut sic inter Veteres & Recētiores fiat collatio: studuimus quoque, nostras Plantas ad veterum plantas, & ex nostra, & ex aliorum sentētia, reducere, sed plenius in Vniuersali historia. Tum, Etymirationem, ubi licuit, explicauimus, cū nomina cognita, incognitis firmiter memoria infixæ hæreant. Quarto, plerisq; nomen imposuimus, perspicuitatis gratia, cuius nomine communiter nota aliqua quæ à quolibet in planta obseruari potest, nomini addita. Quinto, subiiecimus (ubique, ferè) primi autoris qui eius planta meminit, nomen, paginam, librū & caput, ut hac ratione nullus sua laude frustretur, quod ex editionibus colligere licuit, cū omnes cōquiramus Herbarios, etiam diuersas editiones. At ut intelligatur de qua Planta sit sermo, tertio loco posuimus alicuius autoris nomen, qui icone eam expressit, nisi primus eam expresserit: semper tamen Lobelij nomen adiecimus, si eius planta apud ipsum extet figura, idq; eius nomine, cum Lobelij icones in studiosorum manibus frequenter animaduertimus. Sexto, cuiuslibet Planta differentias, quas uellectione, vel collectione obseruauimus, adiecimus. Septimo, & eorum qui primò aliquas communicarūt, nomina notaui, ne frustra nostro nomine laborarint, & quo & alios, ad idem præstandum, inuitemus & incitemus, idemq; à nobis expectent. Tandem, ne solū ea quæ ab alijs fuere proposita referamus, uoluimus Plantarum ultra cētum & sexaginta (ut ex Indice sequenti & peculiari est colligere) hætenus nō descriptarum breues delineationes adijcere, licet adhuc plures habeamus, quæ ijs Plantis, quarū in secūda parte fiet mētio, iungēde sunt. Animus quoq; erat, plurimarū Plantarum figuras, hætenus non sculptas, adijcere, sed spe, ob pictoris inopiam, frustrati fuimus, ita ut tantū aliquas adijcere licuerit, plures alteri parti D E O duce & adiutore, addituri.

Hæc est instituti & propositi operis ratio, & methodus, his in rem tuam Candide L E C T O R utere, & proximè alia tibi Botanica quàm Anatomica prælo commissa, expecta. Vale & uine, ut post uiuas.

AUTHO-

AVTHORES QVI IN HOC

Opere citantur.

- A**CTVARIVS cum principibus impressus in fol. 1567.
Adamus Lonicerus lingua Germanica scrip. in fol. Frā-
cofurti 1582.
Aloysius Anguillara Italicè in 8. Venetijs 61. quem Latinum
fecimus & notis illustrauimus.
Andreas Cæsalpinus in 4. Florentiæ 84.
Andreas Lacuna lingua Hispanica scrip. in fol. Salamancæ 63.
Andræ Theueti Gallia Antartica siue America lingua Gal-
lica scrip. in 4. Lutetiæ 58. eiusdem Cosmographia.
C. Plinius secundus in folio Lugduni 87.
Caroli Clusij Corollarium gallicum ad Dodonæi edit. Galli-
cam, in folio Antuerpiæ 57.
Eiusdem notæ in Monardem & Garziam in 8. Antuer. 74.
Eiusdem historia Hispanica in 8. Antuerpiæ 76.
Eiusdem historia Pannonica in 8. Antuerpiæ 84.
Castor Durates Romanus lingua Italica scrip. in fol. Romæ 85.
Christophori A Coste de Indiæ Orientalis plantis lingua Ita-
lica scrip. in 4. Venetijs 85.
Claudius Galenus de simplicibus.
Conradi Gesneri horti Germanicè cum appendice, in folio
Argentinae 61. cum Cordo impressus.
Eiusdem Catalogus quadrilinguis in 4. Tiguri 42.
Eiusdem mons Fractus & de Lunarijs in 4. Tiguri 55.
Eiusdem assertio de Aconites cū epistolis in 4. Tiguri 77.
Eiusdem de Collectione stirpium per Casp. VVolfsum
edit. Tiguri in 8. 87.
Euricij Cordi Botanologicum in 8. Coloniae 34.
Fabij Columnæ Phytobasanos in 4. Neapoli 92.
Garziæ ab Orto de plantis Indicis Clusio interprete in 8. An-
tuerpiæ 74.
Hieronymi herbarij Argentinensis Apodixis Germanica in
fol. Argentinae 36. cum Tomo 2. Brunfeli editus.
Hieronymi Tragi historia Latina, vt David Kyberus transtu-
lit in 4. Argentinae 52.
Iacobi Dalechampij aliquot icones additæ Dioscoridi in 8.
Lugduni 52. impressi: eiusdem notæ in Plinium.

Iacobi Syluij notæ in Mesuë de simplicibus in 8. Lugduni 48.
Iacobi Theodori Tabernemontani historia Germanica in folio Francofurti prima pars 88.

Eiusdem secunda pars per Nicolaũ Braun edita ibidẽ 91.
Eiusdem icones in 8. Francofurti 90.

Ioachimi Camerarij editio Matthioli epitomes in 4. Francofurti 86. Eiusdem hortus Medicus in 4. ibidem 88.

Iohannis Bauhini de plantis à diuis denominatis in 8. Basileæ 91. Eiusdem de Absinthijs in 8. Montembelgardi 93.

Iohannis Costæ notæ in Mesuem in fol. Venetijs 70.

Iohannis du Choul descriptio montis Pilati in Gallia in 4. Tiguri 55. (duni 48.

Io. Damasceni Mesues de medicamentis simplicibus in 8. Lug-

Io. Serapionis de simplicibus in folio Argentinae 31. (ti 88.

Io. Thalijsylua Harcynia per Camerariũ edita in 4. Francofor-

Iulij Cæsaris Scaligeri Exercitationes in 8. Francofurti 76.

Leonhardi Fuchsi historia Latina in fol. Basileæ 42. eiusdem icones in 8. Basileæ 49.

Leonhardi Rauvvolfsi Hodæporicũ Germanicẽ in 4. Lauin-
Lugdunense herbarium in folio 87. (gæ 83.

Melchioris Guilandini Theon in Matthiolũ in 4. Patauij 58.

Eiusdem Epistolæ aliquot ibidẽ: Eiusdẽ pappyrus in 4.
Venetijs: multa ex ore ipsius accepimus.

Matthiæ Lobeli obseruationes in folio Antuerpiæ 76.

Eiusdem icones 81.

Nicolai Monardis Indiae Occidentalis plantæ lingua Italica pars prima & secunda in 8. Venetijs 75. tertiã partẽ non habem⁹. Eiusdẽ editio Latina, Clusio interprete. 8. Antuer. 74.

Othonis Brunfelsi editio Latina in folio, cuius tomus primus Argentinae 32. secundus & tertius ibidem 36. prodijt.

Eiusdem editio Germanica in 4. Argentinae 39.

Pedacij Dioscoridis editio Græcolatina ex Goupilij castigatione & Ruellij versione.

Petri Andreae Matthioli editio Italica in fol. Venetijs 68.

Eiusdem editio Latina in fol. Venet. 70. eiusdem icones in 4. Venet. 71.

Petri Bellonij, icones aliquot Gallica lingua in 4. Lutet. 57.

Eiusdem de Coniferis arboribus in 4. Lutet. 53.

Eiusdem obseruationes vt Clusius vertit. 8. Antuer. 89.

Petri

Petri Penæ Aduersaria fol. Londini 70. quæ postmodum ob-
seruationibus Lobeli (ablata præfatione & titulo) addita.
Prosperis Alpini de plâtis Ægypti & de Balsamo 4. Vener. 92.
Remberti Dodonæi editio Gallica, ex Belgica à Clusio trans-
lata fol. Antwerp. 57. Eiusdem icones in 8. Antuer. 53. Eius-
dem editio Latina in 8. Eiusdê editio Latina fol. Antuer. 83.
Simeonis Sethi de alimentis in 8. Basil. 61. (fil. 34.
Theophrasti historia & de causis, Gaza interprete in fol. Ba.
Valerij Cordi commentaria in Dioscoridem (cuius notas ma-
nuscriptas ab autore habemus) Eiusdem historia: eiusdem
obseruationum sylua quæ simul opera Gesneri edita in fol.
Argentinae 61.

A Q V I B V S

P L A N T A E V E L S E M I N A
communicata.

B ernhardus Paludanus D. in Frisia.	Ioannes Robinus hortulanus Regius
Bernhardinus Triuesanus D. Pa-	Lutetia.
tauinus.	Ioannes Richterius Med. Cand.
Christophorus Schyvartzius D. Du-	Ioannes Sebastianus Trid. D. Argent.
cis VVirtemb.	Ioannes Vischerus D. Tubingensis.
Cornelius Vossenholius D. Hambur-	Ioachimus Camerari ⁹ D. Norimber.
gensis.	Iosephus Casabona hortulanus Du-
Daniel Prynusius D. Polonus.	cis Hetrur.
David Vasmarus D. Lubecensis.	Laurētius Rosenauv Pharmacop.
Emanuel Vrstisius M.	Laurētius Scholtzius D. Vratislauic.
Euherhardus Vorstius D. in Belgio.	Leonhardus Doldius D. Norinberg.
Fabius Colūna D. Neapolitan ⁹ Ital.	Lucas Iustus M. (sis.
Felix Platerus D. Basileensis.	Martinus Chmielecus D. Basilec.
Ferrandus Imperatus Pharmacop.	Melchior Guilandinus horti Pataui.
Neapol. (ritij.	præf.
Hermānus Hagi ⁹ D. Comitibus Mau-	Melchior Sebitzius D. Argentinensis.
Honorius Bellus D. in Creta.	Paschalis Gallus D. Pictauiensis.
Horatius Bembus Nobilis Venetus.	Petrus Quith Pharmacop. Lutetian ⁹ .
Jacobus Antonius Cortusus Patri-	Philippus Theodorus D. in Palati-
cus Pataui.	natu.
Jacobus Cargillus Scotus M. Med.	Sebastianus Volmarus Pharmac.
Cand.	Essling.
Jacobus Zvvingerus D. Basileensis.	Theodorus Collado D. Nemausa-
Ioānes Bauhinus D. Ducis VVirtēb.	Thomas Platerus M. (nus.
Ioānes Haitzmanus Pharmac. Basil.	Tossanus Carolus Pharmacopæus in
Ioannes Delaberus D. in Anglia.	Burgund.
Io. Henricus Cherlerus Phil. Doctor.	Vlysses Aldroandus D. Bononien.
Io. Osyvaldus Northufanus D.	Valerius Polanus Med. Cand.

CL. VIRI
IOHANNIS POSTHII
ELECTORIS PALATINI
Archiatri

EPIGRAMMA.

Corporis humani partes, vsumq₃ libellis
BAVHINVS explicat suis
Plenius ac melius, (Liuor licet audiat illud)
Quam fecit vllus haectenus.
Insuper historiam Plantarum examinat idem,
Et tractat accuratius,
Quam multi ante ipsum fecere prioribus annis:
Sic & labore maximo
Paoniam satagit ditare industrius artem.
Hanc curre felix semitam,
BAVHINE, Auctores inter celebraberis olim
Totum per Orbem principes.

AD CLARISS.
D. CASPARVM BAVHINVM
ANATOMICVM ET BOTANI-
cum absolutissimum,
Præceptorem optimè de se
meritum.

Non vna seris scripta nepotibus,
Oblivionis libera vinculis,
Secura scombrum putidorum,
Atq₃ metu libani soluta,
BAVHINE, charum Latoidæ caput,
Scholæq₃, spes, lux altera Rauracæ,
Te consecrabunt auiternum
Paonij columen Lycei.
Iam tum altioris prodidit ingenij
Se viua virtus; ceu iubar aureum,
Iam tum indoles augustioris
Emicuit generosa mentis;

Cum primâ docto pollice digerens
Resectionum stamina texeres,
Suoq; subiectas ocellis
Nomine particulas notares.
At ipsa postquam per penetralia,
Per ipsa vita conscia viscera:
Nouaculâ est itum in recessus
Orbiculi penitus repostos:
Quàm-multa priscis vel malè-cognita,
Obluionis vel lita puluere,
Prolata? Nerueas habenas,
Encephali sobolem putatas,
Reddis Medulla. Viscera fistulis
Formatâ Vasûm posteriùs doces.
Quis, clyisma cur pigrum restagnet
In foribus, potis explicare,
Ni nôrit alui cœca Repagula?
Soliq; Cordis degenerent Tubi,
Malitq; quàm suis, vterq;
Alterius tunicis fruisçi;
Prorsus stupendo: ni coeuntium
Nexus viarum, mutuaq; oscula
Nôrit, parentis dum sepulta
Embrya visceribus filescunt?
Iam quanta verò quotq; per aquora
Opinionum foeta cohortibus
Incedis? Hunc hunc inuocabant
Ambitruoniaden Napeæ;
Mœstæ Napeæ, nec velut antea,
Verno decoræ tempora germine,
Tristiq; contentæ solutam
Impedisse comam cupresso;
Ergo nec vni pectora mouerint
Qua turba simplex perpetimur probra?
Nec finis vllus litigantûm
Disidiis fuerit colonûm?
St Virgines, st: sat lachrymis datum,
Satis dolori; parcite questibus:

En arbitrumq; vindicemq;
 Sollicitâ prece flagitatum.
 Hic hic subacti regula iudicî
 Dissentientium pondera dogmatum
 Expendet equus, & duellum
 Arbitrio dirimet seuero.
 Hic dirutos cum sepibus aggeres
 Redintegrabit, digeret areas,
 Fusosq; puluillos auito
 Denuo restituet nitori.
 Dispersa vobis germina colliget,
 Et signa coget sub sua singula,
 Seu nuperis inuenta primùm,
 Seu veteri quoq; nota seculo.
 Monstri biformis non ita Cnosij
 Perplexâ curuis structa meatibus
 Ergastula, ac vireta Flora
 Difficiles aditus adeptâ:
 At per latentis deuia semite
 Dum certiori lampade præuius
 Caliginis proscris vmbra,
 Discutis & faculâ tenebras;
 Immane quantum nos tibi, stirpium
 Quos cura tangit cunq; virentium,
 Debebimus BAVHINE? quantum his
 Posteritas operata sacris?
 Plus debituri, cum tua Prodromo
 Huic illa iunges clara volumina,
 Diuq; suppressos labores
 Congeneres in aprica mittes.

IACOBVS CARGI LVS
 SCOTVS.

QUO CHORTEIA fugis, quem petis ô locum?
 Rarus quippe tui diuitias sinus
 Rimetur satis; ô quos colis hortulos
 Lustra, profer opes, quas geris auctius.

Non-

Non-dum mystica cunctis tua cognita
Est virtus; latet, etsi patefacta sit
Immensis veterum olim atq; recentium
Scriptis. Iam sed in summit summa cacumina
Phœbi Rhenicola gloria, laus, decus
BAVHINVS, studijs maior Apolline
Arsippi, hincq; sato mox Podalyrio:
Illi assurge melisse inclyta flosculis.
Par CHORTEIA tibi est, conscius omnium
Herbarum, gremio quas per agros tuo
Disponis variorum amula ductuum,
Et tu Pierij Suada Poëtici

Vates, Meonijs adite patribus
Aut pro Mercurio, quem vebis arduo
Ad suprema Deum pectine sydera
Ob Moly in nemorosis Asia iugis
Inuentam; celebra carmine Musico
BAVHINVM, Dea veri id fieri imperat:
Aut plena labium comprime dextera,
Si non est animus vera palam loqui.

Museus polium, Ascræq; satus senex
Mirantur, quod ei vis data toxici
Pellendi: heic polium, heic mille reconditas
Et plures legimus, sit quibus indita
Virtus hac operandi aptius herbulas.
Si nunc lumina, vos lumina Gracia
Sublatis oculis cernere cœlica
Positis, labor & cognitus intimè
Sit prasens: nihil vsquam, mihi credite,
In vita magè mirabile, nil magis
Nec laudabile, neû utile quid foret.

Nomen contulit Artemisia Caria
Regina, quo etiamnum viget, & dein
Cunctis nota vigebit citò in angulis.
Sic Regi Illyria florida Gentiano,
Id quo gaudet ad-huc, nobile Gentiana
Est largita decus cum titulo, omnibus
Mansuro sine caligine seculis.

*Prò quot nominibus, quot titulis tibi
Pratorum nitidis luxurians comis
Se Regina dicat! prò quot amoribus
Te BAVHINE petit! Nam, quia plantulâ
Rex, reginaq; tam inclaruit vnica;
Quam multò-magis exstabit in omnibus
Terrarum labor ingens tuus hic plagis.
Quàm multò-magis ignara mori polos
Ala remige quos-vis tua gloria
Et Zonas, quibus includimus orbium
Metas vincet, agens terreo in equore.*

*Sed CHORTEIA, sororq; illius herbiger
POMONA adueniunt, fasciculos niuei
Gestantes amaranthi; caput aureum
Pracingere, virebisq; recentibus
Immarcessibilis laudis honoribus,
Donet prata ferent irriguo Ioue
Emollita suas vere benigno opes.*

MATTHIAS BORBONIVS
à Borbenheim,
Collineñ.

INDEX

INDEX

Appellationum Stirpium hoc Opere contentarum.

A.

A BDELLAVI	620	<i>Ageratum</i> & eius species tres	418
Abiga	235	<i>Aglaophitis Aeliani</i>	647
<i>Abrotanum</i> & eius species tre- decim	228.235	<i>Agrimonia</i>	642
<i>Absinthium</i> & eius species uiginti & una		<i>Agrioriganum</i>	420
234. Ponticum Creticum	670	<i>Agrioselinum</i>	268
<i>Abutilon Auicennæ</i>	632	<i>Aiuga</i>	476
<i>Acanthus Germanica</i>	275	<i>Aizoon</i> et eius species uiginti quinque	553
<i>Acetabulum</i> 559. alterum	568	<i>Aizoon dasyphyllum</i> 555. minuscu- lum Plinij	ibid.
<i>Acetosa</i> & eius species decem	281	<i>Alabastrites</i>	317.645
<i>Acetosa Cretica</i>	282	<i>Albucus</i>	56
<i>Accipitrina</i>	209	<i>Alcea</i> & eius species undecim	633
<i>Achanaca</i>	279	<i>Alchimilla</i>	640.652
<i>Achaouan</i>	224	<i>Alcibion Plinij</i>	491
<i>Achillea</i>	222.238.239	<i>Alectorolophos</i> 162.290. Plinij 452.	
<i>Achilleon Plinij</i>	545	453	
<i>Acinos</i>	427	<i>Alfalsafat Auicen.</i>	661
<i>Aconitum batrachoides</i>	330	<i>Alga</i>	242.360
<i>Aconitum lycopodium</i> , eiusque species quin- decim	332	<i>Almus</i>	563
<i>Aconitum pardalianches</i> & eius species quinque	335	<i>Alypum</i>	573.576
<i>Aconitum racemosum</i>	335	<i>Alisma</i> 342.355.430.484. Dioscor. 384.462. eius species tres	520
<i>Acorus</i>	37.59	<i>Alisma alterum</i>	460.464
<i>Acorus Theophrasti</i>	536	<i>Alysson</i> 144.168. maius 442. echiois des	497
<i>Acrocorion Plinij</i>	84	<i>Alysson</i> Diosc. 470. Galeni 435.441	
<i>Actæa Plinij</i>	335	<i>Alliaria</i>	162
<i>Acus moschata</i>	638	<i>Allium</i> & eius species nouendecim	102
<i>Adonis</i> & eius species quatuor	318	<i>Allium Aegyptium</i> 103. anguinum 105. bicorne 104. caninum 104.105	
<i>Aegolethron Plinij</i>	328	<i>Allium montanum</i> eius species octo	104.
<i>Aegylops</i>	10.23.24	105. serpentinum duplex 106. Sphaer- receum triplex 103.104. syluestre	
<i>Aethiopsis species duæ</i>	459	105.106	
<i>Aera</i>	23	<i>Allium ulpicum</i> 103. urfinum	106
<i>Aera Plinij</i>	443	<i>Almaru</i>	497
<i>Aeschynomene Plinij</i>	18.615		
<i>Affodillus</i>	112		

I N D E X.

<i>Alopecuros</i> 26. <i>Plinij</i> 443. <i>Theophrasti</i> 137	<i>Anicetum</i> 279
<i>Alfinae</i> & eius species uiginti quatuor 477. <i>corniculata</i> 383. <i>spuria</i> 485	<i>Anil</i> 571
<i>Alfines</i> 83.551	<i>Anisum</i> 279
<i>Alfinae folia marina incana</i> 552	<i>Angelica</i> & eius species quinque 272
<i>Altercum</i> 304	<i>Anguina aquatica</i> 364
<i>Althaea</i> & eius species nouem 630	<i>Anonymos linifolia</i> 403. <i>Plinij</i> 501
<i>Alum Diosc.</i> 548	<i>Anserina</i> 643
<i>Amara dulcis</i> 298	<i>Anthaliu</i> <i>Plinij</i> 36
<i>Amarago</i> 212	<i>Anthericon</i> 56
<i>Ambrosia</i> & eius duae species 232.233. 358. <i>tenuifolia</i> 231.	<i>Anthora</i> 335
<i>Amellus</i> 518.520.540	<i>Anthenus</i> & eius species septem 226
<i>Amara</i> 452	<i>Anthemis foliacea</i> <i>Theophrasti</i> 504. <i>Eranthemos</i> 319
<i>Amaracus</i> 422.423	<i>Anthyllis</i> & eius species quatuor 552. <i>altera</i> <i>Diosc.</i> 565. <i>argentea</i> 551
<i>Amaranthus</i> & eius species quinque 193. 514	<i>Anthyllis chamæpityides</i> 476.553. <i>minor</i> 356. <i>montana</i> 403
<i>Ammi</i> & eius species tres 280	<i>Anthyloides</i> 476
<i>Ammoniacum</i> 257	<i>Anthriscus</i> <i>Plinij</i> 264.265.266
<i>Amomum</i> 271. <i>Plinij</i> 298	<i>Anthrimum</i> eiusque species sex 398.571. <i>Dioscoridis</i> 477. <i>Plinij</i> 400
<i>Amotes</i> 627	<i>Antoniana</i> 468
<i>Ampeloleuce</i> 589	<i>Apargia</i> <i>Theoph.</i> 210
<i>Ampeloprasson</i> 102.104.106	<i>Aparine</i> <i>Plinij</i> 497
<i>Amylaeum triticum</i> 47	<i>Apate</i> <i>Theoph.</i> 214
<i>Anabasis</i> 31	<i>Aphaca</i> <i>Theophrasti</i> 208.209
<i>Anagallis</i> , eius species nouem 483	<i>Aphyllanthes</i> 392.507. <i>altera</i> 532. 534
<i>Anagallis aquatica</i> 412	<i>Apiastrum</i> 434
<i>Anarrhinum</i> 398	<i>Apios</i> 577
<i>Anchusa</i> & eius species quinque 491. 494.495.498	<i>Apium</i> & eius species nouem 267. <i>aquaticum</i> 324. <i>maximum</i> 268. <i>montanum</i> 261. <i>palustre</i> 270. <i>syluestre</i> 265
<i>Anchusa species</i> 489	<i>Apocynum triplex</i> 599. <i>Dioscoridis</i> 599. <i>tertium</i> 583
<i>Andrachne</i> 562. <i>agria</i> 553	<i>Apollinaris</i> 304
<i>Androsace</i> 34 414	<i>Apstia</i> 670
<i>Androsces</i> & eius species tres 561	<i>Aquilegia</i> & eius species nouem 248
<i>Androsamon</i> 546	<i>Arabis</i> 165.174
<i>Anemone</i> & eius species nouedecim 313. 319	<i>Arbor folijs brachiorum</i> sex 45
<i>Anemone limonia</i> 85. <i>lutea</i> 318	<i>Arcion</i> 371
<i>Anethum duplex</i> 254	<i>Archana</i>
<i>Anguria triplex</i> 622	

I N D E X.

<i>Archangelica</i>	273	<i>hyacinthinus</i>	57
<i>Archezogstis</i>	589	<i>Astaphis agria</i>	649
<i>Arction</i>	571.372	<i>Aster</i>	298
<i>Argemone</i> 310.312. <i>Dioscoridis</i> 222.		<i>Aster atticus</i> & eius species quatuordecim	518
223.		<i>Astrantia</i> 273. <i>nigra</i>	340
<i>Argemonia Plinij</i>	642.643	<i>Atragene Theophrasti</i>	595
<i>Argentina</i>	642.643	<i>Atriplex</i> & eius species duodecim	194
<i>Argentaria petraea</i>	652	<i>Avena</i> & eius species tres.	51
<i>Arisarum</i> 365. eius species quatuor	367	<i>Avenae vitium</i>	23
<i>Aristalthea</i>	630	<i>Aurelia</i>	512
<i>Aristida</i>	24	<i>Auricula muris</i> 477.661. eius species quatuor	485. maior 513
<i>Aristolochia</i> & eius species octo 613.		<i>Auricula ursi</i> , eius species octo	462
<i>Clematitis duplex</i> 614. <i>longa duplex</i> 613.		B.	
<i>Pistolochia</i> 614. <i>Polyrrhizon Plinij</i> 614. <i>rotunda duplex</i> 613		B <i>Ackaris Dioscoridis</i> 452.453.515	
<i>Aristolochia rotunda</i> 246.247.613		<i>Ballote</i> 436. <i>crispa</i>	438
<i>Aristolochia rotundae similis</i>	321	<i>Balsamina duplex</i>	616
<i>Armerij flores</i>	389	<i>Balsamina minor</i>	419
<i>Armoniacum</i>	257	<i>Bamia</i>	635
<i>Armoracia</i>	136	<i>Bangue</i>	640
<i>Armoraria</i>	387	<i>Barbarea</i>	152
<i>Arnabo</i>	67	<i>Barba caprae</i>	276
<i>Arnoglossa</i>	348	<i>Barbicapra</i>	ibid.
<i>Artemisia</i> & eius species quatuor 231.		<i>Barbula hirci</i>	535
<i>marina</i> 218. 236. <i>secunda Plinij</i> 232.		<i>Basilicum</i> & eius species quinque	425.
<i>tenuifolia</i> 223. 224. <i>tertia Diosc.</i>	231	<i>aquaticum</i>	428
<i>Arthanita</i>	611	<i>Batatas</i>	627
<i>Arthriticae genus</i>	461	<i>Bathlesilain</i>	300
<i>Arum</i> & eius species quinque	364	<i>Batrachium uerum</i>	325
<i>Arundo</i> & eius species duodecim	39	<i>Batis Plinij</i>	564
<i>Arundo arbor</i>	42	<i>Baticula</i>	564
<i>Arundo Indica</i> 43. <i>Saccharina</i>	41	<i>Battecha</i>	622
<i>Asa foetida</i>	274	<i>Bechion</i>	368
<i>Asarina</i> 368. <i>sterilis</i>	609	<i>Bedengian</i>	300
<i>Asarum</i>	368	<i>Behen</i> 387. <i>album</i> 386. <i>rubrum</i>	
<i>Ascalonia</i>	101	356.386.387	
<i>Asclepias duplex</i>	599	<i>Bellis</i> & eius species tredecim	504
<i>Ascyrum</i>	545	<i>Bellis Plinij</i> 541. <i>caerulea</i>	507
<i>Asparagus gallicus</i>	564	<i>Belluidere</i>	403
<i>Asphodelus</i> & eius species septem	56.	<i>Benedicta sylu.</i>	644

I N D E X.

<i>Berula</i>	484	<i>Bubonium Hipp.</i>	280
<i>Beta</i> & eius species nouem	189.190.	<i>Buccinum</i>	241
<i>Cretica</i> 191. <i>syluestris</i>	356.358	<i>Buglossa</i> & eius species decem	493
<i>Betonica</i> 157.445. <i>altera</i>	389	<i>Buglossum syluestre</i>	489
<i>Betonica altilis eiusq; species</i>	389.444.	<i>Bugula</i>	501
<i>tica</i>	446	<i>Bulbina</i>	73.75.76.97.98
<i>Betonica Pauli</i>	427.470	<i>Bulbocastanum</i>	287.288
<i>Bifolium duplex</i>	127	<i>Bulbo codion Theoph.</i>	81
<i>Bipinella</i>	281	<i>Bulbonac</i>	143
<i>Bisermas</i>	452	<i>Bulbus agrestis</i> 98. <i>coronarius</i> 76. <i>erion-</i>	
<i>Bistorta</i> & eius species quatuor	356.	<i>phorus</i> 78. <i>esculentus</i> 98. <i>maialis</i> ib.	
652		<i>marinus</i> 77. <i>montanus</i> 95. <i>uomito-</i>	
<i>Blattaria</i> & eius species quinque	457	<i>rius</i>	77.82.98
<i>Blattaria Plinij</i>	455	<i>Bulbi uarij</i>	84
<i>Blitum</i> & eius species quinque	191.195	<i>Bunias</i> 133. <i>syluestris</i>	131
<i>Bombax humilis</i>	509	<i>Bunium</i>	261.287
<i>Bonifacia</i>	604	<i>Buphthalmu</i> & eius species quatuor	226
<i>Bonus henricus</i>	184.196	<i>Buphthalmon</i>	505.553
<i>Borrago et eius species</i> 493. <i>minima</i>	501	<i>Bupleuron duplex</i> 569. <i>Hipp.</i>	294.
<i>Botonaria</i>	507	<i>Plinij</i>	280
<i>Botrys duplex</i>	233	<i>Bursa pastoris</i> & eius species septē	170.
<i>Bounion</i>	133	171. <i>minor</i>	169
<i>Branca ursina</i>	275	<i>Butomum</i> 38.540. <i>Theoph.</i>	29.59
<i>Brassica eiusq; species uiginti sex</i>	175.	<i>Buprestis Plinij</i>	569
<i>caulodes Plinij</i> 177. <i>crispa Theoph.</i>		C	
178. <i>cumana</i> 176. <i>laeuis Theoph.</i>		<i>Cacalia</i> & eius species quatuor	370
177. <i>laucuturres Plinij</i> 176.177		<i>Cacalia</i> 369. <i>Dioscoridis</i>	542
<i>Brassica Pompeiana Plinij</i> 177. <i>sabel-</i>		<i>Cachos</i>	300
<i>lica</i> 177.178. <i>selinada Plinij</i> 178.		<i>Cachrys uerior</i>	278
<i>spinosa</i> 178. <i>Triciana</i>	176	<i>Cacubalum</i> 297. <i>Plinij</i>	480
<i>Brassica maritima duplex</i>	588	<i>Cadyta</i>	414
<i>Bricourruus</i>	173	<i>Cafe lale</i>	87
<i>Britannica</i>	169.356	<i>Cakile</i>	150
<i>Britannica Gesn.</i> 517. <i>Plinij</i>	157	<i>Calcaris flos</i>	244
<i>Bromos</i>	23	<i>Calceolus Marie</i>	343
<i>Brunella</i> & eius species sex	502	<i>Calcifraga</i>	165
<i>Bryonia</i> & eius species sex 589. <i>cretica</i>		<i>Calendula</i>	538
589. <i>mechoachana</i> 590. <i>syluestris</i>		<i>Calla Plinij</i> 367. <i>alterum genus Plinij</i>	
590. <i>tricoctos</i>	589	500	
<i>Bryza</i>	48	<i>Calligonon</i>	549
<i>Bubonium</i>	518	<i>Callitriche Plinij</i>	328.559
		<i>Cal-</i>	

I N D E X.

Calamintha 431.	Calamintha & eius	Carlo Sancto	592
Species sex	432	Caros alpinus	255
Calamintha tertia	516	Carpesium Galeni	604
Calamentum montanum	426	Carui	279
Calamus odoratus	39	Carnifolia	287
Calamogrestis	8.14.15.29	Casia Germanica	409
Calathiana uiola 345.346. Plinij	465.	Cassignete Plinij	220
Caltha & eius species nouem	538.	Cassutha Plinij	415
Plinij 222. Africana 223.	palus	Casta	646
stris	540	Catanance 217.569.615. Dioscoridis	
Calthæ genus	321	349	
Camalanga	623	Cataputia	577. 578
Cameline	172	Cattaria mentha & eius species quatuor	
Camotes	627	431	
Campanula eiusq; species	139	Caucalis	260. 265
Campanula cymbalaria folijs	141.	Caucason	108
linifolia 140. serpyllifolia	141.	Cauala lala	87.
urticæfolio 142. syluestris	464.465	Caucon Plinij	37
Cannabis duplex 640. sylv. 440.442		Cauda muris	382
Cannabis syluestris Dioscoridis	633.634	Cauda uulpis	26.490
Cannabina aquatica	641	Cedrostis	589
Canaria	353	Celosia	194
Candela regia	456	Centaurium alpinum 188. maius tri-	
Cania Plinij	440	plex 188. maius murorum	532
Camarronus	580	Centaurium minus & eius species qua-	
Canna indica	40.43	tuor	543
Cantabrica 140. 585. altera	139.	Centaurij minoris species	547
Plinij	398.585	Centaurium uiscosum	387
Capnos	245.246	Centeria Theophrasti	546
Caprifolium	601	Centromyrrhini Theophrasti	604
Capsella	170	Centummorbia	598
Capsicum eiusq; species quinque	155	Centumnodia	549
Caput gallinaceum	407	Centunculus 479.489.510. Plinij	597
Cardamine	159.160	Cepa & eius species nouem	99
Cardamomi species	250	Cepa agrestis 98. bulbos gerens	100.
Cardiaca 435. melica	434	fissilis ibid. marina 107. ouata	100.
Carica	577	sectilis ibid. sterilis	ibid.
Caryophyllata & eius species noue	643	ibid.	
Caryophyllus & eius species quadragin-		Cepa portaria	ibid.
ta & una	389	Cepæ 562. Dioscoridis 484 Pancij	
Caryophyllus minimus	388	568	
		Ceresolium	264
			Ceresolij

I N D E X

Cerefolij species	282. 283	ridis	209.	Galenii	208
Cerithe duplex	497. 538. 671	Chondrilla foetida	669.	spinosa	217
Cerua	578	Chondrilla species			534
Ceruaria	474	Chrysanthemum & eius species quatuor			
Ceruicaria	142	224. 321. 512. 538. 541. latifolium			
Cestron	389. 445	521. littoreu 565. segetu 505. 506			
Chaiar	620	Chryseis Aristoteli	403.	Plinio	513
Chamaebatus	653	Chrysocome	154. 510. 513. 514.		
Chamaecissus 608. spicata Plinij	501	Diosc. 403.		altera	499
Chameclema	608	Chrysogonum			649. 652
Chamaecyparissus	228	Chrysolachanum			194
Chamaecyparissus agrestis 233. Plinij		Christophoriana			335
403		Cyanus & eius species quinque			534.
Chamaedaphne Dioscoridis et Plinij	603	syluestris			529
Chamaedaphne altera Dioscor.	597	Cyano minori similis			532
Chamaedrys 471. eius species duodecim	472	Cicerbita			203
Chamaedrys laciniata	233	Cicer sacerdotale			660
Chamaeiris & eius species nouem	63	Cichorium & eius species sex 207. bulbosum	216. foetidum	218. luteum	
Chamaeleon non aculeatus	531	207. 208. spinosum	207. strumosum	216. verrucarium	215
Chamaeleuce 368. 369. Plinij	540	Cici			578
Chamaelinum	405	Cyclamen & eius species octo			611
Chamamelum & eius species septem	226	Cyclaminis altera 480. 607. altera Dioscoridis	600. tertia Plinij		114
Chrysanthemum	226. 235	Cicuta duplex			283
Chamaenerion & eius species tres	468	Cicutaria & eius species septem			283.
Chamaepericlymenum	601	bulbosa			284
Chamaepitys & eius species quinque	475.	Cicutariae species			282
prima Dioscoridis 553. altera 233.		Cymbalaria			615
altera Diosc. 558. nobilis 229		Cyminum equinum			287
Chamarops Plinij	400	Cma			587
Chamaeschenos	30	Cynanche Dalechampij			551
Chamaesyce	579	Cineraria			219
Chamazelon	509. 650	Cynocephalus Plinij			399
Chelidonia maior duplex	248. 540	Cynocephalium herba			398
Chelidonia minor	609	Cynocrambe			195. 198
Chenopodium	196	Cynoglossum et eius species nouem	495.		
China	587	Dioscor.			492
Chinae radix	ibid.	Cynoglossum forte			349
Charophyllum	264	Cynoglossa minor			489
Chondrilla & eius species septendecim					Cynois
214. bulbosa 216. 217. Dioscor.					

I N D E X.

Cynoides	353	Combretum Plinij	17
Cynorrhodon	85	Condifi	384
Cynosorchis	114.126.127	Condurdum Plinij	386.387
Cyperus & eius species nouem	35. gra-	Conyza & eius species sedecim	515. ala
minea 15. Indicus Diosc.	37	pina 220. Hippocratis	218.232.
Circaea	193.298.299	maior altera	519
Cirsium	494	Consiligo	339
Cytisus marinus 660. Trago	663	Consolida aurea nemorum	521
Citrago	434	Consolida maior triplex	500
Citrullus	622	Consolida Indica 305. Saracenicq	523
Clauis filiginis	50	Consolida regalis & eius species quinque	243
Clematis & eius species octo	594	Consolida media triplex	501
Clematis Aegyptiaca Plinij	597.598.	Consolida species	506
alpina geraniifolio 596. cruciata		Conuoluulus & eius species sex	583.
ibid. maritima	ibid.	caeruleus 585. marmus	588
Clematis Daphnoides & eius species tres	597	Copey	44
Cleoma Octauij	328	Corallina Pauli	483
Clymenum 446. Diosc. 538. 569. Ita-		Coralloides	645
licum 546. minus 448		Corchorus 483. Theophrasti	214.632
Clymenon Plinij 546.600. alterum		Corchoro cognata	294
Plinij	569	Coriandrum triplex	279
Climopodiū & eius species quatuor	426	Corydalis	246
Climopodium quibusdam	423	Coris triplex 548. Dioscor.	547
Cneoum Matth.	389	Cornu ceruinum	353
Cobes	630	Corona imperialis duplex 111. regia	665
Coccus radicum	281	Corona Solis 542. terra	609
Cochlearia duplex	269.484	Coronopus triplex	352.668
Codiaminon	81	Coronopus paruus 322. repens	233.
Coix Theophrasti	499	syluestris	352
Colchicum & eius species quatuordecim		Cosmosandalan	73
95. Alexandrinū 90. candidū 95. Il-		Costus & eius species octo	68. amarus
lyricū 96. luteum ibid. montanū	97	68.69. arabicus 59. 68. dulcis 69.	
Colocasia	366	indicus ibid. Molucensis ibid. Syriac-	
Colocynthis & eius species quatuor	625	cus	67.68
Colubrina	357	Costus hortorum	430
Colus Iouis	452	Cotyledon & eius species sex 559. Dio-	
Columbaris	523	scoridis 542. syluestre	114
Coma aurea	512.513	Cotyledonis species	554
Comaron Apuleij	653	Colonaria	509
Coma	535	Cotula fatida 227. marina	224
		Crassula	

I N D E X.

Crassulamaior 567. minor 554	Daucus alpinus 255. Creticus 254. pda
Cratogeomom 396.444	lustris 269. Theophrasti 262. 263
Crias Apulei 464	Daucopides 266
Crinorrhodon Plinij 85	Delphinium & eius species quinque 243
Crispula 170	Delphinium buccinum Dioscor. 468
Crista 445. Plinij 290	Dens canis 128
Crista galli 290.291	Dens leonis triplex 208.633
Crithmum triplex 564	Dentali 129
Crocus & eius species sedecim 92. alpi- nus 93.94. indicus 37. sativus 92. sylvestris 93.94.95. uernus 93.94	Dentaria 154. alba 317. eius spe- cies quatuor 645
Croton 33.578	Dentillaria 154
Cruciata 344	Desiderium 596
Crus galli 322	Diapensia 639
Cubeba Arabum 604	Dictamnus triplex 424
Cucumis & eius species quinque 617. an- tiquorum 619. sylvestris 622.626	Digitalis & eius species quatuor 464
Cucumis asininus 626	Digitellus 553
Cucurbita & eius species sex 623. agre- stis 625	Dipcadi triplex 77
Cucurbita Somphor 616.626	Dipsacus secundus 154
Cuminum triplex 252.253.279.	Diospyron 498
athiopicum 280	Doronicum & eius species sex 337
Cuminum sylvestre 287.312	Dodecatheon Plinij 460.464
Curcas 579	Doria 522
Curcuma duplex 37	Dorycnium 668
Cuscuta 414	Draba & eius species quatuor 174
Cuscuta alter Serapionis 584	Draba 154.165
Cumeno 53	Draco 155
Cunila bubulca Plinij 420. gallicana Plinij 421. montana Plinij 413. tertia Plinij 516	Dracontia anguina 364
Cunilago Plinij 522	Deaconcium 356.363
D	Dracunculus triplex 363. maior 357
Damasonium 341. & eius species 342	Dracunculus esculentus duplex 154
Damasonium 355. Dioscor 465.520. 521	Drakena radix 36
Daphnoides polyflora 598	Dryophanum Plinij 163
Datura 299	Drypis Theoph. 567
Daucus & eius species nouem 260	Dulcis amara 298
	Dulcissida 646
	Duringi 337
	E.
	Echium & eius species quinque 489
	Echium 494.498. scorpioides 476. 486
	Echium scorpioides duplex 488
	Elapho

I N D E X.

marinum	546	Gladiolus 35.65. Theophr. 29
Pœnum Burgundiacum	661	Glastum & eius species quatuor 570.
Fontalis	360	sylvestre 154
Pontilapathum	ibid.	Glaucium Dioscoridis 302.312
Fragaria & eius species sex	653	Glaux 407
Fraus	214	Glycyfide 646
Fremium	313	Gnaphalium & eius species undecim
Fritillaria duplex	92	509
Fruges	45	Gnaphalion 26
Frumentacia quid	ibid.	Gotne 566. album 351. rubrum 354
Frumentum ibid. Indicum 55. sar-	ibid.	Gramen & eius species centum & uiginti
racenicum	ibid.	dua 12
Fumaria & eius species quinque	245	Gramen aculeatum 19. alopecoroides
Fumaria bulbosa triplex	246	12.13. alopecuros 26. alpinum 13.
Fumus terræ	245	anatum 7. aquaticum 7.15. arun-
Fungus marinus minimus	561	dinaceum cuius quinque species 8
G.		Gramen bulbosum duplex 21
G Alanga triplex	37	Gramen canarium 19. caninū triplex 3.
Galbanum	257	cristatum 5. cyperoides, cuius septem
Galeobdolon	433	species 13.18
Galeopsis	433.446.452	Gramen dactylon cuius species quinque 19
Galiopsis maxima	438	Gramen floridum triplex 396
Galerita	369	Gramen folijs caryophyllatæ duplex 13
Gallitricum	452	Gramen geniculatum 4
Garyophyllata alpina	464	Gramen hirsutum specierum quinque 17.
Garyophyllea	390	hordeaceum duplex 24
Garyophylli Indici	222	Gramen ianceum specierum octo 15
Geiduar	68	Gramen mannae 10. marinum 15.17.
Geminalis	451	miliaceum 7. minimum 6. montan-
Genſbitum	171	num auenaceum duplex 18
Gentiana eiusque species duodecim	343	Gramen nodosum duplex 21
Gentianella & eius species sex	346	Gramen Parnassi 114. cuius tres spe-
Geranium & species eius uiginti	635	cies 610
Gethyllis	102	Gramen phalaroides 11. palustre 19.
Geum aquaticum 644. alpinum 464.		paniculatum specierum nouem 5.6.
ueterum 533. Plinij 643		pennatum 26. polyanthemou 397.
Gingiber & eius species quatuor	66	pratense duplex 4
Gingidium & eius species quatuor	263	Gramen segetum 7. Sorghi effigie 8.
Gith	250.251	spartem specierum octo 25. spica-
Githago	383	tum specierum quatuor 13. 25. syl-
Gladiolus duplex	72	uaticum 18

Gramen

I N D E X.

Gramen terribile Plinij	555	Helleborus albus duplex	341
Gramen tomentosum 26. tremulum tri- plex 9. 10. typhoides specierum se- ptem	11. 12	Helleborus niger eiusq; species septē	339
Gramen variegatum	8	Helxine 197. Diosc. 584. altera Galeni	497
Gramen nil 585. pedicularum	649	Helxine cissampelos 584. 585. stans 585	
Granum regium	577. 578	Hemerocallis & eius species	111
Gratia Dei	547. 636	Hemerocallis Dioscor. 110. 111. 113. Theoph.	107
Gratiola 547. minor	412	Hendelkraut duplex	478
Gratiola cerulea	469	Hepatica 641. 657. alba 611. aurea 610	
Gromphæna Plinij	294. 538	Heptaphyllum	651. 652
Guacatan	418	Heraclea	438
Guaiabara	44	Herba alba 237. Betonica 389. cancri 487. cerui 474. colica 563. be- nedicta	643
Gummi armoniacum	257	Herba folijs aspleni 289. fullonum 344	
H.		Herba impia Plinij	510
H abbures	351	Herba Iohannis infantis 183. Maluca- na	298
Hamorrhoidalis	216	Herba paris pedicularis 649. 643. phœnicea 23. Roperti 638. S. Ku- nigundis	641
Halicacabum	297	Herba sancta	306
Halimius triplex	563	Herba S. Alberti	152. 153
Halymos	56	Herba S. Antonij 154. 468. S. Bar- baræ 151. S. Claræ 294. Simeo- nis	633
Hastula regia	56. 57	Herba ad renum morbos	202
Hedera & eius species quatuor	605	Herba Trinitatis 375. 376. turca 552	
Hederula palustris 607. saxatilis 609		Herba uenti	317. 436.
Hedera Cilicia 585. terrestris repens 608		Herba uulneraria	517. 569
Hedera saxatilis : terrestris : môtana 609		Hermodactylus 96. quorundam 612	
Hedypnois	208	Hermodactylus uerus	71
Helenium & species sex	540	Herniaria	552
Helenium comagenium	69	Herniaria ex Candia	551
Helenium odorum Theoph.	423	Hesperis eiusq; species quinque	379
Helianthemum Peruvianum quadruplex 542		Hesperis alpina	174
Helichrysum et eius species undecim 512		Heuch	131
Helichrysum	240	Hyacintho asphodelus	57
Heliochrysos syl.	510	♂ 2	Hyda
Heliotropium & eius species quinque 487			
Helleborine & eius species sex	346		
Helleborine	340		
Helleborastrum	339		
Helleborus	338		

I N D E X

<i>Hyacinthus</i> eiusque species uiginti octo 72	<i>Holostium</i> 18. 396. 508
<i>Hyacinthus Arabicus</i> 75. autumnalis	<i>Holostium caryophyllum</i> 395
73. 74. botryoides 76. 77	<i>Hordeolum</i> 50
<i>Hyacinthus comosus</i> 75. 76. Dioscor.	<i>Hordeum</i> 49. 50. glabrum 49
74. orientalis 74. 75	<i>Hordeum minimum</i> 23. 24. spurium 24
<i>Hyacinthus Palladij</i> 60. Poëtarum 70.	<i>Hordei uitium</i> 23
112	<i>Hordearij</i> 49
<i>Hyacinthus racemosus</i> 75. 76. Tripo-	<i>Horminum</i> & eius species undecim 452
litanus 75	I.
<i>Hibiscus</i> 630. ueterum 243	<i>Iacea</i> & eius species uiginti sex 528
<i>Hydrolapathum</i> 185	<i>Iacobeae</i> & eius species octo 218. ma-
<i>Hydropiper</i> 158. 559. rubrum 364.	rima 649
alterum 642	<i>S. Iacobi flos</i> 219
<i>Hieraciū</i> & eius species uiginti duae 209	<i>Iasione Plinij</i> 137. 584. Theoph. 249
<i>Hieracium creticum</i> 493	<i>Iasme montana</i> 557
<i>Hierobatane</i> 152. 523	<i>Iberis</i> 153
<i>Hyoscyamus</i> & eius species sex 303	<i>Ibiscus</i> 630
<i>Hyoseris</i> 213. Plinij 528	<i>Idaea radix</i> 603
<i>Hypocoum</i> 312. 634	<i>Igname</i> 131
<i>Hypericon</i> & eius species octo 545	<i>Illecebra</i> 553. 554. 555
<i>Hypocharis</i> 206. 211	<i>Impatiens herba</i> 615
<i>Hippia</i> 480	<i>Imperatoria</i> 273
<i>Hippion</i> 346	<i>Impia Plinij</i> 309
<i>Hippolapathum</i> 183. 185. 186.	<i>Inguinaria</i> 518
<i>Hippoglossum duplex</i> 603	<i>Intybus</i> 203. 204. 206
<i>Hippoglottion Plinij</i> ibid.	<i>Inula</i> 542
<i>Hippomarathrum</i> 254	<i>Iouis flos</i> 249. 382. 389
<i>Hippophaes Diosc.</i> 580	<i>Iphyon Theophrasti</i> 57. 389
<i>Hippophaeos Theoph.</i> ibid.	<i>Irio</i> 152
<i>Hipposelinum</i> 269. 270	<i>Irion Plinij</i> 193
<i>Hippuris</i> 31	<i>Iris</i> 37. eius species triginta tres 59
<i>Hirculus</i> 296	<i>Iris Asiatica</i> 62. <i>Astragalitis</i> 60. 62.
<i>Hirudinaria</i> 598	bulbosa 70. 71. <i>chalcedonica</i> 63
<i>Hirundinaria</i> 248. 599	<i>Iris Dalmatica</i> 62. 63. <i>Florentina</i> 61.
<i>Hyssofolia</i> 412	<i>Illyrica</i> 61. 63
<i>Hyssooides</i> 412	<i>Iris Lusitanica</i> 63. <i>lutea</i> 59. 61. 63.
<i>Hyssoopus</i> & eius species septem 410	<i>Macedonica Plinij</i> 61. <i>maritima</i> 59.
<i>Hyssoopus genuina Græcorum</i> 421. ues-	65
ra 413	<i>Iris Raphanitis</i> 60. 62. <i>Rhizotomos</i>
<i>Holcus Plinij</i> 24	60. 65
<i>Holostium</i> eiusque species nouem 350	<i>Iris saxatilis</i> 64. <i>syluestris</i> 61. 65
	<i>Iris</i>

I N D E X.

<i>Iris tuberosa</i>	571	<i>Lappago Plinij</i>	479
<i>Isatis</i> & eius species quatuor	570	<i>Lappa agrestis</i> 266. <i>boaria Plinij</i> 266	
<i>Isatis sylvestris</i>	586	<i>Lappa maior eiusq[ue] species quinque</i>	372
<i>Ischamon</i>	19. 20	<i>Lappa minor</i> 372. 373. <i>sylvestris</i> 299	
<i>Isopyrum</i>	249. 251. 657	<i>Lappula canina</i> 267. <i>rusticorum</i> 497	
<i>Iua moschata</i> 476. <i>moschata Rhetica</i>		<i>Lasfer</i>	274
222		<i>Laserpitium</i>	274. 277
<i>Juncus</i> & eius species duodecim	27	<i>Laserpitium cyrenaicum</i> 272. <i>gallia</i>	
<i>Juncus acutus</i> 28. <i>aromaticus</i> 31		cum	273
<i>Juncus bombycinus</i> 26. <i>exiguus</i> 14		<i>Lathyrus triplex</i>	577
<i>Juncus floridus</i> 29. <i>leuis</i> 28. <i>marinus</i>		<i>Lauer</i>	270
<i>gramineus</i> 26. <i>sylvestris</i> 29. <i>trifidus</i>		<i>Lauendula triplex</i>	408
29		<i>Laurus Alexandrina</i> 602. 603. 604.	
K.		<i>taxa Plinij</i>	603
K <i>Ali</i> & eius species octo	565	<i>Lentis sylvestris alteru[m] genus</i> 449. 450	
<i>Ketmia</i>	632	<i>Leoninum folium</i>	648
<i>Keyri</i>	379	<i>Leontostomum</i>	249
<i>Kobes</i>	630	<i>Leontopetalon</i>	648. 649
<i>Knauwl</i>	550	<i>Leontopodium duplex</i> 511. 640. 652	
L.		<i>Leucanthemum</i>	57
L <i>Abrusca</i>	584	<i>Leucas Dioscoridis</i>	437
<i>Lachryma Iobi</i>	499	<i>Leucographis Plinij</i>	522
<i>Lactaris</i>	212	<i>Leucoium bulbosum</i> & noue[m] species 83	
<i>Lacteron</i>	203	<i>Leucoium non bulbosum</i> & eius species	
<i>Lactaria</i>	ibid.	tredecim	377
<i>Lactuca</i> & eius species quindecim	199	<i>Leucoium caeruleum</i> Diosc.	534
<i>Lactuca caprina</i> 571. <i>longifolia</i> 200.		<i>Leucoium maritimum</i> & eius species sex	
<i>marina</i> 572. <i>sylvestris</i> 201. 202.		378	
204		<i>Leuconarcissolirion triplex</i>	84
<i>Lactuca polycephalos</i>	669	<i>Leuisticus</i>	277
<i>Lactucæ genus Plinij</i>	570	<i>Lepidium</i> 153. <i>Dioscoridis</i> 430. <i>Pauli</i>	
<i>Lactucella</i>	203	153. 154.	
<i>Ladanum segetum</i>	442	<i>Libanotis</i>	409
<i>Lagopus quadruplex</i>	663	<i>Libanotis serula folio</i>	278
<i>Lamium</i> & eius species nouem	437	<i>Libanotis latifolia</i>	276. 277
<i>Lampsana</i> 132. 205. <i>monospermos</i>		<i>Libanotidis species</i>	422
133		<i>Lichen primum Plinij</i>	560
<i>Lanceola minor</i>	350	<i>Lichnis</i> & eius species triginta tres	380
<i>Lagopus</i>	510. 643	<i>Lichnis agria Plinij</i>	398
<i>Lapachum</i> 157. <i>eius species quindecim</i>		<i>Lychnis coronaria triplex</i>	382
180		<i>Lychnis monachorum</i> 392. <i>segetum</i>	
		duplex	

I N D E X.

<i>Duplex</i>	382	<i>Lithospermum</i> & eius species octo	498.
<i>Lychnis viscosa</i> & eius species octo	387	minus repens	672
<i>Lycostonum</i>	339	<i>Loca</i>	47
<i>Lycopersicum Galeni</i>	222.299.302	<i>Locusta</i>	294
<i>Lycopsis duplex</i>	492	<i>Lolium</i>	10. 20. 21. 22. 23. 24. 383
<i>Lycopsis</i> 495. ueterum	493	<i>Lonchitis</i>	92
<i>Lienaria</i>	437	<i>Lonchitis prior</i>	343
<i>Lignum colubrinum specierum quinque</i>		<i>Lotus</i>	665
607. <i>serpentinum</i>	ibid.	<i>Lotus pratensis purpurea</i> 656. <i>asperior</i>	
<i>Ligusticum</i>	277.287	662. <i>campestris</i>	663
<i>Ligusticum alterum</i> 285. <i>sylvestre</i>	284	<i>Lucernula</i>	380
<i>Ligustrum nigrum Columellæ</i>	584	<i>Lunaria</i> & eius species octo	143
<i>Liliago</i>	58	<i>Lunaria</i> 335. <i>Græca</i> 144. <i>minor</i>	
<i>Lilionarcissus</i> & eius species uiginti	87	599	
<i>Lilionarcissus polyanthos</i>	99	<i>Lunaria racemosa</i> 145. <i>oxalidis folio</i>	
<i>Lilium bulbosum</i> & eius species uiginti		145. <i>Raphanitis</i> 144. <i>radiata</i> 660	
109		<i>Luparia</i>	332.340
<i>Lilium Alexandrinum</i> 99. <i>arundina-</i>		<i>Lupulus duplex</i> 591. <i>sylvestris</i>	655
<i>ceum</i> 113. <i>bulbiferum</i>	110	<i>Lupulo similis</i>	295
<i>Lilium conuallium triplex</i>	113	<i>Lupus salictarius</i>	592
<i>Lilium marimum</i> 107. <i>Persicum</i>	111.	<i>Lutea</i>	571
<i>polyrrhizon</i> 58. <i>sylvestre</i>	112.	<i>Luteola</i>	ibid.
<i>uernum Theoph.</i>	113	<i>Lutum</i>	ibid.
<i>Limonia</i>	317		
<i>Limonium</i> 354.386. & eius species		M.	
quatuor 356. <i>pratense</i>	657	<i>Macedonicum</i>	270
<i>Limonium falsum</i> 154. <i>sylvestre</i>	358	<i>Madon</i>	589
<i>Limoniij species</i>	357	<i>Maiele</i>	462
<i>Linaria ac eius species nouendecim</i>	400	<i>Maiorana</i> & eius species sex	422
<i>Linariæ species</i>	405	<i>Malache</i>	628
<i>Linodesmon</i>	414	<i>Malacocissus Damocratis</i>	584.608.
<i>Lingua canina</i> 494. <i>maior</i>	517	minor	610
<i>Lingua Plinij</i>	327	<i>Mala insana triplex</i>	300
<i>Linopyrum</i>	445	<i>Malinathalla Theophrasti</i>	36
<i>Linospartum</i>	25	<i>Malope</i>	628.629
<i>Linofyris</i>	403	<i>Malua</i> & eius species nouem	627.
<i>Linozostis</i> & eius species quatuor	197	<i>Theophrasti</i>	633
<i>Linum</i> & eius species nouem	404	<i>Mambu</i>	42 43
<i>Lirium alterum Theoph.</i>	96	<i>Mandragora triplex</i>	303
<i>Lysimachia</i> & eius species quindecim		<i>Mannihot</i>	132
466		<i>Maratriphyllum palustre</i>	242
		<i>Marathrum</i>	253

I N D E X.

Margarita	398	Melopepon Galeni	617.619. Dioscoridis
Margaritæ Aegyptiæ	36	ridis	619. triplex 628
Marifcon	27	Melothrus Theoph.	589
Marrubium & eius species octo	435.	Menianthes palustre Theoph.	657
agreste	447	Mensiflora	657
Marrubium nigrum triplex	436	Mentha & eius species septendecim	428
Martagen	109.110.111.112	Mentastrum	430.433
Maru	497	Mercurialis & eius species quatuor	197
Marum Diosc.	422.423	Mercurialis sylvestris altera	615
Massurian Cretensibus	660	Meroides	459
Mater herbarum	232	Merthryda	635
Matricaria	223.224	Meum	254.255
Mechinum	67	Meum athamanticum	254
Mechoacan triplex	590	Militaris	212
Meconium	308	Milium triplex	52
Meconion aphrodes	579	Milium Indicum	53.54
Medica 658.659.661. flore luteo		Milium Solis 498. sylvestre	20
662		Millefolium & eius species octodecim	
Medion 65. Dioscoridis	143	238	
Melanocranis	28	Millefolium aquaticum & eius species	
Melandryon 276. Plinij	386	decem	240
Melampodium	339	Millefolium cornutum	243
Melampyrum & eius species quinque	443.	Millefolium creticum 240. nobile	222
Dioscoridis	571	Millegrana	552
Melangena	300	Milzabella	437
Melanium montanum	376	Myagræ & eius species sex	172. nos
Melanspermon	250	nospermon	173
Melanthion 250.251.383		Myagræ Dioscoridis	571
Melantzana	300	Myosotis & eius species quatuor	485.
Mel canna	41	488.508.477	
Meleagris duplex	91	Myosotis Dioscoridis 469.470. parva	
Mel frugum	53.666	171. scorpioides	489
Melia	54	Myosuros	352
Melica	53	Myriophyllum	241
Melilotus 430. maior 655. eius		Myrrhis specierum quatuor	282
species	665	Myrrhis Plinij	635.638
Melissa & eius species quatuor	433.438	Myrtus sylvestris	604
Melissophyllum	433.438	Myrtacantha Plinij	604
Melittis	433	Mithridation crataea	228
Melochia	633	Mnasion Theophrasti	37
Melo & eius species quinque	618	Molochia Serapionis	483
		Molon	

I N D E X.

Molon Plinij	289	Nardus celtica 295. celtica altera 521.
Moluca duplex	434	cretica 293
Molybdæna	154. 357	Nardus Germanica 409. Italica 409.
Moly 98. eius species quatuor	108	montana 295
Moly Plinij 58. montanum	104.	Nardus sylvestris 291. 368
narcissinis folijs	105	Narthecca 256
Momordica	616	Nartheccya 256. 257
Monophyllon	113	Nastos Diosc. 40
Mora terrestria Seruio	653	Nasturtium eiusq; species quindecim 157
Morsus diaboli 212. eius species tres		Nasturtium alpinum quadruplex 159.
533		160. aquaticum triplex 158
Morsus gallinæ 477. 479. 480. 481.		Nasturtium Babylonicum 174. hor-
561		tense quadruplex 160. Indicum 615
Morsus gallinæ folio hederulæ	438	Nasturtium maritimum 150. pratense
Morsus ranæ	361	duplex 159. sylvestre 161. 162
Moschata acus	638	Neiemelmsalib 20
Moschatella	321	Nenuphar 361
Murina spina	604	Nepeta 431. agrestis 433
Muscari	77	Nicotiana quadruplex 305
Muscipula	387	Nigella ☉ eius species sex 250. 382
Moscus floridus 395. marinus	561	Nigella cretica 251. foliosa 504
Muralis herba	197	Nil 871
Mutellina	255	Nymphaea ☉ eius species septem 360
N.		Noli me tangere 615
N Apellus uerus	333. 334	Noselha parua 71
Napium	205	Nozilicha maior 94
Napus triplex 133. sylvestris 134. 136		Nuci metellæ congener 299
Narcissus	73	Nucula terrestris 287
Narcissus 99. 109. eius species uiginti		Numularia 598. sylvestris 483
nouem	78	Numulus Plinij 598
Narcissus albus 73. 80. 81. autumnalis		O.
83. 96.		○ Cimastrum 383. minus 384.
Narcissus cæruleus 73. 83. Constanti-		385. 446
nopolitanus 107		Ocimastrum ualerianthon 386. ualen-
Narcissus herbaceus Plinij 85. iuncifor-		tinum 436
lius 82. 83. luteus 81. 82		Ocymoides 396. 426. Diosc. 386.
Narcissus medioluteus 79. 80. medio-		lychnitis 398
purpureus 79. montanus 82. Persis-		Ocymoides peregrinū 381. repens 389.
cus 97		Ocymum ueterum 55
Narcissus Vergilij	386	Ocymum ☉ eius species quinque 425
Nardus	34. 35. 295	Ocularia 442
		Oculus

I N D E X

Oculus bouis 505.	canis 352	Orontium	399
Oculus Christi	519	Oruala	452
Odontitis lutea	398	Orzada	50
Odontis Plinij	397	Osteritium 273. montanum	340
Oenanthe 287. 594. eiusq; species sex		Osteocollum	34
288		Osyris & eius species	400
Oenantha Theophrasti	113	Othonna Diosc.	222. 223. 437
Oenothera Plinij	468	Ouludia	59
Oetum Plinij	131	Oxalis & eius species decem	181
Olyra	47	Oxylapathum	184. 185
Olsenichium	269	Oxymirsine	604
Olusatrum	270	Oxys duplex	656
Olus aureum 194. Hispanicum	184	Oxytriphylum Scribonij	669
Omphacium	593	P.	
Onagra	467	PAconia & eius species septem	646
Onobletum Hippoc.	560	Palma Christi 124. 115. 126. 578	
Onobrychis Dioscoridis 406. duplex		Palma scriptoria	44
407		Palmaria	560
Onochiles Plinij	491	Paludapium	269
Onocichle Theophrasti	494	Panax	279
Onosma	490	Panax Asclepium 278. chironium	
Ophioscorodon	105. 106	522. 569. 540. Heracleum 275.	
Ophiostaphylon	589	639	
Ophrys quadruplex	127	Panax pharnacium 522. Syriacum	
Ophthalmia	442	274. tenuifolium Theoph.	544
Opium	308	Panocratium	107. 108
Opopanax	275	Panicum & eius species quinque	53. Ina
Orchis & eius species quadraginta sex		dicum	54
114		Panicum sylvestre	20. 21
Orchis fucum referens 120. muscam		Panis porcinus	611
referens 124. radice reptante 124		Payco	349
Oreon Plinij	32	Papyrus 40. 43. & eius species septem	
Oreoselinum	268. 281	44	
Oreoselinum nigrum	261	Pappas	302
Origanon & eius species sex 420. mi-		Papauer eiusq; species sedecim	306
nus	427	Papauer corniculatum quadruplex 310.	
Origeron	317	heracleum Theoph. 534. Rhoas	
Oryza 52. Germanica 48. Italica 52		duplex	310
Ornithogalum et eius species septem 97.		Papauer spinosum 311. spumeum 387.	
luteum	71	spumeum Diosc.	547
Orobanche Theophrasti	414. 584	Paralytica alpina	461. 462
		Parietas	

I N D E X.

<i>Parietaria triplex</i>	197	<i>Pes anserinus</i> 195. 196. columbinus	
<i>Parietaria Lipsensium</i>	444	635. cornicis 352. corui 322.	
<i>Poronychia</i>	478. 551. 552	leonis 640. leporinus	663
<i>Paronychia alsinesfolia</i>	171	<i>Petasites duplex</i>	369
<i>Parthenium</i>	197. 223. 224. 227	<i>Petilius flos Plinij</i>	222
<i>Parthenion microphyllon</i>	221. 222.	<i>Petroselinum</i> 267. 268. Macedonia	
223. Plinij	497	cum	270
<i>Parthenij species</i>	505	<i>Petroselini vitium</i>	283
<i>Passa</i>	594	<i>Petum</i>	305
<i>Passula Corinthiaca</i>	594	<i>Peucedanum & eius species quinque</i>	258
<i>Passerina duplex</i>	499	<i>Peucedanum aquaticum</i>	242
<i>Pastinaca latifolia</i> 271. nigra sylv. 286		<i>Phalangites</i>	57
<i>Pastinaca tenuifolia & eius species quatuor</i>	262	<i>Phalangium & eius species quinque</i>	57
<i>Pater noster S. Helenæ</i>	36	<i>Phalaris</i> 54. 55. pratensis	10
<i>Pecten Veneris</i>	264	<i>Phasganion</i>	72
<i>Pedicularis</i> 290. 649. foetida	339	<i>Phellandrion Plinij</i>	284
<i>Pentorobon</i>	646	<i>Phyllitis lacustris</i>	360
<i>Pentaphyllum & eius species quatuordecim</i>		<i>Phyllon duplex</i>	198. 199
cum	649	<i>Phyllon Sedi species</i> 557. (525	
<i>Pentapetes</i>	650	<i>Phyteuma</i> 137. 139. 140. 151. 400.	
<i>Peplion</i>	562. 579	<i>Phleum Theophrasti</i>	362
<i>Peplis</i>	579	<i>Phlonides</i>	460
<i>Peplus</i>	ibid.	<i>Phlomos & eius species tredecim</i>	454
<i>Pepo & eius species quinque</i> 620. ueterum	622	<i>Phlox Theophr.</i> 193. 318. 375. 381	
<i>Perchepier</i>	671	<i>Phoenix</i>	22
<i>Perdicium</i> 192. Theoph. 98. 216		<i>Phorbion Galeni</i>	452
<i>Perebecenuc</i>	305	<i>Phthiroctonon</i>	649
<i>Perfoliata & eius species septem</i>	542	<i>Phthora duplex</i>	335
<i>Perfoliata achillea</i> 544. altera 180. mas & foemina 127. siliquosa 180		<i>Phu & eius species duodecim</i>	291. 294
<i>Perforata</i>	545	<i>Picioli</i>	305. 306
<i>Periclymenum triplex</i>	600	<i>Pionocomos</i>	273
<i>Periploca Græca</i> 600. minor	599	<i>Pionocomon Dioscoridis</i>	302. 533
<i>Peristereon</i>	523	<i>Picris</i> 207. Theoph.	212
<i>Persicaria triplex</i>	156	<i>Pilosella & eius species quatuor</i>	508
<i>Persicaria siliquosa</i> 616. minor sylva		<i>Pilosella alpina</i> 517. minor 511. filis	
tici	547	qua	172
<i>Persolata</i>	371	<i>Pimpinella & eius species septem</i>	280
<i>Personata</i>	371. 372	<i>Pmastellum</i>	259
		<i>Pinguicula</i>	464
		<i>Piper Indicum & eius species quinque</i>	155
		<i>Piperis</i>	154
		<i>Pyra</i>	

I N D E X.

Pyramidalis	139.	(255	Portulaca & eius species quinque	562
Pyrethrum	155.	& eius species quatuor	Portulaca marina	563. 564. sylvestris
Pyrola & eius species quatuor	357		579	
Pyromelo	620		Populago	540
Pyrus	577		Potamogeto & eius species quatuor	359
Pistana	362		Potentilla	642
Pistolochia	614		Potamogeton castoris	241
Pytiona Theophrasti	85		Pothos Theophrasti	249. 381. 596
Pytiusa	575. 576		Prasium	435
Plantago & eius species tredecim	347		Primula ueris & eius species decem	460
Plantago aquatica triplex	354		Primula ueris	95. 506
Planta leonis	340		Prunella & eius species sex	501
Planta maxima	541		Pseudoanchusa Plinij	489
Plantula Cardamines æmula	148		Pseudoapocynon	615
Platanaria	38		Pseudoasphodelus	351
Plumbago	154. 157. 357		Pseudobunium	151
Pneumonante	345		Pseudocyperus	14. 15. 37
Podagra lini	414		Pseudoclinopodium	442
Podagraria	273		Pseudocostus	274
Paderota Pausania	471		Pseudoelleborus	341
Polemonium 386. Monspeliensium	661		Pseudohermodactylus	128
Polycnemum Diosc.	433. 503		Pseudohepatorium	641
Polygala & eius species quatuor	406		Pseudodictamnium	424
Polygala uulgata	407		Pseudoleontopodium	510
Polygonaton 386. 601. latifolium & eius species sex	601		Pseudolimum	400
Polygonatum angustifoliu duplex minus rubia folijs	602. 603		Pseudomelanthium	383
Polygonum	32. 33		Pseudomoly	397
Polygonu maius & eius species septem	549		Pseudomyagrura	172. 173
Polygonu minus & eius species septem	550		Pseudonarcissus	81
Polyspermon	192		Pseudonardus Plinij	408
Polysporon	ibid.		Pseudostruthium	571
Polium & eius species septem	417		Psychotrophon	445
Poma amoris	302		Psyllium triplex	353
Pomum aureum ibid. mirabile spinosum duplex	616. 299		Psilotrum	589
Porcellia	206. 211		Psora Aëtij	524
Porrum & eius species septem	101		Ptarmica 155. 521. Austriaca	533
Porrum capitatum ibid. sectile ibid. sylvestre 102. tonsile 101	101. 102		Ptarmice Dioscoridis	571
			Pulegium triplex	419
			Pulicaria 353. 359. & eius species sex decim	515
			Pulmonaria Gallica triplex	213
			Pulmo	

I N D E X.

<i>Pulmonaria triplex</i>	500	<i>Rhaponticum duplex</i>	186
<i>Pulsatilla</i> 85. eius species octo	317	<i>Rhasus</i>	614
Q.		<i>Rhecoma</i>	187
<i>Quadrifolium</i>	655	<i>Rheum</i>	ibid.
<i>Quercula minor</i>	473	<i>Rhodia radix</i>	560
<i>Quimbaya radix</i>	591	<i>Rhodora</i> 276. Gallica Plinij	436
<i>Quinquefolium</i> & eius species quatuordecim	649	<i>Robus</i>	47
<i>Quinquepeta</i>	655	<i>Rogga duplex</i>	50
R.		<i>Rosagræca</i> 381. marina 382.386	
<i>Radicula sylvestris</i>	136	<i>Rosmarinum</i> 278. triplex	409
<i>Radix Carlo Sancto</i> 592. caua	247	<i>Rostrum eiconiæ</i>	635.638
<i>Radix Quimbaya</i>	591	<i>Rubigo</i>	52
<i>Radix Rhodia</i> 560. S. Helene	36	<i>Rucula marina</i>	146
<i>Ranunculus</i> & eius species quadraginta quatuor	319	<i>Rumex</i>	180.183
<i>Raphanus</i> eiusq; species septem	134	<i>Rumigi</i>	614
<i>Raphanus</i> 175. rusticanus 136. 162. sylvestris Dioscoridis	143.154	<i>Rusco affinis duplex</i>	603
<i>Rapistrum</i> eiusq; species quatuor	132	<i>Ruscus</i>	604
<i>Rapistrum monospermon</i>	133	<i>Ruta hypericoides</i>	546
<i>Rapa</i> 129. & eius species quinque	130	<i>Ruta sylvestris Dioscoridis</i>	547
<i>Rapa sylvestris</i>	131	S.	
<i>Rapum Americanum</i> 131. sylvestre 136. sylvestre Dioscor. 143. terra	611	<i>Sabalatiffa</i>	635
<i>Rapunculus</i> eiusq; species undecim	136	<i>Sacar Mambu</i>	42
<i>Rapunculus alpinus</i> 137. minimus	478	<i>Saccharum</i>	41
<i>Rapunculus nemorosus triplex</i>	138.	<i>Saccharum candum</i> ibid. penidium	42.
<i>spicatus triplex</i> 137. umbellatus		<i>pyramidale</i> 41. thomæum	ibid.
<i>triplex</i>	137	<i>Sacerdotis crepida</i>	343
<i>Raved seni</i>	186	<i>Sacra herba</i>	523
<i>Remedium pauperum</i>	643	<i>Sacra recta</i>	ibid.
<i>Reseda</i> 150. Plinij	571	<i>Sadum</i>	553
<i>Ricinus</i>	578	<i>Sagapenum</i>	257.274
<i>Rha</i>	186.187	<i>Sagitta duplex</i>	362
<i>Rhabarbarum</i>	188	<i>Salicaria</i>	466
<i>Rhabarbarum album</i> 590. Indicum		<i>Salicastrum</i> 590. Plinij	298
590. monachorum duplex	186	<i>Salicornia</i>	566
<i>Rha capitatum</i>	187	<i>Sal Indus</i>	41
<i>Rhacoma</i>	ibid.	<i>Salinaria</i>	255.256
<i>Rhapeion</i>	648	<i>Saliunca</i>	296
		<i>Salsa parilla triplex</i>	566
		<i>Salvia</i> & eius species octo	449
		<i>Salvia agrestis</i>	453
		<i>Samolus</i> 317. Plinij	484
		Sampsu-	

I N D E X.

<i>Sampfuchum</i>	423	<i>Scarlea</i>	458
<i>Sanamunda</i>	643	<i>Sceha Arabum</i>	238
<i>Sanasandria</i>	306	<i>Seclerata</i>	319
<i>S. Spiritus radix</i>	272	<i>Scœnanthum</i>	31
<i>Sandalida Cretica</i>	668	<i>Schoenolaguros</i>	30
<i>Sanguinaria</i>	19.170.549	<i>Scœnopraffum</i>	102
<i>Sanguinaria radix</i>	636.637	<i>Schœnos</i>	27
<i>Sanguis Draconis</i>	185	<i>Scilla triplex</i>	106
<i>Sanguisorba triplex</i>	282	<i>Scirpus</i>	9.29
<i>Sanicula</i>	639.645	<i>Sclarea</i>	453
<i>Sanicula alpina</i> & eius species undecim		<i>Scoparia</i>	403
462		<i>Scopa regia Plinij</i>	213.222.452
<i>Sanicula femina</i> 340. minor 320		<i>Scordion alterum Plinij</i>	451.452
<i>Santolina</i>	229.230	<i>Scordium duplex</i>	472
<i>Santonium</i>	229	<i>Scordotis</i>	ibid.
<i>Saponaria lewis</i>	384	<i>Scordoprassum</i>	103.104.106
<i>Sardinia herba</i>	324	<i>Scorpioides</i> 569. duplex 569	
<i>Sarxiphagon Galeni</i>	389	<i>Scorpius</i> 566. Plinij 569	
<i>Satyrium</i> 73.114. eius species octodecim		<i>Scorpiuros</i>	487
124.341		<i>Scorzonera</i> & eius species sex	536
<i>Satyrium erithraicum</i> 85. <i>erithronium</i>		<i>Scrophularia</i> 288. media 567. minor	
128		610	
<i>Satyrium odoriferum</i> 123. <i>trifolium</i>		<i>Scrophularia</i> & eius species sex	446
120.128		<i>Scutellaria</i>	470
<i>Satureia</i> & eius species quatuor	412	<i>Secacul</i>	272
<i>Saxifraga</i> 259.260.261.281.645.		<i>Secale duplex</i>	50
Anglica 551. antiquorum 393. aurea, alpina 610. <i>Chelidonides</i> 609.		<i>Secale luxurians</i>	ibid.
magna 397. motana 645. rubra 297		<i>Secales vitium</i>	23
<i>Saxifragia</i> 389. <i>elatior</i> 388. <i>rotundifolia duplex</i>	609	<i>Secamone</i>	600
<i>Scabiosa</i> & eius species viginti	524	<i>Sedum</i> & eius species viginti quinque	553
<i>Scabiosa motana</i> 507. <i>squammata</i> 530		<i>Silago</i>	352
<i>Scammorium</i>	582	<i>Selinum</i>	267
<i>Scammonea</i> 591. <i>Patauina</i> 588. <i>tenuis</i>		<i>Selinum montanum</i>	259
Plinij	584.585	<i>Selterays</i>	246
<i>Scammonium Americanum</i> 590. <i>minus</i>		<i>Semen lumbricorum</i>	238
Plinij	585	<i>Semen Sanctum</i>	237.238
<i>Scammony species</i>	660	<i>Sementina</i>	237
<i>Scandix quadruplex</i>	264	<i>Semperuiva</i>	553
<i>Scandix Cretica</i> 265. minor 671		<i>Senecio</i> & eius species quinque	217.
		caeruleus	517
		<i>Serapiades</i>	119
			Seri-

I N D E X.

<i>Seriphium</i> Dioscorides 229. germanicum 162	<i>Silphium</i> 274
<i>Seris</i> 202. 205. 206	<i>Symphytum</i> & eius species septem 499. 645
<i>Seris agrestis</i> 214	<i>Symphytum</i> petraeum Diosc. 410. 503
<i>Serpentaria</i> 357. 598	<i>Symphytum</i> petraeum triplex 548
<i>Serpentina</i> 351. 352	<i>Symphonia</i> 194
<i>Serpyllum</i> hortense 414. species septem 415	<i>Sinapi</i> eiusq; species septem 147. 152. agreste 132. 151. album 179
<i>Serrata</i> 473	<i>Sinapi</i> persicum crateuae 162. sylu. 152
<i>Serratula</i> 445	<i>Sion</i> 484
<i>Sertula</i> campana 665	<i>Sion</i> crateuae 158. non odoratum 484
<i>Sesamoides</i> 150	<i>Syringa</i> 40
<i>Sesamoides magnum</i> 339. 387.	<i>Sisarum</i> 272
<i>paruum</i> 217. 401	<i>Siser</i> 163. syluestre 272
<i>Sesamum</i> 172. syluestre 578	<i>Sisymbrium</i> 158. 429. Diosc. 431
<i>Seseli</i> 277. eius species decem 285	<i>Sisyrichion</i> 71
<i>Seseli Aethiopicum</i> 277. 286. Aethiopicum Dioscoridis 542	<i>Sison</i> 271
<i>Seseli Creticum</i> duplex 285	<i>Sisitieteris</i> Plinij 282
<i>Seseli Massiliense</i> duplex 286. 287	<i>Sium</i> 269. 270
<i>Seseli Peloponense</i> 282. 283. 285. 287. pratense 286	<i>Smilax</i> caerulea 585
<i>Sesuvium</i> 553	<i>Smilax</i> laevis cuius species sex 583
<i>Seutolapathum</i> 184	<i>Smilax</i> aspera & eius species quinque 585
<i>Seutomalache</i> ibid.	<i>Smyrnium</i> 270. 272. 277
<i>Syce</i> 579	<i>Solanum</i> 195. 296. eius species uinginti 297
<i>Sycios</i> Galeni 617. Theoph. 619	<i>Solanum</i> esculenum Gal. 300. hortense Dioscorid. ibid. pomiferum ibid.
<i>Siciliana</i> Italorum 546	<i>Solanum</i> tuberosum 301
<i>Sida</i> Theophrasti 632	<i>Solanum</i> 297
<i>Sideritis</i> & eius species decem 440. 453	<i>Solaris</i> herba 487
<i>Sideritis prima</i> 435. altera Dioscor. 282. 440	<i>Soldanella</i> & eius species quatuor 588
<i>Sideritis latissima</i> 213. latissimo folio Plinij 151	<i>Soldanella</i> alpina duplex 588
<i>Sideritis pratensis</i> 443	<i>Solidago</i> 506. 645
<i>Sideritis tertia</i> 639. quarta Plinij 218	<i>Solidago</i> saracenicæ 517. 523. huius species 468
<i>Sigillum</i> Salomonis 601. 602	<i>Solsequium</i> 207
<i>Silauum</i> Plinij 284. 286. 289	<i>Sonchus</i> 201. eius species undecim 203
<i>Siler</i> duplex 287	<i>Sophia</i> 162
<i>Silago</i> 46. 50	<i>Sorgo</i> 53
<i>Siliquastrum</i> & eius species quinque 255	<i>Spatula</i> foetida duplex 66
	<i>Sparganium</i> 97. duplex 38. Dioscoridis

I N D E X.

Scoridis	29	T.	
Spartum Plinij	25	Tabacum	305.306
Spolia	47.48.49	Tabaxir	42.43
Sphacelus	449.450.451	Tal	41
Spharitis	532	Tanacetum & eius species	222
Sphondylium duplex	275	Tanacetum album 155. agreste	643
Spica	409	Tanacetum Africanum triplex	222
Spica celtica duplex 295. nardi	34	Tarchon Sethi	154
Spinachia triplex	183	Tartuffoli	302.671
Split	246	Tatula	299
Spodium	42	Telephium 196.558. Diosco.497.568	
Spumeum papauer	386	Telephium aut eius species quinque	567
Stachys 408. eius species quinque	447	Terra merita	37
Stachys Plinij	452	Tertiola	448
Stachyites	360	Testiculus morionis 117.118. hircinus	
Staphis	649	118.119. vulpis	119.120
Staphisagria	ibid.	Tetrahit angustifolia 442. Herba-	
Staphylinus quadruplex	262	riorum	442
Stelephuros Plinij	443	Tetrorchis	123
Stellaria aquatica	243	Teucrium 470.473.474.475. eius	
Stephanomelis	642	species quatuor	472
Stergethron	553	Thalistrum	162
Stæbe & eius species sex	531	Thamecnenum	386
Stæbe Diosc. 524. Theophr. 362. 526		Thapsia duplex 258.285. Diosc.256	
Stæchas Arabica & eius species quatuor		Thapsia radix	69
408		Thapsus barbatus	456.457
Stæchas citrina	513.514	Theombrotum Plinij	194
Stæchadi citrinae similis	513	Thesion	202
Stramonia	299	Thymbra & eius species quatuor	412
Stratiotes uera	222	Thymus & eius species quatuor	413
Strychnos	296.297	Thysselinum Plinij	268
Strychnodendron	298	Thlaspi eiusque species uiginti nouem	162
Strumaria	373	Thlaspi Alexandrinum 165. alysson	
Strumea Plinij	610	triplex 168. alterum Dioscor. 136.	
Strumum	297	alterum crateuae	143
Strutheon Theoph.	534.572	Thlaspi clypeatum 168. fruticosum	
Struthium	384.386	169. perfoliatum	162
Succisa triplex	533	Thlaspi spinosum 169. uillosum 163.	
Sucudus Auicennae	408	umbellatum aruense	166
Sultan Zambach	109	Thlaspi genus	170
Superba	393	Thlaspidium cornutum	162

I N D E X.

<i>Thridax</i>	199. 202	<i>Trinciarella</i>	209
<i>Thus terra</i>	475	<i>Trinitas aquatica</i>	607
<i>Tigridis flos</i>	78	<i>Trionum</i>	193
<i>Tinctorius flos</i>	445. 517. 518	<i>Triorchis</i>	123
<i>Tipcadi</i>	77	<i>Tripolium</i> 294. eius species tres	355
<i>Typha triplex</i>	43	<i>Trissago</i>	473
<i>Typha cerealis</i>	47. 48. 49	<i>Triticum</i> & eius species octo	46
<i>Tiphyum</i>	73	<i>Triticum baetrianum</i> 54. murinum 24.	
<i>Tithymalus et eius species uiginti sex</i>	571	<i>nigrum Gal.</i> 443. <i>temulentum</i> 23.	
<i>Tora duplex</i>	335	<i>uaccinum</i>	444.
<i>Tordilion duplex</i>	289	<i>Tritici uinum</i>	23
<i>Tormentilla</i> 649. duplex	652	<i>Trixago palustris</i>	472
<i>Tornabona</i>	305	<i>Tuber terra</i>	612
<i>Tota bona</i>	184	<i>Tubuli ad asthma</i>	43
<i>Toxica Theoph.</i>	40	<i>Tuero</i>	284
<i>Trachelium</i>	142. 143	<i>Tulipa</i> & eius species uiginti sex	85
<i>Trachelium hypsoadys</i>	490	<i>Tulipa bulbifera</i> 90. minor quadruplex	
<i>Tragium Dioscoridis</i> 281. 282. altera		91. ramosa	90
Dioscoridis	145. 408	<i>Tunica minima</i>	393
<i>Tragium Creticum</i>	546	<i>Turbith</i>	258
<i>Tragopogon</i> & eius species sex	535	<i>Turbith nigrum</i> 576. eius species	580
<i>Tragorchis</i>	119	<i>Turcicum frumentum</i>	54
<i>Tragoriganū Cretense</i> 413. Diosc. 420		<i>Turritis</i>	179
<i>Tragoriganū eiusq; species quatuor</i>	422	<i>Tusai</i>	111
<i>Tragon</i>	565	<i>Tussilago eiusq; species quinque</i>	368
<i>Tragus</i>	47	<i>Tussilago</i> 540. altera	452
<i>Tragum</i>	33. 34. 566. 567	<i>Tutia</i>	42
<i>Trasi</i>	36	V.	
<i>Tribulus aquaticus</i> 362. aquaticus mi-		<i>Vaccaria</i>	386
nor 360. terrestris duplex	660	<i>Valeriana</i> & eius species duodecim	291
<i>Trifoliū et eius species sexaginta duo</i>	654	<i>Valeriana peregrina purpurea</i>	293.
<i>Trifolium maius</i> 444. montanum triplex		<i>rubra</i>	386
656. pratense sex species 654. ace-		<i>Veratrum album duplex</i>	338
tosum duplex 656. hepaticum duplex		<i>Verbascum</i> & eius species tredecim	454
657. palustre ibid. Asphaltite 658.		<i>Verbascum coronarium</i> 382. leptoa-	
cochleatum septem specierum ibid.		<i>phyllum</i>	458
scutellatum 659. echinatum duplex		<i>Verbascum salusifolium</i> 454. sylv. 437	
660. peltatum ibid. spinosum 661.		<i>Verbasculum</i> & eius species	460
stellatum 662. spicatum quadruplex		<i>Verbenaca</i> 435. 523. recta	453
663. globoso flore 664. saxatile		<i>Verbena</i> & eius species quatuor	523
ibid. alpinum ibid.		<i>Verbena fœmina</i> 152. 218. supina 641	
		<i>Vermicella</i>	

I N D E X.

<i>Vermicularis</i> 554. <i>arborescens</i> 558	<i>Volubilis</i> 583. 584
<i>Veronica</i> & eius species septem 469	<i>Volubilis folijs asperis</i> Mesues 592
<i>Veronica maxima</i> 474. <i>fœmina</i> 486.	<i>Vreolaris</i> Plinij 384
<i>recta</i> 469	<i>Vrimaria</i> 208
<i>Verrucaria</i> 487	<i>Vrtica</i> & eius species sex 439
<i>Verrucaria chondrilla</i> 216	<i>Vrtica mortua</i> & eius species noue 437
<i>Vesicaria</i> 671	<i>Vrtica labeo</i> 433
<i>Vetonica</i> 389. 445	<i>Vstilago</i> 51. 52
<i>Victorialis</i> 72. 106	<i>Vua marina</i> 33
<i>Vinca peruinca</i> Plinij 597	<i>Vua passa maior</i> 593. <i>minor</i> 594
<i>Vincetoxicum</i> 599	<i>Vua taminia</i> Plinij 590
<i>Viola alba</i> 83. <i>aquatilis</i> 242. <i>aruensis</i> 407	<i>Vua marina</i> 593. <i>xibebe</i> <i>ibid.</i>
<i>Viola barbata</i> 393. <i>calathiana</i> 345.	<i>Vulneraria</i> 347
<i>canina</i> 374. <i>equina</i> 346. <i>latifolia</i>	<i>Vularia</i> 196
<i>duplex</i> 143	<i>Vularia</i> 142. 603
<i>Viola mariana</i> 143	X.
<i>Viola matronalis</i> & eius species quinque 379	X <i>Abra</i> 580
<i>Viola martia triplex</i> 373	<i>Xanthion</i> 373
<i>Viola montana</i> & eius species septem 375	<i>Xyris duplex</i> 65. <i>maritima</i> 66
<i>Viola nigra</i> 374. <i>pentagonia</i> 407	Y.
<i>Viola tricolor duplex</i> 375. <i>bicolor</i> 376	Y <i>Senhættlin</i> 333
<i>Viorna</i> 595	<i>Yuca</i> 332
<i>Viperaria</i> 537	Z.
<i>Virga aurea</i> & eius species quatuor 522	Z <i>Acintha</i> 215
<i>Visnaga</i> 263	<i>Zadura</i> 67
<i>Viscaria</i> 387	<i>Zatte</i> 619
<i>Vitalba</i> 595	<i>Zarnabum</i> 67
<i>Vrtichella</i> 427	<i>Zarza parilla triplex</i> 586
<i>Vitifolia</i> 649	<i>Zatarendi</i> 422
<i>Vitis alba</i> 589. <i>nigra</i> 589. 590.	<i>Zea</i> & eius species quatuor 48
<i>syluestris</i> 594. 595. <i>Dioscor.</i> 600.	<i>Zedoaria</i> & eius species quatuor 67
<i>Vitis uinifera</i> & eius differentia 592	<i>Zeopyrum</i> 49
<i>Vlmaria</i> 276	<i>Zimpiber</i> 66
<i>Vmbilicus Veneris</i> & eius species sex 559. <i>alter</i> 615	<i>Zingiber</i> & eius species quatuor <i>ibid.</i>
<i>Vnguentaria</i> 229	<i>Zinziber caninum</i> 155. 156
<i>Vngula caballina</i> 368	<i>Zoophthalmum</i> 553
<i>Vnifolium</i> 113	<i>Zucco marinus</i> 622
	<i>Zuccha anguina</i> 624
	<i>Zurumbet</i> 67. 68
	<i>Zygis</i> 415.

F I N I S.

CATA.

CATALOGVS PLANTARVM IN
hoc Libro descriptarum.

A BSINTHIUM Ponticum Cre- ticum Belli 670	re maiore gemino 392
Acetosa Cretica semine acu- leato 182	Caucalis semine ad caulium nodos echinato 266
Acetosa montana maxima 181	Centaurium alpinum luteum 187
Aethiopsis folijs in profundas laci- nias diuisis 459	Centaurium minus spicatum album 544
Alcea Syriaca 634	Chamædrys spinosa 473
Alisma folio glabro 520	Chamædrys spuria minor angustifo- lia 475
Alsinè alpina glabra 482	Chamæschœnos 30
Alsinè alpina iunceo folio 482	Chelidonium maius folijs quernis 248
Alsinè folijs profundè incisus 478	Chondrylla hirsuta rubēte flore 215
Alsinè tridaçtylites alpina 479	Chondrylla purpurea foetida 669
Althæa fruticans folijs bryonice 631	Chondrilla spinosa 217
Anagallis aquatica angustifolia 485	Cichorium spinosum 207
Antirrhinum folio dissecto 399	Clematis alpina gerani folia 596
Apium hortense maximum 268	Clematis maritima repens ibid.
Atriplex syluest. lappulas habens 196	Consolida media alpina cœrulea 502
	Consolida regalis peregrina paruo flore 244
Bellis alpina maior prima 505	Cotyledon minor folijs oblōgis fer- ratis 560
Bellis alpina maior altera 505	Cynoglossum semperuirens 496
Beta Cretica semine aculeato 191	
Brassica spinosa 178	Echium rubrum Creticum 490
Brunella Italica 504	Elichryson Orientale 513
Brunella minor folio rigido integro 503	Elichryso syl. flore oblōgo simili 514
Bursa pastoris maior folio non sinua- to 170	Equisetum olidum 33
Bursa pastoris loculo oblongo maior 171	Eruca echinata siliqua 149
Bryonia Cretica maculata 589	Eruca palustris cœrulea 147
Cacalia tomentosa 370	Gentianella alpina latifolia ma- gno flore 347
Caltha humilis 539	Gentianella omnium minima ibid.
Campanula cymbalarię folijs 141	Geranium lucidum 637
Campanula folijs vrticæ latiss. 142	Geranium maximum angustifolium longissima acu 639
Campanula linifolia cœrulea 139	Gramen arundinaceum spica triti- cea 8
Campanula rotēdifolia minima 140	Gramen bulbosum 21
Campanula serpyllifolia 141	Gramen bulbosum ex Alepo 22
Cannabinæ aquaticæ similis capitu- lis nutantibus 642	Gramen caninum marinum spica e- chinata 4
Caryophyllata alpina minor 644	Gramen cristatum 5
Caryophyllus angustifolius, gramini florido similis 396	Gramen dactylon tertium spicis vil- losis 19
Caryophyllo aruensi glabro similis minor 396	
Caryophyllus syluestris humilis flo-	Gramen

CATALOGVS PLANTARVM.

Gramen iunceum montanum	17	liqua oblonga	166
Gramini iunceo spicis simile	16	Nasturtium alpinum minimum cap-	
Gramen hirsutum maius angustifo-		sula nasturtij hortensis	160
lium	17	Nasturtium hortense crispum	161
Gramen longissimum	6	Nasturtium hortense latifolium	160
Gramen montanum auenaceum nō		Nigella Cretica	251
lanunigosum	10	Nigella flore maiore pleno	251
Gramē nodosum alterum spica par-			
ua	21	Panicum syluestre cum aristis	20
Gramen paniculatum odoratum	5	Papauer spinosum	311
Gramen tremulum maximum	10	Perfoliata minor ramis inflexis	543
Gramen tremulum minus	ibid.	Pilosella maior erecta	508
Gramen typhoides maximum spica		Pilosella maior repens glabra	ibid.
longissima	ibid.	Plantago angustifolia maior altera	
		349	
Hesperis hortensis flore viridi	380	Plantago angustifolio maior in cau-	
Hieracium Intybaceum flore magno		lem assurgens	349
albido	111	Polygonatum latifolium minus flore	
Horminum Syriacum	451	maiore	602
Hyoscyamus Creticus	305	Psyllium minus	354
Iacobeia marina maior	219	Ranunculus Creticus albus	329
Iacea incana laciniata	531	Ranunculus flammeus Chelidoniæ	
Iacea nigra angustifolia	529	minoris folio	329
		Ranunculus folio rutaceo	321
Lactuca longifolia	200	Ranunculus geranei tuberosi folio	325
Lactuca polycephalos	669	Ranunculus minimus saxatilis hirsu-	
Lappa maior lanuginosis capitulis		tus	323
372		Ranunculus montanus latifolius hirsu-	
Leontopodium Creticum	512	sutus alter	323
Linaria Americana	403	Ranunculus palustris echinatus	321
Linaria lutea latifolia peregrina	401	Ranunculus racemosa radice	326
Lithospermum minus repens angu-		Rapistrum monospermon	133
stifolium	672	Rapunculus alpin ^s spicato similis	138
Lychnis viscosa Cretica	387		
Lysimachia Chamænerion dicta al-		Salvia odore absinthij flore ruben-	
pina	468	te	450
		Sanicula montana longifolia serrata	
Melampyrum luteum angustifo-		464	
lium	444	Satyrium basilicum angustifolium al-	
Millefolium cornutum	242	terum flore odoratissimo	123
Millefolium Creticum	240	Scabiosa argentea angusto folio	528
Millefolium vulgare purpureum ma-		Scabiosa peregrina rubra	525
ius	239	Scandix Cretica	265
Millefoliū maximū vmbella alba	239	Scandici Creticæ similes	ibid.
Myagrū monospermon	173	Scandix semine nostrato Italica	264
Myagro similis siliqua rotunda	ibid.	Schœnolaguros	30
		Scrophularia flore luteo	447
Nasturtium alpinum minimum si-		Scrophularia Indica	ibid.
		Sedum	

CATALOGVS PLANTARVM

Sedum alpinum cæruleum	556	Trifolium peltatum Creticum	660
Sinapi paruum siliqua aspera	149	Trifolium saxatile hirsutissimum	664
Solanum tuberosum	301	Trifolium scutellatum fructu latiore	
Sphondylium glabrum	275	folio obtuso	659
Stachys Cretica	448	Trifolium spinosum Creticum cæru-	
Succisa hirsuta	534	leum	661
Teucrio similis Scutellaria	470	Trifolium stellatum	662
Thlaspi Alexandrinum Cortusi	165	Tussilago alpina folio oblongo	369
Thlaspi perfoliatæ folio maius	163	Valeriana montana prima	292
Thlaspi villosum	167	Valeriana montana altera	ibid.
Thlaspi umbellatum aruense iberidis		Valeriana peregrina purpurea	293
folio	166	Verbascum folijs subrotundis flore	
Trifolium alpinum minimum flore		Blattariæ	457
magno	664	Verbena nodiflora	524
Trifolium globoso flore	664	Viola alpina folio dissecto	375.

CASPARI

I
CASPARI BAVHINI BASIL.
MEDICI BOTANICI ET ANA-
TOMICI ORDIN. IN SVVM
PHYTOPINACEM

P R Æ F A T I O.

Philosophus 1. de partibus animalium s. eiusq; discipulus Theophrastus in Plantarum historia, luculenter docuere, nullum vel despicatissimum natura operum esse, quod mortalium philosophantium cognitione & admiratione indignum sit dicendum: cum nulla res sit natura, in qua non mirandum aliquid inditum habeatur, imò in omnibus natura numen & honestum & pulchrum insit. Quare cum propositum sit *P L A N T A R V M* hoc nostro seculo descriptarum enumerationem, (quarum omnium particularem descriptionem in universali historia meditamus, Deo vitam largiente) certam aliquam methodo proponere, à *G R A M I N E* tamquam vulgatissimam plantam exordiri placet: nam cum natura nihil frustra faciat, nec machinetur, ex 2. de generatione animalium 4. & graminis erit usus. Omnia namq; hominum gratiam esse creata, ut res ipsa loquitur, sic etiam Philosophus 1. Politicorum 5. attestatus est. Siquidem Plantae animalium sunt gratiam, & cetera animalia hominum causa: mansueta quidem, propter utilitatem & cibum: fera verò (etsi non omnia, at plurima illorum) propter cibum & alia adiumenta, ut & vestes ac cetera instrumenta ex illis fiant. Ad rem ergò, Deo duce & gratiam largiente, à quo omnia & sine quo nihil accedamus, ipsiusq; omnipotentiam, sapientiam & bonitatem in tot millibus Plantarum creandis admiremur & predicemus, proq; ingenij nostri modulo *T R I N V N O* concedente, explicemus, ad Altissimi sui nominis gloriam, proximiq; nostri utilitatem, eo modo, quo & in explicatione fabricae humani corporis, in nostris scriptis publicè datis, usi sumus.

LIBER PRIMVS.

SECTIO PRIMA.

De Graminibus.

RAMEN à gradiendo, quòd vt habet Dioscorides lib. 4. cap. 30. geniculatis serpat ramulis: vel à gignendi fœcunditate, siquidem crebrò à se nouas radices spargat, dictum est. Græcis *ἀγρωπις*, quasi agrestis, *παρὰ τῶν ἀγρῶν*, quòd in agris proueniat. Theophrasto 7. de historiâ plantarum 9. *πῶα* herba, quasi omnium herbarum vulgatissima, cuius nomine Gallis absolutè herba dicitur. Huius licet Dioscorides quatuor tantùm fecit genera, primum, quod ipsi *ἀγρωπις* nominatur: alterũ, quod *καλαμάγρωπις*, arundinaceũ: tertium, quod in Parnasso: & quartum quod in Ciliciâ prouenit. Plinius naturalis historiæ lib. 24. cap. 19. primum geniculatum, alterum Parnassi, tertium aculeatum, quod trium generum: primum, cui in cacumine quini aculei, *δάκτυλον*: alterum, quod Aizoo simile: tertium quod tenue, & in tegulis prouenit: quartum denique Babylonicum, quod Dioscoridis *καλαμάγρωπις* est.

Posteriores tamẽ plures Graminũ proposuere differentias, vt Tragus, Dodonæus, qui septẽdecim: Lobol^o, qui quadraginta septem: Lugdunẽsis herbarij Autor, qui quadraginta tres: & Tabernæmontanus, qui sexaginta & aliquot graminum icones delineari curauit. Verũ tantus est naturæ lusus in Graminibus, vt præter varietates à priscis & neotericis propositas, plures adhuc dentur species. Cuius nomine cum inter nostras quas habemus plantas, circiter cẽtum Graminum species videri possint, de ijs ordine. In hanc tamen classẽ Bromum, Phœnicem, Lolij & Auenæ sterilis species, cum & ipsa graminei sint generis, referemus.

Ex his

LIBER I. SECTIO I. 3

Ex his infinitis graminum generibus quædã in vsum Medicum veniunt, quædam verò non. Ex his rursus quædam animantia depascuntur, vt boues & eiusmodi, cùm viridia sunt, & etiam cùm sicca, iamq; fœnum factum est, ac in pratis potissimùm proueniunt: hæc angustis folijs & gracilibus culmis prædeunt. Quædam spicâ simplici, vt panici, milij, lolij, hordei, tritici, aut alterius frugis: hæc q; vel sine aristis, vt cauda vulpis: vel cum aristis, vt hordeum murinum. Quædam spicâ sunt inæquali: & eâ aut ramosâ, aut ex racemulis constante, aut aliter disiunctis seminibus: sic quædam propriam spicâ aut iubâ, aut panniculâ proferunt. Quædam denique parũ aut nihil vtilia sunt: quorum quædã locis palustribus & vdis: quædam verò aridis & apricis proueniunt.

I.

Gramen Officinarum: Casparo Bauhino.

Gramen canarium Lobelio in Iconibus pagina 20. & obseruationibus pag. 11.

Gramen Dodonæo in Folio latino pagina 548. pemptade 4. libro 4. capite 1.

II.

Gramen caninum supinum.

Gramen caninum supinum Lob. in icon. pag. 21.

Graminis primi Dioscoridis species minima. Thalyo in suâ Hærcyniâ pag. 50.

III.

Gramen caninum supinum maritimum.

Gramen geniculatum caninum marinũ Lob. icon. pag. 21.

Gramen caninum tertium Tabernæmontano in folio pag. 641. lib. 1. sectione 6. cap. 1. & icon. pag. 203.

IV.

Gramen caninum supinum maritimum alterum.

4 LIBER I. SECTIO I.

Gramen caninum longius radicatum marinum alterum Lob. icon. pag. 22.

Gramen caninum quartum Tabern. fol. pag. 641. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 203.

V.

Gramen caninum marinum spicâ echinatâ. Hoc à Doctore Zvvingero ex littore Veneto accepim⁹, quod tamen & circa Monspolium reperitur, nec à quoquam descriptum censemus. Est autem Gramen paruum ramosum repens, calamis rufescentibus: folijs parvis acuminatis glabris, in circuitu hirsutis asperis. Spicæ ex pluribus seminibus asperis echinatis & pulchris componuntur. Radices habet oblongas, capillares, multas, easque albas & asperas.

VI.

Gramen caule geniculato.

Gramen geniculatum vel tertium Tabern. fol. pag. 638. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 200.

VII.

Gramen vulgare, πείρα Theophrasti.

Gramen pratense Lobel. icon. pag. 1. & obser. pag. 9.

Gramen pratense primum Dod. Fol. lat. pag. 550. pempt. 4. lib. 4. cap. 1.

VIII.

Gramen vulgare alterum.

Gramen minus Aduersarijs pag. 2.

Gramen minus vulgare Lobel. icon. pag. 1.

IX.

Gramen pratense flore ex pallido flauescente.

Gramen anthoxanthon Dalech. Lugd. pag. 426. lib. 4. cap. 30.

X. Gra.

X.

Gramen pratense cuius spicam folium instar vesicæ amplectitur.

Gramen pratense Dalechampiij Lugd. pag. 425. lib. 4. cap. 30.

XI.

Gramen folio aspero, nonnunquam articulato.

Gramen spicatum Dalechampiij Lugd. pag. 427. lib. 4. cap. 30.

XII.

Gramen cristatum.

Radicum capillamentis oblongis, albicantibus plurimis abundat, quæ in vnum veluti cespitem coeuntia, deorsum repunt: culmis plurimis sesquicubitalibus distinctis, paucis geniculis donatis: folijs breuibus, angustis, paucis circa caulem: spicâ tenui, oblongâ, pallidè virēte, quæ plurimas cristas, vel capitis gallinacei semen satis refert: huius nomine cristatum vocamus, cum huius descriptionem apud neminem legerimus: *Kammgras*. Prouenit ad moenia nostra, inter portas Spaleam & Lapideam. Verum in monte *Wasserfall* multò elegantius obseruauimus.

XIII.

Gramen panniculatum odoratum.

Radicibus serpit candidis geniculatis, ex quibus caulis prodit bicubitalis, geniculis paucis distinctus, folijs eiusdem penè cum caule longitudinis, nonnunquam & panniculum superantibus, angustis, in acumen fastigiatis, suauiter olentibus, cuius culmo pannicula parua, leuiterque sparsa insidet.

Hoc in monte Regio Borussiae Gramen Mariae nuncupant, apud quos propter odoris fragrantiam in fasciculos colligitur, & vestibus ad gratum odorem con-

LIBER I. SECTIO I.

ciliandum interponitur, vt Cl. Doctor Dauid Vasmarus Lubecensis Medicus perscripsit, ipsamq; plantam, vnâ cum alijs transmisit.

XIV.

Gramen panniculatum aruense.

Gramen minimum Aduers. pag. 2.

Gramen minimum Xerampelinum Narbonense atque etiam Belgicum Aduersariorum pag. 2. & Lobel. icon. pag. 2.

Hoc variat panniculâ quo ad colorem, modò namq; virescit, modò rubet, quare Tabern. in icon. pag. 206. & 207. duas proponit icones albi & rubri nomine.

XV.

Gramen longissimum.

Montembelgardi à fratre Ioh. Bauhino ostensum gramen longissimum, duorum & trium cubitorum, folijs cyperi æmulis, panniculis paruis & breuibus: radice serpenti. Hoc in syluis Montembelgardensibus prouenit, & quidem vltra pagum Coutenant, vbi rustici ex hoc gramine equis aratra trahentibus torques conficiunt. Sic in pago Champigim Luderensis diocœsis, fratri data chlamys pastoralis, quali opiliones aduersus pluuiâ vtuntur: est autem cannabis decorticatæ instar, & folia ex funiculo dependent.

XVI.

Gramen minimum instar glebæ ampliusculæ.

Gramen minimum Dalechampij. Lugd. pag. 424. lib. 4. cap. 30.

XVII.

Gramen panniculatum molle.

Gramen lanatum Dalechampij. Lugd. pag. 425. lib. 4. cap. 30.

XVIII. Gra-

XVIII.

Gramen panniculatum segetum.

Gramen segetum panniculâ speciosâ latiore Lobel.
icon. pag. 2.

Gramen segetale siue aruense panniculatum Taber.
fol. pag. 638. & 642. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 203.

XIX.

Gramen segetum panniculâ arundinaceâ.

Agrorum venti spica & gramē agrorum latiore arun-
dinaceâ comosâ panniculâ Lobel. icon. pag. 3.

Gramen harundinaceum aruense Tabern. fol. pag.
648. lib. 1. sect. 6. cap. 2. & icon. pag. 212.

XX.

Gramen panniculâ pendulâ aureâ.

Gramen aureum Dalechampij Lugd. pag. 430. lib.
4. cap. 30.

XXI.

Gramen panniculâ miliaceâ.

Miliaceum gramen Lobel. icon. pag. 3.

Gramen miliaceum Tabern. fol. pag. 639. & 642.
lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 205.

XXII.

Gramen panniculatum aquaticum.

Gramen maius aquaticum Lobel. icon. pag. 4.

Gramen harundinaceum panniculatum Tabern. fol.
pag. 648. & 649. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 211.

XXIII.

Gramen panniculatum aquaticum alterum.

Gramen anatum Trago pag. 682. lib. 2. cap. 34. sine
icone.

Gramen aquis innatans Lobel. icon. pag. 12.

XXVIII.

Gramen aquaticū spicatum: & Lobel. icon. pag. 13.

Gramen fluuiatile album Tabern. fol. pag. 653. li. 1. sect. 6. cap. 6. & icon. pag. 217.

XXV.

Gramen aquaticum geniculatum Tabern. fol. pag. 653. lib. 1. sect. 6. cap. 5. & icon. pag. 215.

XXVI.

Gramen variegatum.

Gramen fulcatum vel striatum album Aduers. pag. 3. & Lob. icon. pag. 4.

XXVII.

Gramen Sorghi effigie: & Lobel. icon. pag. 5.

Gramen sorghinum Tabern. fol. pag. 639. & 642. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 205.

XXVIII.

Gramen arundinaceum aquaticum.

Καλαμάζωσις vel harundinaceum fortè Babylonium Aduers. pag. 3.

Calamogrostis Lobel. obser. pag. 12. & icon. pag. 6.

XXIX.

Gramen arundinaceum alterum.

Gramen arundinaceū maius Tabern. fol. pag. 647. & 648. lib. 1. sect. 6. cap. 2. & icon. pag. 211.

XXX.

Gramen arundinaceum spicatum.

Gramen arundinaceum minus Tabern. fol. pag. 648. & 649. lib. 1. sect. 6. cap. 2. & icon. pag. 212.

XXXI.

Gramen arundinaceum spicâ triticâ.

Radici-

Radicibus serpit oblongis, geniculatis, nodosis, candidis, quæ caules proferunt sesquicubitales rotundos, aliquot geniculis distinctos: spicâ oblongâ triticeâ, aristis carente, glumis paucis oblongis similibus ei tritico, quod Fuchsio triticum primum, alijs spica mutica dicitur. Folia obtinet arundinacea, dura, angusta, oblonga in acumen fastigiata, quæ ab vnâ caulis parte sunt disposita. Weizengras lubet appellare. Locis arenosis, vt circa Rliben prouenit. Similitudinem quandam habet cum gramine aquatico arundinaceo panniculato Tabern. pag. 653. lib. 1. sect. 6. cap. 5.

XXXII.

Gramen tomentosum & acetosum Lob. icon. pag. 6.
An Graminis arundinacei alia species Thalyo hircyn. pag. 52?

XXXIII.

Gramen arundinaceum montanum.
Scirpi primum genus Trago pag. 684. lib. 2. cap. 41.

XXXIII.

Gramen foliolis iuncea primum. (cap. 30.)
Gramen iuncea Dalechampij Lugd. pag. 425. lib. 4.

XXXV.

Gramen foliolis iuncea secundum.
Exile gramen durius Lob. obser. pag. 9. & icon. pag. 7.

XXXVI.

Eragrostis seu gramen elegantissimis panniculis.
Gramen amouettes Clusio historia Hispanica pag. 300. lib. 2. cap. 100.
Gramen panniculosum phalaroides Lobel. obseru. pag. 11. & icon. pag. 7.

XXXVII.

Gramen tremulum maius.

Lolium decimū & Aegylops Plinij Trago pag. 670.
& 671. lib. 2. cap. 35.

Phalaris pratensis minor, Aduers. pag. 16. & Lobel.
icon. pag. 44.

XXXVIII.

Gramen tremulum maximū, vocamus prædicti graminis speciem, quod quintuplo maioribus est panniculis: quod in monte Rua apud Monachos, non longè Patauio Anno 1578. collegimus, quamuis & in montibus Eugantis proueniat, an fortè hanc intelligat Cusalinus pag. 193. lib. 4. cap. 66. sub phalaride alterâ.

XXXIX.

Gramen tremulum minus.

Radicibus nititur rufescentibus, hūc illūc vagis, folijs gramineis virentibus, angustioribus, acuminatis: culmi sunt palmares duo trèsvē foliati, vno alterove geniculo distincti: folium quod culmum parte superiore cingit, sic cum obuoluit, vt vesicæ speciem referat, & suo acumine, vel superet, vel saltem adæquet iubam, quæ multis laminulis lenticulæ similibus squammatis, non tamen vt in Eragrosti, seu gramine amouettes dicto, oblongis, sed rotundis tenui filo adpensis constat. In pratis nostris montosis prouenit, & vulgò Hasenbrot dicitur. An hoc graminis loliacci species parua apud Thalyum in suâ Harcyniâ?

XL.

Gramen montanum auenaceum lanuginosum.

Gramen montanum auenæ semine Clusio hist. Pannonica pag. 719. lib. 4. cap. 25.

XLI.

Gramen montanum auenaceum non lanuginosum.

Ex radice tenui, graminis vulgaris modo antrorsum serpente, alba, capillaribus fibris vtrinque donata, culmi simplices, penè cubitales, circa radicem purpurascen-tes exurgunt, cōmuniter vnus, rariùs ex vnâ radice plu-res, qui in tenuem spicam vix ramosam, glumis non vt in priori vtrinque, sed vt plurimum ab vnâ parte sitis: qui in priori flauescen-tes albicant & splendent instar bom-bycis, lanuginosiq; sunt, at in hoc minimè lanuginosi, qui foris ex nigro purpurascunt, intusq; albicant. Folijs donatur paucis angustis, duplo triploq; quàm priores latioribus, acuminatis, circa radicem breuibus, at circa caulem, quem duo triâve cingunt, longioribus, com-muniter spicam superantibus. Iulio & Augusto reperi-mus in mōtanis, vmbrosisq; circa arcem Badenvilam in Marchionatu & *Richenstein* Basileensium, quod ali-quid cum gramine montano spicato Clusij hist. Pann. pag. 717. cap. 25. lib. 4. similitudinis habet.

XLII.

Gramen capitulo globoso.

Gramen lucidum Tabern. fol. pag. 639. & 642. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 206.

XLIII.

Gramen phalaroides.

Gramen phalaroides alterum Lobel. icon. pag. 8.

XLIII.

Gramen typhoides maximum spicâ longissimâ.

Ex radice nodosâ, cui fibræ exiguæ & plurimæ ad-nascuntur, culmus vnicus erigitur rectus, sesquicubita-lis, internodijs rarioribus distinctus: qui in rectam, te-retem, palmarem spicam, tactu mollem, virescentem, in maturitate albicantem, desinit, cuius vtriculi oblon-giuscu-

giusculas & copiosas aristas exhibent. Folijs est gramineis, paucis, oblongis, maioriq; parte caulem vestientibus. Multum conuenit cum gramine τυφοειδῆ maiore & molli apud Thalyum in suâ Harcyniâ. In Ducatu Vvirtenbergico circa Gœppingam Anno 1592. cùm in acidulis Illustrissimo Comiti Bernhardo ab Ortenburg adessemus, vbi inter fruteta copiosè prouenit, mense Julio, collegimus.

XLV.

Gramen typhoides molle.

Gramen alopecuroides Lob. icon. pag. 8.

Gramen alopecurinum 1. Tabern. fol. pag. 640 & 643. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 208.

XLVI.

Gramen typhoides asperum latifolium.

Gramen typhinum Lobel. obseruat. & icon. pag. 10.

XLVII.

Gramen typhoides asperum angustifolium.

Gramen typhinum 2. Tabern. fol. pag. 655. lib. 1. sect. 6. cap. 7. & icon. pag. 218.

XLVIII.

Gramen typhoides spicâ multiplici.

Gramen typhinum 3. Tabern. fol. pag. 655. lib. 1. sect. 6. cap. 7. & icon. pag. 218.

XLIX.

Gramen typhoides repens.

Gramen alopecuroides minus alterum Lobel. icon. pag. 9.

Gramen alopecurinum 2. Tabern. fol. pag. 641. & 643. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 209.

L.

Gramen typhoides repens alterum.

Gramen alopecuroides minus Lob. icon. pag. 9.

Gramen alopecurinum tertium Tabern. fol. pag. 641. & 643. lib. 1. sect. 6. cap. 1. & icon. pag. 209.

LI.

Gramen alopecuroides asperâ spicâ est graminis species Monspelij.

Gramen echinatum Dalech. Lugd. pag. 432. lib. 4. cap. 30.

LII.

Gramen folijs Caryophyllatæ latifolium.

Gramē spicatum folijs betonice garyophyllatæ Lobel. icon. pag. 10.

Gramen nigrum Lugd. pag. 1004. lib. 9. cap. 6.

LIII.

Gramen folijs caryophyllatæ angustifolium.

Hoc à priori differt foliorum angustia, dein & cauliculis, qui in hoc & tenuiores & longiores, quàm in priori, sunt, & vt prius in pratis, sic hoc in montosis Mutetæ locis Maio florens obseruatur.

LIIII.

Gramen Alpinum præcipuum.

Gramen Alpinū quoddam Rabinum cognominatū Gesnero de hort. Germ. pag. 260. b. Apud neminem iconem hæctenus reperimus.

LV.

Gramen spicatum folio triangulo.

Gramen vulgo cognitū Trago pag. 678. lib. 2. cap. 37.

Gramen triangulum Lugd. pag. 1004. lib. 9. cap. 6.

LVI.

Gramen spicatum latifolium caule triangulo.

Gramen cyperoides Lob. icon. pag. 11. Obseruat. pag. 10.

LVII.

Gramen cyperoides angustifolium.

Differt à priori potissimum foliorum formâ, quæ in hoc duplo angustiora, acutiora, & longiora.

LVIII.

Gramen cyperoides spicâ molli.

Gramen palustre maius Lobel. icon. pag. 11.

LIX.

Gramen cyperoides palustre primum.

Gramen palustre cyperoides Lobel. icon. pag. 19.

Gramen cyperinum palustre Tabern. fol. pag. 656. lib. 1. sect. 6. cap. 8. & icon. pag. 220.

LX.

Gramen cyperoides palustre alterum.

Gramen cyperoides paruum aquaticum Lob. icon. pag. 19.

Gramen cyperinum palustre minus Tabern. fol. pag. 656. & 657. lib. 1. sect. 6. cap. 8. & icon. pag. 220.

LXI.

Gramen cyperoides minimum panniculâ subflauâ.

Calamogrostis tertia (quo ad iconem) Trago pag. 679. lib. 2. cap. 37.

Iuncus exiguus pratensis eidẽ pag. 686. libr. 2. ca. 43.

LXII.

Gramen cyperoides minimum panniculâ nigricãte.

Variat hoc gramen calore panniculæ quæ in illo subflaua, in hoc, obsoleto colore nigricat, hocq; illo maius est, in eodem tamen loco vtrũque, vt apud nos in pratis vdis Michelfeldensibus reperitur.

LXIII.

Pseudocyporus primus ὀλιγόκαρπος.

Pseudo-

Pseudocyperus Lob. icon. pag. 76. & Dod. pag. 337.
pempt. 3. lib. 1. cap. 14.

Duûm est generum, maior & minor.

LXIII.

Pseudocyperus secundus seu πολύκαρπος.

Cyperus graminea siue mileacea Lobel. icon. pag.
79. & Aduers. pag. 38.

LXV.

Gramen cyperoides panniculâ sparsâ.

Gramen cyperoides aquaticum vulgatius Lob. icon.
pag. 20.

Gramen Cyperinum maius Tabern. fol. pag. 657. lib.
1. sect. 6. cap. 8. & icon. pag. 221.

LXVI.

Gramen iunceum semine triangulari.

Gramen aquaticum alterum Lobel. icon. pag. 12.

Arundo minima Lugd. pag. 1001. lib. 9. cap. 5.

Notandum in huius graminis summitate, sæpè ad ra-
mulum iunceum adponi & alterum ramulum cum pan-
niculâ, quæ similis est panniculæ graminis cyperoidis
panniculâ sparsâ.

LXVII.

Gramen iunceum spicatum seu triglochin.

Calamogrostis secunda (quo ad iconem) Trago pag.
679. lib. 2. cap. 37.

Gramen marinũ spicatum alterũ Lobel. icon. pag. 17.

Gramen triglochin seu vermiculatum Dalech. Lugd.
pag. 431. lib. 4. cap. 30. iconem habet meliorem quo ad
fructum quam Lobel. At flores figura Tragi rectiùs ex-
primit, vt & Tabern. pag. 224. iconum.

LXVIII.

Gramen spicatum alterum maritimum.

Gramen

Gramen marinum spicatum Lobel. icon. pag. 16.

Gramini montano spicato similem in maritimis Flā-
driæ legi. Clusius hist. Pann. pag. 719. lib. 4. cap. 25.

LXIX.

Gramen spicatum sertum & montanum.

Gramen montanum spicatum Clus. hist. Pann. pag.
717. lib. 4. cap. 25.

LXX.

Gramen iunceum alterum.

Gramen iunceum marinum Lobel. icon. pag. 18.

Gramen iunceum tertium. Tabern. fol. pag. 659. &
660. lib. 1. sect. 6. cap. 10. & icon. pag. 224.

LXXI.

Gramini iunceo spicis simile. Simile est quo ad spi-
cam & paniculas, & latiore folio, vt graminis latifolij
garyophyllati in publ. herbatione M. Iacobus Cargillus
prope arcē Richenstein obtulit, quod & supra Crentz-
achum reperitur.

LXXII.

Gramen iunceum tertium.

Gramen iunceum marinum densè stipatum Lob.
icon. pag. 17.

Gramen iunceum quintum Tabern. fol. pag. 660. lib.
1. sect. 6. cap. 10. & icon. pag. 225. dicitur Gramen iun-
ceum aquaticum minus.

LXXIII.

Gramen iunceum quartum.

Gramen iunceum primū Taber. fol. pag. 658. & 659.
lib. 1. sect. 6. cap. 10. & icon. pag. 223. dicitur Gramen
iunceum syluaticum.

LXXIIII.

Gramen iunceum quintum & maius.

Gramen iunceum secundum Tabern. fol. pag. 659.
lib. 1. sect. 6. cap. 10. Eidem Grameniunceum aquaticum maius in icon. pag. 223.

LXXV.

Gramen iunceum montanum, vocamus Gramen quoddam in multis cū gramine maritimo Dalechampi conueniens, vtpotè caule & capite.

Radice est leui fibrosa, folijs binis ternisue circa radicem palmaribus, caule iunceo, læui, enodi & nudo, pedalem altitudinem superāte: capite instar phalaridis squammoso in apicem desinēte, ex albo leuiter ruffescente, foliolis duobus vtrinque subiectis rigidis, altero longiore deorsum vergente, altero triplo breuiore rectā extenso. Prouenit in montis Baldi summitatibus.

LXXVI.

Gramen maritimum.

Oxyagrostis maritima Dalechampi Lugd. pag. 1391.
lib. 12. cap. 26.

LXXVII.

Gramen hirsutum maius latifolium.

Gramen hirsutum nemorosum Lobel. icon. pag. 16.

Combretum Plinij Anguill. lud. 11. pag. 179.

LXXVIII.

Gramen hirsutum minus latifolium.

Gramen nemorū Dalech. Lugd. pag. 429. lib. 4. ca 30.

LXXIX.

Gramen hirsutum maius angustifolium.

Radice est exigua fibrosa ruffescente, ex qua exurgit caulis vnicus cubitalis, aliquando scsquicubitalis, leuis, nullis geniculis distinctus: folijs circa radicem quaternis aut senis, alijs & ipsum caulem cingētibus, angustis, acuminatis, palmaribus, villosis, præsertim vbi ex caule prodeunt, panicula in caulis summitate, rariùs namq;

distincta panicula alia infra superiorem prodit, quod si fiat & ei folium angustum in acumen desinens & semipalmare additur) albescēte, molli, leuiter sparsâ, ex multis laminulis compositâ, in quarum qualibet semina minuta, subrotunda, subnigra, quam vtrinque folium vnum cingit, quorum alterum paniculam superat, alterum nō adæquat. Prouenit in nostris paludosis Michelsfeldē sibus. Multum habet similitudinis cū icone graminis nemorosi Dalechampij apud Lugd. pag. 429. lib. 4. ca. 30. plus verò cū eiusdē gramine leucanthemo pag. 426. & tamen diuersum. Vtrunq; namque habemus.

LXXX.

Gramen hirsutum paniculis albis. (cap. 30.

Gramē Leucāthemon Dalech. Lugd. pag. 426. lib. 4.

Aeschynomenē dici apud Plin. Guilandinus cēsebat.

LXXXI.

Gramen hirsutum cyperi paniculâ.

Gramē caule hirsutū cyperoides. Lobel. icō. pag. 15.

Gramen cyperinum pilosum Tabern. fol. pag. 655. & 656. lib. 1. sect. 6. cap. 8. & icon. pag. 219.

Hoc quoq; latioribus & angustioribus variat olijs.

LXXXII.

Gramen nemorosum primum.

Gramen syluaticum primum Tabern. fol. pag. 661. lib. 1. sect. 6. cap. 11. & icon. pag. 226.

LXXXIII.

Gramen nemorosum alterum.

Gramen syluaticum tertium Tabern. fol. pag. 661. & 662. lib. 1. sect. 6. cap. 11. & icon. pag. 227.

LXXXIIII.

Gramen ἐπιγονάκιον.

Holostium Matth. edit. Ital. pag. 634.

Holosteum Matthioli Lobel. icon. pag. 18.

Hoc duplex obseruauimus, erectum & repens, cum repente melius conuenit Herbarij Lugdun.

Graminis nemorosi figura pag. 429.

LXXXV.

Gramen palustre aculeatum.

Gramen palustre echinatum. Lobel. icon. pag. 15.

Gramen aculeatum Lugd. pag. 1003. lib. 9. cap. 6.

LXXXVI.

Gramen aculeatum alterum.

Gramen aculeatum Matthiol. fol. lat. pag. 641. lib. 4. cap. 28. in 4. icon pag. 668.

LXXXVII.

Gramen Dactylon primum folio latiore.

Sanguinaria Neuenaræ, quod est crus galli Trago pag. 714. lib. 2. cap. 56.

Achoemon vulgare Aduers. pag. 4. Lobel. icō. pag. 24.

In hortorum areis & scrobibus, variat spicis plerunq; quinis & senis: rarò quaternis, rarissimè ternis.

LXXXVIII.

Gramen Dactylon secundum folio arundinaceo.

Gramē Clus. hist. Hispan. pag. 497. li. 2. ca. 100. (23.)

Gramē canariū alterū Lob. Obs. pag. 12. & icon. pag.

LXXXIX.

Gramen dactylon tertium spicis villosis.

Alterū genus est ipsius primi, quod ex radice exili culmis cubitalibus, aliquantum geniculatis purpurascens, exurgit: folijs paucissimis, primo duplo angustioribus, sed spicâ simili, verum lanuginosâ, molli, purpurascente, plures in partes diuisâ, ita vt sectiones denas & etiam pauciores habeat: cuius spicæ singulæ vtrinq; ad vtriculos, in quibus semen, aristas

oblongas, flauas obtinent. Hoc locis incultis & in agris
vbique obuium videtur.

Ischoemum secundum Tabern. fol. pag. 658. lib. 1.
sect. 6. cap. 9. & icon. pag. 222.

XC.

Gramen dactylon Aegyptiacum.

Neiemelmaleb siue Gramen crucis Aegyptijs Alpi-
no pag. 48. cap. 40.

XCI.

Gramen dactylon esculentum.

Gramen mannæ Matthiolo lat. fol. pag. 640. lib. 4. ca.
28. & in 4. icon. pag. 665. sanguinella eidem edit. Ital.
pag. 1054. lib. 4. cap. 34.

Gramen mannæ esculentum Lobel. obser. pag. 13. &
icon. pag. 24.

XCII.

Gramen quod panicum syluestre sine aristis.

Panicum syluestre Matth. fol. lat. pag. 314. lib. 2. cap.
91. Ital. pag. 431. lib. 2. cap. 88. icon. in 4. pag. 174.

Gramen mannæ alterum Dodon. fol. lat. pag. 549.
pemp. 4. lib. 4. cap. 2.

Variat quod subinde singularem spicam, non raro
multiplicem ac ex pluribus constantem habeat, eamq;
quandoq; herbacei coloris, aliàs in rubore nigricātem.

XCIII.

Panicum syluestre cum aristis.

Huius & altera species, quæ per omnia priori respon-
det, nisi quòd spicæ vtriculi in oblongam aristam de-
finant.

XCIIII.

Panicum syluestre simplici spica vel Milium syluestre.

Loliū sextū Trago pag. 671. lib. 2. cap. 35. sine icone.

Pani-

Panici effigie gramen simplici spicâ Lob. icon. pa. 13.

XCV.

Panicum sylvestre spicâ asperâ.

Lolium septimum Trago. pag. 671. lib. 2. cap. 35. sine icone.

Panici effigie gramen aristis circumuallatum Lobel. icon. pag. 14.

XCVI.

Panicum sylvestre spicâ nigrâ.

Panici effigie gramen tertium Lob. icon. pag. 14.

Gramen paniceum tertium Tabern. fol. pag. 662. & 663. lib. 12. sect. 6. cap. 12. & icon. pag. 229.

XCVII.

Gramen nodosum auenaceâ paniculâ.

Gramen bulbosum nodosum Aduers. pag. 2. & Lob. icon. pag. 23.

XCVIII.

Gramen nodosum alterum spicâ parvâ.

Gramen hoc nodosum licet cognatum sit priori, differt tamen ratione spicæ. Radice est nodosa albicante, duobus nodis sibi inuicem impositis, quorum inferior maior, cui parvæ fibrosæ radiculae adhærent, caule sesquicubitali leui, internodijs aliquot distincto, circa quæ folia pauca: in summitate caulis spica vnica, breuis, mollis, typhini graminis forma. Prouenit in dumetis vdis circa Befordiam, vbi à fratre Ioh. Bauhino Illustris. Ducis Vvирtenbergici Medico collectum fuit, siccumq; communicatum.

XCIX.

Gramen bulbosum vocamus plantam elegantissimâ, quam hætenus nec depictam vidimus, nec descriptionem legere licuit, quod à Cl. D. Doctore Dauide Vaf-

maro Philosophiæ & Medicinæ Doctore apud Lubecenses Anno 1592. vnâ cum alijs accepimus, cuius verba subiiciamus. Alterum illud bulbosum in ripâ nostri fluminis Trauæ inueni, fluctibus fortè proiectum: terræ adfixum videre non licuit: absq; dubio sub aquis nascitur, quod foliorum contemplatio facilè docet. Imbecilliora enim sunt quàm vti sine fulcimente aqua sese sustinere possent. Bulbum (vti vides) vnicum habet, luteis maculis striatum & elegantem cùm recens est, carne alba nullius odoris, nullius saporis, in imâ parte quasi caudulam habens. Bulbum hunc radicem an fructum putemus? Fructum adfirmarem nisi foliorum rudimēta inuestirent id, ex quo tanquam pediculo, (non ausim stipitem aut caudicem dicere) bulbus videtur dependere. Et radicem videmus manifestè fibrosam ad exitum foliorum superiorum. De his quæso doceas me per epistolam occasione primâ, gratum feceris & ad inuestigandum porrò alia, tibiq; mittenda incitaueris.

C.

Gramen bulbosum ex Alepo. Radice est bulbosâ cortice reticulato obuolutâ, paucis radicibus capillatis subiectis: culmis duobus tribusve striatis sesquispithamæ altitudinis: folijs oblongis gramineis plurimis: culmo insidet spica hordeo murino similis, quam folium instar vesicæ parte infernâ cingit, & multo spicam superat. Hoc solùm vidimus siccum inter plantas Iohannis Bauhini Illustris. Ducis Vvирtenbergici Medici Fratris charis.

CI.

Lolium spicâ breuiore. Phœnix Dioscoridis.
 Lolium quartum Trago pag. 67 1. lib. 2. cap. 35. sine icone.
 Phœnix lolium murinum Matthiolo fol. lat. pa. 652. lib.

lib. 4. cap. 39. Ital. pag. 1077. lib. 4. cap. 45. icon. 4. pag. 688.

Hordeum murinum vel lolium rubrum Lob. obseru. pag. 21. icon. pag. 34.

Herba phoenicea Græcis, hordeum murinum nostris Plinio lib. 22. cap. 25.

CII.

Lolium spicâ longiore *αἴρα* Diosc. Theoph. & Galeni Tritici pestis est.

Lolium Matthiolo fol. lat. pag. 316. lib. 2. cap. 93. Ital. pag. 435. lib. 2. cap. 91. icon. 4. pag. 176. Lobel. obseru. pag. 21.

Lolium & triticum temulentum Lobel. icon. pag. 35.

CIII.

Festuca graminea. Secales vitium.

Lolij secundum genus, quo ad descriptionem. Lolium primum quo ad iconem Trago pag. 668. lib. 2. cap. 35.

Bromos sterilis altera Lobel. obseru. pag. 20. & icon. pag. 33.

CIII.

Festuca sterilis. Vitium auenæ.

Lolij primum genus quo ad descriptionem Trago pag. 669. lib. 2. cap. 35. sine icone.

Aegilops prima, hordei vitium Matthiol. fol. lat. pag. 746. lib. 4. cap. 34. Ital. pag. 1264. lib. 4. cap. 141. & Aegilops altera, eadem icon. 4. pag. 843.

Bromus & auena herba Dodon. fol. Gall. pag. 346. lib. 4. cap. 46.

CV.

Festuca sterilis altera prædictæ similis est quo ad spicas, sed aristis non multis nec asperis armata, quàm lolium

24 LIBER I. SECTIO I.

lium quintum Tragus, sed sine icone addita, pag. 671. lib. 2. cap. 35. vocasse videtur, & Thalyus in suâ Harcyn. Bromum herbam.

CVI.

Festuca sterilis tertia.

Aegilops Bromoides Belgarum Lobel. obseru. pag. 20. & icon. pag. 33.

Festuca prior dodon. fol. lat. pag. 530. pempt. 4. lib. 3. cap. 3.

CVII.

Festuca longissimis aristas.

Aegilops 4. bromoides 1. Tabern. fol. pag. 670. lib. 1. sect. 6. cap. 19. & Aegilops bromoides. Eidem icon. pag. 235.

CVIII.

Festuca seu Aegilops vera.

Aegilops secunda Matth. lat. fol. pag. 746. lib. 4. c. 34. & Aegilops siue festuca eidem icon. 4. pag. 842.

Festuca siue Aegilops Narbonensis Lobel. obseru. pag. 20. & icon. pag. 34. an Festuca hordeum Plinio.

CIX.

Gramen hordeaceum minus.

Lolium tertiū Trago pag. 670. lib. 2. c. 35. sine icone.

Hordeum aut triticum murinum dodon. fol. lat. pag. 53. pempt. 4. lib. 3. cap. 4. sine icone.

Hordeum spontaneum spurium. Holcus Plinij Anguillaræ. Lob. obseru. pag. 18. & icon. pag. 30.

Plinio lib. 27. cap. 10. Holcus à trahendo sic dictum, eo quòd aristas è corpore educat: ob id Aristidam quidam vocant.

CX.

Gramen hordeaceum maius.

Gra-

Graminis loliacei tertium genus maius Thalyo in
suâ Hircyn. pag. 51.

CXI.

Gramen spar-teum 1.

Spartum Plinij, Clus. hist. Hirc. pag. 505. lib. 2. ca. 102.

Spartū Plinij Clusio Lob. obser. pa. 45. & icon. pa. 88.

Spartum eiusq; naturam & vsum Plinius lib. 19. ca. 2.
exposuit ex quo restes seu funes fiunt; vnde spartum
nūc restem, nūc plantam è qua restes fiunt significat, eo
modo quo *αἰὼν* & funem significat & iuncum. Theo-
phrastus 1. hist. 8. videtur Lino spartum appellasse, cuius
meminit inter ea quibus cortex multis tunicis constat.

CXII.

Gramen spar-teum 2.

Spartum aliud Clusio hist. Hirc. pag. 507. lib. 2. c. 102.

Spartum Plinij & Clusij alterum Lobel. icon. pag. 88.

CXIII.

Gramen spar-teum 3.

Spartum tertium Clus. hist. Hirc. pa. 508. lib. 2. c. 102.

Spartum nostrâs Lob. obseru. pag. 45. & icon. pa. 89.

CXIII.

Gramen spar-teum 4.

Spartum nostrâs alterum Lobel. icon. pag. 89.

CXV.

Gramen spar-teum 5.

Gramen spar-teum primum Tabern. fol. pag. 673. lib.
1. sect. 6. cap. 21. & Gramen spar-teum, vel iuncis par-
tium. Eidem icon. pag. 237.

CXVI.

Gramen spar-teum 6.

Gramen spar-teum secundum Tabern. fol. pag. 673.
lib. 1. sect. 6. c. 21. & icon. pag. 237. vbi & Schoenantinū.

D CXVII. Gra-

CXVII.

Gramen sparteum 7.

Spartum nostrâs paruum Lobel. icon. pag. 90.

CXVIII.

Gramen sparteum 8. vel pennatum.

Spartum austriacum Clusio hist. Pann. pag. 720. lib. 4. cap. 26.

Gramen pinnatum Dalech. Lugd. pa. 431. lib. 4. c. 30.

Variat spicâ, quæ in vno eleganter flauet: in altero verò candida est, in reliquis verò conuenit.

CXIX.

Gramen Alopecuros spicâ longiore.

Marinus gramineus iuncus folijs schoenanthi Aduers. pag. 42. Lobel. icon. pag. 83.

Gramen tomentosum *ἄλωπέκυρος* Plinij & Theophrasti Lugdun. pag. 430. lib. 4. cap. 30.

CXX.

Gramen Alopecuros spicâ breuiore.

Ἄλωπέκυρος Theophrasti. Cauda vulpis Monspel. Aduers. pag. 17.

Alopecuros altera Lobel. icon. pag. 45.

Theophrast⁹ 7. hist. 10. Cauda vulpina spicosa est, ita vertit Gaza, nec plura habet. Plinius lib. 21. cap. 17. paulo plenius cui Alopecuros propter spicam non dissimilem vulpium caudis.

CXXI.

Gramen Alopecuros minus.

(cap. 30.

Alopecuros graminea Dalech. Lugd. pag. 432. lib. 4.

CXXII.

Gramen tomentosum.

(lib. 2. c. 40.

Gnaphalion, iuncei graminis genus Trago. pag. 683.

Iuncus bombycinus Aduers. pag. 44. & Lobel. icon. pag. 87.

SECTIO

SECTIO SECVNDA

DE IVNCI: EQVISETI: VVAE MARINAE:
Nardi: Cyperi: Galanga & Sparga-
nij speciebus.

IVNCVS Latinis à iungendo, sicut Græcis Σχοίνον à loris & funibus dicitur, vel vt Isidorus quòd iunctis radicibus hæreat. Dioscorides in odoratum & in odorum diuisisse videtur, siquidem lib. 1. cap. 16. de Iunco peculiari agat, simpliciter σχοίνον per excellentiã nominans, vbi σχοίνον vocem interpretum aliqui iuncum odoratum vertunt, fortè quia habetur apud Hippocratem de morbis muliebribus σχοίνον ἡδύοσμον ἢ δίοσμον ἢ δώδης, hoc est, aromaticus Iuncus, vt Galenus exponit in Glossis. Apud posteriores Græcos δρωμαλικός, apud alios μυρεψικός, quòd in vnguenta recipiatur, legitur. At Marcellus Virgilius & cum eo Cornarius iuncum rotundum odoratum transferunt.

In odori verò genera duo fecit Diosc. lib. 4. c. 52. vnū leuis nominati, alterum acuti, qui in mucronem fastigiatur: cuius etiam duo assignauit genera, vnum sterile, reliquum fert semen nigrum, rotundū, & crassiore constat calamo carnosioreq;. Tertius est Iuncus qui vocatur ὀλόχοινον, prioribus carnosior asperiorq;. Theophrasto 4. hist. plant. 13. tria sunt genera: ὄξύς ἢ ἄκαρπος, acutus & sterilis, qui mas: κάρπιμον frugifer, quem μελαγκρανὶν atriferum vocitat, quoniam semen nigrum fert; crassior hic atq; carnosior. Tertius magnitudine, crassitie, carnositateq; insignis, qui ὀλόχοινος vocatus est. At de odorato egit 9. histor. plant. 7. Plinius lib. 21. c. 18. quinque proposuit genera: 1. Iuncum, quem Mariscon appellant ad texendas tegetes: 2. marinum, à Græcis oxyschœnon vocatum: huius tria genera: acuti sterilis quem marem & oxyn Græci vocant: reliqua foeminini

ferentis semen nigrum, quem Melantraum vocāt, crassior & fruticosior: magis etiamnum tertius, qui vocatur holoschœnos.

Quare ex veterum sententia, distinguemus Iuncos in odoratum & inodorum: huius duo genera, vnum oxyfchœnos, alterum holoschœnos: rursus oxyfchœni seu acuti duæ sunt species; altera, sterilis: altera, frugifer. At secundum recentiores, partiemur in eos, qui locis aridis, & eos qui aquosis proueniunt: horum aliqui in aquis dulcibus, aliqui in maritimis. Rursus vtriusq; generis, alij sunt *διτόξεις ἐπ' ἀκροῦ*: id est, in mucronem pungentem desinunt, alij in fastigium obtusius. Iunci palustris siue aquatici, alius *λεῖος*, læuis: alius *τραχύς*, asper: alius fastigio acutiore, alius obtusiore. Iunci palustris læuis & in fastigio acuti; alius est oxyfchœnos, alius holoschœnos. Oxyfchœnos duplex est, alter mas *ἀκαρπός*, nullo semine fœcundus, alter fœmina, nigrum semen ferens & *μελαγκρανὶς* nominatur. Ad hæc genera, multæ Iuncorum palustris species referuntur: siquidem ad fœcundum, ipsum floridū & clauatum referre oportet.

De Iunco petroso, cū ad lapides pertineat, nil de eo in præsens.

I.

Iuncus acutus panniculâ sparsâ.

Iuncus vulgaris alter Trago pag. 686. lib. 2. cap. 43. sine icone.

Iuncus læuis vulgaris panniculâ sparsâ Aduer. pa. 43. & Lobel. icon. pag. 84.

II.

Iuncus acutus alter panniculâ non sparsâ.

Iuncus Matth. fol. lat. pag. 659. lib. 4. cap. 47.

Iuncus læuis glomerato flore Lobel. icon. pag. 84.

III.

Iuncus acutus molli acumine.

Iuncus;

Iuncus acutus vulgatus Lobel. icon. pag. 85.

IV.

Iuncus trifidus Ioh. Bauhino.

Iuncus est pedalis, scirpis tenuibus multis, in singulorum summitatibus semina aliquot obseruantur, ipsæ verò summitates in tres longas partes tenues diuiduntur, quæ quatuor vel quinque digitis semina excedunt.

V.

Iuncus maximus vel scirpus noster, vel Mariscus Plinij.

Iuncus aquaticus maximus Aduers. pag. 44. & Lobel. icon. pag. 85.

Iuncus holoschoenos Dodo. fol. lat. pag. 595. pempt. 4. lib. 5. cap. 29.

VI.

Iuncus syluestris prædicto multum similis.

Iuncus syluaticus Tabern. fol. pag. 696. lib. 1. sect. 6. cap. 36. & icon. pag. 250.

VII.

Iuncus equiseti capitulis.

Iuncus aquaticus minor capitulis equiseti Lobel. Obs. pag. 44. & icon. pag. 86.

Iuncus clauatus Dalech. Lugd. pag. 986. lib. 9. cap. 1.

VIII.

Iuncus floridus.

Calamogrostis altera Trago pag. 677. lib. 2. cap. 37.

Iuncus cyperoides floridus paludosus Lobel. Obs. pag. 14. & icon. 86.

Quibusdam Butomus Theophrasti 1. hist. 8. & 4. hist. 9. 11. 12. alijs Gladiolus eiusdem 1. hist. 8. & 16. 4. hist. 9. & 11. nonnullis sparganium Dioscor. lib. 4. ca. 21.

IX.

Iuncus cyperoides maritimus.

Iuncus maritimus Aduers. pag. 44. & Lobel. icon. pag. 87.

X.

Schoenolaguros: Iuncum hunc à nemine quod sciamus descriptum, nec depictum frater germanus Iohannes Bauhinus Illustris. Ducis VVirtenbergici Medicus Ordinarius, nomine iunci alpini, cum caudâ leporinâ, & quidem siccum misit. Hic aliorum Iuncorum more, loco foliorum enodos, rectos, rotundos, tenues quasi stylos in leua acumen vergentes, & quidem plurimos, dispari longitudine obtinet: qui circa radicem tenuem, fibrosam, subnigram rufescunt, & subhirsuti sunt. Caulis vnicus strictus è radice inter medios iuncos exurgit, vel spithamæ plus minusûe altitudinē, cui insidet capitulum vnicum oblongum molle, hirsutum, lanuginosum, haud multum leporum caudæ dissimile, cuius nomine *χοιωλάγυρον* appellare lubet. Prouenit in montosis Harcyniæ ad acidulas, inter fontem acidum Ribelsaw & Griesbach, vbi Iulio mense collectum fuit.

XI.

Chamæschœnos. Inter plantas Fratris obseruatur Iuncus quidam exiguus qui vnicum digitum non excedit, folijs vel potius stylis tribus quatuorûe rotundis: radice satis crassâ & fibrosâ pro plantæ magnitudine. Prouenit Tiguri propè lacum felinum, quo loci mense Maio frater collegit: quem Iuncum humilem inutilem vocat, & à Conrado Gesnero sibi Chamæschœnon nominatum monuit.

XII.

Iuncus odoratus siue Aromaticus, qui Squinanthū officinis, quasi *χοίνυς ἀρωματική*, Iunci flos.

Iuncus odoratus Matthioli fol. lat. pag. 47. lib. 1. cap. 16. icon. 4. pag. 21.

Schœnanthum, Iuncus odoratus Lobel. icon. pagina 82.

EQUISETVM.

Iππεύς Dioscoridi lib. 4. cap. 46. id est cauda equina, quòd folia setis equinis respondeant, vnde Latinis Equisetum. Equisetum, hippuris à Græcis dicta est, pilus terræ, equinæ setæ similis, Plin. libr. 26. capit. 13. at libr. 18. capit. 28. Equisetis & Equiselis dicitur.

Genera duo proponit Dioscorides: alterum vicinos arborum caudices scandens: alterum cubito maior & comis breuioribus, &c. Sic & Plinius lib. 26. cap. 13. qui tamen & tertium agnouit, dum pini folijs similem vnum dicit.

I.

Equisetum aquaticum longioribus setis.

Equisetum primum Matth. fol. lat. pag. 654. lib. 4. cap. 42. & icon. 4. pag. 690.

Hippuris Lobelius Obs. pagina 461. & icon. pagina 792.

Sunt qui velint hoc Plinij Caucon dici lib. 26. cap. 7. Caucon quæ & Ephedra, & alijs Anabasis vocata, verum hæc nomina etiam lib. 26. capit. 13. Equiseto tribuit.

II.

Equisetum aquaticum breuioribus setis.

Polygonum foemina Matth. fol. lat. pag. 615. lib. 4. ca.
4. & icon. 4. pag. 620.

Polygonum foemina femine vidua, Lobel. icon. pag.
792.

πλύρον, id est, multinodium foeminam Dioscoridis
lib. 4. cap. 5. Polygoni 3. genus, quod & Oreon Plinio
lib. 27. cap. 12. (vbi doctiores Vreum à caudæ figurale-
gunt) censetur.

III.

Equisetum palustre Lobel. icon. pag. 795.

IV.

Equisetum pratense longissimis folijs.

Hippuris maior altera Trago pag. 692. lib. 2. cap. 46.

Equisetum secundum Matth. fol. lat. pag. 654. lib. 4.
cap. 42. & icon. 4. pag. 691.

Hippuris fontalis Lobel. Obs. pag. 461. In iconibus
iungit huius figuram cum altera nomine Hippuridis
minoris pag. 794.

V.

Equisetum aruense.

Hippuris minor Trago pag. 694. lib. 2. cap. 47.

Equisetum alterum Lobel. icon. pag. 795.

Verùm figura Tragi melior, cùm præter asparagos fo-
lia diligenter exprimat. Lobelij verò potissimùm as-
paragos.

VI.

Equisetum iunceum folijs nudum non ramosum.

Hippuris maior Trago pag. 692. lib. 2. cap. 46.

VII.

Equisetum iunceum ramosum, folijs nudum.

Equisetum tertium Matth. fol. lat. pag. 654. lib. 4.
cap. 42. & icon. 4. pag. 692.

Hippu.

Hippuris minor Lobel. Obs. pag. 461. & icon. pag.

794.

VIII.

Equisetum olidum.

Tota planta albicat, lutosi sulphureique est odoris, caulibus plurimis longis rotundis obliquè strictis, fragilibus, qui in plures cauliculos brachiantur, folijs & aliquot simul ad geniculum iunctis, breuibus aliquot apicibus tanquam particulis donatis, quæ si sicca sint, digitis instar pulueris comminuuntur. Sæper in aquis nascitur, præcipuè cœnosis, & in ijs sæpè demersum, aliquando tamen exurgit. Non longè Lucerna, in fossa parua reperitur, vt & in fossis thermarum Aponensium.

VVA MARINA.

Tράγος Tragum Dioscoridi lib. 4. cap. 51. quam aliqui Scorpion aut Traganum vocant. Plinio lib. 28. cap. 13. Herba Tragos, quam aliqui Scorpion vocant.

I.

Vua marina, maior.

Polygonum quartum maius Clus. hist. Hisp. pag. 184. lib. 1. cap. 42.

Tragos siue vua marina maior Lobel. Obs. pag. 462. & icon. pag. 796.

Polygonum quartum Plinij quibusdam lib. 27. ca. 2.

II.

Vua marina minor.

An Equisetum quartum Matth. fol. lat. pag. 654. lib. 4. cap. 42. & icon. 4.

Croton apud Nicandri Interpretē pag. 693. Anguil. pag. 204. Opin. 12.

Vua marina Monspeliensium Aduers. pag. 355. & Lobel. icon. pag. 796.

Tragū vocabant & Equisetum cum semine Monspe-

E

lienses,

lienses, vbi collegimus ad stagna prope Peraul pagum, & circa Frontingnanum oppidum. Hoc Dioscoridis Tragum videtur: aliqui ad Androsacen referunt.

III.

Osteocollum Hieroclis & Absyrti, quod fracta ossa ferruminet, Lugd. pag. 1205. lib. 10. cap. 67.

Si non idem sit cum præcedenti, certè eius species aliqua erit.

NARDVS.

Nardus Dioscoridi lib. 1. ca. 6. fortè à Naardo vrbe Syriaca Euphrati contermina: alijs *ναρδοσάχυν*: hanc inter aromata Dioscorides. Inter odorata, quibus ad vnguenta vtuntur Theoph. 9. hist. 7. recensuit. Huius Dioscorides sex distinctis capitibus plura fecit genera. Et licet cap. 6. multas differentias proponat, loco tamè natali solùm differunt, siquidem omnes in vno monte proueniant, vtpote Syriaca in Occidentali eius parte Syriã respiciente. Indica verò in oriëntali parte ad Iudæã vergente. Rursus Indica in duas species diuiditur, quarum vna in monte, altera ad radicem montis prouenit, non procul à præterfluente Gange, quæ Gangitica, quæ omnes hodie indistincti adferuntur. Addit Samphariticam, de reliquis verò speciebus agetur infrà lib. 4. Sect. 6. Plinius lib. 12. cap. 12. de Nardo & eius differentijs egit: vbi & de Malabathro quod folium nardi vocat, & de Valeriana egit.

I.

Nardus Indica, quæ spica officinarum.

Nardus Indica Matth. fol. lat. pag. 26. libr. 1. capit. 6. & icon. 4. pag. 9.

Spica nardi Lob. icon. pag. 83.

Hæc natalibus tantùm differre videtur à Syriaca & Gangite.

II.

Nardus spuria Narbonensis.

Nardus Gangitis spuria Narbonensis Aduerf. pag. 43. & Lob. icon. pag. 84.

CYPERUS, & eius species.

KΥΠΕΡΟΣ aut ΚΥΠΕΡΟΣ videtur dicta à radicis effigie, quæ pixidulam aut poculum, vasculum uel pusillum imitatur: etenim apud Theophrastum, folliculus ulmi κύπερος τῆς μέλειας legitur. Dioscorides libr. 1. cap. 4. duo Cyperi proponit genera, alterum radice rotunda, quod adhuc officinis Cyperi nomine usurpatur: alterum Gingiberis effigie, ubi officinarum Curcuma intelligere oportet. Theophrastus 4. hist. 11. Cypirum vocauit (Gladiolum Gaza vertit) radice dixit esse inæquali, partim crassa carnosaque, partim gracili & surculosa. Plinius lib. 21. ca. 18. Cypirum à Cypero distinxit, sed malè: Cypirum, gladiolum dicit, ubi rotundam intelligere oportet; Cyperum verò, iuncum angulosum, cuius radix oliuæ nigræ similis, quam cum oblonga sit Cyperidem vocitent.

I.

Cyperus radice rotunda. Cyperos & Cypirus Plinio.

Cyperus Trago pag. 915. lib. 2. cap. 139.

Cyperus rotundus, vel iuncus angulosus. Lob. icon. pag. 75. & obser. pag. 39.

Non multum absimilem pingit Raumolffius in suo Itinerario, num. 229. & 235. Cyperi rotundi Orientalis maioris, vel Babylonici nomine.

II.

Cyperum rotundum Alpinus pag. 44. ca. 37. proponit, qui an idem sit cum superiore, non desunt dubitandi rationes, partim propter folia stellæ modo radiata, partim propter radices sibi inuicem quasi incumbentes, & alia.

III.

Cyperi radice rotundâ species quædam.

Radix quę pater noster de S. Helena vocatur. Monardi part. 2. lib. 1. cap. 4. pag. 58.

Radix S. Helenæ Lugd. pag. 1526. lib. 18. cap. 46.

IV.

Cypero tertio affinis.

Drakena radix Lugdun. pag. 1858. lib. 18. cap. 95.

V.

Cyperus odoratus radice longâ. Cyperida Plinio.

Cyperus radicibus longis geniculatis Matthiol. fol. lat. pag. 24. lib. 1. cap. 4.

Cyperus longus odoratior, habitior Lob. obser. pag. 40. & icon. pag. 75.

VI.

Cyperus esculenta radice rotundâ.

Trasi Matthiol. lat. fol. pag. 382. lib. 2. ca. 149. & icon. 4. pag. 292.

Trasi Veronensium Lobel. obseru. pag. 44. & icon. pag. 78.

Cyperū cuius radices sint dulces & cibo idoneę, habet Theoph 6. de caus. Plant. 16. quod huic nostræ plātæ cōuenit: alijs est *μαλινα θάλλη* quasi valdè regermi- nans: eiusdem 4. hist. 10. & Plinij libr. 21. cap. 15. & 29. Anthalium: auctori lib. de Plantis Aristotelis libr. 1. cap. 5. Margaritæ Aegyptiæ.

VII.

Cyperus inodorus radice longâ.

Cyperus longus inodorus syluestris Lobel. icon. pa- gin. 76.

VIII.

Cyperus aquaticus.

Cype-

Cyperus aquaticus Septentrionalis Lob. obser. pag. 40. & icon. pag. 77.

IX.

Cyperus inodorus radice rotundâ.

Cyperus rotundus littoreus inodorus Lobel. obser. pag. 40. & icon. pag. 77.

Pseudocyperus Dioscoridis & Plinij: Mnasiū Theophrast. 4. hist. 9. quibusdam.

X.

(dis.

Curcuma lōgâ radice vel Cyperus Indicus Dioscori-

Curcuma Clusio in Corollario ad Dodon. edit. Gall. pag. 581. cap. 29.

Terra merita Lobel. icon. pag. 72.

XI.

Curcuma radice rotundâ.

Curcuma rotunda Cordo in histor. pag. 203. lib. 4. cap. 71. sine icone.

Hûc referre oportet crocum Indicum Garziæ lib. 1. aromat. cap. 39. de quo & Acoſta libro aromat. cap. 35. iconem addens, ex quo desumpsit Lugdun. in suâ Append. pag. 11. Verùm lector considerabit, an diuersa sit planta à Curcuma, an eadem.

G A L A N G A.

ET si quibusdam Acori, nonnullis verò Iridis species videatur, rectiùs tamen ad cyperi genera potissimū minorem retulerimus: quare Græci recentiores, Cyperum Babylonicam vocauêre: at Dioscorides lib. 2. cap. 189. hanc fortè accepit pro piperis radice, ob saporis similitudinem.

I.

Galanga maior Matthio. edit. lat. pag. 22. lib. 1. cap. 2. sine icone, & Lobel. icon. pag. 58.

II.

Galanga minor Matthiol. edit. Lat. pag. 22. lib. 1. c. 2.
& Lobel. icon. pag. 58.

III.

Galangam pingit Acoſta pag. 45. cap. 7. diuerſam à
prædictis, cuius iconem & descriptionem Lugdun. pag.
1894. lib. 18. cap. 127. etiam expreſſit.

SPARGANIUM.

Σ Παρζένιον quaſi faſciola, quòd folijs eius pro faſcijs
vterentur: cuius Dioſc. lib. 4. cap. 21. meminit. Pli-
nius lib. 25. cap. 9. pēntaphylli radicem, dicit Sparga-
nion vocari.

I.

Sparganium ramoſum.

Sparganium Trago pag. 677. lib. 2. cap. 37.

Sparganium & Butomus Theophrasti Lobel. obſer.
pag. 41. & icon. pag. 80.

Platanaria ſiue butomon Dod. fol. lat. pa. 591. pempt.
4. lib. 5. cap. 26.

Non deſunt qui Calamogroſtin Dioſcoridis lib. 4.
cap. 31. eſſe velint, ſed malè: alij Butomon Theophr. 1.
hiſt. 8. & 4. hiſt. 9. 11. 12.

II.

Sparganium non ramoſum.

Sparganium alterum Lobel. obſeru. pag. 41. & icon.
pag. 80.

Hoc à Cl. viro D. D. Leonhardo Doldio Philoſopho
ac Medico Noribergâ accepimus.

SECTIO

SECTIO TERTIA.

DE ARVNDINE, TYRHA ET PAPPYRO, eiusq; speciebus.

ARVND O.

ARVND O Græcis κάλαμος, παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσσαι, vt vult Etymologicus. Diuiditur autē in odoratam & inodoram. De odorata siue aromatica Diosc. lib. 1. cap. 17. at inodoram cap. 115. proponit, cuius genera quinque agnouit. Est enim νασός, ψῆλυ, σεργγίας, δόναξ, καὶ φραγμαίτης: solida, fumi-
na, fistulis dicata, crassa, & sepiaria. Verum Theophrast. 4. hist. 12. duo summa constituit genera, τὸν ἢ ἀυλητικόν, καὶ τὸν ἕτερον, Tibialem & reliquam, inde in plures species subdivisit. At Plinius multo plures agnouit differentias, vt videre est lib. 16. cap. 36. imò lib. 24. cap. 11. expressè viginti nouem genera se demonstrasse, monet, quo capite & odoratæ fit mentio.

I.

Arundo odorata.

Calamus odoratus Libani Lobel. icon. pag. 54. Hunc Cl. vir D. D. Bernhardus Paludanus Patavij exhibuit. An idem sit cum calamo odorato Matthioli fol. lat. pag. 49. lib. 1. cap. 17. considerandum.

II.

Arundo vulgaris, quæ φραγμαίτης Dioscoridi.

Harundinis quintum genus Trago pag. 674. lib. 2. cap. 36.

Arundo palustris Matthiolo fol. lat. pag. 123. lib. 1. cap. 97. & icon. 4. pag. 58.

Calamus. Arundo vallatoria siue phragmitis Dioscoridi Lobel. icon. pag. 51.

III. Arun-

III.

Arundo sativa, quæ δόναξ Dioscoridi.

Arundo domestica Matth. fol. lat. pag. 123. lib. 1. cap. 97. & icon. 4. pag. 57.

Arundo donax sativa, siue Cypria Lob. obseru. pag. 28. & icon. pag. 51.

IV.

Arundo epigeos in fassis cocto Arabico & Zingibere plenis reperta Lugdun. pag. 1000. lib. 9. cap. 4.

V.

Arundo maxima, Nastos Dioscor. Toxica Theophr. quâ pro scipionibus Principes vtuntur.

Canna Indica aliquibus Papyrus censetur Matth. fol. Ital. sine icone.

Nastos vel farcta Lobel. icon. pag. 52.

VI.

Arundo sagittalis, quia ex hac veteres tela conficiebant, vel Nastos 2.

Nastos & arundo prima Dod. edit. Gall. pag. 352. lib. 4. cap. 55. sine icone.

Nastos siue farcta altera, Lob. icon. pag. 53.

VII.

Arundo Nastos 3.

Nastos seu farcta siue toxica gracilis & plicatilis Lobel. icon. pag. 53.

VIII.

Arundo scriptoria *ουρυζίας* dicta.

Arundo tertia Dodon. edit. Gall. pag. 353. lib. 4. cap. 55. sine icone.

Fistula vel Syringa & arundo scriptoria Lobel. icon. pag. 52.

IX.

Arundo saccharina.

Arundo octava vel saccharata Dod. edit. Gall. pag. 353. lib. 4. cap. 55. sine icone.

Harundo saccharina Indica Aduers. pag. 19. & Lob. icon. pag. 49.

Saccharum veterum duplex fuit, alterum natium, alterum factitium. Natium sponte ex harundinis suæ oculis germinantibus erumpit, de quo Diosc. lib. 2. cui mellis concreti genus dicitur, & Galenus 8. meth. med. 4. de quo & Plinius locutus videtur, dum dicit gummiū modo in harundinibus colligi: hoc nonnullis mel arundinum, alijs Sal Indus, à concretione & natali solo dictus, nostroque cando, quod tamen arte fit, simile fuit, quod etiam, cum non amplius adferatur, eius in locum successit.

Factitium aliud veterum, aliud recentiorum. Veterum, quod ex radicibus arundinum & ex ipsis arundinibus exprimebatur, eoque veluti liquido melle utebantur, quare quibusdam Mel canne dicebatur, quod ex Aegypto, Rhodo, Cypro & Sicilia adferebatur. Hoc & Galeno cognitum fuisse censemus, siquidem libro 4. Simpl. facult. 14. meminerit quarundam radicum arundinum dulcium in Aegypto proueniētium, è quibus haud dubie alterum hoc sacchari genus fuit expressum.

Nostrum verò saccharum factitium, diuidimus in Pyramidale, Candum, Penidium.

Pyramidale, in Thomæum, à loco natalitio Indiae occidentalis. Melisium, itidem à loco natalitio. Cannariū, ab insula Cannaria. Finale, siue saccharum finum Mercatoribus dictum, ab extremâ finem consecutâ bonitate, quod ex Cannario fit.

Candum, ex quouis supradictorum cōficitur, verum è præstantiore præstantius, eo resoluta, rursusque ad iustâ

consistētiam cocto, tū ollis infuso, quibus per transversum lignei baculi ex abiete aut piceastro dispositi sunt.

Penidium ex pyramidali fit in micas confracto, per noctem in aqua donec resoluatur macerato: dein lentis prunis absque despumatione cocto ad iustam consistentiam, vsque quo gutta eius frigido marmoris instillata, non diffluat. Tunc adhuc feruens in tabulam marmoream oleo perunctam effundendum, & postquam resinæ laricæ crassitudinem acquisuerit, parieti ex vncō suspendendum, defluens continuo ad vncum referendum, celerrimè diducendum ad albedinis acquisitionem: deniq; in tenues veluti funes torquendum & exiccandum: quæ omnia in calido æstuario, manibus amylo conspersis, peragenda.

X.

Arundo arbor, in quâ gignitur lacteus humor, qui Tabaxir Auicennæ vocabulo Persico, lib. 2. cap. 617. & alijs Arabibus dicitur.

Tabaxir & ab indigenis Sacar Mambu, quoniam Indi arundines, siue ramos arboris illud proferētes Mambu vocant. Garzias ab Hort. arom. hist. lib. 1. cap. 12. sine icone.

Spodium aut Tabaxir Persianorum, Christoph. à Costa, de arom. Indiæ Orientalis cap. 45. pag. 222. qui iconem habet.

Spodium Castori Durantæ in append. qui nihil præter nomen & iconem Acostræ habet.

Secutus, vnà cum interpretibus Latinis Arabum, errorem Gerardi Cremonensis, qui in Rhasi Tabaxir Arabum, interpretatus est Spodium: cum non minus inter se differant quàm nigrum & album. nam *arodas* siue spodium, Arabum est Tutia, quæ solùm in externis remedijs admouetur. Tabaxir verò, in Arabum compositionibus, intra corpus sumitur.

Mambu siue arbor Tabaxir Lugdun. pag. 1863. lib. 18. cap. 99.

XI.

Tubuli ad asthma ex Hispaniolâ : tubuli sunt cannarum, extrinsecus & intrinsecus gummi illiti, quod Tabaci succum putat, &c. ex libro tertio Nicolai Monardis, proponit auctor herbarij Lugd. pag. 1922. lib. 18. cap. 156. sine icone.

XII.

Arundo Indica latifolia.

Canna Indica Gesn. de hort. pag. 251. 6. (pa. 56.

Arundo Indica florida. Aduers. pag. 28. & Lob. icon.

TYPHA, eiusq; species.

Subijciamus Typham, cum inter aquaticos calamos de ea Plinius lib. 16. cap. 36. egerit.

ΤΥΦΗΣ Dioscor. lib. 3. cap. 133. meminit, vnam solum proponens, cui turbinata florum effigies, quasi typhonis sese gyrantis turbinem, aut gigantis staturam minacem signaret, nomen dedisse videtur. Hanc palustrem vocamus, ad differentiam Typhæ cerealis, de quâ inter fruges. Theophrastus vniusq; Typhæ meminit, alterius in lacu Orchomenio nascentis 4. hist. 11. alterius inter frumentacea 2. hist. 4. 8. hist. 1. 2. 3. 4. & 9; & 4. de causis plant. 6.

I.

Typha palustris maior.

Typha aquatica Trago, pag. 681. lib. 2. cap. 30.

Typha Lobel. obseru. pag. 42. & icon. pag. 81.

Pingit Lugdunensis herbarij autor pag. 989. lib. 9. cap. 1. quandam plantam sub iunco aspero Dodonæi, Dod. edit. Gall. pag. 351. lib. 4. cap. 53. pro papyri specie proposuerat. Videtur autem nil aliud exprimere, quàm Typham priusquam in caules erumpat.

II.

Typha media: & Clus. histor. Pann. pag. 616. lib. 4. cap. 24. sine icone.

III.

Typha minor: & Aduers. pag. 41. Lobel. icon. pag. 81.

PAPYRVS ET QVAE PRO PAPERVA
 usurpantur.

Cum Papyrus in Aegypto res sit cognata arundini, ex Plinio lib. 24. cap. 11. imò & calami chartis seruiant, ex eodem lib. 16. cap. 36. subijciamus papyrū, & ea quae in nouo orbe, nostro seculo, papyri vicem subeunt.

I.

Papyrus Nilotica, Πάπυρος Dioscor. lib. 1. cap. 116. & Theophr. lib. 4. hist. cap. 8.

Papyrus Nilotica Aduers. pag. 38. Lob. icon. pag. 79.

II.

Palma scriptoria: humilia palmeta inquit Scaliger, folijs pro chartis vtuntur, &c. quae ex Scaligeri Exercit. 158. desumpta, herbarij Lugd. autor pag. 1849. lib. 18. cap. 86. proponit sine icone.

III.

Arbor papyracea prima.

Guaiabara. Hispanis in Insulâ Hispaniolâ papyri vsum præbebat & atramenti: folium viride, aliquando rubrū, crassum, stylo literas pingebāt in recenti folio, &c. Ex Ouiedo lib. 8. cap. 13. & 14. proponit Lugdun. pag. 1850. lib. 18. cap. 87. ex eodem folio adpictō.

IV.

Arbor papyracea secunda.

Copey, in Hispaniolâ folio duplo maiore, quàm in Guaiabara, crassiore: quibus pro chartis lusorijs Hispani

ni vtebantur, &c. Ex Ouiedo lib. 8. cap. 14. ex quo & folium pingitur apud Lugd. pag. 1850. lib. 18. cap. 87.

V.

Arbor papyracea tertia.

Tal: arbor in prouincia Mangi folio grandi, quod chartæ vsum præbet in tota India, fructu magno Napy simili, &c. Lugdun. pag. 1849. lib. 18. cap. 86. sine icone.

VI.

Arbor papyracea quarta.

Arbor maximis folijs sine fructu, folijs sex brachiorum longis, totidem latis, tenuibus, quibus chartæ vice vtuntur, & folio extenso tres quatuorve in itinere ita operiuntur, vt pluias non metuant. Ex Nicolai Costini itinerario habet Lugd. pag. 1849. lib. 18. c. 86. sine icone,

VII.

Arbor papyracea quinta.

Papyrus ex lacca: liber arboris tenuissimæ membranæ instar candidus, quo vt papyro scriptura excipi potest: ex Car. Clusij notis, sine icone, pponit Lugd. li. 18.

SECTIO QVARTA.

De Frumento.

TRITICVM: ZEA: HORDEVM: SECALE:

Avena: Vstilago: Oryza: Milium: Panicum: Phalaris.

RVGV M genera Theophrastus 8. histo. 1. & 4: 4. de caus. plant. 8. Columella lib. 2. ca. 6. & 9. Plinius lib. 18. ca. 7. recensuere. Hic verò Frugum duo prima fecit genera. Frumentata, vt triticum, hordeum & legumina, vt faba, cicer: relictis in præsens leguminibus, agemus de Frumento. Frumentacea autem sunt, quæcunq; geniculato culmo &

harūdinaceis constant folijs, semenq; panificio & pul-
tibus aptū, in spicis, aut iubis producūt ceu Triticum,
Hordeum, Milium, Panicum, & quotquot his similia e-
xistunt. Frumenti duo sunt prima genera per tempora
satus diuisa. Hyberna quæ circa Vergiliarum occasum
seu Nouembrem sata terra per hyemem nutriuntur, vt
Triticum, far, hordeum. Aestiuæ quæ ante æstatē Ver-
giliarū exortu circa Maium seruntur, vt milium, pani-
cum. Verūm in Græcia & Asia omnia Vergiliarum oc-
casu feri testis est Plinius: quædam autem vtroq; tem-
pore in Italia: ex his quædā & tertio, veris scilicet: aliqui
enim verna appellant miliū, panicū, alicā seu siliginem.

Et licet Triticum generaliter omne frumentū, quod
ex spicis tritū ac trituratione repurgatū est, significet,
vt ex Varrone colligere est, posteriores tamen peculia-
ri frumenti speciei Tritici nomen tribuūt, de quo prio-
ri loco Dioscoridem imitati, qui libr. 2. capit. 107. *μη-
τρυπῶν* eiusque speciebus primo egit.

Genera plura ratione regionū notantur, quæ cogno-
mina ex locis sortita sunt, vt loquitur Theophrastus 8.
hist. 4. recensens Africum, Ponticum, Thracium, Assy-
rium, Aegyptium, Siculum, quæ & colore & magnitudi-
ne, & specie, & proprietate inter se differunt. Quædam
vel aliūde cognomina sortiuntur pro suis viribus, tum
alijs, tum vel maximè quæ ad cibum pertinent. Idem
ferè & Plinius libr. 18. cap. 7. ex Theophrasto refert.

TRITICVM, eiusq; species.

I.

Triticum hybernum.

Tritici primum genus Trago pag. 634. libr. 2. capit.
20. & Fuchsio fol. lat. pag. 648. cap. 205.

Siligo spica mutica Lobel. obser. pag. 14. & icon.
pag. 25. Videtur siligo veterum, quam Plinius libr. 18.
cap. 8. Tritici delicias vocauit.

II.

Triticum æstiuum *τρίψυλον* & *πυρρός* Dioscoridi.

Tritici genus alterum Trago pag. 635. lib. 2. ca. 20.

Triticū trimestre Cordo in Diosc. pag. 42. li. 2. c. 107.

Olyra Dodo. fol. Gal. pag. 30. lib. 4. ca. 3.

An olyra Plinij lib. 18. cap. 7. & 8.

III.

Triticum Amylæum.

Spelta secunda Trago pag. 641. lib. 2. cap. 22.

IV.

Triticum longioribus aristis primum.

Tritici tertium genus Trago pag. 636. lib. 2. cap. 20.
& Fuch. fol. lat. pag. 649. cap. 250.

Typha cerealis Dodo. fol. Gall. pag. 312. lib. 4. cap. 4.

V.

Triticum longioribus aristis alterum.

Triticum aristis circumuallatum Lobel. obs. pag. 14.
& icon. pag. 26. (lib. 1. ca. 2.)

Triticum typhinum Dodo. fol. lat. pag. 481. pempt. 4.

Hoc cum præcedenti conuenit, quare non desunt
qui censeant ratione soli in hoc mutatum.

VI.

Triticum longioribus aristis tertium.

Triticum Loca vocatum alterum Lob. icon. pag. 27.

Tragus frumenti genus spicâ cæruleâ Lugd. pag. 377.
lib. 4. cap. 1.

Plinius lib. 18. cap. 7. Tragi meminit quod ex tritici se-
mine fiat, sed nunc fruges est, quod Dioscoridis fuit
tempore, cui lib. 2. cap. 115. *τράγος* & dicitur.

VII.

Triticum longioribus aristis quartum.

Robus siue Triticū Insulanic Gallobelgis Loca voca-
tum. Lob. icon. pag. 27.

VIII. Tri-

VIII.

Triticum multiplici spicâ.

Tritici quinta species Anguill. Iud. 6. pag. 97.

Triticum multiplici spicâ Lobel. icon. pag. 26.

Z E A, eiusq̄ species.

Zεῖα καὶ Zea duorum generum à Diosc. lib. 2. ca. 111.
 ἀπλή καὶ δίκοκκⓄ proponitur, Plinius lib. 18. cap. 8.
 Zeam dicit semen appellari.

I.

Zea prima quæ Zeῖα ἀπλή Dioscoridi, quòd simplicis
 fit grani.

Spelta prima, quo ad iconem, secunda quo ad de-
 scriptionem Trago pag. 642. lib. 2. cap. 22.

Zea simplex Matth. fol. lat. pag. 308. lib. 2. cap. 82. Ital.
 fol. pag. 422. lib. 2. cap. 80. iconum 4. pag. 167.

Briza monococcos Dodonæi, Lobel. obs. pag. 19.
 & icon. pag. 31.

Sunt qui velint Typham apud Galenum esse.

II.

Zea altera, quæ δίκοκκⓄ Dioscoridi, eò quòd in ge-
 minis putaminibus, grana bina iuncta habeat.

Zea Brunfei. in fol. pag. 206. tom. 3. Rhap. 115. at
 quarto pag. 233.

Spelta prima, quo ad descriptionem: secunda quo ad
 iconem Trago pag. 642. lib. 2. cap. 22.

Zea dicoccos Matth. fol. lat. pag. 308. libr. 2. cap. 82.
 Ital. pag. 422. lib. 2. cap. 80. icon. 4. pag. 167.

III.

Zæ genus Oryza dicta.

Oryza Germanica Trago pag. 645. lib. 2. capit. 23. &
 Dodo. fol. lat. pag. 485. pempt. 4. lib. 1. cap. 7.

IV.

Zeopyrum, quòd naturam habeat Ζειῶς ac πυρῶ.

Speltæ species tertia Trago pag. 641. lib. 2. cap. 22.

Zeopyron Dod. fol. Gall. pag. 312. lib. 4. ca. 5. & Lob. obs. pag. 18. & icon. pag. 30.

Hordeum glabrum Cordo in hist. pag. 111. cap. 78.

HORDEUM, eiusq; species.

Hordeum, κερῶν Dioscoridi, lib. 2. cap. 108. sic dictum videtur ἀπὸ τῆς Ἀλακέρθωναι, quòd eo reperto, & in usum recepto, glandibus spretis, à brutis homines distincti sunt. Antiquissimum enim in cibis hordeum, sicuti Atheniensium ritu Meandro autore apparet, & gladiatorum cognomine, (vt loquitur Plinius lib. 18. cap. 7.) qui hordearij vocabantur, quod sanè Epitheton nunc studiosis tribuitur. Vnius meminit Dioscorides: at Theophrastus 4. histo. 5. duplicis, inquiens Hordeum & Triticum & genus quoddam aliud Hordei sylvestris, quo & panem suauem conficiunt, atq; alicam bonam: & 8. hist. 4. Hordeorum aliud rotundius minusq;, aliud oblongius maiusq;, atque spica rarius. Item aliud candidum, aliud accedens ad purpureum.

Recentioribus plures sunt species, siquidem differentia sit in spicarum forma in magnitudine, & in granorum ordine: quoddam enim spicā habet binis, quoddam ternis, quaternis, quinis, aliud senis, rarius octo versibus distinctum: aliud rotundius & minus, aliud oblongius & maius grano, aliud candidius, aliud nigrius, vel cui purpura est, vt habet Plinius loc. cit.

I.

Hordeum polystichum (quia in multos versus spicatur) hybernum.

Hordeum maius Trago pag. 638. lib. 2. cap. 21.

Hordeum maius Trago pag. 638. lib. 2. cap. 21.

Hordeum Lobel. obs. pag. 15. & icon. pag. 28.

II.

Hordeum polystichum vernum.

Polystichum vernum Lobel. icon. pag. 29.

III.

Hordeum distichon.

Hordeum minus Trago pag. 638. lib. 2. cap. 21.

Hordeum distichon Lob. obs. pag. 16. & icō. pag. 29.

Plinio loc. cit. est Hordeum, cuius spicæ binos ordines habent: cuius & Theophrastus 8. hist. 4. meminit.

IV.

Hordeum (propter similitudinē cū hordeo) causticū.

Orzada Monardi pag. 63. parte 2. cap. 6.

Hordeolū Monardis Lugd. pag. 1907. lib. 18. c. 134.

SECALE SIVE ROGGA, eiusq; species.

SEcale siue Rogga duplex est. Vnum enim autumnō, alterum vere feritur. Plinius lib. 18. cap. 16. Secale inquit Farraginem etiam appellari.

I.

Secale hybernum vel maius. (pag. 232.)

Siligo Brunfel. fol. pag. 203. Tom. 3. Rhap. 113. & 4.

Siligo veterum, & Secale Trago pag. 646. lib. 2. c. 24.

Secale Lobel. obs. pag. 15. & icon. pag. 28.

II.

Secale vernum vel minus.

Siligo æstiva Trago pag. 646. lib. 2. cap. 24.

Rogga siue secale æstiuū Dodo. fol. lat. pa. 490. pēpt. 4. lib. 1. cap. 15.

III.

Secale luxurians.

Clauifiliginis Lonicero pag. 285. parte 2. cap. 370.

Seca-

Secalis mater Thalyo in sua Harcyn. pag. 47.

An Plinius lib. 18. cap. 17. hoc velit, dum inquit inter vitia segetum & luxuria est, cum onerata fertilitate procumbunt, quo loci alij censent, Plinium velle id, quod Theophrastus 8. hist. 7. *Φυλλομανία* insanam foliorum luxuriam vocavit. A nemine pingitur.

A V E N A, eiusque species.

A Vena *Βρώμη* & Dioscoridi lib. 2. cap. 116. forsan à *Βρώμα*, quod cibum significat. Nam vt autor est Plinius lib. 18. cap. 17. Germaniæ populi eam ferunt, quibus frumenti instar est, cuius pulce etiam viuunt. Quod tamen scribit, Germanos nullâ aliâ pulce viuere, falsû est, licet quotidiano vsu frequentissima sit. De hac Theophrastus 8. hist. 4. qui 4. de causis 6. ex Zea Auenam fieri scribit, Plinius verò loc. cit. Auenam primum frumenti vitiû esse, & hordeû in eâ degenerare inquit.

I.

Auena vulgaris.

Auena satiuâ & prima Trago pag. 653. lib. 2. cap. 27.

Auena vesca Lob. obser. pag. 19. & icon. pag. 31.

II.

Auena nigra.

Auena syluestrior, nigra Cæsalp. pag. 177. lib. 4. ca. 47.

III.

Auena nuda: & Aduers. pag. 9. & Lobel. icon. pag. 32.

V S T I L A G O.

V Stilago, frugum, præsertim spicatarum, morbus est maximè Auenæ & Secales, Theophrastus 8. hist. 10. de frugum vitijs agens, quædam scribit communia esse omnib⁹ seminibus, vt *Ερυσίφη*, id est, Rubigo, vt Gaza vertit: quædã verò propria, quibusdã, vt tabitudo radicis ciceri & crucarum infestatio. Sic & 3. de causis 27. Rubiginis & Plin. lib. 18. cap. 17. meminit.

I.

Vstilago secalena.

Vstilago Trago pag. 666. libr. 2. capit. 34. Lobel. obs.
pag. 22. & icon. pag. 35.

II.

Vstilago hordeacea.

Vstilago polytichi Lobel. icon. pag. 36.

Et vstilago hordei distichi Lobel. iconum Indice.

III.

Vstilago auenaria.

Vstilago auenæ Lobel. icon. pag. 36.

O R Y Z A.

Oryza Dioscoridi libr. 2. capit. 117. ὄρυζον Theoph. 4.
hist. 5. Oryza Plinio lib. 18. cap. 7. ex qua dicit Pti-
fanam fieri, quod aliqui intelligendum volunt de Ory-
za quæ vulgo cortice nudata venalis habetur.

Oryza Italica (ad differentiam Germanicæ, de qua in-
ter Zeas.)

Oryza peregrina Trago pag. 644. libr. 2. capit. 23. sine
icone.

Oryza Lobel. obs. pag. 23. & icon. pag. 38.

MILIVM, eiusq̄ species.

Milium à milliari summa Festo, quasi millesimum
ferat granum: κέγγη Dioscoridi libr. 2. cap. 119.
Et Theoph. 8. hist. 3. à minutis ficuum granis numero-
fissimis, quæ κέγγη αμίδες vocantur, dictū videtur πίοπαλι
Hippocrati, Hermolao, πίοπαλι Galeno. Milium Pli-
nio lib. 18. cap. 7.

I.

Milium quod semine luteo ac albo reperitur.

Milium Trago pag. 658. libr. 2. ca. 29. & Lob. obs. pag.
24. & icon. pag. 39.

II. Mil.

II.

Milium semine nigro.

Milium semine nigro & latiore iuba, ab illo solum diuersum Lobel. obs. pag. 24. sine icone. Verum & caule alteriore & non hirsuto variare, notandum.

Milium nigrum Tabernæmont. icon. pag. 278.

Hoc quod in Argouia nunc frequenter scribitur, à vulgato differt folijs latioribus, caule non adeò alto, iuba sparsa & minore, semine aliquantum maiore & rotundiore & ad pultes conficiendas altero longè vtiliore.

III.

Milium Indicum Plinij.

Panicum Trago pag. 660. lib. 2. cap. 30.

Sorgo, Melica Italorum Lobel. obseruat. pag. 24. & icon. pag. 41.

Plinius lib. 18. ca. 7. ex India in Italiam inuectum scribit, nigrum colore.

Hoc variat seminis colore nigro, albo, rubro, luteo.

PANICVM, eiusq̄ species.

Eλυμϑ & μελίμη Dioscoridi lib. 2. cap. 120. Theophrasto 8. histo. 1. 3. 7. & 10. μέλανϑ. ἔλυμϑ forsan ab ἔλυω inuoluo. Plinio lib. 18. cap. 7. Panicum à panniculis quibus semen inest. Idem lib. 22. cap. 25. Dioclem medicum Mel frugum panicum appellasse scriptum reliquit. Et vt quidam volunt ad Etymon alludente quasi voce μελίμη melleum quid significetur. Habetur nunc & aliud semen diuersum à Panico & milio, vtrique tamen simile nigrum, quod non ἀπὸ τῆς μελιτώδους γούσεϑ, non à melleo sapore, sed ἀπὸ τῆς μέλανϑ à colore nigro sic vocatum. Hoc videtur Milium quoddam nigrum esse: quidam verò granum in Melita frequēs, incolis Cuneo dictum, Canarijs Insulis familiare, Massiliæ notum, nigrum, oblōgum, milio simile, quo Canarios passeris,

canendi suauitate & assiduitate nobiles præcipuè nutriunt. Ex Grano aliquando Sato prodiit Phalaris: vt probable sit alterum Meliam Theophrasti à panico diuersum, phalarim esse, cuius nusquam alibi meminit idem autor.

I.

Panicum panniculâ minore.

(cap. 31.

Milium agreste seu exiguum Trago pag. 661. lib. 2.

Panicum Lobel. obseru. pag. 24. & icon. pag. 41.

Variat panniculis, albis, flauis, purpureis. quare semen colore albo, luteo, rufescente, reperitur.

II.

Panicum panniculâ maiore.

Panicum domesticum Matth. fol. lat. pag. 313. lib. 2. cap. 91. & Panicum eidem icon 4. pag. 173.

Panicum aliud Indicum panniculâ villosâ Lob. icon. pa. 42.

III.

Panicum spicâ cæruleâ.

Panicum cæruleum Indicum Aduers. pag. 15. & Lobel. icon. pag. 43.

IV.

Panicum Indicum maius (quia ex India primum allatum.)

Turcicum frumentum Trago pag. 651. lib. 2. cap. 26.

Milium Indicum Plinianum vel Mais occidentalium Lobel. icon. pag. 39.

Variat floris colore, qui modò purpureus, modò ruber, modò luteus, aliquando pro ratione fructus futuri. Quatuor namq; præcipua huius genera, colore granorum differentiâ, rufescentibus, nigricantibus, crocantibus, & subalbicantibus seminibus habetur: quare tres eius icones apud Lobelum.

De hoc Plinius lib. 18. cap. 17. distinguens colore candido, nigro, ruffo, etiam purpureo. Quibusdam Triticum bactrianum Plinij lib. 18. cap. 7. statuunt.

V.

Panicum Indicum maius alterum.

Aliud milium Indicum magnum Lob. icon. pag. 40.

Frumentum Indicum Tabernæmont. icon. pag. 265.

Hoc cum spicarum colore variet, idcirco Tabern. spicas pingit sedecim, colore tantum variantes, eoque; vel simplici vel mixto. Simplici, albam, nigram, luteam, spadiceam, violaceam, auream. Mixtis coloribus, albam, spadiceam & cæruleam: cæruleam albam, nigram, partimque; punctis spadiceis mixtis: albam violaceam, luteam, cum punctis spadiceis: rubram nigram & spadiceam: luteam albam aliquando cæruleam & violaceam, aliquando luteam & albam violaceis & cæruleis punctis aspersis: rubram & spadiceam: auream & albam: cæruleam, luteam, albam, & punctulis cæruleis pictam: denique; cæruleam, luteam, violaceam & albam.

VI.

Frumentum Sarracenicum, quia ex Africa primum semen delatum.

Ocymum veterum Trago pag. 648. lib. 2. cap. 25.

Erysinum Theophrasti Lobel. icon. part. 2. pag. 63.

Videtur Theophrastus inter Frumentacea huius meminisse, nomine Erysimi alterius.

PHALARIS.

Phalaris: *Φάλαρις* Dioscoridi lib. 3. cap. 159. & Plinio lib. 28. cap. 12. (lib. 2. c. 33.)

Phalaris Dioscoridis, quo ad iconem, Trago pag. 669.

Phalaris Lobel. obseru. pag. 26. & icon. pag. 43.

Reperiuntur aliquæ differentiæ, quædam cauliculos fert breuiiores, nullis internodijs, nudos, vnicam in cacumine spicam continentes, rectam, seminibus latioribus: quædam parua & valde exilis, in cacumine tres vel quatuor ramulos fundit, quibus semen triangulum inest.

SECTIO QUINTA.

ASPHODELVS: PHALANGIVM.

ASPHODELVS siue Hastula regia, quòd dum floret, effigiē Sceptri regij referat. Dioscorides lib. 2. cap. 199. ἀσφοδελος vnus meminit, cuius florem ἀνθερικόν appellant, & Theophr 1. hist. plant. 10. & 7. hist. 11. & 12. Plin. lib. 22. cap. 22. Asphodelum scribit aliquos heroin appellasse, Dionysium marem ac foeminam fecisse, & aliquos existimasse, ab Hesiodo Halymon appellari: sic & lib. 21. cap. 17. inquit Theophrastum & ferè Græcos Principemq; Pythagoram caulem anthericon (at Theophr. 1. hist. 7. ἀνθερικόν etiam pro tota Planta vsurpat) radicem verò, id est, bulbos asphodelum, quæ ex octuaginta simul aceruatis bulbis constat, nostri illud albucum vocant, & asphodelum Hastulam regiam. Eius duo genera faciunt. Hæc Plinius.

ασφοδελος *ασφοδελος* *ασφοδελος* *ασφοδελος*

Asphodelus albus ramosus siue mas.

Asphodelus maior Clusij hist. Hispan. pag. 294. lib. 2. cap. 17. sine icon.

Asphodelus ramosus Lobel. icon. parte 2. pag. 260.

Hic ducentis aut pluribus est radicibus ab vno capite: & mas statui potest.

II.

Asphodelus albus alter.

Hastula regia, siue Asphodelus Matth. fol. lat. pa. 414. lib. 2. cap. 164. & icon. 4. pag. 342.

Asphodelus albus maior Lobel. obseru. pag. 46. & icon. pag. 90.

III.

Asphodelus autumnalis.

Asphodelus autūnalis, siue maior Camer. hort. p. 23.

IV. Aspho-

IV.

(lis.

Asphodelus flore purpurascēte folijs maculis asper-

Asphodelus flore incarnato pallido Dod. fol. Gall.
pag. 453. lib. 5. cap. 80.

Asphodelus flore suaue rubente Lob. icon. pag. 91.

V.

Asphodelus luteus & flore & radice.

Hastula regia Trago pag. 790. lib. 2. cap. 84.

Asphodelus luteus minor Lobel. obseru. pag. 46. &
icon. pag. 91.Duas habet Tabernemont. icones iconum pag. 655.
& 654. vnius tamen plantæ.Iphyon esse Theophrasti sunt qui velint, at Theo-
phrastus duplex habet Iphium, alterum 6. histo. 7. alte-
rum 7. hist. 12.

VI.

Asphodelus palustris.

Asphodelus tertius, aliquibus maritimus, Gesnero
app. hort. pag. 290. b.Asphodelus minimus luteus acorifolius palustris
Lobel. obseru. pag. 47. & icon. pag. 92.

VII.

Asphodelus bulbosus. (cap. 80.

Asphodelus fœmina Dodon. fol. Gal. pag. 452. lib. 5.

Hyacinthoasphodelus, fortè Galeni Asphodelus
hyacinthinus Lobel. icon. pag. 93.*PHALANGIVM, eiusq; species.*

Φαλαγγίς meminit Diosco. lib. 3. cap. 122. quòd de-
morsis à phalangijs auxilietur, Galeno auctore,
lib. 8. de med. simpl. facul. cui Φαλαγγίτης, & Plinio li. 27.
cap. 12. Phalangites, à quibusdam Phalangium, ab alijs
Leucanthemum vocatum.

I.

Phalangium magno flore.

Phalangium Matth.fol.lat.pag. 558.lib.3.cap.105.& icon.4.pag.519.

Phalangium Dalechampiij Lugdun. pag. 852.lib.7. cap.32.cuius figura melior.

II.

Phalangium maius alterum. (cap.1.
Lilium polyrhizon Myconi. Lugd.pag. 1496.lib.15.

III.

Phalangium ramosum.

Moly Plinij Dodo.fol.Gall.pag.348.lib.4. cap.50.

Phalangium ramosum Lobel.obfer. pag.27. & icon. pag.47.

Moly meminit Plinius lib.25. cap.4. vbi duplex proponere videtur, dicit enim radice rotundâ nigraq; cuius florem Græci luteum pinxerint, cùm Homerus album scripserit. Subiungit in Italia nasci, radicibus triginta pedum longis.

IV.

Phalangium non ramosum.

Liliago Cordo in hist.pag.150.b.lib.2.cap.106.

Phalangium non ramosum Lobel.obferu. pag.27.& icon.pag.48.

Duæ huius species, altera maior folio longiore, paulò latiore, capitulo triquetro semine paulò maiore: altera minor, cui omnia minora & folia strictiora: Huius radices sæpè pro Rusci veri radicibus, magno errore, diuenduntur.

V.

Phalangium minus folijs fistulosis.

Asphodelus minor Clus.hist.Hisp. pag.296.li.2.c.17.

Phalangium Getæ Lob.obfer. pag.27.& icon.pa.48.

SECTIO SEXTA.

ACORVS: IRIS: XYRIS: ZINGIBER:
Zedoaria: & Costus.

ACORVS.

CORVS dicitur, quia τὰς κόρας, id est, pupillis, siue aciei oculorum caliginosæ medetur, de quo Dioscorides lib. 1. cap. 2. Meminit & Plinius lib. 25. cap. 13. Acori Iridis folijs, sed radices dicit esse nigras, quare hanc non intelligit, cum nostra vt & Dioscorides habet, sit radicibus albicantibus, candidaq; commendetur.

I.

Acorus siue officinarum calamus aromaticus.

Acorum Matth. fol. lat. pag. 20. li. 1. c. 2. & icon. 4. p. 4.

Acorum legitimum cum suo Iulo Clus. hist. pan. pag. 359. lib. 2. cap. 29. cuius figura optima. (pa. 57.

Acorus Lob. obs. pa. 30. & Acorus Diosc. eidē icon.

Huic volunt aliqui conuenire Costi Arabici descriptionem apud Dioscoridem lib. 1. cap. 15.

Alij Iridi volunt cognatam: alij cum Iuncis magis conuenire statuunt.

II.

Acorus adulterinus.

Iris lutea Dodo. fol. Gall. pag. 144. lib. 2. c. 35. (pa. 58.

Acorus nostras palustris Lob. obser. pag. 31. & icon.

Butomen Theoph. 1. hist. 8. 4. hist. 9. & 11. aliqui esse volūt, quòd à bobus libēter edatur & proscindatur. Alijs Iris in maritimis nascēs à Theophr. & Plinio improbata.

IRIS, & eius differentia.

Iris à cœlestis arcus similitudine nomen accepit, auctore Dioscoride, qui lib. 1. cap. 1. de ea agens, manifestè ostendit complures esse Iridis species, colore floris differentes, candido nempe, pallente, luteo, (alij ni-

gros legunt) purpureo, cæruleo, seu cyaneo. Quam coloris diuersitatem aliqui in vno flore reperiri existimant. Verum hæc non videtur Dioscoridis fuisse sententia, siquidem de Illyrica maximè loquatur. Iam verò testatur Brassauolas se in Illyrico conspexisse flores plerosque candidos, alios pallidos, nonnullos luteos, quosdam purpureos. Plinius lib. 21. cap. 7. Iridem scribit florere diuersi coloris specie, sicut arcus cœlestis, vnde & nomen, laudatissimam in Illyrico: proximam in Macedonia, longissimam & candicantem, tertium locum habere Africanam, amplissimam inter omnes, gustuq; amarissimam. Illyricam quoq; duorum generum esse. Rhaphanitin à similitudine (fortè Astragalitis Galeni & Aëtij) quæ & melior Rhizotonon subruffam: non improbari, & Pisidicam.

Theophrasto 6. de causis plant. 13. Iris odorata est & à gratia palati agnomen accepit, quæ in Illyride vt habetur 6. de causis 28. melior est, quàm in Macedonia. In Thracia verò cæterisq; frigidioribus locis odore penitus caret. Vide & 4. hist. 16. vbi Iridis vocem Gaza consecraticem vertit. Sunt qui velint Iridem à Virgilio, Columella, & Palladio Hyacinthum vocari.

Recentiores multas differentias proposuere. Quare diuiditur in satiuam & syluestrem. Hæ rursus variant, vel formæ vel loci ratione. Ratione formæ, vel coloris floris, vel folijs vel radice. Floris colore cãdido, vel pallido vel luteo, vel nigro, vel purpureo, vel cæruleo, vel deniq; mixto. Ratione verò foliorum, alia latifolia, alia angustifolia: illa vel maior, quæ caulifera: vel minor quæ ἀκαυλῶ. Ratione radicum quod alijs sit bulbosa, alijs geniculata: vtraq; vel latifolia vel angustifolia. Ratione deniq; loci natalis, Illyrica Macedonica, Fiorentina, Africana, Carthaginensis, Septentrionalis, Lusitanica, Maritima, Saxatilis. Sicq; Iridis non bulbosæ species triginta tres reperiuntur, de quibus ordine.

I.

Iris vulgaris cærulea.

Iris domestica Matth. fol. lat. pag. 11. libr. 1. cap. 1. & icon. 4. pag. 1. Iris.

Iris nostras vulgaris Lobel. icon. pag. 59. & obs. pag. 32. Iris vulgaris.

Variat colore floris, vel cæruleo, vel purpureo, cæruleo obsoleto, cinereoque.

II.

Iris albo flore.

Iris sativa floribus nivei candoris Matth. fol. lat. pag. 19. libr. 1. cap. 1. sine icon.

Iris nostras vulgaris candidis floribus Lobel. icon. pag. 59.

III.

Iris Florentina alba.

Iris Florentina, foeminam dixeris Gesn. de hort. pag. 262. b.

Iris Illyrica Cordo in Diosc. pag. 1. libr. 1. cap. 1.

Huius radices siccatae non corrugantur, & differt à præcedenti, quod hæc radice sit minore; An hæc sit Plinij Macedonica?

IV.

Iris dilute cærulea in involucri albo Tabern. icon. pag. 647. & in Folio pag. 334. libr. 2. sect. 7. cap. 3.

V.

Iris sylvestris maior, quæ sativæ vulgari similis.

Iris sylvestris Matth. fol. lat. pag. 17. libr. 1. cap. 1. (& icon. 4. pag. 2. Iris sylvestris maior.) & Lacunę pagin. 11. libr. 1. cap. 1.

VI.

Iris sativa lutea.

Iris satiua floribus aureis Matth. fol. lat. pag. 19. lib. 1. cap. 1. sine icone.

VII.

Iris Dalmatica maior Clus. hist. Hisp. pag. 284. lib. 2. cap. 11. sine icone, & Lob. obser. 32. & icon. pag. 61.

VIII.

Iridi Dalmaticæ affinis.

Iris Asiatica cærulea, vel Iris secunda Clus. hist. Pann. pag. 244. lib. 2. cap. 28. sine icone.

IX.

Iris Asiatica purpurea, vel Iris tertia. Clus. hist. Pann. pag. 245. lib. 2. cap. 28. sine icone.

X.

Iris varia caulifera, vel Iris quarta Clus. hist. Pann. pag. 246. lib. 2. cap. 28.

XI.

Iris exotica Camerarij, vel Iris quinta Clus. hist. Pann. pag. 247. lib. 2. cap. 28. sine icone.

XII.

Iris hyeme folia amittens.

Iris caulifera purpurea, vel Iris septima Clus. hist. Pann. pag. 248. lib. 2. cap. 28. sine icone.

XIII.

Iris vere & autumnno florens.

Iris biflora Clus. hist. Hispan. pag. 283. lib. 2. cap. 11.

Iris an hæc sit Rhapsanites Plinij lib. 21. capit. 7. & Astraga. litis Actij? biflora Lusitanica. Lobel. obser. pag. 33. & icon. pag. 62.

XIV.

Iridi bifloræ affinis.

Iris Illyrica, vel Iris sexta Clus. hist. Pann. pag. 248. lib. 2. cap. 28.

XV.

Iris flore cœruleo obsoleto, cinereoque polyflora Lob. obseru. app. 458. & icon. pag. 60.

XVI.

Iris lutea variegata Lobel. obseru. pag. 34. & icon. pag. 66.

XVII.

Iris variegata è luteo & purpureo sylvestris alia. Camer. hort. pag. 80.

XVIII.

Iris Lusitanica verna Lobel. icon. pag. 63.

XIX.

Iris Chalcedonica maxima variata Lobel. obseru. pag. 34.

Iris Chalcedonica variegata Lobel. icon. pag. 67.

XX.

Iris Dalmatica minor. Clus. hist. Hisp. pag. 284. lib. 2. cap. 11. sine icone, & Lob. obser. pag. 33. & icon. pa. 62.

XXI.

Iris violacea parua Lobel. icon. pag. 63.

Iris minor Dodo. fol. lat. pagin. 244. pempt. 2. lib. 3. cap. 1.

XXII.

CHAMÆIRIDES.

Chamæiris latifolia maior.

Chamæiris latifolia Pannonica maior, vel Iris octava Clus. hist. Pann. pag. 250. lib. 2. cap. 28. sine icone.

XXIII. Cha-

XXIII.

Chamæiris latifolia minor.

Chamæiris latifolia minor purpurea, vel Iris nona
Clus. hist. Pann. pag. 250. lib. 2. cap. 28. sine icone.

Huius quinque sunt species, floris colore tantum variantes: prima namque flore est purpureo. 2. cæruleo. 3. rubescente. 4. pallido & albo. 5. vario.

XXIV.

Chamæiris latifolia tertia.

Iris humilis latifolia Clus. hist. Hisp. pag. 284. lib. 2. cap. 11. sine icone. (icon. pag. 64.

Pusillæ Iridis latifoliæ varietas Lob. obser. pag. 33. &

XXV.

Chamæiris latifolia flore rubello Lob. obser. pag. 33. & icon. pag. 65.

XXVI.

Chamæiris niuea aut candida Lob. obseru. pag. 33. & icon. pag. 65.

XXVII.

Chamæiris lutea altera Lob. icon. pag. 66.

Iris minor lutea Dod. fol. lat. pag. 245. pempt. 2. libr. 3. cap. 1. sine icone.

XXVIII.

Chamæiris flore viridi in extremis folijs nigricante,
habetur Patauij in horto Bembiano.

XXIX.

Chamæiris saxatilis.

Perpusilla saxatilis Iris latifolia acaulos fermè Ad-
uers pag. 32. & Lob. icon. pag. 64.

Hæc duplex, flos alteri purpureus: & radix odoratio: alteri flos pallidus, radix autem inodora.

XXX. Cha.

XXX.

Chamæiris prunum redolens.

Iris sylvestris altera Matth. fol. lat. pag. 18. lib. 1. cap. 1. & icon. 4. pag. 3. Iris sylvestris minor.

Chamæiris angustifolia Lobel. icon. pag. 69. & obs. pag. 34. Iris perpusilla sylvestris angustifolia.

An Rhizotomos Plinij lib. 21. cap. 7.

Duûm est generum, alia odoratissima prunorum instar, alia penitùs odore caret, solâ magnitudine à dicta discernenda.

XXXI.

Iris sylvestris angustifolia folio foetido. (cap. 50.

Ἐπιφύιον seu gladiol^o cærule^o minor Trago pa. 702. lib. 2.

XXXII.

Iris sylvestris angustifolia altera.

Iris sylvestris Bizantina peramœna Lob. icon. pa. 69.

Duûm est generum: alterum pedali caule, trinis ternisue floribus: alterum caule vix dodrantali, vnico vt plurimum flore.

XXXIII.

Iris maritima.

Iris sylvestris maritima Narbonensis Aduers. pag. 32, & Lobel. icon. pag. 68.

Sit'ne *μηδίων* Dioscoridis lib. 4. cap. 18. & Medeon Plinij lib. 27. cap. 12. cogitandum.

Huius tres species folijs, & flores colore differentes: 1. flore violaceo, saturate nigro: 2. angustiorib^o folijs, & flore qui saturatoris purpuræ: 3. flore est vario.

XYRIS.

ΞΥΡΙΣ ob folij similitudinem, quasi rasorium cultrum dicitur, de qua Dioscorides lib. 4. cap. 22. *ἰρις ἀγρία*, Iris sylvestris Theoph. Plin. lib. 21. ca. 20. Iridē syl-
uestrem

uestrem à quibusdã Xyrin vocari scribit. Spatula foetida tum ob folij figuram gladium referentis, tum quòd grauem exhalet odorem, vulgò dicitur.

Spatula foetida.

(lib. 2. cap. 133.

Spatula foetida, seu gladiolus Italicus Trago pa. 904.

Xyris vel Iris agria Theophrasti Lobel. icon. pag. 70.

Lugdunensis herbarius duas habet icones, Lobelij & Matthioli, quæ vnius sunt plantæ, & solum radicis formâ differunt: dum enim adhuc iuuenca est, radicem habet fibrosam, vt Matthioli fol. lat. pag. 635. lib. 4. cap. 22. exprimit: vbi verò adultior, talem habet, qualem Lobelij & Dodonæi figura exprimit.

Variat floris colore, communiter namq; flores sunt purpurei, sed obsoleti coloris: vel vt Cordus, saturata purpura arrident: aliquando & rubro reperitur.

II.

Xyris maritima Lugd. pag. 1392. lib. 12. cap. 27.

ZINGIBER, eiusq; species.

S Vbi ciamus nunc Zingiber, cum folia Iridis & siliquam aliquatenus Xyridi similem habeat. Dioscoridi lib. 2. cap. 190. *Σινθίβερ* dicitur: Plinius lib. 12. cap. 7. habet zimpiberi & zingiberi.

E.

Zingiber:

(icone:

Gingiber Matth. fol. lat. pag. 402. lib. 2. cap. 154. sine

Zingiber Lobel. icon. pag. 70. qui præter plantam, etiam separatim siliquam cum granis suis pingit.

Reperias radices albas & rubentes, hæque rubrica, quemadmodum sæpè illæ creta exterius infectæ sunt, vt magis à teredinibus præseruentur, cui candidiores & molliores magis obnoxia.

II.

Habetur apud Christophorū à Costa pag. 196. c. 36. libro de aromat. icon. & ex eo Lugd. pag. 1892. lib. 18. ca. 76. diuersa ab hac Lobelij, & descriptio paulò aliter quàm apud Garziā: cogitabunt ergò lectores an diuersæ sint.

III.

Zingiber fuscum. (sine iconc.
Mechin & Zingiber fuscū Officinis Aduers. pag. 33.
Zingiber fuscum & Mechinum Officinis Lugdunen-
si pag. 1892. lib. 18. cap. 76. sine iconc.

IV.

Zingiberi affinis cortice squammato & geniculato.
Mechini rara species Aduers. pag. 33. Lobel. icon. pa.
71. & Lugd. pag. 1892. lib. 18. cap. 76.

Z E D O A R I A, eiusque species.

Zedoaria sequitur, quoniam folijs est Gingiberis, sed maioribus, vt & radice, & in Calecut Gingiber syluestre dicitur Garziæ lib. 1. cap. 43. Sunt qui veterum Arnabo, vel Zarnabum esse velint: & Zurumbet Arabū.

I.

Zedoaria longa, quæ ad Costum Syriacum Dioscoridis lib. 1. cap. 15. referenda.

Zidoaria radice longa. Zedoaria officinarum Clusio in coroll. ad Dodo. fol. Gall. pag. 580. cap. 28.

Zeduarium officinarum Lobel. icon. pag. 74.

III.

Zedoaria (quæ Græcis recentioribus Ζαδούρα) rotūda.

Zedoaria quæ rotunda est Clusio in corol. ad Dodo. fol. Gall. pag. 580. cap. 28.

Vnam tantum radicem censemus, licet formâ differant, sed eiusdem radice partes diuersas, quas iunctas pingit Lobel. icon. pag. 74. & Lugd. pag. 1821. lib. 18. cap. 43. quæ indifferenter in officinis habentur, vtique possumus.

III.

Zedoaria tuberosa foris nigricans.

Zerumbet Serapionis Clus. in notis ad Garziã pag. 167. lib. 1. cap. 44. & Lugd. pag. 1822. lib. 18. cap. 43. pingit & Lobel. obser. pag. 39. & icon. pag. 74.

IV.

Zedoaria quæ Geiduar Auicennæ Garziæ ab Horto aromat. lib. 1. cap. 42. & ex eo Lugdun. pag. 1821. lib. 18. cap. 43. sine iconc.

COSTVS, eiusq; species.

Costum subijcimus, cum eius species vna Zingiberi sit similis, & initio Zingiberis sylvestris nomine vendiderint, vt habent, Aduersar. pag. 34. Dioscorides τῆ κόςυ libro 1. cap. 15. faciens mentionem, Arabicum, qui albus est; Indicum, qui niger & leuis, & Syriacum, qui grauis buxi colore, proponit. Plinius lib. 12. cap. 12. Costi duo facit genera, nigrum, & quod melius candidiãs. Theophrastus 9. hist. 7. Costum nominat tantum inter ea quæ ad vnguenta apta sunt. Nec moueat officinarum sententia, quæ in dulcem & amarum diuidit, siquidem omnis Costus Galeno amarus fit: solùm recentiores Græci, qui Arabes sunt secuti, costi dulcis meminere, inter quos est Actuarius. Verùm hæc radix cum recens est, nullius amaritudinis particeps est, candidiorq; persistit: cum autem vetustate corrumpi incipit, amaritudinem contrahit atque nigricat.

I.

Costus Arabicus Dioscoridis.

Zingiberis effigie. costus Arabicus & Syriacus Ad. uers. pag. 34. & Lob. icon. pag. 72.

II.

Costus Iridem redolens, an Indicus Dioscoridis?

Costus Indicus Clus. in notis Garziã pa. 144. li. 1. c. 35.

Costus

Costus facie radice Centaurij maioris Lob. obseru.
pag. 38. & icon. pag. 74.

III.

Costus alius corticosus.

Costus Molucensis corticosus rugosus Aduers. pag.
35. & Lobel. icon. pag. 73.

IV.

Costus lignosus feruidus.

Costus Molucensis lignosus feruidior. Aduers. pag.
35. & Lobel. icon. pag. 73.

V.

Costus effigie radice Solani furiosi, ex Aduers. pag.
35. Lobel. in icon. pag. 73.

VI.

Costus amarus Officinarum seu Helenium comage-
nium Dioscor. (cap. 15.

Helenij comagenij radix Cordo in Diosc. pag. 4. li. 1.

Costus comagineus adulterinus officinarum Lobel.
icon. pag. 73.

Hęc radix adfertur vel p trāsuersū incisa, q̄ nostrū He-
leniū orbiculato rugatū habitu refert, vel p longū secta.

VII.

Costus dulcis officinarum. (pag. 904.

Costus adulterinus dulcis officinarum Tabern. icon.

Costi Pharmacopolarum species maior. Camer. in
Matth. litera D.

VIII.

Costi vice vēditur sæpē & alia radix per transuersum
in taleolas secta, foris fusco, intūs candicante colore,
cortice crasso, substantia rara, gustu acri admodum, &
odore cūm feritur rancidam pinguedinem olens: Est
autem non costus, sed Thapsię maioris radix, quę non
sine periculo intra corpus sumitur.

70
LIBER SECVNDVS.

DE BVLBOSIS.

SECTIO I.

IRIS BVLBOSA ET HYACINTHVS.

Iris Bulbosa.

I.

IRIS bulbosa latifolia.

Iris bulbosa latifolia i. Clus. histo. Hisp. pag. 274. lib. 2. cap. 9.

Hyacinthus Poëtarum latifolius Lob. obseru. pag. 50. & icon. pag. 96.

Variat flos colore, qui purpureus vel cæruleus, interdum candidus.

II.

Iris bulbosa angustifolia 1. vel purpurea.

Hyacinthus flore Iridis Theocriti & Poëtarum. Lob. obseru. pag. 48. & icon. pag. 94.

Iris bulbosa angustifolia flore purpureo Clus. histor. Hisp. pag. 278. lib. 2. cap. 9. sine icone.

Reperitur & violaceo flore, est & acroleucos, in summo alba, in horto Bembiano Patauij.

III.

Iris bulbosa angustifolia 2. vel tricolor.

Iris bulbosa angustifolia flore vario Clus. hist. Hispan. pag. 275. lib. 2. cap. 9.

Hispanicus Poëtarum hyacinthus Lobel. obser. pag. 48. & icon. pag. 95.

Variat flore latiore & radice breui, quæ binos plerunque producit flores: altera flore angustiore, radice oblongâ: vtraq; dilutiore aut saturatiore flore.

IV.

Iris bulbosa angustifolia 3. vel lutca.

Iris

Iris bulbosa angustifolia luteo flore Clus. hist. Hispa. pag. 277. lib. 2. cap. 9.

Hyacinthus Poëtarum luteus Lobel. icon. pag. 95. & 96. in obseru. verò pag. 49. icon. Iridis secundæ hîc repetitur.

Variat & hæc flore latiusculo, saturatiore, magis que rutilanti colore, & radice etiam breuiore latioreque, & latioris vaginula, plerunq; sanguineo colore infecta est.

V.

Iris radice ex multis tuberculis composita.

Hermodactylus verus Matth. fol. lat. pag. 699. lib. 4. cap. 80.

Iris tuberosa Belgarum Lobel. obser. pag. 51. & icon. pag. 98. quibusdam Lonchites prior Dioscor.

Lugdunensis iconem habet & nomen, primum Matthioli, idq; pag. 1573. lib. 15. cap. 14. & icon. 4. pag. 759. dein Dodonæi, pag. 1613. lib. 15. cap. 30.

VI.

Iridi bulbosæ affinis geminato bulbo maior.

Sisyrichion maius vel primum Clusio hist. Hisp. pag. 279. lib. 2. cap. 10.

Sisynrichium Cordi & Clusij Lobel. icon. pag. 97.

At notādum Sisyrinthij meminisse quidem Cordum pag. 122. b. lib. 2. cap. 5. suæ historiæ. Verùm non hanc, sed Orinthogalum luteum eum intelligere credimus: Verùm Theophrastus 7. de histor. plant. 13. & 6. de caus. plant. 16. de illâ locutus videtur.

VII.

Iridi bulbosæ affinis geminato bulbo minor.

Sisyrichium minus vel secundum Clusio hist. Hisp. pag. 281. lib. 2. cap. 11.

Parua Noselha, Sisynrichion Theophrasti Clusio Lobel. icon. pag. 97.

GLADIOLVS.

Gladiolus à foliorum formâ, quare Dioscoridi lib. 4. cap. 10. *Ξιφίον & Φάσγανον*, & Gaza apud Theophrastum 7. hist. 11. & 12. Ensem vertit. Xiphion & phasganion Plinio lib. 25. cap. 11. & lib. 26. cap. 8.

I.

Gladiolus vtrinq; floridus.

Gladiolus Matth. fol. lat. pag. 634. lib. 4. cap. 20. & icon. pag. 655.

Gladiolus Italicus binis florum ordinibus cinctus Lobel. obseru. pag. 52. & icon. pag. 99.

Variat foliorum latitudine, quæ aliquando duorum transuersorum digitorum latitudinem adæquant: quibusdam quoq; locis maior ac procerior: alijs minor ac breuior, flos colore purpureo rubens, rarò candicans.

II.

Gladiolus floribus ab vna parte caulis digestis.

Victorialis foemina, vel Gladiolus syluestris Cordo, vide pag. 97. a. lib. 1. cap. 32.

Gladiolus Narbonensis Lob. obseru. pag. 52. & icon. pag. 98.

Variat flore rubro & incarnato.

HYACINTHVS & eius species.

Y *Αχιλλεύς* Dioscoridi lib. 4. cap. 63. qui vnus tantum meminit, at Theophrastus 6. hist. 7. duplicem facit, satium & syluestrem. Plinius lib. 21. cap. 11. hæc habet: Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens eius quem Apollo dilexerat (Hyacinthus vocabatur) aut ex Aiakis cruore editi, ita discurrentibus venis, vt Græcarū literarum figura AI legatur inscripta. Autore Pausania lib. 1. Salaminijs tradunt post Aiakis interitum, apud se primum florem enatum candidum, modicè rubentem,

bentem, lilio & folijs, & alijs partibus minorem, inscriptum iisdem literis quibus & Hyacinthum: videtur esse Cosmofandalon Athenæi lib. 15. cap. 11.

I.

Hyacinthus primus cæruleus siue trifolius.

Narcissus martius Brunfelfo in Fol. pag. 184. tom. 1.
Rhap. 32. & 4. pag. 159.

Narcissus cæruleus Trago pag. 756. lib. 2. cap. 73.

Hyacinthus Germanicus liliflorus, siue flos martius stellatus Lobel. obseru. pag. 53. & icon. pag. 99.

II.

Hyacinthus primus albus. (icone.

Narcissus candidus Trago pag. 755. lib. 2. cap. 73. sine

Hyacinthus Germanicus stellaris albicans, serotinus Lobel. obseru. appen. & icon. pag. 100.

III.

Hyacinthus cæruleus alter siue bifolius.

Hyacinthus cæruleus minor mas Taber. icon. p. 483.

Satyrion secundum Dodon. fol. Gall. pag. 157. lib. 2.
cap. 48.

IV.

Hyacinthus bifolius Theophrasti Lob. icon. pa. 100.

V.

Hyacinthus folijs & radice lilij.

Hyacinthus stellaris lilifolius floridus Lobel. obseru.
append. & icon. pag. 101.

VI.

Hyacinthus autumnalis maior Clus. hist. Hisp. pag.
270. lib. 2. cap. 7. Lobel. obser. pag. 53. & icon. pag. 102.

Alij ad Tiphyam Theoph. alij ad eiusdem Bulbinam,
7. hist. 13. non autem Plinij lib. 20. cap. 9. referunt & hanc
& sequentem.

VII.

- Hyacinthus autumnalis minor. (lib. 2. c. 7.
 Hyacinthus autūnalis primus Clus. hist. Hisp. pa. 269.
 Hyacinthus autūnalis Lob. obs. pa. 53. & icon. p. 102.
 Flos vel cæruleus, vel purpuræ dilutionis, vel ex pur-
 purâ rubens.
-

VIII.

- Hyacinthus oblongo flore cæruleo.
 Hyacinthus non scriptus Dodon. lat. fol. pag. 216.
 pempt. 2. lib. 2. cap. 17.
 Hyacinthus Anglicus & Belgicus Lob. obser. pa. 53.
 & icon. pag. 103.
 Hic Hyacinthus Dioscoridis & Theophr. censetur.
 Variat flore, qui vt plurimū cæruleus, subinde albicās
 aut candidus, siue niueo : aliquādo violæ nigræ colore.
-

IX.

Hyacinthus oblongo flore albo.

Hyacinthus Belgicus candidus Lob. icon. pag. 103.

X.

Hyacinthus flore ex purpureo pallido & virescente
 mixtus.

Hyacinthus obsoletior Hispanicus Clus. hist. Pann.
 pag. 192. lib. 1. cap. 14.

XI.

Hyacinthus caule serpentariæ instar maculoso.

Hyacinthus orientalis alter Matth. fol. lat. pag. 669.
 lib. 4. c. 58. & Hyacinthus orientalis, eidē icon. 4. p. 715.

Hyacinthus orientalis græcus Lob. obseru. pag. 54.
 & icon. pag. 104.

XII.

Hyacinthus orientalis purpureus. (104.

Hyacinthus oriētalī purpuræ rubeus Lob. icon. pag.

XIII. Hya.

XIII.

Hyacinthus orientalis albus primus.

Hyacinthus orientalis albus Lobel. icon. pag. 105.

XIV.

Hyacinthus orientalis albus alter.

Hyacinthus brumalis, orientalis albus, Lob. obseru. append. & icon. pag. 106.

XV.

Hyacinthus orientalis maximus.

Hyacinthus orientalis Matth. fol. lat. pag. 669. lib. 4. cap. 58.

Hyacinthus orientalis maior polyanthos Lob. obser. pag. 54. & icon. pag. 105.

XVI.

Hyacinthus Tripolitanus Camer. in Matth. pag. 799.

XVII.

Hyacinthus Arabicus Camerar. in horto pag. 77.

XVIII.

Hyacinthus latifolius Dalechampij Lugd. pag. 1516. lib. 15. cap. 4.

Hunc semel tantum vidimus Patauij in horto Clarif. Medici Bernhardi Triuefani, flore albo.

XIX.

Hyacinthus racemosus maior. an Bulbone Plinij lib. 20. cap. 9. & lib. 19. cap. 5.

Hyacinthus quartus & maior Trago pag. 772. lib. 2. cap. 79.

Hyacinthus Dioscoridis comosus maior Lob. icon. pag. 106.

Huius duo genera. Primum procerius, latiore folio, crassâ comâ, maiore bulbo, pingit Lobel. obser. pag. 55.

alterum angustiore folio tenuiore coma, minore bulbo, pingit Lobel. icon. pag. 106.

XX.

Hyacinthus racemosus albus primus.

Hyacinthus comosus albus Lobel. obser. append. & icon. pag. 107.

XXI.

Hyacinthus racemosus albus alter.

Hyacinthus comosus Byzantinus Clus. hist. Pann. pag. 195. lib. 2. cap. 15.

XXII.

Hyacinthus racemosus maior cæruleus.

Hyacinthus botryodes cæruleus 1. Clus. hist. Pann. pag. 205. lib. 2. cap. 18.

Hyacinthus botryoides cæruleus amœnus Lobel. icon. pag. 108.

XXIII.

Hyacinthus racemosus minor latifolius cæruleus.

Hyacinthus cæruleus maior foemina Fuchf. icon. pag. 482.

Bulbi esculenti genus minus Dodon. fol. Gall. pag. 449. lib. 5. cap. 76.

XXIV.

Hyacinthus racemosus minor angustifolius cæruleus.

Hyacinthus primus vel vernus exiguus Trago pag. 772. lib. 2. cap. 79.

Bulbine flore cæruleo Gesn. hort. pag. 250. b.

Hyacinthus botryoides vulgaris Lob. icon. pag. 107.

Bulbine Plinij quibusdam: alijs Bulbus coronarius Theophr. 6. hist. vlt.

Variat floris colore cæruleo diluto, saturato, candido, exalbido, dilute purpurascete seu incarnato.

XXV.

Hyacinthus racemosus latifolius floribus dilutæ purpuræ.

Hyacinthus botryoides tertius Clus. hist. Pann. pag 207. lib. 2. cap. 18. sine icone.

Hyacinthus botryoides incarnatus Tabernemontano icon. pag. 628.

XXVI.

Hyacinthus racemosus albus tertius.

Hyacinthus botryoides lacteus Clus. hist. Pann. pag 206. lib. 2. cap. 18.

Tipcadi albis floribus Lobel. icon. pag. 108.

Variat floris colore, alterius est lacteus: alterius est niueus, cui dilutissima purpura perfusa videtur; est & tertius, floribus ex cæruleo virescentibus.

XXVII.

Hyacinthus racemosus moschatus.

Bulbus vomitorius Matth. fol. lat. pag. 415. lib. 2. cap 166. & icon. 4. pag. 343.

Dipcadi Chalcedonicum & Italorum Lobel. obser. pag. 55. & icon. pag. 109.

Flos initio interdum purpurascens aut viridis: dein ex purpura virens, aut ex virore albicans, vel nigricans, dein pallidus.

XXVIII.

Hyacinthus racemosus moschatus luteus.

Dipcadi flauum, siue Muscari Constantinopolitanum, siue Chalcedonicum Lobel. icon. pag. 109.

Adiungamus & alios Bulbos.

I.

Bulbus marinus crinitus Lugdun. pag. 1505. lib. 15. cap. 3.

Bulbus eriophorus Theophrasti 7. histor. 13. id est laniferus ob sementi copiam, quòd lanæ instar in stamina deduci possit.

Bulbus eriophorus Clus. hist. Hisp. pag. 516. in append. hist. Pann. pag. 198. lib. 2. cap. 16.

Eriophori bulbi genuina effigies Lobel. obser. pag. 56. & icon. pag. 110. Nam & aliam huius iconem commentitiam, Dodoneus, Lobelus, Castor, Lugdun. & Tabernæmontanus habent.

Tigridis flos Dodo. fol. lat. pag. 421. pempt. 3. lib. 3. in append. & Lob. obser. pag. 57. & icon. pa. 111. quid est?

SECTIO SECVNDA.

NARCISSVS, LEVCOIVM ET LILIO-
NARCISSVS SIVE TVLIPA.

NARCISSVS, & eius species.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ καὶ λεῖραιον Dioscoridi libr. 4. cap. 161. & Theoph. 6. hist. 6. & 7. histor. 12. dicitur, nō à Narcisso adolescēte nimiūm seipsū amante, vt fabulantur Poëtæ, sed à vi stupefaciendi, quam κάρκωσιν Græci vocant, seu vt Plin. à narce quam vim narcisso inesse, testatur Plinius lib. 21. cap. 10. quare Plutarchus Sympos. 3. dictum censet, quasi neruos hebetans & torpidas grauitates efficiens. Vnius meminit Theophrastus: at Dioscorides in flore aliquam differentiam notat, qui albus sit, intus croceus, in quibusdam purpureus: ita vt alius sit πορφυροειδής, alius κροκώδης. Sic Plinius lib. 21. ca. 5. Narcissum alterum flore candido, calyce purpureo, alterū calyce herbaceo dixit: per calycē intelligit, id quod in medio floris est, nullius Græci autoris exemplo. Idē seq. ca. 19. Narcissum vnū purpureo flore, & alterū herbaceum dixit.

I.

Narcissus albus, medio croceus vnico flore.

Narcissus veterum Trago pag. 753. lib. 2. cap. 72.

Narcissus Poëticus mediocroceus Lobel. obser. pag. 60. & icon. pag. 112.

Huius tres species florendi tempore differentes, magnitudine parùm dissidentes, maiores, mediij, præcoces. & seriùs prodeunt minores sunt.

III.

Narcissus albus mediopurpureus.

Narcissus 2. mediopurpureus Dodo. edit. Gall. pag. 149. lib. 2. cap. 42.

Narcissus mediopurpureus Dodo. fol. lat. pag. 223. pempt. 2. lib. 2. cap. 21.

Ludit aliquando, ita vt quinque flores ex caule prodeant, quilibet tamen caulico peculiari insidet.

III.

Narcissus medioluteus pluribus floribus.

Narcissus primus Matth. fol. lat. pag. 668. lib. 4. c. 160. & icon. 4. pag. 886.

Narcissus mediocroceus serotinus polyanthos Lob. icon. pag. 112.

IV.

Narcissus medioluteus maior. (sine icone.

Narcissus præcox Clus. hist. Hisp. pag. 246. lib. 2. cap. 1.

V.

Narcissus medioluteus minor. (pag. 113.

Narcissus minor serotinus mediocroceus Lob. icon.

VI.

Narcissus medioluteus alter. (cap. 21.

Narcissus medioluteus Dod. fol. lat. pa. 223. pempt. 2. li. 2.

Narcissus albidus medioluteus Lob. icon. pag. 114.

VII. Nar-

VII.

Narcissus medioluteus tertius comoso flore.

Narcissus medioluteus vel 1. Clus. hist. Hisp. pag. 245.
lib. 2. cap. 1. sine icone.

Narcissus medioluteus, Donas Narbonensium Lob.
icon. pag. 114.

VIII.

Narcissus medioluteus quartus.

Narcissus medioluteus Pisanus, ex Itali â delatus
Lobel. icon. pag. 115.

IX.

Narcissus albus coronâ multiplici luteâ.

Narcissus albus alter mediâ fimbriatâ luteâ multipli-
ci corollâ Lobel. icon. pag. 115.

Narcissus pleno flore Clus. hist. Pann. pag. 174. lib. 2.
cap. 8.

X.

Narcissus totus albus maior.

Narcissus totus albus prior Clus. hist. Hisp. pag. 248.
lib. 2. cap. 1.

Narcissus totus albus Lobel. obser. pag. 60. & icon.
pag. 116.

Seni, septeni, interdum deni flores cauli insident.

XI.

Narcissus totus albus minor paucioribus floribus.

Narcissus totus albus alter Clus. hist. Hisp. pag. 246.
lib. 2. cap. 1. sine icone.

XII.

Narcissus bulbo anguloso.

Narcissus Constantinopolitanus Camer. hort.
pag. 105.

XIII.

Narcissus albus flore multiplici.

Narcissus flore multiplici Clus. hist. Hisp. pag. 247.
lib. 2. cap. 1.

Narcissus albus polyanthos siue Chalcedonicus Lobel. obser. pag. 60. & icon. pag. 116.

Visitur etiam flore ex luteo pallente, & angustioribus folijs. Habetur Patauij in horto Bembiano multiflorus polyanthos mediopurpureus.

XIV.

Narcissus luteus calyce prælongo primus.

Narcissus luteus Trago pag. 757. lib. 2. cap. 74.

Narcissus totus luteus montanus Theophrasti Lob. icon. pag. 117.

Quibusdam censetur Theophrasti *βολβοκώδιον* Bulbocodion, vbi Gaza vertit codiaminum, secutus proculdubio Plinium, qui lib. 21. cap. 11. Codiaminon habet.

Variat, communiter cuilibet cauli flosvnicus insidet, aliquando verò & duo. Habetur & flore pleno.

XV.

Narcissus luteus calyce prælongo alter.

Pseudonarcissus 2. & maior Clus. hist. Hisp. pag. 259.
lib. 2. cap. 2. sine icone.

Narcissus totus luteus montanus Theophrasti Hispanicus, Lobel. icon. pag. 117.

XVI.

Narcissus luteus exilis.

Pseudonarcissi genus admodū exile Clus. hist. Pann. pagin. 194. libr. 2. capit. 14. sine icone & pleniore descriptione.

XVII.

Narcissus montanus luteus minimus.

Narcissus montanus iuncifolius minimus flore luteo Lobel. obser. app. & icon. pag. 118.

XVIII.

Narcissus montanus luteus fimbriato flore.

Narcissus montanus iuncifolius minimus alter, flore luteo fimbriato Lob. obser. append. & icon. pa. 118.

XIX.

Narcissus montanus albus cæruleis staminibus.

Narcissi montani iuncifolij minimi genus alterum Lob. obser. appen. sine icone.

XX.

Narcissus montanus albus minimus.

Narcissus omnium minimus montanus albus Lobel. obser. append. & icon. pag. 119.

XXI.

Narcissus montanus coronatus.

(pag. 119.

Narcissus montanus minimus coronatus Lob. icon.

XXII.

Narcissus flore luteo multiplici, calyce carente.

Pseudonarcissus multiplex Clus. hist. Hisp. pag. 256. lib. 2. cap. 2. sine icone.

Narcissus luteus multiplici flore Lobel. obser. pag. 61. & icon. pag. 120.

XXIII.

Narcissus iuncifolius luteus maior.

(li. 2. ca. 1.

Narcissus iuncifolius prior Clus. hist. Hisp. pag. 250.

Narcissus luteus Aphricanus p̄cox Lob. icō. pa. 120.

An Bulbus sit vomitorius ambigitur de Βολβὸς ἐμεικτὸς egit Dioscorides lib. 2. cap. 201. & Plinius lib. 20. cap. 9.

Bulbus, quem vomitorium vocant ab effectu.

XXIV.

Narcissus iuncifolius luteus minor.

Nar-

Narcissus iuncifolius serotinus Lobel. obser. pag. 62.
& icon. pag. 121.

Narcissum iuncifolium alterum diceremus apud
Clus. hist. Hisp. pag. 250. nisi diceret hūc multò pluribus
esse folijs illo, cum verò hic paucioribus sit folijs, mo-
nente etiam Lobel. obser. pag. 62.

XXV.

Narcissus iuncifolius flore albo Clus. hist. Pann. pag.
194. lib. 2. cap. 14. sine icone.

XXVI.

Narcissus iuncifolius flore rotundo.

Narcissus iuncifolius flore rotundæ circinitatis ro-
seo Lobel. obser. app. & icon. pag. 121.

Huius maior & minor datur species, quare Tabernæ-
montanus icon. pag. 607. & 608. duas proponit icones
nomine narcissi roseolutei maioris & minoris.

XXVII.

Narcissus totus luteus ex Thraciâ Clus. hist. Hisp.
pag. 251. lib. 2. cap. 1. sine icone.

XXVIII.

Narcissus flore cæruleo Clus. hist. Pann. pag. 194. lib.
2. cap. 14. sine icone & descriptione.

XXIX.

Narcissus autumnalis minor Clus. hist. Hisp. pag. 252.
lib. 2. cap. 1.

Narcissus autumnalis parvus Clusij, Lobel. obseru.
pag. 22. & icon. pag. 122.

LEUCOIVM BVLBOSVM, & eius species.

Lευκόιον Theophrastus habet lib. 6. hist. ca. 7. & 7. hist.
13. quod violam albam Gaza vertit. Plinio lib. 21.
ca. 11. Viola alba florum prima vernuntiantium, cuius
vita longissima est trimatus.

Leucoium bulbosum vulgare.

Narcissus Brunfel. fol. pag. 129. tom. 1. Rhap. 28. & 4. pag. 29.

Leuconarcissolirion paucioribus floribus Lobel. obser. pag. 64. & icon. pag. 123.

Flores in singulis pediculis singuli, rarissimè gemini.

II.

Bulbus quatuor aut quinque flores gestans in modū albæ campanulæ Clus. hist. Pann. pag. 194. lib. 2. cap. 14. sine icone, nec plura addit.

III.

Bulbus flore campanulæ magno terram spectante, colore intus luteo, foris purpureo Clus. hist. Pann. pag. 194. lib. 2. cap. 14. sine icone, nec plura addit.

IV.

Bulbus flore luteo superiore parte aperto Clus. hist. Pann. pag. 194. lib. 2. ca. 14. sine icone, nec plura adijcit.

V.

Bulbus alius flore luteo humili, cuius semē simile Hemerocalidi Valentinae Clus. hist. Pann. pag. 194. lib. 2. cap. 14. sine icone, nec plura habet.

VI.

Leucoium bulbosum maius.

Leuconarcissolirion pratense vernum Lobel. obser. pag. 64. & icon. pag. 122.

Sunt qui Acrocorion Plinij lib. 19. cap. 5. (qui nil nisi nomen habet) esse velint.

VII.

Leucoium bulbosum minus.

Narcissus 6. Matthioli icon. pag. 871.

Leuconarcissolirion minimum Lob. obser. pa. 64. & icon. pag. 123.

Hoc

Hoc intellexisse Leucoij nomine Theophrastum, alij volunt: alij Narcissum herbaceum Plinij lib. 21. cap. 19. suspicantur.

Ab hoc quid differt Narcissus tertius alter Matthioli, icon. pag. 868. & Narcissus secundus Lacunæ, quo ad iconem pag. 476. lib. 4. cap. 162?

VIII.

Leucoij bulbosi minoris altera species.

Leucoium bulbosum Byzantinum Clus. hist. Pann. pag. 183. lib. 2. cap. 11. sine icone.

IX.

Leucoion bulbosum autumnale.

Leucoium bulbosum minus autumnale Clus. hist. Hisp. pag. 272. lib. 2. cap. 8.

Leuconarcissolirion minimum autumnale Lob. obseru. pag. 64. & icon. pag. 124.

TULIPA, & eius species.

Tulipa, à pileo Dalmatico, vel amiculo capitis ab ipsis gestari solito, nomen habere dicitur, propter flores cum pileo similitudinem. Sunt qui Anemonem λεμωνίαν Theophrasti velint, cuius & Plinius lib. 21. c. 12. meminit, at videtur Theoph. Palsacillam intelligere. Alij Cynorrhodon, vel rectius Crinorrhodon Plinij lib. 21. cap. 5. censent: alij ad Satyrium erythraicum referunt. Ρουθιάνα fortè Theophrasti.

Varia sunt species floris colore maximè differentes, quæ tamen ad duo prima genera reduci possunt. Præcocius vnum: Serotinum alterum. Et tertia dubia, quæ medio tempore floret. Præcocium flos aut omninò luteus vel ad auri colorem, vel pallet, odor vel ceræ vel croci, interdum nullus vel imbecillis, vngues aurei. Huius Clusius octo facit species.

2. Ruber, nunc saturatiore colore, nunc dilutiore.

modò aspectu iucundo, modò obsoleto: vnguibus vel luteis omninò, vel leui fuligine in luteo aspersi, in alijs nigra macula medium vnguem luteum inficiēs, in alijs magna vtnisi lutea linea cōspiciatur, interdum vngues mediam folij partem occupant. His odor instar mali aurei gratus, vt plurimùm obscurus, vel papaueris virus referens. Huius octo species apud Clusium.

3. Albus, omninò candidus, aliquando tria exteriora folia in dorso cinerei vel cærulei quid admistum habent. vngues lutei. Octo etiam species.

4. Purpureus, aliàs saturatoris & violacei siue amethystini coloris, aliàs Pæoniæ floris, nonnunquam dilutior & Damascenam rosam referens, interdum adeò dilutus, vt albescere videatur. vngues cum staminibus pallent aut lutei coloris; Odorus & Inodorus. Vngues cum staminibus pallent aut lutei, nonnullis staminibus nigra. Decem eius species Clusio.

5. Varij coloris, multiplex vbi bini vel plures colores permiscentur, partim albi & purpurei, partim rubri & lutei vel aurei, alij luteo siue rutilante, albo, purpureo aut rubro simul, omnes tamen luteos habent vngues: alij odorati, alij inodori.

6. Cæruleos omninò aliqui dicunt.

7. Cinerei etiam dicuntur.

Scrotinæ. 1. Lutea, dilutiore vel aureo colore, alterius ora sanguineis guttis aspersa. vngues communiter cære coloris, interdum nigricantibus virgulis, & aliquando nigra macula insigniti, pediculi vel lutei aut cinerei aut fuligine aspersi aut omninò nigri. Hæc q; vel odora vel inodora.

2. Rubra plerunq; saturator, interdum dilutior. vnguibus luteis aut omninò nigris, vel macula nigra maiore vel minore luteum inficiente, nonnunquam quasi totum occupante. Stamina cum pediculis lutea vel nigra, interdum stamina cinerea & pediculi lutei.

3. Versicolores etiam sunt & quidem quatuor generum. 1. colore albo expleto, dorso flavescente. 2. albæ variæ. 3. purpurei cui albicantes venæ intermixtæ. 4. purpurei varij vnguibus niucis vel subceruleis, staminibus nigricantibus.

DVBIAE & MEDIAE quæ vtriusque naturam referunt, aliæ serotinas magnitudine æquant, aliæ Præcocius minores.

Maior } 1. Folijs extremis oris mucronatis, colore ru-
triplex. } 2. Folijs extremis oris orbiculatis, lutei. (bens.
 } 3. Externis folijs luteis, internis cinabaris coloris, binis nervis luteis discurrentibus.

Humilior folijs mucronatis exterioribus tamen longioribus, rubentes, vnguibus luteis, radicis exterior membrana tomento suffulta est.

Omniū folia apice mucronato aut orbiculato, vel tria interiora orbiculata, exteriora mucronata, & econtrà.

Harum Clusius 47. proponit species, hist. Hisp. & Pannon. Lobelius verò in suis obser. 35. à colore constituit differentias. Iconibus verò 22. exprimit, maxima enim inter eas differentia in floris colore tantum consistit. Vulgatissimi autem sunt flauis, albi, purpurei. Varietas enim colorum, quæ in vno flore spectatur, indices augeatur adeò, vt verbis exprimi non possint.

Hactenus Byzantio missæ, præcoces quidem Cafélale nomine. Serotinæ verò Cauallale nomine, à locis vnde primùm Byzantium illatæ fuere appellatione inditâ. Lalè enim Turcis florem significat. Caffa vrbs est in Peninsula Gazaria dicta, quæ inter Propontidem & Euxinum pontum sita est.

I.

Tulipa rubra.

Narcissus quintus Matth. 4. icon. pag. 870.

Lilionarcissus purpureus sanguineus puniceusve quintus Lobel. icon. pag. 126.

II. Tuli-

II.

Tulipa purpurea.

Lilionarcissus sanguineus puniceúve octauus Lob.
obseru. pag. 66. & icon. pag. 126.

III.

Tulipa sanguinea.

Lilionarcissus sanguineus puniceúve Aduers. pa. 52.
Lobel. icon. pag. 125.

IV.

Tulipa coccinea, medijs folijs albicantibus.

Lilionarcissus coccineus, rubentibus oris, medijs fo-
lijs candicans, & ad basim notulis rubris, cordis effigie,
asperfis, Lobel. obseru. pag. 67. & icon. pag. 127.

V.

Tulipa coccinea rutilans.

Lilionarcissus coccineus, puniceúve rutilans Lob.
obseru. pag. 67. & icon. pag. 128.

VI.

Tulipa sanguinea obsoleta.

Lilionarcissus sanguineus puniceúve obsoletus, tri-
bus exterioribus mucronatis folijs, internis verò retu-
sis Lobel. obseru. pag. 67. & icon. pag. 128.

VII.

Tulipa purpurouiolacea.

Lilionarcissus purpurouiolaceus Lob. obser. pag. 67.
& icon. pag. 129.

VIII.

Tulipa rubella candidis oris.

Lilionarcissus rubellus nitidus candidis oris Lobel.
obser. pag. 67. & icon. pag. 129.

IX.

Tulipa alba iuxta carinam subrubens.

Lilionarcissus albus parvus & paululus, medio iuxta carinam rubellus, nitens, Lobel. obser. pag. 67. & icon. pag. 130.

X.

Tulipa coccinea candidis oris.

Lilionarcissus coccineus candidis oris Lobel. icon. pag. 130.

XI.

Tulipa partim candida partim rubens.

Lilionarcissus candore & rubore confusus Lobel. icon. pag. 131.

XII.

Tulipa candida.

Lilionarcissus niueus totus Lobel. icon. pag. 131.

XIII.

Tulipa candida oris rubentibus.

Lilionarcissus candidus suauerubentibus oris Lobel. icon. pag. 132.

XIV.

Tulipa lutea odorata & inodora.

Lilionarcissus Chalcedonicus Lobel. obser. pag. 65.

Lilionarcissus totus luteus, sanguineo puniceo par & similis, Lobel. icon. pag. 132.

Hanc videtur Ouludiæ nomine proponere Lugd. herbarij auctor pag. 1531. lib. 15. cap. 7.

XV.

Tulipa lutea rubentibus oris.

Lilionarcissus luteus coccineus rubentibus oris Lobel. obseru. pag. 67. & icon. pag. 133.

XVI.

Tulipa lutea oris strijs rubris decoratis.

Lilionarcissus luteolis auersâ parte folijs, secundum
oras strijs rubris decoratus: intus verò luteus amœnus,
Lobel. icon. pag. 133.

Hæc variat quod huius sic & altera species similis, sed
carina subviridi pingit Lobel. icon. pag. 133.

XVII.

Tulipa luteophœnicea.

Lilionarcissus luteus phœniceo confusè mixtus Lo-
bel. obseru. pag. 65. & icon. pag. 134.

XVIII.

Tulipa phœnicea oris luteis.

Lilionarcissus phœniceus peramœnus oris luteis
Lob. obser. pag. 65. & icon. pag. 134.

XIX.

Tulipa latifolia lutea rubentibus oris.

Tulipan siue lilionarcissus luteus latifolius, obtusus,
phœniceis rubentibus oris Lobel. obseru. pag. 66. &
icon. pag. 135.

XX.

Tulipa phœnicea flore expanso.

Lilionarcissus phœniceus luteis oris flore patulo
Lobel. obser. pag. 66. & icon. pag. 135.

XXI.

Tulipa ramosa.

Tulipa πολύκλων Clus. hist. Pann. pag. 163. lib. 2. c. 6.

XXII.

Tulipa bulbos in foliorum alis ferens.

Tulipa bulbifera Clus. hist. Pan. pag. 167. lib. 2. cap. 6.

XXIII. Tu-

XXIII.

Tulipa minor ex luteo purpurascens. (sine icone.)
Tulipa Hispanica Clus. hist. Pan. pag. 194. lib. 2. c. 14.

XXIV.

Tulipa minor lutea Gallica.
Narbonensis lilionarcissus luteus montanus Lobel.
obser. pag. 63. & icon. pag. 124.

XXV.

Tulipa minor lutea Italica.
Bononiensis lilionarcissus luteus siue Tulipa Lobel.
obseru. pag. 63. & icon. pag. 125.

Sunt qui Lonchitidem censeant: de Lonchitide egit
Dioscorides lib. 3. cap. 161. in qua descriptione multa
sunt huic cōuenientia. de qua & Plinius lib. 25. cap. 11.
Lonchitidis nomine.

An hic sit Narcissus 8. Matthioli iconū pag. 873. quē
Narcissum Constātinopolitanū edit. latinā in folio no-
minauit? Nam & hęc Tulipa plerunq; ramosa esse solet.

XXVI.

Tulipa pumila.
Tulipa pumilio Lobel. icon. pag. 127.

FRITILLARIA.

Reliquas Tuliparum varietates, ex ijs quæ præmissi-
mus, facilè quispiā colligere poterit, in quam clas-
sem & Fritillariam referemus, sic dictam ab abaco, in
quo Scacorum ludus exercetur, quem Fritillum dici e-
xistimant: alijs verò Meleagrīs, à plumis Meleagridis
auis, quas si non coloris specie, tamen varietate & dis-
positione magnitudineq; macularum, refert.

I.

Fritillaria purpurea variegata.
Meleagrīs Dodon. hist. in 8. & fol. lat. pag. 233. pempt.
2. lib. 2. cap. 28.

Fritillaria siue lilionarcissus purpureus variegatus
Lobel. obseru. pag. 65. & icon. pag. 136.

Flos modò dilutiores quadras, modò saturatius pur-
purascentes habet: aliquando vno, aliquando duobus
floribus: aiunt pleno etiam flore reperiri.

II.

Fritillaria atropurpurea.

Lilionarcissus variegatus atropurpureus Xanctoni-
cus Lobel. icon. pag. 136.

SECTIO TERTIA.

CROCVS. COLCHICVM, OR-
NITHOGALVM.

CROCVS, & eius species.

CROCVM puerum cum Smilacem virginem
adamaret, in hunc sui nominis florem ver-
sum esse testatur Virgil. & Plin. lib. 15. c. 35.
κρόκος verò filum villumque significat, cuius-
modi sunt croci stamina & villi, qui *κροκίδες* vocantur,
quæ plerunq; ternæ, nonnunquam etiam plures in flo-
ris medio obseruantur, & cum solæ in vsum veniant,
propter excellentiam croci nomine donantur. Est autem
duum generum Theophrasto, satiuus, de quo 1. hist. 6.
& 6. hist. 6. 7. hist. 9. & 10. & montanus, de quo 6. hist. 7.
At Dioscorides lib. 1. cap. 25. vnius satiuui meminit, qui
pro ratione regionum, in quibus plantatur, variat. Sic
syluestrem alium dicimus maiorem, alium minorem:
alium vernum, alium autumnalem, qui rursus colore
floris & foliorum variat.

Crocus satiuus.

(pag. 217.

Crocus Brunfels. Fol. pag. 150. tom. 3. rhaps. 72. & 4.

Crocus sine flore & croci flores Lob. icon. pag. 137.

II. Cro-

Crocus sylvestris à satiuo cultura & satiu differens.

Crocus sylvestris primus Dalechampiij Lugd. pag. 1533. lib. 15. cap. 8.

III.

Crocus Alpinus autumnalis.

Crocus montanus autumnalis Lobel. obser. pag. 67. & icon. pag. 138.

Hic censetur *Crocus montanus* Theophrasti.

IV.

Crocus alpinus vernalis purpurouiolaceus 1.

Crocus vernus serotinus primus flore purpureo rubente, violaceis lineis striatus Lobel. obser. pag. 68. & icon. pag. 139.

Reperitur flore purpureo, aureo & vario.

V.

Crocus Alpinus vernalis purpurouiolaceus 2.

Crocus vernus purpurouiolaceus totus Lobel. obser. pag. 68. & icon. pag. 140.

VI.

Crocus alpinus vernalis triphyllus.

Crocus vernus albus secundus cæruleis oris, sparsis in latera folijs Lobel. obser. pag. 68. & icon. pag. 139.

VII.

Crocus alpinus vernalis maior candidus 1.

Crocus montanus siue alpinus flore candido. Gesn. de hort. pag. 255. b.

Crocus sylu. montanus flore albo Lobel. obser. pag. 68. & icon. pag. 140.

VIII.

Crocus alpinus vernalis maior candidus alter.

Crocus sylvestris vernus tertius flore albo, purpu-

rouiolacea basi Lobel. obser. pag. 68. & icon. pag. 140.

IX.

Crocus alpinus vernalis maior purpureus.

Crocus vernus maior tertius Clus. hist. Hisp. pa. 262.
lib. 2. cap. 4. sine icone.

X.

Crocus alpinus serotinus.

Crocus sylvestris secundus Dalechampiij Lugd. pag.
1533. lib. 15. cap. 6.

XI.

Crocus Alpinus gemina radice.

Crocus vernus minor alter Clus. hist. Hisp. pag. 260.
lib. 2. cap. 4. sine icone.

XII.

Crocus vernalis flatus.

Crocus vernus Mœsiacus Clus. hist. Pann. pag. 227.
lib. 2. cap. 23.

XIII.

Crocus vernalis pallidus.

Crocus vernus Mœsiacus secundus Clus. hist. Pann.
pag. 228. lib. 2. cap. 23.

XIV.

Crocus vernalis minor 1.

(Iud. 9.

Crocus sylvestris angustifolius Anguillaræ pag. 162.

Crocus sylvestris minor Hispanicus flore patulo Lo-
bel. obser. pag. 68. & icon. pag. 141.

XV.

Crocus vernalis minor 2.

(lib. 2. cap. 4.

Crocus vernus minor tertius Clus. hist. Hisp. pag. 261.

Crocus sylvestris, Hispanis vulgò Nozilicha maior
Lobel. Icon. pag. 142.

XVI.

Croco sylvestri similis.

Bulbus montanus ignotus, similis croco sylvestri
Clus.hist.Pann.pag.194. lib. 2. cap. 14. sine icone, & nil
aliud addit.

COLCHICVM, & eius species.

Kολχικόν, quòd plurimum in Colchide nascatur,
Dioscoridi lib.4. cap.84. cui ἐφήμερον, quod eadem
die, quâ sumptum, interficiat. Huius tantum apud Dio-
scoridem fit mentio, apud Plinium lib.28.ca.9. Colchi-
ci reperitur appellatio inter venena. Recentiores plu-
res agnouère differentias, quas nunc subijciamus, cùm
Crocus sylvestris dicatur, & floribus multū conueniat.

I.

Colchicum commune.

Primula veris Brunfels.in fol.pag.115. Tom.3.

Colchicum siue strangulatorium. Ephemerum cro-
ci folium Lobel. obser.pag.69.& icon.pag.143.

Aliquando & albo flore reperitur.

II.

Colchicum radice, siccata albicante.

Colchicum album Cordo in histor. pag.163. lib.2.
cap.154. sine icone.

III.

Colchicum radice siccata subrubente.

Colchicum subrubens Cord.hist.pag.163. lib.2. cap.
154. sine icone.

IV.

Colchicum candido flore Anglicum Lobel. obseru.
pag.69.& icon.pag.143.

V.

Colchicum candidum multiflorum.

Colchicum candidum Pannonicum polyanthon
Clusij Lobel. icon. pag. 144.

VI.

Colchicum vernum.

Colchicum subobscuro flore & minore Aprilis ini-
tio Gesne. Camer. hort. pag. 44.

VII.

Colchicum Alexandrinum.

Colchicum orientale Matth. 4. pag. 758. & Colchi-
cum alterum orientale. Eidem fol. lat. pag. 698. lib.
4. cap. 79.

Colchicum Syriacum Alexandrinum Lobel. obseru.
pag. 70. & icon. pag. 146.

VIII.

Hermodactylus officinarum.

Hermodactyli non venenati officinarum Lobel.
icon. pag. 146.

Hermodactylus orientalis Cæsalpino pag. 410.
lib. 10. cap. 19.

Aeginetæ dicitur Hermodactylus, at Serapioni Her-
modactylus albus.

Reperitur albus, ruffus, niger.

IX.

Colchicum Illyricum siue Græcum non venenatum
Anguillaræ Lobel. obser. pag. 71. & icon. pag. 147.

X.

Colchicum luteum.

Narcissus autumnalis quorundam Clus. hist. Hisp.
pag. 253. lib. 2. cap. 1.

Colchicū luteum Lob. obs. pag. 72. & icon. pag. 147.

Lirij alterum genus Theoph. quod autumno florere
scribit, 6. hist. vlt.

Variat

Variat in hortis Belgij angustioribus folijs & cauliculo do drantali surrecto, auctore Lobel. obser. pag. 72.

XI.

Colchicum melino flore.

Narcissus Persicus Clus. hist. Pann. pa. 176. li. 2. ca. 10.

XII.

Colchico luteo similis.

(1. sine icone.

Sparganium Placæ Clus. hist. Hisp. pag. 254. lib. 2. cap.

XIII.

Colchicum montanum paruum purpureum.

Colchicū montanū Clus. hist. Hisp. pag. 266. li. 2. c. 6.

Colchicum minus Lobel. obseru. pag. 70. & icon.

pag. 145.

Huius minorem speciem, ad montis lupi Narbonensis radices, Lobelus obseruauit, vt meminit obseruationum pag. 70.

XIV.

Colchicum montanum paruum luteum.

Colchicū parū montanum luteū Lob. icon. pa. 148.

ORNITHOGALVM, & eius species.

Oρνιθογάλον Dioscoridi lib. 2. cap. 174. propter lacteū florum colorem, qui est in alis aut ouis gallinarū, qui vnus solum meminit, vt & Plinius lib. 21. cap. 17. orinthogalem nominans. Sunt qui Bulbinam Theophrasti 7. hist. 13. & Athenæi censeant.

Orinthogalum maius spicatum.

Orinthogalum spicatum Monspeliensium flore lacteo Lobel. obser. pag. 47. & icon. 94.

Huius & alteram speciem longè minorem, in Belgio dicit Lobelus, loc. citato.

Ab hoc, tātū magnitudine distare videtur id, quod

N. Orin-

Orinthogali magni Myconi nomine, ab herbario Lugdun. pag. 1583. lib. 15. cap. 18. proponitur.

Μῶλυ Dioscoridis lib. 3. cap. 54. cum hoc conuenire videtur: an Epimedium inter Scyllas Theophrasti 7. hist. 11. de quo Plinius lib. 19. cap. 5. Epimenidij nomine.

II.

Orinthogalum primum Matthioli fol. lat. pag. 381. lib. 2. cap. 138. & icon. 4. pag. 290. an diuersum sit à sequenti cogitandum.

III.

Orinthogalon album minus.

Orinthogalum 2. Matthioli fol. lat. pag. 381. lib. 2. ca. 138. & icon. 4. pag. 291.

Orinthogalum Lob. obser. pag. 72. & icon. pag. 148.

IV.

Orinthogalum album minus alterum.

Orinthogalum Pannonicum minus flore albo Clus. hist. Pann. pag. 189. lib. 2. cap. 13.

V.

Orinthogalum luteum.

Bulbus seu cepa agrestis Trago, pag. 737. lib. 2. ca. 65.

Orinthogalon luteū Lob. obs. pag. 72. & icō. pa. 149.

Bulbina quibusdā alijs Bulbus esculētus, alijs Bulbus vomitorius: nōnullis Perdiciū Theophrasti, 1. hist. 11. quibusdā Bulbus maialis dicitur, quę contuso infātibus lactantibus, conuulsione laborantibus, in lacte exhibēt.

Huius species multò minor, folijs exilioribus & angustioribus in viridarijs Belgij, autore Lobelo obseru. pag. 72. Et quia dum adultius est, folia inferiora amittit, quæ in altero habebat, idcirco Tabernæmontanus iconum pag. 632. & 633. duas proponit figuras. illud, orinthogali lutei. hoc, orinthogali maioris nomine.

VI.

Orinthogalum luteum minus.

Orin-

Orinthogalum Pānonicum minus luteo flore Clus.
hist. Pann. pag. 190. lib. 2. cap. 13.

VII.

Orinthogalum maximum.

Narcissus quartus Matthiolo 4. in iconib. pag. 869.

Lilium Alexandrinum Neoteritorum Lob. obseru.
pag. 73. & icon. pag. 149.

SECTIO QVARTA.

CEPA: PORRVM: ALLIVM:

SCITILLA: MOLY.

CEPA, & eius species.

EGYPTIORVM numina Cepas & Allium, (vt habet Plinius lib. 19. cap. 6.) prosequamur, quæ cur coluerint Plutarchus 4. in Hesiodum cōmentario ostendit. Cepas à capitis magnitudine, κρόμμυον, ὅτι κρόμα συμμύειν ποιεῖ, quod oculi pupillam comprimere cogat, Aristot. 20. sectione Problem. problemate 22. mordaci nimium vapore lancinando & lacrymas mouendo.

Varia sunt ceparum genera, eaq; à locis cognominata, quæ Theophr. 7. histor. 4. refert, Gardiæ, Gnidia, Samothraciæ, item Satanicæ & fissiles & Ascaloniæ. At Dioscor. lib. 2. ca. 181. longæ, rotundæ: flauæ & candidæ solum meminit. Verum Plinius libr. 19. cap. 6. Cepas, inquit, genera apud Græcos, Sardia, Samothracia, Alsidena, Setania, Schista, Ascalonia, &c.

Sunt enim aliæ maiores, aliæ minores: aliæ candidæ, aliæ virides, alię ruffæ, alię subrubentes: alia est rotunda, alia oblonga: omnes, vt plurimum, duplici, aut triplici mēbrana (quas tallas Festus, alij Tunicas vocāt) vestitæ, quædā fessiles: sic aliæ acerrimæ; aliæ mediocriter acres, aut nihil ferè acridinis habentes: sic aliæ seruntur, aliæ deponuntur. Aliquando loco seminis bulbos gerunt.

Cepa.

Cepe Brunfels. fol. pag. 134. tom. 3. Rhaps. 55. & 4. pag. 177. Lobel. obser. pag. 74. & icon. pag. 150.

Hæc cortice est coloris rubri, aut candidi, quare duas habet figuras Taber. icon. pag. 483.

Stolones antequam caulescât, primo vere dũ tenelli sunt eruuntur in cibos, quas Cepas porrarias vocant.

Cepa radice candidâ dulci.

Cepa quarta Gesnero de hort. pag. 252.

III.

Cepa bulbos gerens.

Cepam quæ loco seminis bulbos genuerat, vidit Dalechampius, Lugdun. pag. 532. lib. 5. cap. 2. de Beta.

IV.

Cepa oblonga.

Cepæ oblongæ Gesner. de hort. pag. 252. b.

Cepe Hispanica oblonga Lobel. icon. pag. 150.

V.

Cepa plurium caulium.

Cepa ouata à radicis figurâ Cordo hist. pag. 108. lib. 1. cap. 67. sine icone.

VI.

Cepa scetilis Matthiol. fol. lat. pag. 388. lib. 2. ca. 145. & icon. 4. pag. 301.

VII.

Cepa fissilis Matthiol. fol. lat. pag. 389. lib. 2. cap. 145. & icon. 4. pag. 302.

VIII.

Cepa sterilis Trago pag. 742. lib. 2. cap. 66.

Cepa

Cepa Ascalonia Matth.fol.lat.pag.389.lib.2.ca.145.
& icon.4. pag.303.

IX.

Ascalonitides antiquorum Lobel.icon.pag.153.

PORRUM, eiusque species.

QUOD *περάσον* Dioscorides lib.2. cap.179. vocavit,
& in *κεφαλωτὸν capitatum* & *ἀμπελόπερασον* distinxit,
id Latini Porrum, quod porrò eat, & longè lateq; gras-
setur, vocarunt. At Theophrastus videtur addidisse τὸ
καρτὸν περάσον tonsum porrum, 2. de causis plantar. 20. &
lib.3. cap.23. de illo verò 7. histo. 1.2.3.5. & 6. capitibus
egit. Plinius verò lib.20. cap.6. Sectium habet & capi-
tatum, illudq; lib.19. cap.6. in duo partitur genera, alte-
rum folio incisuris evidentibus: alterum suauioris fo-
lij, rotundiorisq; incisuris leuioribus. Verum notandū,
ipsum capitatum ex sectili parari, quare secundum Co-
lumellam & Palladium idem sunt, ex eodem semine ge-
nerantur, & ratione culturæ solū differunt, eò quòd
alterum sæpius ad culinaria iuscula detonderi soleat:
nam quod capitatum vt fiat, desideratur, attondi non
debet, autumnaliq; tempore transferendum, quod &
Plinius ostendit.

I.

Porrum capitatum.

Porrum Brunfel.fol.pag.136.tom.3. Rhap. 57. & 4.
pag.179.

Porrum vulgare Lob.observ.pag.77.& icon.pag.154.

II.

Porrum alterum, quod sectium Plinio.

Porrum sectile & capitatum Matthiol. fol.lat. pag.
lib. cap. & icon.4. pag.298.

Porrum tonsile Lobel.observ. pag.78.& icon.pa.155.

III.

Porrum alterum.

Porrum sectium Trago pag. 742. lib. 2. cap. 67.

Schoenoprasion Lob. obser. pag. 77. & icon. pag. 154.

Gethyllidē appellavit Gesnerus, quā Nicandri Scholiastes, Ceparū genus esse dicit: habetur maius & minus.

Hoc à veterum sectiuo differre non sine causa Gesnerus lib. de hort. pag. 273. b. pronunciauit: siquidem porro folia lata sunt: huic verò pro folijs iunci inanes sunt, quare nomine ex iunco & porro cōposito, Schoenoprasium vocarunt.

IV.

Porrum maximum folio latissimo.

Porrum Syriacum Taber. pag. 189. lib. 2. sect. 3. c. 48.

V.

Porrum sylvestre inodorū, quod omnia porro similia habet, sed exiliora & inodora, Lobel. obseru. pag. 77. sine icone.

VI.

Porrum sylvestre vinearum.

Ampeloprasion siue porrum sylvestre Lobel. obseru. pag. 78. & icon. pag. 155.

Videtur Dioscoridis lib. 2. cap. 180. *Αμπελόπρασον*, id est, porrum in vite nascens: sic & Plinio lib. 24. cap. 15. Ampeloprasion.

VII.

Porrum sylvestre latifolium.

(4. pag. 299.

Ampeloprasum Matthioli fol. lat. pa. 387. li. 2. & icon.

ALLIVM, eiusq; species.

Allium fortè ab *ἀλλεῖλαι* exilire, quod nimirum exiliendo crescat. *Σκέροδον* Dioscoridi lib. 2. c. 182. vel quasi *σκαῖον ῥόδον*, id est, rudis rosa, propter grauem

odo-

odorem: vel quod comestum, vapores excrementitios ad cutim pellat & vesiculis pandiculationes moueat. Sunt qui ab halante graui odore deducant & Alium v-nico I scribunt. Dioscoridi aliud satium, & hortense, quod in Aegypto singulari, vt porrum capite constat, cuius nucleos Græci aglitas nominant: aliud syluestre quod ὀφισκρόδον. At Theophrastus 7. histor. 4. aliud dicit præcox, aliud serotinum: differunt prætereà magnitudine singulari: quædam etiam non nucleis coagmentantur, quædam verò multis nucleis coagmentantur, γέλγας Theophrastus, ἄγλιθας Galenus, Aegineta lib. 4. cap. 33. σκελλίδας & Aetius lib. 11. cap. 11. ὄνυχας vocat. Plinius lib. 19. cap. 6. Allium vocat, addens, Generum differentia in tempore, præcox maturescit 60. diebus: tum in magnitudine. Vlpicum quoque in hoc genere Græci appellauêre allium Cyprium, alij antiscorodon (fortè rectiùs aphroscorodon) &c. Sunt qui velint alliū Vlpicum, Plinij esse Allium Aegyptium Dioscoridis.

I.

Allium satium.

Allium Brunfels. fol. pag. 135. tom. 3. Rhap. 56. & 4. pag. 170. & Lobel. obseru. pag. 80. & icon. pag. 158.

Quâ figurâ, vt & Matthioli icon. pag. 304. tres diuersæ species proponuntur, alliū puta bicornè, alliū satium & alliū syluestre. Genus quoddâ capitibus ingentibus ex Africa adferri, auctor est Cæsalp. pag. 408. lib. 10. cap. 15.

II.

Allium satium alterum.

Allium satium amphicarpum (quod & radicem nucleis feritur, & seminibus, quæ nucleos similitudine referunt) Cord. hist. pag. 144. b. lib. 2. cap. 77.

III.

Allium sphaericum primum.

Scorodoprasum Lob. obser. pag. 79. & icon. pa. 157.

Σκροδόπρασον Dioscoridis lib. 2. cap. 183. sic dictum,
quòd qualitatatum porri & allij sit particeps.

IV.

Allium sphericum secundum.

Scorodoprasson alterum Lobel. obseru. pag. 79. &
icon. pag. 157.

V.

Allium sphericum minus, quod ophioscorodi mi-
noris nomine collegimus. An ab aliquo descriptum sit,
dubitamus.

VI.

Allium capite ex multis bulbis conflato & contorto.
Scorodoprasum 2. Clus. hist. Pan. pag. 210. lib. 2. c. 19.

VII.

Allium bicornis.

Allium caninum alterum Trago pag. 748. lib. 2. c. 71.

Allij prima figura apud Matth. icon. pag. 304. & Lob.
obseru. pag. 80. & icon. pag. 158.

VIII.

Allium montanum latifolium.

Allium seu Moly mōtanum latifolium Clus. hist. Pan.
pag. 212. lib. 2. cap. 20.

IX.

Allium montanum gramineo folio.

Ampeloprasum proliferum Lobel. icon. pag. 156.

Allium siue Moly montanum 2. Clus. hist. Pann. pag.
214. lib. 2. cap. 20.

X.

Allium montanum iunceo folio.

Allium siue moly montanum tertium Clus. hist. Pan.
pag. 215. lib. 2. cap. 20.

XI.

Allium montanum obsoletiore flore.

Allij montani quarti species secunda Clus. hist. Pann. pag. 218. lib. 2. cap. 20.

XII.

Allium montanum flore pallido odoro.

Allij montani quarti species prima Clus. hist. Pann. pag. 217. lib. 2. cap. 20.

XIII.

Allium montanum flore purpureo.

Allium siue moly montanū quintum Clus. hist. Pann. pag. 219. lib. 2. cap. 20.

XIV.

Allium montanum folijs narcissi maius.

Allium siue Moly narcissinis folijs primum Clus. hist. Pann. pag. 221. lib. 2. cap. 21. an Moly folijs Narcissi Lobel. obseru. pag. 82. & icon. pag. 161.

Variat folijs splendidibus viridibus in vno, floribusque purpurascens in altero magis cinereis & mollioribus, floribus dilutionibus.

XV.

Allium montanum folijs narcissi minus.

Allium siue moly narcissinis folijs secundum Clus. hist. Pann. pag. 222. lib. 2. cap. 21.

Huius altera species longioribus & angustioribus folijs, floribus dilutionibus.

XVI.

Allium syluestre.

Allium caninum primum Trago pag. 748. & 750. lib. 2. cap. 71.

Allium syluestre tenuifolium Lobel. icon. pag. 156.

Ноч ѿφροκαρόδον, id est, allium anguinum Dioscoridis lib.

lib. 2. cap. 182. censetur & Plinio lib. 19. cap. 6. Allium in aruis spontè nascens, quod Alum vocant.

XVII.

Allium Vrsinum.

Allium sylvestre Brunfel. in fol. pag. 137. tom. 3. Rha. 58. & 4. pag. 180. Trago pag. 748. lib. 2. cap. 69.

Allium vrsinum latifolium Lobel. obseru. pag. 80. & icon. pag. 159.

Plinio lib. 19. cap. 6. Allium sylvestre, quod vrsinum vocant: sunt qui Dioscoridis Scorodoprasum, aut eius Ampeloprasum, aut Ophioscorodon, sed malè, censeant.

XVIII.

Allium serpentinum folijs oblongis.

Allium Alpinum Gesn. de hortis pag. 245. b.

Allium serpentinum & ophioscorodon Lobel. obser. pag. 81. & icon. pag. 159. qui suæ figuræ vt & Matth. flores non adpingit: melior ergò figura Camerarij in Matthiolum, & ipsius Lugdun. pag. 1547.

XIX.

Allium serpentinum folijs rotundioribus. (pag. 10.)

Allium alpinum & victorialis mas Camer. in hort.

A nemine adhuc pictum: distinguunt aliqui in marem & foeminam, & mari folia latiora, foeminæ angustiora tribuunt.

SCILLA, eiusq; species.

Dioscorides lib. 2. cap. 202. Σκίλλα habet & sequenti capite *παρακράσιον*, quod aliqui Scillam appellant. Theophrastus 1. hist. 7. & 10. Scillam proponit, verum 7. hist. 11. meminit Scyllæ Epimenidæ vocatæ, quæ ab usu nuncupationem sortita sit. Plinius lib. 19. cap. 5. Scillæ, inquit, duo genera medica: masculis albis folijs, foemina nigris: & tertium genus est eibis gratum, Epimenidium vocatur, &c. Sic lib. 20. cap. 9. Scillarum in
medi

medicina, alba est quę masculus, foemina nigra: quę candidissima fuerit, vtilissima erit.

I.

Scilla maior radice albâ. (pag. 344.

Scylla Matth. fol. lat. pag. 416. lib. 2. c. 168: & icon. 4.

Scilla siue cepa marina Lobel. icon. pag. 75. & Clus. hist. Hisp. pag. 290. lib. 2. cap. 15. cuius iconem neminẽ hæctenus veram dedisse, scribit, & eandem cum Lobelo iconem habet.

II.

Scilla maior radice rubrâ.

Pancratium Clus. hist. Hisp. pag. 293. lib. 2. cap. 16.

Scilla rubentibus radicis tunicis, folio aloes carinato Lobel. obser. pag. 76. & icon. pag. 152. Florem huius nemo pinxit.

Plinius lib. 27. cap. 12. (à profligandis morbis omnibus dictum videtur) aliqui Scillam pusillam appellare malunt, &c. quæ ex Dioscoride lib. 2. cap. 203. desumpsit, qui *παγκράτιον* vocat.

III.

Scilla minor.

Narcissus Cōstantinopolitanus vel 3. Matth. fol. Ital. pag. 1303. lib. 4. cap. 162. (pag. 152.

Pancratium marinum Aduers. pag. 57. & Lobel. icon.

Ἡμεροκαλὲς Theophrasti 6. hist. 1. vbi Elium vertit Gaza & Liliū marinum est.

Variat floris colore, siquidem apud Monspelienses flore est albo, aliàs est flore subluteo & pallefcēte: apud Italos rubro & purpureo, quandoq; punicante. Quare Tabernæmontanus huius tres figuras proponit in suis iconibus pag. 613. nomine lilijmarini albi, & eandem iconem repetit pag. 641. adscripto nomine lilijmarini lutei, tum narcissi Cōstātinopolitani nomine pag. 603. aliam habet iconem.

MOLY, & eius species.

MΩλυ, ἀπὸ τῆ μωλᾶ ἐν τὰς νόσους, ab amoliendis morbis.
 Vnius Dioscorides lib. 3. cap. 54. & Theophr. 9. histo. 15. meminere. at Plinius lib. 25. cap. 4. duplex proposuit, alterum radice rotunda, alterum verò longa, ut in Phalangio monuimus.

I.

Moly maius.

Moly liliflorum Homericum fortè Aduers. pag. 60.

Moly liliflorum bulbum in folio gerens, Theophrasti & Homericum fortè, Lobel. obseru. pag. 82. & icon. pag. 161.

Hoc Theophrasti est Moly, fortè & Plinij radice rotunda: sunt qui velint Scyllæ alterum genus esse quod Pancratium Dioscoridi.

II.

Moly minus.

Moly Matthioli icon. 4. pag. 448.

Moly Dioscoridæum putatum Lobel. obser. pag. 81. & icon. pag. 160.

III.

Moly serpentinum vocatum Lobel. obseru. pag. 82. & icon. pag. 160.

IV.

Moly Indicum.

Caucasum, Moly Indicum vocatum Lobel. obseru. pag. 83. & icon. pag. 162. &c.

SECTIO QUINTA.

LILIVM: MARTAGON: MONOPHYLLVM.

LILIVM, & eius species.

LILIVM, κείνον καὶ λείριον Dioscorides lib. 3. cap. 116. nominavit, vbi duo eius proponit genera, dum inquit, tradunt & rubra esse lilia. Sic Theophrastus 6. hist. 6. florem lilij variare dixit & purpureū esse, singulis caulibus aliās vnum lilium, aliās plura exire. At Plinius lib. 21. cap. 5. Lilij tria statuit genera, album, rubēs, purpureum, quod aliquando gemino sit caule, quod Narcissum vocitent.

Diuidimus in bulbosum & non Bulbosum: bulbosum, vel vno bulbo, vt lilia alba, martagon, &c. vel pluribus asphodeli bulbis, vt lilium luteum & rubrum: non bulbosum, vt lilium conuallium.

I.

Lilium album vulgare, quod Dioscoridis, Theoph. & Plinij Lilium.

Lilium Brunfels. fol. pag. 48. tom. 2. Rhap. 13. & 4. pag. 54.

Lilium candidum Lobel. obseru. pag. 83. & icon. pag. 163.

II.

Lilium album peregrinum.

Sultan Zambach Clus. hist. Pan. pag. 137. lib. 2. cap. 4. sine icone.

Martagon album, lilium candidum Byzantinum Lobel. icon. pag. 163.

III.

Lilium album peregrinum alterum.

Lilij pulchri albi & ignoti species Theophrasti, Rau-
vvolff num. 125.

Lilium album Syriacum Lugd. pag. 30. append. ex
Rauvvolffo.

IV.

Lilium croceum maius. rubens Plinij.

Lilium rufum Trago pag. 792. lib. 2. cap. 84.

Martagon Chymistarum Lob. obser. pag. 84. & icon.
pag. 164. αν ημεροκαλλης Dioscoridi lib. 3. cap. 137.

Aliquando flore pleno reperitur: vidimus & cādido.

V.

Lilium phœniceum.

Martagon Chymistarum alterū Lob. icon. pag. 164.

VI.

Lilium cruentum latifolium Tabernæm. pag. 326.
lib. 2. sect. 7. cap. 17. & icon pag. 639.

VII.

Lilium bulbiferum latifolium.

Lilium cruentum, bulbos maiusculos squammatim
compactos gerens summo alis diuiso caule Lob. obser.
pag. 84. & icon. pag. 165. vbi duæ ponuntur icones.

VIII.

Lilium bulbiferum angustifolium.

Martagon cruentum angustifolium, exiguos alis di-
uiso caule nucleis cōpactos bulbos gerens Lob. icon.
pag. 166.

IX.

Lilium bulbiferum minus.

Lilium rubens seminiferum Gesn. hort. pag. 265.

Lilium cruentum secundum caulem bulbulis dona-
tum Lob. icon. pag. 166.

Lilium bulbiferum incanum.

Martagon bulbiferum incanum Clus. hist. Pann. pag. 139. lib. 2. cap. 5. sine icone.

XI.

Lilium croceum minus.

Lilium purpureum minus Lobel. obser. pag. 84. in icon. pag. 167. vocat minimū duabus adpositis iconib⁹.

XII.

Lilium Persicum: & Lobel. obseru. pag. 81. & icon. pag. 170.

Maius & minus, Lutetia ad nos misit D. Ioh. Henricus Cherlerus.

XIII.

Lilium siue corona Imperialis flore luteo.

Lilium siue corona imperialis Lob. obseru. pag. 86. icon. pag. 171.

Hoc Hemerocallis Dioscoridis à quibusdā statuitur.

XIV.

Lilium siue corona imperialis flore rubro.

Tusai siue lilium persicū 2. Clus. hist. Pann. pag. 127. lib. 2. cap. 1.

XV.

Lilium siue corona imperialis multiflora.

Corona imperialis phœnicea duplici corona aut ferie florum Lob. icon. pag. 172.

Tusai siue lilium persicum 3. Clus. histor. Pann. pag. 128. lib. 2. cap. 1.

Vno caule sæpe ad quadraginta flores fert.

XVI.

(cap. 137.

Martagon flore rubello. an Hemerocallis Diosc. li. 3.

Hemerocallis flore rubello Lob. icon. pag. 168.

Huius

Huius duas proponit icones Tabernæ. nomine lilij
Sarraceni maris & foeminæ icon. pag. 168.

XVII.

Martagon purpurofanguineum polyanthos.

Hemerocallis altera Matth. fol. lat. pag. 572. libr. 3.
cap. 120. & icon. in 4. pag. 553.

Hemerocallis Chalcedonica purpurofanguinea po-
lyanthos Lob. obser. pag. 85. & icon. pag. 169.

XVIII.

Martagon phœniceum vnico flore.

Lilium rubrum Zufiniare Clus. hist. Pann. pag. 134.
lib. 2. cap. 3.

Hemerocallis Byzantina altera Lob. icon. pag. 169.

XIX.

Martagon montanum nostrum maius.

Lilium sylvestre primum Clus. hist. Pann. pag. 143. li.
2. ca. 5. sine iconc.

Lilium purpureum mas Gesnero de hort. pag. 264. b.

Variat ratione macularum, flos namque qui satura-
tius purpurascit, modò multis nigricantibus maculis,
modò paucioribus distinctus est.

XX.

Martagon montanum minus.

Affodillus Brunfel. fol. pag. 43. tom. 3. rhap. 12. & in
4. pag. 56.

Hyacinthus poëtarum Trago pag. 787. lib. 2. cap. 83.

Lilium montanum Lobel. obseru. pag. 85. & icon.
pag. 168.

Variat floris colore, qui plerunque subruber, ali-
quando dilutus albicansve.

XXI.

Lilium luteum asphodeli radice

Lilium

Lilium non bulbosum luteum Dodon. fol. lat. pag. 204. pemp. 2. lib. 2. cap. 7.

Liliosphodelus luteus liliflorus, Lob. obser. pag. 47. & icon. pag. 92.

Hemerocallis Dioscoridis quibusdam.

Albo quoque flore reperitur.

XXII.

Lilium rubrum asphodeli radice.

Lilium rubens arundinaceū Gesn. de hort. pa. 265. a.

Liriosphodelus phœniceus Lob. obs pag. 48. & icon. pag. 93. (21. C. 10.)

Hemerocallis Dioscoridis, Theophrasti & Plinij lib.

XXIII.

Lilium conuallium: à natali loco.

Lilium conuallis vel sylu. lilium Brunfel. fol. pag. 211. tom. 1. Rhaps. 36. & in 4. pag. 81.

Lilium conuallium, vel vernum Theophrasti Lobel. obser. pag. 87. & icon. pag. 172.

Alijs Lilium Theophrasti: alijs Oenantha eiusdem li. 6. cap. 7. & Oenanthe Athenæi.

XXIV.

Lilium conuallium flore maiore.

Lilium conuallium alterum alpinum flore maiore & odoratiore Camer. in hort. pag. 89.

XXV.

Lilium conuallium flore rubente.

Lilium conuallium floribus suauerubentibus Lobel. icon. pag. 173.

MONOPHYLLVM.

Mονόφυλλον Vnifolium dictum, eò quòd cùm primò prodit, vnico sit folio, cùm caulē acquirit, gemino est, & vltra vnus anni ætatē, vt & cùm baccas profert,

fert, simul tamen vtrumque eâdem radice natum reperitur. Rariùs ternis folijs reperiât, cuiusmodi Iohan. Richterus Oppauiensis Medicinæ studiosus ex monte Fracto nobis attulit. In hunc locum reiecimus propter similitudinem quam habet, cum lilio conuallium. Aliquibus cyclaminos tertia Plinij lib. 25. cap. 9. censetur.

Vnifolium Brunfels. fol. lat. pag. 72. tom. 2. Rhaps. 18. cuius figura vt & Camerarij in Epit. Matthioli nomine graminis Parnassi pag. 744. reliquorum melior est.

Cotyledon syluestre & vnifolium Trago pag. 485. lib. 1. cap. 163. qui figuram habet Brunfelli.

Monophyllon Lob. obs. pag. 161. & icon. pag. 303.

SECTIO SEXTA.

ORCHIS: SATYRIVM: DENS

Canis: Ophrys.

ORCHIS, eiusq; differentia.

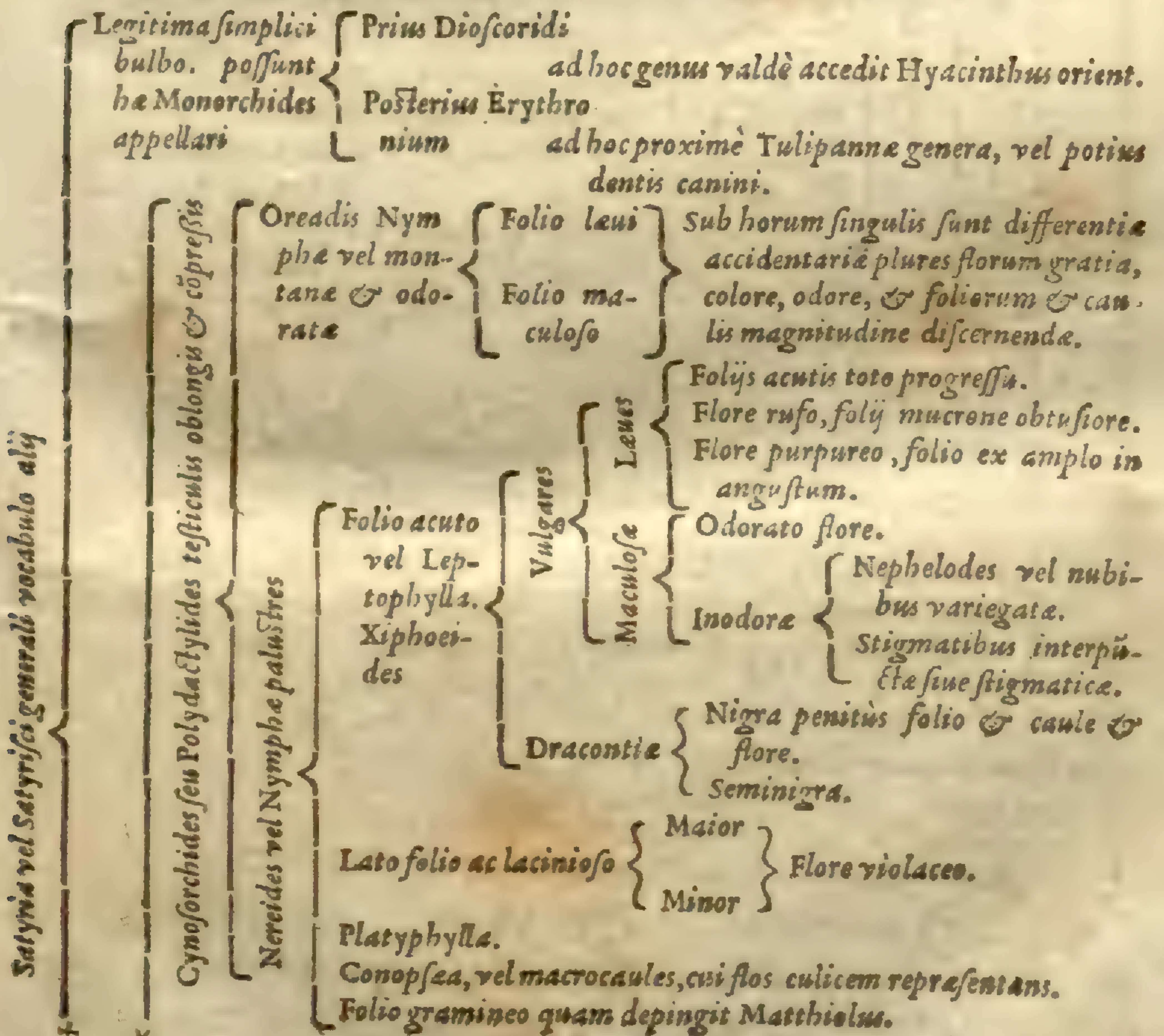
OPTIS Theophrasto lib. 9. hist. cap. 19. & Dioscoridi lib. 3. cap. 141. hic Orchides: vel Cynosorchides vocat, quæ radicem habent bulbosam oblongam oliuæ modo angustâ duplici ordine, superiorē pleniorē, & inferiorē molliorē ac rugosiorē. Satyrium autē, eod. lib. ca. 143. quod radicem habet bulbosam mali magnitudine, quòd tria ferat folia, vnde quibusdam *τριφυλλον* vocatur.

At longè aliter recentiores, siquidem Tragus eas quæ manus effigiem exprimunt Satyriorum foemellas dicatur. Alijs ea differentia placet, vt ab effigie radicis omnes Orchides dicantur, ab effectu verò nonnullæ Satyria vocentur, quod Venerem præ cæteris bulbis stimulet: quare postea Plinio & Apuleio Veneri sunt dicti. Verù recentiorū pleriq; hanc differentiã faciunt, vt eas quæ radices habent rotundas testiculorū instar geminas Orchides & Cynosorchides. quæ verò radices habent manus effigies

gies exprimentes, Satyria & Palmas vocitent, quæ sanè distinctio doctrinæ causa seruari potest.

Genera Orchidis duo fecit Dioscorides, Vnum vocat κωνὸς ὄρχιν testiculum canis: alterum σεραπιάδα cognominatum: Sic Satyrium duplex: alterum σατύριον τριφυλλόν, alterum σατύριον ἐρυθρόνιον vel ἐρυθραϊκόν.

Aduersaria Orchidum quatuor fecêre genera, Caninum, Vulpinum seu Serapiadum, Hircinum & Odoratum. Dodonæus quinque constituit genera Cynosorchin seu canis testiculū; Testiculum morionis: Tragorchin seu testiculum hircinum: Orchin Serapiada alijs vulpinum, & Testiculum odoratum. Ad quæ quinque genera reduci possunt Orchidū species omnes. At placet præmittere Tabellam Orchidum & Satyriorum à Cornelio Gemma compositam.

Plinius lib. 26. cap. 10. Orcheon, Satyriorumque descriptiones, quæ Venerem concitant, valde miscuit: repetitur historia lib. 27. cap. 8. Cynosorchidis nomine.

I.

Cynosorchis latifolia floribus puniceis intus albicantibus.

Cynosorchis maior altera nostra Lobel. obseru. pag. 89. & icon. pag. 174.

II.

Cynosorchis latifolia altera lilifolia.

Cynosorchis nostra maior Lobel. obseru. pag. 89. & icon. pag. 173.

III.

Cynosorchis latifolia tertia hiante cucullo.

Cynosorchis maioris secūda species Lob. ic. pa. 176.

Cynosorchis altera Dodon. fol. lat. pag. 234. pempt. 2. lib. 2. cap. 30.

IV.

Testiculus morionis mas folijs maculatis.

Cynosorchis mas nostra Trago pag. 779. lib. 2. ca. 82.

Cynosorchis morio Lob. obs. pa. 87. & icon. pa. 176.

Variat flore vel purpureo, vel ex roseo candido, purpureis maculis notato.

V.

Testiculus morionis foemina 1.

Testiculi species tertia Matth. in 4. icon. pag. 559.

Cynosorchis morio foemina Lob. obs. pa. 88. & icon. pag. 176.

VI.

Testiculus morionis foemina alter.

Orchis angustifolia foemina altera Fuchs. fol. lat. pag. 557. cap. 209.

Orchios quartū gen^o Dod. edit. Gall. pa. 153. l. 2. c. 46.

VII.

Testiculus morionis minor folijs maculatis.

Cynosorchis minimis & secundum caulem pedalem & cubitalem maculosis folijs, floribus purpureis Lob. icon. pag. 175.

IIX.

Testiculus morionis folijs sessilibus maculatis.

Cynosorchis Delphinia sessilibus maculosis obtusiorib⁹ folijs, flore purpuroviolaceo, caule sesquicubitali, maiusculo oliuari gemino bulbo, Lob. ic. pag. 174.

IX.

Testiculus morionis folijs sessilibus non maculatis.

Orchis colore vario Clus. hist. Pann. pag. 238. lib. 2. cap. 26. sine icone.

Galeâ colore modò purpureo saturatiore, modò dilutiore, modò carneo, modò omninò lacteo.

X.

Orchis flore rubro elegantissimo Clus. hist. Pan. pag. 237. lib. 2. cap. 26. sine icone.

XI.

Orchis obscure purpurea Clus. hist. Pann. pag. 238. lib. 2. cap. 26. sine icone.

XII.

Orchis galeâ purpureâ Clus. hist. Pan. pag. 236. lib. 2. Huius & altera species spicâ longiore. (c. 26.)

XIII.

Orchis foetidissima Clus. hist. Pann. pag. 239. lib. 2. cap. 26. sine icone.

XIV.

Testiculus hircinus (à floris odore) longiore angustioreq; folio.

Orchis Saurodes vel Scincophera, lacertarum æmulatione Lobel. obseru. pag. 90.

Testiculus hircinus vulgaris seu Tragorchis Lobel.
icon. pag. 177.

XV.

Testiculus hircinus breuiore latioreq; folio.

Testiculus hircinus Lobel. obser. pag. 88.

Inter vtramq; hanc non magna est differentia.

XVI.

Testiculus hircinus minor.

Tragorchis minor & verior siue Coriosmites vel Coriophora Lobel. obseru. pag. 90. & icon. pag. 177.

XVII.

ORCHIS SERAPIAS.

Serapiades nominant, propterea quòd eorum flores
insecta quædam referant fœcunda & lasciuia, tan-
quam à Serapiade Alexandrinorum olim Deo nomen
habentia, cuius excellens templum Canopi erat, vbi la-
sciuijs, cantibus & saltationibus colebatur, vt est apud
Strabonem suæ Geographiæ lib. 17.

Orchis bifolia latissima.

Orchis latifolia maxima Clus. hist. Pann. pag. 237. lib.
2. cap. 26. sine icone.

XVIII.

Orchis bifolia altera.

Orchis latifolia altera Clus. hist. Pann. pag. 237. lib. 2.
cap. 26. sine icone.

XIX.

Orchis bifolia minor flore papilionem referens.

Satyrium trifolium Fuchf. fol. lat. pag. 710. cap. 269.

Testiculus vulpinus primus Lobel. obseru. pag. 88. &
icon. pag. 178.

Variat, cōmuniter quidē flore est candido. Reperitur
& purpureo. Huius binę icones apud Taber. pag. 666. &

667. nomine testiculi vulpini latifolij & Triorchis maioris maris.

XX.

Orchis bifolia minor altera, vel Hermaphroditica.
Hermaphroditica secunda Corn. Gemmæ, siue Orchis Sphecodes diphylla Lob. obs. pag. 93. & ic. pa. 178.

XXI.

Orchis trifolia maior.
Satyrium trifolium Fuchs. fol. lat. pag. 709. cap. 269.
Huius duæ icones apud Tabern. pag. 674. & 675. Satirij trifolij & triphylli nomine; & pag. 678. sub Triorchi trifolia inter hanc & Orch. Bifoliam minorem, parua nisi ratione numeri foliorum differentia.

XXII.

Orchis trifolia minor.
Culices minores triphyllæ Lob. icon. pag. 179.

XXIII.

Orchis fucum referens maior, foliolis superioribus candidis & purpurascens.

Orchis serapias secundus maior Dodo. fol. lat. pag. 238. pempt. 2. lib. 2. cap. 30.

Testiculus vulpinus maior & Sphecodes Lob. obser. pag. 91. & icon. pag. 180.

XXIV.

Orchis fucum referens minor foliolis subuirētibus: vel Orchis apem referens.

Orchis 6. & Satyrion alterum Diosc. Trago pag. 783. lib. 2. cap. 82.

Orchis Melittias siue apis cadauerulum exprimens Lob. obs. pag. 90. & icon. pag. 180.

XXV.

Orchis fucum referens tertia.

Testicu-

Testiculus vulpinus secundus sphlegodes Lobel.
icon. pag. 179.

XXVI.

Orchis muscæ corpus referens.

Orchis Serapias tertius Dod. fol. lat. pag. 238. pempt.
2. lib. 2. cap. 30.

Orchis myodes prima floribus muscam exprimens
Lobel. obseru. pag. 90. & icon. pag. 18.

XXVII.

Orchis muscam referens lutea.

Vulpinus testiculus siue orchis myodes lutea Nar-
bonensis Lobel. icon. pag. 181.

XXVIII.

Orchis muscam referens maior.

Orchis myodes altera folio læuiore & flore grādius-
culo Lobel. obser. pag. 91. & icon. pag. 182.

XXIX.

Testiculus 16. minor Tabern. icon. pag. 667.

XXX.

Orchis spicâ ex herbaceo subuigente.

Cynosorchis quintus Dodo. fol. lat. pag. 235. pempt.
2. lib. 2. cap. 30.

Orchis ornithophora, vel orinthés folio læui Lobel.
obseru. pag. 91. & icon. pag. 182.

XXXI.

Orchis ornithophora folio maculoso Lobel. obseru.
pag. 92. icon. pag. 183.

Huius differentia in floribus purpureis, subpurpura-
scentibus, albis: folijs prægrandibus, paruis, oualis figu-
ræ, ex acuto in latum, vel in rotundum desinentibus.

XXXII.

Ornithophora candida Lobel. icon. pag. 183.

XXXIII.

Orchis militaris maior.

Orchis strateumatica, siue stratiotes maior Lob. obseru. pag. 92. & icon. pag. 184.

XXXIV.

Orchis militaris minor.

Orchis strateumatica minor Lobel. obser. pag. 92. & icon. pag. 184.

XXXV.

Orchis araneum referens.

(pag. 185.

Orchis andrachnitis (legatur arachnitis) Lobel. icon.

XXXVI.

Testiculus 13. Tabern. icon. pag. 665.

XXXVII.

Orchis Hermophrodetica, quia media inter Serapiades, id est, eas, quæ radice sunt palmari, & Orchides maximè quo ad formam radicum.

Orchis Batrachites, vel Batrachioides Lobel. obser. pag. 92. & icon. pag. 185.

XXXVIII.

(dine.

Orchis odorata radice vnicâ rotundâ pili magnitudinis
Testiculi species minor bulbo singulari Gesn. de hort. pag. 283. b.

Orchis pusilla pallida odorata Clus. hist. Pann. pag. 239. lib. 2. cap. 26. sine icone.

XXXIX.

Orchis lutea globoso flore.

Orchis rotundus Dalechampij Lugdun. pag. 1556. lib. 15. cap. 12.

XL.

Orchis lutea hirsuto folio.

Orchis Frisia littoralis Lobel. obseru. pag. 89. & icon. pag. 186. vbi duas iungit, at prima figura huic conuenit.

XLI.

Triorchis lutea folijs oblongis & glabris.

Triorchis lutea C. Gemmæ Lobel. obseru. pag. 94. & icon. pag. 187. vbi binæ iunguntur figuræ, at secunda intelligenda.

Variat, quòd modò terni, modò quaterni pusilli pediculi testiculi subsint.

XLII.

Triorchis lutea altera.

Orchis minor Leodiensis Lobel. obseru. pag. 90. & icon. pag. 187.

XLIII.

Triorchis lutea radice oblongâ fibrosâ.

Triorchis lutea tertia Lobel. obseru. pag. 89.

Orchis Frisia littoralis Lobel. icon. pag. 186. vbi binæ icones iunguntur, altera intelligenda.

XLIV.

Triorchis alba odorata oblongâ radice.

Tetrorchis vel triorchis alba spiralis vel autumnalis Lobel. obseru. pag. 89. & icon. pag. 186.

Aliquando ternos, aliquando quaternos habet testiculos oblongos fibrosos.

XLV.

Orchis alba odorata minor.

Satyrium odoriferum Brunfels. in fol. pag. 105. tom. 1. Rhaps. 15.

Satyrium exiguum & septimum Trago pag. 784. lib. 2. cap. 82.

Testiculus odoratus siue Orchis spiralis minor Lob.
icon. pag. 186.

Magis placet Brunfelsij, Lobelij & Dodonæi figura,
quàm Tragi, Cordi & Tabernæmontani.

XLVI.

Orchis radice repente Camer. in horto pag. 111. &
icone 35.

SATYRION.

Satyrij nomen quod primi syluestres Dij colluden-
tes Nymphis per syluas & antra, ad firmiorem Ve-
nerem, herbam hanc inuenisse dicantur. Palma Christi
officinis, ppter similitudinē radicis cū humanā manu.

I.

Satyriion basilicum maximum.

Orchis serapias garyophyllata Lobel. icon. pag. 194.

II.

Satyriion basilicum maius latifolium.

Serapias palustris latifolia Lobel. obseru. pag. 91. &
icon. pag. 190.

III.

Satyriion basilicum maius latifolium alterum.

Serapias palustris altera leptophylla Lobel. obseru.
pag. 92. & icon. pag. 190.

Folij est interdum læuibus, interdum maculosis.

IV.

Satyrium basilicum pratense latifolium.

Satyriion foemina Brunfels. in fol. pag. 106. tom. 1.
Rhaph. 16. (pag. 188.

Palma Christi & Serapias mas leui folio Lobel. icon.

V.

Satyrium basilicum pratense maculosum.

Orchis

Orchis foemina altera Trago pag. 781. lib. 2. cap. 82.

Palma Christi serapias foemina pratensis Lob. icon. pag. 188.

Variat flore, qui in purpura vel rubet, vel dilute ad ceruleum inclinatur, vel albus est. Interdum etiam maculatum, interdum vero non.

VI.

Satyrium basilicum montanum maculosum.

Serapias candido flore montana maculatis folijs Lob. obser. pag. 91. & icon. pag. 189.

VII.

Satyrium basilicum angustifolium.

Palma Christi maior Matth. fol. lat. pag. 580. lib. 3. cap. 127. quo ad iconem & icon. 4. pag. 562.

Orchis foemina Trago pag. 780. lib. 2. cap. 82.

VIII.

Satyrium basilicum angustifolium alterum flore odoratissimo: Reperitur in palustribus nostris Michel-feldensibus, Satyrium hoc folijs oblongis gramineis quinque aut senis ex radice prodeuntibus, nullis maculis aspersis: caule unico, sesquipalmari, paucis & exiguis folijs adnatis: cui flores spicati insident dilute purpurei, pauci odoratissimi, sub quibus singulis acuminata nascuntur foliola: radices geminae oblongae, palmae similes, singulae in tres quatuorve partes distributae: quarum altera vegetior, altera flaccidior: Circa Autumnum floret.

IX.

Satyrium basilicum angustifolium tertium.

Serapias minor rubello nitente flore, angustifolia, nullis inspersis punctulis, Lob. obseru. pag. 91. & icon. pag. 189.

X.

Satyrium basilicum angustifolium Alpinum, flore ex purpurâ nigro.

Satyrium basilicum alpinum Gesn. de hort. pag. 279.

Palma Christi minor Matth. fol. lat. pag. 580. lib. 3. cap. 187. & icon. 4. pag. 563.

XI.

Satyrium basilicum montanum bicubitale.

Serapias montana folio læui Lobel. obseru. pag. 92. & icon. pag. 191.

XII.

Satyrium basilicum montanum alterum.

Cynosorchis macrocaulos vel Conopsæa siue gale-riculata C. Gemmæ Lob. obs. pag. 93. & icon pag. 192.

XIII.

Satyrium flore consolidæ regalis sambuci odore.

Orchis serapias vel septima Clus. hist. Pann. pag. 240. lib. 2. cap. 26.

Duplex est, alterum floribus exalbidis & foliolis sub floribus nascentibus pallidis. alterum floribus purpureis & foliolis sub floribus purpurascens.

XIV.

Satyrium batrachites.

Serapias batrachites vel Myoides Lob. icō. pag. 193.

XV.

(ditur.

Satyriū cui⁹ radix in duas tantū oblōgas partes diui-

Satyrium castratum vel Eunuchum Lobel. obseru. pag. 93. & icon. pag. 192.

XVI.

Satyrium palustre folio læui.

Cynosorchis palustris læui folio & angusto, Lob. obs. pag. 93. & icon. pag. 193.

XVII. Sa-

P. XVII.

Satyrium palustre alterum maculatum.

Cynosorchis palustris altera lophodes vel nephelodes C. Gemmæ Lobel. obser. pag. 94. & icon. pag. 194.

XIX.

Satyrium palustre folijs & floribus rubeis.

Cynosorchis Dracontias folijs & floribus impensè rubris Lobel. obser. pag. 93. & icon. pag. 191.

OPHRYS.

Plinius lib. 26. cap. 15. meminit ipsius Ophrys, quã vocem aliqui supercilium reddunt: Satyrionibus subijcimus, eò quòd Pseudoorchys quibusdã dicatur, & floribus cum aliquibus Orchidibus conueniat: alij tamen ad Alyfma: alij ad Elleborinem referunt.

I.

Ophrys bifolia vulgata & minor.

Satyrion decimum & bifolium Trago pag. 784. lib. 2. cap. 82. sine icone.

Bifolium Lobel. obser. pag. 161. & icon. pag. 302.

II.

Ophrys bifolia maior.

Altera est species folijs duplo triploque maioribus, quatuor digitorum longis, trium verò latis, aliquando maioribus, formã priori respondentibus. caule minore: floribus duplo maioribus, quibus calyculi succedunt, in quibus semen exiguum, per reliqua priori similis. Hæc videtur esse perfoliata mascula Brunfel. fol. lat. pa. 182. tom. 1. Rhaps. 31. & perfoliata syluestris mas eidẽ in 4. pag. 101. cuius tamen descriptionem non addit.

III.

Ophrys trifolia maior.

Perfoliata foemina Brunfels. fol. lat. pag. 183. Tom. 1. Rhaps. 31. & perfoliata syluestris foemina eidem in 4. pag. 102.

In hoc

In hoc solum à priori differt, quòd tribus donetur folijs. duobus quidem ex opposito sitis. tertium verò ex coitu duorum foliorum oritur, quasi ex ipso caudice prodiret, non tamen pari magnitudine. Verùm cùm mirabiliter natura in plantis ludere soleat, & hanc & bifoliam aliquot annis in horto coluimus, ex proximo monte ad arcem *Landsfron* (locum plantarum feracissimum) translatum, vt mutationem obseruarem. Verùm semper bifolia duobus, & trifolia tribus folijs donata prodijt.

IV.

Ophrys trifolia minor.

Hæc à priori differt vt bifolia minor à maiori.

Huc referamus *Satyrium* vtrumque quod *Matthiolum* proponit, licet adhuc de vtroq; quid sit, dubitetur.

Satyrium trifolium vel primum *Matth.* fol. lat. pag. 579. lib. 3. cap. 127. & icon. 4. pag. 564.

V.

Satyrium Erythronium *Matth.* fol. lat. pag. 579. lib. 3. cap. 127. & icon. 4. pag. 565.

DENS CANIS.

I.

Dens canis primus.

Pseudohermodactylus *Matth.* fol. lat. pag. 699. lib. 4. cap. 80. & icon. 4. pag. 760. verùm adpingit binas radices, quæ in nostro non obseruantur.

Satyrium & dens caninus *Lobel.* obseru. pag. 97. & icon. pag. 196.

Mithridarion primum *Crateuæ* apud *Plinium* lib. 2. cap. 6. quibusdam: alijs *Satyrium erythriacum* malè: alijs ad *Hermodactylum* referunt.

Huius flos purpura rubet, aut cãdore micat, aut purpura

pura & candore confusis pallet: Folia habet aliquando maculata, aliquando non, eaq; bina communiter, non-nūquam terna, vt pingunt Aduersaria pag. 64. Lobelus icon. pag. 195. Erythronij nomine, imò secundum Lugdunensem & quina. Qui flore rubro est, maculis rubris: qui albo, lacteis maculis variegatur. Italicus speciosiora habet folia quàm Sabaudicus.

II.

Dens canis alter angustiore folio.

Erythronium flore albo, angustioribus folijs Lobel. icon. pag. 196.

Dentali 2. Clus. hist. Pann. pag. 230. lib. 2. cap. 24.

Flos lacteus, aut mixtus ex purpurascete alboq;

LIBER TERTIVS.

OLERA ET OLERACÉA.

SECTIO I.

*RAPA: RAPISTRVM: NAPVS: RAPHANVS:
Rapunculus: Campanula: Lunaria: Eruca: Sinapi: Rheseda:
Barbarea: Erysimum: Iberis: Lepidium: Dracunculus
esculentus: Capsicum seu Piper Indicum:
Hydropiper & Persicaria.*

RAPA, eiusq; species.

RAPA, quasi tuapa, quòd è terra eruātur Varroni 4. de ling. Latina. at verisimilius etymon à Græco *ράπος* Athenæo lib. 9. cap. 2. *ρογγύλη* Dioscoridi lib. 2. cap. 134. à rotunda orbicularive radicis figurâ, qui satium & syluestre agnoscit. Theophrastus 7. histor. 4. ostendit putare alios diuersitatē generis esse, alios verò non esse, sed mare tantum foeminâq; differre, nascique ambas ex eodem semine, sed vt effoementur raras deponere oportere. nam si densæ positæ sunt, omnes ma-

sculescere. Idem 7. histor. 6. Rapæ sylvestris quoque meminit. Plinius lib. 18. cap. 13. Græcos secutus, duo prima fecit genera, masculum foemineumq; & ea ferendi modo ex eodem semine. Species verò omnium tres (addit) aut enim in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari: tertiam speciem sylvestrem appellauere in longitudinem radice procurrente. Et lib. 19. cap. 5. Medici masculini sexus faciunt in his rotunda: latiora verò concaua foeminini. Diuidimus ergò in satiuam & sylvestrem: satiuam in longam & rotundam, siue foeminam & marem.

I.

Rapa satiuæ rotunda seu mas Theoph. & Plinio.

Rapum Trago pag. 728. lib. 2. cap. 61.

Orbiculatum seu turbinatum rapum maius Lobel. icon. pag. 197.

Variat radice, ratione coloris: reperitur enim vel viridi vel candido, vel puniceo colore, sic paruitate & magnitudine differunt, vnde Plinius lib. 18. cap. 13. quadraginta libras excedentes se vidisse testatur, vt & Tragus: Quo ad formam communiter tuberosa est, rarò globi instar orbiculata, frequentius in latitudinem effusa: quare Tabernæmontanus in iconibus pag. 404. & 405. quatuor habet figuras, Rapi rotundi: Rapi rotundi minoris: Rapi orbiculati, & Rapi orbiculati minoris.

II.

Rapa satiuæ oblonga seu foemina Theoph. & Plinio.

Rapum longum Matth. fol. lat. pag. 330. lib. 2. cap. 104. & icon. 4. pag. 195.

Rapum tereti, rotunda, oblongaq; radice Lobel. obseru. pag. 98. & icon. pag. 197.

Huius & duas habet Tabernæmontanus figuras pagina 406. nomine Rapi longi & rapi longi minoris.

III.

Rapa sylvestris.

Rapum sylvestre Matth. icon. 4. pag. 196. & fol. lat. pag. 330. lib. 2. cap. 104.

Rapum sylvestre non bulbosum Lobel. obseru. pag. 98. & icon. pag. 198.

IV.

Rapa sylvestris radice turbinatâ.

Rapum sylvestre Trago pag. 728. lib. 2. cap. 61. sine icone.

Bumas sylvestris Napus flore luteo Lob. icon. p. 200.

V.

Rapum Americanum.

Hetich, adeò vsitatum in cibus, vt nobis panis, Theueto in Antarctica pag. 53. cap. 28.

Hetich Americum, radix rapis magnis similis Lugd. pag. 1907. lib. 18. cap. 135. ex Theueto.

Duarum specierum: vna quæ cocturâ flauescit. altera quæ albescit. Octum Plinij fortè lib. 21. cap. 15.

VI.

Mannihot Theueto in Galliâ Antarcticâ pag. 114. cap. 58. & ex eo Lugd. pag. 1908. lib. 18. cap. 136. Subiungit Yuca sine descriptione, quod folijs similibus est Mannihot, ita vt credamus tantùm folia Mannihot melius expressa, proponere.

Radix brachij crassitie, folijs pattæ leonis, ex cuius radice farinam conficiunt, qua cum carne & piscibus, vt nos pane, vtuntur.

VII.

Igname, Scaligero Exerc. 181. num. 17. & Autori navigationis ad Insulam S. Thomæ, ex quibus Lugdun. pag. 1909. lib. 18. cap. 137. proponit, sed sine icone.

R 2 Radix

Radix est rapi aut napi figura, cortice nigro, sapore castaneæ: quâ sub cineribus assatâ in Brasilia & Hispaniola vescuntur. Medullæ color haud vnus omnibus, tres eius species, quarum vltimæ in precio lutea est, colore quasi carotæ.

R A P I S T R U M.

A similitudine cum folijs rapæ dictum videtur, vnde quibusdam rapa syluestris altera nominatur: alijs censetur Erysimum Theophrasti: alij ad Sinapi, alij ad Lampfanam referunt.

I.

Rapistrum luteum.

Rapistrum Brunfelfo in fol. pag. 139. tom. 3. Rhaps. 60. & 4. pag. 204.

Lampfana Matth. fol. lat. pag. 337. lib. 2. cap. 109. & icon. 4. pag. 209.

Rapistrum aruorum Lobel. obseru. pag. 99. & icon. pag. 198.

Variat folijs, aliquando habet incisa sinuatave, aliquando non incisa, vnde quidam duas species constituere volunt.

II.

Rapistrum album.

Sinapi agreste tertium Trago pag. 100. lib. 1. cap. 32. sine icone.

Rapistrum flore albo Erucae folijs Lob. icon. pa. 199.

Hoc flore purpurascete etiam reperitur, idcirco Tabernæmontanus in iconibus duas habet figuras, Rapistrum purpureum pag. 407. & Armoracium pag. 416.

III.

Rapistrum aquaticum Tabern. icon. pag. 408. in fol. pag. 118. lib. 2. sect. 3. cap. 3.

IV.

Rapistrum monospermon.

Ex radice longiuscula non crassa exsurgunt caules pedales & altiores, rotundi, tenues, ramosi, eleganter virentes, leuiter hirsuti: folia per terram sparsa Rapi folijs similia ad principium laciniata, dein subrotunda leuiter sinuata, crassa leuiter hirsuta: secundum cauliculos palmares tenues flores prodeunt, vulgari forma, eleganter luteis quibus succedunt siliquæ pulcherrimæ, rotundæ quasi geminatæ, sibi insidentes, vt fit in radice gladioli, ita tamen vt pars superior, in qua semen vnicum continetur, sit maior, & instar seminis Coriandri strijs diuiditur & in oblongum filamentum abit. Huius semen Lampsanæ monospermi nomine, Doctor Dollius Norinberga misit.

N A P V S.

B *Oυνιάς* Dioscoridi lib. 2. cap. 136. à tumentis figurâ deductâ significatione: quare sunt qui velint hoc nomen rapis magis competere. *ρογύλης* species Galeno. Etsi Plinius lib. 19. cap. 5. Naporum quinque genera faciat, legendum tamē est de Raphano, siquidem Plinius ea desumpserit ex Theophrasto 7. histor. 4. vbi quatuor genera dicit *τῶν ῥαφανίδων*. Sed Plinius lib. 20. cap. 4. Naporum duas differentias, & in medicinâ Græcos serua-re scribit, alterum Bunion, alterum Buniada vocantes: sunt qui Buniaden napum sylvæ esse velint.

I.
Napus sativa.

Napi Brunfelso fol. pag. 193. tom. 3. rhaps. 108. & 4. pag. 226.

Rapum sativum alterum & Napus veterum Trago pag. 730. lib. 2. cap. 61.

Bunias siue Napus Lob. icon. pag. 200.

Variat radix colore, qui alijs candidus, alijs buxeus.

II.

Napus radice nigrâ.

Legimus hoc anno in horto Montempelgardiaco.

III.

Napus sylvestris ex non transplantatorum semine etiam nascitur.

RAPHANVS, & eius species.

PΑΦΑΝΙΣ (quasi radix perspicua) Dioscoridi lib. 2. cap. 137. qua voce & Theophrast. 7. histor. 4. usus est: posterioribus dicitur *ράφανος*, παρὰ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι, quia statim à semine oriatur. Notandum hoc loco Theophrastum vtraque voce usum esse, verum id quod communiter Raphanum vocamus, ipse *ράφανίδα* vocavit, at *ράφανον* nominavit ipsam Brassicam, quæ causa erroris fuit Plinio: is namque lib. 19. cap. 5. Raphani inquit genera Græci fecêre tria foliorum differentia, &c. quæ de Brassica intelligere oportet, cum ex Theophrast. 7. histor. 4. sint desumpta. Latinis Radix, quod cæteras amplitudine corporis superet (vnde & *ρίζα* Theophrast.) vel quam paucissimis magnitudine cedat. Etenim in tantam molem excrescit, vt frigidis locis quibus gaudet, sicut in Germania, Plinio lib. 19. cap. 5. teste, infantium puerorum magnitudinem æquet.

Genera eius duo Dioscorides proposuit, satium & sylvestrem: at Theophrastus loc. cit. sex agnouit genera, corinthium, cleonæum, liothalassium, bæotium: genus præterea (subiungit) redditur, quod folijs Erucæ simile constat. Hæc à Theophrasto proposita. Plinius lib. 19. cap. 5. recenset sub Naporum nomine,

mine, posterius genus, sylvestre statuens. Verùm eodem capite ex Romanorum sententia, genera hæc recensuit: nostri, inquit, Raphani alia fecêre genera: Algidense à loco longum atque translucidum: alterum rapi figura, quod vocant Syriacum, suauißimum ferè ac tenerrimum, &c. etiamnum, subiungit, vnum sylvestre Græci agrion vocant, nostri armoraciam, &c.

Has differentias obseruauimus, vt alius sit præcox, alius serotinus: præcox tempestiuè proueniens, corpore est oblongo, non crasso, sed gracili, semine multo maiore, in quod facilè abit. Serotinus, albus, niger & rubens. Albus, oblongus & orbicularis. Niger communiter rotundus, rariùs oblongus, qui semine quidem est minore, at siliquis maioribus. Ruber oblongus, cortice rubro, intrinsecus, fibræ rubentes obseruantur.

I.

Raphanus maior.

Raphanus Brunfels. fol. pag. 197. tom. 3. rhaps. 110.
& 4. pag. 227.

Raphanus magnus Lobel. obseru. pag. 99. & icon. pag. 201.

Floribus purpureis aut candidis variat.

Tabernæmontanus rotundum alium, alium orbiculatum pingit, icon. pag. 404. & 405.

II.

Raphanus oblongus.

Raphanus longus Trago pag. 731. lib. 2. cap. 62.

Raphanus minor purpureus Lobel. obseru. pag. 99. & icon. pag. 201.

Colore variat, noster albo est cortice: Italicus rubello, cuiusmodi est etiam Montempelgardensis.

III.

Raphanus niger.

Rapha-

Raphanus cortice nigricante Gesner. de hort. pag. 275.b.

Raphanus niger Lob. icon. pag. 202.

IV.

Raphanus luteus.

Raphanus radice luteâ Camer. hort. pag. 137.

V.

Raphanus Byzantinus, qui postea in communem degeneravit, radice penitus lignescente Camer. hort. pag. 137.

VI.

Raphanus rusticanus, seu Thlaspi alterum Dioscor. lib. 2. cap. 186.

Armoracia aut Raphanus maior Brunfels. in 4. pag. 228. sine icone.

Raphanus rusticanus, crassâ radice, lapathij folio Lob. icon. pag. 320.

Quibusdam *ραφανὶς ἀγρία* Dioscor. lib. 2. cap. 138. & Raphanus sylvestris, Armoracia Plinio lib. 19. cap. 5.

VII.

Raphanus sylvestris aquaticus.

Raphanus sylvestris officinarum aquaticus Lobel. icon. pag. 319.

Radicula sylvestris Dodo. fol. Gall. pag. 414. lib. 5. cap. 37.

An Raphanus cuius folia sint erucæ similia Theoph. 7. hist. 4. & Napi sylvestre genus Plinij lib. 19. cap. 5.

Variat folijs magnis minusve incisus ita ut facile aliquem decipiat diuersas existimando.

RAPUNCULVS, eiusq; species.

Πογγύλη ἀγρία, rapum sylvestre Dioscoridis lib. 2. ca. 135. censetur Rapunculus vulgo dictus, de quo & Pli-

& Plinius lib. 20. cap. 3. Rapi sylvestris nomine. Alijs Iasionem apud eundem lib. 22. cap. 22. Iasionem, inquit, olus sylvestre habetur in terra repens cum lacte multo, florē fert candidū; concilium vocant: quæ sanè Plinij verba, rectius ad smilacem læuam referuntur.

I.

Rapunculus esculentus.

Raponeoli Brunfels. fol. pag. 86. tom. 2. Rhaps. 21. & in 4. pag. 143.

Rapuntium paruum, pes locustæ Auicennæ. Lobel. obseru. pag. 178. & icon. pag. 328.

Erinum Nicandri & Dioscoridis, censet Columna: Iasionem alterum Plinij, Cæsalpinus. Rapum sylvestre Dioscoridis nobis videtur. Flore est cæruleo, aliquando purpureo, aliàs candidante vel albo.

II.

Rapunculus spicatus albus.

Rapunculus alopecuroides spica alba Clus. hist. Pan. pag. 687. lib. 4. cap. 13. (teuma.

Quibusdam Alopecuros est Theophrasti: alijs Phylari. Variat folijs modò maculis nigris ad vmbilicum notatis, marem vocantes: modò non maculares, fœminam dicunt: floribus albis, cinereis.

III.

Rapunculus spicatus purpureus. (cap. 35.

Rapum sylvestre maius Dod. fol. Gall. pag. 412. lib. 5.

Rapuntium maius alopecuri comoso flore Lobel. icon. pag. 329.

IV.

Rapunculus spicatus cæruleus.

Rapunculum sylvestre Trago pag. 726. lib. 2. cap. 60.

V.

Rapunculus vmbellatus latifolius.

Rapunculus sylvestris cæruleus, umbellatus minor
Thalyo Harcyn. pag. 94. & Camer. hort. icon. pag. 8.

VI.

Rapunculus umbellatus angustifolius.

Rapunculus sylvestris cæruleus umbellatus maior
Thalyo Harcyn. pag. 94. & Camer. hort. icon. pag. 8.

VII.

Rapunculus umbellatus folio gramineo.

Rapunculus sylvestris umbellatus tertius Camer.
hort. icon. pag. 8.

VIII.

Rapunculus nemorosus folio oblongo crenato.

Rapunculus nemorosus secundus Taber. icon. p. 411.

IX.

Rapunculus nemorosus breui folio crenato.

Rapunculus nemorosus tertius Taber. icon. pa. 412.

Huius aliquot species obseruare licet, vt & Thalyus
in suâ Harcyniâ monet; hûc enim eius secundus, quar-
tus & quintus pertinent.

X.

Rapunculus nemorosus angustifolius nō crenatus.

Rapunculus campanulatus nereifolius 2. Thalyo in
suâ Harcyniâ.

XI.

Rapunculus alpinus spicato similis.

Hic in monte Baldo inter ipsa saxa prodit, ramo pal-
mari aut maiore, ad cuius exortum folia subrotunda
Bellidis cæruleæ formâ, quæ succedunt latiora, profun-
dè crenata, at quæ ad floris principia latiora sunt pro-
fundè crenata ex breuibus pediculis stelle modo dispo-
sita; ex quorum medio flores plures prodeunt, qui lon-
gi sunt, tenues, infernè albicantes quasi inflati, supernè
angu-

angusti cæruleo purpurei, in extremitate crenati: ex singulorum florum medio apices 4. exeunt longi in summitate bipartiti. Hunc collectū in Baldo D. Guilandino cū ostendissemus Rapunculū montanū, at Nobiliss. Cortusus cantabricam alteram Anguillaræ nominavit.

CAMPANULA.

IN hanc classem pertinent Campanulæ sic à floris forma dictæ, quas herbariorum aliqui Rapi sylvestris genus esse volunt.

Campanula angustifolia. (lib. 2. c. 23.

Campanula cærulea sativa Dodō. fol. Gall. pag. 130.

Campanula Perficifolia nostras Lobel. obseru. pag. 177. & icon. pag. 327. (censeant.

Sunt q̄ Phyteuma Dioscoridis & Plinij lib. 27. ca. 12.

Flore est communiter cæruleo, subinde candido.

II.

Campanula lactescens, quòd præ cæteris plurimo lacte scateat.

Campanula maior lactescēs & Pyramidalis Lutetiana Lobel. obseru. pag. 177. & icon. pag. 327.

III.

Campanula linifolia cærulea.

Ex radice tenui emergunt caules quini, seni, plures, paucioresque, palmares & sesquipalmares graciles rotundi, in ramulos nō diuisi, folijs oblōgis, angustis, lino sylu. similib⁹, cōfuso ordine infernè, at supernè ferè nullis, septis: flosculi è cauliū summitate dependēt, cærulei cāpanulæ formâ, quibus succedūt capitula Rapunculo vulgari similia. Hāc alunt potissimū rupes & sūma iugamōtis *Wasserfall*, vbi eā ante annos quatuor collegim⁹.

IV.

Campanula linifolia lutea.

Campanula lutea linifolia Montis Lupi flore volubilis Aduers. pag. 177. & Lobel. icon. pag. 414.

V.

Campanula minor rotundifolia prima.

Rapi sylu. genus minus, quod campanula cærulea Gesn. de hort. pag. 276.

Campanula minor rotundifolia Lobel. obseru. pag. 178. & icon. pag. 328.

Alijs Phyteuma, alijs Cantabrica Plinij lib. 25. cap. 8. alijs Rapi syluestris genus.

Floribus est communiter cæruleis, subinde candidis.

VI.

Campanula minor rotundifolia altera.

Campanula minor alpina Clus. hist. Pann. pag. 688. lib. 4. cap. 13. sine icone.

Flos nunc cæruleus, nunc purpureus aut violaceus, modò colore dilutiore & quasi cinereo, interdū niueo.

VII.

Campanula rotundifolia minima.

Herba est vix quatuor digitos alta, quæ ex radice exiguâ, oblongâ, albâ, ramulos profert aliquot exiguos subrubêtes & subhirsutos, cortice aspero vestitos, quos ambiunt foliola ex rotunditate oblonga, serrata, rigidiuscula, quorum inferiora latiora: cuiuslibet ramulo qui sæpè vnus, plerunq; terni vel quaterni, flosculus infidet vnicus, subcæruleus, deorsùm spectans formâ calathi ex vnico folio sexangulo, cui capitulum foraminulis pertusum, vt in campanulâ angustifoliâ succedit, in quo semen minutum. Hanc in Rhoeticis mōtibus, cū Italianam Anno 1577. peteremus, Septembri mense adhuc floribus onustam, inter saxa copiosiss. vidimus, nec maiorem inuenimus, quam cū Patauij Nobiliss. Iacobo Antonio Cortuso Patritio Patauino ostenderemus, Cantabricam Plinij nominauit.

VIII. Cam-

VIII.

Campanula Cymbalariae folijs.

Ex radice exigua albicante prodeunt caules palmares, & longiores, tenues, virides, qui mox in alios ramos brachiantur, folijs paucis, tenuibus, virentibus, subrotundis, hederaceis, vel penitus Cymbalariae folijs similibus, sine ordine, & longis pediculis caulibus adherentibus, floribus pallide caeruleis, oblongis, campanulae formam, quorum quilibet longo pediculo infidet: Semen non vidimus. Hanc ad nos Lutetiam Iohannes Henricus Cherlerus Philosophiae Doctor, & nunc in Academia Nemaufana Philosophiae Regius Professor, una cum pluribus alijs misit.

IX.

Campanula serpylli folia Iohannis Bauhini.

Hanc campanulam in Rhoetia ex rupibus dependentem collectam, Dn. Paschalis Gallus nunc Medicinae Doctor, (rei herbariae studiosiss. nobis q; in herbationibus in alterum annum comes) una cum alijs ex Italia ad nos sine nomine misit, quam licet nullus haecenus vel descripserit vel pinxerit, quod sciamus, prius tamen Campanulae serpyllifoliae nomine a fratre chariss. Iohanne Bauhino acceperamus cum sequenti descriptione. Campanula serpyllifolia, herbula est lignea vel fruticosa, ramulos multos serpylli habens in varios tenuiores diuisos: secundum quos foliola sunt sibi opposita, maiora quam in serpillo, quaedam etiam minora, erecata, non nihil pilosa, pediculis breuissimis. Ramuli desinunt in pediculos sine folijs longitudinis unius digiti, ac etiam paulo longiores, in quorum extremitatibus flores bini ternive deorsum nutantes, campanulas exprimentes, minores ungue parui digiti, coloris caerulei, si bene recordor. Eam plantam reperi in Rhoetia, aestate florentem in peregrinatione mea cum D. Gesneto. Haecenus Iohan. Bauhinus.

Campanula folijs vrticæ latissimis.

Hæc folijs duplo triplove est vulgata & sequenti maioribus, semipalmâ, longis, acuminatis, serratis, minus asperis: caule rotundo, viridi, tricubitali & altiore: floribus vulgatæ similibus, sed maioribus & radice simili. Hanc videtur expressisse Lobelus in suis Iconibus parte secunda pag. 278. Trachelij maioris Belgarum nomine. In horto Illustris. Ducis VVirttembergici, Montembelgardi collegimus.

XI.

Campanula folio vrticæ.

Vvularia (quod vux malis medeatur) maior Trago pag. 927. lib. 2. cap. 147.

Trachelium siue ceruicaria Lobel. obser. pag. 176. & icon. pag. 326.

Variat flore candido, dilute purpureo vel ad cæruleum inclinante.

Reperitur & strigosior, quare binæ figuræ apud Tabern. in icon. pag. 412. & 413.

XII.

Campanula folijs vrticæ, sed leuioribus.

Ceruicaria maior altera Dodo. fol. lat. pag. 164. pēpt. 2. lib. 1. cap. 9. sine icone.

XIII.

Campanula pratensis.

(icone.)

Vvularia exigua Trago pag. 926. lib. 2. cap. 147. sine

Tracheliū minus Lob. obs. pa. 176. & icon. pag. 326.

XIV.

Campanula folijs Echij.

Ceruicaria maior tenuifolia Thalyo in suâ Harcynia, pag. 32. Nondum vidimus iconem expressam.

XV.

Campanula folijs anchusæ.

Trachelium montanū Lugd. pag. 1202. lib. 10. ca. 71.

XVI.

Trachelium pumilum alpinum Clus. hist. Pann. pag. 687. lib. 4. cap. 13. sine iconc.

XVII.

Viola Mariana.

Rapi sylvestris genus maximū Gesn. de hort. pa. 276.

Viola Mariana Lob. obser. pag. 175. & icon. pag. 324.

Sunt qui Rapum sylvestre Dioscoridis; alij, eiusdem Raphanū sylvestrē: alij Medion Diosc. sed malè autumāt.

Variat flore nunc purpureo, cæruleo, nunc subalbido aut lacteo: Reperitur quoque flore pleno.

XVIII.

Viola Mariana laciniatis folijs peregrina.

Medium Dioscoridis, vel Mindiū Rhasis, Rauvvolff. in suo Itiner. num. 284. & ex eo Lugd. in appen. pag. 33.

LUNARIA.

A siliquarū forma quæ latæ, planæ & propemodū rotundę sunt, & Lunam non falcata, sed propè cōpletam referunt: vel à siliquarū medię membranę argēteo splendore, quo decidētibus per summam siccitatē cum semine ex vtraque parte membranīs, nitet.

I.

Lunaria maior siliqua rotunda.

Viola latifolia Dodo. fol. Gall. pag. 115. lib. 2. cap. 6.

Lunaria Gręca. Bolbonæ Lobel. obseru. pag. 174. & icon. pag. 322.

Thlaspi alterum Crateuæ censetur: alij ad Raphanum sylvestrē referūt: variat florib⁹ purpureis & subcæruleis.

II.

Lunaria maior altera.

Viola

Viola latifolia altera Dodo fol. lat. pag. 162. pemp. 2.
lib. 1. cap. 7. sine icone.

Minor est præcedenti & flore albo.

III.

Lunaria maior siliqua oblonga.

Lunaria Græca siliquis longis Gesn. hort. pag. 265.
b. & Lunaria odorata Gesn. de Lunarijs pag. 28.

Lunaria Raphanitis siue Bulbonæ radice rediuiua
Lobel. icon. parte 2. pag. 278.

IV.

Lunaria lutea aspera: ἄλυσσον Dioscoridis lib. 3. cap.
105. videtur.

Alysson Dodo. fol. Gal. pag. 81. lib. 1. cap. 70.

Lunariæ aliud genus aliquibus Alysson Dioscoridis
existimatum. Gesn. de Lunarijs pag. 29.

Alysson Dioscoridis putatum Lobel. obs. pag. 174.
& icon. pag. 323.

V.

Lunaria media seu Epimedium.

Epimedium Anguil. pag. 253. opin. 14. Lobel. obser.
pag. 176. & icon. pag. 325.

Dioscoridis lib. 4. ca. 19. ἐπιμηδιον censetur, & sanè nisi
florem fructumq; ferre negaret, idem dici posset; verum
& in Dictamno sic pronunciauit, cum tamen florem
habeat. Eodem habet & Plinius lib. 27. cap. 9. Epemeni-
dij nomine.

LUNARIA altera.

Lunariæ sequentes à foliorum forma nomē habent:
prima enim à folijs sinuatis Lunæ crescētis similib⁹
nomen adepta est: altera similiter eius formæ folia ob-
tinet, sed ex vna costa dependent, quorū singularia sub-
rotunda & lunata sunt, totidemque habere creduntur,
quot

quot Luna dies, & dicunt cum Luna augeri & decrescere: quam folijs nouendecim in Baldo natam obseruauimus.

I.

Lunaria oxalidis rotundæ folio.

Lunaria Magorum Arabum Lobel. obser. pag. 470. & icon. pag. 808.

Nondum hanc videre licuit.

II.

Lunaria minor racemosa.

Lunaria Trago pag. 914. lib. 2. cap. 138.

Lunaria racemosa Lob. obs. pa. 470. & icon. pa. 807.

Hanc aliqui Epipactidem Dioscoridis lib. 4. cap. 109. esse volunt. Columna Epimedium Dioscoridis censet.

Quibusdam Tragium secundum eiusdē lib. 4. c. 50.

III.

Lunaria racemosa ramosa.

Lunaria botryitis πολύφυλλο Thalyo. Harcyn. pag. 74. quid est?

An Lunaria minor ramosa. Clus. hist. Pann. pag. 511. lib. 3. cap. 24.

ERVCA ET SINAPI, eorumq; species.

ERUCA, quod vellicando linguam quasi erodat, ἔρ-
ζωμον Dioscoridi lib. 2. cap. 170. & Theophrasto 1.
hist. 9. dicitur: sic dictum ob suauitatem quæ ei in con-
diendis obsonijs inest, vt habetur apud Plinium lib. 20.
cap. 13. Sinapi verò σίνηπι Dioscoridi lib. 2. cap. 184. &
Theoph. 7. hist. 3. & 6. παρὰ τῆ σίνεοδαυ τῆς ὄπας, oculos enim
lædit: dicitur etiam Theoph. νάπι quasi immite ob uehe-
mentem eius acrimoniam: & Athenienses napy appel-
lasse autor est Plinius libr. 19. capit. 8. cui sinapi di-
citur.

Genera Erucæ duo habet Dioscorides. satium & agreste, cuius semine pro sinapi in Iberia vtantur: & Plinius vtrumque agnouit: is enim lib. 20. cap. 13. Erucæ syluestris meminit. At Theophrast. 7. hist. 4. inquit, Erucæ generis differentias omnino deesse volunt. Sinapi vnus meminit Dioscorides loc. cit. vt & Theophrastus 7. hist. 3. At Plinius lib. 19. cap. 8. Sinapi trium fecit generum, vnum gracile, alterum simile rapi folijs, tertium erucæ.

I.

Eruca latifolia alba: satiua Dioscoridis.

Eruca Brunfels. in fol. pag. 140. tom. 3. Rhap. 62. sine icone.

Eruca siue Rucula marina maior Trago pag. 107. lib. 1. cap. 32.

Eruca satiua Lob. obs. pag. 101. & icon. pag. 204.

Floribus albicantibus, aut pallidis.

II.

Eruca latifolia Anglica.

Eruca tertia Anglica Camer. hort. pag. 57.

III.

Eruca flore luteo maior syluestris: an Dioscoridis syluestris?

Eruca syluestris Lobel. obseru. pagin. 102. & icon. pag. 204.

IV.

Eruca flore luteo minor syluestris.

Sinapi primum genus syluestre Fuchf. icon. pagin. 305.

Eruca sylv. Fuchf. fol. lat. pag. 263. cap. 99.

V.

Eruca palustris luteo flore.

Eruca palustris minor Tabern. icon. pag. 447. & in fol. pag. 159. lib. 2. sect. 3. cap. 30.

VI.

Eruca palustris cærulea.

Hæc ante annos octodecim à nobis obseruata, hætenus quod sciam⁹ nec descripta nec picta, cuius breuem subiiciamus adumbrationem, suo tempore ipsam figuram, vnà cum alijs (nisi quis anteuertèrit, cùm in nostris herbationibus, studiosis ostendere consueuerimus) daturi. Ex radice oblongâ, tenui leuiter fibrosâ ex ruffo albicante, caulem modò vnum, modò plures, eosque palmares, aliquandò sesquipalmares striatos hirsutos emittit: ad quorum exortum folia, instar Irioidis alterius incaua & quasi circumrosa, hirsuta, aspera, sed longè breuiora & quintuplò angustiora, in caule verò brachiato ramulis aliquot, pauciora min⁹ incaua, & inferioribus aliquando latiora, sed breuiora: ad caulis latera & ramulorum extremis, flosculi eleganter cærulei, interdum dilutè cærulei quadrifolij, quibus siliquæ multæ oblongæ, tenues & leues succedunt, in quibus semen minutum acre.

Reperitur sæpè minor semipalmaris, radice longâ, tenui, non fibrosâ, ad quam folia per terram sparsa, hirsuta, aspera, forma *Bursæ pastoris minoris* similia: caulis vnicus hirsutus, exiguis ramulis, quibus flores cærulei insident, ex quibus siliquæ oblongæ, tenues. Hæcque multò est elegantior maiore.

Prouenit vtraq; apud nos locis arenosis, & quidem ijs quæ *Birsa* alluit, ad *S. Iacobum* & trans pontem *Münchenstein* ad læuam, inter lapides & arenam: quibusdam locis etiam in muris prouenit.

VII.

Sinapi rapifolio luteo semine: fortè *Diosc.* & *Theophrasti*: alterum *Plinij*.

Sinapi primum Matth. fol. lat. pag. 393. lib. 2. ca. 148.
& icon. 4. pag. 308.

Sinapi satium, Erucæ aut rapi folio Lob. obser. pag.
100. & icon. pag. 202.

IX.

Sinapi apij folio : Sinapi gracile Plinio.

Sinapi Brunfello fol. pag. 140. tom. 3. Rhaps. 61. sine
icone. at in 4. pag. 196. cum icone.

Sinapi luteum satium alterum pullo seu fusco semi-
ne Trago pag. 101. lib. 1. cap. 32.

Sinapi agreste apij aut potius laueris folio Lobel.
obser. pag. 100. & icon. pag. 203.

In semine differentia apparet. aliud enim subrufo,
aliud albo est.

IX.

Sinapi bursæ folio.

Eruca siue Rucula marina minor, & Sinapi 9. Trago
pag. 103. lib. 1. cap. 32.

Sinapi sylvestre minus, Bursæ pastoris folio, Lob. obs.
pag. 101. & icon. pag. 203.

Luteo & albo flore est.

X.

Sinapi flore purpureo umbellato.

Sinapi alterum agreste nostras Fabio Columnæ pag.
27. partis secundæ.

XI.

Sinapi hyssopi folio.

Sinapi amarum Dalechampij Lugd. pag. 647. lib. 5.
cap. 39.

XII.

Sinapi alpinum minimum.

Plantula Cardamines æmula Clus. hist. Pann. pa. 458.
lib. 3. cap. 8.

Hoc in Baldo collectum à Dn. D. Zvvingero accepimus.

XIII.

Sinapi paruum siliqua aspera.

Herba est parua, sex digitos vix excedens, folia habet eruce minori similia ab vna radice multa, acria: cauliculi in aliquot ramulos diuiduntur, quibus parui flores insident, succedunt siliquæ multæ, longæ satis magnæ, asperæ, ad latera ita diuaticatæ, vt vix se contingant. Circa Monspelium prouenit, vbi frater Io. Bauhinus collegit & sinapi paruum Monspeffalanum siliqua aspera nominat, cuius etiam est descriptio.

XIV.

Eruca angustifolia.

Eruca syluestris angustifolia Lobel. obseru. pag. 102. & icon. pag. 205.

XV.

Eruca echinata siliqua.

Hanc Monspelij Anno 1579. vbi collegissemus sic descripsimus. Ex radice semipalmari crassiuscula leuiter fibrata, albicante, caules ad exortum purpurascetes, terni quaternive cubitales, rotundi striati asperi, in ramos alios brachiati exurgunt: ad quorum partem infernam. folia obseruantur pauca, oblonga, sinuata, hirsuta, aspera, bina ternave simul iuncta: in superiore caulium parte penè nulla, præsertim cum iam siliquis onusti sunt: florem habet paruum luteum quinquefolium, quibus succedunt siliquæ (vbi maturuerint) durissime quadrangulæ in acutum rigidumq; apicem desinentes, quæ non hirsutæ sunt, sed quælibet oblongo pediculo insidens, latera quatuor eleuata ad formam alarum perceæ piscis, obtinct, quorum quodlibet in medio sinum ostendit: his per longum dissectis, vtrinque duæ cõspiciuntur cap-

sulæ distinctæ, in quarum qualibet, semen vnicum, rufum, cochleæ instar conuolutum, acuminatum, acre.

Hanc Monspeffuli in agris collegimus, Iunio mense florentem (licet & citiùs & seriùs floreat) & siliquas ferentem. Dicitur autem Sinapi echinatum auctori Herbarij Lugdun. pag. 647. lib. 5. cap. 39. verùm cùm non sufficienter descripserit, nec siliquas echinatas pinxerit, lubuit descriptionem nostram adijcere, cùm de ea nemo hætenus egerit.

XVI.

Eruca marina siliqua hastæ cuspidi simili.

Cakile Serapionis Anguillaræ pag. 227. Iud. 13.

Cakile Serapionis Erucaefolio Napiflore Lob. icon. pag. 223.

Magis placet figura quæ habetur in Herbario Lugd. pag. 1393. lib. 12. cap. 29. nomine Nasturtij maritimi, licet tres proponat huius plântæ figuras, triaq; nomina, vtpote alterum pag. 1394. Eruca maritimi: tertium pag. 1395. Cakile Serapionis nomine. Sed quænam plântæ licet eadem sub diuersis nominibus & iconibus, modò diuersis, modò ijsdem bis terve apud Lugdunensem positæ sint, peculiari loco monebimus, cùm ex eo volumine plus quàm trecentæ figuræ sine operis damno, auferri possint.

R E S E D A.

Reseda, à sedandis doloribus dicta censetur: collectiones namq; & inflammationes omnes discutere ipsam Resedam scribit Plinius lib. 28. cap. 12. vbi hæc subiungit: qui curant ea, addunt hæc verba. Reseda, morbos reseda, scisne scisne quis hic pullos egerit? radices nec caput, nec pedes habeant: hæc ter dicunt, totiesq; despunnit. Erucis subiecimus, propter saporem erucæ similem, dein etiam cùm à quibusdam Eruca dicatur, & ex Erucarū syluestrium genere censeatur: alij ad Sesamoides referunt.

Reseda lutea.

Reseda quam Sesamoides maius Ghinus vocabat Gesn. de hort. pag. 266. in lutea.

Reseda maxima perperam Picnomon Anguillaræ, Lobel. obseru. pag. 110. & icon. pag. 222.

Hanc, pro vt apud nos prouenit Tabernæ. icon. pag. 111. Resedæ latifoliæ nomine, quo ad folia, Lobelus quo ad flores & filiquas optimè pingit.

II.

Reseda alba.

Reseda Plinij Neotericorum, Belgis Eruca peregrina Italica vel Catabrica Aduers. pag. 76. Lob. icon. pa. 222.

Reperitur folijs simplicioribus, & in vnoquoq; pediculo plurimis.

III.

Resedæ affinis.

Phyteuma Monspeliensium Gesn. de hort. pag. 266. in lutea, Aduers. pag. 320. & Lobel. icon. pag. 718.

Variat folijs vt & Reseda, cuius nomine apud Lugdun. pag. 1198. lib. 10. cap. 56. duæ icones habentur.

BARBAREA.

B Arbarea, *Ψαδοβέρβιον* Dioscoridis lib. 4. cap. 125. & Plinij lib. 24. cap. 16. censetur, & à quibusdam ad Sinapi, ab alijs ad Erucam; ab alijs ad Nasturtiū refertur: quibusdam & sideritis latissimo folio Plinij lib. 25. ca. 5.

I.

Barbarea maior.

Herba S. Barbaræ & Sinapi agreste quintum Trag. pag. 101. lib. 1. cap. 32.

Barbarea siue Pseudobunias Lobe. obseru. pag. 104. & icon. pag. 207.

Variat hæc foliorum magnitudine & aliquantum for-
ma,

ma, siquidem paulò acutiora sint eius, quæ in hortis colitur, quare Tabernæm. icon. pag. 451. & 452. illam marem, hanc foeminam facit: folia etiam tandem rubent & nigrescunt.

II.

Barbarea minor.

Barbarea minor. Herba S. Alberti Bononiensium Lobel. obser. pag. 104. sine icone.

Icone expressam nondum vidimus.

ERYSIMUM.

ERysimum ἐρύσιμον Diosc. lib. 2. cap. 188. Quidam διὰ τῆς ἐρείκειν, id est, multiplici foliorum sectione: alij quasi ἐρίπιμον, quod est pretiosum: alij διὰ τῆς ἐρῶειν, quod ob suam caliditatem trahendi facultate præditum sit, dictum volunt. Hoc sinapi est sapore, multis que sinapi species nominatur, cuius sylvestris species est. Plinius lib. 22. cap. 25. Irionem dicit à Græcis Erysimon vocari, ubi herbam Erysimon à Dioscoride descriptam, confundit cum Erysimio fruge, cuius Theophrastus 8. hist. 1. & 4. de causis plant. 16. meminit, Trionū Gaza vertit.

I. ἑρύσιμον ἰρίον.

Erysimum (sive Irio) vulgatum.

Hierobotane foemina Brunfel. in 4. pag. 105.

Verbena foemina & sinapi septimum Trago pag. 102. lib. 1. cap. 32.

Irio siue Erysimum Dioscoridis Aduers. pag. 69. & Lobelicon. pag. 206.

II.

Erysimum alterum siliquis Erucae.

Erysimon 2. Tabern. pag. 162. lib. 2. sect. 3. cap. 31. & icon. pag. 449.

III.

Erysimum plurima cornicula iuncta habens:

Irio

Irio alter Matthiol. fol. lat. pag. 398. lib. 2. cap. 152. & icon. 4. pag. 319. Irio alter vulgaris.

Erysimum alterum Italicum & Matthioli Lobel. obseru. pag. 103. & icon. pag. 206.

IV.

Erysimo similis læuis laciniata floribus luteis.

Herba S. Alberti Cæsalp. pag. 361. lib. 8. cap. 65.

V.

Erysimo similis hirsuta non laciniata floribus albis.

Barbarea muralis Ioh. Bauhino libello de plantis à Sanctis denominatis pag. 9. qui solus hanc descripsit, quantum hætenus ex auctorum lectione assequi potuimus. Hanc cum Patauij D. Guilandino ostēdissemus, Dryophanon Plinij, cuius lib. 28. cap. 9. meminit, & Drabam alterā nobis nominauit: at nobiliss. Cortusus Erysimum tertiū vocabat. In nostris muris frequens est.

IBERIS.

Iβερὶς ἢ καρδαμανλική Dioscor. lib. 1. cap. 189. & Plinius Iberidis diuersis in locis meminit ipsius remedia enarrans.

Iberis.

Iberis Matth. icon. 4. pag. 162. & fol. lat. pag. 213. lib. 1. cap. 147.

Lepidium Pauli & Plinij vulgò piperitis eidem icon. 4. pag. 346. & fol. lat. pag. 418. lib. 2. cap. 170. vna icon est vtriusque.

Iberis Cardamantica Lobel. obseru. pag. 111. & icon. pag. 223.

LEPIDIVM.

Λεπίδιον Dioscorides lib. 2. cap. 205. proposuit: sic dictum, quòd λεπίδας seu squammas & maculas faciei deleat, vel ἀπὸ τῆς λεπίζου, id est, ἐκδέρου dictum, quòd

vrenti acrimonia sua vlceret, excoriet, decorticet, eaque facultate vel ferro notas fronti feruorum iniustas deleat, ex Columella. Lepidium Plinio lib. 20. cap. 17.

I.

Lepidium latifolium.

Piperitis Brunfel. fol. lat. pag. 120. tom. 3. Rhap. 46: & icon. 4. pag. 279.

Lepidium siue Piperitis Trago pag. 88. lib. 1. cap. 28.

Raphanus syluestris officinarum, Lepidium Aeginetæ Lobel. obseru. pag. 172: & icon. pag. 318.

II.

Lepidium glastifolium.

Lepidium annuū Lob. obs. append. & icon. pag. 321.

III.

Lepidium tertium seu Dentillaria.

Herba S. Antonij Romæ Gesn. in Chamænerio.

Dentaria siue Dentillaria Rondeletij, & Narbonensium Aduers. pag. 136. & Lobel. icon. pag. 321.

Plumbago quorundam Clus. hist. Hisp. pag. 434. lib. 2. cap. 73.

Sunt qui Molybdænam, id est, Plumbaginem Plinij lib. 25. cap. 13. esse velint: quibusdam tamen videtur Plinium Diptacum secundum intelligere: alij Glastum syluestre vocant, alij Limonium falsum, à foliorum forma. Non desunt qui Enneaphyllon Plinij lib. 27. cap. 9. esse velint.

DRACUNCULVS ESCULENTVS.

TArchon Simeoni Sethi libel. de aliment. facult. dicitur, reliquis Græcis & Mauritanis indicta; aliqui ad Drabam, alij ad Chrysocomam Dioscoridis referūt.

I.

Dracunculus hortensis integro folio.

Dra-

Dracunculus Matth. fol. lat. pag. 410. lib. 2. cap. 161.
 & Dracunculus hortensis eidem icon. 4. pag. 335.
 Draco Lobel. obseru. pag. 243. & icon. pag. 455.

II.

Dracunculus aquaticus ferrato folio.

Pyrethrum Brunfels. in 4. pag. 257. quoad iconem,
 non descriptionem.

Tanacetum album seu acutum Trago pag. 159.
 lib. 1. cap. 51.

Ptarmica, siue Ptarmica folio Tاراconis Lob. obser.
 pag. 243: & icon. pag. 455.

CAPSICVM SEV PIPER

Indicum.

KΑΨΙΧΩΝ Actuatio, fortè quod semē comestum mor-
 deat, à κάπτω mordeo. Zinziber caninum Auicennæ
 creditur. Plinio lib. 19. cap. 12. Siliquastrum quòd ob
 piperis saporem piperitidis nomine sit acceptum.

Differentiæ huius aliquot notantur, in fructu ratio-
 ne formæ & coloris: coloris quidem, qui in initio alijs
 niger, alijs viridis, in maturitate autem, aut croceus aut
 rubicundus. Figura alijs longa, eaq; vel crassa, vel graci-
 lis & incuruata: alijs breuis, eaq; lata cordata, vel rotun-
 da cerasi forma: deniq; & piloso caule.

I.

Capficum siliquis longis recuruis.

Capficum oblongius Fuchf. icon. 8. pag. 426. & sili-
 quastrum tertium eidem fol. lat. pag. 733. cap. 280.

Siliquastrum Trago pag. 928. lib. 2. cap. 148. qui vna
 figura tres species proponit.

II.

Capficum siliquis oblongis.

Capficon rubeum & nigrum Fuch. icon. 8. pag. 425.
& fliquaſtrum maius & minus Eidem fol. lat. pag. 732.
cap. 280.

Capficum, piper Indicum longioribus filiquis Lob.
obſeru. pag. 172. & Capficum Actuarij ſiue caninum
zinziber Auicennæ. Eidem icon. pag. 316.

III. *capficum caule piloso non*

Capficum pilolo caule.

Piper Indicum caule pilis albis prædito, latioribus
folijs, fructu longo, plerunq; in acuminatum longum
appendicem definentem, flore quoq; quàm in alio maio-
re Camer. hort. pag. 127.

IV.

Capficum filiquis latis cordatis.

Capficum latum Fuch. icon. 8. pag. 427. & Siliqua-
ſtrum quartum eidem fol. lat. pag. 734. cap. 280.

Capficum filiquis rotundis cerasi forma.

Capficum breuioribus filiquis Lob. obſeru. pag. 172.
& Capficum, piper Indicũ, breuioribus filiquis Eidem
icon. pag. 317.

Capficum Braſilianum Cluſio in ſuis notis in Mo-
nardem pag. 73.

Aliquando latioribus, aliquando anguſtioribus eſt
folijs, hoc pingit Tabern. icon. pag. 859. Siliquaſtri ro-
tundi anguſtifolij nomine. Hocq; plerunq; ſurrectis eſt
cauliculis.

HYDR O P I P E R.

Y Δροπέπερ Dioscoridi lib. 2. cap. 191. à loco & ſapo-
re nomen habet, quaſi dicas, Piper aquaticum:
Perſicaria, à foliorum forma Latinis. Verũ Perſicaria
alia acris, alia mitis eſt: & quæ mitis, alia maculoſa, alia
non maculoſa, nulla ratione alia diſtingui poteſt.

I.

Perficaria vrens, seu Hydropiper.

Pulicaria mascula Brunfel. fol. lat. pag. 18. Tom. 2.

Rhap. 3. & Perficariam as Eidem in 4. pag. 154.

Hydropiperi Perficaria Hydropiper Lobel. obs pag. 170. & icon. pag. 315.

Variat floribus aut candidis, aut purpureis.

II.

Perficaria mitis maculosa, & non maculosa.

Pulicaria foemina Brunfel. fol. lat. pag. 19. Tom. 2.

Rhap. 3. & Perficaria foemina eidem in 4. pag. 155.

Perficaria mitis Lobel. obs pag. 170. & icon. pag. 315.

Hæc quibusdam plumbaga Plinij lib. 25. cap. 13. censetur: alijs Brittannica seu Bretanica, quæ & Betonica Dioscoridis, quod caput à recentioribus tanquam spurium est deletum: & Britannica Plinij lib. 25. cap. 3. alijs Lapathum quoddam videtur. Variat floribus candidis, frequentius namque purpurascens sunt.

III.

Perficaria minor.

Perficaria pusilla repens Lobel. obs pag. 171. & icon. pag. 316.

Floribus est albis aut purpureis.

SECTIO SECVNDA.

NASTVRTIVM: THLASPI: COCHLEARIA: BVRSAPASTORIS:

MYASRYM: DRABA.

NASTVRTIVM, & eius species.

ASTVRTIVM, καρδάμον Dioscoridi lib. 2. cap. 185. Theophrasto 7. hist. 1. quasi καρδάμον, quia calore & acrimonia sua caput tenet: quibusdam δὲ τῆς καρδίας, quòd corda-

tos & prudentes faciat: vel potius quòd cor foueat & in syncope Cordiaca dicta, plurimum valeat. Latinis verò Nasturtium dictum à naribus torquendis, quod odore & feminis acrimonia sternutamenta prouocet: hinc Plinio lib. 19. cap. 8. dicitur à nauium tormento, velut torporem excitans: sic & Varroni in Pappo.

Genera Theophrastus 4. histo. 7. planè esse dixit, at Dioscorides, tantum Nasturtium Babylonicum optimum esse scribit. Plinius lib. 20. cap. 13. duo fecit genera, hortense siue satium, quod latioribus est folijs, & syluestre: illud album, hoc nigrū, alij de semine eum loqui censemus. Dioscorides verò syluestris non meminit, at nec albi, nigriq; feminis. Diuidimus in hortense, pratense, aquaticum & montanum.

I.
Nasturtium aquaticum primum.

Nasturtium aquaticum secundum Trago pag. 82. lib. 1. cap. 26.

Crateuæ Sion Erucefolium Lobel. obser. pag. 105. & icon. pag. 209.

Alijs placet Nasturtium, alijs Sisymbrium, alijs Sion appellare, quibus nominibus & tēpore Dioscoridis donabatur. Et hoc est σισύμβριον ἕτερον, aut καρδαμίνη, quod gustu nasturtium representet Dioscoridi lib. 2. ca. 156. & Plinij fortè lib. 20. cap. 22.

Variat pro vtriuulis altioribus vel aridioribus enascitur. Illud, folijs ferè terebinthi magnitudine: hoc triplo minoribus. quamuis viribus non discrepent.

II.
Nasturtium aquaticum flore maiore.

Sium vulgare Matth. fol. lat. pag. 352. lib. 2. cap. 120. & icon. 4. pag. 240.

Sion Matthioli & Italarum Lobel. obseru. pag. 106. & icon. pag. 209.

III. Nastur-

III.

Nasturtium aquaticum minimum. (ca. 44.

Cardamine quarta Dalechampij Lugd. pag. 659. li. 5.

Variat magnitudine & paruitate, fortè ratione loci. nam in aquaticis maior est: in vinetis verò VVilentibus riguis, vbi copiosè obseruauimus, minor multò, vt & Patauinū. Camerarius apud Matthiolum, remotâ figurâ sisymbrij aquatici alterius, quod Matthiolus proposuerat, hoc in eius locum substituit.

IV.

Nasturtium pratense vulgatius.

Nasturtium pratense vel 3. Trago pa. 83. li. 1. cap. 26.

Cardamine altera siue sisymbrium cardamine secundum Lobel. obser. pag. 106. & icon. pag. 210.

Variat flore, qui communiter ex candido leuiter purpurascit, aliquādo prorsus albus est. Figura Tragi, Fuchsi & Matth. in 4. pag. 244. cum ea, quæ apud nos prouenit, melius quàm Lobel. & Dodonæi conuenit. Non tamen differentia inter Tragi seu Matthioli & Lobelij constituenda, vt fecit Tabernemontanus, qui icon. pag. 452. sub Cardamine 1. Iconē ad imitationē Lobelij, & pag. 455. sub sisymbrio aquatico 2. ad similitudinē figuræ Matthioli iconē effinxit. Flore etiam pleno habetur.

V.

Nasturtium pratense alterum.

Cardamine siue sisymbrium alterum Dioscoridis Lob. obser. pag. 106. & icon. pag. 210.

Et hæc florum colore variat: cuius nomine Tabernæ. icon. pag. 453. duas icones nomine Cardaminæ 2. & Cardaminę 2. species altera floribus lacteis habet.

VI.

Nasturtium Alpinum trifolium.

Cardamine trifolia Lob. obs. pag. 107. & icō. pa. 211.

VII.

Nasturtium alpinum minimum primum.

Cardamine alpina minima Clus. hist. Pann. pag. 457.
lib. 3. cap. 8.

Hoc D. Doctor Iacobus Zvvingerus ex Italiâ vnâ
cum pluribus alijs misit.

VIII.

Nasturtium alpinum minimum secundum siliquâ
oblongâ.

Inter plâtas Fratris Ioh. Bauhini Illustris Ducis VVir-
tenbergici Medici ord. obseruauimus, qui hoc pacto
descripsit. Nasturtiolum lōgâ siliquâ folio rutaceo, par-
uula herba, vix ad duas vncias digiti perueniens: radix
vibrosa: folia diuisa rutacea ferè, flores satis magni albi,
si bene recordor: quibus succedunt siliquæ parux lon-
gæ. Florebat Iulio, in Rhoetia: descriptum ex herba
sicca. Hoc Doctor Theodorus Collado, Lausanensis
Medicus ex Rhoetia nobis attulit quod palmi altitudi-
nem æquat, folijs Rhesedæ vulgaris.

IX.

Nasturtium alpinum minimum 3. capsulâ nasturtij
hortensis.

Hoc quoque inter suas plantas habet Ioh. Bauhinus,
quod ex sicca planta sic descripsit.

Nasturtiolum inueni in Rhoetia mōte Nombre, pro-
pè balnea Wormbs: minima planta, vix ad duas vncias
digiti perueniens, folia parua simplicia, quatenus ob-
seruauit vngue breuiora multò, angusta, crassa, flosculi
parui, albi, vt existimo: in cauliculorum summitatibus
capsulæ, at magnæ pro proportione herbæ, similes Na-
sturtio hortensi: Radix lignosa, non valdè fibrosa. Ac-
state florebat & siliquas habebat.

X.

Nasturtium hortense latifolium.

Nasturtij

Nasturtij Dioscoridis nomine Ioh. Bauhinus misit, cum hac descriptione: Nasturtium latifolium Dioscoridæum voco nasturtij genus, cui folia non diuisa aut laciniata vt in vulgari, sed longa, integra, serrata, similia folijs Iberidis veræ, maiora tamen multò, si loco bene culto proueniat: superiora folia cum floribus & capsulis similia sunt vulgari, sicuti & color & sapor. Colui in hortis meis à triginta annis, & hyemem facilè perfert. Hæc ille. Huius folium suo Nasturtio Camer. apud Matth. in 4. pag. 335. adpingit: fortè & hoc Nasturtij Hispanici nomine Tabern. fol. 163. lib. 2. sect. 3. cap. 32. & icon. pag. 450. exprimere voluit: at figura non conuenit.

XI.

Nasturtium hortense commune: Nasturtium album Plinio.

Nasturtium Brunfel. fol. pag. 77. tom. 2. Rhaps. 20. & 4. pag. 193. & Lobel. obser. pag. 107

Cardamon Nasturtium hortense Lob. icon. pag. 212.

Aliud est folijs simplicibus, quod læue & albius vel subhirsutum, minusq; album: aliud folijs valdè diuisis, hoc maius & minus, illud crispum & non crispum.

XII.

Nasturtium hortense crispum.

Elegantissimum hoc nasturtium cum communi conueniens, nisi quòd folijs sit latioribus & crispatis: in fratris Iohan. Bauhini horto collegimus.

XIII.

Nasturtium hortense minus.

Nasturtium hortense folijs valdè diuisis minus Gesn. de hort. pag. 294.

XIV.

Nasturtium syluestre crucæ affine.

Nasturtium sylu. Clus. hist. Hisp. pag. 413. lib. 2. ca. 67.
 Eruca nasturtio cognata tenuifolia Lobel. obs. pag.
 102. & icon. pag. 205.

XV.

Nasturtium syluestre mynophyllon.
 Seriphium Germanicum Trago pa. 338. li. 1. ca. 111.
 Sophia Chirurgorū Lob. obs. pa. 426. & icō. pa. 738.
 Hoc latiore & angustiore folio reperitur, quare duas
 figuras habet Tabernæmon. icon. pag. 6. & 7. Thalictri
 nomine, sed Dioscoridis de quo lib. 4. cap. 98. egit non
 est: nec etiam Seriphium absinthium, vt aliqui volunt.

ALLIARIA.

Sic dicta, eò quòd folia digitis comminuta, Allium
 redoleant, seu porrum sectiuū cum Nasturtio. Qui-
 busdam Thlaspidium secundum Crateuæ: alijs Alecto-
 rolophos Plinij lib. 25. cap. 5.

Alliaria.

Alliaria, Thlaspidium cornutum Trago pag. 86. lib. 1.
 cap. 27.

Alliaria Lob. obs. pag. 285. & icon. pag. 530.

Reperitur aliquando folio latissimo & subrotundo.

THLASPI, & eius species.

Nasturtio subiungit Dioscorides lib. 2. cap. 186.
 θλάσπι, quod nomen accepit à fructus forma, qui
 velut infractus & contusus, à θχᾶν, quod est infringo. ἢ
 θλάσπιδιον, quasi fractum clypeatum: ἢ σίνιπι ἄγγελον.

Genera duo proposuit Dioscorides & Plinius li. 28.
 cap. 13. alterum angustis folijs: alterum latis, quod Per-
 sicum sinapi Crateuæ dicatur, hicq; Raphanus rusticanus
 fortè erit. At recentiores plures agnouère differentias.

I.

Thlaspi nasturtij folio peregrinum.

Thlaspi alterum minus vmbellatum Nasturtij hortē-
 sis fo-

II.

Thlaspi folijs & siliquis latis.

Thlaspi 1. & Thlaspi Dioscoridis Dodon. fol. Gall. pag. 436. lib. 5. cap. 62.

Thlaspi Dioscoridis Drabe & Chamelinæ folio Lob. icon. pag. 212.

III.

Thlaspi folio acuto.

Thlaspi primum Matthiol. fol. lat. pag. 395. lib. 2. cap. 150. & icon. 4. pag. 312.

Thlaspi vulgatissimū Vaccariæ folio Lob. obser. pag. 108. & icon. pag. 213.

Hoc Matthiolus, Lobelus, Dodo. edit. lat. pingunt folijs non crenatis: at Tragus pag. 87. Fuchsius pa. 306. Lonicerus pag. 196. Dodon. edit. Gall. pag. 436. Tabernæmontanus icon. pag. 458. folijs serratis pingunt, quemadmodum apud nos prouenit, nec licuit hætenus figuræ Lobelij similem videre.

IV.

Thlaspi glasti folio.

Thlaspi primum vel montanum peltatum Clus. hist. Pann. pag. 465. lib. 3. cap. 10.

Thlaspi Pannonicum Lobel. icon. pag. 219.

V.

Thlaspi perfoliatæ siue Brassicæ cæpestris folio mai^o.

Ex radice oblōgâ, tenui, fibrosâ & albâ, caules quaterni, quini, plures paucioresve palmares & sesquipalmares, exurgūt: folijs aliquot satis latis, supra terrā sparsis, Brassicæ cæpestris folijs forma & colore similibus, q̄ verò in caulibus obseruantur acutiora sunt & latiore basi ipsum cōplectūtur, ita vt quædā quasi à caule p̄forari videant̄: floribus donatur albis Bursæ pastoris similibus,

qui summis caulibus infident : quibus succedunt capsulæ: bursæ pastoris similes, leuiter superiori parte fissæ, quæ in duas thecas diuiduntur, quibus cõmuniter tria grana rufescētia & acria insunt. Prouenit apud nos copiosè in agris ad Rhenum sitis, vbi Birsa influit. Maio Iunio quæ; florens. Hoc describere visum fuit, cùm ipsius descriptionem hæctenus non legerimus, licet figuram satis commodam nobis proposuerit Tabernæmontanus fol. pag. 173. lib. 2. sect. 3. cap. 38. & icon. pag. 462. Thlaspi oleracei nomine: at loco descriptionis habet hæc verba: primò penitūs simile, & omnibus bene notum. Quod si ita est, cur bis pinxit: at non ita esse, conferenti propositam descriptionem nostram cum primo Thlaspi, patebit: siquidem primum, Thlaspi folijs sit oblongis: hoc verò subrotundis, capsulæ illius quadruplo, huius sint latiores.

VI.

Thlaspi brassicæ campestris folio minus.

Thlaspi pumilum vel montanum minus Clus. hist. Pann. pag. 469. lib. 3. cap. 10.

Si cui placuerit idem dicere, non pugnauerimus, quamuis & Tabernæmontanus ex Clusio hoc pingat à priori diuersum.

VII.

Thlaspi folio rotundo.

Thlaspi rotundifoliū Thuringiæ Camer. hort. pa. 168.

VIII.

Thlaspi Bellidis cæruleæ folio. (li. 3. ca. 10.

Thlaspi secundum & Badēse Clus. hist. Pann. pa. 467.

IX.

Thlaspi album supinum Lobel. icon. pag. 219.

X.

Thlaspi alpinum.

Thlas-

Thlaspi tertium saxatile Camer. in epist. Matth. pag. 338. quod enim Matthiolus icon. 4. pag. 314. p Thlaspi tertio pingit, non rectè exprimit folia, quæ nimis longa & acuta, quare Camerarij figura nobis probatur ex plâ-tæ viridis (quam in monte Wasserfall copiosè collegimus) cum figurâ collatione.

XI.

Thlaspi repens hederæ folio.

Hederaceum Thlaspi Lobel. obser. pag. 338. & icon. pag. 615.

Hoc nondum videre licuit.

XII.

Thlaspi Alexandrinum Cortusi Ioh. Bauhino.

Planta est elegantissima do drantalis, ex radice singulari, quatuor & plures caules profert, qui in ramulos subdiuiduntur, ad singulas diuisiones in superioribus partibus, folia velut perfoliatæ subrotunda ramulos ambientia: in ramulorum extremitatibus ex pediculis dependent siliquæ plurimæ circinatae ferè quales in Thlaspi tenuifolio Fuchsio, eo que ordine, sed maiores. Nasturtij vulgaris ferè magnitudine, in oblongum angulum desinentes cum cuspide: finduntur in duas partes & membranulam tenuem relinquunt. Aliquid similitudinis cum Thlaspi Hederaceo Lobeli habet. Hæc à Fratre habemus, apud quem plantam siccam vidimus, quam à Nobiliss. Cortuso Thlaspi Alessandrino nomine accepit.

XIII.

Thlaspi umbellatum Creticum Iberidis folio.

Arabis siue Draba Dod. fol. Gal. pag. 438. lib. 5. c. 63.

Thlaspi Candiaë umbellatum Iberidis folio Lob. obseru. pag. 108. & icon. pag. 216.

Quibusdam Dryophanon Plinij lib. 27. cap. 9. alijs

Draba Dioscoridis lib. 2. cap. 187. & sanè descriptio in plurimis conuenit.

Flore est purpureo, aliquãdo subalbo: & luteo flore haberi in horto Bēbiano, ex eius horti catalogo colligim⁹.

XIV.

Thlaspi umbellatum aruense Iberidis folio.

Ex radice breui albicante fibrosâ, caulem emittit pedalem, qui paulò supra radicem in ramos quaternos, quinos, plures, paucioresq; diuiditur, hiq; in summo in tenues ramulos brachiantur, ita vt arbusculam referat: quos folia quasi alternatim posita oblonga angusta Iberidis foliorum modo incisa, centaurij instar amara: fastigiantibus muscarijs cum floribus è cæruleo alboq; permixtis (rariùs penitùs albis vel flauescētibus) vtrisque dilutis: quibus succedunt capsulæ parue superiore parte fissæ ac infractæ, semen paruum acre continentes.

Prouenit in agris nostris frumentaceis passim, Iunio florens.

Huius Tragus sub Thlaspidio tertio meminit pa. 85. lib. 1. cap. 27. sine icone, sed quia adeò breuis, placuit integram descriptionem proponere. Et hoc illud est, quod Thlaspi amari nomine Tabern. fol. pag. 173. lib. 2. sect. 3. cap. 38. pingit, & pag. 175. his verbis describit, Decimum caulem acquirit tenuem, sed robustum, cui albi flores instar coronæ insident, ex quibus verbis colligi ne quid possit, perpendant lectores.

XV.

Thlaspi ocimastri folio.

Thlaspi primum Dalechampiij Lugd. pag. 1180. lib. 10. cap. 54. sine icone.

XVI.

Thlaspi leucoij folio nicano.

Thlaspi montanū candidum Lugd. pag. 1180. lib. 10. cap. 54.

Hoc

Hoc inter fratris Ioh. Bauhini plantas tantum obseruauimus.

XVII.

Thlaspi folio nicano flore albo.

Thlaspi nicanum Mechliniense Lob. obser. pag. 108. & icon. pag. 216.

Hoc Thlaspi Cretici albi nomine ex Italiâ Doctor Zvvingerus misit.

XVIII.

Thlaspi nicanum fruticosum Fræconiæ Camer. hort. pag. 168. non nouimus.

XIX.

Thlaspi villosum.

Radix tenuis oblonga albicans, in caulem pedalem vnicum rotundum villosum abit, ad cuius exortum folia octo vel decem humi strata, longis pediculis donata, cuspidate orbiculata, hirsuta: quæ verò caulem cingunt, longè breuiora sunt, pediculis carent, & latiore basi ipsum amplectuntur, quorum quædam leuiter sunt crenata: flores obtinet albos quatuor foliolis cõpositos, quibus succedunt siliquæ satis magnæ, hirsutæ, compressæ, superiore parte fissæ, ex quarum medio apex prodit, vtriculis duobus donantur, & in singulis granula aliquot rufescentia, acri sapore prædita, continentur. Nusquam quàm in horto Patauino Medico vidimus, illudq; Anno 1577. collegimus, quod cum hirsutie canescat, Thlaspi villosum appellamus, eiusq; nec descriptionem nec iconem hætenus vidimus. Dn. Guilandinus horti Medici præfectus, Thlaspi pilosum nominare solebat: quod cum Nobiliss. D. Iacobo Antonio Cortuso patr. Patau. ostendissemus, referebat huius semen olim in Italia pro veri Thlaspeos semine vsurpatum fuisse.

XX.

Thlaspi montanum luteum.

Thlaspi supinum luteum Lobel. icon. pag. 220.

XXI.

Thlaspi alysson dictum primum.

Alysson Matth. fol. lat. pag. 538. lib. 3. cap. 89. & icon. 4. pag. 498.

Thlaspi græcum propinquius fortè Dioscor. Polygonati folio, aut oleæ, lentis semine, Lob. icon. pag. 213.

Flosculis albis, interdum luteis.

XXII.

Thlaspi alysson dictum alterum & maritimum.

Thlaspi Narbonense centunculi angustifolio, Alysson Italicorum Aduers. pag. 75. & Lobel. icon. pag. 215.

Etsi Lobelus velit hoc idem esse cum Italicorum alysson, variat tamen. hoc enim ab Italico differt, folijs angustioribus, rarioribus, siliquis minoribus longioribus, quod optimè exprimitur ab auctore herbarij Lugdun. pag. 1393. lib. 12. cap. 30. Thlaspi maritimi Dalechampij nomine: vtrunq; enim in loco natali collegimus, & inter plantas reseruamus.

XXIII.

Thlaspi alysson dictum tertium luteum.

Alyssum minus. Dalechampij Lugdun. pag. 1142. lib. 10. cap. 26.

XXIV.

Thlaspi biscutatatum maius folio crasso hirsutissimo.

Thlaspi paruū Hieracifoliū siue Lunaria lutea Montpelienisium, Aduers. pag. 74. & Lobel. icon. pag. 214.

XXV.

Thlaspi clypeatum minus.

Thlaspi alterum minus clypeatū serpylli folio etiam Nar-

Narbonense Aduers. pag. 74. & Lobel. icon. pag. 215.

XXVI.

Thlaspi Leucoij folio frutescens.

Thlaspi fruticosum folio Leucoij marini minoris
Lobel. obseru. pag. 109. & icon. pag. 217.

XXVII.

Thlaspi thymbræ folio fruticosum.

Thlaspi fruticosum alterum Lobel. obser. pag. 109.
& icon. pag. 218.

XXVIII.

Thlaspi spinosum.

Thlaspi fruticosum spinosum Narbonense Lob. ob-
seru. pag. 109. & icon. pag. 217.

XXIX.

Thlaspi osyridis folio.

Bursa pastoris minor Brunfels. fol. pag. 30. tom. 3.
Rhap. 6. & 4. pag. 94.

Thlaspi minus hortense vulgare Lob. icon. pag. 214.
Luteum est & album.

COCHLEARIA.

Sic dicta à foliorū forma, quæ modicè caua, paruum
& non valde profundum cochlear referunt: quam
alij Telephium, alij Britannicam volunt, attamen cum
Thlaspi & nasturtijs, quo ad formam & saporem, affinis
sit, in hanc classē retulimus.

I.

Cochlearia folio subrotundo.

Cochlearia Dod. fol. Gall. pag. 89. lib. 1. cap. 78.

Cochlearia Bataua Lob. obs. pag. 156. & icon. p. 293.

Huius semen Arnemia ex Belgis Doctor Hermannus
Hagius Arnemiensium Poliater nunc Illustriss. Comitis
Mauricij Medicus ordinarius, misit.

Cochlearia folio oblongo sinuato.

Cochlearia Britannica siue Anglica Lobel. obseru. pag. 157. & icon. pag. 294.

BURSA PASTORIS.

Sic dicitur à marsupiolis compressis, crumenæ effigiè & repræsentantibus, cuius nomine & Capsella vocatur, aliàs Sanguinaria & Crispula: apud antiquos Thlaspi genus fuit.

I.

Bursa pastoris maior folio sinuato.

Bursa pastoris maior Brunfels. fol. pag. 30. tom. 3. Rhap. 6. & 4. pag. 91.

Bursa pastoris Lob. obser. pag. 110. & icon. pag. 221.

Hæc folijs variat. aliquandò enim eleganti est folio, instar coronopi repentis.

II.

Bursa pastoris maior folio non sinuato.

Huius folia inferiora ad radicem longis satis donantur pediculis, quæ sinuata non sunt: quæ verò circa caulem, duabus alis donantur, eumq; latiori basi complectuntur. In eam altitudinem vt prior non exurgit: in cæteris cum priori conuenit. Naturæ lusum tantùm existimabamus, verùm cum eodem loci ad Lyceum nostrum Medicum, aliquot annis idem obseruauerimus, à priori distinguendum censemus: quare vel bursa pastoris maior folio non sinuato, vel bursa pastoris folio integro, dici poterit.

III.

Bursa pastoris media.

Bursa pastoria minor Tabern. fol. pag. 632. lib. 1. sect. 5. cap. 33. & icon. pag. 199.

IV.

Bursa pastoris minor.

(icone.

Bursa pastoris sexta Trago pag. 215. lib. 1. cap. 71. sine

Pastoria bursa minima Lobel. icon. pag. 221.

V.

Bursa pastoris loculo oblongo minor.

Gensblum Brunfels. fol. pag. 38. tom. 2. Rhap. 8. & 4.

pag. 79.

Paronychia alsinefolia Lob. obser. pag. 249. & icon. pag. 469.

Hæc non solum magnitudine & paruitate variat, siquidem etiam minima vnciam & sesquiunciam longa reperitur: verum foliorum forma discrepat. habetur namq; folijs integris, vt Lobelus, Dodonæus, Lugdunensis pag. 1214. lib. 11. cap. 3. & Taber. icon. pag. 708. pingunt: datur & latioribus laciniatisq; folijs, quemadmodum Lugdunensis pag. 1318. lib. 11. cap. 54. nomine Myosotidis parvæ exprimit. Similem posteriori ex monte **Sfrigel** quâ itur in Italiam habemus, quæ tamen non solum folia in orbem humi strata habet, sed paulò altiùs quina senaque obtinet lata laciniata & in cauliculi summo vnicum quod in summitate tripartitur, capsulam quin etiam obtinet priore duplo maiorem, eamq; non oblongam, sed subrotundam.

VI.

Bursa pastoris loculo oblongo maior.

Hæc ex radice tenui, fibrosa inutili caulem emittit, cubito minorem, in aliquot ramulos diuisum, ad cuius exortum folia aliquot humi disposita, ex rotundo oblonga, serrata, aspera, hirsuta: ipsum caulem folia pauca, pediculis carentia, serrata, aspera, cingunt: caulis parti superiori flores adpositi multi parui albi, quibus decidibus succedunt siliquæ parvæ, oblongæ, latiusculæ, in medio striam habentes, in quibus minutum semen; Martio

Y 2 flores

flores siliquasq; fert. Apud nos locis campestribus sic-
cioribus prouenit. Qui volent, vel ad Bursam pastoris,
vel ad Myagron, referant.

VII.

Bursæ pastori similis siliquosa.

Piloseilla siliquata minor Thalyo Harcy. pag. 84. &
icon. Cam. pag. 7. D.

MYAGRVM.

Mύαγρος Dioscorides lib. 4. cap. 117. meminit, quod
aliqui volunt idem cum Myagro vulgo dicto, at
Rubix folia suo tribuit Dioscorides: sic & Plinius lib.
27. cap. 12. cui Myagros dicitur. Quibusdam tamen no-
strum secundum Myagrum Erysimum est Theophrasti
& Galeni: alijs Sesamum, ob seminis similitudinem &
olei vbertatem.

I.

Myagrum siliqua oblonga.

Myagrum alterū Thlaspi effigie Lob. obser. pag. 112.

Cameline, Myagrum alterum Thlaspi effigie Lobel.
icon. pag. 225.

Hæc aliquando cubitalis reperitur latissimis folijs:
aliquando vix trium digitorum alta angustis folijs, vti
copiosè inter segetes in Ducatu Vvирtenbergico circa
Geppingam, obseruauimus.

II.

Myagrum hortense.

Myagrum Dodo. fol. Gall. pag. 337. lib. 4. cap. 35.

Cameline myagrum Lobel. icon. pag. 224.

III.

Myagrum syluestre.

Sesama Trago pag. 655. lib. 2. cap. 28.

Pseudomyagrum Matth. fol. lat. pag. 729. lib. 4. cap.
112. & icon. 4. pag. 816. Hoc

Hoc fatu tantum à superiore differre volunt, cum tamen illud folijs fit sinuatis, hoc verò glasti folio non sinuato.

IV.

Myagrū sylvestre alterum.

Pseudomyagrū, quod Myagrū Turcicum ab hortulanis appellatur. Camer. in epit. Matth. pag. 902.

V.

Myagrū monospermon.

Caule est cubitali, aliquando altiore, recto, rotundo, striato, cauo, variè & inæqualiter brachiato: folijs vulgari viridioribus, latioribus, quorū folia inferiora primò prodeuntia instar cichorij sativi laciniata sunt, quæ linea alba siue costa per mediū diuidit, at minùs quàm hortensis myagri acuminata, quæ caulem latiori basi amplectuntur, & quædam non sinuantur: floribus luteis quibus succedunt vtriculi pediculis insidentes, qui duri, oblongi, peræ similes, supernè in duas extuberantias desinentes, quorum medio apex durus insidet, in cuius vtriculi medio cauitas vnica, in quâ semen vnicum (vnde monospermon vocamus) ruffum, oblongum continetur. Sapore myagro non respondet. Hanc in horto Cl. viri D. D. Felicis Plateri Collegæ nostri primùm; dein in horto Montempelgardiano apud Fratrem (sui semen Bricourruer nomine missum) legimus. In Euganeis quoque inuenitur.

VI.

Myagro similis siliqua rotunda.

Hæc à radice plures caules cubitales & bicubitales, hirsutos, fragiles, cauos, qui in varios ramulos brachiātur, quos cingunt folia hirsuta nonnihil aspera, myagro similia, minora tamen succulenta quæ masticata cum visciditate leuem acrimoniam habent. Flosculos habet

pallidos, quam in Myagro minores, quibus succedunt capitula rotunda, rugosa, in apicem desinentia, singula singulis pediculis insidentia, primùm virentia, dein ubi maturuere nigra, medulla flava, oleaginosa, annua est, & ex semine deciduo renascitur. Iulio & Augusto florens & semen producens.

Hæc Iohan. Bauhino in Illustris. Ducis VVirttembergici horto Montembelgardi nomine speciei Myagri crevit.

D R A B I A.

TLaspi subiungit Dioscorides lib. 2. cap. 186. *Spá Clw* Drabam, vtriusque meminit, cuius sanè descriptio melius Thlaspi Cretico umbellato, quàm sequentibus correspondent.

I.

Draba prima umbellata.

Arabia siue Draba Matth. icon. 4. pag. 317. & fol. lat. pag. 397. lib. 2. cap. 161.

Arabia siue Draba, & Nasturtium Babylonicum Lob. obs. pag. 111. & icon. pag. 224.

Verùm non eadem est figura apud auctores: Matthiolus enim, Lonicerus & Lugdun. dentatis pingunt folijs, quod hætenus in ipsâ plantâ obseruauimus: at Lobelus, Castor, Clusius, (licet hic folia dicat in ambitu esse dentata) folijs integris non dentatis delineârunt.

II.

Draba alba siliquosa.

Draba secunda Clus. hist. Pann. pag. 462. lib. 3. cap. 9.

III.

Draba alba siliquosa repens.

(secundâ.

Draba altera obs. appēd. pa. 463. & icō. pa. 261. parte Hesperis alpina minor Fratri Ioh. Bauhino dicitur.

IV.

Draba Erysimi flore & siliquis.

Sina-

Sinapi & Thlaspi media Prouincialis planta Aduers.
pag. 72. & icon. pag. 211.

Hesperis alpina fratri Ioh. Bauhino dicitur.

V.

Draba lutea strictissimis longis que siliquis.

Arabis à quibusdam dicta planta Camer. in epistol.
Matth. pag. 342.

SECTIO TERTIA.

BRASSICA, eiusque species.

BRASSICA inquit Theophr. 1. histor. 19. inter olera est, quare nunc de Brassica, quæ ἀπὸ τῆς βράξης à vorando, κράμβη Dioscor. lib. 2. cap. 146. quasi κροάμβλη, quod pupillas oculorum lædat, dicitur. Theophrasto ῥάφανος: vide supra in Raphano.

Dioscorides satiuæ, syluestris & maritimæ meminit, verùm cùm hanc ipsemet fateatur à satiuâ abhorrere, de eâ dicemus inter volubiles. At Theophr. 7. histo. 4. plura eius sunt genera, alia crispa, alia læuis, alia syluestris. Sic Plinius lib. 19. cap. 8. posteaquàm Brassicæ cauliumque tria genera ex Catone cap. 157. & 158. enarrasset, complura adhuc genera esse refert. Cumanam, Aricinam, Pompeianam, Sabellicam, Lacuturres. At lib. 20. cap. 9. Græcos antiquissimos in tres species diuisisse scribit: crispam quam selinanda à similitudine foliorum apij vocauerunt: alteram leam latis folijs, quæ caulodes quibusdã: tertium propriè Cramben appellatam. Plures agnoscimus differentias, & quidem pro foliorum colore, crispitudine, densitate, alijsque qualitatibus. Alijs enim color viridis, alijs candicans, alijs purpurascens. Crispitudo & læuitas tam in cãdido, quàm in viridi, quod nigrũ vocant, reperitur. Purpureã crispam nõdum vidimus. Sũma genera sunt satiuâ, syluestris. Satiuâ alba & rubra: harum plures species, de quibus ordine.

I. Brassica

I.

Brassica capitata alba.

Brassica alba Brunfel.fol. pag. 199. tom 3. rhap. 111.
& 4. pag. 229.

Brassica alba sessilis glomerosa aut capitata lactuæ
habitu Lobel.icon. pag. 243. & in obser. pag. 123. Bras-
sica capitata.

Hæc Lacuturres Plinij videtur: alijs Cumana eius-
dem: alijs Tritiana.

II.

Brassica alba capite oblongo non penitus clauso.

Brassicæ albæ secunda species Dod. fol. Gall. pa. 378.
lib. 5. cap. 6. sine icone.

Brassica Sabauda hyberna Lobel.icon. pag. 244.

III.

Brassica pluribus capitibus conglobata.

Brassica capitata polycephalos Lugd. pag. 251. lib.
5. cap. 1.

IV.

Brassica capitata rubra.

Brassicæ rubræ secunda species Dod. fol. Gall. pag.
379. lib. 5. cap. 6. sine icone.

Brassica capitata rubra Tabern. icon. pag. 397.

V.

Brassica rubra.

Brassicæ primum genus Fuchs.icon. pag. 233.

Brassica Cumana siue rubra Dodo. fol. Gall. pa. 379.
lib. 5. cap. 6.

VI.

Brassica alba vel viridis.

Brassica Brunfels. fol. pag. 199. tom. 3. Rhapf. 111. &
4. pag. 229.

Brassica vulgaris sativa Lobel. obser. pa. 122. & icon. pag. 243.

Hæc Brassica lævis dicitur Plinio, cui & caulodis dicitur: & Theophrasto lævis nominatur.

VII.

Brassica cauliflora, Pompeiana Plinio.

Brassica Pompeiana aut Cypria Dodo. fol. Gall. pag. 378. lib. 5. cap. 6.

Brassica florida botrytis Lob. obs. 123. & icō. pa. 245. Theophrastus huius videtur meminisse, dum scribit genus esse, quod nullum aut paruum semen producat: Pompeiana fortè Plinij.

VIII.

Brassica gongylodes.

Brassicæ albæ quarta species Dod. fol. Gall. pag. 378. lib. 5. cap. 6. sine icone.

Rapa Brassica peregrina caule rapum gerens Lobel. icon. pag. 246. (busdam.

Rapitius colis Catoni fortè: lacuturres Plinij qui Variat rotundiore & longiore rapo, cuius nomine Tabernemōtanus icon. pa. 403. duas proponit icones, Caulorapi & Caulorapi longi nomine.

IX.

Brassica alba crispa.

Brassica crispa Matth. icon. 4. pag. 225. & fol. lat. pag. 344. lib. 2. cap. 113. (pag. 244.

Brassica patula crispa Sabauda æstiva Lobel. icon. Hæc quibusdam censetur Lacuturris Plinij: alijs eiusdem Sabellica.

X.

Brassica ex cuius folijs ramuli nascuntur.

Brassica asparagodes Dalechampii Lugd. pag. 522. lib. 5. cap. 1.

178 LIBER III. SECTIO III.

Folia modò laciniata, modò plana & expansa: nonnunquàm tota viret, nonnunquàm media costa & venæ foliorum rubent.

XI.

Brassica asparagodes crispa.

Brassica crispa prolifera Tabern. pag. 111. lib. 2. sect. 3. cap. 1. & icon. pag. 398.

XII.

Brassica Anglica Tabern. pag. 111. lib. 2. sect. 3. cap. 1. & icon. pag. 399.

XIII.

Brassica folijs laciniatis.

Brassicæ secundum genus Fuchs. icon. pag. 234.

Brassica fimbriata Lob. obs. pag. 124. & icon. pa. 247.

Videtur crispa Theophrasti, & fortè Sabellica Plinij.

XIV.

Brassica Apij folio angustifolia.

Brassica crispa seu apiana Trago pagin. 721. libr. 2. cap. 59.

Brassica tenuifolia laciniata Lob. icon. pag. 246.

Selinada & Apiana Plinio.

XV.

Brassica apij folio latifolia.

Brassica selinifolia latifolia Tabern. pag. 112. lib. 2. sect. 3. cap. 1. & icon. pag. 40.

XVI.

Brassica spinosa.

Hanc Clarissimus Bembus Patauij in horto habet, quam cum integram non viderimus, solum ramulum quem à Doctore Camerario iuniore accepimus, describemus, usque dum integram acceperimus. Ramulus est sine folijs, aut saltè obscuris propè caulis exortum;

in summo caulis fastigio spinę tenues, cauli concolores
 digiti articuli longitudine, ita vt videantur folia in has
 spinas desisse, cū in summitate nulla conspiciantur.

XVII.

Brassica sylvestris.

(icone.

Brassica sylvestris Trago pag. 722. lib. 2. cap. 59. sine

Brassicę tertium genus Fuchf. icon. pag. 235.

XVIII.

Brassica sylvestris maritima.

Brassica marina sylvestris, multiflora, monospermos
 Aduers pag. 92. & Lobel. icon. pag. 245.

XIX.

Brassicę folia peregrina.

Achanaca Theueto tom. 1. Cosmogr. lib. 3. & ex eo
 Lugdun. pag. 1904. lib. 18. cap. 132.

Folij est brassicę, eaq; pro Guaiaco vtuntur.

XX.

Brassica sylvestris folijs circa radicem Cichorei mo-
 do infectis.

Brassica sylvestris virgata Cordo in histor. pag. 96. b.
 lib. 1. cap. 31. sine icone.

Sinapi album Lugdun. pag. 1168. lib. 10. cap. 44.

XXI.

Brassica sylvestris folijs circa radicem integris & his-
 pidis.

Brassica sylvestris procera Thalyo in suā Harcyn.
 pag. 17.

Turritis Lobelicon. pag. 220. (sectasunt.

Aliquando & huius folia ad radicē cichorei instar in-

XXII.

Brassica sylvestris folijs mēbranaceis Thalyo pag. 18.

Brassica sylvestris media Thalyo, pag. 18.

XXIV.

Brassica sylvestris minor Thalyo, pag. 18.

XXV.

Brassica sylvestris maior latifolia Thalyo, pag. 16.

XXVI.

Brassica campestris perfoliata.

Perfoliata altera Trago pag. 483. lib. 1. cap. 162. sine
icone.

Brassica campestris prima Clus. hist. Hispan. pag. 409.
lib. 2. cap. 61.

Perfoliata Napifolia Anglorum siliquosa Lob. icon.
pag. 396. & Perfoliata siliquosa eidem obser pag. 215.

SECTIO QVARTA.

LAPATHVM: ACETOSA: SPINA-
CHIA: RHA: CENTAV-
RIVM MALVS.

LAPATHVM, & eius species.

HEOPHRASTVS 1. Histor. 9. Lapa-
thum inter olera numerari scriptum reli-
quit, & 7. histor. 2. tota forma cum perfe-
ctum est, Betæ proximū cerni. λάπαθον Græ-
ci ab effectu nominant à λαπάζειν exinaniē-
do, siquidem foliorum decoctū aluum molliat & exi-
naniat: sic nominavit Dioscorides lib. 2. cap. 140. Lati-
ni Rumicem vocant, licet Plinius lib. 19. cap. 12. lapa-
thum satium rumex dici ostendat; infrā tamen lib. 20.
cap. 21. oxalidi tribuit. Genera quinque fecit Dioscori-
des ὀξύλάπαθον lapathum acutum: κηπευτὸν satium: ἄγρον
sylvestre: ὀξαλίδα acetosam, & ἰπωολάπαθον: & Theophr.
7. histor. 4. plura eius sunt genera, vt cap. 6. in syl-
uestrem

uestrem & vrbanam partitur. Plinius lib. 20. cap. 21. meminit satiui, de in syluestris, quod alij oxalidem appellāt: tum Oxylapathi, quartò hydrolapathi: quintò hippo-
lapathi. Prosequamur lapathi species ab acetosa exorfi.

ACETOSA.

I.

A Cetosa pratensis.
Acetosa & lapathum acetosum Brunfel. fol. pag. 72. tom. 2. & pag. 83. tom. 3. Rhap. 29. & 4. pag. 150.

Oxalis siue lapathum oxalida Lobel. obser. pag. 155. & icon. pag. 290.

Hoc Lapathi quartum genus est Dioscoridi, & Lapathum syluestre Plinio: huius folia crispantur aliquando, vt pingit Tabern. icon. pag. 440.

II.

Acetosa montana maxima.

Hæc folijs est maioribus & rugosioribus, quàm sint ipsius pratensis, in reliquis ab ea vix differens: hanc in montibus Helueticis & Sabaudicis reperire est, quam oxalidem maiorē Brockenbergēsem, Thalyus in sua Hircynia pag. 82. appellare videtur.

III.

Acetosa tuberosa radice.

Oxalis tuberosa Lob. obs. pag. 155. & icon. pag. 291.

IV.

Acetosa geniculis nodosis.

Oxalis amplissimo folio Clus. hist. Pan. pag. 480. lib. 3. cap. 14. sine icone.

V.

Oxalis montana.

Oxalis altera in montibus proueniens Cæsalp. pag. 166. lib. 4. cap. 30.

VI.
Oxalis calthæ folio peregrina.

Oxalis Zazynti Alpino pag. 336. cap. 43. sine icone.

VII.

Oxalis rotundifolia.

Oxalis Romana & oxalis veterum Dodon. fol. Gal. pag. 383. lib. 5. cap. 9. sine icone.

Oxalis fatiua Franca rotundifolia repens Lobel. obseru. pag. 156. & icon. pag. 292.

Ludit natura in folijs, ita vt aliquando sunt quædam non angulosa, sed in acutum instar folij Boni Henrici desinentia: Habetur & grandissimis folijs, quæ Acetosa Hispanica dicitur Camer. in hort. pag. 4.

VIII.

Oxalis aruensis lanceolata.

Oxalis minima Trago pag. 316. lib. 1. cap. 104.

Oxalis tenuifolia, sinuata veruecina Lobel. obseru. pag. 156. & icon. pag. 291.

Hæc ratione loci pinguioris aridiorisve maior minorve latioribus angustioribusve folijs reperitur, hinc Tabernæmontanus duas pingit icon. pag. 440. oxalidis quinæ, & 441. oxalidis minimæ primæ nomine. Harum minor etiam in montibus Euganeis reperitur.

IX.

Oxalis aruensis minima non lanceolata.

Oxalis minima 2. Tabern. pag. 151. lib. 2. sect. 3. cap. 26. & icon. pag. 441.

Qui censuerit hanc referendam ad præcedentem minorem, facile assensurimus.

X.

Acetosa Cretica semine aculeato.

Hæc cauliculis est do drantalibus, humi reclinatis in alios ramulos diuisis, folijs paruis, oblongo pediculo

dona-

donatis oxalidis veruecina forma, sed auriculis carentibus: ramulis flosculi adhærent multi, exigui, quibus semen succedit, tenuibus membranis aculeatis inclusum, cuius nomine cum tribuli terrestris semine similitudinis aliquid habet, minus tamen, nec ita pungens, cui pars longa incurua tenuis vt in Caltha additur. Iunio floruit & semen maturuit in horto Illustris. Ducis Vvirtenbergici, qui Montembelgardi colitur.

XI.

Herba Iohannis infantis Monardis, lib. 1. part. 1. cap. 9. pag. 23. & ex eo Lugdun. pag. 1906. lib. 18. cap. 134. sine icone. At Castor Durantes pag. 226. iconem habet.

Hûc retulimus quia describitur his verbis: Exigua est planta folijs oxalidis, aliquantum villosis.

LAPATHVM.

I.

Lapathum hortense, quod secundum Dioscoridi. Rumex hortensis vel secundus Trago pag. 314. lib. 1. cap. 104. sine icone.

Hippolapathi sylvestris nomine pingit Matthiolus fol. Ital. pag. 477. lib. 2. cap. 106. & ex eo Lugdun. pag. 606.

Lapathum satium Lugdun. pag. 601. lib. 5. cap. 25.

II.

Lapathum hortense alterum, seu spinacia semine spinoso.

Spinachia Brunfels. fol. pag. 101. tom. 3. Rhap. 36. sine icone. Eidem in 4. pag. 284. lapathum.

Spinacia Lobel. obseru. pag. 129. & icon. pag. 257.

III.

Spinachia ob semina dura & spinosa coacervata:

ανανάχα recentioribus Græcis à raritate, quod rarò illa Medici vtantur. Alijs Scutlolapathum, hoc est, mediæ nature inter Betam & Lapathum, alijs Seuthomalache.

Lapathum hortense alterum spinacia dictum, semine non spinoso.

Olus Hispanicum & spinachia nobilis & prima Trago pag. 324. lib. 1. cap. 107. sine icone.

IV. *ανανάχα* *ανανάχα*

Lapathum hortense alterum, seu spinacia sterilis.

Olus Hispanicū seu spinachia tertia Trago pag. 324. lib. 1. cap. 107. sine icone. (ne.

Spinachia foemina Lugd. pag. 543. lib. 5. c. 9. sine ico-

V. *ανανάχα* *ανανάχα*

Lapathum vnctuosum.

But Henrich Brunfels. fol. pag. 260. tom. 1. Rhap. 50. & 4. pag. 139.

Tota bona siue bonus Henricus Lob. icon. pag. 256.

Tota bona spinaciæ facie Lobel. obseru. pag. 129.

Censetur à quibusdam Lapathi tertium genus, apud Dioscoridem: medium quid inter Rumicem & Atriplicem obtinet.

Aliquando folijs maximis instar Aaronis reperitur.

VI.

Lapathum folio subrotundo.

Lapathi tertia species vel lapathum syluestre Dodo. fol. Gall. pag. 382. lib. 5. cap. 9. sine icone.

Lapathum folio minus acuto Lobel. icon. pag. 285.

VII.

Lapathum folio acuto, quod oxylapathum Dioscoridi & Plinio.

Lapathum acutum Trago pag. 314. lib. 1. cap. 104. sine icone.

Lapathum acutum & oxylapathum Lobel. obseru. pag.

pag. 150: & icon. pag. 284.

Folia huius sæpè angustissima, oblonga & crispa.

IIIX.

Lapathum minimum.

Lapathum acutum minimum Lobel. icon. pag. 284.

IX.

Lapathum rubens.

Lapathi tertij altera species & Lapathum nigrū Dodo. fol. Gall. pag. 383. lib. 5. cap. 9. sine icone.

Lapathum sanguineum, sanguis Draconis Lob. obseru. pag. 154. & icon. pag. 290.

X.

Lapathum sylvestre flore aureo.

Lapathum sylvestre quartum genus Dalechamptio Lugd. pag. 603. lib. 5. cap. 25.

Hoc ad palustria circa Norinbergam collegit & trāsmisit D.D. Doldius.

XI.

Lapathum aquaticum folio cubitali.

Hippolapathum & Rumex palustris Dodo. fol. Gall. pag. 383. lib. 5. cap. 9. sine icone.

Hydrolapathum magnum Lob. icon. pag. 285. & obseru. pag. 151.

XII.

Lapathum aquaticum minus.

Hydrolapathum minus Lobel. obseru. pag. 151. & icon. pag. 286.

XIII.

Lapathum in aquis fluitans folijs crenatis.

Lapathi genus sylvestre Gesn. hort. pag. 263. b.

Oxylapathum aquaticum Dalechamptio Lugd. pag. 603. lib. 5. cap. 25.

Aa

XIV. Hip-

XIV.

Hippolapathum latifolium Rhabarbarum monachorum dictum.

Rhabarbarum monachorum Franciscanorum Trago pag. 313. lib. 1. cap. 104.

Hippolapathum sativum latifolium Lob. in fine operis, pagina namq; 152. acetosæ figurâ irrepsit: & icon. 287.

Hippolapathum Dioscoridi, Galeno & Plinio: & Rumex urbana Theophrasto: hoc pro Rhabarbaro sed dupla dosi utimur: aliqui etiã pro Rhapontico substituunt.

XV.

Hippolapathum rotundifolium.

Lapathum rotundum aliquibus Rhabarbarum Gesn. hort. appen. pag. 293.

Hippolapathum rotundifolium & PseudoRha recentiorum Lobel. obseru. pag. 152. & icon. pag. 287.

RHA, & eius species.

Cum utriusq; Hippolapathi radicis usus sit pro Rhabarbaro, verum in duplici triplici dosi: subiiciamus Rhabarbarum verum, cum in multis cum predictis conveniat: sic & Rhaponticum, quod ex lapathi generibus quibusdam: tandem & Centaurium magnum, cui vulgo Rhapontici nomen impositum, & pro Rhapontico venditur, & cui aliqui Hippolapathi rotundifolij radicem substituunt. Rhabarbarum, volunt Dioscoridi dictum, lib. 3. cap. 2. *Ῥα̃ ρ̃η̃ον*, Rha & Rheum, cuius tantum radicem describit. Romanis Rhaponticum appellatum, Arabibus Raved & Rhabarbarum, cuius tria genera apud Mesuem 2. de medic. simpl. purg. cap. 5. Primum Indicum quod optimum & Ravedseni vocant: alterum Barbarum: tertium Turcicum, quod deterius, in quo genere Rhaponticum fuerit, quale illud est, quod officinæ acerbum Rhabarbarum vocant, colore minus vario, minus croceo, minus odorato, minus densum, ac facultate minus

minus soluente: Verum videtur Dioscorides suo Rha
nō Rhabarbarum nostrum, cuius Mesues meminit, sed
Rhaponticū, cuius iconē Lobelus pponit, intelligere.

I.

Rhabarbarum.

Rhabarbarum nostrum idem genere cum Dioscori-
dis Rhapontico, tantū loco differens, Cordo in Dio-
scor. pag. 49. b. lib. 3. cap. 2.

Rhabarbarum Lobel. icon. pag. 289. qui tantū ra-
dicem pingit. Sic Tabern. icon. pag. 908. pro tertio tan-
tum radicem fibris dissectis: at pag. 907. radicem cum
fibris & folijs nomine Rhabarbari secundi proponit.

II.

Rhabarbarum à Matthiolo pictum fol. Ital. pag. 675.
lib. 3. cap. 2. & à Tabern. icon. pag. 907. Rhabarbari pri-
mi nomine, an diuersum sit à superiori, cogitent Lecto-
res: meminit equidem Alpinus pag. 53. b. Rhabarbari,
quod dicit folijs Rumicis latioribus, crassioribus, lanu-
gine albâ obsitis.

III.

Rha & Rheum Dioscoridis.

Ponticum Rha antiquorum Aduers. pag. 118.

Rhaponticum antiquorum Lobel. icon. pag. 289.

IV.

Rhaponticum folio Helenij nicano.

Rha, Rhecoma & Rhacoma Plinij Dodon. fol. Gall.
pag. 221. lib. 3. cap. 10.

Rha capitatum folio Enulæ centaurei maioris facie
Lobel. obser. pag. 153. & icon. pag. 288.

Hoc in Baldo collectum Doctor Paschalis Gallus &
Doctor Iacobus Zvingerus, vnà cum alijs transmiserunt.
Tabernemontanus & huius iconem proponit, ad-
dens nescio quam alteram Rhapontici iconem ex ve-

tusto codice Lapatho fatiuo multum similem icon.
pag. 909.

V.

Rhaponticum angustifolium nicanum.

Rhaponticum alterum angustiore folio Lob. obser.
pag. 153. & icon. pag. 288. angustifolium dicitur.

Ex Helueticis montibus radix allata, & in hortum Io-
hannis Heintzmanni Pharmacopæi nostratis plantata,
folia protulit, ac altero anno perijt, vbi id collegimus.

CENTAURIVM MAIVS.

Kενταύριον τὸ μέγα Diosc. lib. 3. cap. 8. Centaurei maio-
ris fit apud Plinium, lib. 2. cap. 15. mentio.

I.

Cētaurium maius folio in plures partes diuiso, quod
officinarum est Rhapontium.

Rhapontica quæ hodie Centaurea maior censetur
Trago pag. 138. lib. 1. cap. 42. sine icone. (712.

Centaurium maius Lob. obser. pag. 409. & icon. pag.

II.

Centaurium maius folio non dissecto.

Centaurium maius alterum Clus. hist. Hisp. pag. 357.
lib. 2. cap. 37. Lob. obser. pag. 409. & icon. pag. 712.

Cum Rhapontico folio Helenij, quidam idem volūt,
at illius folia subtus nicana & villosa sunt; huius verò
intenso sunt virore, vt & Clusius monet.

III.

Centaurium alpinum luteum.

Folij est palmaribus & sesquipalmaribus, quatuor
transuersis digitis latis, glabris pallidè virentibus, laci-
niatis, quæ in caule in decem, duodecim, pauciores; plu-
res partes oblongas, angustas ita secantur vt peculiaria
videantur esse folio. Caulis sesquicubitalis & bicubita-
lis,

lis, rotundus, striatus, in summitate flores Cētaurio magno primo similes, sed maiores & luteos, ex calice enim squammoso florum stamina plura prodeunt, ex quo ante meridiem spontè pellucidus dulcis Mannæ saporis liquor in guttis exsudat, imò capitulum cōpressum & suctum altero tamen die hoc humore non destituitur: floribus succedunt semina Centaurij maioris seminibus similia, aliquantum tamen minora. Radix satis profundè descendit, quæ recta est digiti crassitudine, parum fibrosa, subadstringens. Centaurij sapore ferè prædita. In monte Baldo prouenit: id tamen & in horto Bembiano habetur. A nemine descriptum nec pictum quod sciamus: plantam & semina Doctor Doldius Norinbergâ misit.

SECTIO QVINTA.

BETA: BLITVM: AMARANTHVS: ATRI-
PLEX: PARIETARIA: MERCVRIA-

LIS: PHYLLO N.

BETA, & eius species.

BETAM Dioscorides lib. 2. cap. 149. *πετλον* nominat: dicitur & *πετλον* ab impulsu, quòd facilè excrescat. Beta verò quoniam figuram literæ β . dum semine turget, referre videatur.

Generum duorum nigram & candidam fecit Dioscorides. Et Theophrastus 7. hist. 4. candidam sapore nigrâ præstantiorem, quam Siculam quidam appellarint, scribit: verùm 6. histor. 3. & syluestris meminit in genere carduorum aculeatis folijs non constantem. Sic Plinius lib. 19. ca. 8. ex Theoph. Betæ à colore duo genera Græci faciunt, nigrum & candidius, quod præferunt appellantq; Siculum: nostri (subiungit) Betæ genera faciunt.

vernū & autumnale à temporibus satus. At lib. 20. ca. 8. candidæ nigræque vsum proponit, & syluestrem, quã Limonium vocant, addit, cuius Dioscor. lib. 4. cap. 16. nomine λεμωνίς meminit.

Quatuor præcipuas agnoscimus differentias: prima vulgaris: quæ nigra dicitur, folio breuiore & viridior: secunda, quæ alba candidantibus folijs, ijsq; multò longioribus & amplioribus: tertia, quæ rubra colore rubro, radiceq; rubrâ & magnâ: quarta quæ lutea, radice buxeâ, caulibus buxeis, folijs virentibus.

I.

Beta nigra.

Beta agrestis Trago pag. 708. lib. 2. cap. 54.

II.

Beta rubra vulgaris.

Beta rubra Trago pag. 708. lib. 2. cap. 54.

Beta rubra vulgatioꝝ Lobel. icon. pag. 248. & obseru. pag. 124.

III.

Beta rubra radice crassâ.

Beta rubra Matth. icon. 4. pag. 230. Lobel. obser. pag. 124. & icon. pag. 248.

IV.

Beta alba.

Beta candida Trago pag. 708. lib. 2. cap. 54.

Beta alba Lobel. icon. pag. 247. & obseru. pag. 124.
Beta nigra dicitur.

V.

Beta lutea.

Beta flaua Gesn. hort. pag. 250.

Beta quarta radice buxeâ Cæsalp. pag. 159. lib. 4. cap. 22.

VI.

Beta cretica semine aculeato.

Ex radice tereti, breui, plures prodeunt caules cubi-
tales per terram sparsi, rotundi, striati, ad radicem hirsu-
ti, caui, in ramulos effusi: folijs paucioribus, betæ nigræ
similibus, sed minoribus: floribus ex flauo virescenti-
bus: seminibus statim ad radicem multis, & hinc inde
per caulem asperis extuberantijs donatis, in tres acu-
leos abeuntibus, in latera recuruatis, vel, si mauis, sili-
quam appelles, in sua enim cauitate granum vnum con-
tinet, ad formã seminis Adonidis, subrotundum, quod
in apicem abit, duplici membranâ tectum, interiore ru-
fescente, quæ proximè medullam albam farinaceã cin-
git:exteriore minus ruffa, non proximè granum cingē-
te. Hanc florentem principio mensis Iulij, & Augusti fi-
ne semine prægnantem, iamque aridam in horto Doct.
Zvvingeri legimus.

VII.

Beta lato caule.

Beta πλατόκαυλ Dalechamp. Lugd. pag. 532. lib.
2. cap. 2.

VIII.

Beta sylu. maritima.

Beta syluestris spontanea marina Lobel. obseru. pag.
125. sine icone.

IX.

Beta aquatica Thalyo pag. 18. quid?

BLITVM, & eius species:

Bλίτων Diosc. lib. 2. cap. 143. fortè ita dictũ quasi βλα-
τὸν, id est abijciendum, propter inertiam & vilitatẽ,
vel ab insulso fatuóve sapore, Festus à βλαξ deducit. Est
autem nomen cuiusdam piscis omninò inutilis, & qui
nulli animanti est esui: licet & stolidũ, ineptum & insul-
sum significet.

Quam

Quamuis Dioscorides nullas proponat differentias, ut nec Plinius, qui eius lib. 20. cap. 22. meminit. Theophrastus tamen 1. histor. 9. plura eius esse genera dixit. Quare dicimus aliud maius esse, aliud minus. Maius rubrum & album: minus quoque album & rubrum: hoc verò vel caule tantum, vel omnibus partibus rubet.

I.

Blitum album maius.

Blitum maius album vel primum Dod. fol. Gall. pag. 375. lib. 5. cap. 2. sine icone. & Lobel. icon. pag. 249.

II.

Blitum album minus.

Bliti genus Fuchf. fol. lat. pag. 173. cap. 62. & icon. pag. 97.

III.

Blitum rubrum maius.

Blitum maius rubrum vel 2. Dodo. fol. Gall. pag. 375. lib. 5. cap. 2.

Blitum rubrum Lobel. icon. pag. 249. & obseru. pag. 125. Blitum.

IV.

Blitum minus penitus rubrum.

Blitum nigrum vel 1. Trago pag. 713. lib. 2. cap. 56. sine icone.

Blitum rubrum supinum Lobel. icon. pag. 250.

V.

Blitum polyspermon: à seminis copiâ, quâ cauliculi onerantur.

Polysporon Anguill. pag. 209. Iud. 12.

Polyspermon Cassiani Bassi Anguillare Lobel. icon. pag. 256. & obser. pag. 129. Polysporon, &c.

AMARANTHVS, & eius species.

Aμάρανθος dicitur quasi immarcessibilis, eò quòd huius flos non marcescat, sed decerptus asseruetur, & cùm cuncti flores defecere, madefactus aquâ reuiuiscat & hybernas coronas faciat, quâ de re Plinius lib. 21. cap. 8. Theophrasto lib. 6. histor. ca. 6. Φλὸξ (flam-
mam Gaza vertit) dicitur; an tertium nostrum intel-
ligit?

I.

Amaranthus maximus siue cristatus.

Blitum rubrum maius Matth. icon. 4. pag. 210.

Amaranthus maior floribus panniculosis spicatis
purpureis Lobel. obser. pag. 126. icon. pag. 251.

Ad Blitum aliqui referunt. & an sit Theophrasti lib. 8.
hist. cap. 1. & 3. ἐρύσιμον vbi Gaza Trionum vertit, dubi-
tant & Irionem Plinij statuunt.

II.

Amaranthus simplici panniculâ.

Circæa Trago pag 579. lib. 1. cap. 199.

Amaranthus angustifolius simplici spicata panniculâ
Lobel. obs. pag. 126 & icon. pag. 251.

In hoc genere aliquando & cristatus

III.

Amaranthus panniculâ sparsâ: amaranthus Plinij.

Amaranthus Matth. icon. 4. pag. 710.

Amaranthus purpureus saturo coccineus Lobel.
icon. pag. 250. & obser. pag. 126. Amaranthus.

IV.

Amaranthus panniculâ incuruâ.

Amaranthus purpureus 2. Dodo. fol. Gall. pag. 125.
lib. 2. cap. 18. sine icone.

Amaranthus holosericeis, sanguineis, reticulatis floribus, Lobel. obseru. pag. 126. & icon. pag. 252.

V.

Amaranthus folio variegato, quod Blitum variegatum alijs.

Celosia Trago pag. 917. lib. 2. cap. 141. sine icone.

Amaranthus tricolor Lobel. icon. pag. 252.

Theombrotum Plinij quibusdam, alijs Symphonia eiusdem lib. 26. cap. 7. vbi & Gromphena nominatur: alij Corchoro cognatum faciunt.

Hoc coloris varietatem in folijs ostendit, in altera hilariorum, in altera obscuriorum, quare illam foeminam, hanc marem nominare solent.

ATRIPLEX, & eius species.

A Τράφαξις παρὰ τὸ ἀθρόως αὐξῆν, utpote quæ octavo à satu die prodeat, ut habet Theophr. 7. histor. 1. καὶ χρυσολάχανον, id est, olus aurcum: à luteo quem fert, flore, Dioscoridi lib. 2. cap. 145.

Genera duo proponit, syluestre & satium: sic & Plinius lib. & cap. 20. Diuidimus in hortensem, syluestrem & maritimum: Illæ in plures species distrahuntur: folio namque rubicundo, in luteum languescente & nigricante reperitur.

I.

Atriplex hortensis alba.

Atriplex satiua in luteum languescens Trago pag. 710. lib. 2. cap. 55. sine icone.

Atriplex satiua alba Lobel. icon. pag. 253.

II.

Atriplex hortensis rubra.

Atriplex satiua folio rubicundo Trago pag. 710. lib. 2. cap. 55.

Atriplex

Atriplex satiua altera, folio & flore purpurea, liuens
Lobel.icon.pag. 253. & obser.pag. 127. Atriplex satiua

III.

Atriplex syluestris folio sinuato.

Atriplex syluestris secunda Matth.icon. 4.pag.219.

Atriplex syluestris sinuata Lobel.icon.pag.254.

IV

Atriplex syluestris altera.

Atriplex syluestris prima Matth. fol.lat. pag. 341. lib.
2.cap. 112. & icon.4.pag.218.

Hæc exilitate foliorum à priore, quæ amplioribus
est, variat.

V.

Atriplex syluestris minor.

Atriplex fimetaria minor Thalyo pag.8.

VI.

Atriplex sylu. latifolia.

Blitum quartum Trago pag. 714. lib.2. cap. 56. sine
icone.

Solanum quartum Trago pag. 304. lib.1. cap. 101.
sine icone.

Atriplex syluestris siue pes anserinus latifolia laceris
lacinijs Lobel icon. pag.254. & obseru. pag. 128. Atri-
plex syl.latifolia.

Ad Cynocramben aliqui referunt (sed Dioscoridis
lib.4.cap. 192. non est) & hanc & duas sequentes.

VII

Atriplex syluestris latifolia altera, acutiore & ni-
griore folio.

Blitum quintum Trago pag. 714. lib.2. cap. 56. si-
ne icone.

Chenopodium siue Pes anserinus 2. Tabern. icon.
pag. 428.

VIII.

Atriplex sylvestris lappulas habens.

Hæc atriplici sylvestri similis, hirsuta folijs sinuosis, cuius caulibus circa foliorum pediculos & ramulos lappæ adhærent, in quibus semen paruum compressum nigrum continetur. Hęc multum accedit ad figuram Atriplicis syl. secunde Matthioli quã depingit, non autem describit. Hanc Atriplicis syl. hispida, parua, recta nomine à Doctore Doldio accepimus: eandem Monspelij, Augusto mense frater Ioh. Bauhinus collegit.

IX.

Atriplex maritima.

Atriplex marina Matth. icon. 4. pag. 221.

Atriplex marina repens Lobel. obseru. pag. 128. & icon. pag. 255.

Est rubro & etiam herbaceo semine.

X.

Atriplex foetida.

Atriplex canina seu bonus Henrichus Trago pa. 7. 15. lib. 2. cap. 57. sine iconẽ.

Atriplex olida pusilla hircina & vuluaria parum olens Lobel. icon. pag. 255.

XI.

Atriplex halymi folio.

Atriplex halimoides Lobel. obseru. pag. 130. sine iconẽ.

XII.

Atriplex angusto centinodia folio.

Atriplex sylvestris altera Dodo. fol. Gall. pag. 374. lib. 5. cap. 1. sine iconẽ.

Atriplex

Atriplex sylvestris polygoni aut Helxines folijs Lob. obser. pag. 129. & icon. pag. 257.

Folij communiter est oblongis angustis non sinuatis: reperitur tamen aliquando folijs ad principium duabus alis donatis.

P A R I E T A R I A.

Eλξίνη Dioscoridi lib. 4. cap. 86. ab aspero semine, quod tenaciter vestibus adhæret: περιδίσιον Galeno 6. simpl. quoniã perdices eã præcipuè vescantur. Plinio lib. 22. cap. 17. Helxine & Perdicium. Parietaria, quod in parietinis exeat, vnde muralis herba Celso. lib. 2. c. 33.

I.

Parietaria officinarum & Dioscoridis.

Helxine Brunfels. 4. pag. 147.

Helxine Parietaria, vitriola siue perdicium Lob. icon. pag. 258. & obseru. pag. 130. Helxine siue parietaria.

II.

Parietaria minor.

Parietaria exigua vel prima Trago pag. 193. lib. 1. cap. 63. sine icone.

III.

Helxine sylvestris seu fluuiialis & ritualis maior & minor Thalyo pag. 56. Quid est?

M E R C V R I A L I S.

Λινόζωστις, οἱ ἢ παρθένιον, οἱ ἢ ἑρμῆ βοτάνιον, Dioscoridi lib. 4. cap. 191. Sic & Plinio lib. 25. cap. 5. Linozostis siue parthenium Mercurij inuentum, ideò Græcis hermu poa, apud nos Mercurialis, Theophrasti 9. histo. 19. φύλλον censetur.

Genera: proponit Dioscorides foeminam & marem, tamen subiungit Linozostidem syluestrem marem, quã κωϊάν ἢ κωονεράμβλω vocat. Theophrastus l.e. foeminifi-

cam herbam habet & marificam: Sic Plinio masculus & foemina.

I.

Mercurialis testiculata.

Mercurialis: sexta species parthenij Brunfels. fol. pag. 261. tom. 1. Rhap. 50. sine icone.

Linozostis, mercurialis mas Lobel. icon. pag. 259. & obseru. pag. 131. Mercurialis mas.

Hæc Linozostis mas est Dioscoridi, Mercurialis masculus Plinio: quibusdam & Phyllon arrhenogonon Theophrasti.

II.

Mercurialis spicata.

Mercurialis vulgaris & 1. Trago pag. 189. lib. 1. cap. 62. qui vnâ icone vtrumq; exprimit.

Mercurialis foemina Lobel. obseru. pag. 131. & icon. pag. 259.

Est Linozostis foemina, Dioscoridi: Mercurialis foemina, Plinij: quibusdã Phyllon theligonon Theophrasti.

III.

Mercurialis syluestris testiculata.

Mercurialis syluestris Trago pag. 191. lib. 1. cap. 62.

Cynocrambe. Mercurialis syluestris & canina Borusica Lob. icon. pag. 260. & obser. pag. 132. Cynocrâbe.

IV.

Mercurialis syluestris spicata.

Mercurialis foemina syluestris: Cordo in histor. pag. 111. b. lib. 1. cap. 81. sine icone.

Lobelius suâ figurâ vtramq; exprimit.

P H Y L L O N.

HOc videtur potius Theophrasti 9. histo. 19. Φύλλον ἄρρηνοζόνον & θηλυζόνον esse, cuius & Dioscorides lib. 3. cap. 140. meminit & distinxit, cui & ἰλεάφυλλον ad differentiam

ferentiam Mercurialis, quæ etiam Phyllon dicitur: verum is ἀρρηνόγονον Theophr. θηλυγόνον vocat, & contrà.

I. *ΥΡΡΗΝΟΓΟΝΟΝ*

Phyllon testiculatum.

Phyllum Arrhenogonon Aduers. pag. 99. & Lobel. icon. pag. 258.

Phyllum marificum Clus. hist. Hispa. pag. 398. lib. 2. cap. 56. cuius figura melior.

II.

Phyllon spicatum.

Phyllon thelygonon Aduers. pag. 99. & Lobel. icon. pag. 258.

Phyllum foeminificum Clus. hist. Hisp. pag. 399. lib. 2. cap. 56. cuius figura etiam præferenda.

SECTIO SEXTA.

LACTUCA: SONCHVS: LAMPSANA:
 ENDIVIA: CICHORIVM: HIERACIVM: PVL-
 MONARIA: CHONDRYLLA: SENE-
 cio: Iacobea.

LACTUCA, & eius species.

LACTUCA quòd copiâ lactis exuperet & lac augeat, *Ἰερίδαξ* Dioscoridi lib. 2. ca. 165. quam satiuam & syluestrem facit: & Theophrastus 7. histor. 3. ac sequenti capite, plura eius genera esse scribit, candidam, cui tria genera addant, laticaulem, rotundicaulem & laconicum: de syluestri potissimum 7. histor. 6. agit. Sic Plinius libro 19. cap. 8. secutus Theophrastum, Lactucæ, inquit, Græci tria fecere genera: vnum lati caulis: alterum rotundi caulis: tertium sessile, quod Laconicon vocant. Alij colore & tempore satus genera discreuere: esse nigras, quarum semen mense Ianuario seritur: albas, quarum Martio: rubentes, quatum Aprili.

Aprili: Diligentiores plura genera faciunt, purpureas, crispas, Cappadocias, Græcas, &c. Diuidimus in satiuam & syluestrem. Satiuam verò in crispam, rotundam, capitatam, Romanam, Cypriam: folio enim alia est latiore, alia longiore, alia crispo, alia plano, alia sinuato, alia colore rubro, alia purpureis maculis asperso, alia obscurius virente. Sic & Capitata colore differt. alia enim alba, alia rubra, ac si vinũ folijs esset aspersum, alia nigra: hisq; duobus posterioribus semina sunt nigra, alijs verò candida.

I.

Lactuca satiuæ.

Lactuca florescens Matth. icon. 4. pag. 273.

Lactuca satiuæ folio Scariolæ Lobel. obser. pag. 121. & icon. pag. 241.

II.

Lactuca folijs Endiuæ.

(icone.

Lactuca secunda Trago pag. 258. lib. 1. cap. 86. sine

Lactuca intybacea Tabern. icon. pag. 423.

III.

Lactuca maculosa.

Lactuca quinta Dodon. fol. Gal. pag. 395. lib. 5. cap. 18. sine icone.

Lactuca rubra Cæsalp. pag. 514. lib. 13. cap. 19.

IV.

Lactuca folio obscurius virente.

Lactuca nigra Cæsalp. pag. 514. lib. 13. cap. 19.

Huius folia simul ligata albescunt.

V.

Lactuca longifolia.

Hanc à fratre Ioh. Bauhino primò accepimus, quam postmodum in horto Illustriss. Principis Montempelgardii legimus. Ipsius hæc sunt verba: Lactuca longo folio

lio angusto, similis est alijs lactucis caulibus, radicibus & floribus, sed folijs differt, quæ palmam longitudine excedunt vix vnciam digiti lata, quæ in acumen desinunt. Eam primùm obseruauit in hortis quibusdam inter Bedfordiam & Girardmengenin, vnde Montembelgardum in hortum transtulit. Castor Durantes pag. 244. quandã pingit Lactucam, valdè huic similem, quam Lactucam Gallicam nominat, non tamen eandem asserimus.

VI.

Lactuca capitata.

Lactuca satiuua maior, quæ in caput coit Trago pag. 258. lib. 1. cap. 86. sine icone.

Lactuca satiuua sessilis siue capitata Lob. icon. pa. 242.

Lactuca capitata crispis brassicæ folijs Lobel. obser. pag. 121.

VII.

Lactuca crispa.

Lactuca crispa & 3. Trago pag. 259. lib. 1. cap. 86.

Lactuca crispa non capitata Lobel. icon. pag. 242.

Latiorebus & paulò angustioribus folijs variat, quare duas icones proponit Tabernæmontanus, icon. pag. 422. & 423.

VIII.

Lactuca crispa altera.

Lactuca intybacea crispa Tabern. pag. 132. lib. 2. sect. 3. cap. 13. & icon. pag. 424.

IX.

Lactuca montana purpureo cærulea maior.

Lactuca syluestris purpureo flore. Gesn. hort. pag. 263. b.

Figuram adposuit Gesnerus ad caput 61. lib. 2. apud Cordum, quæ elegantissima est.

Huius generis est Söchus 2. Clusij hist. Pan. pag. 652.

cap. 3. lib. 4. quem cubitalē dicit, nostra verò Lactuca ad tres & etiā quatuor cubitos exsurgit: quare hæc Clusij, Lactuca montana purpureo cærulea minor dici poterit.

X.

Lactucæ sylvestris species folio oblongo, subdulci, anguloso, floribus luteis. Gesn. hort. pag. 263. b.

XI.

Lactuca sylvestris costâ spinosâ.

Endiuiâ Brunfels. fol. pag. 38. tom. 3. Rhap. 10. & 4. pag. 187.

Seris domestica, lactucina Dioscor. officinarum Endiuiâ Lobel. icon. pag. 234.

Hæc est Lactuca sylvestris Dioscoridis, Theophrasti & Plinij: Thridacine Galeno.

XII.

Lactuca sylvestris odore viroso.

Endiuiâ maior & prima Trago pag. 268. lib. 1. ca. 89.

Lactuca agrestis Aduers. pag. 89. Lob. icon. pag. 241.

Θήσδος Theophrasti 7. hist. 11. & Plinij lib. 22. cap. 22. censetur.

XIII.

Lactuca sylvestris pumila, ex Monardo habet Lugd. pag. 1919. lib. 18. cap. 151. sine icone.

XIV.

Lactucella sylvestris repens, ambigens inter Hieracium & sylvestrem Lactucam Camer. hort. pag. 82.

XV.

Lactucifolia venalis.

Herba ad renum morbos utilis, folijs lactucę primùm enatæ, similiterque viridibus, insipida & frigida: ex Monardi habet Lugd. pag. 1919. lib. 18. ca. 150. sine icone.

SONCHVS, eiusq; species.

Σόνχου Dioscoridi lib. 2. cap. 159. & Theophrasto 5. hist. 4. διὰ τὴν ζώλευ χέειν, quòd salubrē fundat succum, qui rosiones stomachi lenit, & nutricibus lac auget. Latinis Sonchus, Cicerbita, Lactucella, Lacteron, quod caulis dissectus copioso defluat lacte.

Genera duo Dioscoridi, alter syluestrior magisq; spinis horrens: alter qui teneritate quâdam mollescit. Theophrastus 5. hist. 4. spinosi meminit. Plinius lib. & cap. 22. Sonchum habet album & nigrum, lactucæ similes ambos, nisi spinosi essent.

I.

Sonchus asper vel spinosus primus.

Intybus syluestris seu erratica acutis folijs Trago pag. 270. lib. 1. cap. 90. sine icone.

Sonchus tenerior aculeis asperior aut horridiuscula Lobel. obseru. pag. 118.

Sonchus læuis, tenerior Lobel. icon. pag. 235.

Hic videtur Sonchus syluestris Dioscoridis esse.

II.

Sonchus asper vel spinosus alter.

Sonchus aspera Fuchsi fol. pag. 674. cap. 26.

Sonchus læuis tenerior latifolia Lob. obseru. pag. 118.

Sonchus aspera vulgi, flore Hieracij, folijs dentis leonis, aliâs dipsaci & lactucæ Lobel. icon. pag. 234.

Sonchus alter est Dioscoridis: quibusdam Andryala Theophrasti 7. hist. 7.

III.

Sonchus asper laciniatus.

Sonchus aspera Matth. fol. lat. pag. 359. lib. 2. cap. 134. in icon. 4. pag. 252. transposita figura, ibi enim sonchus læuis dicitur.

IV.

Sonchus lævis laciniatus primus.

Intybus sylvestris seu erratica altera Trago pag. 270.
lib. 1. cap. 90. sine icone.

Sonchus lævis vulgaris folijs laciniatis dentis leonis
Lobel. obser. pag. 119. & icon. pag. 235.

Hic communiter flore est luteo, aliquandò & niueo
reperitur, quare apud Tabernam. duæ icones flore lu-
teo & flore niueo icon. pag. 190. & 191. & quid figura
sonchi lævis latifolij apud eundem à prædictis differat,
Lectores considerent.

V.

Sonchus lævis alter vel lactuca murorum lutea.

Lactuca sylvestris luteo flore Gesn. hort. pag. 263. b.

Sonchus alter folio profundis lacinijs sinuato he-
deraceo, Lob. obser. pag. 119. & icon. pag. 236.

VI.

Sonchus lævis angustifolius.

Sonchus lævis Matthioli Lobel. icon. pag. 236.

VII.

Sonchus luteus calyculo hirsuto.

Sonchus tertius, vel sonchus lævis altissimus Clus.
hist. Pann. pag. 653. lib. 4. cap. 3.

VIII.

Sonchus Alpinus cæruleus.

Sonchus lævis flore cæruleo & primus Clus. hist. Pan.
pag. 651. lib. 4. cap. 3.

IX.

Sonchus arborescens Tabern. icon. pag. 192.

X.

Sonchus arborescens querno folio.

Sonchus dendroides Dalechampij Lugd. pag. 574.
lib. 5. cap. 16.

Multum cum lactuca murorum conuenit.

XI.

Sonchus villosus luteus.

Sonchus lanatus Lugd. pag. 1116. lib. 10. cap. 10.

LAMPANA.

L *Amψάνης* meminit Dioscorides lib. 2. ca. 142. & syluestre olus esse dicit, sed an hanc intelligat, cogitandum.

I.

Lampana.

Lampana quibusdam Napium Dod. fol. Gall. pag. 385. lib. 5. cap. 10.

Lampana Lobel. obseru. pag. 104. & icon. pag. 207.

Variat folijs, aliquandò prorsùs integris, aliquandò in lacinias aliquot dissectis.

II.

Lampana syluatica.

Sonchus syluaticus secundus Tabern. fol. pag. 617.
lib. 1. sect. 5. cap. 29. & icon. pag. 293.

INTYBVS SIVE ENDIVIA, CICHOREVMVE,
eiusq; species.

S Oncho subiungit Dioscorides lib. 2. cap. 160. *Σείνη*, cuius verba sic interpretamur: Seris duùm generũ, quarum syluestris picris & cichorium vocatur: quæ verò ex hoc latioribus est folijs, stomacho commodior est hortensì. Et huius etiam duæ species sunt, quarum hæc lactucæ similior & latifolia: altera verò angustiore est folio & amaro. Intubi meminit Theges inter olera

numerando 7. histor. 7. & vniuersa genera intuborum amara dixit 2. de causis plant. 7. Cichoreæ quoq; mentio 7. hist. 9. vt & Intubi erratici 1. histor. 16. Plinius lib. 20. cap. 8. Intubum habet & erraticum ambugiam appellasse: in Aegypto Cichorium vocare, quod syluestre sit. Satiuum autem Serin quod minus sit & venosius. Et syluestre genus alios hedyphnoida vocare, latioris folij. Serin & ipsam lactucæ similitam duum generum esse: syluestrem meliorem. Nigram istam & æstiuam: deteriore hybernâ & candidiorem.

I.

Endiuia vulgaris latifolia.

Intybum satium latifolium Fuchs. fol. pag. 677. cap. 262.

Seris siue intybum satium latifolium. Endiuia & Scariola Lobel. icon. pag. 233.

Hæc seris domestica latifolia est Dioscoridi: Intubum & Seris hyberna Plinio: apud Theophrastum 7. hist. 7. & 11. *ἰνθύβιον* censetur, quam vocem Gaza Porcelliam reddidit: meminit Hypochoëris & Plinius li. 21. cap. 15.

Floribus est cæruleis, rarò candidis.

II.

Endiuia crispa.

Intubus crispa Matth. fol. lat. pag. 360. lib. 2. cap. 125. & icon. 4. pag. 256.

III.

Endiuia angustifolia.

Intubus minor Matth. fol. lat. pag. 360. lib. 2. cap. 125. & icon. 4. pag. 255.

Floribus est cæruleis, aliquandò albis, cuius causa Tabern. icon. pag. 174. duas habet figuras.

Cichorium fatium V.

Cichorium fatium.

Cichorea fatiua Trago pag. 273. lib. 1. cap. 91.

Cichorium fatium cæruleum Lobel. icon. pag. 229.
& obser. pag. 114. Seris fatiua.

Variat & hoc flore albo & cæruleo, quare huius tres
Icones apud Tabern. pag. 171. & 172.

V.

Cichorium officinarum: *πικρίς* Dioscoridi, ob insi-
gnem amaritudinem.

Solsequium Brunfels. fol. pag. 94. tom. 3. rhaps. 33. &
Cichorea in 4. pag. 138.

Seris picris, syluestre cichorium Lob. icon. pa. 228. &
obs. pag. 114. Seris syluestris. Hæc Dioscoridi Seris pi-
cris: Cichorea Theophrasto: Intubum erraticū Plinio.

Colore floris variat: est cæruleo, altera candido, ter-
tia roseo: aliquando etiam ipsius caulis latitudo qua-
tuor digitorū est, vt testatur Dalech. in herbario Lugd.
cap. de Betæ: quod etiam in Beta, & hic, Anchusa & La-
ctuca obseruauimus.

VI.

Cichorium spinosum hoc anno in horto suo Doctor
Zyvingerus seminavit, si excreuerit, ipsius descriptionē
in altera parte nostri Phytopinacis dabimus.

VII.

Cichorium luteum pratense hirsutum. (sine icone.)

Cichorea lutea vel tertia Trago pag. 277. lib. 1. ca. 91.

Cichoreum luteum Tabern. icon. pag. 172.

Variat, aliud folijs integris, aliud diuisis: illius ratione
foliorū quatuor species, quâ de re Thalyus in suâ Har-
cynia Saxonothuringica pag. 62.

VIII.

Cichoreū luteū mōtanū angustifoliū hirsutię asperū.

Intu.

208 LIBER III. SECTIO VI.

Intubum luteum tertium Fuchsius fecit, Scariolam tertiam Cortusius.

Hieracium intybaceum asperum Tabern. icon. pag. 184.

Hieracium 9. Tabern. fol. pag. 609. & 612. lib. 1. sect. 5. cap. 28.

IX.

Cichorium luteum alterum, vel Hieracium minus glabrum.

Hedypnois. Dodo. fol. Gall. pag. 387. lib. 5. cap. 12.

Hedypnois Plinij & Aphaca Theophrasti Lobel. obser. pag. 115. & icon. pag. 229.

X.

Intybi lutei octo species proponuntur à Thalyo pag. 63. 64. 65. & 66.

XI.

Intybus ἀφυλλόκαυλῶ maior & minor Thalyo pa. 66.

XII.

Intybus vliginibus familiaris Thalyo pag. 67.

XIII.

Dens leonis latiore folio.

Dens leonis Brunfels. fol. pag. 70. tom. 3. rhaps. 23. & 4. pag. 139.

Dens leonis vulgi siue vrinaria Lobel. icon. pag. 117.

Hæc nobis videtur ἀφάκη, Aphaca ex olerum genere apud Theophrastum 7. hist. 7010. cuius & Plinius lib. 21. cap. 15. & 17. Aphace nomine meminit: verum est & Hedypnoida (quod in cibo sumpta iucundio rem animam & suauio rem faciat) apud Plinium lib. 20. cap. 8. huic conueniens. Sunt qui condrillam Galeni censeant: alij ad Hieracium referunt.

Habetur maior & media quæ vulgatio r.

XIV.

Dens leonis angustiore folio.

Aphaca angustiori folio Cæsalp. pa. 508. lib. 13. ca. 3.

XV.

Dens leonis Monspelianus.

Cichorium Constantinopolitanum Matth. icon. 4. pag. 261.

Chondrilla altera Dioscoridis, Monspeliensium dens leonis, asphodeli seu leucacanthæ bulbulis Lob. icon. pag. 232. & obser. pag. 117. Monspeliensium Dens leonis.

XVI.

Denti leoni similis.

Trinciarella Camer. hort. pag. 173.

HIERACIUM, eiusq; species.

Iεράκιον Dioscoridi lib. 3. cap. 72. accipitrina ab accipitre, qui *ίεραξ* nomen habet, quoniam accipitres scalpendo eam succoque oculos tingendo obscuritatem cum sensere discutiant, inquit Plinius lib. 20. ca. 7. vbi inter Lactucam syluaticam refert & cum ea confundit. Dicitur & *σαρχίτης*. Magni & parui meminit Dioscorides: at recentiores multas agnouerunt differentias.

I.

Hieracium maius primum.

Hieracium maius Fuchs. fol. pag. 319. cap. 119. Lob. obser. pag. 119. & icon. pag. 237.

II.

Hieracium latifolium hirsutum maculatum.

Hieracium primum Clus. hist. Pann. pag. 641. lib. 4. cap. 2.

Folio interdum est laciniato, interdum solum sinuoso: aliquando maculato, aliquando non.

III.

Hieracium latifolium folijs mollibus & dentatis.

Hieracium maius latifolium vel secundum Clus. hist. Pann. pag. 642. lib. 4. cap. 2. sine icone.

Huius & altera species reperit̃, sed angustioribus folijs.

IV.

Hieracium angustifolium caule aspero.

Hieracium maius angustifoliū vel 3. Clus. hist. Pann. pag. 642. lib. 4. cap. 2. sine icone.

Huius & altera est species angustioribus & longioribus folijs.

V.

Hieracium montanum hirsutie nicanum.

Hieracium alpinum hirsuto folio, vel 5. Clus. hist. Pann. pag. 644. lib. 4. cap. 2.

VI.

Hieracium conyzæfolio caule purpurascete.

Hieracium Britannicum, vel 4. Clus. hist. Pann. pag. 643. lib. 4. cap. 2. sine icone.

An hieracium montanum maius latifolium Tabern. fol. pag. 610. lib. 1. sect. 5. cap. 28. & icon. pag. 186?

VII.

Hieracium latifolium glabrum.

Hieracium montanum latifolium minus Tabern. pa. 610. lib. 1. sect. 5. cap. 280. icon. pag. 186.

VIII.

Hieracium dentis leonis folio, radice oblongâ.

Hieracium minus primum Dodo. fol. Gall. pag. 390. lib. 5. cap. 14.

Hieracium longius radicatū Lobel. obser. pag. 120. & icon. pag. 238.

An Apargia Theophrasti 7. hist. 9.

IX.

Hieracium dentis leonis folio alterum vnicaule.

Hieracium sextum Tabern. fol. pag. 608. lib. 1. sect. 5. cap. 28.

Hieracium intybaceum Tabern. icon. pag. 183.

X.

Hieracium Intubacium flore magno albido.

Hieracij Aphacoidis nomine duas species à Doctore Doldio accepimus: alterum flore magno eleganti, albido, medio luteo, foris subrutilante, vt in Pyrethro obseruatur, alterum flore luteo sed minore, cuius inferiora folia lata sunt: & vtraque folijs est Intybaceis.

XI.

Hieracium dentis leonis folio minus.

Hypochoëris. Porcellia Tabern. icon. pag. 179.

Hypochoëris eidem fol. pag. 604. lib. 1. sect. 5. cap. 26.

Theophrastus 7. hist. 7. & 11. meminit Porcelliaë vt Gaza vertit & vocauit *πορχοειν*.

XII.

Hieracium folijs cichoraceis flore magno.

Hieracium folijs & floribus dentis leonis bulbosi Lobel. icon. pag. 238.

XIII.

Hieracium laciniato lanuginoso folio.

Hieracium montanū laciniato folio, vel 7. Clus. hist. Pann. pag. 648. lib. 4. cap. 2.

Cum præcedenti valdè conuenit.

XIV.

Hieracium Chondrillaë folio maius.

Hieracium folijs & facie Chondrillaë Lobel. icon. pag. 239.

Hieracium vndecimum Tabern. fol. pag. 612. lib. 1. sect. 5. cap. 28. sine icone.

XV.

Hieracium condriillæ folio minus.

Hieracium S. Tabern. fol. pag. 608. & 609. lib. 1. sect. 5. cap. 28.

Hieracium Aphacoides eidem icon. pag. 182.

XVI.

Hieracium minus:

Morsus diaboli 3. Trago pag. 245. lib. 1. cap. 81. At figura ponitur pag. 265. cap. 88. sub Lagopo.

Hieracium minus præmorsâ radice Lobel. obseru. pag. 120. & icon. pag. 237.

Aliquandò folijs reperitur profundiùs incisus, quare apud Tabern. duæ figuræ, in Iconibus pag. 181. hoc hieracium nigrum: illud 182. Hieracium minus dicitur.

Apud Theophrastum 7. hist. 11. *πυρεϊς*, Gaza Amara-ginem vertit, censetur.

XVII.

Hieracium minus alterum capitulo inclinato.

Hieracium facie Aedypnois Lob. icon. pag. 219.

XIX.

Hieracium angustifolium fruticosum.

Hieracium Sabaudum Lob. obseru. pag. 120. & icon. pag. 240.

Hoc Patauij latioribus & hirsutioribus folijs & caule reperitur, quod Dn. Guilandinus Erinum Matthioli esse asserebat, & apud Galenum, Militarem: apud Plinium Lactaridem dici.

XIX.

Hieracium siliquâ falcatâ.

Hieracium Narbonense falcata filiqua, calendulae semen & pedem alaudae exprimente Lobel. obseru. pag. 120. & icon pag. 240.

Hoc non solum circa Monspelium in Gallia Narbonensi prouenit, sed etiam in agro Patauino prope Arqua, ubi Petrarca sepultus, quo loci copiosissime quoque Aristolochiam rotundam veram vidimus.

XX.

Hieracium folio oblongo non dissecto.

Hieracium montanum vel sextum Clus. hist. Pan. pag. 645. lib. 4. cap. 2.

Hoc Geneuâ misit vnâ cum alijs Ioh. Henricus Cherlerus Philosophiæ Doctor & Professor Nemausi.

Huius & altera species folijs nonnihil laciniatis, minusq; nicanis.

XXI.

Hieracium minimum latifolium.

Hieracium minimum, vel octauum Clus. hist. Pann. pag. 649. lib. 4. cap. 2.

Hoc Heidelbergâ ad nos misit Doctor Philippus Theodorus.

XXII.

Hieracium minimum angustifolium.

Hyoseris altera Taber. fol. pag. 606. lib. 1. sect. 5. c. 27.

Hyoseris angustifolia icon. pag. 180.

Subijciamus Pulmonariam Gallicam, cum plurimum Hieracio secundo proposito, conueniat.

I.

Pulmonaria Gallorū folio pilosissimo Hieracij flore.

Auricula muris maior Trago pag. 276. lib. 1. cap. 92.

Pulmonaria Gallorum flore hieracij Lobel. obseru. pag. 317. & icon. pag. 587.

Quibusdam Scopa regia Plinij, & eiusdem siderites

latissimo folio. alijs Theophrasti 7. histo. 7. κέρχορϑ, & Plinij lib. 21. cap. 15. Corchorus.

II.

Pulmonaria Gallorum latifolia laciniata.

Pulmonaria Gallica foemina Tabern. fol. pag. 622. lib. 1. sect. 5. cap. 30. & icon. pag. 195.

III.

Pulmonaria Gallorum oblongo angustoq; folio.

Pulmonaria Gallica tenuifolia Tabern. fol. pag. 623. lib. 1. sect. 5. cap. 30. & icon. pag. 195.

CHONDRI LLA, & eius species.

Xονδρίλλη ἐκ κνώριον Dioscoridi lib. 2. cap. 161. dicitur: & propter formam, quibusdam Seridis agrestis species.

Genera duo Dioscorides proponit. Plinius vnus meminit, lib. & cap. 22.

An fortè apud Theophrastum 7. hist. 9. & 11. ἀπάτη, quę vox, Fraus, à Theodoro versa.

I.

Chōdrilla iūcea viscosa aruensis: prima Dioscoridis.

Cichorea procera vel quinta Trago pag. 272. lib. 1. cap. 91. sine icone.

Chondrilla viminea viscosa vinearum Lobel. icon. pag. 233.

II.

Chondrilla cærulea.

Chondrilla Dod. fol. Gall. pag. 391. lib. 5. cap. 16.

Chondrilla cærulea Belgarum Lobel. icon. pag. 230. & obser. pag. 115. Chondrilla cærulea, Cichorij syl. laciniosis folijs.

Flore est cæruleo, rariùs albo: huic duæ icones apud Taber. icon. pag. 176. chōdrillę cæruleę & albę nomine.

III.

Chondrilla cærulea latifolia.

Chondrilla altera Matth. fol. lat. pag. 364. lib. 2. cap. 126. icon. 4. pag. 265.

IV.

Chondrilla purpurascente flore.

Chondrilla rara purpurate flore, femine nitido deciduo Lobel. icon. pag. 231. & obser. pag. 116. an Chondrilla altera Matthioli.

Diuerfa est à priore, quia hæc multò tenuiore est folio minorq;: illa Italica: hæc Narbonensis.

V.

Chondrilla purpureo flore Camer. hort. pag. 40.

VI.

Chondrilla hirsuta rubente flore.

Hanc apud fratrem Io. Bauhinum vidimus, cuius hæc est descriptio: Caulibus est multis dodrantalibus folijs Hieracio monoclonis similibus, capitulis hirsutis: floribus rubentibus ad cæruleum accedentibus, quibus succedit semen longum, tenue, papposum: radice est vnica fibrosa. Iulio floruit: annua esse videtur. Hanc aliqui Chondrillam raram flore rubente vocant: an hæc sit ea quã Chondrillam totam hirsutam Camer. hort. pag. 41. nominat, cum nullæ additæ sint notæ?

Huius & altera est species, duplo ferè maior, caule ramoso, folio latiore, flore eodem.

VII.

Chondrilla prior Matth. fol. lat. pag. 364. lib. 2. cap. 126. & icon. 4. pag. 264.

VIII.

Chondrilla verrucaria.

Zacintha Matth. icon. 4. pag. 260.

(c. 125.)

Cichorium verrucariū Matth. fol. lat. pag. 362. lib. 2.

IX. Chon-

IX.

Chondrilla verrucaria altera.

Chondrilla prior Dioscor. Verrucaria condrilla Lob.
icon. pag. 23. & obser. pag. 116. Verrucaria Chondrilla.

Chondrilla prior Clus. hist. Hisp. pag. 418. lib. 2. ca. 65.

Sunt quidem cum priori velint, alij negant.

X.

Chondrilla bulbosa marina.

Chondrilla pusilla marina lutea bulbosa Aduers. pag.
83. & Lobel. icon. pag. 230.

Cichorium bulbosum Dalech. Lugd. pag. 1392. lib.
12. cap. 28. Huius figura melius correspondet plantæ
Monspelij collectæ.

Quidam *περδύλιον* apud Theophrastum 1. hist. 11. su-
spicantur.

XI.

Cichorium strumosum Myconi Lugd. pag. 560. lib.
5. cap. 14.

Multum similitudinis habet cum prædicta, sed folia
dicit minimè per ambitum ferrata: radix globosa, inter-
dum candida, quandoq; ex candido in purpureum ver-
gens. Hoc videtur Castor Durantes pag. 225. Hæmor-
rhoidalis nomine velle exprimere.

XII.

Chondrilla bulbosa angustifolia maior.

Chondryllæ alterius Dioscoridis genus Rauvvolf. in
itiner. num. 117.

Chondryllæ aliud genus Dioscoridis Lugdun. in ap-
pend. pag. 27. ex Rauvvolfio.

Hæc folijs latioribus, crassioribus & cinereis à se-
quenti differt.

XIII.

Chondrilla bulbosa angustifolia minor.

Chon;

Chondryllę Dioscoridis alterum genus Rauvvolffio in suo itiner.num. 117. ex quo descripsit Lugdun. in append. pag. 27.

XIV.

Chondrilla Sefamoides dicta cærulea.

Sefamoides paruum Matth. icon. 4. pag. 860. & lat. fol. pag. 754. lib. 4. cap. 148.

Sefamoides parua Dioscoridis, Aduers. pag. 237. & Lobel. icon. pag. 549.

Alijs Chondrillæ, alijs Sefamoidis, alijs Catananæ species.

XV.

Chondrilla Sefamoides dicta cærulea altera.

Sefamoides paruum flore magis completo Camer. ad Matth. epit. pag. 945.

XVI.

Chondrilla spinosa. Integram cum nondum habeamus, nominasse sufficiat.

SENETIO, eiusq; species.

Hερύπων Dioscoridi lib. 4. cap. 97. quasi vernus senex, quod flores capillorum ritu vere canescant & in lanuginem abeant: vnde Latinis Senetio. Hoc Theophrastus inter olera & intubacea numerat 7. hist. 7. quod per totum annum penè assidua germinet floris productione, vt habet 7. histor. 10. semper enim alterū alteri succedens tempora omnia occupat, idq; propter alimenti quādam mediocritatem, vt loquitur 1. de causis plant. 27. Plinio lib. 25. cap. 13. Erigeron, quod à nostris vocatur Senecio: At nullam differentiā ostendunt.

I.

Senecio minor.

Verbena foemina Brunfel. fol. pag. 123. tom. 1. Rhap. 18. ac in 4. pag. 106. errasse se fatetur.

Senecio vulgaris & prima Trago pag. 284. lib. 1. cap. 96.

Senecio siue Erygeron Lob. obser. pag. 112. & icon. pag. 225.

II.

Senecio nicanus pinguis.

Erygeron primum Dodon. fol. Gall. pag. 392. lib. 5. cap. 17. sine icone.

Erygeron tomentosum alterum Lob. icon. pag. 226.

III.

Senecio hirsutus.

Erygeri species Dodo. in 8.

Erygeron tomentosum Lob. obser. pag. 113. & icon. pag. 226.

Quibusdam Conyza Hippocratis, nonnulli ad Cichorium referunt foetidum appellantes, alijs Sideritis quarta Plinij.

IV.

Senecio ambrosiæ odore.

Senecio flore odorato Camer. hort. pag. 158.

V.

Senecionis genus Myconi Lugd. pag. 577. lib. 5. c. 19.

IACOBÆA, & eius species.

I.

Iacobæa marina.

Marina Iacobæa vel Chrysanthemum & Artemisia marina Neotericorum Aduers. pag. 80.

Marina Iacobæa & Artemisia marina Neotericorum, siue

sive Cineraria Lobel. icon. pag. 227.

Erucam cineream Lugdunensis bis pingit bisq; describit pag. 65 1. lib. 5. cap. 40. & pag. 138 3. lib. 12. cap. 16. quæ sanè eadem cum hâc Iacobæa videtur.

II.

Iacobæa marina maior folio maius laciniato.

Hæc folijs est latis longisq; lōgissimis pediculis nicanis donatis, quæ ad exortum aliquot lacinias habent ac si peculiaria forent folia; dein folium adiungitur quatuor digitorum latum quod sinuosum existit; Parte infernâ nicanum minus tamen priore, molle, supernè ex viridi nigricans, quæ ubi florere incipit, minora redduntur: in reliquis cum priore conuenit. Huius semina Cl. Alpinus D.D. Camerario Artemisiæ abbe nomine misit, vnde plantam à Doctore Doldio accepimus.

III.

Iacobæa altera nicana.

Iacobæa altera Dodo. fol. lat. pag. 63 1. pempt. 5. lib. 1. cap. 20. sine icone: at in Gallica edit. pag. 54. lib. 1. c. 47. iconem habet Iacobææ marinæ nomine. Eandem dicerem cum præcedenti, nisi ipsemet à Cineraria, editione Latinâ distingueret.

IV.

Iacobæa vulgaris.

S. Iacobi flos Brunfels. fol. pag. 60. tom. 2. Rhaps. 16. & 4. pag. 143.

Iacobæa Senecio Lobel. obseru. pag. 113. & icon. pag. 227.

Differentias habet in folijs: alterius sunt instar Erucæ laciniata: alterius ad Raphani folia accedunt, sed minus hirsuta.

V.

Iacobæa hirsuta & pinguis.

Iacobæa Pannonica mollior Clus. hist. Pan. pag. 572.
lib. 3. cap. 41. sine icone.

Hanc non multùm differre (ait) ab eâ, quæ in marinis
Belgicæ aggeribus sponte prouenit, hoc est à secundâ.

VI.

Iacobæa latifolia flore bupthalmi.

Iacobæa tertia, vel Iacobæa latifolia Pannonica Clus.
hist. Pann. pag. 575. lib. 3. cap. 41.

VII.

Iacobæa folijs rotundis serratis.

Conyzæ alpinæ genus Gesn. monte fract. pag. 63. &
hort. pag. 255.

Iacobæa latifolia altera Clus. hist. Pan. pag. 576. lib. 3.
cap. 41. sine icone.

Cassignete Plinij lib. 24. cap. 17. censuit Guilandinus.
Depictam nondum vidimus.

VIII.

Iacobæa folijs nonnihil dentatis.

Iacobæa Pannonica folio non laciniato Clus. hist.
Pann. pag. 574. lib. 3. cap. 41.

LIBER QVARTVS.

SECTIO PRIM A.

TANACETVM: PARTHENIVM: CHRYSANTHEMUM: Bupthalmum: Chamamelum: Cotula.

TANACETVM, eiusq; species.

TANACETVM fortè à Tannaco, quo nomine Parthenion appellatum fuisse testatur Plinius: Parthenion microphyllon fortè Hippocr. Hermolao. Dioscoridis ἀρτιμίσια λεπτόφυλλοι lib. 3. cap. 128. quibusdam videtur, nobis non item.

I.

Tanacetum inodorum montanum.

Tanacetum non odorum, perperam Sideritis Italicorum Lobel. obser. pag. 432. & icon. pag. 750. & hoc aliquid similitudinis habet cum Sideritide tertia Matthioli icon. 8. pag. 671. quoad folia: at si ramos & capitula perpendas conueniet cum Ruta canina.

II.

Tanacetum inodorum flore Bellidis maioris.

Tanacetum inodorum primum Clus. hist. Pann. pag. 550. lib. 3. cap. 33.

III.

Tanacetum vulgare.

Tanacetum, secunda Matricariae species & Partheniã Brunf. fol. pag. 251. tom. 1. rhaps. 46. iconem repetit. tom. 2. pag. 88. Rhaps. 21. sine descript. & in 4. pa. 98.

Tanacetum millefolij folijs Lobel. icon. pag. 749. & obser. pag. 432. Tanacetum.

Flore est communiter luteo: rariùs reperitur albo, quare Tabern. icon. pag. 10. duas habet icones.

Tanacetum folijs crispis.

Speciosius tanacetum cristatum Anglicum Lobel.
obser. pag. 432. & icon. pag. 749.

V.

Tanacetum minus. (lib. 1. cap. 160.

Millefolium nobile & Stratiotes vera Trago pa. 476.

Tanacetum minus candidis floribus Lobel. in ap-
pend. & icon. pag. 750.

Candidis, purpureis & aurum æmulantibus floribus
dicit Matthiolus, cui Achillea icon. 4. pag. 674. nec ma-
lè. An hæc sit Scopia regia Plinij lib. 21. cap. 6.

VI.

Tanacetum Alpinum.

Iua moschata Rhætis, Tanaceto cognata herbula
Gefn. hort. pag. 263. (cap. 36.

Tanacetum paruum alpinum Lugd. pag. 956. lib. 8.

TANACETUM AFRICANUM.

I.

TAnacetum Africanum seu flos Africanus minor.

Garyophilli Indici Trago pag. 923. lib. 2. cap. 145.

Flos Africanus Lobel. obs. pa. 410. & icon. pag. 713.

Hanc plantam aliqui Caltham Plinij lib. 21. ca. 6. quã
gravis odoris dicit: alij Argemonen Dioscoridis lib. 2.
cap. 208. & Argemoniam lib. 25. cap. 9. Lycopersicum
Galeni aliqui suspicantur: alijs Othonna Diosc. lib. 2.
cap. 213. & Plinij lib. 27. cap. 12. Quibusdam Petilius
flos Plinij lib. 21. cap. 8.

Variat magnitudine, variat florendi tempore, quod
aliud seriùs floreat: Est flore simplici, rarissimè multipli-
ci: hiq̃ue reperiuntur, rubri, crocei, mellei, & albi: Africa-
num vel Tunetanum dicitur, eò quòd primùm hic flos
in Germaniam fuerit illatus quando Carolus V. Imper.
apud

apud Tuncetum victoria potitus est, siquidem in Africa spontè proueniat.

II.

Tanacetum Africanum maius flore pleno.

Garyophyllus Indicus maior, Matth. fol. lat. pag. 430.
lib. 2. cap. 178. & icon. 4. pag. 369.

Othonna maior polyanthos Lobel. obser. pag. 410.
& icon. pag. 713.

Huic alij Othonnæ Diosc. & Plinij nomen tātum tribuunt: præcedenti verò Argemones Dioscoridis & Argemoniæ Plinij. Huius flos aliquando ad pugni magnitudinem crescit, & in globum colligitur.

III.

Tanacetum Africanum maius simplici flore. (259

Caltha Africana fruticosa flore simplici, Gef. hort. pa.

Flos Africanus maior simplici flore luteo Lob. icon.
pag. 714.

P A R T H E N I V M.

Π *Ἀρθέμιον* quasi virginalis, quod morbis mulierum vterinis medeat (vnde vulgò Matricaria, quod sanè nomen pluribus tribuitur) Diosc. lib. 3. ca. 155. cui & *μαργαρον* vt & Galeno & Paulo li. 7. qui vnus meminere. Plinio lib. 25. Parthenium quod in hortorum sepibus flore albo nasci dicit.

I.

Matricaria vulgaris. (tom. 1. Rhaps. 45. & 4. pa. 71.

Matricaria, prima Parthenij species Brūf. fol. pa. 245.

Artemisia tenuifolia Fuchf. fol. pag. 45. cap. 13. & Artemisiæ ramosæ altera species. icon. 8. pag. 26.

Matricaria nostrâs Lob. obs. pa. 433. & icon. pa. 751.

Matricaria odoratior.

Matricaria altera ex Ilua Camer. hort. pag. 96.

An Ar-

An Artemisia tenuifolia odorata Tabern. icon. pa. 9.
& fol. pag. 34. lib. 1. sect. 1. cap. 7.

III.

Matricaria flore pleno.

Matricaria duplici flore Lobel. icon. pag. 751.

Parthenium pleno siue polyphyllo flore Clus. hist.
Pann. pag. 561. lib. 3. cap. 37.

Hoc à priore flore tantum differt.

IV.

Matricaria inodora.

Achaouan, parthenium inodorum Alpino pag. 47.
cap. 39.

V.

Matricaria Alpina chamæmeli folijs.

Parthenium alpinum Clus. hist. Pann. pag. 560. lib. 3.
cap. 36.

VI.

Matricaria folijs abrotani maris.

Parthenium μικρόφυλλον Myconi Lugd. pag. 954. lib.
8. cap. 35.

VII.

Matricaria siue Cotula marina.

Cotula siue parthenion marinum minimū Aduers.
pag. 345. & Lob. icon. pag. 774.

CHRYSANTHEMVM ET BUPHTHALMVM.

Xρυσαέθρον propter flores luteos aureo fulgore splē-
dentes Diosc. lib. 4. cap. 58. & quia orbem oculi i-
mitantur, etiam ὀφθαλμόν dici monet.

Adiungimus βύφθαλμον, quod flore similis sit boum
oculis, vt loquitur Plinius lib. 25. cap. 8. de quo Diosc.
lib. 3,

lib. 3. cap. 156. post parthenium egit, quia vtrique plantæ *βυφθαλμου* nomē tribui, auctor est Dioscorides: dein, quia formā plurimum conueniunt: imò & viribus, ita vt dubitari possit, sint'ne apud Dioscoridem diuersæ plantæ & apud Plinium, an verò eadem, quod ex collatione vtriusque capituli clarum fiet: quare Galenus & Aegineta tantū Buphthalmi, non autem Chrysanthemi meminēre. Licet Dioscoridi vnicum tantū sit Chrysanthemi genus, videtur tamen Plinius plura agnouisse, siquidem lib. 26. cap. 8. Chrysanthemum primi meminit, nisi vitium sit in codice, quare pro primo potum aliqui legendum censent.

I.

Chrysanthemum folijs matricariæ.

Chrysanthemum Matth. icon. 4. pag. 711. & fol. lat. pag. 664. lib. 4. cap. 53.

Etsi Lugdunensis herbarij autor scribat, hoc à Lobelo Chrysanthemum segetum nomine pingi, non tamen assentimur, cum & eam quam Matthiolus, & quam Lobelus pingit, multum certè differentes, habeamus.

II.

Chrysanthemum alpinum folijs laciniatis.

Chrysanthemum alpinum primum Clus. hist. Pann. pag. 566. lib. 3. cap. 40.

Hoc attulit D. D. Theodorus Collado Nemausanus nunc medicus ex Helueticis Alpibus.

III.

Chrysanthemum alpinum folijs abrotani multifidis.

Chrysanthemum alpinum secundum Clus. hist. Pann. pag. 567. lib. 3. cap. 40.

IV.

Chrysanthemum alpinum folijs longis tenuiter incis.

226 LIBER IV. SECTIO I.

Chrysanthemum alpinum tertium Clus. hist. Pann. pag. 565. lib. 3. cap. 40. sine icone.

V.

Buphthalmum Dioscoridis.

Buphthalmus Tragi pag. 152. lib. 1. cap. 48.

Chamæmelum Chrysanthemum Fuchs. fol. pag. 26. cap. 8. & icon. 8. pag. 15. (icon. pag. 772.

Buphthalmū, oculus bouis Aduers. pa. 343. & Lob.

VI.

Buphthalmum caule & flore purpurascente.

Buphthalmum flore purpurascente Camer. in epit. Matth. pag. 652.

VII.

Buphthalmum folijs millefolij lanuginosis.

Chrysanthemū Valentinum Clus. hist. Hisp. pag. 369. lib. 2. cap. 43. & hist. Pann. pag. 568. lib. 3. cap. 40.

VIII.

Buphthalmum cotulæ folio.

Buphthalmum alterum folio & facie cotulæ foetidæ Aduers. pag. 343. & Lobel. icon. pag. 772.

Meminit Gesnerus de hort. pag. 251. alterius speciei, flore partim candido, partim luteo, nulloq; alio discrimine: hoc sanè visu elegantissimum.

CHAMÆMELVM ET COTVLA.

A'νθεμῖς Dioscoridi lib. 3. ca. 154. ἀνθεμὸν Theoph. 7. hist. 13. Dicitur & χαμαίμηλον, quoniam odorem habeat mali Plinio lib. 22. cap. 21. cui & Anthemis.

Genera eius plura dicit Theophrastus loc. cit. at Dioscorides, quem secutus est Plinius l. c. genera tria proponit tantum flore distantia, flores enim in medio aureos quidem, sed forinsecus orbiculato ambitu candidos, quæ λευκαῖθρα, melina, quæ χρυσαῖθρα, aut

aut purpureos, quæ propriè ἡραιθεμῶν vocatur.

I.

Chamæmelum nobile seu odoratius.

Parthenium & nobilis Chamomilla Trago pag. 149.
lib. 1. cap. 47.

Anthemis seu Leucanthemis odorata Lobel. obser.
pag. 445. & icon. pag. 770.

II.

Chamæmelum nobile flore multiplici.

Anglorū niueum Leucāthemum flore multiplici. Ad.
uers. pag. 343. & Lobel. icon. pag. 771.

III.

Chamæmelum vulgare, Leucanthemum Diosc.

Chamæmelum, tertia Parthenij species Brunfels. fol.
pag. 252. tom. 1. Rhap. 47. sine icone; & 4. pag. 69. cum
icone.

Anthemis vulgatior Lob. obser. pag. 445. siue Cha-
momilla icon. pag. 770.

IV.

Chamæmelum inodorum.

Chamomilla fatua & 4. Trag. pag. 148. lib. 1. cap. 47.
sine icone. (cap. 52.

Buphthalmum Fuchs. icon. pag. 78. & fol. lat. pa. 144.

Solo odore à priori discerni potest.

V.

Chamæmelum foetidum.

Cotula foetida, quarta species Parthenij Brunfel. fol.
pag. 255. tom. 1. Rhap. 48. & 4. pag. 69.

Cotula foetida officinarum, est Parthenium, vel vir-
ginea Lobel. icon. pag. 773.

Sunt qui Buphthalmum Dioscoridis & Plinij sta-
tuunt.

VI.

Chamæmelum luteum capitulo sine folijs.

Chamæmelum Chrysanthemum Dod. Gall. fol. pag. 136. lib. 2. cap. 29.

Arthemis Chrysanthemus Lobel. obseru. pag. 446. & icon. pag. 771.

VII.

Chamæmelum alpinum inodorum.

Leucanthemum alpinum Clus. hist. Pann. pag. 563. lib. 3. cap. 39.

Multum, cum Tanaceto alpino, conuenit.

SECTIO SECVNDA.

ABROTANVM: ARTEMISIA: AMBROSIA:

BOTRYS: ABSINTHIUM.

ABROTANVM, eiusq; species.

AΒΡΟΤΑΝΟΝ Dioscoridi lib. 3. cap. 29. quod nomen sibi vsurpauit, vt Nicandri testatur interpres, *Διὰ τὸ πρὸς ὄψιν ἀβρόν, καὶ ἀπαλὸν φαίνεσθαι. ἄλωσε καὶ διὰ τὸ δύσπνευ εἶναι.* hoc est, quod conspectu tenerum, molle & delicatum appareat: aut quòd grauem acremq; & difficilem halitum prospiret.

Genera duo Theophrasto, urbana 6. hist. 1. & agrestis 6. de causis 24. Dioscoridi foemina & mas: Sic Plinius lib. 21. cap. 7. cui mas, Abrotanum campestre: foemina verò, montanum. Verùm quam Dioscorides foeminam fecit, eam Plinius Chamæcyparissi: id est, pumilæ cypressi nomine lib. 24. cap. 15. donasse videtur.

I.

Abrotanum foemina Dioscoridis.

Cha.

Chamæcyparissus & nobilis Chamæpitys Trago pag. 77. lib. 1. cap. 24. verùm ipsius figura nimis lata exprimit folia.

Abrotanum fœmina Lobel. obser. pag. 443. & icon. pag. 768. Huius figuram bis proposuit: alterius enim figuræ titulus est Seriphij Abrotani fœminæ facie differentia, obseru. pag. 436. & icon. pag. 754.

II.

Abrotanum fœmina flore maiore.

Santonicum maius Cordo hist. pag. 149. lib. 2. cap. 99. sine icone.

Seriphium Dioscoridis Abrotani fœminæ facie Lobel. icon. pag. 754.

III.

Abrotanum fœmina flore maiore alterum maius.

Abrotanum fœmina Salmaticensis prima Clus. hist. Hisp. pag. 230. lib. 1. cap. 59. sine icone.

IV.

Abrotanum fœmina flore maiore alterum minus.

Abrotani fœminæ Salmaticensis primæ altera species Clus. hist. Hisp. pag. 231. lib. 1. cap. 59. sine icone. Priori per omnia similis, sed minor & gracilior, quod tamen natalibus tribuendum non est.

V.

Abrotanum fœmina odore vinctuoso.

Santolina tertia Dodon. fol. lat. pag. 268. pempt. 2. lib. 3. cap. 27. sine icone.

Vnguentariæ nomine, dum Lutetiæ Parisiorum essemus, apud D. Robinum, Regium hortulanum collegimus, anno 1579.

VI.

Abrotanum fœmina folijs minus denticulatis.

Santolina quarta Dodon. fol. lat. pag. 268. pempt. 2.
lib. 3. cap. 27. sine icone.

Notat adhuc vnam differentiam Sabine folio Lobel.
obseru. pag. 436.

VII.

Abrotanum foemina repens canescens.

Santolina quinta Dodon. fol. lat. pag. 268. pempt. 2.
lib. 3. cap. 27. sine icone.

VIII.

Abrotanum foemina tota viridis.

Abrotanum foemina Salmaticensis secunda Clus. hist.
Hispan. pag. 231. lib. 1. cap. 59. sine icone.

IX.

Abrotanum mas angustifolium maius.

Abrotanum maius Brunfels. 4. pag. 267.

Abrotanum mas Lob. obs. pag. 443. & icon. pag. 768.

X.

Abrotanum mas angustifolium minus.

Abrotanum odoratum humile dense fruticosum Lo-
bel. obseru. pag. 444. & icon. pag. 769.

Esslingæ in horto Dn. Sebastiani Volmari Pharmaco-
pæi doctissimi anno 1580. collegimus.

XI.

Abrotanum latifolium.

Abrotanum maius & 2. Trago pag. 340. lib. 1. c. 112.

Abrotanum latifolium Tabernæm. fol. pag. 62. lib. 1.
sect. 1. cap. 11. & icon. pag. 16.

XII.

Abrotanum latifolium arborescens.

Absinthium del Comasso Anguill. pag. 165. iud. 10.

Absinthium arborescens Lobel. obseru. pag. 435. &
icon. pag. 753.

XIII. Ab-

Abrotanum campestre tenuifolium.

Abrotanum campestre & 3. Trago pag. 340. lib. 1. cap. 112. sine icone: cui & Abrotanum sylvestre ibidē: videtur enim differentia illa, solūm ratione temporis euenire.

Artemisia tertia Dioscoridis leptophyllon Aduers. pag. 340. & Lobel. icon. pag. 765. cui etiam

Ambrosia tenuifolia obser. pag. 442. & icon. pa. 767.

ARTEMISIA, eiusq; species.

Aρτεμισία Dioscoridi lib. 3. cap. 127: sic dicta, ab Artemisia Mausoli Cariæ Regis vxore, quæ hanc sibi, vt loquitur Plinius lib. 25. cap. 7. adoptauit, cū anteα *παρθένις*, id est, virginalis, quod virgo Dea illi nomen dederit, vocaretur: quare Apuleius etiam *παρθένιον* dici affirmat. Sunt tamen qui ab Artemide Ilithya cognominatam putent, quoniam priuatim foeminarum malis, quibus *ἀρτεμις*, id est, Diana præest, medeatur. Genera tria Dioscorides proponere videretur, nisi concludendo vtramq; calfacere diceret: verūm in quibusdam codicibus Græcis, vt Goupylij, Assulani, Cornarij (qui tamen in Latino omisit) sequitur & aliud caput de Artemisia, quod spurium videtur, quare Ruellius in suā interpretatione omisit: Marcellus Virgilius, vt ascititium damnauit: Cornarius, vt supposititium, ex textu Latino remouit: nec immeritō cū nec apud Galenum, Orbasium, Paulum, Aetium, nec apud Serapionem, de tertia specie quicquam legatur, cū tamen hi omnes ex Dioscoride simplicia enumerare soleant. Plinius lococit. duo habet genera, alterum folijs latioribus, alterum tenuioribus.

I.

Artemisia vulgaris maior.

Artemisia, octaua species Parthenij Brunfels, fol. pag.

pag. 265. tom. 1. Rhap. 52. at icon habetur tom. 2. pag. 87. & 4. pag. 113.

Artemisia, mater herbarum Lobel. icon. pag. 764. & obseru. pag. 441. Artemisia.

Variat colore caulis & floris; vna caule & flore rubro: altera caule ex viridi albicante: hinc apud Tabernæmontanum icon. pag. 7. & 8. duæ figuræ, nomine Artemisiæ rubræ & albæ.

II.

Artemisia vulgaris minor.

Artemisia minor Matth. fol. Ital. pag. 898. lib. 3. cap. 122. sine icone.

Vnum tantum caulem producit, in reliquis cum vulgari conuenit, nisi quòd sint minora omnia.

III.

Artemisia montana.

Artemisia leptophyllos montana Lugdun. pag. 950. lib. 8. cap. 33.

IV.

Artemisia polyspermos.

Artemisia monoclonos quorundam, alijs Ambrosia Lugd. pag. 951. lib. 8. cap. 33.

AMBROSIA.

A'μβροσία ipsi Artemisiæ Diosc. lib. 3. cap. 129. subijcit: Veteribus Græcis τῶν Θεῶν βρῶμα, id est, Deorum cibus dicitur, quòd mortales eam non edant: vel quòd qui eam ederint, immortales euadant, ita eximiæ fragrantia gratia etiam Diuis expetita. Sunt qui Ambrosiam Dioscōridis, Conyzam Hippocratis de morb. muliebr. & Artemisiam secundam Plinij, velint.

Ambrosia fatiua.

Am-

Ambrosia quibusdam dicta, Artemisiæ forsan species
Gesn. de hort. pag. 246.

Ambrosia fatiua hortensis procerior Lobel. obseru.
pag. 442. & icon. pag. 766.

Reperitur hæc aliquando ramosa, aliquando vnicau-
lis, hinc duæ icones apud Lugd. illa Ambrosia hortensis
pag. 1148. hæc verò Artemisia monoclonos alia dici-
tur pag. 951.

II.

Ambrosia syluestris.

Ambrosia Matth. icon. 4. pag. 533. & fol. lat. pag. 564.
lib. 3. cap. 112.

Ambrosia spontanea strigosior Lob. obser. pag. 442.
& icon. pag. 767.

Coronopus repens Ruellij, & cornu cerui alterum
vulgò Lob. icon. pag. 438.

Etsi diuersas faciat Lobelus, vnam esse censemus.

BOTRYS.

Bótrus apud Dioscoridem lib. 3. cap. 120. sequitur,
quæ sic dicta est à semine, quod racematim ramus
lis adnascitur: quam Cappadoce Ambrosiam, alij ar-
temisiam vocârunt. Botrys Plinio lib. 27. cap. 8. nam lib.
25. cap. 7. cum Artemisia confundit.

I.

Botrys ambrosioides. (pag. 228.

Botrys Trago pag. 887. lib. 2. cap. 124. & Lobel. icon.

Botrys Dioscoridis Lobel. obseru. pag. 113.

II.

Botrys Chamædryoides.

Chamæcyparissus agrestis & Chamæpitys altera Dio-
scoridis Trago pag. 79. lib. 1. cap. 25.

Chamædryis laciniatis folijs Lob. obseru. pag. 209. &
icon. pag. 385.

ABSINTHIUM, eiusque species.

A ψίνδιον Dioscoridi lib. 3. cap. 26. ita dictum quasi ἀπίνδιον Comicis, quasi impotabile propter insignem amarorem, ὁ δὲ καὶ τὴν πικρὴν ἀπὸ πικρότητος: vnde & Βαρυπικρὸν, id est, intensæ amaritudinis dicitur.

Genera fecit Dioscorides tria, Ponticum, Marinum, & Santonicum, quem secutus est Galenus & Plinius lib. 27. cap. 7. Theophrastus verò tantùm absinthij in Ponto prouenientis 9. histor. 18. meminit.

I.

Absinthium Ponticum seu Romanum officinarum, seu Dioscoridis.

Absinthium Brunfels. fol. pag. 142. tom. 3. Rhap. 64. & 4. pag. 214.

Absinthium vulgare, Ponticum Ruellij Lob. obseru. pag. 433. & icon. pag. 752.

II.

Absinthium Ponticum supinum.

Absinthium supinum Gesn. de hort. pag. 244.

Ponticum supinum herbariorum Lobel. obseru. pag. 434. sine icone.

III.

Absinthium Ponticum montanum. (243. b.)

Absinthium commune minus Gesnero de hort. pag.

Absinthiū montanū Camer. in epit. Matth. pag. 453.

Similis vulgari, nisi quod exiliora omnia, & amaritudo gratior.

IV.

Absinthium insipidum primum.

Absinthium insipidum Gesn. de hort. pag. 244. & Lobel. obseru. pag. 436. sine icone.

Pontico supino simile, sed gustu expers.

V.

Absinthium insipidum alterum & inodorum.

Abrotanū inodorū Lob.obs.pag.444.&icō.pa.769.

Nisi idem sit cum priori.

VI.

Absinthium Ponticum tenuifolium nicanum.

Abrotanum fœmina Fuchs.fol.pag.7.cap.2.& Absinthium Ponticum eidem icon.8.pag.3.

Absinthium Galatium Sardoniū Diosc.Lob.observu.pag.436.&icon.pag.755.

Duūm est generū: primum planè nicanum: alterum cauliculis purpurascens, folijs supinâ parte viridioribus. Medium inter Absinthium & Abrotanum.

VII.

Absinthium ponticum repens. (& icon.pag.3.

Absinthiū repens Taber. fol. pag. 21. lib. 1. sect. 1. c. 2.

Hoc Essingæ in horto D. Volmari repentis nomine accepimus: sunt tamen qui Chamæmelum Chrysanthemum vocitent.

VIII.

Absinthium montanum Chamæmeli flore.

Absinthium montanum abrotani fœminæ flore Columnæ pag.24. parte 2.

Mediæ est naturæ inter Absinthiū & Abrotanū marē.

IX.

Absinthium montanum umbelliferum.

Absinthium album capitulis squarosis, floribus albis, umbella Achilleæ montanæ Lob.observu.pag.435.

Absinthium album Lobel.icon. pag.753.

Mediæ naturæ inter Absinthium & Matricariam.

Huius & alterius Italici, nō ita diuersi à superiore: sed multò exilioris, meminit Lob.observu.pag.435. nomine absinthij umbelliferi alterius Italici.

X.

Absinthium pumilum multifido nicano folio.

Absinthium alpinū humile Gesn.hort.app.pa.289.b.

Absinthium pumilum Camerarij Clus.hist.Pan.pag.
354.lib.3.cap.24.sine icone.

XI.

Absinthium marinum laeudulæ folio.

Absinthium marinum siue seriphium Matth.fol.lat.
pag.465.lib.3.cap.24.& icon.4.pag.406.

Artemisia marina Lobel.obseru.pag.441.& icon.
pag.765.

Hoc folijs ludit, ita vt superiora folia aliquot lacinijs
diuisa sint, potissimū si in hortos transferatur, quod
Patauij collegimus, ex Venetorum insula Lio in hortū
Medicum translatum: vt Lobelus obseru. pag. 441. &
icon. pag. 766. peculiari figura nomine Artemisiæ mari-
næ folijs incisis, expressit: non tamen diuersum consti-
tuere oportet. nam & in marino obseruare licet, vt Mat-
thioli figura rectè proponit.

XII.

Absinthium capilli veneris folio.

Absinthium seriphium Aegyptium Matth. fol. lat.
pag.466.lib.3.cap.24.& icon.4.pag.407.

Aliud peregrinum siue Aegyptium absinthium Lob.
obseru. pag.437.& icon. pag.756.

XIII.

Absinthium Seriphium Gallicum vel primum.

Absinthium Seriphium tenuifolium Ioh. Bauhino
libello de Absinthijs pag.58.

Absinthium Seriphium Narbonense Clus.hist.Pann.
pag.554.lib.3.cap.34.sine icone.

An Absinthium Seriphium vulgo dictum Camer. in
Matth.epit. pag.458.

XIV.

Absinthium Seriphium Germanicum vel secundum.

Absinthium Seriphium Gesn. de hort. pag. 244.

Absinthium marinum Misnense, Seriphio Belgico simile Clus. histor. Pann. pag. 554. lib. 3. cap. 34. sine icone.

XV.

Absinthium Seriphium Belgicum vel tertium.

Absinthiū Seriphiiū Dodo. fol. Gall. pag. 3. lib. 1. ca. 2.

Seriphium vulgare perperam Dioscoridis putatum Lobel. obser. pag. 436. & icon. pag. 755.

Absinthium marinum siue Seriphium in Belgiae & Angliae maritimis Clus. hist. Pann. pag. 554. lib. 3. ca. 34. sine icone.

XVI.

Absinthio Seriphio tertio simile.

Absinthium Xantonicum vulgare Lobel. obser. pag. 436. sine icone. Camerar. in epit. Matthioli pag. 457.

XVII.

Absinthium tenuifolium albicans.

Ponticum Tridentinum herbariorum Lobel. obser. pag. 434. & icon. pag. 752.

XVIII.

Absinthium album folijs seriphij.

Absinthij genus, in Valesia herba alba dicta & Absinthium Seriphium foemina Gesn. hort. pag. 144.

Absinthium externum & spurium primum Dodo. fol. lat. pag. 28. pempt. 1. lib. 2. cap. 5.

XIX.

Absinthium Seriphium Alexandrinum.

Semen sanctum siue Semētina Matth. fol. lat. pa. 466. lib. 3. cap. 24. & icon. 4. pag. 408.

XX.

Absinthium peregrinum vnde semen lumbricorum colligit, Secha Arabū Rauvvolff. in suo Itiner. nu. 456.

Scheha Arabum, Absinthij genus Lugdun. in app. pa. 36. ex Rauvvolffio. Hoc vidimus apud fratrem Ioh. Bauhinum, qui à Dn. Rauvvolffio accepit: sed an diuersum sit à superiore, dubitamus, siquidem folia superioris quæ adpinguntur & describuntur, minuta dicantur, & Dodonæus primis tribus non esse comparandum scribat: at Rauvvolffius suæ adpingit folia Absinthij vulgaris, formâ non magnitudine similia: folijs, inquit, esse cinereis qualia nostratis.

SECTIO TERTIA.

VIOLA AQUATICA, ACHILLEA SIVE MILLEFOLIUM: CONSOLIDA REGALIS: FVMARIA: CHELIDONIA: AQUILEIA: NIGELLA.

ACHILLEA SEV MILLEFOLIUM.

MILLEFOLIUM maius, minus & aquaticū est recērioribus. Maius ἀχιλλεῖα ἢ ἀχιλλεῶς σιδηρίτις est (vt volunt) Dioscoridi lib. 4. cap. 36. quod ab inuētore Achille Chironis discipulo, nomē habet, auctore Plinio li. 25. cap. 5. Dioscorides dicit umbellā habere floribus candidis & aurū æmulātibus, addit interpretes & purpureis. At cū Dioscorides Achilleam dicat odore multo & medicato, credimus Tanacetum minus suprā nominatum, Dioscoridis Achilleam esse.

Minus verò στρατιώτης ὀχιλίόφυλλον, millefoliū Stratiotes eidem, lib. 4. cap. 103. quod floribus paruis & candidis dicit.

Aquaticum denique ipsi est lib. 4. cap. 115. μυρσιόφυλλον

λον millefoliū, quòd plurimis folijs sit fœniculo similib⁹.

Plinius plures habet Achilleas syderitides, cuius prima eadem est cum Dioscoridis, Secūda Myriophyllon. Diosc. Tertia Sideritis Heraclea. prima Dioscor. Quarta & Quinta, sideritis Heraclea, Crateræ & tertia Diosc. Sexta, sideritis secunda Dioscoridis.

I.

Achillea montana folijs cotulæ vmbellâ aureâ.

Achillea montana Artemisiæ tenuifoliæ facie. Advers. pag. 333. & Lobel. icon. pag. 746.

II.

Millefolium maximum vmbellâ albâ.

Hoc ex horto Patauino nobis misit Doctor Daniel Prynusius p. m. quod folijs duplo est latioribus quàm sint vulgaris, nec depictum vidimus.

III.

Millefolium vulgare album.

Millefolium album Brunfels. fol. pag. 175. tom. 3. Rhaps. 83.

Millefolium terrestre vulgare stratiotes millefolium Diosc. Lobel. icon. pag. 747. & obser. pag. 430. Militaris. Flore est candido & subalbido.

IV.

Millefolium vulgare purpureum minus.

Millefolium vulgare flore diluti ruboris Trago pag. 477. lib. 1. cap. 160.

Millefolium terrestre purpureis floribus Lobel. obs. pag. 431. & icon. pag. 747.

Huius speciem proponit, sed sine icone, Tabern. in fol. pag. 464. lib. 1. sect. 4. cap. 28. quod altitudine spithameæ sit.

V.

Millefolium vulgare purpureum maius.

Hoc

Hoc Gepingæ ante quadriennium in horto Pharmacopæi collegimus, quod millefolio vulgari albo simile quidem, sed ad binos ternosve cubitos excrefcit, folijs vt in purpureo minore dispositis: vmbellâ magnâ, flores elegantissimi coloris continens.

VI.

Millefolium Alpinum nicanum carneo flore.

Millefolium alpinum Clus. hist. Pann. pag. 562. lib. 3. cap. 38. sine icone.

VII.

Millefolium luteum tomentosum.

Holichrysum Italicum Matth. fol. lat. pag. 663. lib. 4. cap. 52. & icon. 4. pag. 707. (pag. 748.

Millefolium luteum Lobel. obseru. pag. 431. & icon.

Hoc in Tyrolensi comitatu, cum Italiam peteremus anno 1577. collegimus, quamuis etiam in Gallia inter Nemausum & Valentiam obseruauerimus.

VIII.

Millefolium Creticum.

Hoc folijs est Abrotani fceminæ siue Chamæcyparissi formâ oblongis, denticulatis, nicanis, at multò longioribus, quæ ex caule cubitali, rotundo, striato, nicano, sine ordine prodeunt: qui in summo in ramulos abeunt, quibus vmbellæ insident, quorum flores ex albo flauescunt. Hoc in horto Magni Ducis Hetrurię, Florentiæ creuit, quod à Doctore Paschali Gallo accepimus, & ex siccâ descripsimus.

IX.

Millefolium aquaticum Coriandri folio.

Millefolium aquaticum Matth. fol. lat. pag. 714. lib. 4. cap. 98. & icon. 4. pag. 788. nondum videre licuit folijs Coriandri.

X.

Millefolium aquaticum umbellatum

Myriophyllum Matth. fol. lat. pag. 727. lib. 4. cap. 110.
& icon. 4. pag. 811.

Myriophyllum aut Maratriphyllum palustre Lobel.
obser. pag. 460. & icon. pag. 789. cum umbella necdum
vidimus.

XI.

Millefolium aquaticum minus.

Myriophyllum aquaticum secundum Clus. hist. Pann.
pag. 712. lib. 4. cap. 22.

Hoc Doctor Doldius Norinbergâ misit, quod multò
latioribus est folijs, quàm à Clusio pingatur, nec folio-
rum extremitas adeò acuta.

XII.

Millefolium aquaticum seu viola aquatica latiore fo-
lio: an Potamogeton Castoris apud Plinium li. 26. ca. 8.

Myriophyllum alterum Matth. fol. lat. pag. 727. lib. 4.
cap. 110. & icon. 4. pag. 812.

Viola aquatilis Dodo. fol. lat. pag. 565. pempt. 4. lib.
5. cap. 4.

XIII.

Millefolium aquaticum seu viola aquatica altera.

Myriophyllum equisetifolium palustre Lobel. icon.
pag. 790.

Violæ aquatilis altera icon. Dodo. fol. lat. pag. 565.
pempt. 4. lib. 5. cap. 4.

Non desunt qui hoc cum priore idem velint, at di-
uersas cum habeamus plantas quæ iconibus correspon-
dent, idem statuere non possumus.

XIV.

Millefolium aquaticum Ranunculi capitulo:

Hh

Alga

Alga prima Trago pag. 687. lib. 2. cap. 44. sine icone.
 Millefolium maratriphyllon tertium, flore & semine
 Ranunculi aquatici Hepaticæ facie Lob. icon. pag. 791.

XV.

Millefolium aquaticum Peucedani folio.
 Myriophyllum maratriphyllum palustre alterum Lo-
 bel. icon. pag. 790.
 Peucedanum aquaticum Tabern. pag. 230. lib. 1. sect.
 2. cap. 19. sine icone.

XVI.

Millefolium pennatum aquaticum spicatum.
 Alga tertia Trago pag. 688. libr. 2. capit. 44. sine
 icone.

XVII.

Millefolium aquaticum lenticulatum luteum.
 Millefolium aquaticum flore luteo galericulato Lo-
 bel. icon. pag. 791.
 Fœniculum aquaticum galericulatum Tabern. fol.
 pag. 230. lib. 1. sect. 2. cap. 19. sine icone.

Vocamus lenticulatum, quia vesiculæ parvæ lenticu-
 lares, non tantum vltimæ foliorum parti adhærent, sed
 infinitæ omnibus foliorum partibus subijciuntur,
 quod tamen figura Lobelij, qui solus pinxit, non pro-
 ponit.

XVIII.

Millefolium cornutum Joh. Bauhino quod his ver-
 bis descriptum misit:

Millefolium aquaticum cornutum aquis innatat,
 cui caules longi, tenues, in varios ramos diuisi, fragiles,
 densè geniculati, quæ genicula folia vndique ambiunt,
 satis rigida cornua cerui pulchrè exprimentia, maximè
 priora, superiora minùs crassa sunt & tenuiùs diuidun-
 tur, vt in Hepatica aquatica flores parui geniculis herē-

tes herbæ ferè concolores: quibus succedunt semina parua quatuor simul iuncta. Hanc cùm Genevæ essem circa Nosodochium in paludosis locis reperi. Mompelgardi quoque observaui. Hæc ille.

In nostris etiam palustribus, licet rariùs, & quidem circa Hiltelingam reperimus, quod flores paruos albicantes oblongis pediculis insidentes habet.

XIX.

Stellaria aquatica Lobel. icon. pag. 792.

Fœniculum aquaticum stellatum Tabern. fol. pag. 231. lib. 1. sect. 3. cap. 19. sine icone.

CONSOLIDA REGALIS,
eiusq; species.

Consolidam Regalem videntur veteres inter flores coronarios habuisse, & quidem sub Hyacinthi nomine, siquidem Plinius lib. 21. cap. 11. ita discurrentes notas inesse dicat, vt Græcarum literarum figura A. I. legatur inscripta: quod sanè in Consolida Regali hortensi observare licet, quippe quòd in floribus sit folium quoddam implicatum, quod in albo characteres habet occultatos, ex virgulis cæruleis duas literas A. I. aut tres A. I. A. exprimentes. Cuius Hyacinthi meminisse videtur Dioscorides lib. 3. cap. 85. in Delphinio altero, quod & Hyacinthum appellari monet. Ita vt videatur Consolida regalis hortensis *Δελφίνιον* esse Dioscoridi, si modò vox *Δελφινοςειδή*, non ad folia, sed ad flores referatur. Altero verò Delphino seu Romanorum Buccino, consolidam regalem segetum notare.

Variat autem Consolida regalis floris colore albo, incarnato, purpureo, cæruleo; magnitudine qui maior & minor, & hæc vtraque flore vel simplici, vel pleno, habetur.

I.

Consolida Regalis hortensis flore maiore cæruleo.
 Delphinium Dodo. fol. Gall. pag. 123. lib. 2. cap. 15.
 Consolida regia siue Calcaris flos recentiorum Lob.
 obser. pag. 426. & icon. pag. 739.

II.

Consolida regalis hortensis flore minore.
 Delphinium alterum flore cæ- }
 dido. } Gesn. hort. pag.
 Delphinium tertium flore ro- } 256. b.
 seo. }
 Consolida Regalis flore rubro Lobel. icon. pag. 740.
 Consolida regalis satiua flore }
 albo. } Tabern. icon. pag.
 Consolida regalis satiua flore } 63. & 64. & fol. pag.
 rubro. } 158. li. 1. sect. 2. c. 8.
 Separamus à prima, non solùm propter florem qui
 minor est, sed etiã propter folia, quę angustiora multò
 in hac, nec hæc vt prior exurgit. Vtraq; tamen est phœni-
 cea (vt Colmaria in agris) & alba inter segetes, prouenit.

III.

Consolida regalis aruensis flore cæruleo minore.
 Consolida regalis Brunfel. fol. pag. 83. tom. 1. Rhaps.
 11. & 4. pag. 11.
 Segetum consolida regia strigosior tota Lob. obser.
 pag. 427. & icon. pag. 739.

IV.

Consolida regalis multiplicato flore.
 Consolida regalis flore pleno Camer. hort. pag. 46.
 Tam ea, quę maiore, quàm quę minore est flore, mul-
 tiplicatur, albam & etiam cæruleam vidimus.

V.

Consolida regalis peregrina paruo flore.

Ex radice caulis exurgit cubitalis, rotundus, striatus, leui hirsutiae albicans, qui in ramos brachiatur, quem folia cingunt primùm tripartitò diuisa, quæ rursus diuiduntur ad formam foliorum ranunculi aruensis echinatis, ac in summo caule pauciora, vel tripartita tantùm, vel etiam sine vllâ diuisurâ: Flores sunt subcærelei, corniculo donati, similes consolidæ regalis segetum, at floribus multò minoribus, quibus succedunt siliquæ oblongæ & minores, in quibus semen paruum. Hanc Delphiniû Dioscoridis esse Imperatus Ferrandus, insignis apud Neapolitanos Italiæ Pharmacopæus, quo nomine vnâ cum alijs nobis transmisit, eandem tamē virentem in horto D. Zvvingeri legimus.

FUMARIA, eiusq; species.

Fumaria Dioscoridi lib. 4. cap. 110. Καπνός est, eò quòd succus herbæ oculis inditus, veluti fumus lacrymas moueat, oculosq; mordicet. Vnius floris purpurei meminit: At Plinius lib. 25. cap. 13. Capnon duplicem proponit: primam quam pedes gallinaceos vocant (hæc Fumaria est bulbosa) & aliam capnon fruticosam (quæ Dioscoridis est.)

I.

Fumaria officinarum & Dioscoridis.

Fumus terræ Brunfels. fol. pag. 99. tom. 1. Rhap. 14. & 4. pag. 19.

Capnos. Fumaria Lobel. icon. pag. 757.

Variat floris colore, violaceo, pallefcente, albo.

II.

Fumaria minor tenuifolia.

Capnos tenuifolia Clus. hist. Hisp. pag. 375. lib. 2. cap. 46. & Lobel. icon. pag. 757.

Variat hæc floris colore, hilari purpura rubet: est & variegato ex rubro, albo, viridi & luteo. Sic & cauliculis

modò surrectis, modò procumbentibus & caducis.

III.

Fumaria minor folio oblongiore.

Fumaria altera tenerior Syriaca Camer. hort. pag. 62.

Huius semen, dum Patauij essemus, à Clariss. nunc viro Dn. D. Bernhardo Paludano, cùm ex Syriâ rediisset, vnâ cum alijs multis pro nostrâ amicitia Selterays nomine accepimus: qui & nuper quædam maritima transmisit.

IV.

Fumaria clauiculis donata.

Capnos Plinij & Phragmites Dodo. fol. Gall. pag. 18. lib. 1. cap. 15.

Capnos alba latifolia Lobel. obser. pag. 438. & icon. pag. 758.

Variat folijs. reperitur namq; latioribus & angustioribus, hinc Tabernemontanus in icon. duas habet figuras: Fumariam latifoliam maiorem & minorē pag. 33. & 34. Floribus est albis, est & dilutè admodum rubescentibus.

V.

Fumaria lutea.

Fumaria corydalis, quibusdam Split. Matth. fol. lat. pag. 723. lib. 4. cap. 105. & icon. 4. pag. 807.

Fumaria lutea montana Lobel. obseru. pag. 438. & icon. pag. 758.

Floribus communiter est luteis, aliquando candidis, quare Tabern. edit. fol. illam Fumariæ montanæ nomine pingit: hanc verò Fumariæ Illyricę albę nomine, sine icone describit, pag. 105. lib. 1. sect. 1. cap. 21.

VI.

Fumaria bulbosa maior radice cauâ.

Aristolochia rotunda Brunfels. fol. pag. 47. tomo 1.

Rhap.

Rhap. 5. & 4. pag. 73. Verùm in edit. fol. addit & alteram iconem pro Aristolochia longa, quæ non discrepat, à priore, quàm quòd non ita rotundam radicem pingat.

Radix caua Herbariorum Lobel. obseru. pag. 439. & icon. pag. 759.

Variat colore floris purpureo, (quod si flos minor sit, saturatius rubet, & pro masculino habetur) pallido, sub-flauescente, albo, quare Tabernemōtanus icon. pag. 35. 36. 37. 38. octo proponit icones Fumariæ bulbosæ nomine, purpureo flore quatuor, totidem albo flore.

Viridi quin & flore obseruauit Lobelus, cuius figurā icon. pag. 760. pponit, eadē vel maior vel minor ratione loci natalitij: huic folia angustiora: illi paulò latiora.

VII.

Fumaria bulbosa maior radice non cauâ.

Aristolochia rotunda vulgaris radice solidâ Trago pag. 766. lib. 2. cap. 78. sine icone.

Diuerfas esse has duas, non solùm ostendit radix, in illâ cauâ, in hâc semper solida, & quod nunquam vtraq; simul vno & eodem loco reperiatur: verùm quod à nemine obseruatum, differentia manifesta in folijs: folia namq; quæ flores intercedunt, in illa quæ radice est concauâ, integra sunt: in hâc verò, quæ radice est solidâ, verticillatâ, incisa sunt: sic in illa pauciores flores modò purpurei, modò albi, &c. in hâc verò copiosiores flores eleganti purpurâ rubentes, nec alterius coloris hætenus obseruare licuit.

VIII.

Fumaria bulbosa minor radice non cauâ.

Fabaceâ radice capnos altera Lobel. obser. pag. 439. & icon. pag. 759.

Hæc multùm cum maiore conuenit, non tamen eadem est: variat quoq; herbaceis florum rudimentis.

CHELIDONIA.

Xελιδόνιον Dioscoridi lib. 2. cap. 211. cui χελιδών, id est, hirundo avis nomē imposuit: vel quòd hanc primū inuenerit oculis pullorum excæcatorum visum, vt narrant, hâc restituens, vt habet Dioscorides, & ex eo Plinius lib. 25. cap. 8. At rectiùs Plinius lib. 8. cap. 27. Chelidoniam visui saluberrimam hirundines monstrauere, vexatis pullorū oculis ea medentes. Apud Theophrastum 7. hist. 14. Hirundinariam vertit Gaza.

Genera duo apud Dioscoridem, μέγα & τὸ μικρόν, & reliquos Græcos, ipsumq; Plinium lib. 25. cap. 8. maius & minus, quæ figurâ & formâ multum differunt (de quo suo loco.)

I.

Chelidonium maius.

Chelidonia Brunfel. fol. pag. 236. tom. 1. Rhap. 42. & 4. pag. 66.

Chelidonium maius Lobel. obser. pag. 440. & icon. pag. 760.

II.

Chelidonium maius folijs quernis.

Hoc Chelidonium ex horto D. Sprengeri pharmacopæi Heidelbergensis per M. Thomam Platerum accepimus: cuius folia si perpendas, tenera quercus folia dixeris, ex supernâ parte ex virore nigricantia, infernâ verò pallida, leuissimè vt & caules hirsuta: flore est Hypocoi formâ & colore: siliquæ vulgari similes, vt & succi odor cum vulgatæ conuenit.

AQUILEGIA.

Aquilegiam subiicimus cum quibusdam Chelidonia syluestris dicatur, folijs aliquomodo conueniat, nisi quòd sint paulo rotundiora & molliora: floribus verò cum consolidæ regalis pluribus iunctis. Vide-

tur autem dicta quasi Aquilina, ob florum mucrones aduncos, vt sunt aquilini yngues. Veteribusne fuerit nota, ambigitur: Costæus quidem, Pothon veterum esse vult: Cæsarpinus Iasionem Theophrasti 1. hist. 21. Dalechampo in Athenis: *διὸς ἀΐδι*, Iouis flos: Columnæ Isopyrum Dioscoridis lib. 4. cap. 121. Gesnero Leontostomum dicitur.

Differentiæ variæ in flore, obseruantur ratione magnitudinis, coloris & numero foliorum. Est namq; simplex & plenus: colore cæruleo, candido, flauo, incarnato, rubro, variegato ex cæruleo & purpureo: sic & candido, nonnullis veluti lituris cæruleis aspersis. Interdum flore est inuerso, incarnato, albo, candido cæruleoque permixto: interdum inuerso & degenerate virescente.

I.

Aquilegia syluestris.

Aquilegia Trago pag. 137. lib. 1. cap. 42.

Aquilina Lobel. obseru. pag. 440. & icon. pag. 761.

Cæruleo flore est, vixdum reperias alterius quàm punice coloris, in syluestribus.

II.

Aquilegia hortensis simplex.

Aquilina rubra Lobel. icon. pag. 761.

Hæc colorum diuersorum reperitur.

III.

Aquilegia hortensis multiplex.

Aquilegia multiflora variegata & Aquilegia multiplici vario colore flore Lobel. icon. pag. 762. duas, habet figuras.

Hæc habetur alba, violacea, cærulea, rubra, maculata.

IV.

Aquilegia hortensis multiplex inuersis floribus.

Aquilina plenis multiplicibus floribus, & Aquilina

inversa multiplici albo colore, Lobel. icon. pag. 763.
duas habet figuras.

Variat flore incarnato, item albo.

V.
Aquilegia degener virescens.

Aquilegia degener Lobel. icon. pag. 764.

NIGELLA SEV MELAN-
thium, eiusq; species.

Quam Nigellam communiter vocant, Dioscorides lib. 3. cap. 93. *μελαίνθιον* nominat, haud dubiè à nigro feminis colore dicta est nigella; de quâ Theophr. 7. histor. 9. Plinio lib. 20. cap. 17. Gith, ex Græcis alij Melanthion, alij Melanspermon vocant, qui optimum dicit odoratissimum & nigerrimum. Dioscoridi & veteribus licet vna duntaxat sit species, nobis tamen satiua & sylvestris est: satiua, simplici & pleno, magno & paruo flore: semine item nigro, subflauo, luteo.

I.

Nigella flore minore simplici.

Nigella hortēsis & prima Trago pag. 117. lib. 1. c. 37.

Melanthium siue Nigella Romana odora Lobel. obseru. pag. 427: & icon. pag. 740.

Semen habet aliquando nigrum, aliquando pallidè flauens: semine luteo in horto nostro habuimus: rariùs candido reperitur.

II.

Nigella flore minore pleno.

Cadomomi tertia species est nigella citrina, quæ solo colore à nigro differt, Lacunæ pag. 15. lib. 1. cap. 5. sine icone.

Nigella citrina vulgo vocata flore albo multiplici Lobel. obseru. in fine, & icon. pag. 741. (citur.

A seminis, quod ex Syriâ adfertur, colore, citrina di-

III.

Nigella flore maiore simplici.

Nigella Damascena & 3. Trago pag. 118. lib. 1. ca. 37.

Melanthiū syluestre Lob. obs. pag. 428. & icō. pa. 741.

Matthiolus fol. lat. pag. 528. lib. 3. cap. 78: & icon 4. pag. 493. hoc Melanthij syluestris nomine pinxit, & Tabern. icon. pag. 72. sub Melanthico agresti. Verū Matth. fol. lat. pag. 733. lib. 4. cap. 116. & icon. 4. pag. 821. eandem plantam nomine Isopyri pinxit, verum infernè adpinxit vtrinque folium Aniso simile, quo videatur Dioscoridis Isopyron exprimere. Ad imitationem huius figuræ Tabernæ. fol. pag. 365. lib. 1. sect. 3. cap. 37. & icon. pag. 98. suam plantam effinxit.

Nigella flore maiore pleno.

Hanc ad nos misit frater Ioh. Bauhinus nomine Melanthij cum maiore flore pleno, quod ipsi prouenit Anno 1594. in Illustrissimi Principis D. Friderici, Ducis VVirtenbergici, horto, quē Montembelgardi colit: solo flore à priori differt, qui penè circinata rotunditatis est.

V.

Nigella aruensis.

Nigella syluestris & secunda Trago pag. 117. lib. 1. cap. 37. sine icone.

Melanthium syluestre alterū capitulis reflexis aquilegiæ Lob. obser. pag. 428: & icon. pag. 742.

Hoc Melanthium & Gith Dioscoridis esse volunt.

VI.

Nigella Cretica.

Hæc caule est striato virente glabro, folijs paucis oblongis, acutis, tripartitis, longioribus & latioribus, quā in vlla alia Nigellæ specie, ex virore nigricantibus, forma cū superioribus Nasturtij hortēsis folijs cōuenientibus:

caulis summitati, flos vnicus ex quinque folijs compositus, subcæruleus, quem Nigellæ aruensis flos, duplâ magnitudine superat. Huius ramum siccum nobis misit D. D. Doldius Norinbergâ, ex quo descripsimus vt potuimus, cum nobis inferiora desint folia, vt & radix & semen, quod ex Cretâ allatum scribit.

SECTIO QVARTA.

VMBELLIFERAE.

*CUMINVM: FOENICVLVM: ANETHVM:
Meum: Pyrethrum: Ferula: Thapsia: Peucedanum: Dau-
cus: Pastinaca: Gingidium: Scandix: Caucalis:
Apium: Sium: Smyrnum: Sison.*

CUMINVM.

KUMINON Dioscoridi lib. 3. cap. 68. qui satiuum habet: & sequenti capite syluestre, alterum quod in cacumine capitula habet rotunda: alterum, quod à singulis floribus promit cornicula in sublime exerta. Theophrastus 7. hist. 4. cumini, inquit, plura sunt genera. Plinius lib. 20. ca. 15. Cumini meminit Aethiopici, dein Africani, tum syluestris.

Et sanè hodie è Melita Cumini genera duo afferunt: alterum acrimoniæ vehementioris, subnigrum, quod cuminum acre vocant: alterum candicans, gustus lenioris, subdulce, quod cuminum dulce appellât, (quod ab Hippocrate regium vocari ait Dioscorides) eâ diuersitate, quæ in foeniculo dulci satiuo, & acri syluestri spectatur.

I.

Cuminum foeniculi folio.

Cuminum satiuum Trago pag. 876. lib. 2. cap. 119: & Matth. fol. lat. pag. 506. lib. 3. cap. 60: icon. 4. pag. 463.

Cuminum Dioscoridis Lob. icon. pag. 742. & Cuminum Dioscoridis satiuum Lobel. obseru. pag. 428.

II.

Cuminum sylvestre capitulis globosis.

Cuminum sylvestre primum Matth. fol. lat. pag. 506.
lib. 3. cap. 60. & icon. 4. pag. 464.

Sylvestre cuminum Dioscoridis Lob. icon. pag. 743.

III.

Cuminum sylvestre siliquosum, Cuminum syl. alterum Diosc. siliquosum aduers. pag. 331. Differt ab Hypocoo folijs angustioribus, longioribus, glaucis: siliquis deorsum recuruis.

F O E N I C V L V M.

Mάραθρον Dioscoridi lib. 3. cap. 81. quod à marcescendo dictū putant, eò quòd ad condiēda plurima, cū inaruerit, cōmendatissimū sit. Latinis foeniculum, quod satum magno cum foenore semen reddat.

Genera habet tria, foeniculum, hippomarathrum siue foeniculum sylvestre, quod duplex est. Sic & Plinius lib. 20. cap. 23.

I.

Foeniculum dulce.

(259. b.)

Foeniculum dulce vel Florentinum Gesn. hort. pag.

Foeniculum siue marathrum vulgatius dulce Lobel. icon. pag. 775. & obser. pag. 448. Foeniculum.

Caule est vulgari breuiore, semine maiore albido, folijs & semine dulcioribus.

II.

Foeniculum vulgare.

Foeniculum Brunfels. fol. pag. 24. tom. 2. Rhap. 4. & 4. pag. 99. Sic & Trago pag. 448. lib. 1. cap. 149.

Sponre virens reperitur in agris siccioribus Narbonensium, & aliam huius, dicit Dodonæus fol. lat. pag. 295. speciem folijs subnigricantibus rubentem, aliàs non differentem.

III.

Fœniculum sylvestre.

Fœniculum erraticum Matth.fol.lat. pag. 517. lib. 3. cap. 67. sine icone.

An Hippomarathrum Tabernæ. icon. pag. 67. & fol. pag. 196. lib. 1. sect. 2. cap. 13.

ANETHVM.

Aνηθον Dioscoridi lib. 3. cap. 67. παρὰ τὸ ἀνευθεῖν, quòd citò crescat.

Huius Theophrasto 7. hist. 4. plura genera. Anethum Plinio lib. 20. cap. 18.

I.

Anethum.

Anethum Brunfels. fol. pag. 174. tom. 3. Rhap. 87. & 4. pag. 220. sic & Lobel. obser. pa. 448. & icon. pag. 776.

II.

Anethum sylvestre, grandius satiuo, folijs fœniculi, &c. Cæsalp. pag. 283. lib. 7. cap. 11.

MEVM.

Mεῖον ἀθαμαντικόν, Meum athamanticum Dioscoridi lib. 1. cap. 3.

Genera duo fecit Plinius lib. 20. cap. 23. nobilius Athamanticum vocant tanquàm ab Athamante inuentum: vel quoniã laudatissimũ in Athamante reperiatur.

I.

Meum folijs anethi. Meum Diosc. & Plinij.

Daucus Creticus Trago pag. 445. lib. 1. cap. 148.

Daucus Creticus Fuchsij Lobel. icon. pag. 777. & obser. pag. 448. Meum.

II.

Meum alterum vmbellâ albâ.

Meum aliud Lugd. pag. 759. lib. 6. cap. 31.

III. Meum

III.

Meum alpinum floribus purpureis.

Muttellina vulgò in Alpibus. Caros vel Daucus alpinus quidam videtur Gesn. hort. pag. 268. & monte fracto pag. 64.

Muttelina Camer. in epit. Matth. pag. 8.

IV.

Meum adulterinum.

Meum secundum Matth. in secunda comm. edit. sed in omnibus editionibus pictura omissa.

Spurium meum alterum Italicum Lobel. obser. pag. 450. & icon. pag. 778.

V.

Meum Cicutæ folijs.

Meum Silesiacum Camer. hort. pag. 101.

PYRETHRVM.

Πύρεθρον Dioscoridi lib. 3. cap. 86. (qui vnus meminit) ab igne nomen habet, ob radicis eius feruorem igneum. Saliuaris Romanis, quòd mansa saliuam eliciat. Apud Plinium lib. 28. cap. 9. nomen Pyrehri tantum habetur.

I.

Pyrethrum vmbellâ candidâ.

Pyrethrum verum Matth. fol. lat. pag. 522. lib. 3. cap. 71. & icon. 4. pag. 484.

Pyrethrum alterum Lob. obs. pag. 447. & icon. pa. 775.

Hoc in horto Patauino collegimus, verum vmbella lutea, longioribusque folijs, quam pingatur.

II.

Pyrethrum folijs anethi. an Dioscoridis?

Pyrethrum Gesneri Lugd. pag. 1170. lib. 10. cap. 46.

III.

Pyrethrum officinarum flore Bellidis maioris.

Pyrethrum Brunfels. fol. pag. 158. tom. 3. Rhaps. 75. sine icone, & 4. pag. 257. vbi icon non conuenit.

Pyrethrum officinarum, Saliuaris Lobel. obseru. pag. 447. & icon. pag. 774.

IV.

Pyrethrum paruum alpinum.

Pyrethrum alpinum Gesnero hort. pag. 274. b.

A' Fratre Ioh. Bauhino plantulam accepimus.

FERULA ET EIVS SVCCI.

Nάρθηξ Dioscoridi lib. 3. cap. 91. At Theophrasto 6. hist. 2. *νάρθηξ καὶ νάρθηξιον*: id est, Gazâ interprete, Ferula & Ferulago proponitur.

Plinio li. 13. ca. 22. Ferula, cuius duo genera: Nartheca Græci vocant assurgentem in altitudinem: Narthecyan verò semper humilem: & Ferula sine dubio est Thapsia, sed sui generis, &c. Et lib. 20. cap. 23. inquit, quæ ab vno caule diuiditur in cacumine foemina putatur.

I.

Ferula foemina Plinij.

Ferula Matth. fol. lat. pag. 526. lib. 3. cap. 76. & icon. 4. pag. 490. Lob. obser. pag. 450. & icon. pag. 778.

II.

Ferulago latiore folio.

Galbanifera ferula Lobel. obseru. pag. 451. & icon. pag. 779.

Quibusdam Narthecia Theophrasti, & Thapsia Dioscoridis.

III.

Ferulago tenuiore folio.

Narthecium Theophrasti, Ferulago Gazæ Lugd. pa.
754.lib.6.cap.28.

Cùm ex ferulâ tres diuersi liquores effluant, auctore
Dioscoride lib.3. cap.91.95.97.98. eos vno alteróve
verbo prosequamur, cùm diuersas Ferulæ species o-
stendant.

I.

Sagapenum *σειράπηνον.*

Ferulâ imo caule vulneratâ, Sagapenum effici testa-
tur Dioscorides lib.3. cap.91. cap. de Ferula: & cap.95.
liquorem plantæ ferulaceæ (Panaci simili addit Clusius)
in Mediâ prouenientis: rectiùs docente Galeno appel-
laretur ὀπὸς σειράπηνε, succus sagapeni, Officinis serapini.
Vide Coroll. Clusij ad Dodonæi edit. Gall. pag. 562.
cap.11. & alios.

II.

Galbanum.

Galbanum *γαλβάνη*, quibusdam metopium. Liquor
est ex ferula in Syria nascente emanans, Diosco. lib. 3.
cap.79. Galenus 1. de Antidotis dicit Galbanum in Sa-
gapenum conuerti: planta ex quâ Galbanum fuit Pli-
nio Stagonitis dicitur. Plura in Coroll. Clusij ad Do-
don. edit. Gall. pag. 563. ca. 12. Apud Cordum in Diosc.
& in suâ histor. Matthiolum, Cæsalpinum, & alios.

III.

Ammoniacum *ἀμμονιακόν.*

Gummi aut liquor ex specie Ferulæ, quam iuxta Cy-
renem Aphrica gignit, cuius fruticem cum radice Aga-
syllim vocant, Dioscoride lib.3. cap. 80. teste. Officinis
Armoniacum & gummi Armoniacū. Liquor purior &
melior *θραδσμα*, id est, frictura Dioscoridi, cui verò ter-
ra admixta, *φύραμα*, qui reijci debet. Plura in Coroll.
Clusij ad Dodon. edit. Gall. pag. 564. cap. 13. apud

Cordū in Dioscor. & in suâ histor. Matthiolum, Cæsalpinum, & alios.

T H A P S I A.

Θ *Thapsia* nomen ideò accepit, quòd in Thapso eiusdem nominis Insulâ primùm inuenta sit, autore Dioscoride lib. 4. cap. 157. quæ totâ naturâ ferulæ similis, de quâ & Plinius lib. 13. cap. 22.

Meminit & Theophrastus 9. histor. 8. ipsius Thapsiæ.

I.

Thapsia foeniculifolio.

Thapsia Dioscoridis Aduersar. pag. 350. & Lobel. icon. pag. 779.

II.

Thapsia carotæ folio.

Thapsia Matth. fol. lat. pag. 762. lib. 4. ca. 150. & icon. 4. pag. 863.

Thapsia vulgaris Carotæ effigie Lobel. obs. pag. 452. & icon. pag. 780.

An hæc Ferula sagapenifera? huius radice aliqui pro Turbith vtuntur.

III.

Turbith Alexandrinum.

Turbitum, siue vt Arabes Turbit Cord. histor. pag. 204. lib. 4. cap. 73. sine icone.

Alexandrinum officinarum Turbith Lobel. icon. pag. 371.

P E V C E D A N V M.

Π *Peucedanum* Dioscoridi lib. 3. cap. 92. Theophrasto 9. hist. 14. nomen ab amaritudine sortitum esse sunt qui velint: verùm à *πικρῆ*, quæ Latinis pinus, dictum videtur.

videtur, siquidem folia cum pini folijs similitudinem quandam habent, vnde & Pinastellum aliqui vocant. Peucedanum descripsit Plinius lib. 25. cap. 9.

I.

Peucedanum maius Italicum.

Peucedanum Matth. fol. lat. pag. 527. lib. 3. cap. 77. & icon. 4. pag. 491.

Peucedanum maius Italicum Lobel. obser. pag. 454. & icon. pag. 782.

II.

Peucedanum Germanicum.

Peucedanum Trago pag. 881. lib. 2. cap. 121.

Peucedanū, Fœniculū porcinum Lob. icon. pag. 781.

Verūm in figura Lobelij & Dodonęi fol. lat. pag. 314. radicem comosam requirimus, quemadmodum pingūt Tragus, Fuchsius, icon. 8. pag. 343. Dodonæus edit. Gall. pag. 208. lib. 2. cap. 94. qui etiam editione Latinâ radice dicit comosâ.

III.

Peucedanum minus.

Peucedanum Pannonicum Clus. hist. Pann. pag. 696. lib. 4. cap. 15. sine icone.

Saxifraga 3. Matth. fol. lat. pag. 628. lib. 4. cap. 15. & icon. 4. pag. 644.

Hanc in monte Wasserfall collegimus.

IV.

Peucedano similis selini semine.

Peucedani facie pusilla planta Lobel. icon. pag. 745.

An Selinum montanum pumilum Clusij hist. Pann. pag. 702. lib. 4. cap. 18.

Plurimum cum superiore conuenit, si non idem.

V.

Peucedano similis.

Caucalis Lobelicon. pag. 727.

Caucalis 3. Tabern. fol. pag. 360. lib. 1. sect. 3. cap. 35.
& Caucalis Anglica, eidem icon. pag. 97.

D A U C U S.

DAUCOS Dioscoridi lib. 3. cap. 83. cui tria sunt genera. Primum Creticum folijs foeniculi: alterum syluestri apio simile: tertium folijs coriandri. Plinius lib. 25. cap. 9. Dauci (inquit) genera quatuor fecit Petronius Diodotus (Diocles libr. de salubribus quartum addidit, nempe Staphylinum) cum sint differentiae duae: probatissimae in Cretâ foeniculi similitudine: alterum folijs Coriandri: Si tertium genus facere libeat, est simile staphylini, quod Pastinacam erraticam appellant. Sic & lib. 19. cap. 5.

I.

Daucus folijs foeniculi tenuissimis.

Daucum primum Matth. fol. lat. pag. 518. lib. 3. cap. 69. & icon. 4. pag. 480.

Daucum Creticum vocat.

Daucus Cretensis verus Diosc. Lobelicon. pag. 722. & obser. pag. 416. Daucus Cretensis.

II.

Daucus montanus umbellâ candidâ.

Daucus Creticus Gesn. hort. pag. 256. b. & Camer. in epit. Matth. pag. 536.

Daucus Creticus Clus. hist. Pann. pag. 700. lib. 4. cap. 17. sine icone. (collegimus.

Non solum in Baldo, sed & Alpibus Heluetiorum

III.

Daucus montanus multifido folio. (cap. 16.

Saxifraga Pannonica Clus. hist. Pann. pag. 698. lib. 4.

In monte Wasserfall inuenimus.

IV. Dau-

IV.

Daucus seseli pratensis facie.

Saxifraga Anglicana facie seseli pratensis Monspe-
liensis Lobel. obseru. pag. 456. & icon. pag. 784.

V.

Daucus montanus apij folio maior.

Daucus secundus Matth. fol. lat. pag. 518. lib. 3. cap.
69. & icon. 4. pag. 481.

Daucum alterum.

Daucus secundus Selinoides Lobel. obser. pag. 414.
& icon. pag. 720.

VI.

Daucus montanus apij folio minor.

Apium montanum & Oreoselinum nigrum Gesn.
hort. pag. 247. b.

Dauci secundi Selinoidis varietas, siue Selinoides
Cordi Lobel. obser. pag. 414. sine icone.

VII.

Daucus campestris apij folio.

Dauci 2. genus Dalechampio Lugd. pag. 717. lib. 6.
cap. 13.

VIII.

Daucus Coriandri folio.

Bunium Dalechampij Lugd. pag. 774. lib. 6. cap. 39.
Multum cum præcedente conuenit. Verum in illo
semen vt anethi oblongum: in hoc Hyoscyamo minus,
quod in *Βενίω* Dioscoridis lib. 4. cap. 124. requirit.

IX.

Daucus pratensis millefolij palustris folio.

Daucus pratensis Dalechampij Lugd. pag. 718. lib. 6.
cap. 13.

Frater Ioh. Bauhinus communicauit.

PASTINACA.

Pastinaca à pascēdo dicta videtur. alit enim corpus. σταφυλίν fortè à colore vultu nigricantis, cuius coloris vnius radix est, Dioscoridi lib. 3. cap. 59, qui sylvestris, in cuius vmbellæ candidæ medio exiguum quiddam cernitur colore purpureo; & satiui meminit. δαυ Theophr. lib. 9. cap. 15. Pastinacam vertit Gaza, vbi colore croci dicit. at cap. 22. radicem nigram tribuit. Plinius lib. 20. cap. 5. Staphylinon pastinacam erraticam vocant, quæ efficacior est satiua. Verùm plenius lib. 19. cap. 5. vbi ostendit Pastinacæ nomine Latinis significari plantas quatuor. primam quæ satiua est: alteram agrestē in pratis nascentem: tertiam daucum staphylinum alilem & hortensem memoratam Galen. 6. simpl. quartam Daucum staphylinum sylvestrē officinis notissimū.

Duplex est Pastinaca tenuifolia & latifolia: de tenuifolia tam satiua quàm sylvestri nunc: de latifolia inferiùs sectione quinta.

I.

Pastinaca tenuifolia sylvestris Diosc. vel Daucus officinarum.

Staphylinus sylvestris Trago pag. 442. lib. 1. cap. 147. sine icone.

Genuina sylvestris Pastinaca Dioscoridis Lob. icon. pag. 722. & obser. pag. 416, Pastinaca Dioscoridis.

II.

Pastinaca tenuifolia satiua radice luteâ.

Staphylinus primus Trago pag. 442. lib. 1. cap. 147.

Pastinaca satiua Dioscor. Daucus Theophrasti Lob. obseru. pag. 416. & icon. pag. 723.

III.

Pastinaca tenuifolia satiua radice albâ.

Staphylinus secundus Trago pag. 442. lib. 1. ca. 147.

Sifer

Sifer alterum radice albicāte Matth. icon. 4. pag. 203.
& fol. lat. pag. 334. lib. 2. cap. 107.

IV.

Pastinaca tenuifolia satiua radice atrorubente:
Staphylinus 3. Trago pag. 442. lib. 1. cap. 147.
Pastinaca satiua atrorubēs, Daucus niger Theophrasti
Lobel. obser. pag. 417. & icon. pag. 723.

GINGIDIVM.

Iγγίδιον Dioscorides lib. 2. cap. 167. herbā syluestri
Staphylino similem dicit: Idem habet & Plinius,
qui lib. 20. cap. 5. Gingidiū simillimū Staphilino scribit.

I.

Gingidium folio fœniculi.
Gingidiū Dioscoridis Rauvvolff. in suo itiner. num.
287. & ex eo Lugdun. in app. pag. 34.
Hoc D. Doldius Norimbergā misit, ex horto D. D. Ca-
merarij, qui figuram habet Rauvvolffio elegantio-
rem pag. 16. iconum.

II.

Gingidium vmbellâ oblongâ.
Visnaga Matth. fol. lat. pag. 373. lib. 2. ca. 131. & icon.
4. pag. 277.
Visnaga, Gingidium Anguillaræ Lobel. obseru. pag.
419: & icon. pag. 726.

III.

Gingidium alterum folijs Cherefolij.
Gingidium Matth. fol. lat. pag. 373. lib. 2. cap. 131. &
icon. 4. pag. 275.

IV.

Gingidium folijs Pastinacæ latifoliæ.
Gingidium folijs Bauciæ Syriacum Lobel. obseru.
pag. 418: & icon. pag. 725.

Chærophyllum Columellæ.

Cherefolium Brunfels. fol. pag. 141. tom. 3. Rhap. 63.
& 4. pag. 256. sine icone.

Gingidij species videtur Cerefolium Lobel. obseru.
pag. 419. sine icone: & icon. pag. 280. parte 2. vbi Ce-
refolium dicitur.

An Plinij sit lib. 19. cap. 8. asseri non potest propter
breuitatem. Sed potiùs videtur Anthriscus eiusdem lib.
22. cap. 22. Fortè Theophrasti 7. histor. 7. ἐνθασιγόν, En-
thusicum Gaza vertit.

SCANDIX.

Σκανδιξ apud Dioscoridem lib. 2. cap. 168. Gingidiũ
sequitur, quod syluestre olus esse scribit: sic & Pli-
nius lib. 22. cap. 22. & Theophrastus 7. hist. 8. breuis est.

I.

Scandix vmbellâ ex apicibus coagmentata.

Scandix Lugd. pag. 712. lib. 6. cap. 11.

II.

Scandix semine rostrato vulgaris.

Pecten Veneris Matth. fol. lat. pag. 374. lib. 2. ca. 137.
& icon. 4. pag. 278.

Veneris pecten Plinij Lobel. obser. pag. 419. & icon.
pag. 726.

An Plinij lib. 24. cap. 19. Veneris pecten à forma pe-
ctinum nomen habens.

III.

Scandix semine rostrato Italica.

Hæc palmaris est, radice parua, albâ, fibrosâ, ex quâ
cauliculi terni quaternique procumbentes prodeunt,
circa quos folia Scandici vulgari similia, sed tenuiora:
vmbellæ minores, floribus succedunt semina oblonga
acubus similia, nō tot vt in priori, vbi communiter octo
obser-

obseruantur, sed bina terna quaternaque, & illa hæc longitudine media superant. Hanc misit Doctor Doldius Norinbergâ, cuius semen Neapoli fuit missum.

IV.

Scandix Cretica.

Folia huius inferiora subrotunda, per oras obliquè dissecta, Saxifragæ minoris Lobelij similia, sed nigriora, leuiter hirsuta, superiora verò formâ Scandicis vulgaris dissecta. Caulis cubitalis, angulosus, striatus, subhirsut^o: umbella parua sparsa floribus albis, at latioribus quàm in vulgari folijs, quibus succedit semen rostratum, decem, duodecim & pluribus rostris simul iunctis: cuiuslibet rostro apices duo quasi aculei rigidi præfiguntur, quod & in Chærefolio obseruare est. Patauio à Doctore Zyvingero accepimus.

V.

Scandix Creticæ similis.

Ex radice gracili, oblonga, candida, caulem palmarè, tenuem, angulosum, hirsutū potiss. parte infernâ emittit, folijs Scandicis vulgaris, sed tenuioribus, flore pusillo albo in exiguis umbellis, cui succedit semen oblongum vt in Cretica, sed breuius & paucius etiam in apice bipartitum, subhirsutum. Hæc Iosephus Casabona Magni Ducis Hetrurię Hortulanus Antriscum Plinij vocat, & ex Cretâ semen accepit, quam ex horto Florentino habemus. Figura Apij syluestri Dalechampij apud Lugdun. pag. 700. lib. 6. cap. 7. per omnia conueniret, si semen responderet & caulis hirsuti mentionem faceret.

CAUCALIS.

Kαυκαλις apud Dioscoridem lib. 2. cap. 169. Scandicem sequitur, quam alios Daucum syluestrem vocare monet. Plinius lib. 21. cap. 15. inter olera recenset, Dioscoridem secutus.

I.

Caucalis apij folio.

Caucalis Matth.fol.lat.pag. 375. lib. 2. cap. 138. & icon.4.pag.279.

II.

Caucalis latifolia hirsuta, semine Chærefolij.

Anthriscus Plinij Lugdun.pag.791.lib.6.cap.48.

III.

Caucalis latifolia altera semine aspero.

Daucoides maius Cordo hist. pag. 159.b. lib.2. cap. 141. sine icone.

Caucalis flore rubeo folio latiore Lobel. obser. pag. 420.& icon.pag.728.

IV.

Caucalis aruensis echinata magno flore.

Lappa agrestis Tragi pag. 843.lib.2. cap. 104.

Caucalis albis floribus vulgaris Lobel. obseru. pag. 470.& icon.pag.728.

V.

Caucalis aruensis echinata paruo flore.

Lappa Boaria Plinij Lugd.pag.762.lib.6. cap. 33.

VI.

Caucalis semine aspero flosculis subrubentibus.

Daucoides minor Cordo hist. pag. 159.b. lib.2. cap. 141. sine icone.

VII.

Caucalis semine ad caulium nodos echinato.

Ex radice oblongâ, tenui, albâ, bini ternive caules, qui dein in alios diuiduntur, rotundi, striati, asperi, quorum alij semipalmares incurui, alij bipalmares erecti prodeunt, quos folia pastinacę sylu. similia, breuiora tamen & pauciora, multoq; tenuius diuisa, aspera, ex vi-

rore nigricantia ad caulis singula penè internodia, flo-
sculi exigui brevissimo pediculo infidētes, quibus suc-
cedunt semina plurima parva echinata conglobata.
Hanc in horto Patauino Anno 1578. collegimus: post-
modū ad nos missa, nomine Lappulæ caninæ Cortusi.

IIX.

Caucalis peregrina semine rugoso.

Caucalis Hispanica Camer. hort. pag. 37. & icon.
pag. 11.

A P I V M.

Σέλινον Dioscoridi lib. 3. cap. 74. qui hortense primū,
dein ἐλαμοσέλινον, quod in humidis nascatur: tum
ὄρεοσέλινον à locis montosis: quartò πετροσέλινον Macedo-
nicum: quintò ἰταπρόσέλινον, quod alijs ἀγροσέλινον, aliqui-
bus σμύρνιον: tandem Σμύρνιον seu Petroselinum in Cilicia
proueniēs, sex distinctis capitibus proponit. Theophra-
stus 1. hist. 4. de Selino agit, at 6. de causis 22. eius plura
dicit esse genera, quæ vt habetur 7. hist. 4. differunt inter
se cum folijs, tum caulibus. aliud enim folio spisso, cris-
po, densoq;: aliud rariore, latioreq;, cauleq; maiori: ho-
rum iterum aliud cādidi caulis, aliud purpurei, aut ver-
ficoloris. Plinius lib. 20. cap. 11. de Apio, Hipposelino,
eleoselino & oreoselino, & sequenti capite de petrose-
lino & buselino agit.

I.

Apium hortense seu petroselinum vulgò.

Petroselinon Brunfel. fol. pag. 121. tom. 3. Rhap. 48.
& 4. pag. 290.

Apium hortulanum.

Apium hortense Lobel. icon. pag. 706: & obser. pag.
405. Selinon siue Apium hortense.

Selinon seu apium Theophrasti & Dioscoridis: A-
pium mas Plinij.

II.

Apium vel petroselinum crispum.

Apium crispum vel multifolium Taber. icon. pag. 90:
& fol. pag. 32. lib. 1. sect. 3. cap. 24. Apium crispum.

Apium hortense crispatum Lugdun. pag. 700. lib. 6.
cap. 7. sine icone.

III.

Apium hortense maximum.

Folia ex radice pediculis palmaribus & sesquipalmaribus, striatis pallidè virentibus prodeunt, tripartitò primum diuisis, quorù quodlibet rursus tripartitur, ipsæq; dein particulæ triplo quadruplòve quàm in Petroselino communiter dicto, maiores per ambitum incisæ, pallidè virentes: at in caulis summitate vt in Petroselino oblonga angusta minimè incisa. Caulis cubitalis & sesquicubitalis tenuis striatus, in cuius fastigio umbella parua exiguorum flosculorum alborum, quibus succedunt semina Petroselino similia, sed duplo triplòve maiora gustu nonnihil aromatica. Radix oblonga est albi-da & pro ratione plantæ tenuis. Nunc in hortis colitur, vbi primum nomine Apij Anglicani creuit. An fortè de hoc Anguillara pag. 122. opin. 7. dum de Selino agit, quod in vniuersa Græcia potissimùm in Chio & Creta pro Selino habeatur.

IV.

Apium montanum folio tenuiore umbella rubente.
Petroselinum Dalechampij Lugd. pag. 702. lib. 6. c. 7.

V.

Apium montanum folio ampliore.

Oroselinum siue Petroselinum Lobel. obseru. pag. 406. & icon. pag. 707.

Apium crispum, Thysælinum Plinij & Agriofolium Galeni vocabat Guilandinus.

VI.

Apium sylvestre lacteo succo turgens. (cap. 46.

Apium sylvestre Dodo. fol. Gall. pag. 423. lib. 5.

Olsenichium Cord. histor. pag. 149. lib. 2. cap. 98.
sine icone.

Thysselinum Plinij Lobel. obseru. pag. 409. & icon.
pag. 711.

Ad Daucum fortè referri posset. Quare Daucus
palustris Gesnero dicitur.

VII.

Apium peregrinum folijs subrotundis.

Selinum peregrinum Clus. hist. Hisp. pag. 431. lib. 2.
cap. 62. sine icone.

Daucus secundus dicebatur Guilandino, cùm illi in
horto Medico Patauino lectum, ostenderemus.

VIII.

Apium peregrinum Cicutæ folio.

Selinum peregrinum secundum Clus. hist. Hisp. pag.
432. lib. 2. cap. 72. sine icone.

IX.

Apium palustre.

Apium Brunfel. fol. pag. 107. tomo 3. Rhaps. 39. &
4. pag. 287.

Elioselinum, paludapium Lobel. obseru. pag. 405. &
icon. pag. 707.

Quibusdam Hipposelinon Dioscoridis, & Apium la-
tiore folio caule versicolore Theophrasti.

S I V M.

Σίου Dioscoridi lib. 2. cap. 154. ἀπὸ τῆς σείου, quia in a-
quis vacillando succutiatur à præterlabentibus a-
quis: vel potiùs ab excutiendis calculis. Plinio lib. 22.
cap. 22. Sion dicitur.

X.

Apiū palustre alterū folijs oblōgis ferratis, siue Sion.

Sion odoratum Trago pag. 465. lib. 1. cap. 155.

Sium siue Lauer Dioscoridis Olufatri folio, siue Pastinaca aquatica Lobel. icon. pag. 208. & obser. pa. 105.
Sion siue Lauer.

Quibusdā ἐλεοσέλινον Dioscoridis, Theophrasti & Plinij.

XI.

Sium latifolium.

Sium maius latifolium & Apium palustre Tabern. fol. pag. 248. lib. 1. sect. 3. cap. 1. & icon. pag. 78.

Habetur & paulò minùs, quod Sij medij nomine Tabernæmontanus pingit.

XII.

Sium maius erucæ folio.

Sium alterum Olufatri facie Lobel. obser. pag. 105. & icon. pag. 208.

XIII.

Petroselinum Macedonicum Dioscoridis.

Petroselinum Macedonicum Matth. fol. lat. pag. 513. lib. 3. cap. 64. & icon. 4. pag. 473.

XIV.

Hipposelinum vel Smyrniū vulgatum.

Petroselinum Alexandrinum vel Hipposelinum Germanicum Trago pag. 436. lib. 1. cap. 145.

Hipposelinū siue Olufatrū Diosc. Macedonicū Belgarū Lob. obseru. pag. 407. sine figurâ, & icon. pag. 708.

XV.

Smyrniū verum peregrinū: vel Smyrniū Dioscoridis.

Smyrniū Cræticum Matth. fol. lat. pag. 515. lib. 3. cap. 65. & icon. 4. pag. 476. (at figura quo ad partem superiorem bona est, quo ad inferiorem vitiosa) quare ad-

proba-

probatur Dodonæi & Lobelij icon: Hoc non animad-
uertens Herbarij Lugdun. author proposuit vitiosam
Matthioli iconem pa. 707. dein bonā Lobelij pag. 707.
Smyrnum Lobel. obser. pag. 407. & icon. pag. 709.

SISON.

Σ ^{ἰσων} Dioscoridi lib. 3. cap. 64.
Sison quod Amomum Officinis nostris.
Amomum Germanicū Trago pag. 461. lib. 1. ca. 154.
Petroselinum Macedonicum Fuchsi (icon. 8. pag.
376.) Dodo. fol. lat. pag. 685. pempt. 5. lib. 4. cap. 4.

SECTIO QUINTA.

PASTINACA LATIFOLIA: SISARVM: ANGE-
lica: Imperatoria: Laserpitium: Panax: Sphondylium: Barba
Capra: Libanotis latifolia: Ligusticum: Libanotis: Fe-
rule folio: Carui: Coriandrum: Anisum: Ammi:
Pimpinella: Myrrhis: Cicuta: Sefeli: Siler:
Bulbocastanum: Oenanthe: Filipen-
dula: Pedicularis.

PASTINACA LATIFOLIA.

ΛΑΦΟΒΟΣΚΟΝ Dioscoridi lib. 3. ca. 80. di-
citur: Plinio lib. 22. cap. 22.

Elaphoboscon: id est pabulum cerui, hoc
enim pabulo ceruos resistere serpētibus fa-
ma est, vt Plinius tradit.

I.

Pastinaca satiuā latifolia. (non bona.
Pastinaca satiuā Tragi pag. 440. lib. 1. cap. 146. figura
Pastinaca domestica vulgi Lob. obs. pag. 407. & icon.
pag. 709.

II.

Pastinaca syluestris latifolia.
Pastinaca syluestris Trago pag. 439. lib. 1. cap. 146.

Sifer

Sifer syluestre Fuchſij fol. pag. 753. cap. 287. & icon. 8. pag. 439.

III.

Pastinaca Syriaca.

Secacul Arabum & Maurorum Rauvvolff. Itiner. nu. 74. & ex eo Lugd. append. pag. 24.

IV.

SIS ARVM quod cum Elaphoboseo Diosc. multum conuenit.

Sifer Brunfel. fol. pag. 198. tom. 3. Rhaps. 111. & 4. pa. 225. vtroque loco figura vitiosa.

Sifarum Lobel. obser. pag. 408: & icon. pag. 710.

Hoc Elaphobosium Dioscoridis & Plinij videtur.

ANGELICA.

Angelica & Sancti Spiritus radix, à suauissimo eius radicis odore, quem spirat, aut ab immensâ contra venena facultate.

I.

Angelica satiuua: Laserpitio cognata.

Angelica Brunfel. fol. pag. 66. tom. 3. Rhaps. 21. & 4. pag. 272. sine icone.

Angelica, Smyrnum Cordi, Lobel. obser. pag. 398. & icon. pag. 698.

Alij ad Smyrnum, alij ad Laserpitium Cyrenaicum referunt.

Hæc variat radice. nostra enim crassiore est radice nec nigricante facileque corrumpitur: at Bohemica radice est minore nigricante diutiusque reseruari potest.

II.

Angelica syluestris maior.

Angelica syluestris & 2. Trago pag. 422. lib. 1. cap. 140.

Ange-

Angelica sylvestris Lobel. icon. pag. 699.

Hæc in locis humidioribus folijs est tenuioribus.

III.

Angelica sylvestris erratica.

Pyonocomos Brunfel. fol. pa. 165. Tom. 3. Rhaps. 82.
& 4. pag. 263.

Podagraria Germanica aut Belgica Lob. obser. pag.
398. & icon. pag. 700.

Mirè variat foliorum incisuris.

IV.

Angelica sylvestris montana.

Archangelica Clus. hist. Pann. pag. 694. lib. 4. cap. 14.
sine icone.

V.

Angelica aquatica: & Gesn. de hort. pag. 247.

Archangelica Dod. fol. lat. pag. 316. pempt. 2. lib. 5.
cap. 24. & Lobel. icon. pag. 701.

I M P E R A T O R I A.

I.

Imperatoria media inter Laserpitium & Panaces.

Astrantia Brunfels. fol. pag. 66. Tom. 3. Rhaps. 21. &
4. pag. 272.

Smyrnion hortense vulgò Osteritium Trago pag.
433. lib. 1. cap. 144.

Imperatoria, Ostrutium Lobel. obseru. pag. 398. &
icon. pag. 700.

II.

Imperatoria montana.

Imperatoria Alpina vel Astrantia alpina, Camer. ad
Epit. Matth. pag. 533.

L A S E R P I T I U M gallicum.

Mm

- Laser-

Laserpitium Silphium Aduers. pag. 313. & Lob. icon. pag. 702.

Laserpitium *σίλφιον* Diosc. lib. 3. cap. 94. succus est plantę, quę Gręcis *σίλφιον*. Latinis Laser & Laserpitium dicitur. Species duę: altera enim propter odorem vehementem & nigratum à Medicis & Pharmacopæis asafœtida nominatur. Clusio in Corollario ad Dodon. Gall. in fol. pag. 561. cap. 11.

P A N A X.

Πάναξ & *πάνακες*, quasi *πᾶσιν ἄκθ*, omnibus remediũ adferēs, quasi omnia sanans. Panacis genera quatuor Theophrasto 9. histor. 10. primum quod in Syria nascitur: secũdum, Chironium; tertium Aesculapicum: quartum Herculanum. Chironium folio simile Rumi- ci: Aesculapium, folio Thapsiæ. Herculanum folio magno & amplo, vt quoque versus tres palmos perficiat. Dioscorides libr. 3. capit. 55. 56. 57. tria habet genera. *πάνακες ἡράκλειον*, ex quo Opopanax colligitur folijs ficulneis quinque partitis: *πάνακες ἀσκληπιῶ* folijs fœniculi: *πάνακες χειρώνιον* folio Amaraci.

I.

Panax Olusatricum folio, an Syriacum Theophrasti?

Sagapenum existimatum Gesn. hort. pag. 278.

Panax altera Lobel. obser. pag. 400.

Panax altera recentiorum Olusatricum aut pastinacę folio Lobel. icon. pag. 702.

II.

Panaces Costinum.

Pseudocostus Matth. fol. lat. pag. 46. lib. 1. cap. 15. & icon. 4. pag. 20.

III.

Panax Sphondylii folio quod Heracleum.

Panaces Heracleum Matth. fol. lat. pag. 497. lib. 3. ca. 48. & icon. 4. pag. 449.

Panax Heracleum Lobel. obseru. pag. 399. & icon. pag. 701.

Floribus est albis, luteis dicit Dioscorides, tales se vidisse testatur Lobelus.

Opopanax panacis Heraclii lachryma ex incisa radice, vide Cord. in Diosc. pag. 54. lib. 3. cap. 55. & in histor. pag. 210. lib. 4. cap. 106.

DE PANACE ASCLEPIO INFERIVS.

SPHONDYLIVM.

Cum folia Panacis habeat Sphondylium auctore Dioscoride lib. 3. cap. 90. meritò subiicimus. Sphondylium Plinio lib. 12. cap. 26. & lib. 24. ca. 6.

I.

Sphondylium hirsutum.

Branca vrsina Brunfel. fol. pag. 149. Tom. 3. Rhaps. 71. sine icone. & 4. pag. 255. cum vitiosa icone.

Sphondylium, Acanthus Germanica Fuchsi Lobel. obser. pag. 401. & icon. pag. 703.

Hoc in montibus maius reperitur quàm in pratis, hinc duæ figuræ in icon. Tabernæmōtani pa. 92. Sphondylii primi & secundi nomine, qui edit. in folio pa. 348. lib. 1. sect. 3. cap. 31. & tertij meminit, quod minoribus sit folijs & crispis qua re à vulgari differat, at iconem non addit.

II.

Sphondylium glabrum.

Hoc bicubitalē altitudinē exurgit caule geniculato: folijs glabris triploq; quàm vulgari latiorib. cōmuniter triparti

tis per marginem incisuris minimè profundis diuisis, quæ longis donantur pediculis leniter hispidis: in caulibus summitate umbella flosculorum candidorum, sed multò quàm in vulgari minorum. Semen non obseruauimus. Radice est crassâ, albâ. In monte Wasserfall collegimus comitantibus plurimis, inter quos Cl. Doctor Martinus Chmielecus summus amicus noster, qui inde in hortum transtulit, & in tertium annum perstitit.

B A R B A C A P R A E.

I.

BArba Capræ (à florum figura, quæ barbam caprinam referre videtur) floribus oblongis.

Barbula capræ & barba caprina syluestris Trago pag. 283. lib. 1. cap. 95.

Barba capri Fuchsio fol. pag. 180. cap. 65.

Melandrypon Plinij lib. 26. cap. 7. quibusdam.

II.

Barba capræ floribus compactis.

Barbula caprina prior Trago pag. 281. lib. 1. cap. 95. sine icone.

Barbicapra, & Ulmaria (à folijs vlmo similibus) vulgè Lobel. icon. pag. 111.

Rhodora Plinij fortè lib. 24. cap. 19.

L I B A N O T I S L A T I F O L I A.

Λιβανωτίς Theoph. lib. 9. cap. 12. quoniam eius radix ὄζει λιβάνα, thus redoleat. Genera duo fecit, alterũ sterile, alterum fertile, & alterum tam fructu quàm folio vtile, alterum tantum radice: fructiferum folium palustri apio simile, sed maius habet: Sterile folio lactucae amaræ constat. Plinius lib. 19. cap. 12. confusè agit de Libanotide, sicut & lib. 20. ca. 16. cum Conyctis miscens.

I. Liba-

Libanotis apij folio.

Libanotis Theophrasti minor Lob. obseru. pag. 402.
& icon. pag. 705.

II.

Libanotis latifolia maior.

Libanotis Theophrasti maior Lobel. obser. pag. 402.
& icon. pag. 704.

III.

Libanotis latifolia altera.

Seseli primum Trago pag. 877. lib. 2. cap. 120. sine
icone.

Libanotis Theophrasti Lob. obser. pag. 402. & icon.
pag. 704.

IV.

Libanotis latifolia aquilegiæ formâ.

Seseli Aethiopicum alterum Camer. hort. pag. 159.
Hoc Doctor Doldius Norinbergâ ex Cl. Camerarij
horto transmisit.

V.

LIGVSTICVM vulgare, an Libanotis fertilis Theo-
phrasti?

Leuisticus Brunfel. fol. pag. 116. tom. 3. Rhap. 44.

Leuisticum, Germanicum laserpitium Lobel. obser.
pag. 401. & icon. pag. 703.

Quibusdam Hipposelinum: alijs Smyrnum: alijs
Laserpitium.

LIBANOTIS FERVLAE FOLIO,
& *Panax Asclepias.*

Dioscoridi lib. 3. cap. 87. duo sunt genera. Vnū foe-
cundum, cuius semē rotundum, angulosum, acre,
linguam exurens, & cachrys vocatur, folijs foeniculi: cui

alterum confimile, femine lato minimè exurente. Sterile illorum similitudinem refert, fed neq; caulem, neque florem, neq; semen promit. His addit fequenti capite Libanotidem coronariam, quam Romani *ῥοσμαρίνον* vocitēt, fed hæc alterius eft loci, de quâ infrâ lib. 6. fect. 3.

I.

Libanotis ferulæ folio femine craffo.

Libanotis feu Rosmarinum Matth. fol. lat. pag. 524. lib. 3. cap. 73. Rosmarinum eidem icon. 4. pag. 486.

Cachrys verior, Libanotis Galeno Lobel. obser. pag. 455. & icon. pag. 783.

II.

Libanotis ferulæ folio femine lato.

Panax Asclepium ferulæ facie Lobel. obser. pag. 455. & icon. pag. 783.

Cenfetur Panax Asclepias Theophrasti 9. hist. 10. & Plinij lib. 25. cap. 4.

III.

Libanotidi fecūdæ fimilis feu Panax Asclepiū primū.

Panaces Asclepium Matth. fol. lat. pag. 498. lib. 3. cap. 50. & icon. 4. pag. 450.

Hanc à priore diuerfam facimus cū vtramque in horto Patauino collegerimus.

IV.

Panax Asclepium fecundum.

Panax Asclepium alterum Dalechampij Lugd. pag. 740. lib. 6. cap. 24.

Libanotis minor vmbellâ candidâ.

Libanotis minima Lugd. pag. 766. lib. 6. cap. 34.

Multum cum saxifragâ Anglicanâ Lobelij icon. pag. 784. conuenit.

Kάριον Dioscoridi lib. 3. cap. 66. κάριον Actio: κάριον Simeoni Sethi libello de Alimentis.

Cuminum pratense, Carui officinarum.

Caros Brunfel. fol. pag. 138. tom. 3. Rhaps. 59. & 4. pag. 196. sine iconē.

C O R I A N D R V M.

Kόριον ἢ κορίαννον Dioscoridi lib. 3. cap. 71. sic dictum putant aliqui, quòd folia eius & caules cimices redoleant. Κορίαννον Theophrasto 7. hist. 1. & 4. caus. 3. cui plura sunt genera 4. hist. 7. Et Plinio lib. 20. cap. 20. Coriandrum quod inter syluestria non inueniri scribit: at nuper in Hispaniâ syluestre repertum.

I.

Coriandrum maius.

Coriandrum Brunfel. fol. pag. 203. tom. 1. Rhaps. 34 & 4. pag. 63. Lobel. obser. pag. 403. & icon. pag. 705.

II.

Coriandrum minus testiculatum.

Coriandrum alterum minus odorum Lobel. obseru. pag. 404. & icon. pag. 706.

III.

Coriandrum syluestre.

Coriandrum syluestre Myconi Lugd. pag. 736. lib. 6. cap. 23.

Multum cum minore conuenit, non tamen idem, siquidem huius grauior sit odor quàm fatiuo, contrâ verò in minore.

A N I S V M.

Aνισον Dioscoridi lib. 3. cap. 65. Anisum alijs anicetum (id est omnibus alijs medicamentis præcellens) Plinio lib. 20. cap. 17.

Anisum: & Brunfels. fol. pag. 105. tom. 3. Rhap. 38. & Lobel. obser. pag. 415. & icon. pag. 722.

AMMI.

Aμμι Dioscoridi lib. 3. cap. 70. quod αἰθιοπικὸν ἢ βασιλικὸν κύμινον vocant, Plinio lib. 20. cap. 15. Ammi quod Græci vocant, Cumino est simillimum: quidam Aethiopicum cuminum esse existimant; Hippocrates regium appellat.

I.

Ammi maius.

Ammi Trago pag. 874. lib. 2. cap. 118.

Ammi vulgatius Lob. obs. pag. 415. & icon. pag. 721.

Quibusdam Bubonium Hippocratis in morbis mulieb. alijs Bupleuron Plinij.

Variat folijs aliquando plurimum incisus, & nonnihil crispis.

II.

Ammi alterum semine apij.

Ammi Matth. fol. lat. pag. 507. lib. 3. cap. 61. & icon. 4. pag. 467.

Ammi Creticum aromaticum Lob. obser. pag. 414. & icon. pag. 724.

III.

Ammi paruum folijs foeniculi.

Ammi paruum Dod. fol. Gall. pag. 192. lib. 2. cap. 79.

Ammi perpusillum Lobel. obseru. pag. 414. & icon. pag. 725.

PIMPINELLA.

I.

Pimpinella maior umbellâ candidâ.

Pimpinella Brunfel. fol. pag. 28. tom. 3. Rhap. 4. & 4. pag. 164.

Pim-

Pimpinella maior Fuchſij Lobel. obſer. pag. 413. & icon. pag. 720.

Oreofelinon Dioſcoridis ſunt qui velint eſſe: alij Saxifragam faciunt.

Varietas aduertitur in folijs, quæ in vnâ ſplendent & ex atro virent, in alterâ minimè: inuenitur & in lacinijs diuiſa: Quibusdam in locis ad radicem quædam habet grana, quorum medulla mutatur in colorem rubcum, cuius vſus ad tincturam Carmefini, Lacuna pag. 404. lib. 4. cap. 49. Coccus radicum dici poterit.

II.

Pimpinella maior altera.

Pimpinellæ ſecunda ſpecies Trago pag. 466. lib. 1. cap. 156. ſine icone.

Cauliculi & venæ foliorum interdum purpuraſcunt, feruore & acrimoniâ primum genus ſuperat.

III.

Pimpinella maior vmbella rubente.

Saxifraga maior in Alpibus flore rubente Geſn. hort. pag. 279.

IV.

Pimpinella minor.

Pimpinellæ tertia ſpecies Trago pag. 467. lib. 1. cap. 156. ſine icone.

Saxifraga parua Dodo. fol. lat. pag. 312. pempt. 2. lib. 5. cap. 21.

Bipinella. Saxifraga hircina minor Lobel. obſer. pag. 413. & icon. pag. 719.

Tragium Dioſcoridis cenſet Columna pag. 76.

Folia interdum laciniata, interdum anguſtioribus & oblongis incifuris diuiſa.

V.

Pimpinella, ſanguiforba maior.

Pimpinellæ Italicæ 2. genus Trago pag. 469. lib. 1. cap. 157. sine icone.

Sanguisorba altera, maior, siue Pimpinella Lob. obs. pag. 412. & icon. pag. 719.

VI.

Pimpinella, sanguisorba minor hirsuta.

Pimpinella Italica 1. Trago pag. 470. lib. 1. cap. 157.

Pimpinella Lobel. obser. pag. 412. & icon. pag. 718.

Alijs Tragium secundum Dioscoridis: fortè siderites altera Dioscoridis lib. 4. cap. 34. & fortè Sissitieteris Plinij lib. 24. cap. 17.

VII.

Pimpinella sanguisorba minor læuis.

Pimpinella satiuæ læuis Gesn. de hort. pag. 272. b.

Cultu à priore solùm differre videtur, ab Italis namq; in vsum acetariorum colitur, quæ tamē & in Gallia Narbonensi spontè prouenit.

MYRRHIS.

Mύρρις siue μύρρα Dioscoridi lib. 4. cap. 116. Plinio lib. 24. cap. 10. Myrrhis quæ alijs Smyrrhyza, alijs Myrrha dicitur.

I.

Myrrhis maior.

Myrrhis Matth. fol. lat. pag. 728. lib. 4. cap. 110 & icon. 4. pag. 813.

Myrrhis. Sefeli peloponense Anguillaræ, Lobel. obs. pag. 423. & icon. pag. 734.

Alijs Cicutarię, alijs Cerefolijs species: nonnullis Sefeli Peloponense.

II.

Myrrhis minor.

(pag. 734.

Myrrhis altera parua Lobel. obseru. pag. 423. & icon.

III. Myr-

III.

Myrrhis Broccenbergensis Thalyo in sua Hircynia
pag. 77. quid?

IV.

Myrrhis sylvestris.

Chærefolium sylvestre Trago pag. 471. lib. 1. ca. 158.
sine icone.

Myrrhis Fuchsio fol. lat. pag. 524. cap. 198. & icon. 8.
pag. 298.

C I C U T A.

Kώνηιον Theophr. 1. hist. 8. & 6. hist. 2. Dioscoridi lib. 4.
cap. 79. Etymologicus ita nominatum tradit ἀγρὸν
γινόμενον εἰλιγμὸν, καὶ σκῆταν τοῖς πίνουσι, Plinio lib. 25. cap. 13.
Cicuta, cuius caulē viridē à plerisque edi scribit:
verūm qui sapiunt ab huius esu, Socrateo exemplo
moti abstineant. de hâcin præsens, propter externam
quam habet cum myrrha similitudinē.

I.

Cicuta maior.

Cicuta Trago pag 474. lib. 1. cap. 159. Lobel. obseru.
pag. 422. & icon. pag. 732.

Variat folijs aliquandò latioribus, aliquandò tenuio-
ribus.

II.

Cicuta minor.

Petroselini vitium Trago pag. 462. lib. 1. cap. 154.
sine icone.

Cicutaria fatua Lobel. icon. parte 2. pag. 280.

III.

Cicutaria latifolia foetida.

Seseli Peloponense Matth. fol. lat. pag. 502. lib. 3. cap.
53. & icon. 4. pag. 459.

Cicutaria latifolia foetidissima perperam Sefeli Peloponense quorundam Lobel. obser. pag. 423. & icon. pag. 733.

IV.

Cicutaria latifolia foetidissima altera.

Tucro, Thapsiæ genus Clus. hist. Hisp. pag. 431. lib. 2. cap. 71. sine icone.

V.

Cicutaria latifolia tertia.

Cicutaria maxima Brancionis Lobel. obser. pag. 422. & icon. pag. 732.

VI.

Cicutaria palustris latifolia alba.

Cicutaria alba Lugdun. pag. 789. lib. 6. cap. 46.

VII.

Cicutaria palustris latifolia rubra.

Cicutaria rubra Lugd. pag. 789. lib. 6. cap. 46.

VIII.

Cicutaria palustris tenuifolia, Phellandriion est. Plinij lib. 28. cap. 12.

Ligusticum sylvestre Trago pag. 427. lib. 1. cap. 141. sine icone.

Foeniculum sylvestre eidem pag. 447. lib. 1. cap. 149. sine icone.

Cicutaria palustris Lobel. obseru. pag. 424. & icon. pag. 735.

Phellandriion dicitur Plinio lib. 28. cap. 12. Sunt tamen qui velint ab eodem dici Silaum lib. 27. cap. 8.

IX.

Cicutaria bulbosa.

Cicu-

Cicutaria Pannonica Clus. hist. Pann. pag. 703. lib. 4. cap. 19. sine icone.

Myrrhis. Cicutaria Tabernæm. icon. pag. 98.

S E S E L I.

Σέσελι Dioscoridi lib. 3. cap. 60. qui quatuor capitibus de eo agit, distinguens in *μασσαλεωλικόν*, folijs foeniculi: *αιθιοπικόν* folijs hederæ: *πελοποννησιακόν* folijs cicutæ latioribus: *κρητικόν* siue *τορδύλιον*: huius & Plinius lib. 20. cap. 22. Tordylj nomine meminit.

I.

Seseli Peloponense.

Thapsia latifolia Clus. hist. Hisp. pag. 430. lib. 2. ca. 71.

Peloponense seseli maius Lobel. obseru. pag. 424. & icon. pag. 736.

Seseli Peloponense folio cicutæ Lob. icon. pag. 735.

Solâ magnitudine differunt hæ duæ in iconibus propositæ, quod in decliuis montis Cetij ad mare, cum Monspelij essemus, collegimus.

II.

Seseli montanum Peloponensis folio.

Seseli mōtanum primum vel Alpinum Clus. hist. Pann. pag. 690. lib. 4. cap. 14.

An Ligusticum alterum Belgarum Lobel. obser. pag. 457. & icon. pag. 786?

III.

Seseli Creticum maius.

Tordilion siue Seseli Creticum maius Lobel. obseru. pag. 425.

Seseli Creticum siue Tordilion maius Lobel. icon. pag. 737.

In montibus Euganeis collegimus.

IV.

Seseli Creticum minus.

Tordylion Dodo. fol. Gall. pag. 199. lib. 2. cap. 86.

Seseli Creticum Lobel. icon. pag. 736.

V.

Seseli Aethiopicum herbariorum.

Seseli Aethiopicum alterum Matth. fol. lat. pag. 502.
lib. 3. cap. 53.

Seseli Aethiopicum Aduers. pag. 284. Lobel. icon.
pag. 634.

VI.

Seseli Massiliense ferulae facie.

Seseli Massiliense ferulae aut Dauici Cretici facie Lo-
bel. obseru. pag. 457.

Seseli Massiliense nuperorum Lobel. icon. pag. 785.

Seseli Massiliense Matth. fol. lat. pag. 502. lib. 3. cap.
53. & icon. 4. pag. 457. Ex Baldo.

VII.

Seseli Massiliense foeniculi folio, qd' Dioscoridis cēset.

Seseli Massiliense folio foeniculi crassiore Aduers.
pag. 352. & Lobel. icon. pag. 785.

VIII.

Seseli montanum foeniculi folio.

Seseli montanum tertium vel montanum angustifo-
lium Clus. hist. Pann. pag. 691. lib. 4. cap. 14. sine icone.

IX.

Seseli palustre Camér. hort. pag. 159. quid?

X.

Seseli pratense. Silaus fortè Plinij lib. 26. cap. 8.

Pastinaca nigra syluestris Cordo in hist. pag. 100. lib.
1. cap. 42.

Seseli pratense Monspeliensium Lobel. obseru. pag.
425. & icon. pag. 738.

*SILER.**I.**SILER montanum.*

Ligusticum Matth. fol. lat. pag. 499. lib. 3. cap. 51. & icon. 4. pag. 452.

Siler montanum officinarum Lobel. obser. pag. 425. & icon. pag. 737.

Quibusdam Ligusticum Dioscoridis: alijs eiusdem Sefeli Massiliense: alijs eiusdem Sefeli Peloponense.

Latiore semine & breuiore variat.

II.

Siler folijs cicutaë.

Siler Creticum Camer. hort. pag. 161.

III.

Caruifolia Ioh. Bauhini.

Cuminum equinum Trago pag. 429. lib. 1. cap. 142.

Cuminum sylvestre eidem pag. 876. lib. 2. cap. 119.

Fœniculum erraticum alterum Lonic. pag. 261. parte 2. cap. 311.

*BULBOCASTANVM.***B**ολβοκαστανων meminit Trallianus lib. 7. cap. 2. sic dicta, quòd figura radicis bulbos, sapore gustuq; castaneas scitè exprimat.*I.*

Bulbocastanum maius folio apij.

Bunium Dodo. fol. Gall. pag. 399. lib. 5. cap. 23.

Nucula terrestris Septentrionalium Lob. obser. pag. 429. & icon. pag. 745.

Alijs Oenanthe Dioscoridis: alijs eiusdem Bunion.

II.

Bulbocastanum alterum folio fœniculi.

Bulbo-

Bulbocastanum mas Tralliani Lugd. pag. 773. lib. 6. cap. 38.

III.

Bulbocastanum radicibus multis simul iunctis.

Bulbocastanum foemina Dalechampij Lugdun. pag. 773. lib. 6. cap. 38.

Multum cum Oenanthe aquatica conuenit.

OENANTHE ET FILIPENDULA.

Oινάνθη Dioscoridi lib. 3. cap. 135. quasi flos vinosus, quod odore & quadamtenus colore non sint viti dissimiles: vel potius quod cum vite floreat. Eadem λεκανθον à florum, quos producit, cādore. At alia est Theophrasti 6. hist. vltimo, flore commendata, vbi vitifloram Gaza vertit. Quas recentiores Oenantes nomine donârunt subiungamus, vt & Filipendulas, quæ cum Oenanthe viribus aliquantum conueniunt. Quæ nomen habet à numerosis illis & rotundis in radice capitibus, quæ quasi ex filo quodam pendere videntur.

I.

Oenanthe apij folia.

Oenanthe secunda Matth. fol. lat. pag. 571. lib. 3. cap. 118. & icon. 4. pag. 546.

Oenanthe angustifolia Lob. obser. pag. 420. & icon. Matthioli figura magis placet. (4. pag. 729.

II.

Oenanthe pastinacæ syluestris folio semine oblōgo.

Oenanthe species Dalechampij, Scrophularia quibusdam Lugd. pag. 785. lib. 6. cap. 43.

III.

Oenanthe pastinacę syluestris folio semine atriplicis.

Oenantes species altera Lugd. pag. 785. lib. 6. cap. 43. sine icone.

IV.

Oenanthe Chærephylli folijs.

Oenanthe tertium Matth. fol. lat. pag. 572. lib. 3. cap. 118. & icon. 4. pag. 547.

Oenanthe cicutæ facie succo viroso croceo Aduers. pag. 326. & Lobel. icon. pag. 730.

V.

Oenanthe aquatica. Silaum Plinij quibusdam.

Oenanthe quartum Matth. fol. lat. pag. 572. lib. 3. cap. 118. & icon. 4. pag. 548.

Oenanthe aquatica Lobel. obseru. pag. 421. & icon. pag. 731.

VI.

Oenanthe hederæ folijs iunctis.

Oenanthe Myconi Lugd. pag. 785. lib. 6. cap. 43.

VII.

Filipendula vulgaris. an Molon Plinij lib. 26. cap. 7?

Filipendula Trago pag. 883. lib. 2. cap. 122.

Oenanthe, Filipendula Lob. obser. pag. 420. & icon. pag. 729.

VIII.

Filipendula altera.

Oenanthe alia Myconi Lugd. pag. 786. lib. 6. cap. 43.

Multum cum præcedenti conuenit.

IX.

Filipendula montana.

Herba folijs aspleno persimilis Gesn. in monte fracto pag. 65.

Oenanthe siue filipendula altera montana Aduers. pag. 326. & Lobel. icon. pag. 730.

X.

Filipendula montana altera.

Alectorolophus alpinus secundus Clus. hist. Pan. pag. 707. lib. 4. cap. 21. sine icone.

Variat floribus modò pallidis, modò purpureis.

XI.

Filipendulæ similis alpina lutea.

Filipendula alpina Lugdun. pag. 1138. lib. 10. cap. 22.

PEDICULARIS seu FISTULARIA.

AB effectu nomen habet: si enim à pecoribus inter cætera pabula deuorata fuerit, pediculorum in illis ingentem procreat copiam. ἀλεκτρολόφου seu crista apud Plinium lib. 27. cap. 5. censetur: Propter formam foliorū & florū cum Filipendulis montanis subijcimus.

I.

Pedicularis pratensis purpurea.

Pedicularia campestris prior Trago pag. 249. lib. 1. cap. 83.

Pedicularis Lob. obser. pag. 431. & icon. pag. 748.

Variat floris colore, qui purpureus, carnei coloris, vel candidus.

II.

Pedicularis Alpina maior filicis folio.

Pedicularis maior Alpina Lugdun. pag. 1138. lib. 10. cap. 22.

Hanc Ioh. Henricus Cherlerus Philosophiæ Doctor & Professor apud Nemausenses misit.

III.

Pedicularis alpina minor.

Alectorolophus alpinus minor Clus. hist. Pann. pag. 707. lib. 4. cap. 21. sine icone.

IV.

Pedicularis pratensis lutea, vel crista galli à florum similitudine.

Pedicularia campestris secunda Trago pag. 250. lib. 1. cap. 83. sine icone.

Crista galli herbariorum Lobel. obseru. pag. 285. & icon. pag. 529.

Variat magnitudine & latitudine foliorum: item caulium numero. altera enim est pluribus caulibus donata & angustioribus folijs, quæ rarior. Floribus est luteis, rariùs candidis: semen nigrum aut subluteum.

SECTIO SEXTA.

VALERIANA. NARDVS.

VALERIANA Dioscoridi lib. 1. cap. 10. *Φῶξ ἢ νάρδος ἀγροῦ*, nardus syluestris propter odorem nardi, siquidem radices cum quâdam odoris grauitate nardum æmulantur: imò & viribus nardo similes Galeno & Aeginetâ aucto-ribus. Genera Dioscorides duo proposuisse videtur, & quidem vnâ descriptione: folia namq; olusatris, maiori Valerianæ conueniunt, at folia Elaphobosci mediæ: radicis descriptio priori, floris color mediæ conuenit.

I.

Valeriana hortensis.

Valeriana vera seu Nardus agrestis Trago pag. 59. lib. 1. cap. 19.

Valeriana maior Lobel. obseru. pag. 411. & icon. pag. 714.

II.

Valeriana syluestris maior.

Valeriana vulgaris vel secunda Trago pag. 61. lib. 1. cap. 19.

Valeriana syluestris Lobel. obseru. pag. 411. & icon. pag. 715.

Variat hæc folijs maioribus aliquandò decuplo: altera etiam folijs minoribus reperitur cinereis in syluis cæduis, hancq; tertiam facit Tragus pag. 62. lib. 1. cap. 19. sine icone.

III.

Valeriana sylvestris minor. (19.

Valeriana exigua vel quarta Trago pag. 62. lib. 1. cap.

Valeriana minor sylvestris Lobel. obseru. pag. 411. & icon. pag. 715.

Hæc duplex est ratione floris. manifesta enim differentia obseruatur quòd in alterâ flos sit maior, in alterâ verò minor.

IV.

Valeriana montana prima.

Ex radice oblongâ odoratâ prodit caulis vnicus (rariùs bini ternive) striatus cubitalis, ad cuius radicem prodeunt folia octo vel nouem longis pediculis donata, ex rotunditate acuminata, sinuata, pallidè virentia, caulem verò pauca ambiunt bina ternave iuncta, oblonga, sinuata, binis alis donata: flores in summo caule quasi in umbella aliarum formâ purpurascens, quibus exiguum semen succedit. Hanc in monte Wasserfall florentem Iulio mense collegimus & delineari curauimus. Plurimum cum Valeriana alpina prima Clus. hist. Pann. pag. 512. lib. 3. cap. 25. conuenit, nisi idem sit, cuius iconem non addidit.

V.

Valeriana montana bellidis folijs.

Valeriana alpina secunda vel Valeriana saxatilis Clus. hist. Pann. pag. 513. lib. 3. cap. 25.

VI.

Valeriana montana altera.

Ex radice oblonga, nigricante, nodosâ prodit caulis vnicus.

unicus cubitalis & sesquicubitalis, cauus, striatus, viridis, quem folia cingunt multum scrophulariæ folijs similia, pauca, oblonga, bina semper iuncta, quorum inferna pediculis breuibus, superna nullis donantur. Verum ad radicem ad caulis exortum vtrunque prodit quasi alius caulis ex quo tantum folia sena septena longis pediculis prodeunt, quorum quædam subrotunda, quædam oblonga, quædam leuiter sinuata: caulis in summo brachiatur, vt flores sustineat Valerianæ syluestri similes, sed minores pallidæ rubentes. Eodem loco quo & priorem collegimus: multum similitudinis habet cum Valerianâ montanâ Lugdunensis herbarij, non tamen eandem statuere licet.

VII.

Valeriana montana Alsinæ folio.

Valeriana montana Lugdun. pag. 1127. libr. 10. cap. 16.

IIX.

Valeriana peregrina purpurea.

Ex radice parua, fibrosa, albicante caulis prodit pedalis, viridis, rotundus, cauus, striatus, quem folia pallide virentia, pauca, oblonga nardi montanæ Matthioli similia, integra ambiunt, aliquando superiora, quæ sine pediculo caulem cingunt, ad exortum in crenas diuiduntur. Caulis in ramos brachiatur, qui quasi vmbellâ (cui duo folia subijciuntur) sustinet floribus elegantiss. purpureis, oblongis refertam, quibus succedunt vascula oblonga calices referentia, in quibus semen altero vasculo inclusum. Hanc viuis coloribus delineatam ex Italia à Cl. Doct. Paschali Gallo accepim⁹ Valerianę Indicæ Imperati nomine: at tandem elapso anno in orto Illustriss. Ducis VVirttembergici Montembelgardi vidimus & collegimus, cuius semen frater Ioh. Bauhinus Nardi Creticæ nomine à Iosepho Casabona magni

Ducis Hetruriæ horti præfecto, accepit. Verùm Iacobus Antonius Cortusus Patricius Patauinus horti que Medici præfectus, nostri amantissimus Tripolium esse cēset, cuius opinioni fauet icon Tripolij in Manuscripto codice Dioscoridæo, quem illustrissimus Pinellus Patauinus Nobilis in suâ Bibliothecâ habet. Dicitur etiam Valeriana Sicula, Ronce, eò quòd in loco quodam Siculo dicto in Latio proueniat vt & in Sabinis: vbi & flore albo reperiri retulit Cl. Doctor Euerardus Vorstius Belga.

IX.

Valeriana montana inodora.

Valeriana inodora altera Cæsalp. pag. 150. lib. 4. cap. 5.

X.

Valeriana peregrina cærulea.

Phu græcum Dodo. fol. Gall. pag. 228. lib. 3. cap. 17.

Valeriana peregrina Belgarum Lobel. obseru. pag. 412. & icon. pag. 716.

Variat hæc floris colore, communiter est cæruleus flos, rariùs albus.

XI.

Valeriana campestris inodora maior, quæ Bupleuron Hippocratis apud Plinium lib. 22. cap. 22. videtur.

Locusta à quibusdam dicta Gesn. de hort. pag. 265. b.

Phu minimum alterum Lob. obseru. pag. 412. & icon. pag. 717.

Variat magnitudine, quædam parua non excedens dodrantalem altitudinem folijs angustioribus. altera maior cubitalis, folijs latioribus & integris.

XII.

Valeriana campestris inodora laciniata: quam herbam S. Claræ Monspelienses vocitabant.

Phu

Phu minimum Aduersar. pag. 319. & Lobel. icon. pag. 716.

NARDUS, eiusque species.

ET si superius libro primo, sect. 2. Nardi, cuius Dioscorides cap. 6. libri primi meminit, facta sit mentio, nunc tamen de Nardo Celtico & montano, de quibus Diosc. lib. 1. cap. 7. & 8. siquidem cum Valerianis affinitatem habeant.

Nardus montana *νάρο* & *ὄρεινη* Dioscoridi, cui & *Ἰουλακίτης*: at Celtica, quæ spica Celtica vel Romana officinis, eidem *κελτική* *νάρο* & *ἀλιούνια* siue saliunca: & lib. 6. ca. 19. *σερίνη* dicitur. Saliunca Plinio lib. 21. cap. 7. & lib. 12. cap. 12. vt & lib. 21. cap. 20. Nardum Gallicum nominat.

I.

Nardus montana radice oliuari.

Nardus montana Matth. fol. lat. pag. 31. lib. 1. cap. 8. & icon. 4. pag. 11. Aduers. pag. 320. & Lobel. icon. pag. 717.

Radices non tantum binas, sed & ternas & quaternas fert asphodeli modo.

II.

Nardus montana radice oblongâ.

Nardus montana longius radicata Camer. in Epit. Matth. pag. 16.

III.

Nardus Celtica Dioscoridis.

Nardus Celtica siue Spica Celtica Matth. fol. lat. pag. 29. lib. 1. cap. 7. & icon. 4. pag. 10.

IV.

Nardus Celtica altera.

Spica

Spica Celtica fastigiato flosculorum ordine Camer.
in Matth. epit. pag. 14.

Cum hâc melius conuenit Aduersariorum pag. 132.
& Lobelijcon. pag. 313. figura, quàm cum Matthioli.

V.

Nardus ex Apuliâ.

Saliunca Neapolitana Lugd. pag. 982. lib. 8. cap. 48.

VI.

Hirculus, ob odoris grauitatem *τράγος* Dioscoridi
lib. 1. cap. 7.

Hirculus Nardo Celticae similis herbula Lob. obsert.
pag. 170. & icon. pag. 314.

LIBER QVINTVS.

SECTIO PRIMA.

SOLANVM: MANDRAGORA: HYO-

scyamus: Nicotiana: Papauer: Hypecoon:

Argemone.

SOLANVM.

SOLANVM *σρύχνον* Græci vocant, quod vi-
tem, vel acinum, aut tale quid signat. solani
enim speciebus proprium, vt acinos plures
vel pauciores habeant. Dioscorides lib. 4.
capitibus quatuor Solani genera recensuit. 1. *σρύχνον κη-
παϊον*, Solanum hortense. 2. *σρύχνον ἀλικάκαβον ἢ Φυσαλίδα*,
Solanum halicacabum aut velicarium. 3. *σρύχνον ὑπνωτικόν*,
Solanum somniferum. 4. *σρύχνον μαδικόν*, Solanum ma-
nicum. Plinius lib. 28. cap. 13. Solanum, inquit Græci
Strychnon vocant: nullas autem species recenset. Re-
centioribus plures sunt differentia vt mox patebit.

I. Sola.

I.

Solanum officinarum.

(pag. 94.

Solatrum Brunfel. fol. pag. 33. tom. 2. Rhaps. 8. & 4.

Solanum hortense Circeæ aut phaseoli folio Lobel. obseru. pag. 137. & icon. pag. 262.

Variat acinorum colore: nigricantibus & fuscis: puniceis, quod Solanum puniceum Cordo in hist. pag. 158. lib. 2. cap. 137. rubris: luteis, quod Solanum luteum Gesnero de hort. pag. 281. b.

II.

Solanum vesicarium (à folliculis quibus baccæ insunt, vel vt Plinius lib. & cap. 21. quod vesicæ proferit) Halicacabum Dioscoridi.

Saxifraga rubra & quarta Brunfels. fol. 188. tom. 1. Rhaps. 33. & 4. pag. 160.

Solanum halicacabum Lob. obseru. pag. 134. & icon. pag. 262.

III.

Solanum vesicarium Indicum.

Halicacabum siue Solanum Indicum Camer. hort. pag. 70. & figura 17.

Hoc in horto Cl. D. Martini Chmieleccij Logices professoris, amici nostri, collegimus.

IV.

Solanum baccam nigram cerasi simili: *σπύγγη μελανοκέρα* dici potest.

Solanum hortense nigrum Trago pag. 301. lib. 1. c. 101.

Solanum somniferum & lethale Lobel. obseru. pag. 134. & icon. pag. 263.

Hoc Solanum est Dioscoridis, cuius fructum vix specie scribit, & Solanum fructu nigro Theophrasti: Caca-balum Plinij lib. 27. cap. 8. quod alij Strumum appellat, Græcè Strychnon.

Duûm est generum. prima amplioribus folijs maiorèq; flore. altera folijs floribusq; minoribus.

V.

Solatri de Hiericho meminit Castor Durantes in appendice, solâ propositâ figurâ, quod caulibus est hirsutis, folijs oblongis latis, modò binis, modò ternis ex alijs ramulis prodeuntibus, fructu rotundo, modò binis, modò ternis ex vno pediculo dependentibus: radice crassâ, lignosâ. Quid sit ignoramus, cùm præcedentem Solani maioris nomine pinxerit.

VI.

Solanum fruticosum baccis rubris.

Strychnodendron Gesn. de hort. pag. 283.

Amomû Plinij Lob. obser. pag. 136. & icon. pag. 265.

VII.

Solanum quadrifolium bacciferum.

Α'σπὴ sed non atticus Trago pag. 308. lib. 1. cap. 102.

Solanum tetraphyllum, siue herba Paris Lobel. obser. pag. 137. & icon. pag. 267.

Numero foliorum variat. communiter quidem quatuor est, attamen tribus, aliquando quinque, aliquando sex, reperitur.

VIII.

Solanum scandens seu dulcamara.

Dulcis amara Trago pag. 816. lib. 2. cap. 93.

Amara dulcis, Circaea Monspeliensium Lob. obser. pag. 136. & icon. pag. 266.

Videtur ἀμπέλ & ἀγρία Dioscoridis lib. 4. cap. 183. & Salicastrum Plinij lib. 22. cap. 1. Colore floris variat, vulgarior flore est cæruleo, reperitur tamen & albo.

IX.

Solani folia, Circaea dicta.

Lappa sylvestris Trago pag. 843. lib. 2. cap. 104.

Circæa Lutetiana Lobel. obseru. pag. 137. & icon. pag. 266.

Hæc ratione loci variat. In monte enim Fracto multo minor est, vix palmi dimidium æquans.

X.

Solanum somniferum verticillatum.

Solanum somniferum Matth. fol. lat. pag. 678. lib. 4. cap. 67. & icon. 4. pag. 729.

Solanum somniferum Clusij hyoscyami lutei folijs Lobel. obseru. pag. 135. & icon. pag. 263.

Acini in folliculis hirsutis per maturitatem nunc rubei, nunc ex rubro crocei.

XI.

Solanum somniferum alterum VVieri, Camer. hort. pag. 162. quid?

XII.

Solanum pomo spinoso semine albo.

Stramonium seu pomum spinosum Trago pag. 896. lib. 2. cap. 128.

Stramonium peregrinum Lobel. obseru. pag. 133. & icon. pag. 264.

Sunt qui velint Lycopersicon Galeni: alij Solanum manicum alterum Dioscoridis cui caput oliuæ, sed hirsutius tribuit, & Theophrasti qui fructum similem fructui platani habent.

XIII.

Solanum foetidum pomo spinoso, semine nigro: an manicum Dioscoridis?

Datura Garziæ pag. 219. lib. 2. cap. 24.

Datura prima Costæo pag. 66. cap. 11.

Nuci metellæ congener planta: tabulæ vel Datura Camer. in epit. Matth. 176.

Floris colore variat. Est enim vulgari flos magnus albus: alterius flauus: tertij hyoscyami floribus accedit, quare tres Daturas Costeus constituit.

XIV.

Solanum pomiferum fructu rotundo, striato, duro.

Solanum pomiferum herbariorum Lob. obser. pag. 135. & icon. pag. 264.

XV.

Solanum pomiferum fructu oblongo.

Mala Insana Trago pag. 894. lib. 2. cap. 127.

Melongena siue mala insana Lobel. obseru. pag. 138. & icon. pag. 268.

Videtur Solanum hortense Dioscoridis, & Strychnos (vesicariam reddit Gaza) urbana Theophrasti, Strychni tertium genus Plinij & Solanum esculentum Galeni.

Variat flore, qui alijs purpureus, alijs albus. sic fructu colore est albo, purpureo, luteo, figura quandoque oblongus, quandoque mali instar rotundus.

XVI.

Solanum pomiferum fructu incuruo.

Melantzana, Arabum Melongena & Bedengian Rauvvolf. in itiner. num. 73. & ex eo Lugd. in appen. pag. 23.

Variat fructus colore, q̄ flauus, cinereus & purpureus.

XVII.

Solanum pomiferum fructu nigro spinoso.

Melantzana nigra, Bathlesihain Aethiopibus Rauvvolf. in itiner. num. 73. & ex eo Lugd. in appen. pag. 23.

Variat fructus formâ & colore. Est enim vel longus vel rotundus, nunc ater, nunc subniger.

XVIII.

Solano pomifero fructu similis.

Cachos Indorum Monardi Lugd. pag. 1876. lib. 18. cap. 118. sine icone.

XIX.

Solanum tuberosum.

Stirps est caule sesquicubitali & bicubitali, formam mali aurei subrotundo striato leuiter hirsuto, succi pleno, viridi, parum brachiato, nonnunquam tamen in viri altitudinem exsurgit, tumque valde est ramosa, si nimirum in olla non plantetur: folijs palmum longioribus, subhirsutis pallide virentibus, multipliciter diuisis in sex, octo, & plures paucioresve partes, quasi peculiaria forent folia, quibus vnum semper adponitur numerum claudens, ex rotunditate oblongata, integra, raro ex opposito sibi respondentia, quibus semper duo sextuplo vt plurimum minora interijciuntur. Rami in duos pediculos communiter diuiduntur, quorum singuli plures flores sustinent alios clausos, ternos quaternosve apertos, Malorum insanorum forma magnos ex caeruleo purpurascens calathi instar indiuisos, in quinque apices abeuntes, quos lineae quinque subflauae ac si eos diuiderent, percurrunt, in quorum medio communiter stamina quatuor rufescentia, vt in malis insanis. Hos excipiunt fructus rotundi singuli ex longis pediculis quasi ex racemo dependentes vt in Solano vulgari, sed longe maiores, quorum alij nucem magnitudine adaequant, alij ne auellanam quidem, qui tamen omnes crenis aliquibus in aequalibus striati instar Malorum aureorum, qui ex viridi nigricant, maturi atrorubent, in his semen paruum, planum, rotundum forma Solani somniferi secundi fuscum. Radix est rotunda, sed non circinatae rotunditatis, fusci vel atrorubentis coloris, quae hyberno tempore terra eximitur, ne cum adeo sit succulenta putrescat, & vernali rursus terrae mandatur: quamuis etiam in terra relicta, repullulet verum ad caulis principium ad radicem sparguntur radices fibrosae longae, quarum aliquibus minores radices rotundae adnascuntur. Solet plerumque ipsa radix putrescere, posteaquam caulis excreuit.

Hoc Solanum vocamus propter formam aliquam foliorum, fructuum, quæ Malis aureis : dein florum, qui Malis infanis : tum seminis quod cum Solanis conuenit, & propter grauiorem aliquem ipsius odorem Solanis communem. Pappus Hispanorum, aliquando & Indorum nomine semen missum, quod in hortis nostris facile quasi in fruticem ramosam excreuit, ut in horto Cl. Doctoris Martini Chmielecij; qui & flore albo habuit: cuius figuram coloribus delineatam, sed sine fructu, & radicum appendicibus Clariss. Doctor Laurentius Scholtzius Vratislaviensium medicus (in cuius cultissimo horto creuit.) pro veteri nostra amicitia transmisit.

Quibusdam Tartuffoli dici intelleximus, proculdubio à radice tuberosa, cum hoc nomine & Tubera ab Italis donentur, & fructus tuberum modo esitentur. Nobilissimus Iacobus Antonius Cortusus Pycnocomen Dioscoridis lib. 4. cap. 176. esse cēset, motus exemplari Dioscorideo manuscripto cui similis figura adpicta, quem Nobiliss. Pinellus Patavij in sua bibliotheca habet: & sanè in Dioscoridis descriptione, habentur folia & radix, quæ satis conueniunt, flos verò & semen non item.

XX.

Solanum pomiferum fructu rotundo, striato, molli. Poma amoris & Pomum aureum Dodon. fol. Gall. pag. 298. lib. 3. cap. 85. Lobel. in obser. pag. 140. & icon. pag. 270.

Hoc aliqui ad Solani furiosi genera referunt: alij Lycopersicon Galeni censent: alijs Glaucium Dioscoridis lib. 3. cap. 100.

Variat colore fructus, frequenter luteo auri colore, aliquandò pulchrè rubente, specie mali rosei depressiores & latiores: reperiuntur & albi, sed rariùs. Habe-

tur & surrectis cubitalibus cauliculis, quod per omnia minus.

M A N D R A G O R A.

Mανδραγόρας ἢ ἀντίμηλον ἢ κερκαία, quoniam videatur radix ad amatoria conducere, à Circe deducto nomine Dioscor. lib. 4. cap. 76. Mandragora quod ad mandras pecorum aliasque speluncas proueniat. Genera duo fecit Dioscorides, nigram foeminam, quae *Σειδικία* appelletur, & candidam marem, *νώριον* vocitatum. Tertium genus habet quod *μώριον* vocitent, verum hoc quantum ex descriptione colligi potest mari quidem simile est, sed omnibus partibus minus. Plinius lib. 25. cap. 13. Mandragoræ duo fecit genera, candidam marem & nigram foeminam. At Theophrasti 6. histor. 2. Mandragora à prædictis diuersa est, de quâ alibi.

I.

Mandragora fructu rotundo.

Mandragora mas Trago pag. 890. lib. 2. cap. 126. Lobel. obser. pag. 138. & icon. pag. 267.

II.

Mandragora fructu pyri.

Mandragora foemina Trago pag. 891. lib. 2. cap. 126. sine icone Lobel. obser. pag. 138. & icon. pag. 267. fructum tantum pingit.

III.

Mandragora flore cæruleo.

Mandragora foemina Clus. hist. Hisp. pag. 400. lib. 2. cap. 57. sine icone.

H Y O S C Y A M Y S.

Yοσκύαμ. Dioscoridi lib. 4. cap. 69. id est, faba suilla vel porcina, quod eius pastu resoluantur & conuellan-

uellantur apri, vt prodidit Aelianus, præfenti mortis periculo, niſi copioſâ aquâ ſtatim ſe foris & intus polluerent. Differentias tres propoſuit Dioſcorides. Vna ſemine nigro, floribus penè purpureis; alterius ſemen ſubflauum, flores lutei: tertium miſſimum candidi floris ſeminis que. Sic Plinius lib. 25. cap. 4. Apollinaris dixit genera eſſe plura. Vnum nigro ſemine, alterum candidius: tertium irionis ſemini ſimile: quartum candidi ſeminis in maritimis, item ruſſi ſeminis.

I.

Hyoſcyamus vulgaris vel niger.

Hyoſcyamus Brunf. fol. pag. 224. Tom. 1. Rhaps. 39. & 4. pag. 67.

Hyoſcyamus niger ſiue Apollinaris herba, alterum Arabum Lobel. icon. pag. 268.

Variat folijs modò integris, modò diſſectis, modò in ambitu in lacinias acutas diuiſis.

II.

Hyoſcyamus albus maior, vel tertius Dioſcoridis, & quartus Plinij.

Hyoſcyamus candidus Trago pag. 134. lib. 1. cap. 41.

Hyoſcyamus albus Lobel. obſer. pag. 139. & icon. pag. 269.

III.

Hyoſcyamus albus minor: & Lobel. icon. pag. 261. parte ſecunda.

IV.

Hyoſcyamus rubello flore.

Hyoſcyamus peregrinus rubello flore Cluſ. hiſt. Pan. pag. 502. lib. 3. cap. 22. ſine icone.

Hyoſcyamus Syriacus Camer. hort. icon pag 21.

Habet & alterum quem Hyoſcyamum peculiarem vocat in horto pag. 77. & icon. pag. 22. quem cum ſolâ folio-

foliorum latitudine à Syriaco discrepare dicat, diuersū à prædicto facere non licet.

V.

Hyo scyamus Creticus luteus.

Planta est pulcherrima, folia habens lata, subrotunda, sinuata & circumrofa, non vt in vulgari laciniata, sed hyoscyami albi minoris folijs multum similia, hirsuta, longis pediculis hirsutis, ex caule robusto, rotundo, hirsuto prodeuntia. Flores habet in summitate ex calice hirsuto prodeuntes, oblongos, lamij melisophylli seu Nicotianæ formâ luteos, ex quorum medio stamina quædam prodeunt. Huius plantæ ramum siccum frater Ioh. Bauhinus ad me præterito misit anno, cui Mense Octobri in horto Illustriss. Ducis VVirtenbergici Mombelgardi ab ipso satus, semine à Casobonâ Florentiâ misso, prouenit.

VI.

Hyo scyamus peregrinus fructu rotundo rubescente.

Hyo scyamus peregrinus Dalechampij Lugdun. pag. 1718. lib. 17. cap. 4.

NICOTIANA.

HUc referimus Nicotianas propter facultates stupefaciendi & formę aliquam similitudinem. ratione enim eâ quâ vulnera glutinat ad consolidas referri posset, & Consolida Indica dici. Nicotiana dicta à Iohanne Nicotio Regio Gallorum Consiliario, cuius beneficio Anno 1560. (qui mihi natalis est) Gallijs innotuit, quam Vlyssiponæ, dum legati munere fungeretur, à Belga è Florida Insula allatam, accepit. Dicitur Petum, Tabacum, Tornabona, Perebecenuc, Picielt, &c.

I.

Nicotiana maior latifolia.

Hyoscyami tertia species Gesn. de hort. pag. 262.

Tabacum (ab eius nominis Insula) & Picielt Indis Monardi pag. 3. parte secunda, lib. 1. cap. 1. de rebus ex India occidentali.

Sana sancta Indorum siue Nicotiana Gallorum Aduers. pag. 212. Lobel. in obseru. pag. 316. sine icone, & icon. pag. 584.

II.

Nicotiana maior angustifolia.

Herba sancta siue Tabacum minus Lob. obs. pa. 316.

Tabacum siue herba sancta minor Lobel. icon. pag. 585.

III.

Nicotiana minor seu hyoscyamus luteus.

Hyoscyamus luteus Dodo. fol. Gall. pag. 305. lib. 3. cap. 92.

Dubius hyoscyamus luteolus solanifolius Lob. obs. pag. 140. & icon. pag. 269.

IV.

Nicotiana minima.

Sana sancta siue Tabacum minimū Lob. obs. pa. 316.

Tabacum siue sana sancta minima Lob. icon. pa. 585.

P A P A V E R, eiusque species.

Mήκων à μὴ κινεῖν non ministrādo, quod vescētes suis Imunijs fungi non possint. Dioscorides lib. 4. cap. 64. & sequentibus tribus quatuor papaueris genera proposuit. 1. μήκων ῥοιὰς, papauer erraticum à flore protinus deciduo, flore puniceo, interdum albo. 2. μήκων ἕμπερ, papauer satium, quod semine candido & θυλακίτις vocatur: huius alterum genus sylvestre nigro semine, quod πθίτις nominatur: quibusdam ῥοιὰς, quoniam eius scapo lacteus succus emanat: huius & tertium maius sylue-

sylvestre & ad medicinas valentius. 3. μήκων κερατίνος οἰζὴ παράλιον, papaver corniculatum, à calyculo in corniculorum modum inflexo, aut marinum. 4. μήκων ἀφρώδης, papaver spumeum, quia herbula tota est spumosa, quibusdam ἡράκλεια, Heracleum.

Theophrastus papaveris sativi 1. histor. 15. & 18. & 19. & lib. 9. cap. 8. meminit. Sylvestris verò genera 9. histor. 13. plura notavit; quoddam enim corniculatum, quoddam nigrum, aliud erraticum flore ruffo, aliud Herculanum nuncupatum folio struthij.

Plinius lib. 20. cap. 18. sativi, albi & nigri meminit, at capite 19. inter sativa & sylvestria medium genus constituit, Rhæas siue erraticum. Sylvestrium vnum genus ceratitin vocant (inquit) nigrum, quidam Glaucium, alij παράλιον vocant. alterum è sylvestribus Heracleum vocatur, ab alijs aphron. Tertium genus est Tithymalon, Mecona vocant, alij Paralion.

Nostro seculo hæ notantur differentiæ, Satiuum, Erraticū, Corniculatum. Satiuū flore nūc candido, nūc roseo, nunc purpureo, nūc variegato, parte superiore candido, inferiore purpureis vel rubris maculis notato, nūc roseo punctis purpureis infernè maculato, nunc fimbriato cristæ modo, & quidem flore vel albo vel rubro, nunc multiplici albo vel rubro, integro vel fimbriato, eoque vel maiore vel minore, capite nunc oblongiore, nunc depressiore, eoque vel penitùs clauso vel hiante: semine vel candido, vel nigro, vel nicano, vel fusco, vel flauo. Erraticum est maius vel minus, illud flore simplici & pleno, flore puniceo vel albo. Corniculatum variat colore floris, qui luteus, ruber, purpureus, & violaceus, folijs item hirsutis, glabris, latis, angustis.

I.

Papaver hortense semine albo: quod sativum Dioscoridi: album Plinio.

Papauer Brunfels. fol. pag. 220. Tom. 3. Rhaps. 126. & 4. pag. 242.

Papauer fatium Lobel. obser. pag. 142.

Papauer album fatium Lobel. icon. pag. 272.

II.

Papauer hortense nigro semine: quod sylu. Dioscoridi, & nigrum Plinio.

Papauer fatium alterum, vulgo nigrum Cordo in Diosc. pag. 66. lib. 4. cap. 65.

Papauer nigrum flore maluæ hortensis aut proniæ Lobel. obseru. append. & icon. pag. 274.

III.

Papauer vulgare cuius capitula foraminibus hiant, semine nicano: ἀγριώτερον ἢ Φαρμακώδεστερον Dioscor.

Papauer vulgare & primum Tragi pag. 122. lib. 1. cap. 39.

Papauer tertium Dodo. fol. lat. pag. 442. pempt. 3. lib. 4. cap. 16. quo ad descriptionem.

Papauer spontaneum syluestre & hortense, semine interdum nigro, aliàs albo Lobel. obseru. append. & icon. pag. 274.

Notandum Lobelum exprimere hâc figurâ duas species papaueris apud Tragum, vt potè primam & quintam eius speciem.

OPIVM seu liquor papaueris: Ex nigro papauere lacteus liquor, leuiter incisis vasculis colligitur, quem Opium in omnibus adhuc Pharmacopolijs nominant. Græcis vt apud Diosc. lib. 4. cap. 65. ὀπὸς τῶν μήλων, succus papaueris dicitur: modum succi colligendi & Opiū conficiendi ibidem docuit Dioscorides, quem sequuntur Cordus in Dioscor. pag. 66. libr. 4. cap. 65. & alij.

MECONIVM seu succus papaueris.

Expri-

Exprimitur ex nigri papaveris tufis folijs & vafculis succus & exiccatur. Hunc priuatim Græci *μηκάνθηον* vocant, fed viribus multò est liquore imbecillior, propter inconcoctam & aqueam fubftantiam. Vide Cordum in Diofcor. pag. 66. lib. 4. cap. 65. Diofcoridi lib. 6. cap. 17. *μηκάνθηον*, papaveris fuccus dicitur.

IV.

Papauer flore rubro femine fufco.

Papauer quartum fiue rubeum Trago pag. 124. lib. 1. cap. 39. fine icone.

Papaveris fecunda fpecies Dodo. fol. Gall. pag. 293. lib. 3. cap. 80.

V.

Papauer cristatum, album floribus & femine.

Papauer candidum alterum vel fextum Trago pag. 124. lib. 1. cap. 39. fine icone.

Papauer fimbriatum aut cristatum album Lobel. obferu. append. & icon. pag. 273.

VI.

Papauer cristatum floribus rubris femine nigro.

Papauer rubrum alterum vel feptimum Trago pag. 124. lib. 1. cap. 39. fine icone.

Papauer fimbriatum aut cristatum nigrum Lob. obferu. append. & icon. pag. 273.

VII.

Papauer polyanthos album.

Papauer flore multiplici Gefn. de hort. app. pa. 294. b.

Papauer album polyanthon feu multiflorum Lobel. obferu. pag. 142. & icon. pag. 273.

Variat quod maius & minus habeatur: in colore etiã differentia, habetur namq; rubrum, rubrum faturatum, album, violaceum, & mixtum, hinc apud Tabern. icon. pag. 570. quatuor figuræ fub papauere polyantho pri-

mo, secundo, tertio & quarto: qui & quintum habet sub papauere multifloro niueo pag. 573. Sextum nomine papaueris albi polyanthos minoris pag. 572. & septimum nomine papaueris multiflori purpurei pag. 573.

IIX.

Papauer polyanthos nigrum.

Papauer nigrum polyanthon seu multiflorum Lob. obser. pag. 142. & icon. pag. 273.

IX.

Papauer erraticum maius: *ποιὰς* Dioscoridi, Theophr. & Plinio.

Papauer rubrū Brunfel. fol. pag. 52. tom. 3. Rhaps. 15.

Papauer erraticum Brunfel. 4. pag. 156.

Papauer Rhoëas Lobel. obser. pag. 143. sine caduco flore puniceo papauer Lobel. icon. pag. 275. Fuchsiij figura in fol. pag. 514. magis placet. Reperitur rariùs flore pleno, hocque Argemone multiplex dicitur Trago pag. 119. lib. 1. cap. 38. Flore albo apud nos collectum inter segetes M. Iacobus Cargillus Scotus Medicinæ candidatus, huius studij diligentiss. obtulit.

X.

Papauer erraticum minus.

Argemone exigua & secunda Trago pag. 119. lib. 1. cap. 38. sine icone.

Papauer erraticum alterum Fuchf. fol. lat. pag. 516. cap. 194.

XI.

Papauer corniculatum luteum: *κεργίτις* Dioscor. Theoph. sylvestre coratiti Plinio.

Papauer sylvestre corniculatum Trago pag. 223. lib. 1. cap. 39.

Papauer corniculatum Lob. obser. pag. 141. & icon. pag. 270.

XII.

Papauer corniculatum phœniceum hirsutum.

Papauer cornutum rubro vel purpureo flore Gesn. de hort. pag. 271.

Papauer cornutum flore phœniceo Lobel. obseru. pag. 141. & icon. pag. 271.

Variat colore floris, qui interdum intensè rubeus, interdum languidus, nonnunquam pallidus.

XIII.

Papauer corniculatum phœniceum glabrum.

Papauer corniculatum phœniceum alterum Lobel. icon. pag. 271.

XIV.

Papauer corniculatum violaceum. (271.)

Papauer cornutum flore violaceo Gesn. de hort. pag.

Anemone Narbonensis maior corniculata Aduersar. pag. 113.

Papauer corniculatum violaceum Lobel. obser. pag. 141. & icon. pag. 272.

Flores cærulei & nigræ violæ æmuli.

XV.

Papauer spinosum.

Folijs est papaueris corniculati lutei instar laciniatis, mollibus, tribus quatuorve transuersorum digitorum longis, plurimis flavescentibus aculeis circumdatis, quorum nerui parte inferna aliquot minoribus spinulis armantur, eo modo quo in folijs Malæ insanæ aliquando obseruare est, minoribus tamen: superna parte nerui quasi leui puluere obsiti albicant. Caulis est sesquipalmaris, rotundus, striatus, mollis, alba medulla plenus, minimis aculeis armatus: in cuius summitate flos vnus
vel:

vel alter papaueraceus, cui succedit capitulum oblongum, spinis oblongis flavis horridum, in quo semina plura, parua nigra, sextuplo aliorum maiora, rotunda in apicem desinentia, elegantissimè striata.

Huius semen Doctor Ioachimus Camerarius iunior ex Anglia attulit: ipsum verò semen vnà cum planta, Doctor Doldius, nomine Figo del inferno, id est, Fici infernalis, misit.

XVI.

Papaueri corniculato simile hirsutius.

Γλαύκιον succus herbæ folijs ferè papaueris corniculati Dioscoridi lib. 3. cap. 100.

Glaucium non est papaueris cornuti succus, sed sui generis herbæ, quod ad nos nō ampliùs adfertur, Cord. in Diosc. pag. 57. lib. 3. cap. 101.

HYPECOON.

Υπήκρον, οἰ ἢ ὑπόφρων, papaueri subijcit Dioscorides lib. 4. cap. 68. cū eadem ei sit natura, quæ succo papaueris. Idem & Plinius lib. 27. cap. 11.

Hypocoum.

Cuminum sylvestre alterum Matth. fol. lat. pag. 506. lib. 3. cap. 60. & icon. 4. pag. 465.

Hypocoum Gesn. de hort. pag. 262.

Cuminum sylvestre alterum siliquosum Lobel. icon. pag. 744.

Hoc Ioh. Henricus Cherlerus Philosophiæ Doctor & Regius Professor nūc Nemausi, Lutetiâ ad nos misit.

ARGEMONNE.

Ἀργεμώννη in totum sylvestri papaueri similem dicit Dioscorides lib. 2. cap. 208. sed addit radicem habere rotundam, quod nostræ non conuenit. Sic dicta quod ἄργεμα oculorum & nubeculas expurget.

I. Arge-

I.

Argemone capitulo breuiore.

Argemone Lacunæ pag. 253. lib. 2. cap. 168. qui iconem habet Lonicero similem.

Argemone capitulo torulis canulato siue Argemone Lacunæ Lobel. obseru. pag. 144. & icon. pag. 276.

Hoc Neapoli ab imperato Pharmacopæo præstantiss. accepimus, eandem in horto Doct. Martini Chmielecij legimus.

II.

Argemone capitulo longiori.

An Argemone Cordi hist. pag. 135. lib. 2. cap. 46. sine iconē?

Argemone capitulo longiore Lobel. obser. pag. 144. & icon. pag. 276.

SECTIO SECVNDA.

ANEMONE: PULSATILLA:

Adonis.

ANEMΩNH Dioscoridi lib. 2. cap. 207. sic dicta ἀπὸ τῆς ἀνέμου à vento, quod flos nūquam se aperiat nisi vento flante, autore Plinio lib. 21. cap. 23. vnde & Herba venti quibusdam. Quamuis & alijs plantis hoc nomen tribuatur, vt Pulsatillæ & cuidam Marrubio vt videre est Sectione 5. libri sexti.

Genera duo fecêre Dioscorides & Plinius. vnum syluestre, alterum satium: huius, inquiunt, multę species: vna phœniceo flore, altera candicante, aut lacteo, aut purpureo. Meminit tamen & Plinius lib. 21. cap. 11. inter vernos flores alterius generis anemones, quæ Limonia vocetur, & Theophr. 6. hist. 9. Fremij genus (vt Gaza vertit, Phenion habet Plinius) λειμωνία cognominavit, quæ Pulsatilla est.

I.

Anemone lanuginoso folio.

Anemone Athenæi Anguill. pag. 179. opin. 11.

Anemone multifido folio & lanuginoso Anguillarae
Clus. hist. Hisp. pag. 313. lib. 2. cap. 21. sine icone.

Flore albo, rubro, cæruleo, dicit Anguillara.

II.

Anemone angustifolia.

Anemone tenuifolia altera Clus. hist. Hisp. pag. 312.
lib. 2. cap. 21.

Anemone tuberosâ radice Lobel. obser. pag. 145. &
icon. pag. 277.

Variat flos colore, qui communiter purpureo seu
violaceo, est rubeo seu phœniceo: est & albo: huic duæ
apud Tabernæm. figuræ icon. pag. 24. & 25. nomine A-
nemones Corallinae violaceæ & albæ: dein Anemones
angustifoliae.

III.

Anemone angustifolia altera.

Anemone tenuifolia coccineo flore simplici Clus.
hist. Pann. pag. 393. lib. 2. cap. 54. sine icone.

IV.

Anemone angustifolia tertia.

Anemone tenuifolia carneo flore simplici Clus. hist.
Pann. pag. 395. lib. 2. cap. 54. sine icone.

V.

Anemone angustifolia multiplex.

Anemone multiplex rubra Clus. hist. Hisp. pag. 312.
lib. 2. cap. 21.

Anemone flore multiplicato coccineo Lobel. obser.
pag. 145. & icon. pag. 277.

Habetur flore rubro, cæruleo, & albo.

VI.

Anemone Geranij Ropertiani folio.

Anemone tenuifolia tertia Clus.hist. Hisp. pag. 310.
lib. 2. cap. 54.

Anemone tuberosa Geranifolia Lobel. obseru. pag.
148. & icon. pag. 280.

Variat flore nunc cæruleo, nunc albo, nunc rubro.

VII.

Anemone aconiti folio.

Anemone secunda Matth. fol. lat. pag. 422. lib. 2. cap.
172. & icon. 4. pag. 355. (dinem.)

Magnam habet cum Anemone angustifoliâ similitu-

VIII.

Anemone ramosa purpurea.

Anemone quarta Matth. fol. lat. pag. 422. lib. 2. cap.
172. & icon. 4. pag. 357.

IX.

Anemone ramosa lutea.

Anemone quinta Matth. fol. lat. pag. 423. lib. 2. cap.
172. & icon. 4. pag. 358.

X.

Anemone ranunculi rotundo folio purpurascens.

Anemone latifolia altera Clus.hist. Hisp. pag. 309. lib.
2. cap. 21.

Anemone tuberosa, bulbocastani radice Lobel. ob-
seru. pag. 147. & icon. pag. 279.

Variat: flos in dilutiore purpura rubet vtrinq;: aliâs
internis intensior, exterius remissior & inalbicans relu-
cet: inuenitur & flore candicante, sed rariùs.

XI.

Anemone violacea rotundo folio. (15.)

Anemone latifolia flore simplici Camer. in hort. pag.

XII.

Anemone lutea.

Anemone flore luteo Galeni Anguill. pag. 180. opin.
11. & Clus. hist. Hisp. pag. 313. lib. 2. cap. 21. sine icone.

XIII.

Anemone latifolia Byzantina coccineo flore Clus.
hist. Pann. pag. 394. lib. 2. cap. 54.

XIV.

Anemone latifolia Byzantina flore carneo simplici
Clus. hist. Pann. pag. 392. lib. 2. cap. 54. sine icone.

XV.

Anemone rotundifolia maxima.

Anemone latifolia flore multiplici Clus. hist. Hisp. in
append. pag. 524.

Anemone maxima polyanthos Chalcedonica Lob.
obser. pag. 146. & icon. pag. 278.

XVI.

Anemone latifolia folijs serratis.

Anemone latifolia prima Clus. hist. Hisp. pag. 307.
lib. 2. cap. 21. & Lobel. obser. pag. 147. & icon. pag. 279.

XVII.

Anemone varia radice fibrosa peregrina.

Anemones genera floris rosei, lutei, purpurei, varietate
distincta. Vario item floris colore, aliâs rubro, aliâs
purpureo, nonnunquam luteo, Lugd. append. pag. 26.
ex Rauvvolf. itiner. num. 115.

XVIII.

Anemone alba radice fibrosa. (4. pag. 356.

Anemone tertia Matth. fol. lat. lib. 2. cap. 172. & icon.

Anemone tertia Matthioli flore albo Lobel. obser.
pag. 148. & icon. pag. 280.

Anemone trifolia: & Dodo. fol. lat. pag. 433. pempt.
3. lib. 4. cap. 7.

Alabastrites siue Dentaria alba D. Brancionis Lobel.
obser. pag. 149. & icon. pag. 281.

PULSATILLA.

Pulsatilla dicitur, quòd seminum tremuli pappi le-
uissimo flatu huc atque illuc agitētur, vnde & Her-
ba venti dicitur, ὀρυζέρον dici potest. Anemone altera,
quæ Limonia Plinio lib. 21. cap. 11. non desunt qui no-
stram Pulsatillam credant dictam à Plinio lib. 25. ca. 11.
Samolum.

I.

Pulsatilla vulgaris.

Herba venti Trago pag. 413. lib. 1. cap. 137.

Pulsatilla vulgaris Lobel. obser. pag. 149. & icon.
pag. 281.

Folia florum nonnunquam reflexa, colore vt pluri-
mum violæ nigræ purpureo, & etiam obsoleto. ratione
namque loci intēsiior aut remissior color: in vmbrosis
enim dilutiore quasi albicante, in apricis coloratiore,
apud nos flos coloris est ex cæruleo purpurei.

II.

Pulsatilla flore rubro.

Pulsatilla rubra Lob. obser. pag. 149. & icon. pa. 282.

Differt à priore nō solùm floris colore, sed formâ fo-
liorum, quæ tenuiùs diuisa; florum item folijs, quæ in
priori acuta, in hac obtusa.

III.

Pulsatilla flore albo.

Anemone Alpina Gesne. in monte Fracto pag. 64.

Pulsatilla alba Lobel. obser. pag. 149. & icon. pa. 282.

IV.

Pulsatilla folijs florum reflexis.

Pulsatilla flore cæruleo perpetuo clauso Lobel. obser. pag. 150. sine icone.

Pulsatilla flore clauso Lobel. icon. pag. 283.

V.

Pulsatilla luteo flore.

Anemone luteo colore Gesn. de hort. pag. 247.

Pulsatilla lutea Camer. in Matth. epit. pag. 393.

VI.

Pulsatilla lutea apij folio.

Pulsatilla prima Alpina Dalechampij Lugd. pag. 850. lib. 7. cap. 30.

VII.

Pulsatilla lutea apij hortensis folio.

Pulsatilla secūda alpina Dalechampij Lugd. pa. 851. lib. 7. cap. 30.

VIII.

Pulsatilla lutea pastinacæ syluestris folio.

Pulsatilla tertia alpina Dalechampij Lugd. pa. 851. li. 7. cap. 30.

ADONIS.

A Donidis floris meminit Ovidius 10. Metamorph. qui Anemone multis esse creditur: alij verò huic plantæ, quam proponimus, tribuunt. Quibusdam *Φλώξ* Theophrasti à floris flammeo igneoque colore, quem inter vernos flores lib. 7. recenset.

Adonis hortensis.

Anemone hortensis Trago pag. 129. lib. 1. cap. 40.

II.

Adonis flore maiore.

Anthemis eranthemos Dalechampij Lugd. pag. 971.
lib. 8. cap. 43.

III.

Adonis flore minore.

Anemone agrestis Trago pag. 128. lib. 1. cap. 40.

Flos Adonis Lobel. obseruat. pagin. 150, & icon.
pag. 283.

Variat flore rubro, pallido, luteo: albo colore inter
segetes nostras collectam M. Iacobus Cargillus obtulit.

IV.

Adonis sylu. flore pallido minore.

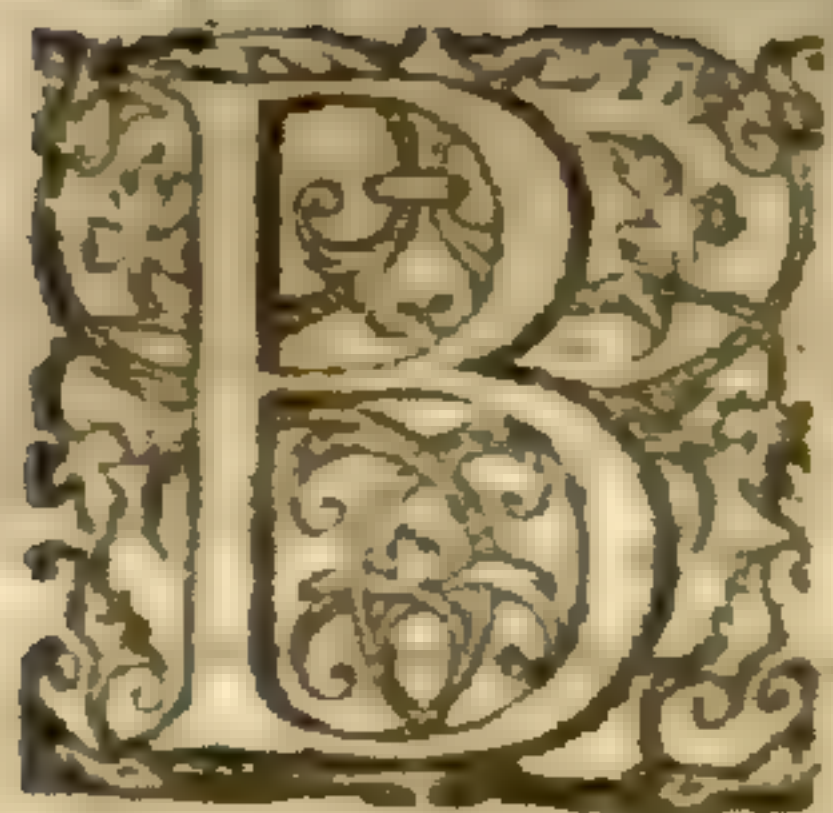
Anemone tenuifolia altera Cord. in histor. pag. 151.
lib. 2. cap. 110. sine icone.

Adonis flore pallido Camer. in Matth. epit. pag. 648.

In medio nigricat, aut in purpuram vergit.

SECTIO TERTIA.

RANUNCULVS, eiusq; species.

BΑΤΡΑΧΙΟΝ Dioscoridi lib. 2. cap. 106. οὐδὲ
σέλινον ἄγριον & Latinis ranunculus: procul
dubio quòd limitibus humidis, opacisque
marginibus ranarum more lætetur: aut quia
inter eius frutices ranæ frequenter inueniantur. Agreste
apium, quod folijs apium æmuletur. Scelerata, quod
scelerati mendicantes, hâc ipsâ sibi crura dilanient, quò
stipem extorquere queant.

Genera complura esse dixit Dioscorides. vnum Co-
riandri folijs (& ad latitudinem maluæ accedentibus
Plinio) flore luteo, interdum purpureo. alterum lanugi-
nosius,

nosius, (Plinius foliosus) quod sylu. apium appellant: tertium minimum flore aureo: quartum huic simile flore lacteo: Idem Plinius Ranunculi nomine lib. 25. cap. vltimo.

I.

Ranunculus nemorosus albus.

Sanicula minor quibusdam Brunfels. fol. pag. 84. tom. 2. Rhaps. 21.

Ranunculus candidus Trago pag. 95. lib. 1. cap. 30.

Nemorosus ranunculus Lobel. obseru. pag. 384. & icon. pag. 673.

Flos communiter candidus: aut ex purpura rubens, sed modò dilutiori, modò intēsiore colore, vel carneus, imò & roseus habetur & duplis floribus. Est & qui in dorso frequentibus punctulis protuberantibus exasperatur. Est maior, minor & media species. Hinc Thalyus in sua Hircynia pag. 97. Ranunculi tertij quinque genera enarrat. Tabernæmontanus in suis Iconibus pag. 45. tres figuras habet Ranunculi nemorosi albi, purpurei, & ex rubro purpurei, nomine.

II.

Ranunculus nemorosus luteus.

Ranunculi sylvestris alterum genus Trago pag. 95. lib. 1. cap. 30. sine icone.

Nemorosus ranunculus luteus Lob. icon. pag. 674.

Flore cōmuniter est vnico, aliquādo duob⁹ & tribus.

III.

Ranunculus albus folio Thalietri.

Ranunculus Thalietri folio Clus. hist. Pann. pag. 379. lib. 2. cap. 52.

Ex horto Medico Bononiensi à Clariss. Botanico Vlysse Aldroando Professore publico in Gymnasio Bononiensi, accepimus.

IV.

Ranunculus folio rutaceo.

Folijs est rutæ similibus, virentibus supernè, infernè pallidis & hirsutis: floribus aliorū ranunculorum: plura non licet adscribere cū integrā plantam non habeamus. Sed solūm ramum à fratre Io. Bauhino acceperimus.

V.

Ranunculo similis moschatellina dicta.

Aristolochiæ rotundæ concavæ similis herbula Trago pag. 767. lib. 2. cap. 78. sine icone.

Moschatella Cardo in hist. pag. 172. b. lib. 2. cap. 184.

Minimus ranunculus Septentrionaliū herbido muscoso flore Aduers. pag. 300. & Lobel. icon. pag. 674.

Magnitudine variat. in Heluetiâ namque prope VValestadium ex Italiâ redeuntes ante annos octodecim copiosè vidimus & legimus, paruum & elegantiolem multo quàm maior sit: apud nos verò triplo quadruplòve, quo ad omnes partes maior, prouenit. Cordi figura melior est, quàm sit Aduersariorum.

VI.

Ranunculus pratensis erectus leuis.

Ranunculus hortensis secundus Dodo. fol. lat. pag. 422. pempt. 3. lib. 4. cap. 1.

Ranunculus pratensis surrectis cauliculis Lobel. obs. pag. 379. & icon. pag. 665.

VII.

Ranunculus pratensis erectus maculato folio.

Calthæ alterum genus Trago pag. 143. lib. 1. cap. 44. sine icone.

Chrysanthemum Fuchf. fol. lat. pag. 879. cap. 336. & icon. 8. pag. 507. Chrysanthemum simplex.

IIX.

Ranunculus hortensis erectus multiplex.

Pes corui flore pleno Brunfel. fol. pag. 144. tom. 1.

Rhaph. 23. Coronopus eidem in 4. pag. 132.

Ranunculus polyanthemos multiflorus siue holora-
ceus hortensis primus Lob. obs. pag. 380. & icon. pag.
666. ranūculus polyanthemos. In hortis est multiplici:
in syluestribus simplici flore.

IX.

Ranunculus pratensis repens hirsutus simplici flore.

Ranūculi octava species Cordo hist. pa. 121. li. 2. c. 1.

Ranunculus pratensis, etiamque hortensis reptante
cauliculo Lob. obs. pag. 379. & icon. pag. 664.

X.

Ranunculus hortensis repens pleno flore.

Ranunculus repens flore multiplici luteo Gesn. de
hort. pag. 275.

Ranunculus polyanthos siue pleno flore luteo repēs
Camer. in hort. pag. 136.

Habetur maior & minor.

XI.

Ranunculus radice tuberosâ pleno flore.

Ranunculus magnus Anglicus polyanthos Lob. icō.
pag. 666.

Ranūculus tuberosus flore multiplici Dodo. fol. lat.
pag. 428. pempt. 3. lib. 4. cap. 4.

Habetur non solum pleno, sed & simplici flore.

XII.

Ranūculus bulbosus radice verticilli modo rotūda.

Crus galli Brunf. fol. pag. 145. tom. 1. Rhaph. 23. & in
4. pag. 133. Coronopus parvus.

Ranunculus quintus Matth. fol. lat. pag. 420. lib. 2.
cap. 171. & icon. 4. pag. 352.

Ranunculus bulbosus Lob. obs. pa. 380. & icō. pa. 667.

In syluestribus flore est simplici, in hortos translatus nō modò flores multiplicat, sed ex vno & alterum promit. Reperitur etiā locis arenosis & saxosis ita paruus, vt vix trium vnciarum sit.

XIII.

Ranunculus minimus saxatilis hirsutus.

Hic ex radice fibrosâ exili, cauliculum trium vnciarū hirsutum emittit: cum quo folia pauca pediculis oblongis hirsutis prodeunt. primūm tripartita, dein rursūm incisa: flos luteus paruus in caulis summitate aliorum ranunculorum similis. Hunc Ioh. Henricus Cherlerus Geneuā misit, vbi altiùs non exurgit.

XIV.

Ranunculus montanus latifolius hirsutus.

Ranunculus platyphyllos flore luteo Clus. hist. Pann. pag. 371. lib. 2. cap. 50. sine icone.

XV.

Ranunculus montanus latifolius hirsutus alter.

Ex radice oblonga, ex qua veluti capillamenta sursum feruntur ad modum Dauci alterius Fuchsij, caules prodeūt cubitales, striati, caui, hirsutie asperi & ex ruffo flauescentes, qui in ramos brachiantur; folijs quinis senisve, palmaribus & sesquipalmaribus pediculis (caulis formâ & colore) è radice prodeuntibus, quæ densa sunt lata, in ternas profundas lacinias diuisa, quæ denuò incisa sunt, per ambitum serrata, colore ex viridi nigricante, vel potiùs rufescente, quæ propter lanuginem & hirsutiem splendent: in caule folia parua & quidem breuioribus pediculis habentur: in summis caulibus flores parui, aliorum ranunculorum more quinque folijs donati, pallidè lutei: semen in capitula congestum succedit.

Prouenit in mōte nostro Apollineo, Muteto dicto, (cuius plantas peculiariter descripsimus, cū in eum propter plantarum copiam, amœnitatem & vicinitatem frequenter studiosos educere soleamus) locis vmbrosis, vbi vt plurimūm reperitur Iunio florens: eundem tamen in *Rosberg* monte prope Tubingam, cū ibi versaremur, collegimus.

XVI.

Ranunculus montanus minimus folijs crenatis.

Ranunculus minimus flore albo. vel Ranunculi mōtani primi, species prima, Clus. hist. Pann. pag. 363. lib. 2. cap. 56.

XVII.

Ranunculus montanus minimus folijs laciniatis.

Ranūculi montani primi species altera Clus. histor. Pann. pag. 365. lib. 2. cap. 50.

Flore est maiore, & interdum quasi duplici foliorum ordine constans.

XVIII.

Ranunculus palustris rotundifolius læuis.

Apium aquaticum Trago pag. 93. lib. 1. cap. 30.

Ranunculus primus Matth. fol. lat. pag. 419. lib. 2. ca. 171. & icon. 4. pag. 348.

Ranunculus palustris rotundiore folio Lobel. obser. pag. 382. & icon. pag. 669.

Alicubi maiorib⁹ folijs & caulibus, alibi minoribus, communiter flores luteo pallidi: Cordus tamen & purpureos obseruauit.

XIX.

Ranunculus palustris rotundifolius lanuginosus.

Ranunculi altera species, Sardinia herba Cord. in hist. pag. 119. b. lib. 2. cap. 1. sine icone.

XX.

Ranunculus syluaticus folio rotundo.

Ranunculus dulcis seu pratensis Trago pag. 97 lib. 1. cap. 3 1. quo ad iconem.

Ranunculus syluestris, eidem quo ad descriptionem.

Ranunculus auricomus Lobel. icon. pag. 669.

XXI.

Ranunculus geranij tuberosi folio.

Hic caulibus est multis cubitalibus, viridibus, striatis, ramosis: folijs ex radice prodeuntibus, palmaribus pediculis donatis, supernè atrouirētibus foliorum Geranij tuberosi instar in multas lacinias, sed longiores & latiores ad pediculum diuisis, quæ rursus scinduntur in alias: at in caulis summitate gramineis veluti lacinijs: flores in ramulorum summo plures, parui, lutei, in quorum medio stamina plura habentur: radice fibrosâ. Collegimus Anno 1578. in Arqua, vbi Petrarchę Epitaphiũ est, quod Batrachium verũ Nobiliss. Iacobus Antonius Cortusus, cùm illi offerremus, nominabat.

XXII.

Ranunculus aruensis echinatus.

Ranunculi hortensis simplicis prima species Fuchs. fol. lat. pag. 157. cap. 57. & in icon. 8. pag. 86. Ranunculi altera species.

Ranunculus tertius syluestris Lobel. obser. pag. 380.

Ranunculus aruorum Lobel. icon. pag. 665.

Est aliquando latiore, aliquãdo angustiore folio, pro ratione foli pinguioris.

XXIII.

Ranunculus palustris echinatus Io. Bauhini.

Ramis est pluribus palmaribus variè brachiatis, folijs Aceris aut pampini ferè diuisura minoribus tamen: ramulorum extremitatibus flores insidēt lutei aliorum

forma, quibus succedunt semina lata, compressa, magna & echinata instar Ranunculi aruensis, duodenarium numerum interdum excedentia simul iuncta. Locis humidis & aquosis Monspelij gaudet. Huius meminere Adversaria pag. 299. nomine Ranunculi palustris rotundiore folio, semine echinato: verum hunc cum Ranunculo palustri rotundifolio lævi confundunt.

XXIV.

Ranunculus flore multiplici rubro: an purpurei floris apud Dioscoridem?

Ranunculus Constantinopolitanus Clus.hist.Hisp.in append. pag. 529.

Ranunculus sanguineus multiplex Lobel.obser.pag. 383.& icon. pag. 672.

XXV.

Ranunculus flore simplici rubro.

Ranunculus Tripolitanus phœniceo flore Clus.hist. Pann.pag. 376. lib. 2. cap. 51.

XXVI.

Ranunculus racemosâ radice Io. Bauhini. Hæc ipsius est descriptio.

Ranunculus racemosus Bononiensis caule est hirsuto cubitali, folijs pulchrè & profundè dissectis, orbiculatis ferè nonnihil hirsutis: flore luteo: radix pulchra est ex pluribus veluti parvis bulbis racemos exprimentibus, quiddam simile habens cum radice Chelidoniæ minoris, quibus & fibræ aliquæ adduntur. Reperitur in montibus Bononiensibus. Hæc ille.

An Ranunculus circa Sebenicum radicibus Chelidoniæ minoris Anguill. pag. 178. opin. 11.

XXVII.

Ranunculus folijs oblongis incisiss lanuginosis.

Ranunculus Pannonicus Clus.hist.Hisp. pag. 317. lib. 2. cap. 22. sine icone.

Ra-

Ranunculus Illyricus Lobel. obser. pag. 383. & icon. pag. 672.

Hunc primùm Lutetiâ Ioh. Henricus Cherlerus Philosophiæ Doctor transmisit: eundem postmodum in horto Illustriss. Ducis VVirttembergici Montembelgardi collegimus.

XXVIII.

Ranunculus gramineus minimus.

Pumilus ranunculus gramineis folijs Aduers. pag. 299. & Lobel. icon. pag. 671.

XXIX.

Ranunculus gramineus flore multiplici.

Ranunculus folio graminis Dodon. fol. lat. pag. 425. pempt. 3. lib. 4. cap. 3.

Ranunculus gramineus multiplex Lob. icon. pa. 671.

XXX.

Ranunculus montanus longifolius.

Ranunculus phœniceus Myconi (ob similitudinem quam cum palmæ folijs habet) Lugd. pag. 1036. lib. 9. cap. 24.

XXXI.

Ranunculus palustris longifolius.

Ranunculus insectus primus Cæsalp. pag. 546. lib. 14. cap. 4.

Lingua Plinij Lugd. pag. 1037. lib. 9. cap. 25. Verùm figura flores exprimit minores, quàm par sit. duplo enim maiores esse deberent, vt benè exprimit Tabernæ. figura, icon. pag. 48. ranūculi lanceati maioris nomine.

Ranunculus aquaticus $\delta\epsilon\nu\omicron\gamma\lambda\omega\sigma\acute{o}\phi\upsilon\lambda\lambda$. maior Thaizo in sua Harcynia pag. 99.

XXXII.

Ranunculus palustris angustifolius non serratus.

Ranun-

328 LIBER V. SECTIO III.

Ranunculi species duodecima Cordo in hist. pag. 121. b. lib. 2. cap. 1.

Flammeus ranunculus aquatilis angustifolius, Taraconis effigie, Flammula vulgi Lobel. obseru. pag. 382. & icon. pag. 670.

Quibusdam Aegoletron Plinij lib. 21. cap. 13: alijs Enneaphyllon eiusdem lib. 27. cap. 9.

XXXIII.

Ranunculus palustris serratus.

Flammula, Cleoma Octauij Horatiani fortè Dodon. fol. Gall. pag. 288. lib. 3. cap. 75.

Ranunculus aquatilis angustifolius serratus Lobel. obseru. pag. 382. & icon. pag. 670.

XXXIV.

Ranunculus aquaticus hederaceus luteus.

Ranunculus hederaceus Dalech. Lugd. pag. 1031. lib. 9. cap. 24.

XXXV.

Ranunculus aquaticus folio integro & capillaceo.

Polyantheson palustre aut aquaticum Dodon. fol. Gall. pag. 80. lib. 1. cap. 69.

Ranunculus aquaticus Hepaticæ facie Lobel. obser. pag. 497. & icon. parte 2. pag. 35.

Sunt qui Callitrichen Plinij (quam lenticulæ folijs, caulibus iuncea, tenuissimis, radice minima, gustatu feruentem, nascentem in opacis & humidis scribit) esse velint.

XXXVI.

Ranunculus folijs rotundis bullatis: tertius Dioscoridis quibusdam.

Ranunculus autumnalis Clus. hist. Hisp. pag. 316. lib. 2. cap. 22.

Ranunculus Lusitanicus autumnalis Clusij Lob. obseru. pag. 384.

Ranun-

Ranunculus Lusitanicus Clusij Lob. icon. pag. 673. sed alia est, quàm in obseruationibus, quàmve apud Clusium, figura.

XXXVII.

Ranunculus flammeus Chelidoniæ minoris folio.

Ex radice plurimis tenuibus fibris constante emergunt septena, aliquando & plura folia subrotunda, ad Chelidoniæ minoris (vel potiùs cochleariæ) formam accedentia oblongis pediculis, (vt & Chelidoniæ) donata. floribus est luteis, parùm à reliquis ranunculorum floribus diuersis. Hunc à Doctore Doldio Norinbergâ accepimus cum hâc inscriptione, an Ranunculus flammeus folio rotundiore? Hunc videtur Lugdun. herbarij auctor pag. 1036. lib. 9. cap. 24. Ranunculi latifolij nomine exprimere voluisse, verùm cum nil præter figuram & nomen habeat cogitandum, siquidem figuram si inspicias (in qua radices desunt) pronunciabis Chelidoniæ minorem pingi, siquidem & rudimenta floris adpicta sint etiam Chelidoniæ minoris.

XXXVIII.

Ranunculus Creticus albus.

Folij est ranunculi pratensis vel hortensis repentis, diuisis specie trifolia, rariùs quinquefolia per margines crenatis, per terram sparsis: caule rotundo pedali, qui duos vel tres flores sustinet magnos, ex sex vel septem folijs compositos albos, papaueris erratici florem magnitudine superantes, quibus succedit capitulum seminibus aliorum Ranunculorum more cōfarctum. Hunc delineatum Patauio ad nos misit Laurētius Rosenauv Germanus Pharmacopæus diligentiss. vnâ cum quibusdam alijs rarioribus plantis & seminibus, nomine Ranunculi ex Candia rari, cui in horto suo creuit.

XXXIX.

Ranunculus montanus albus simplici flore.

330 LIBER V. SECTIO III.

Ranunculus quartus Matth. fol. lat. pag. 420. lib. 2. cap. 171. & icon. 4. pag. 351. videtur etiã nomine Aconiti quinti proponere fol. lat. pag. 688. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 743.

Ranunculus albus flore simplici Lobel. obseru. pag. 381. & icon. pag. 668.

Aconitum batrachoides Aduersar. pag. 300. & Lob. icon. pag. 668.

XL.

Ranunculus hortensis albus multiplici flore.

Ranunculus albus maior alter Gesn. hort. append. pag. 295. b.

Ranunculus niueus polyanthos Lobel. obseru. pag. 381. & icon. pag. 667.

XLI.

Ranunculus montanus hirsutus albus.

Ranunculus Alpinus albo flore Clus. hist. Pann. pag. 363. lib. 2. cap. 50. sine icone.

XLII.

Ranunculus montanus hirsutus Narcissi flore.

Ranunculi secundi alterum genus Clus. hist. Pan. pag. 366. lib. 2. cap. 50.

XLIII.

Ranunculus montanus hirsutus purpurascēte flore.

Ranunculus tertius Clus. hist. Pann. pag. 368. lib. 2. cap. 50.

XLIV.

Ranunculus montanus globoso luteo flore.

Ranunculus sextus Matthioli fol. lat. pag. 421. lib. 2. cap. 171. & icon. 4. pag. 353. qui pro Aconito tertio ab ipso etiam proponi videtur fol. lat. pag. 687. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 741.

Ranun-

Ranunculus montanus alpinus glomeratus Lobel. obseru. pag. 385. & icon. pag. 675.

Albo etiam reperiri author est Tabernem. in fol. pag. 139. lib. 1. sect. 2. cap. 4. & ranunculum alpinum album nominat, sed sine icone.

SECTIO QUARTA.

ACONITVM: DORONICVM: HELLEBORUS niger: Helleborus albus: Helleborine, & eius species.

ΑΚΟΝΙΤΟΝ Dioscoridi lib. 4. cap. 77. & 78. nominis rationem hanc aliqui attulêre, monente Plinio lib. 27. cap. 3. quoniam in nudis caulibus, seu ἐν ταῖς ἀκόναις prouenit: alijs (addit) quoniam vis eadem in morte sit, quæ cotibus (ἀκόνη cotem significat) ad ferri aciem deterendâ, statimq; admota velocitas sentiatur. At Theoph. 9. hist. 16. ἀκόνιον appellatum scribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proueniat.

Genera duo prima fecit Dioscorides, alterum folijs Cyclamini aut cucumeris, quod περιδελιαγχες, οἱ ἤ κάμμορον οἱ ἤ θηλυφόνον, οἱ ἤ μυοκτόνον θηροφόνον, vocent. Alterum folijs effigie Platani crebris diuisuris, quod κυοκτόνον, alijs λυκοκτόνον appellent: cuius tria genera; vnum quo vtuntur venatores: alia duo quæ in vsum suum Medici vertêre, è quibus tertium Pōticum nominatur. Theophrastus loco cit. Aconiti vnus folio intubaceo (forfan pro κροχωρῶδες, legendum, βατραχιῶδες) meminit. Plinius 27. hist. cap. 2. agit de aconito, at cap. 3. describit folijs cyclamini aut cucumeris: cammaron dici propter radicē cammaro marino similem (fortè rectiùs κάμμορον quasi κακόμερον perniciosum, vt est apud Homerum) alijs thelyphonon: aliquibus Scorpion, quia radix Scorpionū modo incuruetur: quibusdam myoctonon, quoniam odore mures necet.

I.

Aconitum vnifolium luteum bulbosum : an Theophrasti Aconitum ?

Bulbosus vnifolius aut bifolius batrachoides, elleboracea herbula Aduers. pag. 301.

Aconitum hyemale Belgarum Lob. obscr. pag. 385. & icon. pag. 676. vbi binæ icones.

II.

Aconitum lycoctonum luteum.

Luparia Trago pag. 247. lib. 1. cap. 82.

Aconitum secundum Matth. fol. lat. pag. 687. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 740.

Aconitum luteum Ponticum Lobel. icon. pag. 677.

In montibus reperitur ampliore caule & folijs : nonnullis in locis humiliore ac minoribus folijs : dilutiùs quandoq; viret, interdum & flos pallidior, communiter ex pallido luteus. Habetur & flore albo in monte nostro Muteto.

III.

Aconitum lycoctonum folijs serratis, siliquis oblongis : an tertium Dioscoridis ?

Aconitum Lycoctonum ex codice Cæsareo Dodon. fol. lat. pag. 436. pempt. 3. lib. 4. cap. 9.

IV.

Aconitum cæruleum hirsutū flore consolide regalis.

Aconitum Lycoctonum primum Clus. hist. Pan. pag. 404. lib. 3. cap. 1.

V.

Aconitum cæruleū glabrum. flore consolide regalis.

An Aconitum quartum Matth. fol. lat. pag. 687. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 742. nam licet floribus dicat aureis, Camerarius tamen in Matth. dicit cæruleis.

Aconitum cæruleū aliud Gesn. de hortis pag. 244. b.

Aco-

Aconitum lycoctonum flore delphiniij Lobel. obser.
pag. 386. & icon. pag. 678.

VI.

Aconitum cæruleum napelli flore radice fibrosâ.

Aconitum lycoctonum cæruleum 2. Dodo. fol. lat.
pag. 437. pempt. 3. lib. 4. cap. 11. sine icone.

An aconitum cæruleū Gesn. in monte Fracto pa. 65.

VII.

Aconitum inflexâ comâ folijs latioribus.

Aconitum 6. Matth. fol. lat. pag. 688. lib. 4. cap. 73. &
icon. 4. pa. 744. floribus dicit purpureis. Camerarius in
Matth. epit. pag. 831. pallescentibus luteisve.

VIII.

Aconitum inflexâ comâ folijs angustioribus.

An Aconitum 7. Matth. fol. lat. pag. 688. lib. 4. cap. 73.
& icon 4. pag. 745.

Aconitum lycoctonum 4. vel Lynceanum Clus. hist.
Pann. pag. 409. lib. 3. cap. 1. sine icone.

IX.

Aconitum inflexâ comâ maximum.

Aconitum lycoctonū comâ nutante, vel lycoctenum
5. Clus. hist. Pann. pag. 411. lib. 3. cap. 1.

X.

Aconitum bulbosum inflexâ comâ.

Aconitum nonum Matth. fol. lat. pag. 689. lib. 4. cap.
75. & icon. 4. pag. 747.

XI.

Aconitum cæruleum seu Napellus primus.

Wienhutlin Brunfel. in 4. pag. 292. sine icone. Trago
pag. 248. lib. 1. cap. 82.

Napellus verus Löbel. obseru. pag. 387. cæruleus in
icon. pag. 679.

Habetur maius, minus, vtrumque flore cæruleo: reperitur & roseo: folijs item latioribus & angustioribus: hinc apud Tabern. icon. pag. 583. & 584. binæ figuræ Napelli maioris latifolij, & napelli maioris angustifolij nomine.

XII.

Aconitum violaceum seu Napellus secundus.

Aconitum lycoctonum 2. vel præcox Tauricū Clus. hist. Pann. pag. 407. lib. 3. cap. 1.

XIII.

Aconitum purpureum folijs Napello latioribus, seu Napellus 3.

Aconitum lycoctonum 3. vel lycoctonum Neuber-gense Clus. hist. Pann. pag. 408. lib. 3. cap. 1.

XIV.

Aconitum cæruleo purpureum seu Napellus 4.

Aconitum lycoctonum 6. vel lycoctonum Iudenber-gense Clus. hist. Pann. pag. 412. lib. 3. cap. 1.

XV.

Aconitum purpureum autumnale seu Napellus 5.

Aconitum lycoctonum 7. vel lycoctonum autum-nale Clus. hist. Pann. pag. 413. lib. 3. cap. 1. sine icone.

XVI.

Aconitum cæruleum minus seu Napellus minor.

An Aconitum 8. Matth. fol. lat. pag. 689. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 746. cui flores purpurascens. Camerar. verò in Matth. rubros tribuit.

Aconitum lycoctonum cæruleum paruum Dodo. fol. lat. pag. 438. pempt. 3. lib. 4. cap. 11.

Aconitum lycoctonum cæruleum paruum facie Na-pelli Lobel. obser. pag. 386. & icon. pag. 678.

XVII.

Aconitum racemosum, fortè Actœa Plinij li. 27. ca. 7.
Christophoriana Gesn. de hort. pag. 253. Lobel. obs.
pag. 389. & icon. pag. 682.

XVIII.

Aconitum salutiferum seu anthora. Dicta anthora
quasi ἀντιφθορὰ, quod Thoræ alexipharmacum sit: quã
Auicenna lib. 2. cap. 5. Moyfis Napellum, & herbam Na-
pello similem, eiusque veneno repugnantem, vocat.

Antora Matth. fol. lat. pag. 692. lib. 4. cap. 73. & icon.
4. pag. 750.

Anthora Lobel. obser. pag. 385. & icon. pag. 677.

Flore est luteo. Tabernæm. edit. fol. pag. 399. lib. 1.
sect. 4. cap. 13. secundæ meminit, quæ solo colore floris
cæruleo à priorè variet.

XIX.

Anthora Pertia, quam Pandectarius proponit folijs
asari crenatis, radice rotundâ, amarâ. Tabernæm. ed. fol.
pag. 399. lib. 1. sect. 4. cap. 13. sine iconè, quid est?

ACONITVM PARDALIANCHES,

& eius species.

I.

Aconitum Pardaliâches primum seu Thora maior.
Pseudoaconitum Pardalianches Matth. fol. lat.
pag. 686. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 739.

Aconitum primum seu pardalianches maius Gesn.
de hort. pag. 244. b. & append. pag. 289. b. Aconitum
pardalianches & Aconitum primum antiquis: Eidem in
assertione de Aconitis, quæ Epistolis addita pag. 4.
Tora venenata, aliquibus Lunaria, Eidem libello de
Lunarijs pag. 38.

Phthora Valdensium Aduers. pag. 263. & Lob. icon.
pag. 604.

Variat

336 LIBER V. SECTIO IV.

Variat foliorum exortu, situ & numero. Enascitur enim vno folio, duobus, idque vel statim à radice, vel nulla à radice, sed in vno caule duobus vtrisque maiusculis (paruis & acutis quæ in caulibus sunt non numeratis) vel tribus, vel quatuor, vel quinque ad summum, omnibus à radice, nullo caule. Tabernæmontanus distinguit in marem & foeminam icon. pag. 586. foeminam quatuor, marem duobus magnis pingens folijs.

II.

Aconitum Pardaliaches alterum siue Thora minor.

Tora minor Gesn. in tract. de acconitis pag. 4. huius iconem habet: & Camier. in Matth. epit. pag. 826. qui iconem habet Gesneri.

Aconitum primum minus Gesn. de hort. pag. 244. b.

Huius binæ figuræ apud Tabernæm. icon. pag. 585. Thoræ Sabaudicæ & Thoræ montis Baldi nomine.

Thora Apula Tabern. fol. pag. 288. lib. 2. sect. 6. cap. 10. & icon. pag. 584. quid est?

III.

Aconitum Pardalianches Dioscoridis creditum Matthiolo.

Aconitum Pardalianches Matth. fol. lat. pag. 684. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 735.

Aconitum Pardalianches Matt. Lugd. pag. 1735. lib. 17. cap. 10. qui Matthioli iconem habet sine floribus. In appēdice verò pag. 16. Aconitum pædalianches primum vocat, & iconi, quam prius proposuerat adpingit ramulum foliorum floribus onustum.

Hoc aliqui falsum & commentitium existimant: at Lugdun. Herbarij author se plantam integram à seplario Treuerensi nactum, in cuius horto plantæ iam aliquot annis viuant, & in Allobrogibus nasci scribit.

Nunquam vidimus.

IV.

Aconitum pardalianches Theophrasti Matth. fol. lat. pag. 685. lib. 4. cap. 73. & icon. 4. pag. 737.

Aconitum pardalianches Theophrasti ex Matth. Lugd. pag. 1738. lib. 17. cap. 10.

Doronici speciem multi existimant, & cogitandum an non sit idem cum sequenti.

V.

Aconitum pardalianches Plinij Matth. fol. lat. pag. 685. lib. 4. cap. 73. & icon. pag. 736.

Doronicum brachiatâ radice cancri forcipicularum ritu Lobel. obser. pag. 370. & icon. pag. 649.

DORONICVM, eiusq; species.

Doronici vox ab Arabibus potita, qui Doronigi siue Durungi dicunt. Aliqui inter aconita referunt, eò quòd illo canes interficiantur: alij verò ab aconito separant, siquidem sine noxâ aliqui vsi sint, & licet canes interficiat, dari & alia eiusmodi, vt vulpes Aloë saluberrimâ & amygdalis amaris necari, etiam Plutarchus monet, quæ tamen hominibus non obsunt.

I.

Doronicum radice scorpij.

Aconitum pardalianches minus, officinis falsò doronicum, Matth. fol. lat. pag. 686. lib. 4. cap. 73.

Doronicum Romanum, Aconitum pardalianches antiquorum Clus. in Coroll. ad Dodo. edit. Gall. pag. 583. cap. 30.

Doronici tertij varietas perperàm Aconitum pardalianches Lobel. obser. pag. 370. & icon. pag. 649.

II.

Doronicum plantaginis folio.

Doronicum minus Officinarum Lobel. obseru. pag. 370. & icon. pag. 648.

III.

Doronicum longifolium hirsutum.

Doronicum primum vel minus Clus. hist. Pann. pag. 518. lib. 3. cap. 27.

Hoc Dn. Theodorus Collado Laufannensis Medicus ex Heluetiâ attulit.

IV.

Doronicum latifolium serratum.

Doronicum Austriacum alterum Clus. hist. Pan. pag. 519. lib. 3. cap. 27. sine icone.

V.

Doronicum latifolium alterum flore magno.

Doronicum Austriacum 3. Clus. hist. Pann. pag. 521. lib. 3. cap. 27.

VI.

Doronicum maximum folijs caulem amplexantibus.

Doronicum Austriacum quintum siue maximum Clus. hist. Pann. pag. 524. lib. 3. cap. 27.

HELLEBORVS NIGER ET ALBVS,
eiusq; species.

Ελέβορ & Dioscoridi lib. 4. cap. 150. & 151. Etymologicus dici scribit παρὰ τὸ ἐλεῖν τῆ βερᾶ, quod esu perimat, vt potè θανάσιμον φάρμακον: sed hoc intelligendum si maiori, quàm par sit, dosi exhibeatur. Genera duo sunt Dioscoridi ἐλέβορ & λευκός, Helleborus albus, quod Latinis Veratrum album, folijs plantaginis aut betę syluestris. alterum ἐλέβορ & μέλας, Helleborus niger, οἱ ἡμετέρου λαμπόδιον (quoniam Melampus caprarum pastor furens in se Proeti filias hoc primus purgasse & sanasse fertur) folijs platani. Theophrastus 9. histor. 11. censet Elleborem nigrum & cādidum æquiuocè dici. alios enim censere facie esse similes, & radicis colore inter se differre.

ferre. esse namque alterius candidam, alterius nigram: alios foliū nigri laureum, candidi poraceum reddidisse: radices autem similes, colore excepto. Nigrum ubiq; nasci, sed optimum Helicone, at candidum locis paucissimis exire: optimos verò & vsitatissimos quatuor esse. Orthum, Ponticum, Elenthium, Massalioticum. Hæc quamuis formâ conueniant, vires tamen proprias sortiri: nigrum ab eo qui comperit & primo succidit, Melampodium quosdam appellâre.

Plinio lib. 25. cap. 5. Genera prima duo sunt, candidum & nigrum: hoc radicibus tantum intelligi tradunt plerique, alij folia nigri platani similia, sed minora nigrioraque, & pluribus diuisuris scissa, albi betæ incipientis.

HELLEBORVS NIGER.

I.

Helleborus niger foetidus hyeme virens: Enneaphyllon Plinij lib. 27. cap. 9. quod longa folia nouena habere videtur.

Consiligo Ruellij & Pedicularia foetida 3. Trago pag. 251. lib. 1. cap. 83.

Lycostonum primum Dodo. fol. Gall. pag. 290. lib. 3. cap. 78.

Sesamoides magnum Cordi Lobel. obser. pag. 387. & icon. pag. 680.

Helleboraster maximus flore & semine prægnâs Lobel. obser. pag. 387. & icon. pag. 679.

II.

Helleborus niger hortensis flore viridi. Consiligo Plinij lib. 26. cap. 7. videtur. (4. pag. 35.

Helleborus niger Brunfel. fol. pa. 30. tō. 1. Rhaps. 2. &

Elleborus niger adulterinus domesticus Trago pag. 405. lib. 1. cap. 135.

Helleborastrum Lob. obs. pag. 387. & icon. pag. 680.

VV

2

Huius

Huius radice multi vtuntur, inter quos frater meus Ioh. Bauhinus, qui in magno suo volumine, quod erit de consensu & dissensu autorum circa plantas, in hanc rem multa monebit.

III.

Helleborus niger flore magno purpurascete.

Elleborum nigrum Matth. fol. lat. pag. 755. lib. 4. cap. 146. & icon. 4. pag. 856.

Planta leonis Dodo. fol. Gall. pag. 236. lib. 3. cap. 26.

Helleborus niger Lobel. obseruat. pag. 388. & icon. pag. 681.

Variat floris colore, communiter est purpurascete seu rubescete, cuius radice Itali vtuntur. habetur & flore albo circa Comeum lacum.

IV.

Helleborus niger Saniculæ folio maior.

Osteritium montanum Trago pag. 434. lib. 1. cap. 144. sine icone. (pag. 384.

Sanicula foemina Fuchf. fol. lat. pag. 670. & icon. 8.

Alstrantia nigra Lob. obs. pag. 388. & icon. pag. 681.

Hoc Veratrum nigrum Dioscoridis esse vult Dodo. fol. Gall. pag. 236. lib. 3. cap. 26. & fol. lat. pag. 383. pempt. 3. lib. 2. cap. 30. Luparia nominabatur Bononiæ cum in horto Medico colligeremus.

Helleborus niger Saniculæ folio minor.

Alterum ex monte Fracto & ex monte Spligen/quaeritur in Italiam, habemus, omnibus partibus sextuplò, aliquandò & decuplò minoribus, aliàs per omnia & quo ad foliorum & florum formam priori respondet.

VI.

Helleborinæ foeniculæ facie.

Epipactis Matth. fol. lat. pag. 721. lib. 4. cap. 102.

Ellebo-

Elleborine Matth. icon. 4. pag. 804.

Alpina Elleborine saniculæ & Ellebori nigri facie
Lobel. obseru. pag. 378. & icon. pag. 664.

VII.

Helleborus niger tenuifolius buphthalmi flore.

Elleborus niger verus Trago pag. 406. lib. 1. ca. 135.

Pseudoelleborum Matth. fol. lat. pag. 757. lib. 4. cap.
146. & icon. 4. pag. 858.

Helleborus niger forulaceus Theophr. Lobel. icon.
pag. 784.

Huius radice frequenter & feliciter vtimur.

HELLEBORVS ALBVS.

I.

Helleborus albus vulgaris flore subuiridi.

Elleborus albus Trago pag. 409. lib. 1. cap. 136.

Helleborum album siue Veratrum Lobel. obser. pag.
167. & icon. pag. 311.

Variat flore albo, item subuiridi.

II.

Helleborus albus flore atrorubenti.

Helleborum album floribus atrorubentibus præcox
Lobel. obseru. pag. 167. & icon. pag. 311.

HELLEBORINE.

I.

Helleborine latifolia montana & vulgaris.

Satyrium octauum Trago pag. 783. lib. 2. cap. 82. si-
ne icone.

Damasonium tenuifolium Cordo in hist. pag. 151.
lib. 2. cap. 107.

Helleborine siue Epipactis recentiorum Lobel. ob-
seru. pag. 169. & icon. pag. 312.

Foliorum amplitudine & floris colore variat. Huius

duæ species : est altera folijs oblongis acutis : altera ve-
rò folijs subrotundis.

II.

Helleborine altera atrorubente flore. (pag. 13.

Alisma botryodes racemosum Thalyo in sua Harcyn.

Et hæc foliorum amplitudine variat : quod & flore
candido Thalyus obseruauit.

III.

Helleborine angustifolia palustris siue pratensis.

Elleborine secunda Clus. hist. Pann. pag. 275. lib. 2.
cap. 33. sine icone. (dicans.

Flos aliquãdo foris herbaceus, interiùs nō nihil can-

IV.

Helleborine flore carneo.

Elleborine 3. Clus. hist. Pann. pag. 275. lib. 2. cap. 33.
sine icone. (carnei.

Flores aut omninò purpurascetes, aut propemodū

V.

Helleborine flore albo vel Damasonium montanum
latifolium.

Alisma quorundam apud Cord. hist. pag. 150. b. lib. 2.
cap. 81. figura habetur sine descriptione. (pag. 13.

Alisma cymbali anthemion Thalyo in sua Harcynia

Aliquando vnico flore, aliquando pluribus, aliquan-
do folijs prorsus candidis.

VI.

Helleborine oblonga purpurascete spica.

Elleborine quarta Clus. hist. Pan. pag. 275. lib. 2. cap.
33. sine icone.

VII.

Damasoniū mōtanū angustifoliū dilutè purpurascēs.

Elleborine quinta Clus. hist. Pan. pag. 276. lib. 2. c. 33.

IIX.

Damasonium montanum angustifolium luteum.

Damasonium alpinum Lugd. pag. 1057. lib. 9. ca. 41.

A superiore tantum floris colore differre videtur.

IX.

Damasonium seu Calceolus Mariæ.

Lonchitis prior Dalechampij in Diosc. Lugdun. in 8. Anno 52. editum, at nunc Elleborinem ferrugineam siue puniceam vocat in herbario Lugd. pag. 1146. lib. 10. cap. 29.

Alismatis pulchra species flore ferrugineo Gesn. de hort. pag. 245. b.

Calceolus Mariæ & sacerdotis crepida, Damasonium nothum Lobel. icon. pag. 312.

Flore est luteo oui testam referente, folia verò flori adiuncta ferruginea: reperitur & albo. Est & apud Heluctios duplo maiore, quàm apud Noricos flore.

SECTIO QUINTA.

GENTIANA: PLANTAGO: HOLOSTEVM:

Coronopus: Psyllium: Plantago aquatica: Tripo-

lium: Limonium: Bistorta:

Pyrola.

GENTIANA & eius species.

ENTIANH' Dioscoridi lib. 3. cap. 3. ab inuentore Gentio Illyriorum Rege denominata, eò quòd in bello primus eius vires reperit: folijs autem dicit inglandi, plantaginive similibus. Gentiana Plinio lib. 25. cap. 7. folijs fraxini. Verùm Gentianæ aliæ sunt radice perenni, aliæ fugaci: illæ prolato flore & semine interire non solent, sed singulis annis ex eadem radice nata germina producunt: hæ verò emarcido flore & disperso semine hyeme intereunt, & ex semine renascuntur.

I.

Gentiana maior lutea.

Gentiana Brunfels. fol. pag. 161. tom. 3. Rhap. 77. sine icone, & 4. pag. 268. cum icone vitiosâ.

Gentianæ prima species Trago pag. 174. lib. 1. ca. 56.

Gentiana maior Lob. obs. pag. 165. & icon. pag. 308.

II.

Gentiana maior purpurea.

Gentianæ secunda species Trago pag. 175. lib. 1. cap. 56. sine icone.

Gentiana punicea Gesn. monte Fracto pag. 65.

Gentiana maior flore purpureo Clus. hist. Pann. pag. 278. lib. 2. cap. 34.

Variat flore subcæruleo. reperitur & niuco.

III.

Gentiana maior pallida.

Gentiana maior pallida punctis distincta Clus. hist. Pann. pag. 280. lib. 2. cap. 34. sine icone.

Reperitur & cæruleo flore.

IV.

Gentiana cruciata.

Herba fullonū Brunfels. fol. pag. 56. tom. 2. Rhap. 15.

Cruciata Trago pag. 254. lib. 1. cap. 84.

Gentiana minor siue Crucjata Lob. obseru. pag. 166. & icon. pag. 309.

Huius duplex differentia. altera procumbens & minor. altera erecta & maior: flores alterius magis cærulei, & illarum altera radicibus sine foramine, ita vt tres species constituere liceat.

V.

Gentiana flore subcæruleo punctis nigris notato.

Gentiana duodecima & punctata Pennæi Clus. hist. Pann. pag. 292. lib. 2. cap. 34.

VI.

Gentiana Asclepiadis folio.

Gentianæ alia species Gesn. monte Fracto pag. 65.

Gentianę species tertia Trago pag. 175. lib. 1. cap. 56.
sine icone.

Gentiana Asclepiadis folio & Gentiana secūda Clus.
hist. Pan. pag. 281. lib. 2. cap. 34.

Huius flos nunc purpureus, siue cæruleus saturatus :
nunc dilutiore & veluti cinereo colore.

VII.

Gentiana palustris.

Calathiana viola Dodo. fol. Gall. pag. 128. lib. 2. c. 21.

Gentiana angustifolia vel quarta Clus. hist. Pann. pag.
284. lib. 2. cap. 34. sine icone.

Variat colore floris cæruleo, violaceo, purpureo.

VIII.

Gentiana angustifolia autumnalis.

Pneumonantes Cordi hist. pag. 162. b. lib. 2. ca. 151.
secundum descriptionem, & Lobel. obseru. pag. 166. &
icon. pag. 309.

Calathiana viola autumnalis minor Gesn. de hort.
pag. 251.

Flore est cæruleo dilutiore, est & nigro : rariùs albo.

IX.

Gentiana pratensis flore intus lanuginoso.

Gentiana fugax altera siue Gentiana octaua Clus.
hist. Pann. pag. 289. lib. 2. cap. 34. sine icone.

X.

Gentiana pratensis folio quasi triangulo.

Gentiana fugax siue annua prima vel gentiana septi-
ma Clus. hist. Pann. pag. 288. lib. 2. cap. 34. sine icone.

Viola calathiana altera siue *πλωαθημ* Thalyo in sua
Harcyn. pag. 131.

Flore est ex caruleo purpurascente, rariùs flore profusus candido.

XI.

Gentiana pratensis flore breuiore & maiore.

Gentiana fugax tertia siue Gentiana nona Clus. hist. Pann. pag. 289. lib. 2. cap. 34. sine icone.

XII.

Gentiana alpina æstiuæ Centaureæ minoris folijs.

Gentiana fugax quinta, seu Gētiana vndecima Clus. hist. Pann. pag. 291. lib. 2. cap. 34.

XIII.

Gentianella alpina verna.

Hippion, id est viola equina Cordo in obseru. sylua pag. 221. b.

Calathiana verna Gesn. de hort. pag. 251.

Gentianella alpina verna Clusij, Cantabrica quorundam Lobel. obseru. pag. 167. & icon. pag. 310.

XIV.

Gentianella alpina foliosa.

Gentianella angustifolia Lugd. pag. 829. lib. 7. ca. 19.

Etsi dicat Lugdunensis se idem censere cum Gentianella verna minore Clusij, diuersam tamen facimus, cum diuersas habeamus, & Lugdunensis & Clusij figuræ respondentes.

XV.

Gentianella alpina angustifolia magno flore.

Helleborine Dalechāpij in Dioscor. Anno 52. Lugduni editum in 8.

Gentiana quarta Trago pag. 175. lib. 1. cap. 56. sine icone.

Gentianella Heluetica Aduersar. pag. 130. & Lobel. icon. pag. 310.

XVI.

Gentianella alpina latifolia magno flore.

Hæc folijs est non vt prioris oblongis acuminatis, sed satis subrotundis, plantaginis vel calthæ alpinæ formâ, quaternis vel quinis, ad radicem nigricantem fibrosam, humi sparsis, crassis, caule palmari vno vel altero folio donato, cuius summitati flos insidet oblongus, cæruleus, calathò, cui vtrinq; folium oblongum adiunctum, insidet. Ex Heluetiæ alpibus habemus.

XVII.

Gentianella breui folio.

Gentiana minima Aduers. pag. 131. & Lobel. icon. pag. 310.

Vulneraria (ab effectu) Castori pag. 485.

Floribus est communiter cæruleis, aliquando dilute purpurascens: rarius albis occurrit.

XVIII.

Gentianella omnium minima.

Ex radice oblonga tenui, prodeunt foliola oblonga, angusta, plurima simul instar cespitis coniuncta, sine caule, singulis pediculis breuibus flosculus pallidè cæruleus ex calyce prodit: tota planta adeò parua, vt vnciam vnam vel duas vix superet, & nisi diligenter inspicias vix reperias, & multum aliquem floridum pronunciare, nisi summè esset amara. Prouenit in Alpibus Helueticis inter ipsum gramen.

PLANTAGO, & eius species.

Plantago γένωγλωσσον, (id est lingua agnina à formâ) Dioscoridi lib. 2. cap. 153. dicitur, alijs πλύνδρα & μνίτινερυια, & ἐπίάπλδρα & septinerυια: Latinis Plantago, à plantâ ducto nomine.

Genera duo Dioscor. proposuit, maiorē & minorem: cuius licet Theoph. 7. hist. 9. & 10. meminerit, differētiā

tamen nullam explicauit. At Plinius lib. 25. cap. 8. secutus est Dioscoridem, qui minorem folijs dicit linguæ pecorum simillimis: alteram maiorem, quam quidem heptapleuron vocauêre.

I.

Plantago latifolia maxima sinuata.

Plantago rubea Brunf. fol. pag. 25. tom. Rhaps. 1. & 4. pag. 32.

Trago pag. 225. lib. 1. cap. 75.

Plantago vulgaris latifolia Lobel. icon. pag. 162.

Arnoglossa, plātago latifolia læuis Lob. icō. pag. 303.

Hanc & foliato caule frequentem in Germaniâ extare scribit Cæsalpinus pag. 327. lib. 8. cap. 16. quam tamen nondum vidimus.

II.

Plantago latifolia maxima roseo flore.

Plantago rosea Aduers. pag. 128. Lob. icon. pag. 304.

III.

Plantago latifolia maior nicana.

Plantago maior Brunfel. fol. pag. 23. tom. 1. Rhaps. 1. & 4. pag. 32.

Plantago latifolia vel media & secunda Trago pag. 226. lib. 1. cap. 75.

Plantago maior nicana, Lobel. obseru. pag. 162. & icon. pag. 304.

IV.

Plantago latifolia maior spica multiplice.

Plantaginis maioris species altera Dodon. fol. Gall. pag. 89. lib. 1. cap. 61. sine icone.

Plantago panniculâ sparsâ, Sarothrodes & Corematophora siue Scoparia Lobel. icon. pag. 305.

V.
Plantago latifolia minor.

Plantaginis mediæ genus minimum Thalyo in sua
Harcyn. pag. 86.

Plantago latifolia minor Tabernæm. icon. pag. 731.

VI.

Plantago Salmaticensis cynoglossum fortè Clus. hist.
Hispan. pag. 488. lib. 2. cap. 95. sine icone.

VII.

Plantagini similis Peruuiana.

Payco Lugd. pag. 1919. lib. 18. cap. 149. sine icone
ex Monard.

VIII.

Plantagini similis altera, quæ *κατανάγκη* Dioscoridis
lib. 4. cap. 134. videtur.

Planta peregrina plantagini acutę similis, quę Græcis
κατανάγκη dicitur Rauvvolf. num. 59.

Planta rara plantagini similis Lugd. in append. pa. 21.
ex Rauvvolfio.

IX.

Plantago angustifolia maior. (& 4. pag. 31.

Plantago minor Brunfel. fol. pag. 24. tom. 1. Rhaps. 1.

Plantago læceolata vel tertia Trago pa. 225. li. 1. c. 75.

Plantago quinquenertia Lob. obs. pag. 163. & icon.

pag. 305.

X.

Plantago angustifolia maior in caulem excrescens.

Obseruauimus plātaginem angustifoliam maiorem
apud nos aliquandò in caulem palmarem excrecere:
in caulis summitate folia habentur plura, eo modo, quo
& ad radicem, disposita: spicis non oblongis, sed rotun-
dis, breuissimis, pediculis lanuginosis insidentibus.

XI.

Plātago angustifolia maior altera: vel plātago minor

Xx 3 angu-

angustissimo folio. Hæc ex radice tenui fibrosâ, circa caules albâ lanugine scatente, pediculum vnum aut alterum cubitalem; & minorem villosum emittit, cui spica globosa potius quàm oblonga, hirsuta alba insidet: folia ex radice plura exeunt, palmaria & sesquipalmaria quinque nervis distincta, graminea, ex atro virentia & valdè villosa. Hanc cum studiosos educeremus herbarum inquirendarum gratia, quod sæpissimè facere consueuimus, (vbi diuersa auctorum nomina proponere solemus, idque nunc ab annis quindecim, ita vt facile sit alijs nostris pro suis vti,) ostendit M. Emanuel Vrstisius Medicinæ studiosus.

XII.

Plantago angustifolia minor: & Tabern. fol. pag. 402. lib. 2. sect. 11. cap. 14. & icon. pag. 732.

Lanceola minor Cæsalp. pag. 328. lib. 8. cap. 17.

Plantago pentaneuros minor Thalyo in sua Hæcyn. pag. 86.

XIII.

Plantago angustifolia maritima: fortè Coronopus marina dici posset.

Plantago marina Dodo. fol. Gall. pag. 70. lib. 1. ca. 61. Lobel. obser. pag. 163. & icon. pag. 306.

H O L O S T E V M.

Oλόστον descripsit Dioscorides lib. 4. cap. 11. & Plinius lib. 27. cap. 10. Holosteon, inquit, sine duritia est herba ex aduerso appellata à Græcis, sicut fel dulce: alludit ad illud Græcorum, qui fella τὰ γλύκεα vocant, quasi dulcia, cum sint amarissima, vt monet etiam Aurelianus lib. 3. Chron. cap. 1.

I.

Plantagini angustifoliæ similis siue Holosteum hirsutum albicans maius

Holoſteum Salmanticum prius Cluſ. hiſt. Hiſp. pag. 487. lib. 2. cap. 95.

Holoſteum Salmanticum maius Cluſij, Lobel. obſer. pag. 164. & icon. pag. 307.

II.

Holoſteum hirsutum, albicans minus.

Holoſteum paruum Monſpeliensium Aduerſ. pag. 18. Lobel. icon. pag. 306.

Congener cum ſuperiore, ſed multo minus.

III.

Holoſteum hirsutum albicans alterum.

Habbures Camer. in hort. pag. 70.

Hoc miſit Norinbergâ Doct. Doldius, addens Dn. Camerarium à D. Alpino hoc anno nomine Gotne albi cathartici accepiffe.

IV.

Holoſteum hirsutum nigricans.

Holoſteum quorundâ Lugd. pag. 1188. li. 10. ca. 59.

V.

Holoſteum glabrum viride.

Pſeudoaſphodel^o pumilio folijs Iridis Cluſ. hiſt. Pann. pag. 262. lib. 2. cap. 30.

Hæc licet apud nos Krentzacho monte proueniat, ex monte tamen Baldo minorem habemus ſemipalmarem: at ex prato quodam in agro Tigurino, hora ab vrbe diſtante cubitalem nobis Valerius Polanus & Iohannes Richter^o Oppauieſes & Medicinæ ſtudioſi, attulere.

VI.

Holoſteū ſtriſtiſſimo folio maius: fortè Dioſcoridis?

Coronopus ſiue ſerpentina Matth. fol. lat. pag. 357. lib. 2. cap. 123.

Coronopus ſylueſtris Matth. icon. 4. pag. 250.

Coro-

Coronopus sylvestris siue serpentina Matth. Lobel.
icon. pag. 439.

Hoc prope Veronam collegit Doctor Paschalis Gal-
lus, & vnâ cum alijs transmisit.

VII.

Holosteum strictissimo folio minus.

Serpentina omnium minima Lobel. obs. pag. 240. &
icon. pag. 439.

Coronopus altera in ædificijs Cæsalp. pag. 330. lib. 8.
cap. 20.

Quod verò Lugdunensis pag. 669. lib. 5. cap. 47. cen-
seat nullatenus à superiore præterquam exilitate dista-
re, dubitamus: quòd verò opinetur eam esse, quam Pe-
na pingendam curauit, & quam Monspelienses Holo-
stium sint suspicati, omninò fallitur, cùm tres distinctas
plantas habeamus.

VIII.

Holosteum Massiliense.

Coronopi & sedi montani media planta Massilien-
sium Aduers. pag. 187. & Lob. icon. pag. 438.

IX.

Holosteum similis, cauda muris dicta

Myosuron Dodo. fol. Gall. pag. 72. lib. 1. cap. 63.

Myosuros, cauda muris Lobel. icon. pag. 440.

CORONOPUS.

K *Κορονόπυς* (id est pes cornicis à foliorum formâ)
Dioscoridi lib. 2. cap. 158. & Theophrasto lib. 7.
cap. 9. vbi Gaza Silaginem vertit. Plinio lib. 21. cap. 16.
& lib. 22. cap. 19. Coronopus dicitur.

I.

Coronopus hortensis.

Coro-

Coronopus Tragi pag. 99. lib. 1. cap. 31. Matth. fol. lat. pag. 357. lib. 2. cap. 123. & icon. 4. pag. 249.
Cornu ceruinum Lobel. icon. pag. 437.

II.

Coronopus sylvestris folijs erucæ modo laciniatis.
Coronopus sylvestris Cæsalp. pag. 329. lib. 8. cap. 19.
An Coronopus marinus Camer. hort. pag. 48?

III.

Coronopus sylvestris repens nasturtij folio.
Coronopus Ruellij Dodo. fol. Gall. pa. 71. li. 1. ca. 72.
Coronopus repens Ruellij & cornu cerui alterum vulgi Lobel. icon. pag. 438.

P S Y L L I V M.

Υύλλιον (id est Pulicaria) Dioscorides lib. 4. cap. 70. folijs coronopo non dissimilibus scribit, hirsutis longioribus: sic dictum quòd ψύλλας, id est pulices si virens domum importetur in ea gigni non sinat: vel, vt Plinio, à semine pulici simili. κύνοντα Theophrasto 7. hist. 8. oculum canis & canariam vertit Gaza secutus Plinium, cui lib. 25. cap. 11. Psyllium & Cynoides dicitur.

I.

Psyllium maius.
Psyllium alterum Matth. fol. lat. pag. 676. lib. 4. ca. 65. & icon. 4. pag. 725.
Psyllium Plinianum, fortè radice perenni supinum Lobel. obser. pag. 239. & icon. pag. 437.

II.

Psyllium alterum.
Psyllium Trago pag. 167. lib. 1. c. 54. & Matth. fol. lat. pa. 676. lib. 4. c. 65. & icō. 4. pa. 724. & Lob. obs. pa. 239.
Pulicaris herba Lobel. icon. pag. 436.

Psyllium minus.

Exiguam quandam nunc habemus plantam, palmi-
 plus minus altitudine assurgentem, ramulis rotundis
 tenuibus rufescētibus, in terrā recuruis, in summo bra-
 chiatis, circa quos folia oblōga alteri⁹ psyllij formâ, sed
 multò angustiora & breuiora, quorū tamen quēdā lon-
 giora, quēdā breuiora, aliquando terna, aliquādo quina
 iuncta eo modo, quo in Chamæpityde adulterina Lo-
 belij: ramulorum fastigijs capitula squammosa insi-
 dent, è quibus flosculo albidipusilli, pediculis inhæren-
 tes, prodeunt: succedit semen paruum relucens: radix
 tenuis oblonga subalbida, fibris aliquibus capillata &
 perennis. Hoc Augusti sine floribus onustum collegi-
 mus in horto Doctoris Zyvingeri, qui Gottnæ rubri &
 albi nomine semen à Nobiliss. Bembo Patauino acce-
 pit: propter totius plantæ cum Psyllio similitudinem
 Psyllium minus appellare placuit. Videtur tamen dif-
 ferentia esse inter Gottne & Gotne rubrum & album,
 siquidem Dn. Alpinus hoc Gotne rubri nomine ad D.
 Camerarium miserit: at nomine Gotne albi eam, quā
 sub Holosteio tertio proposuimus.

PLANTAGO AQUATICA VVLGŌ
dicta: videtur enim impropiè Planta-
go dici.

I.

Plantago aquatica latifolia.

Plantago aquatica Brunfel. in 4. pag. 32. Trago
 pag. 226. lib. 1. cap. 75.

Limonium Anguill. pag. 252. opin. 14.

Plantago aquatica folijs Betæ aut Plantaginis, flore
 gallij albi Lobel. icon. pag. 300.

Alyfina Damafonium, seu fistula pastoris habetur apud Lonicerum pag. 174. b. lib. 2. cap. 151. cuius figura etiam apud Ryffium: meminit & Cordus lib. 4. in Dioscor. cap. 169. quid sit, ignoramus, huc retulimus, quia dicitur Germanis plantago Italica.

II.

Plantago aquatica angustifolia.

Plantago aquatica humilis angustifolia & longifolia Lobel. icon. pag. 300.

Plantago aquatica minor Tabern. fol. pag. 406. lib. 2. sect. 11. cap. 15. & icon. pag. 734.

III.

Plantago aquatica stellata. (pag. 160.

Alisma pusillum angustifolium muricatum Lob. obs.

Plantago aquatica minor altera Lob. icon. pag. 301.

Hanc frater Ioh. Bauhinus Illustris. Ducis VVirtenbergici Medicus, siccam communicavit.

TRIPOLIUM.

Tριπόλιον (quasi dicas tercanum seu canescens) Dioscoridi lib. 4. cap. 135. cuius (inquit, vt tradunt) flores colorem ter die mutant, manè candidi, meridie purpurei, serò punicei conspiciuntur.

I.

Tripolium maius.

Tripolium Dodo. fol. Gall. pag. 246. lib. 3. cap. 33.

Tripolium vulgare Lob. obs. pa. 157. & icon. pa. 296.

Luteis etiã floribus reperiri monet Lob. obs. pa. 157.

II.

Tripolium minus: & Lobel. obser. pag. 158. & icon. pag. 296.

III.

Tripolium minus alterum.

Anthyllis minor Cord. in obser. pag. 222. b.

Tripolium minus Camer. hort. pag. 173.

L I M O N I V M.

Λειμώνιον ἢ νεύροειδες Dioscoridi lib. 4. cap. 16. quòd ἐν λειμῶσι in pratis (quamuis & in palustribus) proueniat. Plinio lib. 20. cap. 8. Beta syluestris, quam Limonium vocant, alij neuroides.

I.

Limonium maius.

Limonium Matth. fol. lat. pag. 630. lib. 4. cap. 16. & icon. 4. pag. 647. Lob. obs. pag. 157. & icon. pag. 295.

Beon rubrum Limonis seu Bistortæ cognata Gesn. de hort. pag. 250.

II.

Limonium alterum Matth. fol. lat. pag. 630. lib. 4. cap. 16. & icon. 4. pag. 648. non nouimus.

III.

Limonium minus oleæ folio.

Limonium paruum Narbonense oleæ folium Advers. pag. 123. & Lobel. icon. pag. 295.

Huius folia aliquando ita dura & solida redduntur, ut lapidescere videantur.

IV.

Limonium folijs asplenij.

Limonij elegans genus Rauuvolff. in suo Itiner. num. 314. & ex eo Lugdun. in append. pag. 35.

B I S T O R T A.

Bistorta dicitur, quòd radice in se cõtortâ & cõuolutâ cõstet, quã alij Limonij, alij Britanicæ, alij Behen rubri speciem faciunt. At videtur Plinius lib. 24. cap. 16. & lib. 25. cap. 11. inter Dracontia meminisse, cui etiam
fortè

fortè lib. 25. cap. 13. Molybdæna, id est Plumbago, quòd plumbum (viti) genus) ex oculo tollat.

I.

Bistorta maior radice minùs intorta.

Colubrina & Dracunculus maior Brunfel. fol. lat. pag. 61. tom. 1. Rhaps. 7. & Bistorta foemina eidem in 4. pag. 170.

Bistorta maior Trago pag. 321. lib. 1. cap. 105.

Bistorta Britannica Lobel. icon. pag. 292.

II.

Bistorta maior radice magis intortâ.

Colubrina & Dracunculus minor Brunfel. fol. pag. 62. tom. 1. Rhaps. 7. & Bistorta mas eidem in 4. pag. 169.

Colubrina minor Trago pag. 321. lib. 1. cap. 105. sine icone.

Serpentaria mas seu Bistorta Fuchf. fol. lat. pag. 773. cap. 296. & icon. 8. pag. 448.

In folijs notatur evidens differentia, quòd altera habeat rugosa, & maiora, altera leuia & minora.

III.

Bistorta minor.

Limonij species minor Gesn. de hort. pag. 299. b. inter errata. (684.)

Bistorta minor seu alpina Camer. in epit. Matth. pag. Hanc à fratre Ioh. Bauhino accepimus.

IV.

Bistorta minor altera.

Bistorta minor & bistorta pumila Clus. hist. Pan. pag. 479. lib. 3. cap. 14.

P Y R O L A.

Nomen accepit à folio, quòd pyri folium refert: hanc aliqui Limonium, alij Britannicam credunt, eius nomine in hanc classem retulimus.

I.
Pyrola vulgata rotundifolia. (92.

Pyrola Brunfel. fol. pag. 88. tom. 3. Rhaps. 30. & 4. pag.

Limonium sylvestre & Betæ sylv. species Trago pag. 707. lib. 2. cap. 53.

Pyrola à pyri folio Lobel. icon. pag. 294.

Huius species duæ. altera amplo molliq; folio. altera minore & duriore.

II.

Pyrola folio mucronato ferrato.

Ambrosia Dalechamptio in edit. Diosc. in 8. Anno 52. Lugduni.

Pyrola secunda & tenerior Clus. hist. Pann. pag. 506. lib. 3. cap. 23.

III.

Pyrola frutescens.

Pyrola tertia Clus. hist. Pann. pag. 507. lib. 3. cap. 23.

IV.
Pyrola minima flore unico graminis Parnassi.

Pyrola quarta Clus. hist. Pan. pag. 509. lib. 3. cap. 23.

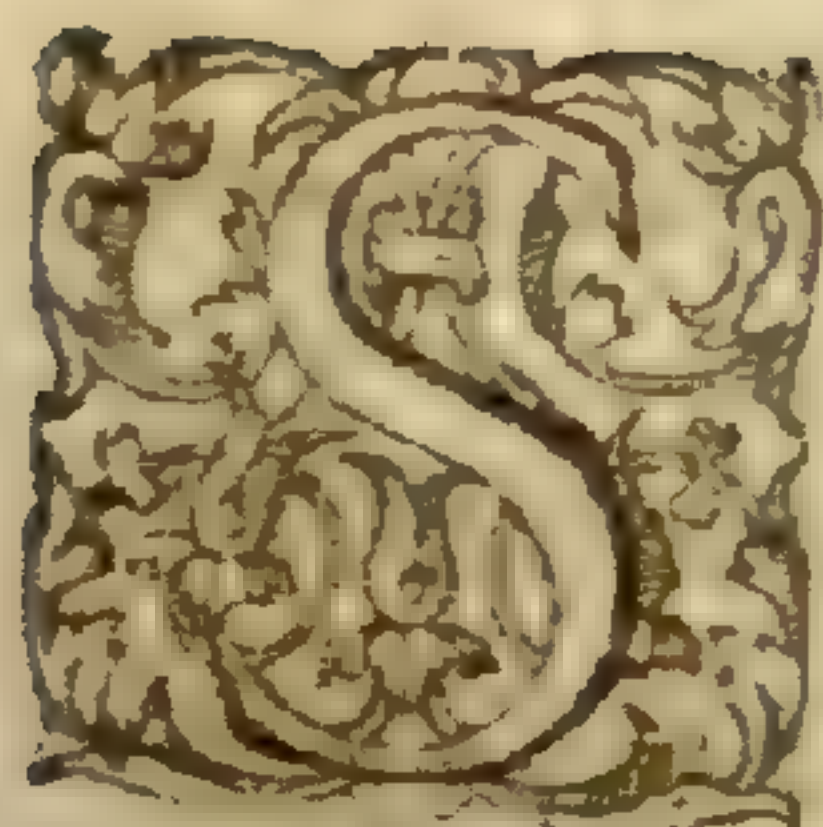
SECTIO SEXTA.

PERSICARIA: POTAMOGETON: NYMPHAEA: Tribulus aquaticus: Sagitta: Dracontium: Arum:

Arisarum: Asarum: Tusilago: Peta: Sites:

Cacalia: Lappa.

PERSICARIA.

IC dicta à foliorum cum Persicæ arboris folijs similitudine: quæ *υδρονίμη* quasi piper aquatile, à loco natalitio & piperis sapore quæ præ se fert, de quo Diosc. lib. 2. cap. 191. quod nomen tantum acri convenit.

I.

Perficaria acris.

Pulicaria mascula Brunf. fol. pag. 18. tom. 1. Rhaps. 3.
& in 4. pag. 154. Perficaria mas.

Hydropiper Fuchf. fol. lat. pag. 843. cap. 325. & icon.
8. pag. 487.

Perficaria vrens Lobel. obseru. pag. 170.

Hydropiperi Lobel. icon. pag. 315.

Floris colore variat, qui vel candidus vel purpureus.

II.

Perficaria mitis maculosa & non maculosa.

Pulicaria foemina Brunf. fol. pag. 19. tom. 1. Rhaps. 3.
& in 4. pag. 155. Perficaria foemina.

Perficaria Fuchf. fol. lat. pag. 631. cap. 241. & icon. 8.
pag. 362.

Perficaria mitis maculosa Lobel. icon. pag. 315.

Hanc in medio folij maculâ nigrâ ab hydropipere dignosci volunt, at falluntur. Datur enim & maculis notata & maculis carens. Variat florum colore, qui candidi, frequentius purpurascens.

III.

Perficaria angustifolia repens.

Perficaria pusilla repens Lob. obser. pag. 171. & icon.
pag. 316.

Floribus est albis aut purpureis.

POTAMOGETON.

Ποταμογέτων quasi fluminibus vicina, quòd palustribus & aquosis enascatur Dioscoridi lib. 4. ca. 101. στεχνίτης quasi spicata, ob caulem quem ex se mittit floribus & semine spicatum. Plinio lib. 26. cap. 8. Potamogeton folijs betæ, subiungit Castorem hanc aliter nouisse tenuifolio veluti equinis setis, thyrso longo & læui in aquosis nascentē: hoc Myriophyllon aquaticū videtur.

I.

Potamogeton rotundifolium, quod Dioscoridis est.

Potamogeton Trago pag. 688. lib. 2. cap. 44. Fuchf. fol. lat. pag. 651. cap. 251. & icon. 8. pag. 374.

II.

Potamogeton salicis folio.

Phyllitis lacustris Cordo in hist. pag. 150. lib. 2. cap. 103. sine icone. (cap. 2.

Potamogeton Dod. fol. lat. pag. 572. pempt. 4. lib. 5.

Potamogeton siue Stachyites Fontalis & spicata Lobel. icon. pag. 307.

III.

Potamogeton folijs splendidibus.

Potamogeton altera Dod. fol. lat. pag. 572. pempt. 4. lib. 5. cap. 2.

Habetur huius maior species folijs triplo & quadruplo latioribus & longioribus.

IV.

Potamogeton folijs crispis.

Alga secūda Trago pag. 687. lib. 2. cap. 44. sine icone.

Pusillum fontilapathum Lobel. icon. pag. 286.

Tribulus aquaticus minor Clus. hist. Pann. pag. 714. lib. 4. cap. 23. qui duas obseruauit species. alteram samentis planis, alteram rotundis & hanc breuioribus, mucronatis & minimè in ambitu sinuatis.

N Y M P H A E A.

Nυμφαία Theophrasto 9. hist. 13. Dioscoridi lib. 3. cap. 148. cui sic dicta videtur, quoniam aquosa amet: at Plinius lib. 25. cap. 7. inquit natā tradi ex Nymphæ Zelotypia erga Herculem: vnde Heraclion quibusdam dicatur. Genera duo Dioscoridi. altera flore albo radice nigrâ. altera flore luteo radice albâ. Sic & Plinius loco citato.

I. Nym-

I.

Nymphæa albo flore maior.

Nenuphar album Brunf. fol. pag. 37. tom. 1. Rhaps. 3.
& in 4. pag. 1. Nymphæa alba.

Nymphæa candida Trago pag. 696. lib. 2. cap. 48.

Nymphæa alba Lobel. obseru. pag. 324. & icon. pag.
595. qui & tomo 2. icon. pag. 279. & alteram ponit fi-
guram, radice tantùm diuersam.

II.

Nymphæa luteo flore maior.

Nenuphar luteum Brunf. fol. pag. 36. tom. 1. Rhaps. 3.
at in 4. pag. 1. Nymphæa lutea. sic & Trago pag. 697.
lib. 2. cap. 48. Lobel. obseru. pag. 324. & icon. pag. 594.

III.

Nymphæa alba minor.

Nymphæa parua Matth. fol. lat. pag. 585. lib. 3. cap.
132. & icon. 4. pag. 574.

Flore luteo dicit Lugdunensis pag. 1009. lib. 9. c. 10.

IV.

Nymphæa alba minor altera.

Nymphæa alia minor alba, Lugd. pag. 1010. li. 9. c. 10.

Nondum vidimus.

V.

Nymphæa alba minor tertia: seu Morsus ranæ.

Morsus ranæ fortè epimedium Dodo. fol. Gall. pag.
79. lib. 1. cap. 69. sine icone.

Morsus ranæ Lobel. icon. pag. 596.

Nymphæa minor alba Lugd. pag. 1010. lib. 9. cap. 10.
qui florem quinque foliolis oblongis & subhirsutis
pingit, cùm alij tribus folijs subrotundis & glabris pin-
gāt, quemadmodum & in nostrâ obseruatur. Rogamus
ergo rei herbariæ studiosos, vt si talem, qualem Lugdu-
nensis pingit, inuenerint, eius nobis copiam faciant.

VI.

Nymphæa lutea minor paruo flore.

Nymphæa lutea minor Septentrionalium Aduers.
pag. 258. & Lobel. icon. pag. 595.

Multùm conuenit cum Nymphæa parua Matthioli.

VII.

Nymphæa lutea minor magno flore.

Nymphæa lutea minor Lugd. pag. 1009. lib. 9. cap. 10.

TRIBULVS AQUATICVS.

TΡΙΒΟΥΛΟΣ ἑνυδρῶς Dioscoridi lib. 4. cap. 15. & Theophrasto 4. hist. 11. tribulus aquaticus à triplici cus-
pide ad similitudinem machinularum ferrearum, quæ
forma trigona sunt.

Genera duo Dioscoridi loco cit. alter terrestris folijs
ad effigiem portulacæ, de quo suo loco agemus: alter
palustris vel aquaticus. Sic & Theophrasto 6. hist. 5. qui
primum ciceris folio dicit. Plinius lib. 22. cap. 10. Tribu-
li, inquit, vnum genus in hortis, alterum in fluminibus
tantùm. At lib. 21. cap. 16. Tribulum non nisi in palustri-
bus nasci, folio ad effigiem vلمي: at in reliquo orbe ge-
nera duo, vni cicerulæ folia, alteri aculeata scribit.

I.

Tribulus aquaticus maior.

Tribulus aquaticus Trago pag. 841. lib. 2. cap. 103.
Lobel. obseru. pag. 324. & icon. pag. 596.

SAGITTA.

Sic dicta à foliorum formâ tricuspidi, supernè in vnâ
cuspidem, infernè in duas definentium, quam aliqui
volunt esse apud Theophrastum 4. hist. 9. & 11. Phleum
siue Stœbam eiusdem 6. hist. 1. Plinius lib. 21. cap. 17.
scribit Magonem dicere Pistanam à Græcis vocari, quã
inter vluas sagittam appellamus.

I.

Sagitta aquatica maior.

Sagitta maior Matth. fol. lat. pag. 713. lib. 4. cap. 96. & icon. 4. pag. 787.

Pistana Magonis siue sagittaria aquatica Plinij Lobel. obseru. pag. 161. & icon. pag. 301.

II.

Sagitta aquatica minor.

Sagitta minor Matth. fol. lat. pag. 713. lib. 4. cap. 96. Sagitta in icon. 4. pag. 786.

Sagittaria minor Lobel. icon. pag. 302.

Hæc aliquando paulo latiore, aliquando angustiore est folio, quare duæ apud Tabernæmont. in suis iconibus figuræ pag. 743. & 744. sagittæ minoris & sagittæ minoris angustifoliæ nomine.

DRACUNTIVM.

△ *Ραχένιον* Dioscoridi lib. 2. cap. 196. dicitur, à maculis purpureis, quæ in caule visuntur, ita vt anguem planè (vt loquitur Dioscorides) referat. Sic & Theophrasto 7. hist. 11. & 9. hist. 22. Plinius lib. 24. cap. 16. de Dracunculo & Dracuntio agit.

Genera fecit Dioscorides duo, aliud maius folijs rumicis, caule versicolorib⁹ Draconū maculis purpureis tamē euincētibus: alterū folio hederaceo caule maculis resperfo purpureis, ita vt anguē planè referat. Plinius tria fecit: primum folijs betæ Aro simili: alterum radice longâ articuloſa: tertiū folio maiore quā cornus, radice arūdinaceâ nodis geniculatâ. At lib. 25. cap. 3. aliū Dracunculū versicolorib⁹ viperarū maculis notatū pponit.

I.

Dracunculus bistortæ folio.

Dracunculus maior Matth. fol. lat. pag. 409. lib. 2. cap. 161. & icon. 4. pag. 332.

Dracunculus Matthioli Dodon. fol. Gall. pag. 216. lib. 3. cap. 6.

Zz 2

Hic

Hic an in rerum naturâ sit dubitat Dodonæus edit. lat. pag. 328. pempt. 3. lib. 1. cap. 6. quare hoc loci figurâ non posuit: at Aduersaria pag. 261. negant inueniri. Quare rogamus omnes rei herbariæ studiosos, vt si in hunc Dracunculum incidant, eum, vt & alias, quibus adscripsimus nobis nondum esse visas, propter commune studium Botanicum communicare dignentur, pro quibus pollicemur ipsis studium nostrum, & honorificam ipsorum mentionem in vniuersali nostrâ historiâ, quam si Deus vitam & vires dederit, meditamur, faciemus.

II.

Dracunculus polyphyllos: qui Dioscoridis maior videtur & Plinij lib. 25. cap. 3.

Dracontium magnum Brunfel. in 4. pag. 170.

Dracunculus maior Trago pag. 777. lib. 2. cap. 81.

Anguina Dracontia Lobel. obseru. pag. 327. & icon. pag. 600. cui & serpentaria solubrina.

III.

Dracunculus palustris: qui Dracunculus arundinaceâ radice Plinij.

Hydropiper rubeum Fuchs. fol. lat. pag. 844. cap. 325.

Dracunculus Plinij tertius eidem icon. 8. pag. 132.

Anguina aquatica siue Dracunculus Lobel. obseru. pag. 328. & icon. pag. 60.

Huius aliquot plantas integras D. Doct. Cornelius Vossenholius Hamburgo nobis misit.

A R V M.

A^{ρον} apud Syros λεφα vocatum folijs Dracunculi Dioscoridi lib. 2. cap. 197. Theophrasto 1. hist. 9. & 10. 7. hist. 9. & 12. Aron, cui folium cum latitudine cauum atq; cucumeraceū, Plinius lib. 24. cap. 16. Aron quidam eandem cum Dracontio esse dixerūt. Glaucias
fatu

fatu discreuit Dracuntium syluestrē arum pronuncian-
do: aliqui radicem aron appellauerunt, caulem verò
Dracontium. Aron foeminam in cibis pretulerunt, quo-
niam mas durior sit & in coquendo lentior. Libro verò
19. cap. 5. inter bulbi genera est, quod in Aegypto Aron
vocant scillæ proximum, amplitudine folijs lapathi, &c.
radice mollioris naturæ, quæ edatur & cruda. Hæc Pli-
niûs. Obseruauimus Aron vulgatum, aliud folio maio-
re & acutiore, aliud rotūdiore, aliud duriore per totam
æstatem virente. Sic id quod maximo est folio, ipsius
folij venæ omnes albicant, quod apud Italos frequens,
aliquando maculis albis asperguntur. Reperitur quæ ni-
gricantibus lituris, aliquando purpureis signatur: quæ
verò apud nos vulgatissima nullis maculis notatur. Sic
& pistillus colore variat, alteri purpureo, alteri ex albo
luteo colore est.

I.

Arum cuius foliorum venæ albæ sunt: quod Dracun-
tium paruum Dioscoridis & Dracunculus radice sub-
rutila Plinij videtur.

Dracunculus alter seu henicophyllos, recentioribus
Luph planum Cordo in hist. pag. 153. lib. 2. cap. 114.
quo ad descriptionem.

Arisarum Matth. fol. lat. pag. 413. lib. 3. cap. 163. &
icon. 4. pag. 340.

Arisarum Veronensium Aduers. pag. 260.

Arum maius Veronense, perperam Arisarum Lobel.
obseru. pag. 326. sine icone: at in iconibus adiungitur
figuræ Clusij sub titulo Arisari latifolij Clusij.

Foliorum venæ albent: aliquando maculæ albæ a-
sperguntur.

II.

Arum maculatum nigrum.

Ari tertium genus Trago pag. 774. lib. 2. cap. 80. sine
icone.

Ne quis existimet solum nobis nigris à priori differre. est enim folijs minoribus subrotundis, viridibus, mollibus.

III.

Arum non maculatum, vel vulgare.

Aron Brunfel. fol. pag. 56. Tom. 1. Rhaps. 6. & 4. pag. 39. (cap. 80.

Ari primum & vulgare genus Trago pag. 773. lib. 2.

IV.

Arum minus: & Matth. fol. lat. pag. 411. lib. 2. ca. 162. & icon. 4. pag. 338.

Non solum magnitudine à priori differt, sed etiam folijs magis sagittam referentibus, & maximè radice, à qua bulbosi globuli dependent.

V.

Aron maximum Aegyptium: aron cui folium cauum Theophr. & fortè faba Aegyptia Dioscor.

Arum Aegyptium Matth. fol. lat. pag. 323. lib. 2. cap. 99. & icon. 4. pag. 187. Lob. icon. pag. 597.

Colocasia Clusio hist. Hisp. pag. 300. lib. 2. cap. 19.

Hanc nec fructum nec florem ferre scribit Bellonius: at Lugdunensis pag. 1595. lib. 15. cap. 24. Arum Aegyptiacum cum flore pingit: haftenùs florem non licuit videre.

VI.

Faba Aegyptia dicta, si modò diuersa sit à superiore. Hæc enim cum flore pingitur, illud non item. illud vidimus, hanc verò non, (si modò diuersa sint) quare nil asserere licet, etsi potiùs eorum accedimus sententiæ, qui diuersas plantas non esse statuunt, sed doceri cupimus, quod fiet si duæ diuersæ nobis ostendantur plantæ. De *κράμα αἰγυπτίω* egit Diosc. lib. 2. cap. 128. & plantam Aegyptiam fabam, radicem verò Colocasiam dicit.

Faba Aegyptia siue Colocasia Matth. fol. lat. pa. 323.
li. 2. ca. 99. & icō. 4. pag. 186. Lacunæ pa. 192. li. 2. ca. 98.

ARISARVM.

A *ἄριστον* Dioscoridi lib. 2. cap. 198. Aris similis Aro
Plinio lib. 24. cap. 16.

I.

Arifarum latifolium maius.

Arifarum latifolium alterum Clus. hist. Hisp. pag. 302.
lib. 2. cap. 20. (tundioribus.

Hoc sequenti, folijs est amplioribus, mollioribus, ro.

II.

Arifarum latifolium alterum.

Arifarum latifolium primum Clus. hist. Hisp. pa. 303.
lib. 2. cap. 20.

Arifarum latifolium Clusij num idem cum Narbo-
nensi Lobel. obser. pag. 326. & icon. pag. 598. vbi duæ
icones, vna Ari maioris figura puta minor: altera huius
plantæ est. (videtur.

Callæ alterum genus apud Plinium lib. 17. cap. 8.

III.

Arifarum Thalyo in sua Harcyn. pag. 12. quod diuer-
sum scribit ab illis.

Arisari speciebus, quas Matthiolus exhibet: quid sit
ignoramus.

IV.

Arifarum angustifoliū: quod Dioscoridis esse videt̃.

Arifarum alterum siue pseudoarifarum Matth. fol. lat.
pag. 413. lib. 2. cap. 163. (pa. 599.

Arifarum angustifolium Lob. obs. pag. 326. & icon.

Variat folijs, quæ aliquando latiora sunt: corniculo
item quod purpurascens, aliquando tamen viride, vel
ex purpureo virescens.

ASARUM.

Aσαρων Dioscoridi lib. 1. cap. 9. quoniam in coronas non addatur, vt habet Plinius lib. 21. cap. 6. quibus & νάρδος ἀγρία nardus syluestris, eò quòd odore Nardum æmuletur, vel vt Plinius, quòd Nardi vim habeat.

I.

Asarum.

Asarum Brunf. fol. pag. 71. tom. 1. Rhap. 8. & 4. pag. 6. Trago pag. 64. lib. 1. cap. 20. Lobel. obser. pag. 328.

Asarum Baccaris siue Baccatus Lobel. icon. pa. 601.

Speciem quandam maiorem reperiri aiunt, inquit Gesnerus de hort. pag. 249.

II.

Asarina folijs asari.

Asarina Matth. fol. lat. pag. 33. lib. 1. cap. 9.

TUS SILAGO.

Bήχιον Dioscoridi lib. 3. cap. 126. quod tussi medeatur, vnde Latinis Tussilago. Plinio lib. 26. cap. 6. Bechion, quæ & Tussilago dicitur, qui duo facit genera, syluestrem folijs maiusculis quam ederæ, quam Chameleucen putant: alterum à quibusdam Saluiam appellatam, similem verbasco. Plinius hîc intelligere videtur Aethiopida, alij verò Orminû, alij Sphacelum, censent.

I.

Tussilago vulgaris.

Vngula Caballina Brunf. fol. pag. 41. Tom. 1. Rhapf. 4. eidem personalia & vngula caballina in 4. pag. 4.

Tussilago, Farfara Lobel. icon. pag. 589.

II.

Tussilago alpina maior flore luteo.

Tussilago alpina siue montana Dalech. Lugdun. pag. 1052. lib. 9. cap. 36.

Cacaliam diceremus nisi flores ei tribueret luteos, quare nondum hanc vidimus.

III.

Tussilago alpina folio oblongo.

Ex radice crassa, nigricante, pluribus fibris donata caulis exurgit sesquipalmaris, striatus, rufescens, hirsutus, quem folia à radice quina senave longis pediculis donata non rotunda, sed oblonga, nigricantia, dura, hispida crenata cingunt: in caule bina ternave, sed angustiora observantur: flos vnicus muscosus luteus, satis magnus, caulis summitati insidet, dein in pappos euanescit. Prouenit in Heluetiorum Alpibus, & à fratre Ioh. Bauhino accepimus.

IV.

Tussilago alpina rotundifolia ferè glabra.

Tussilago alpina secunda Clus. histor. Pann. pag. 499. lib. 3. cap. 19.

V.

Tussilago alpina rotundifolia canescens.

Tussilago Gesn. in monte Fracto.

Tussilago montana minima Lobel. obser. pag. 321. & in icon. pag. 590. vbi & hæc & superior, quæ maior est, sub vno titulo pingitur.

PETASITES.

Pετασίτης Dioscoridi lib. 4. cap. 108. à forma folij, quod πετασώδες galeri modo amplum. Plinius lib. 24. ca. 15. Chamæleucen apud nos farranum siue farfugium vocant.

I.

Petasites flore punicante.

Petasites costi genus, Galerita Trago pag 415. lib. 1. cap. 138.

Tussilago maior Matth. fol. lat. pag. 561. lib. 3. ca. 109.
& icon. 4. pag. 530.

Petasites Lob. obser. pag. 321. & icon. pag. 591.

Censetur mas quæ flore est punicante & odorato:
foemina verò quæ candido inodoro. At Lugdunensis
pag. 1054. lib. 9. cap. 37. odorati candidi meminit.

II.

Petasites flore candido inodoro.

Petasites flore albo Camer. in epit. Matth. 4. pag. 593.

Non solùm colore differt à superiore, sed minores
sunt huius flores, & minora folia.

C A C A L I A E.

Kακαλία quæ & λεοθηκή Dioscoridi lib. 4. cap. 123. fo-
lijs magnis albis, &c. Cacalia Plinio lib. 25. cap. 11.
& lib. 26. cap. 6. & 15. an verò Plinius nostram intelligat
potissimùm lib. 25. cap. 11. valdè dubitamus, eò quòd
scribat semen margaritis minutis simile dependere in-
ter folia grandia.

I.

Cacalia tomentosa.

Folia habet quo ad magnitudinem media inter Tus-
silaginem & Petasitidem, licet & minora habeat, caca-
lia hirsuta duplo triplòve maiora: figurâ verò, non vt
Tussilaginis rotunda, sed oblonga personatæ instar in
ambitu serrata, aliquando sinuata: supernè ex virore ni-
gricantia, venis tamen nicana lanugine albicantibus, in-
fernè candidissimis propter densam & mollissimam la-
nuginem, quâ pubescunt: quæ oblongis striatis pedi-
culis non secus ac folia lanuginosis (ita vt ad pediculo-
rum exortum quasi copiosa bombax adponatur) inni-
tuntur: plura de hâc dicere non licet, cùm solùm ali-
quot folia Dn. Paschalis Gallus Pictaviensis Medicus,
ad nos

ad nos miserit, in Sumano monte prope Vincentiam collecta, & quidem Cacaliæ primæ Clusij nomine.

II.

Cacalia hirsuta.

Cacalia Gleini in descriptione Pilati Lugdunensis. de Cheul.

Cacalia prima & Cacalia vulgaris nicanofolio Clus. hist. Pann. pag. 500. lib. 3. cap. 20.

III.

Cacalia glabro folio.

Cacalia Dalechampij in Dioscor. edit. in 8. Lugdun. Anno 52. Aduers. pag. 255. & Lobel. icon. pag. 592.

Non solum foliorum glabritie à priori differt, sed & folijs in hac maioribus (vt & tota planta) acutioribus, cutaneis, &c.

IV.

Cacaliæ congener planta Clus. histor. Pann. pag. 501. lib. 3. cap. 20. sine icone: quid est?

LAPPA MAIOR.

Aρκειον siue *περσωνις* aut *περσώνιον* (id est personata, quasi larua) Dioscoridi lib. 4. cap. 107. Plinio li. 25. cap. 9. Persolata que Græcis Arcion. Genera duo Galeno 6. simpl. primum verbasco simile, quod Dioscoridis est non *ἀρκειον* sed *ἀρκελιον*, de quo lib. 4. cap. 106. & Plinius lib. 27. cap. 5. Arction: alterum folijs cucurbitæ, quod Dioscoridis est *ἀρκειον* lib. 4. cap. 107. Latinis illa lappa minor, hæc lappa maior dicitur: habent tamen & tertiam, cui propriè lappæ minoris nomen competit, quæ Dioscoridi lib. 4. cap. 138. *Ξαίθιον* (eò quòd flauos reddat capillos) dicitur.

I.

Lappa maior vulgata Arcium Diosc.

AA

2

Lappa

Lappa maior Brunf. fol. pag. 54. Tom. 3. Rhaps. 16. & in 4. pag. 749. Trago pag. 837. lib. 2. cap. 101.

Personata, Lappa maior, Bardana Lobel. obser. pag. 318. & icon. pag. 588.

II.

Lappa maior lanuginosis capitulis.

Hæc parùm à priori differt præterquam capitulis, quibus omnibus etiam minimis, globosis & asperis, mollis lanugo aspergitur eaque copiosa: quam siccam à fratre Ioh. Bauhino nomine lappæ cum capitulis hirsutis, accepimus.

III.

Lappa maior montana. Arctium Diosc.

Personata siue lappa maior altera Matth. fol. lat. pag. 720. lib. 4. ca. 102. & Personata altera eidem ic. 4. pa. 802.

Arctium montanum & lappa minor Galeni Lobel. obser. pag. 318. & icon. pag. 587.

IV.

Lappa montana altera lanuginosa.

Arctium quorundam Lugd. pag. 1307 lib. 11. cap. 45.

Parùm ab hac differentem accepimus à Doct. Tridio Argentinensi Medico, rei herbariæ studiosissimo, eiusque nomine nobis ita familiari, ut nō solùm in herbationibus plantarum diuersa nomina ad codicillos, ut & alijs studiosis dictauerimus, sed etiam & plantas nostras inspicendi & synonyma à nobis collecta, imò & omnia Anatomica communicauerimus: ita ut facilè sit nunc alijs, nostris laboribus, pro proprijs uti.

V.

Arctium ex codice Cæsareo Dodo. fol. lat. pag. 149. pempt. 1. li. 5. ca. 33. & Lugdunensi qui iconem hanc ex Dodonæo habet pag. 1307. li. 11. c. 45. Nondū vidim⁹.

Lappa minor. Xanthion Diosc.

Lappa minor Brunf. fol. lat. pag. 55. tom. 3. Rhaps. 16.
& in 4. pag. 149. Trago pag. 839. lib. 2. cap. 102.

Xanthium siue Strumaria Lobel. obseru. pag. 319. &
icon. pag. 588.

LIBER SEXTVS.

SECTIO PRIMA.

DE VIOLIS: LEVCOIO NON BVL-
boso: Hesperide: Lychnide: Sa-
ponaria.

VIOLA MARTIA, eiusq; species.

VIOLA ἰόν Dioscoridi lib. 4. cap. 122. alijs
ἰόν πρφυροῦν viola purpurea, à floris colore.
Theophrastus ἰόν 1. hist. 15. & 1. hist. 21. ἰόν
μέλαν ἢ μελάιον nigram violam à nigrican-
tis purpuræ florum colore vocat. Plinius
lib. 21. cap. 6. solam hanc Græco nomine à cæteris vio-
lis discerni, ἰα appellata refert. ἰόν Græcis vocatum in
Geoponicis Nicander credit Hermolao referēte, quòd
Nymphæ quædam Ionix, florem cum Ioui primùm de-
dēre muneri. Alij ἰόν volunt dici, quòd cùm Io puellam
adamatam Iupiter in vaccam conuertisset, terra florem
hunc pabulo eius produxerit, propter ipsam factus ab
ipsâ nomen accepit. Hinc Latinis viola quasi vitula.

Genera violarum plura dicit Plinius loco cit. purpu-
reas, luteas, albas, sed de purpureis primùm, quarum v-
num genus apud Dioscoridem & Plinium.

I.

Viola Martia purpurea odora simplex.

Viola sativa Brunfel. fol. pag. 138. tom. 1. Rhaps. 22.
& 4. pag. 48.

Viola martia odorata nigra seu purpurea Trago pag. 558. lib. 1. cap. 190.

Viola martia præcox purpurea & alba hortensis & campestris odora simplici flore Lobel. icon. pag. 608.

Violæ martiæ flos simplex Lobel. obser. pag. 334.

Est cōmuniter flos coloris in cæruleo subnigro purpurei: nonnunquàm candidi: sed & culturâ flores grâdiores fiunt: sic & quæ candidæ sunt gracilioribus sunt folijs, aliquando odore, cuius figuram proponit Taber. in icon. pag. 301. aliquando inodoræ.

II.

Viola martia multiplici flore.

Viola nigra flore pleno Dodo. fol. Gall. pag. 111. lib. 2. cap. 1. sine icone.

Viola martia purpurea Lobel. icon. pag. 610.

Variat colore flos, qui purpureus, rubellus, cādīdus, ex purpureo & albo variegatus, quare Tabern. in suis icon. pag. 302. duas habet figuras albæ multiplicis & purpureæ multiplicis. Est & biflora. Meminit Costæus in Mesuem, violæ speciem Byzantij coli, cætera Martiæ similem, sed flore infinitis foliolis constructo & æquante rosam Damascenam, magnitudine & odore etiam nostrates superante.

III.

Viola martia inodora sylvestris.

Viola sylu. Brunfel. in 4. pag. 48.

Viola purpurea sylvestris siue Canina Trago pag. 558. lib. 1. cap. 190.

Viola canina cærulea inodora sylvestris serotina Lobel. icon. pag. 609.

Hæc duplex, alteri maiora & rotundiora folia, quæ maior: minor verò folijs mucronatis, oblongis ac strictioribus. Flos cæruleus, aliquando pallidus.

IV.

Viola alpina rotundifolia lutea.

Viola luteola & minore flore Ges. de hort. pag. 286.

Viola martia cauliculis ramosis floribus luteis Lob. obseru. pag. 335. sine icone.

Viola lutea Lobel. icon. pag. 609.

V.

Viola alpina folio in plures partes dissecto, quam siccam apud fratrem Ioh. Bauhinum tantum vidimus.

VI.

Viola montana rotundifolia purpurea. (ne icone.

Viola mōtana 2. Clus. hist. Pan. pag. 356. lib. 2. c. 48. si-

VII.

Viola tricolor erecta: an Iouis flos Theophr. 6. hist. 6?

Viola arborescens Matth. fol. lat. pag. 733. lib. 4. cap. 117. & icon. 4. pag. 823.

Viola martia surrectis cauliculis Lobel. obseru. pag. 334. & icon. pag. 610.

VIII.

Viola tricolor hortensis repens. *Φλόξ & Φλόγιον*, id est, viola flamma & flammea, utroque modo Gaza vertit, Theophr. 6. hist. 7. videtur.

Herba Trinitatis Brunf. fol. lat. pag. 73. tom. 2. Rhaps. 17. & 4. pag. 65.

Herba Trinitatis (à triplici colore) fatiua Trago pag. 564. lib. 1. cap. 192. (pag. 611.

Viola flammea coloria Lob. obseru. pag. 335. & icon.

Variat flore quo ad colorem & magnitudinem. Est namq; flore purpureo & cæruleo: albo & luteo: cum pallido cæruleo purpureus & luteus etiam permiscetur: rarò flore penitus albo reperitur, & hanc nomine violæ Trinitatis secundæ, ut vulgatam nomine primæ, diuersis figuris expressit Tabernæm. icon. pag. 306. & 307.

Variat

Variat & floris magnitudine. dantur enim penitus nigra purpura instar holoserici nitentes, quæ duplo alijs maiores sunt.

IX.

Viola bicolor aruensis.

Herba Trinitatis sylvestris Trago pag. 563. lib. 1. cap. 192. sine icone.

Iacea altera Matth. fol. lat. pag. 734. lib. 4. cap. 117. & icon. 4. pag. 825.

Viola sylvestris Lobel. icon. pag. 611.

Flos candidus & luteus: interdum cæruleus & luteus: cæruleus & candidus: aliquando totus luteus: vel totus albus, hætenus enim triū colorū nō obseruauimus.

X.

Viola montana cæruleo magno flore.

Melanium montanum Lugd. pag. 1204. lib. 10. c. 74.

XI.

Viola montana tricolor odoratissima.

Viola montana tertia & viola tricolor odoratissima Clus. hist. Pann. pag. 358. lib. 2. cap. 48.

XII.

Viola montana lutea grandiflora.

Violæ nigræ persimilis montanus luteus Gesn. de hort. pag. 286.

Violæ montanæ tertiæ aliud genus Clus. hist. Pann. pag. 358. lib. 2. cap. 48. sine icone.

Viola Martia arborescēs lutea Taber. icon. pag. 303.

Flore etiam albo aliquādo reperitur: lutea magna ex parte purpureis lineis intermistis: aliquādo sine lineis.

XIII.

Viola montana lutea altera folijs non crenatis.

Viola sylvestris longifolia Tabern. icon. pag. 305.

LEUCOIVM NON BVLBOSVM.

Λ *Emglio* Dioscoridi lib. 3. cap. 138. id est viola alba, non ratione florum, sed potius foliorum: quamuis dicat differentiam quandam in floribus esse, siquid ē aut cærulei, aut albi, aut purpurei, aut lutei inveniuntur. Plinius lib. 21. cap. 6. luteas & albas agnoscit violas.

Has notauimus differētias, quòd aliud sit Leucoium folio planè viridi: aliud folijs candidioribus & mollioribus: Hoc candidum Leucoium, à foliorum non florū colore dicitur. Cuius genera duo sunt, maius & minus. Maioris flores rubentes, candidi, ex purpureo punicei, cinerei, candido proximi, subinde variegati. Minus magnitudine tantum differt. Alterum est luteum à floris colore.

I.

Leucoion folio nicano maius.

Viola purpurea, cærulea, rosea candida Trago pag. 360. lib. 1. cap. 191.

Viola matronalis alba, purpurea punicea Fuchf. fol. lat. pag. 313. 314. 315. cap. 117. icon. 8. pag. 178. 179. 180. tribus enim distinctis figuris proponit.

Viola alba & purpurea Lobel. icon. pag. 329.

Huius folia plerunque nicana sunt & integra, aliquando tamen & sinuata: flos colore variat albo, cinereo, purpureo, rubro, luteo, vesicoloro: aliquando floris folia in lacinias diuiduntur: sæpè foliolum in medio inordinatum habet.

II.

Leucoion folio nicano minus.

Leucoion candidum minus Dodon. fol. lat. pag. 159. pempt. 2. lib. 1. cap. 3.

Flores candidi, rubentes, punicantes, vti maiores, à quibus solâ magnitudine differt.

III.

Leucoion nicanum maius multiplex.

Leucoion siue viola purpurea flore pleno Lob. icon. pag. 332.

IV.

Leucoium maritimum purpureum sinuato folio.

Leucoion marinū purpureū Ges. de hort. pag. 264. b.

Leucoion maritimum maius Aduers. pag. 141. Lob. icon. pag. 330.

V.

Leucoium maritimum latifolium.

Leucoium maritimum minus, hesperis quorundam Lugdun. pag. 1360. lib. 12. cap. 2.

VI.

Leucoium maritimum latifolium alterum.

Leucoium marinum alterum latifolium Lob. obser. pag. 180. purpuroviolaceum icon. pag. 333.

VII.

Leucoium maritimum luteum siliquis rotundis.

Eruca peregrina Clus. hist. Hisp. pag. 421. lib. 2. ca. 65.

Patauinum marinum Leucoium Lobel. obseru. pag. 180. & icon. pag. 333.

VIII.

Leucoium maritimum angustifolium.

Leucoium marinum minus Clus. hist. Hisp. pag. 334. lib. 2. cap. 27.

Leucoium marinum minus angustifoliū Lob. icon. pag. 331.

Flores dilutè purpurei, quandoque rubri: reperitur & flore luteo, quare Tabern. icon. pag. 311. & 313. pingit Leucoium marinum minus luteum, & Leucoium marinum quæ colore floris tantum variant.

IX. *conspiciuntur*

Leucoium maritimum candidum.

Keyri marinum flore candido Lob. icon. pag. 332.

X.

Leucoium luteum folijs virentibus.

Leucoium Brunfel. in 4. pag. 49.

Viola lutea Trago pag. 560. lib. 1. cap. 191.

Leucoium luteum Keyri Lobel. icon. pag. 330.

Quibusdam *Φλογίον* Theophrasti, quod totus flos flammei, id est, lutei sit coloris, luteum enim colorem flammeum dici ex Plinio lib. 21. cap. 8. colligunt.

XI.

Leucoium luteum pleno flore.

Leucoiū siue Keyri duplici flore Lob. icon. pag. 334.

XII.

Leucoium luteum syl. angustifolium.

Leucoiū sylvestre Clus. hist. Pan. pag. 338. lib. 2. c. 44.

XIII.

Leucoium luteum sylv. exiguis floribus.

Viola lutea sylvestris Trago pag. 560. lib. 1. cap. 191.

VIOLA MATRONALIS SIVE

Hesperis.

Hesperis Plinij lib. 21. cap. 7. hæc censetur, cum nota magis oleat, vnde nomen inuenit.

I.

Hesperis hortensis.

Viola alba, persica Hermolai Barbari Trago pa. 567. lib. 1. cap. 194.

Leucoion Dioscoridis album, purpureū Fuchs. icon. 8. pag. 257. & 259. vbi duas habet icones, at fol. lat. pag. 457. & 459. cap. 173. Leucoium & viola purpurea.

Viola matronalis siue Damascena Lob. obs. pag. 175. & icon. pag. 323.

BB

2

Variat

Variat colore floris modo cādido, modò dilutè purpureo, modò rubro. Habetur & tota minor floribus albis & suauissimi odoris.

II.

Hesperis syluestris inodora.

Hesperis 2. & Hesperis syluestris Clus. hist. Pann. pag. 335. lib. 2. cap. 43. Iconem habet eandem numero cum viola matronali Lobelij icon. pag. 323. quam dicit solo floris odore, cuius in hac nulla gratia percipiat, differre.

An viola matronalis sylu. Gesn. de hort. pag. 286.

III.

Hesperis hortensis flore viridi.

Ante annos decem in horto quodam hîc Basileæ legimus Hesperidem, quæ magnitudine quoad omnes sui partes à vulgata differt, dein floris colore qui viridis est & sine odore, quã inter nostras reposuimus plantas.

IV.

Hesperis montana pallida odoratissima.

Hesperis prima Clus. hist. Pan. pag. 334. lib. 2. cap. 43.

V.

Hesperis peregrina siliquis geniculatis.

Hesperis Syriaca Camer. hort. pag. 74. & icō. pag. 19.

Huius iconem proponit & aliam etiam Hesperidis Syriacę nomine Tripoli spōte prouenientis addidit: verum non videntur diuersæ, vt & ipse Camerarius innuere videtur. In horto Clariss. D. D. Felicis Plateri Collegæ nostri ante biennium legimus.

LYCHNIDES.

Λυχνίς, id est, lucernula, cuius duas species Dioscorides lib. 3. cap. 114. & 115. proponit, cui altera λυχνίς σεφανωμαλική Lychnis coronaria, altera λυχνίς ἀγρία, Lychnis syluestris dicitur, primam quam recentiores quo-

quoque Lychnidem coronariam nominant videtur Theophr. 6. hist. 7. Lychnidem vocasse, & Plinij lib. 21. cap. 4. Lychnis & Rosa Græca censetur. Verùm quam Plin. lib. 25. cap. 10. Lychnidis agricæ nomine proponit Anthirrinum est, quare de hac inferiùs. Recētiore pluri-
 mas Lychnidis agricæ nomine posuere de quibus ordine, à Lychnide flore coccineo exorsit.

I.

Lychnis flore coccineo maior.

Ocymoides peregrinum Gesn. de hort. pag. 269. vel Croceum eidem in appen. pag. 294.

Lychnis chalcedonica miniata Lobel. obs. pag. 183. siue Constantinopolitana miniata. Eidē icon. pag. 340.

Floris colore variat, qui communiter coccineo colore splendet vel croceo est floris calendulæ colore, vel lilij purpurei, subinde candidis. Alia etiam est ex puniceo purpurascens, folijs non hirsutis vt prior, sed læuibus ac mollibus.

Hæc $\rho\theta$ apud Theophrastum 6. hist. vltimo (desiderium Gaza vertit) & veterum esse videtur: cuius duo genera refert, vnum cui flos hyacintho similis, alterum decolor, album. Idem habet & Plinius lib. 21. cap. 6. Pothos nomine: non desunt tamen quibus Pothos albus sit Iusminum: pothos cæruleus Clematis secunda Dodonæi. Quibusdam hæc nostra Lychnis veterum est $\lambda\upsilon\chi\nu\iota\varsigma$: alijs $\phi\lambda\omicron\zeta$ (flamma Gazæ) Theophrasti 6. hist. 6. alijs Ocymoides aliquod censetur. Hæc ex Dacia primò allata creditur.

II.

Lychnis flore coccineo minor.

Ocymoidis peregrini species minor Gesn. hort. pag. 269,

Floris Constantinopolitani altera & minor species Dodo. fol. lat. pa. 178. pempt. 2. lib. 1. cap. 20. sine iconc.

III.

Lychnis coronaria Dioscoridis, satiua.

Rosa mariana satiua Trago pag. 126. lib. 1 cap. 40.

Lychnis satiua Dod. Gal. pag. 117. lib. 2. cap. 8.

Lychnis coronaria Lob. obs. pa. 181. & icon. pa. 334.

Flos colore variat: est enim flore rubro veluti flāmeo fulgens, est dilutè rubente, habetur & albo: quare apud Tabernamontanum icon. pag. 291. duæ figurę Lychnidis coronarię albę & rubrę nomine. Sic & apud Lobelum in iconibus pag. 334. & 335.

Hanc Dioscoridis, Theoph. & Plinij Lychnidem censemus, licet non desint quibus dicatur *διῶν* *ἄνθη*, Iouis flos apud Theophrastum 6. hist. 1. & 6. Sed vbi quęso minuta folia, quę Theophrastus requirit? Alij Ocymoidis speciem faciunt: alijs *λυχνίτις* & *Ἰρβαλλίς* Verbaſci species, quibus Verbaſcum coronarium dicitur, vt Cordo in Diosc. pag. 70. lib. 4 cap. 104.

IV.

Lychnis coronaria satiua multiplex.

Lychnis coronaria floris foliolis multiplicatis Dod. fol. lat. pag. 170. pempt. 2. lib. 1. cap. 14. sine icone.

Lychnis altera rubra Lob. icon. pag. 334.

Solùm eā q̄ flore rubro est, pleno flore obseruauim⁹.

Lychnis coronaria syluestris.

Lychnis syluestris Matth. icon. 4. pag. 508. sine icone, quam per omnia vrbana similem scribit.

Iouis floris Theophrasti genus syluestre hortensi odoratius Gesn. hort. pag. 262. b.

VI.

Lychnis segetum maior.

Nigella Brunfels. fol. pag. 341. Tom. 1. Rhaps. 44. & 4. pag. 107.

Githago, sextum Marianæ rosæ genus Trago pag. 127. lib. 1. cap. 40.

Pseudomelanthium Lob. in obs. pag. 23. & icō. pa. 38.

Nec lolium, nec Melanthium, quibusdam ἀνθεμον Φυλλῶδες Theoph. 7. histo. 9. verum ad Lychnidem coronariam rectius refertur.

VII.

Lychnis segetum minor.

Alsine corniculata Clusio hist. Hisp. pag. 416. pa. li. 2. cap. 65.

Alsine corniculata Clusij Lob. obs. pag. 246. & icon. pag. 462.

VIII.

Lychnis aquatica purpurea simplex & multiflora.

Viola agrestis Trago pag. 567. libr. 1. cap. 194. sine icone.

Lychnis sylvestris purpurea Dod. fol. Gall. pag. 118. lib. 2. cap. 9.

Lychnis sylvestris rubello flore, an Hesperis Theophrasti Lobel. obs. pag. 181. & icon pag. 335.

Hæc in hortis plantata sæpius floris folia multiplicat, cuius iconem proponit Lobelus icon. pag. 336. Lychnidis agrestis multifloræ nomine.

IX.

Lychnis sylvestris alba simplex & multiflora vel saponaria hirsuta. Rosæ marianæ similis quinta, Trago. pag. 126. lib. 1. cap. 40. sine icone.

Ocymoides siue Ocimastrum Matth. fol. lat. pa. 639. libr. 4. cap. 26. Ital. pag. 1051. libr. 4. cap. 30. & icon. 4. pag. 662.

In hortis huius flores maiores redduntur & multiplici foliorum textura constant, at Lobelus icon. pag. 336. nomine Lychnidis albæ sylvestris expressit.

Saponaria læuis: quòd saponis vicē præbeat ad purgandos pannos.

Saponaria Trago pag. 900. lib. 2. cap. 131.

Struthium Fuch. fol. lat. pag. 780. cap. 299. Struthium fatium eidem icon. 8. pag. 452. (& icon. pa. 314.

Saponaria Struthinō siue radícula, Lob. obs. pa. 170.

Figura Tragi & Fuchsi expriment caulem læuiter hirsutum, folia verò læuia. Sic enim apud nos obseruatur, Lobelus verò & Dodonæus caule & folijs læuib' expriment. Ludit floris color, communiter dilutè purpureus, aliquando ex roseo rubet, nonnunquam candidus est.

In hac & abortum obseruauimus, vt pro floribus sint copiosiores ramuli foliacei paucis floribus intermixtis.

Nec Struthium Diosc. lib. 2. cap. 193. nec Arabum cōditi est, nec Vrceolaris Plinij lib. 22. cap. 16. hæc enim Ocimoides minus est herbariorum: quidā Alisma Dioscoridis lib. 3. cap. 169. censent, cū multas Alismatis notas habeat.

XI.

Saponaria læuis frutescens.

Saponaria altera fruticosior, angustiorib' folijs quasi oleæ. Cæsalp. pag. 256. lib. 6. cap. 48.

XII.

Lychnidis species.

Ocimoides noctiflorum, quòd flos noctu tantum in æstate odoratus sit, Camer. hort. pag. 109. & icon. pag. 34.

XIII.

Lychnis frutescens myrtifolia.

Ocimoides arboreum vel fruticosum Camer. hort. pag. 109. & icon. pag. 33. (transmisit.

Ex horto simplicium Patauino Doctor Zvvingerus

XIV. Lych-

XIV.

Lychnis sylvestris campanulæ flore.

Lychnis sylvestris species Myconi Lugdun. pag. 817.
lib. 7. cap. 12.

XV.

Lychnis sylvestris lanuginosa incarnato flore.

Lychnis sylvestris quinta Clusij, histor. Hisp. pag. 341.
lib. 2. cap. 28. (337.

Lychnis sylvestris hirta Lob. obs. pag. 181. & icon. pa.

XVI.

Lychnis sylvestris lanuginosa palmaris. (c. 28.

Lychnis sylvestris sexta Clus. hist. Hispan. pa. 343. li. 2.

Lychnis sylvestris hirta minima Lobel. obs. pag. 183.
& icon. pag. 339.

XVII.

Lychnis maritima repens.

Lychnis marina Anglica Aduers. pag. 143. & Lobel.
icon. pag. 337.

XVIII.

Lychnis sylvestris pluribus folijs simul iunctis.

Lychnis sylvestris prima Clus. hist. Hisp. pag. 335. li. 2.
cap. 28. (icon. pa. 338.

Lychnis sylvestris prima Clusij Lob. obs. pag. 182. &

XIX.

Lychnis sylvestris angustifolia calyculis duris striatis.

Lychnis sylvestris altera incana cauliculis striatis.
Lob. obs. pag. 182. & icon. pag. 338.

Huius speciem sed folijs breuioribus, floribus mino-
ribus in ramulorum summitatibus sitis, nomine Oci-
midis minoris flore rubro Candie à fratre Ioh. Bauhino
accepimus, cui in horto Anno 1594. ex semine à Casa-
bona accepto prouenit.

Lychnis sylvestris latifolia, calyculis duris striatis.

Lychnis sylv. tertia Clus. hist. Hisp. pag. 339. li. 2. c. 28.

Lychnis sylvestris tertia Clusij cauliculis striatis, Lob. obs. 183. & icon. pag. 339.

XXI.

(dicitur.

Lychnis sylvestris quæ Been album siue Polemoniū

Polygonaton & Rosa mariana tertia & quarta Trago pag. 130. lib. 1. cap. 40.

Polemonium Dodo. fol. Gall. pag. 232. lib. 3. cap. 22.

Spumeum papauer, Behen album Monspeliensium Lob. obs. pag. 184. & icon. pag. 340.

Flos alteri candidus, alteri rubeus, alteri virescens.

Alijs Papauer spumeum, alijs melandryum Plinij lib. 26, ca. 7. alijs Ocymoides Diosc. alijs Polemonium.

Nobilis. Iac. Anton. Cortusus patricius Patauin⁹ papaueris spumei nomē cuidam plantæ imposuit, quam siccam folijs carentem, transmisit, quid sit ignoramus.

XXII.

Lychnis rubra, Valeriana rubra dicta.

Polemonij altera species. Herbarijs Behen rubrum, Dodo. fol. Gall. pag. 232. lib. 3. cap. 22.

Ocimastrum Valerianthon, & Valeriana rubra Lob. obs. pag. 184. icon. pag. 341.

Alij Narcissum Virgilij & Columellæ in hortis volūt: alijs Struthij speciē: alijs Behen rubrum: alijs Condurdū Plinij lib. 26. cap. 5: alijs Polemonij speciem: alijs denique Limonium. (stofolio.

Huius habetur & alterum genus, oblongo & angu-

XXIII.

Lychnis segetum rubra folijs perfoliatæ.

Thamecnemum Cordo hist. pag. 104. lib. 1. cap. 55.

Ifatis sylvestris Vaccaria dicta Lob. obser. pag. 190. & icon. pag. 352.

Quibus

Quibusdam Condurum Plinij lib. 26. cap. 5.

Hæc variat folijs latioribus, angustioribus: tota enim planta modò maior, modò minor: hinc tres apud Lugdunensem icones, Vaccariæ pallidæ pag. 500. lib. 4. cap. 65. Vaccarię rubræ maioris & Vaccarię rubrę minoris nomine pag. 515. lib. 4. cap. 72.

XXIV.

Lychnis plumaria Taber. in fol. pag. 10. lib. 2. Sect. 1. cap. 2. & icon. pag. 292. quid est?

XXV.

Lychnis viscoso caule. (pag. 453.)
Muscipula siue Viscaria Aduers. pag. 190. c. Lob. icon.

XXVI.

Lychnis viscosa altera flore muscoso.
Muscipula siue Armoraria altera Aduer. pag. 190. & Lob. icon. pag. 453. (lib. 2. ca. 29.)
Sesamoides magnū salmāticū Clus. hist. Hisp. pa. 345.
Multū cum papauere spumeo Diosc. li. 4. ca. 67. conuenit, si spumeum ob viscum inhærens sit appellatum.

XXVII.

Lychnis viscosa purpurea latifolia.
Lychnis sylvestris secūda & Behen rubrum Salmantriensium Clus. hist. Hisp. pag. 337. lib. 2. cap. 28.
Muscipula siue Armoraria altera Lob. obs. pag. 242. & icon. pag. 454.

Aliqui ad Behen referunt: alij ad Centauriū, Centauriū minus purpureū viscosum vocātes, at rectè ad Lychnidem refertur, cū Dioscorides lib. 3. cap. 9. Centaurium dicat flore Lychnidis; huius verò flos & centaurij minoris, forma & colore conueniunt.

XXVIII.

Lychnis viscosa Cretica.

Lubet hîc mentionē facere alteri^o Lychnidis viscosę
CC 2 Creticę,

Creticæ, cuius solùm folia inferiora auriculæ vrsi folijs, forma, & crassitie similia pallidè virentia, hirsuta, ex tenui radice longiuscula prodeuntia accepimus, à Ioh. Bauhino fratre germano, Montēbelgardo, Anno 1594. nomine Viscaginis, auriculæ vrsi facie Candia, cuius semen à Iosepho Casabona Florentia accepit; plura de hac non habemus.

XXIX.

Lychnis sylvestris viscosa rubra angustifolia.

Lychnis sylvestris prima vel flore rubro Clus. histor. Pann. pag. 328. lib. 2. cap. 42.

XXX.

Lychnis sylvestris viscosa alba latifolia.

Floris cuculi sylvestre genus Trago pag. 403. lib. 1. cap. 134. sine icone.

Lychnis sylvestris secunda, vel albo flore prima Clus. hist. Pann. pag. 328. lib. 2. cap. 42. sine icone, qui optimè describit.

Hoher Steinbrech, id est Saxifraga elatior Lonicero pag. 248. part. secunda cap. 286.

XXXI.

Lychnis sylvestris viscosa alba angustifolia maior.

Caryophyllus minimus humilis alter exoticus flore candido amœno Lob. icon. pag. 445.

Lychnis sylvestris tertia, vel albo flore secunda Clus. hist. Pann. pag. 331. lib. 2. cap. 42.

XXXII.

Lychnis sylvestris viscosa alba angustifolia minor.

Lychnidis sylvestris tertiæ aliud genus Clus. hist. Pan. pag. 332. lib. 2. cap. 42. sine icone.

XXXIII.

Lychnis vel Ocymoides repens montanum.

Cneoron

Cneoron Matth. cap. de Thymelæa fol. Ital. pag. 1329. lib. 4. cap. 174.

Ocymoides repens polygoni folia Lobel. obser. pag. 185. & icon. pag. 341.

Meminit Camerar. hort. pag. 109. Ocimoidis angustifolij flore rubello; & alterius flore suaue rubente, ex monte Arba, sed quia plura non adduntur, quales intelligat, & vtrum ex prædictis sint, assequi non possumus.

SECTIO SECVNDA.

DE CARYOPHYLLEIS FLORIBUS seu Armerijs.

CARYOPHYLLEVM florem, ab odore Caryophyllorum recentiores nominant, quem alij Cantabricam Plinij lib. 25. cap. 8. in Hispania à Cantabris Diui Augusti tempore repertam esse volunt: Alij Vetoniam siue Betonicam alteram, quæ inter notha Dioscoridis reperitur esse volunt, nec fortè ad eò ineptè: Alij herbam tunicā: Alij Iphium Theoph. 6. hist. 2. & 7. hist. 12. sed malè. Alij florem veteribus incognitum existimant. Aliqui inter Saxifragias numerârunt, præsertim sylvestre genus. Et videtur Galenus 5. de tuend. san. Sarxiphagon appellasse; nam & sylvestris nostra calculum frangit & educit, quod Galenus de Cestri seu Betonica in Gallia prouenienti testatur, notante Hermolao: fortè & Theophrastus 6. histor. 1. & 6. per Iouis florem inter coronarios suffrutices minutis cõditum folijs, cuius flos sine odore, tantùm in coronarum vsu, sylvestrem Caryophylleũ intellexit. Armerij flores dicuntur à Gallico nomine Armoires & Armoiries.

Sunt autem Caryophyllei floris duo summa genera, altilis & sylvestres. Altilis species multæ, magnitudine, colore & foliorum numero differentes: Flores nanque

aut maiores aut minores, & vel maioribus vel minoribus foliolis constantes: Sunt colore aut niuei, aut dilutâ purpurâ candicantes, aut croceo rutilantes, aut versicolores, vt candidi & crocei, candidi & rubei, candidi rubris punctulis aspersi. Rubentes aut violaceo admixto purpurei aut rubei lacteis notis aspersis sicq; guttati, aut rosę syluestris colore. Sic ex vno caule duo florū genera, partim cādidi rubrisq; maculis aspersi, partim crocei: sēpè etiā vno pediculo diuersi coloris flores videas: aliquādo vnus ex aliō mediis excrecere videtur: Sic in vna planta flores trium generū. In summa, mangonio & arte varietas magna fit in his floribus. Syluestriū quoq; magna, & in magnitudine & coloris & floris figura, vt & calycis varietas existit, pleriq; tamen simplici sunt flore.

I.
Caryophyllus altilis maximus.

Caryophyllus maior rubens & albicans flore pleno, pūctulis rubētibus fortuitis aspersis Lob. icō. pag. 441.

Caryophyllus multiplex maxim⁹ Taber. icon. pa. 282.

II.

Caryophyllus altilis vulgatus,

Caryophyllea Trago pag. 574. lib. 1. cap. 198.

Betonica altilis Fuch. ic. 8. pa. 198. & fol. lat. pa. 354. C.

Caryophyllus multiplex, Lob. icon. pag. 441. (132.

Variorum est colorum, ita vt vix sit planta, quę tanta colorum varietate suos flores commendet.

Apud Taber. ic. pa. 282. & 283. duę figurę caryophylli multiplicis albi & Caryophylli multiplicis nomine.

III.

Caryophyllus multiplex variegatus.

Hortorū caryophyllus multiplex maior & minor rubro striatus, versicolor peramœnus Lob. icon. pag. 442.

IV.

Caryophyllus multiplex profundè laciniatus.

Caryophyllus purpureus flore multiplici profundè
laciniato Lob.icon. pag.442.

V.

Caryophyllus simplex flore maiore.

Caryophyllus sylu. maior vulgatior Lob.icō.pa.440.

Caryophyllei flos simplex Dodon. fol. lat. pag. 174.
pempt. 2.lib. 1.cap. 18.

VI.

Caryophyllus simplex, flore minore pallidè rubente.

Caryophyllus syluestris tertius flore pallido suaue
rubente Lobel.icon. pag. 443.

VII.

Caryophyllus simplex minor. (Lob.icō.p.443.

Caryophyllus syluestris flore simplici laciniato rubro

VIII.

Caryophyllus simplex minor alter.

Caryophyllus alter minimus flore simplici micis au-
reis asperso Lob.icon. pag.444.

IX.

Caryophyllus simplex supinus.

Caryophyllus virgineus Tabern. fol. pag. 2. part. 2.
sect. 1. cap. 1. & icon. pag. 283.

An Caryophyllus minimus pulchellus supinus ma-
culis aureis argenteisve aspersus Lob.icon. pag.444.

X.

Caryophyllus syluestris vulgaris flore simplici.

Caryophyllea syluestris Trago pag. 576.lib. 1. c. 198.

Armeria siue Caryophyllus minor syluestris Lobel.
obseru. pag. 241. & icon. pag. 446.

Flore odoro est & inodoro: purpureo frequenter, ra-
rius albo. Hinc duæ figurę apud Taber. icon. pag. 287. &
288. Caryophylli montani primi, & mōtani albi nomi-
ne,

ne, verū qui flore albo est angustiora altera habet folia.

XI.

Caryophyllus sylvestris flore pleno.

Armeria alba & rubra multiplex. Lob. icon. pag. 447.

XII.

Caryophyll⁹ sylvestris humilis flore maiore gemino.

Ad nos missus fuit Caryophyllus ab Henrico Cherlero Philosophiæ Doctore Geneuâ, plus minus palmū altus, folijs paucis angustissimis, qui in summitate caulis semper geminum (vt ipse obseruauit) sustinet florem plus sextuplo maiorem, quàm sit Caryophylli sylvestris vulgaris, colore pallidè rubentem, leuiter laciniatum, radice aliorum simili.

XIII.

Caryophyllus cæruleus Monspeliensis.

Aphyllanthos Monspeliensium Aduers. pag. 190: & Lobel. icon. pag. 454.

XIV.

Caryophyllus sylvestris humilis, flore minore, vnico.

Caryophyllus repens humilis, minimus, vulgatissimus, rubellus Lobel. icon. pag. 445.

Armerius flos tertius Dod. fol. lat. pag. 176. pempt. 2. lib. 1. cap. 19.

Huius aliquot plātas ab eodem Geneuâ accepimus, verū omnium cauliculi vnicum florem sustinent, triplo quadruplōve superiore minorem.

XV.

Caryophyllus barbatus hortensis latifolius.

Lychnis monachorum Gesneri hort. pag. 266.

Armenia altera, multis in latum orbiculum congestis floribus ornata, pūctulis in gyrum aspersis, folijs quàm superior latioribus Lobel. icon. pag. 447.

Viola barbata latifolia Lugd. pag. 810. lib. 7. cap. 9.

Est flore communiter rubro, habetur albo ac variegato.

XVI.

Caryophyllus barbatus hortensis angustifolius.

Armeria altera suaue rubente flore, sed angustiore calyculo foliolis fastigiatis cincto, Lob. icon. pag. 448.

Armerius flos alter Dodo. fol. lat. pag. 176. pempt. 2. lib. 1. cap. 19.

XVII.

Caryophyllus barbatus sylvestris.

Armeria sylvestris altera, calyculo foliolis fastigiatis cincto, alioqui non dissimilis superiori, angustioribus tamen folijs & minoribus stellatis quinque foliolis, vtraque collibus oriunda Lobel. icon. pag. 448.

Viola barbata angustifolia Lugd. pag. 810. lib. 7. ca. 9.

XVIII.

Caryophyllus sylvestris proliferus.

Armeria prolifera Lobel. icon. pag. 449.

Caryophyllea sylvestris quarta Thalyo in sua Harty-
nia pag. 26.

Huius duæ species, altera capitulum gerit, ex quo sæpe septem, octo, aliquando nouem flores prorumpunt: altera non plures flosculos, sed vnicum tantum ex capitulo exerit.

XIX.

Caryophyllus sylvestris flore minimo.

Saxifragia siue saxifraga antiquorum Aduers. pag. 183.
& Lobel. icon. pag. 428.

Tunica minima Lugd. pag. 1191. lib. 10. cap. 63.

Hæc aliquando maior, aliquando minor, aliquando erecta, aliquando repens ramosa reperitur.

XX.

Caryophyllus altilis flore tenuissimè dissecto.

Superba Trago pag. 575. lib. 1. cap. 198. (c. 7.

Vetonica altilis minor Dodo. fol. Gall. pag. 116. lib. 2.

Superba alba, medio corolla purpuroviolacea obsoleta cincta Lob. icon. pag. 450.

XXI.

Caryophyll⁹ sylvestris flore laciniato albo inodoro.

Superba maior flore albo Lob. icon. pag. 449.

Caryophyllus 16. sylvestris plumarius albus Tabern. fol. pag. 5. lib. 2. sect. 1. cap. 1: & icon. pag. 289.

Hic habetur flore albo, habetur & suaue rubente, & Lob. duab⁹ expressit iconib⁹ pag. 449. & 450. sic & Tab.

XXII.

Caryophyllus sylv. alter flore laciniato odoratissimo.

Caryophylleus sext⁹ Clusij hist. Pann. pa. 323. li. 2. c. 41.

Superba Austriaca Clusij Lobel. icon. pag. 451.

Flos nunc candidus, nunc purpurascens.

XXIII.

Caryophyllus sylvestris tertius, flore laciniato staminulis corniculatis. (cap. 41.

Caryophyllus quintus Clus. hist. Pann. pag. 320. lib. 2.

Huius tres sunt species: altera est pluribus floribus, staminulis pluribus florem exuperantibus non corniculatis: & in hoc genere quod flores circa umbilicam purpurascente lanugine hirsutos habet: Tertia similis alteri, sed per omnia maior, flore nunc omninò albo, nunc dilutiùs rubente Clus. hist. Pann. pag. 322. lib. 2. c. 41.

XXIV.

Caryophyllus sylvestris Pannonicus ruber odoratus.

Caryophyllus sylvestris primus Clus. hist. Pann. pag. 317. lib. 2. cap. 41. sine icone.

XXV.

Caryophyllus sylu. Pānonicus flore magno inodoro.

Caryophylleus secundus Clus. histor. Pann. pag. 318.
lib. 2. cap. 41.

Hic flore est rubro, reperitur tamen & albo, qui circa umbilicum purpurascens villis hirsutus est.

Huius & altera species per omnia maior, & flore non ut in priore ex singulis cauliculis vnico, sed gemino, aut triplici Clus. hist. Pann. pag. 319. lib. 2. cap. 41.

XXVI.

Caryophyllus syluestris Pānonicus laciniatus ruber.

Caryophylleus syluestris tertius Clusij hist. Pann. pag. 319. lib. 2. cap. 41. sine icone.

XXVII.

Caryophyllus syluestris Carinthiacus ruber.

Caryophyllus quartus seu sylu. Tauricus Clus. hist. Pann. pag. 321. lib. 2. cap. 41. sine icone.

XXVIII.

Caryophyllus alpinus parvus muscosus.

Muscus floridus Gesnero.

Caryophyllus 7. vel pumilio alpinus Clus. hist. Pann. pag. 324. lib. 2. cap. 41. sine icone.

Flore est carneo vel niueo.

XXIX.

Caryophyllus alpinus calyce oblongo hirsuto.

Caryophylleus 8. vel pumilio Tauricus Clus. hist. Pann. pag. 325. lib. 2. cap. 41.

XXX.

Caryophyllus aruensis hirsutus flore maiore.

Caryophyllus holostius Lobel. icon. pag. 447.

Holostium caryophylleum Taber. fol. pag. 668. lib. 1. sect. 6. cap. 18. & icon. pag. 233.

XXXI.

Caryophyllus aruensis umbellatus folio glabro.

Holostium caryophylleum aruense Tabern. fol. pag. 668. lib. 1. sect. 6. cap. 18. & icon. pag. 233.

Caulis aliquando rubet aliquando viret, communiter flos albus, aliquando subpurpurascens.

Huic Caryophyllo hoc peculiare, quod ramuli aliquot cum flosculis sint erecti, aliquot verò reflexi, etiam antequam semen ferant.

XXXII.

Caryophyllus aruensis glaber flore maiore. vel Gramen floridum.

Euphrasia gramen Trag. pag. 329. lib. 1. cap. 108.

Cratægonū fortè Dod. Gal. fol. pag. 347. lib. 4. c. 47.

Holostium Ruellij Lob. obs. pag. 26. & icon. pag. 46.

XXXIII.

Caryophyllus aruensis glaber flore minore. (46.

Holostij Ruellij diuersitas Lob. obs. pag. 26. & icō. pa.

Gramen floridum minus Tabern. icon. pag. 132. & fol. pag. 667. lib. 1. sect. 6. cap. 17.

XXXIV.

Caryophyllo aruensi glabro similis, sed minor.

Ex Euganeis montibus circa Patauium prædicto similem habemus, verum omni parte minorem, plus minus palmarem, paucioribus folijs, flosculis minutissimis albis copiosissimis, qui singuli singulis ramulis capillaribus insident.

XXXV.

Caryophyllus angustifolius, gramine florido similis.

Ocymoidis nomine accepimus ex Italia elegantissimam plantulam, quæ ex radicibus tenuibus serpētibus cauliculum emittit tenuem rotundum instar Graminis floridi geniculatum, ex singulis bina opposita angustissima

sima oblonga folia emittens, vt & pediculos tres quatuorve digitos longos, quibus singulis singuli flores ex oblongis calyculis membranceis prodeuntes insident, vt plurimum ex quinque foliolis oblongis purpurascensibus congesti, in quorum medio aliquot filamenta vt in Caryophyllo conspiciuntur. Succedunt his folliculi duriusculi, in quibus semen minutum continetur. In horto Clariss. Bembi D. Zvvingerus collegit.

XXXVI.

Caryophyllus saxifragus.

Saxifragia magna Matth. fol. lat. pag. 629. lib. 4. ca. 15. & icon. 4. pag. 646.

Saxifraga magna Matthioli & Italorum Lob. obseru. pag. 233. & icon. 4. pag. 428.

XXXVII.

Caryophyllus montanus maior, radice longissima.

Caryophyllus montanus siue mediterraneus Lobel. obser. pag. 242. & icon. pag. 452.

Gramē polyanthemum maius Dodo. fol. lat. pa. 554. pempt. 4. lib. 4. cap. 5.

XXXVIII.

Caryophyllus montanus minor vel marinus.

Pseudomoly, graminis species Dodo. Gall. fol. pag. 348. lib. 4. cap. 50.

Caryophyllus marinus omnium minimus Lob. obs. pag. 242. & icon. pag. 452.

XXXIX.

Caryophyllus pratensis seu flos Cuculi, flore simplici & pleno. Odontis Plinij lib. 27. cap. 12. censetur.

Cuculi flos Trago pag. 403. lib. 1. cap. 134.

Vetonica syluestris Dodo. Gall. fol. pag. 116. li. 2. c. 7.

Armoraria pratensis syluestris Lob. icon. pag. 451.

Flore communiter est rubello, aliquando sed rarius candido.

In hortis Italiæ habetur etiam pleno flore, & venetijs Margaritæ nomine.

XL.

Caryophyllus flosculo minuto luteo.

Odontitis lutea Lugd. pag. 1068. lib. 9. cap. 51.

XLI.

Caryophyllus ocymoidis folio.

Ocymoides lychnitis Colum. pag. 20. part. 2.

SECTIO TERTIA.

ANTIRRHINVM: LINARIA: LINVM.
Polygala: Glaux: Onobrychis: Stæchas: La-
uendula: Rosmarinus.

LYCHNIDEM agriam Plinius lib. 25. cap. 10. ipsum Antirrhinum ex Galeno (cui λυχνίς ἀγρία & βερβάνιον) vocavit, quia flore sit Leucoij minore tamē vt loquitur Dioscorides lib. 4. cap. 133. Quare post Lychnides & Caryophylleos flores libuit Antirrhinum subiungere, cū & ipsū flore placeat.

Antirrhinon καὶ ἀντίρρινον, Diosc. lib. 4. cap. 133. sic dictū, quòd fructu sit vituli narium simili. Theoph. 9. hist. 21. ἀντίρριζον, fructum tanquam nares vituli (inquit) parit. Antirrhinon siue Anarrhinon siue lychnis agria Plin. l. c. Sunt tamen qui velint ab eodem lib. 30. cap. 2. Cynocephalium herbam (id est, canis caput, quòd Seminis conceptaculum caluam canis cute & carne exutam representet,) dici. Vnius tantū meminisse vidētur Veteres, Recētioribus plures sunt differentia.

I.

Antirrhinum maius rotundiore folio.

An An-

An Antirrhinum secundum Matth. fol. lat. pag. 742. lib. 4. cap. 128. & icon. 4. pag. 836. folia nimis longa (si hanc intelligit) pinguntur.

Cynocephalus Plinij Lugd. pag. 830. lib. 7. cap. 22. Monspelij hoc collegimus, nec alibi vidimus.

II.

Antirrhinum maius alterum folio longiore.

Antirrhinū magnū Dodo. fol. Gall. pa. 133. li. 2. c. 27.

Antirrhinum, vulgo caput canis & caput vituli.

Cynocephalis Apuleij Lob. obs. pa. 221. & ic. pa. 404.

Flore habetur roseo rubēte aliquando maculato, ex candido dilutè purpurascēte, candido; eadem cum superiore non est.

Tabernæmontanus icon. pag. 851. duas habet figuras Antirrhini & Antirrhini albi nomine.

III.

Antirrhinum luteo flore.

Antirrhinum floribus luteis Gesn. hort. pag. 247. & Lob. icon. pag. 405.

Hoc non solum floris colore à priore variat, sed & folio: quod verò albè est, non item.

IV.

Antirrhinum folio dissecto: Hoc inter Plantas siccas fratris Ioh. Bauhini obseruauimus, quod Monspelij collegit, cuius figuram nondum expressam vidimus.

V.

Antirrhinum aruense maius.

Antirrhinum primum Matth. fol. lat. pag. 741. lib. 4. cap. 128. & icon. 4. pag. 835.

Orontium. Antirrhinum paruum Dodo. Gall. fol. pag. 133. lib. 2. cap. 27.

Antirrhinum minimum Lob. obs. pag. 222. & icon. pag. 405.

Hoc

Hoc vno loco procerius, altero breuius reperitur, qđ quibusdā Phyteuma, Diosc. lib. 4. cap. 130. censetur.

VI.

Anthirrinum aruense minus.

Anthirrinum tertium Matth. fol. lat. pag. 742. lib. 4. cap. 128. & icon. pag. 837.

Antirrhinum alterum minimum repens Lobel. icon. pag. 406.

Chamærops Plinij lib. 26. ca. 7. & 13. Lugd. pa. 1339. lib. 11. cap. 70. quid est?

LINARIA, eiusq; species.

Linariam subijciemus cum quibusdam Antirrhini species videatur, quare aliqui an Antirrhinon linij sit, dubitant. Quibusdā tamen Osyris censetur, ex qua Galeni seculo vt & nunc in Italia scopæ componuntur. Linaria dicta, quòd folijs sit Lini.

I.

Linaria vulgaris lutea flore maiore.

Pseudolinum Brunfel. in 4. pag. 41.

Osyris aut linaria Lobel. obseru. pag. 222. & icon. pag. 406.

Variat floris color, luteo pallidus, magis luteus: reperitur aliquando & albo.

II.

Linaria vulgaris lutea flore minore.

Linaria altera Trago, pag. 357. lib. 1. cap. 117. sine iconc.

III.

Linaria lutea pumila supina.

An Linaria pumila Clusij histor. Hisp. pag. 350. lib. 2. cap. 33.

Osyris flaua syluestris Lob. obser. pag. 410.

IV.

Linaria lutea folio Centaurij.

Linaria Valentina Clus. histor. Hisp. pag. 350. lib. 2. cap. 32.

Linaria Valentina Clusij Lobelo obs. pag. 223. & icō. pag. 408.

V.

Linaria lutea latifolia peregrina, Caule est rotundo, striato, glabro, viridi & sesquipalmari, quem folia lata triplo quàm in prædicta latiora, longiora item, subrotunda, tenuia, viridia, nullo ordine disposita: extremo ramo quasi spica oblonga florum luteorum, multo priore maiorum, rictu lanuginoso corniculo cæruleo, succedunt capitula satis magna, quibus semina multa rufescentia inclusa. Hanc Linariæ latifoliæ Valentiniæ Clusij nomine Doctor Doldius misit.

VI.

Linaria albo flore.

Osyris alba Lobel. Icon. pag. 408.

VII.

Linaria pallida minore flore.

Linaria Pannonica prima vel maior Clus. hist. Pann. pag. 307. lib. 2. cap. 37.

VIII.

Linaria purpurea bellulis folio.

Linaria odorata Clus. histor. Hisp. pag. 348. lib. 2. cap. 31.

Linaria purpurea odorata Lob. obs. pag. 222. & icon. pag. 407.

IX.

Linaria purpurea maior.

(icone.

Olyris altera Dod. fol. Gal. pag. 61. lib. 1. cap. 53. sine

EE

Linariæ

Linariæ purpureæ varietas Lobel. obser. pag. 222. & icon. pag. 407.

Variat flosculis purpureis, purpuroviolaceis, albis & cæruleis: folijs item latioribus & angustioribus.

X.

Linaria pumila ex violaceo purpurascens.

Linaria Pannonica secunda, & Linaria alpina pumila Clus. hist. Pann. pag. 307. & 309. lib. 2. cap. 37.

Linaria minor Dalechampij Lugd. pag. 1151. lib. 10. cap. 34.

Geneuâ misit M. Io. Henricus Cherlerus.

XI.

Linaria purpurocærulea repens.

Osyris purpurocærulea repens Lob. icon. pag. 410.

Multùm cum prædicta conuenit, non tamen eadẽ.

XII.

Linaria floribus ex herbaceo purpurascens, peregrina.

Sesamoides paruum Salmanticum primum Clus. hist. Hisp. pag. 347. lib. 2. cap. 30.

Sesamoides paruum Salmanticum Clusij Lob. obs. pag. 190. & icon. pag. 353.

Huius & altera species apud Clusium folijs Lini maioribus & in canis flore copioso albo.

XIII.

Linaria cærulea angustifolia.

Linaria cærulea Dalechampij Lugd. pag. 1151. li. 10. cap. 34.

XIV.

Linaria folijs capillaceis.

Linaria tenuifolia Lugdun. pag. 1151. lib. 10. cap. 34.

XV.

Linaria montana flosculis albicantibus.

Anonymos linifolia Clus. hist. Pann. pag. 313. lib. 2.
cap. 39.

Anthyllis montana Lugd. pag. 1150. lib. 10. cap. 33.

Hæc nonnunquam erecta, nonnunquam per terram
repat.

XVI.

Linaria folioso capitulo luteo maior.

Linariæ tertium genus Trago pagin. 358. libr. 1.
cap. 117.

Linaria aurea Tragi Lobel. obseru. pag. 224. & icon.
pag. 411.

Linofyris nuperorum Lobel. obser. pag. 223. & icon.
pag. 409.

Nonnullis Chrysocome Dioscoridis; alijs Chrysitis
Aristoteli.

XVII.

Linaria folioso capitulo luteo minor.

Linaria aurea minor Taber. fol. pag. 496. lib. 2. sect.
11. cap. 90. & icon. pag. 825.

XVIII.

Linaria Scoparia.

Belle videre & Scoparia Gesn. hort. pa. 250. & 279. b.

Scoparia & Osyris Græcorum Dodo. Aduers. pag.
176. & Lob. icon. pag. 409.

Sunt qui Osyridem Græcorum esse velint, alij negāt,
nostro tamen tempore in Græcia, lingua Græca corru-
pta *ἀξίως* nominatur: alij an Chamæcyparissus sit Plinij
dubitant.

XIX.

Linaria Americana: vidimus plantam in horto Flo-
rentino natam, sic & alteram Montebelgardi, folijs tri-

plo quadruplòve latioribus, quàm sint vulgares Lina-
riæ, verùm integram cùm non viderimus, imò ne qui-
dem flores meminisse sufficiat.

L I N V M, eiusq̄ species.

Λίον Diofc. lib. 2. cap. 125. Theoph. 8. hist. 7. qui 3. de
caulis 21. fieri mutationem lini in lolium, scri-
ptum reliquit. Linum Plin. 19. cap. 1. vbi lini genera-
tionē loci natalitij recenset.

I.

Linum fatium.

Linum Brunfel. fol. lat. pag. 170. tom. 1. Rhaps. 28. &
4. pag. 42.

Linum fatium vulgare cæruleum Lob. obser. pag.
225. & icon. pag. 412.

II.

Linum alterum folliculis crassioribus.

Linum sylvestre fatiuo simile Trago. pag. 354. lib. 1.
cap. 116. sine icone.

Hoc à superiori caulibus & folliculis crassioribus
differt, & inter auenam reperitur.

III.

Linum maritimum luteum.

Linum sylvestre Matth. fol. lat. pag. 319. lib. 2. cap. 96.
& icon 4. pag. 179.

Linum marinum luteum Narbonense Lob. obs. pag.
225. & icon. pag. 412.

IV.

Linum sylvestre latifolium flore cæruleo magno.

Linum sylvestre primum Clus. hist. Pann. pag. 299.
lib. 2. cap. 36.

Linum sylvestre latifolium Lob. icon. pag. 414.

V. Linum

V.

Linum sylvestre latifolium flore luteo magno.

Linum sylvestre secundum Clusij hist. Pan. pag. 300.
& 301. lib. 2. cap. 36.

VI.

Linum sylvestre angustifolium flore magno albo.

Linum sylvestre fruticans vel 3. Clus. hist. Hisp. pag.
353. lib. 2. cap. 34. sine icone.

Linum sylvestre floribus albis Lobel. obser. pag. 226.
& icon. pag. 413.

Huius & altera species flore cæruleo in candidum lan-
guescente, & veluti cinereo, capitulis etiam ampliori-
bus, in reliquis priori simile.

Reperitur etiam flore dilutè purpureo.

VII.

Linum sylvestre angustifolium flore minore primū.

Linum sylvestre secundum Clus. hist. Hisp. pag. 352.
lib. 2. cap. 34. sine icone.

Flos ex diluta purpura candicat, & quasi carneus.

VIII.

Linum sylvestre angustifoliū flore minore secundū.

Linariæ quarta species Trago pag. 357. lib. 1. ca. 117.
sine icone.

Linum sylvestre tenuifolium Lobel. obser. pag. 226.
& icon. pag. 413.

Flore est cæruleo, reperitur & albo.

IX.

Linum sylvestre minimum.

Chamœlinum siue Linum sylvestre perpusillum Lo-
bel. obser. pag. 227. & icon. pag. 415.

Flore est candido, vidimus & luteo.

POLYGALA; eiusq; species.

Πολύγαλον quòd potum lactis abundantiam faciat, inquit Dioscorides lib. 4. cap. 142. Aliqui hanc nostram intellexisse volunt. Videtur potius nostra ad Onobrychidem Dioscoridis referenda.

I.

Polygala maior.

Polygala vulgaris maior Clus.hist.Pann.pag. 315. lib. 2. cap. 40.

Variat flore, qui est dilutioris purpuræ, modò cæruleus, modò albus: quare apud Tabernæmontanū icon. pag. 820. 821. tres figuræ, albæ, cæruleæ & purpureæ Polygalæ maioris nomine habentur.

II.

Polygala vulgaris.

Polygalon Trago, pag. 571. lib. 1. cap. 196.

Polygala recentiorum Lob. obser. pag. 228. & icon. pag. 416. & 417.

Floribus est cæruleis, est & coloris purpurei dilutioris seu rubri; rariùs niuei coloris. Hinc tres figuræ apud Lob. in icon. & Tabern. icon. pag. 821.

III.

Polygala lutea. Hęc folijs est circa radicem rotundioribus flore luteo, per reliqua similis vulgari, quæ prope Aquapendētem intra Florentiam & Romam prouenit.

An hanc Polygalæ nomine quæ circa Bononiam & in Samnitibus proueniat, Anguillara pag. 290. Opin. 14. intelligit?

IV.

Polygala repens.

Polygala repens nuperorum Lobel. obser. pag. 227. & icon. pag. 416.

Γλαῦζ, de Glauce egit Dioscor. lib. 4. cap. 141. Vt & Plinius lib. 27. cap. 9. qui monet veteribus *Γλαλακίον* vocatam, eò quòd lactis vbertatem excitaret: Fortè γλαῦζ quasi γάλαζ lac. Glaucis nomen Tragus Polygalę flore rubro tribuit, at eam quę flore est albo vult Polygalam Dioscoridis esse. Sunt tamē qui dubitant, vtrūm per Glaucem Dioscoridis sequentē intellexerit; alij tamē alteri Glaucis nomē tribuūt, de qua inter legumina.

Glaux maritima.

(tiosa.

Glaux Dod. fol. Gal. pag. 38. lib. 1. ca. 32. sed figura vi-

Glaux exigua maritima Lobel. obseru. pag. 227. & icon. pag. 415.

Hanc Hamburgo, vbi prouenit, à Clar. Doctore Cornelio Vossenhelio accepimus.

O N O B R Y C H I S.

Oνοβρυχίς apud Dioscoridē habetur lib. 3. cap. 170. qd' nominis alij Polygalę vulgatę, nec adeò malè; alij capiti gallinaceo, de quo inter vitia agetur; alij sequētibus tribuūt, & ab asini ruditu nomē habere volūt.

I.

Onobrychis quarta lutea Dalechampij Lugdun. pag. 491. lib. 4. cap. 60. quid?

II.

Onobrychis aruensis.

Onobrychis Dodo. fol. Gall. pag. 121. lib. 2. cap. 13.

Onobrychis altera Belgarum & Dodonæi Lobel. obser. pag. 228. & icon. pag. 418.

Hęc ludit folijs, ita vt superiora latiora caulē amplectantur, inferiora longiora sūnt, omnia tamen crenata, in reliquis conueniunt: Hinc duę apud Tabernæmontanum figurę, iconum pag. 304. violę aruensis, & pag. 316. violę pentagonę nomine.

S T O E C H A S.

STœchas duplex est, Arabica & Citrina. Hic de Arabica sermo est, quæ Dioscoridi lib. 3. cap. 31. *Στίχας* ab insulis eiusdem nominis è regione Massiliæ vbi gignitur cognomentum accepit, teste Dioscoride & Plinio lib. 28. cap. 12. Sunt qui existimant rectiùs Stachyn quasi Spicam dici.

I.

Stœchas purpurea.

Stœchas Tragi pag. 215. lib. 1. cap. 70.

Stœchas siue Stichas Lobel. obser. pag. 234. & icon. pag. 429.

II.

Stœchas cauliculis non foliatis.

Stœchas nudis cauliculis summis Lobel. obser. pag. 234. & icon. pag. 431.

Stœchas Dodon. in 8.

III.

Stœchas ferratifolia: quæ Sucudus Auicennæ censetur.

Stœchas secūda Clusio hist. Hisp. pag. 232. lib. 1. c. 60.

Stœchas folio serrato & crispo Clusij Lobel. obseru. pag. 255: & icon. pag. 430.

IV.

Tragium alterum Dioscoridis: Secudus & Sucudus Auicennæ Rauvvolffio in suo Hodæporcio, num. 123. & Lugd. in append. pag. 29. qui Rauvvolffij iconem habet. quid?

L A V E N D V L A.

LAuēdula quia lauacris expetitur; Huc refertur quia forma conuenit, & Stœchas Arabica à Mesuæo dicitur: Pseudonardus Plinij lib. 12. cap. 12. censetur.

I. Lauen-

I.

Lauendula latifolia.

Spica: Nardus Germanica Trago pag. 58. lib. 1. c. 18.

Spica recentiorum Lob. obser. pag. 235.

Nardus Italica, siue recentiorum Pseudonardus Lobel. icon. pag. 431.

Flore communiter est cæruleo: habetur & albo; quare duæ figuræ apud Tabernemontanum icon. pag. 368.

II.

Lauendula angustifolia.

Lauendula: Casia Germanica Trago pag. 57. lib. 1. cap. 18.

Spicalauendula Lob. obser. pag. 236. & icon. pag. 431.

Flore est cæruleo: habetur & albo, hinc duæ figuræ apud Lobel. icon. pag. 431. & 432. sic & apud Tabernemontanum icon. pag. 369.

III.

Lauendula folio dissecto.

Lauendula multifido folio Clus. hist. Hisp. pag. 235. lib. 1. cap. 61. & Lobel. obser. pag. 236. & icon. pag. 432.

R O S M A R I N U S.

Λιβανωτίς Dioscoridi lib. 3. cap. 89. ab odore thuris nomen habet: Alijs λιβανωτίς σεφανωμαλική, coronaria Galeno 7. simpl. quia eâ vtuntur οἱ σεφανωπλίχοι coronarij. Genera tria fecit Dioscorides. Habet enim umbelliferi genera duo, vnum foecundum, alterum sterile & tertium non umbelliferum à coronarijs expetitur. Theophrastus duo genera fecit, fructiferam folio helioselini semine & radice candidis: & sterilem folio lactucæ, Plinius Rosmarinum coronarium cum alijs speciebus confundit, vt videre est lib. 19. cap. 12. Hic de coronaria agimus. De alijs inter umbelliferas sect. 5. lib. 4.

I.

Rosmarinus hortensis angustiore folio.

Rosmarinus Brunfel. in 4. pag. 208.

Rosmarinum coronarium Lobel. obseru. pag. 234. & icon. pag. 429. (bis.)

Floribus est ex albo cæruleis: Habetur & prorsus al-

II.

Rosmarinus spontaneus latiore folio.

Rosmarinus sylvestris seu maior Cordo in hist. pag. 148. lib. 2. cap. 94. sine icone.

III.

Rosmarinus sylvestris alius adhuc est, de quo inter Ledi genera.

SECTIO QVARTA.

HYSSOPVS: SATVREIA: THYMVS: EPL-
 thymus: Cuscuta: Serpyllum: Polium: Ageratum: Puls-
 gium: Origanum: Maiorana: Dictamnus:
 Ocimum: Clinopodium.

HYSSOPVS.

Σσωπ. Diosc. lib. 3. cap. 30. sic dici volunt quasi ὁόμενον (pro χλόμενον) ἐπὶ τὴν ὥπαι. Dioscoridi duum est generum ὀρεινὴ montana & κηπῶν hortensis, verum Græcorum Hyssopus ab Arabum & officinarum Hyssopo differt, qui Symphytum petræum Dioscoridis lib. 4. cap. 9. esse videtur.

I.

Hyssopus vulgaris cærulea.

Hyssopus Brunfel. fol. pag. 164. tom. 3. Rhap. 80. sine icone: Et in 4. pag. 264.

Hyssopus Arabum Mesue & officinarum Lobel. obser. pag. 237. & icon. pag. 433.

Communiter ex vnâ parte floret, aliquando ex vtraq;

vt expressit Lobel. sua icone. Est & odore tantum à prædicta differens moschum redolens, cuius Gesnerus de hort. pag. 262. nomine Hyssopi de moschata meminit: Habetur & folijs dissectis.

Hæc etiam spica breui & rotunda aliquando, à prædicta variat.

II.

Hyssopus rubro flore.

Hyssopus Arabum rubro flore Lob. obseru. pag. 237. & icon. pag. 434.

Flores habet sæpius vno tantum ordine digestos, aliquando vtrinque; Habetur & albo flore quemadmodum Lobel. icon. pag. 435. pingit.

III.

Hyssopus minor angustifolia.

Hyssopus parua angustis folijs Lobel. icon. pag. 434.

IV.

Hyssopus Anglica.

(icone.

Hyssopus candidus Anglorum Aduers. pag. 185. sine Mediâ parte albus, mediâ viridis.

V.

Hyssopus montana.

Hyssopus montana Lugd. pag. 934. lib. 8. cap. 29.

Non videtur Matthiolus icon. 4. pag. 412. & Castor. pag. 235. hanc intelligere montanæ nomine (iconem non proponunt) siquidem dicant ab hortensi hirsutie tantum, & quòd amara magis sit differre: hæc verò nostra à vulgari multum differt.

VI.

Hyssopus folio pulegij: fortè Dioscoridis.

Hyssopus folio origani Dalechampij Lugd. pag. 935. lib. 8. cap. 29.

Hyssopus ex codice Casareo Dodo. fol. lat. pag. 286.
pempt. 2. lib. 4. cap. 18. ex quo & Lugd. pag. 933. lib. 8.
cap. 29. sumpsit, an detur talis ignoramus.

IIX.

Hyssopifolia Ioh. Bauhini.

Gratiola minor Gesnero libello de Coll. Stirp.

Hyssopoides Camer. in hort. pag. 78.

Hanc Monspelij Anagallidem aquaticam vocabant,
icone expressam nondum vidimus.

SATVREIA.

Θύμβρα Dioscoridi lib. 3. cap. 45. *θύμβρον* Theophr. 7. hist. 1. (forte *δοτό τῆ θύμν* obfragrantiam) dicitur ipsa Satureia quæ alijs à saturando dicta, quòd cibus loco condimenti addatur: Alij à Satyris nomen traxisse putant, quòd scilicet marcescentes coitus stimulet. Genera duo Diosc. sylvestris & satiua: Sic Theophr. 7. hist. 6. sylvestrem urbanæ aspectu vicinam scribit, at 6. hist. 1. plura eius genera esse monet. Plin. lib. 19. cap. 8. Thymbra, inquit, quæ cunila est, apud nos habet vocabulum & aliud, Satureia dicta in condimentario genere.

I.

Satureia hortensis. cunila satiua Plinio lib. 20. cap. 16.

Hyssopus agrestis Brunfel. fol. pag. 164. tom. 3. Rhap. 86. sine icone: & 4. pag. 265. (cap. 13.

Satureia siue hortensis Hyssopus Trago pag. 45. lib. 1.

Satureia Lobel. obseru. pag. 232: & Satureia hortensis icon. pag. 426.

Flosculis est candidis aut dilutè purpureis: aliquando inuenitur caule cæruleo, sic & folijs.

II.

Satureia montana.

Thymbra Dodo. fol. Gall. pag. 162. lib. 52. cap. 2.

Satu-

Satureia hortensis Lob. obser. pag. 232.

Satureia siue Thymbra altera Lob. icon. pag. 426.

Hyssopum verā nominare solebat Melchior Gvvi-landinus horti Patauini olim præfectus, fortè Cunila montana Plinij lib. 20. cap. 16.

Flosculis purpureis est, aut candidis.

Notandum variare hanc ratione loci natalitij, quæ enim in syluestribus prouenit, angustioribus folijs est, vt Dodonæus & Lugdunensis pag. 898. pingunt: In hortis verò latioribus vt exprimit figura Lobelij. Verùm vtrâque expressit Camerarius in Epitome Matth. pag. 717. Saxifragæ secundæ nomine.

III.

Satureia spicata.

Thymbra S. Iuliani siue satureia vera Adu. pag. 182. & Lobel. icon. pag. 425.

IV.

Satureia Cretica.

Thymbra Cretensis Alpino pag. 56. b. sine icon.

An Tragoriganum Cretense apud Venetos Aduers. pag. 211. & Lob. icon. pag. 493.

Hæc apud fratrem Montembelgardi Anno 1594. prouenit, semine à Casabona misso.

T H Y M V S.

Θύμω Dioscoridi lib. 3. cap. 44. & Theoph. 4. hist. 7. 6. hist. 2. 1. de causis 5. διὰ τὴν θυμῶν, quia adhibetur ijs qui patiuntur animi deliquium: alij quòd eo veteres primùm vsi in sacris quæ accenso igne fiebant διὰ τῆς θυμιάσεως ἢ τῆς θυῆς, deducunt, vt videre est apud Rhodiginum lib. 3. cap. 23.

Genera duo proposuit Plinius lib. 21. cap. 10. & 21. candidum ac nigricans; & hoc ex Theophrasto 6. hist. 2. Dioscorides verò album tantùm agnoscit & describit.

I.

Thymus vulgaris tenuiore folio.

Thymus Brunfel. fol. lat. pag. 162. tom. 3. Rhap. 78. sine icone. & 4. pag. 266. Fuchf. icon. pag. 477.

Serpyllum hortense Dodon. icon. pag. 263.

Variat foliorum colore, quòd alteri sint virentia & suaueodorata; alteri candida & graueolentia.

II.

Thymus vulgaris latiore folio.

Thymum durius Dodo. fol. pag. 275. pempt. 2. lib. 4. cap. 7. quo ad iconem.

Thymum durius Plinij Lob. icon. pag. 425.

III.

Thymus capitatus qui Dioscoridis est.

Thymum Creticum Dodo. fol. Gall. pag. 161. lib. 2. cap. 51.

Thymum Lob. obs. pag. 231. & icon. pag. 424.

IV.

Thymum latifolium Lob. icon. pag. 424.

EPITHYMMUM ET CUSCUTA.

Eπιθυμιον Dioscoridi lib. 4. cap. 179. flos est è thymo duriore, Satureiæ simili; Et Plinio lib. 26. cap. 8. Verùm non solùm Thymo, sed & Thymbre, Dictamno & alijs Cuscute modo circumnascitur, imò & Epipolium Monspelij collegimus.

Cuscuta recentioribus Græcis κασύθα ad Orobanchen Theoph. 5. de caus. plant. 22. referri potest. Androsace namque Diosc. lib. 3. cap. 150. non est, nec etiam Cadyta Theoph. 2. de caus. 3. & Plin. lib. 16. cap. 44. Nōnullis podagra Lini, quòd Linum amplectatur: λινοδισμὸν Gesnero.

I.

Cuscuta maior.

Andro-

Androfaces vulgo Cuscuta Trago pa. 810. li. 2. ca. 91.

Casslytha Plinij Cuscuta officinarum Lob. icon. pag. 427. & obs. pag. 233.

Aliud album est, aliud ruffum. Hæc passim herbis adnascitur potissimum vrticæ maiori, lupulo, lino, rubo, vepribus: Sic & Cytiso, trifolio corniculato.

II.

Epithymum seu Cuscuta minor.

Epithymum Matth. fol. lat. pag. 786. lib. 4. cap. 172. & icon. 4. pag. 899.

Epithymum Græcorum & Arabum Lobel. obs. pag. 231. & icon. pag. 427.

SERPYLLUM.

Eρπυλλο Diofc. lib. 3. cap. 46. ἀπὸ τῆς ἔρπεν ἀ serpen- do dictum. Si enim aliqua eius particula terram attingat, inibi radices demittit. Sic & Plinio lib. 20. c. 22.

Genera duo Dioscoridi sunt, primum hortense odore Sampfuchi: alterum sylvestre Zygis dictum, quòd nō serpat, sed in altitudinem excrescat. Theophrastus. 6. hist. 7. duo agnouisse videtur, cùm dicat Serpylli sylvestre quoque genus esse. Plinius & fatiui & sylvestris meminit, verùm non fatium, sed sylvestre serpere inquit; quod non intelligendum de Serpyllo, eò quòd arboribus se circumdare scribit, lib. 16. cap. 44.

I.

Serpyllum Thymi folio.

Serpyllum Narbonense folijs & facie perpusilli angustifolij Thymi nostratis, Lobel. obs. pag. 230. & icon. pag. 423.

II.

Serpyllum vulgare maius.

(pag. 158.

Serpyllū mai⁹ flore purpureo & cādido Camer. hort.

Serpyllū albū Tabern. icō. pa. 361. qui & alterā habet figurā Serpylli albi 2. nomine. Variat.

Variat albo & purpureo flore.

III.

Serpyllum vulgare minus.

Serpyllum Brunfel. fol. pag. 26. tom. 2. Rhap. 5. & 4. pag. 78.

Serpyllum & saxifraga Dodonæi Lobelo obs. pag. 230. & icon. pag. 423.

Aliud est folijs rotundis, aliud acuminatis & angustioribus; flos subpurpureus, roseus, candidus; hinc apud Tabern. in icō. pa. 362. figuræ duæ. Mutat etiã odorem pro diuersitate locorum & cæli, ita vt & inodorum reperiatur: aliquando etiam Thymum durius in Serpyllum degenerat. Theophrastus 5. de causis 8. Ocimum in Serpyllum transire scrip sit.

IV.

Serpyllum folijs citri odore.

Serpyllum Pannonicum primum Clusij histor. Pann. pag. 625. lib. 3. cap. 55.

Serpyllum citratum Tabern. icon. pag. 360.

Serpyllum satium.

Serpyllum Matth. fol. lat. pag. 486. lib. 3. cap. 39. & icon. 4. pag. 436.

V.

Serpyllum angustifolium glabrum.

Serpyllum Pannonicum secundum Clus. hist. Pann. pag. 628. lib. 3. cap. 55. sine icone.

Hoc aliquando inodorum est, aliquando odorem foliorum nucis refert.

VII.

Serpyllum angustifolium hirsutum.

Serpyl-

Serpyllum Pannonicum tertium Clus. hist. Pann. pag. 627. lib. 3. cap. 55.

P O L I V M.

Πόλιον Dioscoridi lib. 3. cap. 124. sic dictum propter canitiem quæ in folijs secundum Plinium, in capitulis secundum Dioscoridem apparet; *πολιός* nanque canitiem & canum significat.

Genera duo agnouit Dioscorides, montanū *πέθειον* dictum, alterū fruticosius. Galenus 8. Simplicium maius & minus. Plinius lib. 21. cap. 7. habet campestre maius & sylvestre minus.

I.

Polium Basileense vel lauendulæ folio.

Polium Matth. fol. lat. pag. 558. lib. 3. cap. 107. & icō. 4. pag. 525. quo ad iconem.

Polium lauandulæ folio foemina recentiorum Lob. obs. pag. 258. & icon. pag. 488.

II.

Polium luteo flore.

(65. sine ic.

Polium tertium Clusij hist. Hisp. pag. 241. lib. 1. cap.

Polium luteum Lob. obs. pag. 257. & icon. pag. 487.

Flos modò luteus, modò pallidus, interiùs pallefcēs & foris exalbidus: interdum ex luteo virescens.

III.

Polium maritimum erectum Monspeliense.

Polium primum Matth. fol. lat. pag. 558. li. 3. ca. 107. & icon. 4. pag. 525. quo ad descriptionem.

Polium primum Clusij hist. Hisp. pag. 241. lib. 1. cap. 65. sine icone.

In hoc Epipolium Monspelij legimus.

IV.

Polium maritimum supinum Venetum.

GG

Polium

Polium primum Dodo. fol. Gall. pag. 164. li. 2. ca. 55.

Polium montanum purpureum Lob. obs. pag. 257.
& icon. pag. 487.

Hoc polium montanum Dioscoridis censetur : nec idem existimandum cum priore, licet vtrumque in maritimis proueniat; illud namque erectum, & omnibus partibus crassius; hoc autem repit tenuius & candidius, vtrumque loco nata; ipsimet collegimus.

V.

Polium marinum supinum secundum.

Polium quintum Clus. hist. Hisp. pag. 242. lib. 1. cap. 65. sine icone.

VI.

Polium montanum.

Polium alterum seu paruum Dodo. fol. Gall. pa. 164. lib. 2. cap. 55. sine icone.

Polium montanum Lob. obs. pag. 257. & icō. pa. 486.

VII.

Polium montanum repens.

Polium sextum Clus. hist. Hisp. pag. 242. lib. 1. cap. 65.

Polium montanum supinum minimum Lobel. obs. pag. 258. & icon. pag. 488.

Guacaton Monardi pag. 61. partis 2. lib. 1. cap. 5. ex quo & Lugdunensis pag. 1906. lib. 18. cap. 134. Et Castor pag. 219. polio respōdere scribit, eo excepto quòd odore careat, quid est?

AGERATVM.

A γήρατον Dioscoridi lib. 4. cap. 59. qui scribit nomen ei inditū ἀγὰ τὸ ἐπιπολὺ τὸ αἶθρ. ὁμοιοειδὲς φυλάττεται. quoniam diutissimè flos in sua coloris specie conseruetur: quasi dicas Senectutis expers, quod ἀγήρατον dicitur, vel vt Plinius libr. 27. cap. 4. quoniam diutissimè non marcescit.

Ageratum folijs ferratis.

Eupatorium Mesuæ Trago pag. 515. lib. 1. cap. 175.

Ageratū septentrionaliū Lob. obs. pa. 258. ic. pa. 489.

Balsamita minor Dod. fol. Gall. pag. 175. lib. 2. ca. 64.

Floribus est communiter luteis: habetur & candidis: quare duæ apud Lobel. figuræ.

II.

Ageratum folijs non ferratis.

Ageratū alterum Matth. fol. lat. pag. 665. lib. 4. ca. 54.

Ageratum minus Lob. obs. pag. 259. & icon. pa. 489.

III.

Ageratum ferratum alpinum.

Ageratum purpureum Lugd. pag. 1184. lib. 10. c. 55.

P V L E G I V M.

Πλήχων Dioscoridi lib. 3. cap. 36. cui & βλήχων à βληχῆ Balatu, quoniam dum floret gustatum à pecoribus βληχίῳ ὑποπίπτειναι balatum concitat, quod & Plinius lib. 20. cap. 14. habet. Pulegium Latinis, quòd eius flos recens incensus pulices interficiat.

Genera duo fecit Plinius fœminam & marem, quæ non differunt nisi quòd mas candidum, fœmina verò purpureum florem habeat.

I.

Pulegium latifolium.

Pulegium Brunfel. fol. pag. 227. Tom. 1. Rhaps. 41. & icon. 4. pag. 166.

Pulegium regium vulgatum Lobel. obser. pag. 266. & icon. pag. 500. (albis.)

Floribus est cæruleis, ex roseo albicantibus, rarissimè

II.

Pulegium latifolium alterum.

Pulegium Castori pag. 381.

Pulegium maius Plinij Lob. icon. pag. 501.

III.

Pulegium angustifolium.

Pulegium ceruinum Monspelij Gesn. hort. 274. & append. pag. 295.

Pulegium angustifolium siue ceruinum Monspelien-
sium odoratius Aduers. pag. 214. & Lob. icon. pag. 501.

O R I G A N U M.

Oρίγανον Diofcoridi lib. 3. cap. 32. Sic dicitur *Ὅτι τὸ χαίρειν ὄρεσιν* vt Eustachius tradit, deriuās ab ὄρει & γάνον; alij deducunt *παρὰ τὸ ὄρειν καὶ γάνον*, quia visus claritati conducit.

Genera quatuor Diofcorides proponit, & id quidem capitibus quatuor: *ἡρακλειώτικόν: ὀνήτιν* quasi pabulo gratum sit asinis *ἀγριορίγανον: καὶ τραγορίγανον*: quod aliqui hircinum interpretantur, at videtur sic dictum quasi capris gratum sit, hocque in binas species distribuit. Theoph. 6. histor. 2. duorum tantum meminit, nigri sterilis, & candidi fructuosi; Plinius lib. 20. cap. 17. confusiolem origani historiam tradit.

I.

Origanum syluestre.

Origanum Brunfel. fol. pag. 159. tom. 3. Rhap. 76. & 4. pag. 259.

Agrioriganum siue Onitis maior, Lob. obs. pag. 263. & icon. pag. 492.

Variat folijs longioribus rotundioribus: floribus ex candido rubicantibus, phœniceis, candidis. hinc duæ figuræ apud Tabernemontanum icon. pag. 344. & 346.

Sunt qui Tragoriganum Diofcoridis esse velint: Cunila bubula est Plinio lib. 20. cap. 16.

II.

Origanum Heracleoticum.

Origanum peregrinum primum vel sextum Trago
pag. 35. lib. 1. cap. 10. sine icone.

Origanum Heracleoticum Lob. obseru. pag. 262. &
icon. pag. 492.

Videtur esse Cunila Gallicana Plinio lib. 20. cap. 16.
Est flosculis ex albo purpurascētibus & etiā candidis.

III.

Origanum Creticum.

Origanum Heracleoticum ex Creta Cordo in Diosc.
pag. 52. lib. 3. cap. 32.

Sunt qui syluestre genus esse velint, aut Onitim apud
Dioscoridem: at videtur à præcedenti parū differre.

IV.

Origanum onitis. (112.)

Origanum onitis aliud à Matthioli Camer. hort. pag.

V.

Origanum onitis alterum.

Origanum onitis Matth. fol. lat. pag. 473. lib. 3. cap.
29. & icon. 4. pag. 416.

An Genuina Græcorum Hyssopus Lobel. obser. pag.
264. & icon. pag. 494.

VI.

Origanum onitis tertium.

Origanum Monspeliense pulchrum Camer. in Epit.
Matth. pag. 468.

VII.

Zatarendi Alpino pag. 40. cap. 29. quid est?

Huc retulimus, quia multi siccatum vt origanum pro
obsonio comedunt.

IIX.

Tragoriganum latifolium.

Marum Matth. fol. lat. pag. 489. lib. 3. cap. 42. & icon.
4. pag. 441. (493.)

Tragoriganū alterū Clus. obser. pag. 263. & icon. pag.

IX.

Tragoriganum angustifolium primum.

Tragoriganum primum Clus. hist. Hisp. pag. 239. lib.
1. cap. 64. sine icone.

X.

Tragoriganum angustifolium secundum.

Tragoriganum secundum Clusij hist. Hisp. pag. 240.
lib. 1. cap. 64.

Tragoriganum flore albo Clusij Lobelo obseru. pag.
264. & icon. pag. 494.

XI.

Tragoriganum angustifolium tertium.

Tragoriganum nothum Dalechampij Lugdun. pag.
889. lib. 8. cap. 6.

Rondeletius Libanotidis speciem fecit.

MAIORANA.

Dioscorides lib. 3. cap. 49. *Μάριον* Marum vocavit à
qua voce Maioranā deduci volunt. Plinius lib. 12.
cap. 24. Maron proponit, Aegyptium prius quàm Ly-
dium, maioribus folijs ac varijs.

I.

Maiorana vulgaris.

Maiorana satiua Trago pag. 33. lib. 1. cap. 9.

Amaracus vulgatiore siue Maiorana nostras Lobel.
obseru. pag. 265. & icon. pag. 498.

II.

Maiorana sylvestris perennis.

Maior-

Maioranæ syluestris Trago pag. 34. l. 1. cap. 9.

Amaracus syluest. Sampfuchum sylu. videtur origano cognata, Gesn. de hort. pag. 246.

Amaracus syluestris perennis Cam. hort. pag. 13.

Hæc præcedenti maior est: & huic similis maioribus tamen & mollioribus folijs in agris Bononiensibus monente Camerario in horto pag. 13.

III.

Maiorana nobilis.

Amaracus tenuifolia Matth. fol. lat. pag. 487. lib. 3. cap. 40. & icon. 4. pag. 439.

Amaracus tenuior Lob. obs. pag. 265. & ic. pag. 498.

In hac Epimaiorana prouenit, vt peculiari figura expressit Tabernæmontanus, icon. pag. 340.

IV.

Maiorana Syriaca.

Marum Syriacum Lob. obs. pag. 265. & icō. pag. 499.

V.

Maiorana mastichen redolens, quæ forte *αμψυχον*.

Sampfuchum Diosc. lib. 3. cap. 47. & Theophr. 1. hist. 15. & 6. hist. 1. & 7.

Clinopodium quibusdam Marum Dodon. fol. Gall. pag. 166. lib. 2. cap. 57.

Marum: an Helenium odorum Theophrasti Lobel. obseru. pag. 265. & icon. pag. 499.

Ludit folijs modò lōgioribus, modò rotūdioribus, modò angulosis hæderaceis, quemadmodum Lutetiæ in horto Robini hortulani Regij obseruauimus.

VI.

Maiorana repens verticillata.

Marum supinum Lob. obser. pag. 266. sine icone.

Marum repens Lobel. icon. pag. 500.

DICTAMNVS.

 Ικτάμνος Dioscorides lib. 3. cap. 37. meminit quod aliquibus γλήχων ἀγρία, Pulegium sylvestre dicitur. Videtur δικτάμνος vox, ἀπὸ τῆς τίκτην, eò quòd vt Dioscorides ὀξύρχον ἐστὶ; Nam non modò potum, sed appositum quoq; defunctos part^o eiicit. δίκταμον Theophr. 9. hist. 16.

Proponunt autem dictamnum Cretense, quòd Crete insulæ proprium sit: Dein subiungunt ψευδοδίκταμον, quòd veri Dictamni speciem mentiatur: Mox addit & alterum genus Dictamni quod è Creta deferatur floribus origani, quod Theophrastus loco citato veluti æquiuoce sic appellatū scribit, nec enim speciem nec vim habere eandem. Sic & Plinius lib. 25. cap. 8. has tres differentias proposuit. Officinæ etiam Dictamnum album habent, sed huius non est generis.

I.

Dictamnus Creticus.

Dictamnus Brunfel. fol. pag. 158. tom. 3. Rhaps. 74. sine icone, & in 4. pag. 258. vbi officinarum Dictamnum album pingit.

Dictamnum Lobel. obser. pag. 267. & icon. pag. 502.

II.

Pseudodictamnus verticillatus inodorus.

Pseudodictamnum Dodon. fol. Gall. pag. 188. lib. 2. cap. 75.

Pseudodictamnum floribus verticillatis Lob. obser. pag. 267. & icon. pag. 502.

III.

Pseudodictamnus alter odoratus.

Dictamni tertium genus, siue Dictamnum non Creticum Dodo. fol. Gall. pag. 188. lib. 2. cap. 75. sine icone.

Pseudodictamnum Dodo. icon. pag. 295.

OCIMVM.

Ωκίμον Dioscoridi lib. 2. cap. 171. Theoph. 7. hist. 3. à celeritate proueniendi Theophrasto, Varroni & Plinio lib. 19. & cap. 7. Recētioribus Græcis βασιλικόν, id est Regale, vnde Aëtio ὠκίμον βασιλικόν dicitur. Recētiōres plura agnouerunt genera quæ videntur potissimū magnitudine & odore, qui in aliquibus caryophyllos, in alijs citrum redolet, differre: quamuis & in colore foliorum viridi, nigricāte, & florum candido vel purpurascente differentia sit.

I.

Ocimum latifolium maculatum vel crispum.

Ocimum latifolium Cæsalp. pag. 469. lib. 11. cap. 59.

Basilicum Indicum vel potius Hispanicum Camer. hort. pag. 108.

Figuram nondum expressam vidimus.

II.

Ocimum garyophyllatum maximum.

Ocymus in viridarijs Alexandriae Alpino pag. 52. b.

Ad altitudinem trium quatuorve cubitorum exurgit folijs nostratis longioribus colore rubro suffusis ciximiè odoratis.

III.

Ocimum garyophyllatum maius.

Basilica maior Trago pag. 31. lib. 1. cap. 8.

Ocimum maximum caryophyllatū ac citratum Lob. obseru. pag. 268. & icon. pag. 503.

Gesnerus citratum à garyophyllato distinguit.

Hoc, vt & reliquæ species, leuiter hirsutum est, quod in iconibus aliquibus omittitur, in aliquibus hirsutiùs pingitur: variat colore foliorum & florum, est enim albi, est & nigri coloris.

IV.

Ocimum vulgatius.

Basilic. Brunfel. fol. pag. 206. tom. 1. Rhap. 35. & in 4. pag. 164. Ocimum.

Ocimum siue basilicum medium vulgatius Lob. obseru. pag. 268. & icon. pag. 503.

V.

Ocimum minimum.

Ocimum garyophyllatum Matth. fol. lat. pag. 377. lib. 2. cap. 135. Et Ocimum minus siue tertium icon. 4. pag. 284.

Ocimum minimum garyophyllatum Lobel. obseru. pag. 269. & icon. pag. 504.

CLINOPODIUM.

Kλινοπόδιον proposuit Dioscorides lib. 3. cap. 109. sic dictum quòd flores habeat ὡς κλίνης ποσὶν ὁμοία, vt Plinius lib. 24. cap. 15. quòd orbiculato florū ambitu speciem pedum lecti præbeat, qui & alijs Ocymoides dici monet, quod sanè Clinopodio quarto pulchrè conuenit; at primum quod proponimus videtur Dioscor. lib. 3. cap. 50. ἄκινον ἢ ἀκνον appellasse.

I.

Ocimum syluestre feu Clinopodium primum.

Basilica tertia Trago pag. 29. lib. 1. cap. 8. sine iconc.

Calamenti montani nomine descripsit in Latina editione Tragi Kyberus, additâ figurâ omni hirsutie carente pag. 37. lib. 1. cap. 10. (506.

Clinopodium vulgare Lob. obseru. pag. 270. & ic. pag.

Ratione soli variat folijs modò latioribus modò angustioribus: sic tota planta modò erecta, modò repēs, aliquando hirsutissima, aliquando penè læuis.

II.

Clinopodium alterum.

Acinos Anglicum Clus. hist. Pann. pag. 625. lib. 3. cap. 54. sine icone.

III.

Clinopodium tertium latifolium.

Clinopodium Austriacum Clusij hist. Pann. pag. 629. lib. 3. cap. 54.

Flore variat, qui purpureus intensus seu violaceus, nonnunquam albus. In figura crenulæ omittuntur.

IV.

Clinopodium origano simile.

Origanum quartū & minus Trago pag. 36. li. 1. c. 10.

Clinopodium vulgare Matth. fol. lat. pag. 542. lib. 3. cap. 93. & icon. 4. pag. 502. Clinopodium.

Acinos & Betonica Pauli quorundam Lobel. obser. pag. 267. & icon. pag. 504.

Hoc duplex, elatius maiore folio & alterū humilius minore folio: flore est communiter purpurascete, reperitur & albo: folijs Teucrij modo incis, obtulit in monte Krentzachio M. Io. Cargillus Scotus Medicinæ candidatus.

V.

Acinus Columnæ.

Acinos, vrtichella olitoribus, quod vrticæ hirsuticem quodammodo referat, folijs Ocimi Mercurialis modo serratis odoratissimis, &c. Columnæ pag. 23.

Huius plantam siccam D. Imperatus Neapoli nobis vnà cum alijs transmisit.

ERINUS.

Erius à Dioscoride lib. 4. cap. 29. describitur folijs Ocimi, sed minoribus, &c. quid sit ipsius vt & Matthioli ac Lugdunēsis herbarij Erinus fatemur nos ignorare, in hanc tamen classem propter foliorum formam referre oportet.

I.

Erinus Matth. fol. lat. pag. 639. lib. 4. cap. 27. & icon. 4. pag. 663. in editione Italica figuram omittit.

Basilicum aquaticum Castori pag. 65. qui licet ipse verba Matthioli habeat, proponit tamen figuram cuius folia incisuris carent.

II.

Erinus Dalechampij Lugd. pag. 1086. lib. 9. cap. 71.

III.

Erinus Columnæ pag. 31. parte secunda; De hac inter Alfines.

SECTIO QUINTA.

MENTHA: MENTHASTRUM: CATARRIA siue Nepeta: Calamintha: Melissa: Molucca: Marrubium: Lamium: Vrtica: Sideritis: Betonica: Ser-ratula: Scrophularia: Stachys.

MENTHA.

MENTHA veteribus Græcis, autore Plinio lib. 19. cap. 8. μίνθη dicebatur, at odoris suauitas nomen apud Græcos mutauit & ἡδυόσμος ab ἡδύς suavis & ὄσμος odor vocatur, qua voce vsus Dioscor. lib. 3. cap. 41. Mentæ meminit Theophr. 6. hist. 7. Mentastri verò 7. hist. 7.

Genera duo fecit Dioscorides satiuam & syluestrem, quam Menthastrum Latinis dici interpretes secuti Plinium volunt. Subijcit Calaminthæ aliquot genera, de quibus postea. Galenus 6. simpli. duplicem habet Mentham odoratam, quæ Dioscoridis satiuam est, & alteram quam dicit non odoratam, quam Calaminthen vocitent. Recentiores plures differentias Menthæ & Menthastrum agnoscunt.

I.

Mentha hortensis verticillata ocimi odore.

Mentha hortensis quarta Fuch. fol. lat. pag. 291. cap. 110. & icon. 8. pag. 166.

Romana angustifolia siue cardiaca mētha Lob. obs. pag. 271. & icon. pag. 508.

II.

Mentha crispa verticillata.

Mentha Fuch. fol. lat. pag. 288. cap. 110. & icon. 8. pag. 163. Mentha satiua prima.

Cruciata mentha Lob. icon. pag. 507. quo ad titulum qui transpositus.

Mentha vulgata serpens rotundiore folio pulegij flore coronato Lobel. obs. pag. 271.

III.

Mentha rotundifolia crispa spicata prima.

Mentha satiua seu Crispa Trago pag. 19. lib. 1. cap. 5.

Mentha rotundifolia altera flore spicato, siue cruciata mentha Lob. obs. pag. 271.

Menthæ vulgatæ nomen ipsi plātæ impositum quod sequentis figuræ est, apud Lobel. in iconib. pag. 506.

IV.

Mentha rotundifolia crispa spicata secunda.

Sisymbrium hortense Matth. fol. lat. pag. 353. lib. 2. cap. 121. & icon. 4. pag. 241.

Sisymbria mentha agrestis Lob. obs. pa. 272. & icon. pag. 508.

V.

Mentha angustifolia spicata.

Mentha secunda Brunfel. in 4. pag. 200. sine icone.

Mentha satiua tertia Fuch. icon. 8. pag. 156. Eidem hortensis tertia fol. lat. pag. 290. cap. 110.

Mentha Romana officinarum siue præstantior angustifolia Lob. obs. pag. 271. & icon. pag. 507.

Hanc angustissimo longissimoq; folio in horto Montembelgardiaco vidimus.

VI.

Mentha græca Corymbifera.

Alisma Trago pag. 163. lib. 1. cap. 53.

Costus hortorum Lobel. obseru. pag. 174. & icon. pag. 322.

Sunt qui Melilotum Dioscoridis, Plinij & Auicennæ esse velint; alij Lepidium Dioscoridis censent.

Huius syluestrem speciem in sylua Martiana prouenire testatur Camerarius hort. pag. 49.

VII.

Mentha syluestris rotundiore folio.

Menthastrum Cordo in Diosc. pag. 526. lib. 3. cap. 42.

VIII.

Mentha syluestris longiore folio.

Menthastrum vel Mentha agrestis altera Trago pag. 20. lib. 1. cap. 5.

Menthastrum Lob. obs. pag. 273. & icon. pag. 509.

Variat folijs longioribus & nigrioribus, minusque incanis.

IX.

Mentha syluestris spicata folijs parte media candidis.

Menthastrum niueum Anglicum Lob. obs. pag. 273. & icon. pag. 510.

X.

Mentha tuberosa radice.

Menthastrum secundum Clusij hist. Pann. pag. 585. & 587. lib. 3. cap. 43.

Variat radix magnitudine.

XI.

Mentha rotundifolia palustris. Videtur *σώμβριον* Dioscoridis lib. 2. cap. 155.

Mentha rubra Brunfel. in 4. pag. 200. sine icone. Eisdem Mentha fol. pag. 80. Tom. 2. Rhap. 21.

Sisymbrium sylvestre Matth. fol. lat. pag. 353. lib. 2. cap. 121. & icon. 4. pag. 242.

Aquatica siue Sisymbria mentha rubro folio & flore nigrae menthae Lobel. obser. pag. 272. & icon. pag. 509.

Variat folijs aliquando maioribus aliquando minoribus; aliquando etiam tota rubet: habetur magis minusque hirsuta.

XII.

Mentha palustris oblongiore folio.

Mentha trifolia aquatica hirsuta Lob. obs. pag. 273.

Calamintha tertia Dioscoridis, Eisdem icon. pag. 510.

XIII.

Mentha montana verticillata.

Menthastrum primum & montanum Clus. hist. Pann. pag. 585. & 586. lib. 3. cap. 43.

XIV.

Mentha cataria, quod ea feles delectantur.

Nepeta vulgaris melissae species Trago pag. 15. lib. 1. cap. 4.

Calaminthae genus Fuchf. icon. 8. pag. 244. & Calaminthae primum genus fol. lat. pag. 434. cap. 164.

Cataria siue mentha catti Lob. icon. pa. 511. & Mentha cattaria obs. pag. 276.

Sunt qui Calamintham tertiam Diosc. lib. 3. cap. 43. esse velint: alij nepetam veterum: alij melissae speciem: alij inter Calamintham & melissam mediam volunt.

XV.

Mentha cataria minor.

! Cattaria

Cattaria minor Hispanico semine nata Clus. histor. Pann. pag. 588. lib. 3. cap. 45. sine icone.

XVI.

Mentha cataria latifolia.

Mentha cataria peregrina latifolia Lobel. obser. pag. 276. & Peregrina cataria latifolia. Eidem icon. pag. 511.

XVII.

Mentha cataria angustifolia.

Mentha cataria peregrina angustifolia Lob. obs. pag. 276. & Peregrina cataria angustifolia. Eidem icon. pag. 512.

C A L A M I N T H A.

Kαλαμίνθη quasi bona & utilis mentha, nidore enim suo serpentes fugare testatur Aristophanes, & quidem ut habet Diosc. accensa aut substrata.

Genera tria fecit Dioscorides lib. 3. cap. 43. primam folijs Ocimi montibus familiarem: alteram pulegio similem, sed maiorem quam nepetam Latini vocitēt: tertiam menthæ sylvestri cognatam.

I.

Calamintha Ocimi sylvestris folijs non crenatis.

Calamintha secunda incana Lobel. obs. pag. 275. & icon. pag. 514.

II.

Calamintha minor.

Calamintha Cretica Camer. hort. pag. 33.

An Calaminthæ secundæ incanæ alia species Lobel. obs. pag. 275. sine icone.

III.

Calamintha pulegij odore, fortè Dioscoridis secunda.

Cala-

Calamintha montana Matth. fol. lat. pag. 482. lib. 3. cap. 36. & icon. 4. pag. 430.

Calamintha altera odore graui pulegij folijs maculosis Lob. obs. pag. 275. & icon. pag. 513.

IV.

Calamintha vulgaris offic.

Calamintha Matth. fol. lat. pag. 481. lib. 3. cap. 36. & icon. pag. 429. (pag. 513.)

Calamintha mōtana vulgaris Lob. obs. pa. 274. & ic. Flore rubro etiam reperitur: communiter enim ex cæruleo purpurascit.

V.

Calamintha magno flore: an prima Dioscoridis?

Calamintha montana præstantior Lob. obs. pag. 274. & icon. pag. 512.

VI.

Calamintha aruensis verticillata hirsuta.

Mentastrum Brunfel. in 4. pag. 200. sine icone.

Nepeta agrestis vel quarta Trago pag. 16. lib. 1. cap. 4.

Calamintha aquatica Belgarum Lob. obs. pag. 270. & icon. pag. 505.

Sunt qui *πλύκνημος*, id est multis geniculis donatam apud Diosc. lib. 3. cap. 108. esse velint.

VII.

Polycnemum Dalechampiij Lugd. pag. 932. li. 8. c. 28. Hæc nobis ignota, huc tamen propter nominis maximè similitudinem retulimus.

MELISSA.

Mελισσόφυλλον & μελίτλαινα, id est Apiastrū quòd eâ delectentur αἱ μελίτλαι apes, Dioscoridi li. 3. c. 118. Plinio lib. 21. cap. 20. Melittis & Melissophyllum Latinis Melissa ab apibus quæ etiam *μελίσαι* dicuntur.

Melissa hortensis.

Melissa Brunfel. fol. pag. 61. Tom. 3. Rhap. 19.

Melissophyllum eidem in 4. pag. 202.

Apiastrum siue Melissophyllum Lob. obs. pag. 277. &

Apiastrum, citrigo eidem icon. pag. 514.

Hæc etiam in montibus aliquando reperitur, & videtur Melissophylli sylu. genus Matthioli Gesn. hort. pag. 267. b. dici.

II.

Melissa peregrina, Turcica dicta.

Melissa vel cedronella, id est Citrigo Turcica Gesn. hort. pag. 267. b.

Melissa Moldauica; eò quòd ex Moldauia primùm sit allata Matth. fol. lat. pag. 550. lib. 3. cap. 101. & icon. 4. pag. 515.

Melissophyllum Turcicum Aduers. pag. 220. & Lob. icon. pag. 515.

Variat magnitudine & paruitate, & duabus distinctis figuris Lugdunensis pag. 960. lib. 8. cap. 37. maiorem Melissæ Moldauicæ Matthioli: & minorem melissæ turcicæ alterius Dalech. nomine expressit; Colore item floris qui cæruleus, purpureo cæruleus & albus.

III.

Melissa Moldauica odorata, à Mollucis Orientis Insulis.

Melissa Constantinopolitana Matth. fol. lat. pag. 550. lib. 3. cap. 101. & icon. 4. pag. 514.

Cardiaca medica Lob. obs. pag. 278. & Molucca Syriaca minus aspera icon. pag. 516.

Alteram læuem, alteram aculeatam dicit Matthiolus: aculeis carentem nullam vidimus.

Melissa Moluccana foetida.

Molucca aspera Aduers. pag. 221.

Melica siue Moluca asperior Syriaca Lob. ic. pa. 517.

Alyssu Galeni congenerem aliqui volunt.

MARRUBIUM.

Πράσιον Dioscorides lib. 3. cap. 119. vocauit, quod Marrubium album vocāt: at quod nigrum nominant ipsi βαλλωτή ἢ μέλαν πρᾶσιον lib. 3. cap. 117. dicitur, Theophrastus 6. hist. 1. & 2. Marrubij duo proponit genera, aliud folio herbido incisuris profundioribus quo vnguentarij vtantur, alterum rotundius squallens incisuras habens obscuriores, vbi videtur ipsum Prasium innuere. Plinius lib. 20. ca. 22. ex Castore duo tradit genera, nigrum & quod magis probat candidum.

I.

Marrubiū Cardiaca dictum, fortè primum Theophr.

Marrubium mas Brunfel. fol. pag. 158. Tom. 1. Rhap. 25. & 4. pag. 108. (li. 1. c. 87.

Cardiaca & Sideritis prima Dodo. fol. Gall. pag. 100.

Cardiaca Lob. obs. pag. 278. & icon. pag. 516.

Quidam Alysson Galeni & Aëtij esse volunt.

II.

Marrubium palustre.

Marrubium aquaticū & quartū Trago pag. 9. li. 1. c. 2.

Sideritis prima Heraclea Matth. fol. lat. pag. 642. lib. 4. cap. 31. & Sideritis in icon. 4. pag. 669.

Marrubium aquaticum vulgi Lob. obs. pag. 283. & icon. pag. 524.

Accedit ad Dioscoridis lib. 4. ca. 60. περιστεριῶνα, id est Verbenacā: nomen ex eo duxisse videtur quòd αἱ περιστεραὶ columbæ circa hanc perquàm libenter versari soleant. Apud Plinium libr. 25. capit. 9. Verbena mas:

Non desunt qui Sideritidem velint: alij Rhostoran Gallicam Plinij, lib. 24. cap. 19. faciunt. Videtur tamen Plinius Ulmariam quam Barbam capræ floribus compactis superius vocauimus intelligere.

III.

Marrubium album vulgare, Prasion Dioscoridis.

Marrubium foemina Brunfel. fol. pag. 159. Tom. 1. Rhap. 25. & 4. pag. 108.

Marrubium album Lob. obs. pag. 278. & icō. pa. 517.

IV.

Marrubium album latifolium peregrinum.

Marrubium cādidum alterum Hispanicum Lob. obs. pag. 278. & icon. pag. 518.

V.

Marrubium album angustifolium peregrinum.

Marrubium Creticum angustiore folio, odore gratiore Aduers. pag. 222. & Lob. icon. pag. 519.

VI.

Marrubium nigrum foetidum. Ballotte Diosc.

Marrubium maius vel primum Trago pag. 8. lib. 1. cap. 2. figura non placet.

Balotte siue Marrubium nigrum Lobel. obseru. pag. 279. & icon. pag. 518.

Habetur alterum folijs maioribus, alterū minoribus.

VII.

Marrubium nigrum rotundifolium peregrinum.

Ocymastrū Valentinū Clus. hist. Hisp. pa. 392. l. 2. c. 53.

Marrubium Hispanicum odore Stœchados Lob. obs. pag. 279. & icon. pag. 519.

VIII.

Marrubium nigrum longifolium peregrinum.

Herba venti Monspeliensium Gesn. hort. pag. 261. b. Herba

Herba venti Lobel. obser. pag. 286. & icon. pag. 532.

Sunt qui Sideritidem, qui Verbascum sylu. qui Othonnam faciant.

LAMIUM seu VRTICA mortua.

Lamium quod vocauit Plinius lib. 21. cap. 15. Dioscoridi lib. 4. cap. 95. Γαλιόψις & γαλεόβδολον dicitur frutex in totum vrticæ similis. Plinio lib. 27. cap. 9. Galeopsis aut Galeobdolon vrtica dicitur iners & mortua quod folijs non sit mordentibus.

I.

Lamium purpureum folio subrotundo.

Vrtica labeo mas Brunfel. fol. pag. 153. tom. 1. Rhaps. 24: & in 4. pag. 128.

Galiopsis siue Vrtica non mordax Lob. obser. pag. 280.

Vrtica non mordax vulgaris foetens purpurea Lob. icon. pag. 520.

Hoc flore communissimè purpureo & vt plurimum reptile est, datur tamen & albo & luteo.

II.

Lamium folio oblongo: hoc non solùm à priore differt ratione formæ foliorum, sed etiam odore, illa namque foetet, hæc verò non: Est etiam nō solùm flore purpureo, sed etiam albo quod dicitur

Vrtica labeo foemina Brunfel. fol. pag. 152. tom. 1. Rhaps. 24. & in 4. pag. 128. Lamium siue Archangelica (ab eximijs viribus) flore albo Lobel. obser. pag. 280. & icon. pag. 520.

Datur & luteo flore, quod Lamij lutei nomine Lobelius icon. pag. 521. pinxit.

III.

Lamium maculatum.

Milzatella vulgo dicta (id est Lienaria, quia lienosis egregiè opituletur) Lamium Plinij, Leucas Dioscoridis

fortè Cæfalp. pag. 449. lib. 11. cap. 31.

Vrtica fatua *λδκόςπικ* Thal. in sua Harcyn. pag. 132.

Hoc aliquando notas asperfas habet, aliquando per mediū foliū linea alba fertur, sic alia hirsutiori alia non.

IV.

Lamium folio hederæ terrestris.

Lamium tertium & Lamium peregrinum Clus. hist. Pann. pag. 597. lib. 3. cap. 46.

V.

Lamium minus folio caulem ambiente.

Morsus Gallinæ folio hederule alter Lob. ic. pag. 463.

Ballotte crispa Lugdun. pag. 1253. lib. 11. cap. 21.

VI.

Lamium maximum syluaticum primum.

Heraclea & Vrtica vndecima Trago pag. 5. lib. 1. c. 1.

Huius simile aliud Lamium incanum folijs non ita amplis inferiùs incanis & lanuginosis.

VII.

Lamium maximum syluaticum secundum.

Galiopsis maxima Pannonica Clus. hist. Pan. pag. 591. lib. 3. cap. 45. (men est.)

Cum priori multum similitudinis habet, diuersa ta-

VIII.

Lamium montanum melissæ folio.

Melissa Trago quoad iconem pag. 12. lib. 1. cap. 3.

Melissophyllum verum Fuchf. fol. lat. pag. 498. cap. 189. & icon. 8. pag. 283.

Melissæ Fuchfij Lobel. icon. pag. 515. & Melissophyl- lon Fuchfij eidem obser. pag. 277.

Hoc Lamium Plinij aliqui esse volunt.

Floribus communiter est pallidè purpurascens, reperitur & albis, est & angustiore folio.

IX.

Lamium vrticæ folio.

Lamium Pannonicum secundum, Clus. hist. Pann. pag. 595. lib. 3. cap. 46.

V R T I C A.

VRtica ab vrendo dicta, quod pruritus & pustulas igni similis excitet. Dioscoridi lib. 4. cap. 94. ἀκαλήφη. & Theophr. 7. hist. 7. quam sic dictam volunt πρηξὶ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἀφ' αὐτῆς, quod iniucundo sit tactu, & pruriginem cieat, Athenæo. Dicitur & κινδὴ ἀκνίζειν, quod pungat & suo morfu sensum laceffat.

Genera duo fecit Dioscorides; Plinius lib. 21. ca. 15. vrticæ plures dicit differētias, syluestrem foeminam mitiorem, & in syluestri quæ dicitur Cania acrior: quæ verò odorem fundit, Herculanea vocatur: quæ innoxia morfu carens lamium vocatur.

Distinguimus in pungentes, & non pungentes; Pungentes in maiorem & minorem: Non pungentes in foetiditas & non foetiditas, & has in maculatas & non maculatas: verum non pungentes variant floris colore purpureo, albo, luteo.

I.

Vrtica vrens maxima quæ secunda Dioscoridis.

Vrtica maior Brunfel. fol. pag. 151. tom. 1. Rhaps. 24. & in 4. pag. 129. (pag. 521.

Vrtica syluestris asperior Lob. obs. pag. 281. & icon.

Aliquando caulis & radix parum rubent, idcirco Tabern. in iconibus duas proposuit figuras, alteram vrticam maiorem pag. 534. alteram rubram pag. 535. nominat.

II.

Vrtica vrens altera.

Vrtica vulgaris vrens altera Trago pag. 2. lib. 1. cap. 1.

Vrtica oligophyllos (à foliorum paucitate) Lugdun. pag. 1244. lib. 11. cap. 15.

III.

Vrtica vrens minor, Cania fortè Plinij.

Vrtica minor Brunfel. fol. pag. 154. tom. 1. Rhap. 24.
& in 4. pag. 129.

Vrtica minor acrior Lobel. obseru. pag. 282. & icon.
pag. 522.

IV.

Vrtica pilulas rotundas ferens: prima Dioscoridis.

Vrtica Romana vel quarta Trago pag. 3. lib. 1. cap. 1.

Vrtica Romana Lob. obseru. pag. 281: & ic. pag. 521.

V.

Vrtica fatua aculeata folijs serratis.

Cannabis syluestris (propter formam seminis) Trago
pag. 351. lib. 1. cap. 115. sine icone.

Cannabis syluestris spuria altera, Lamium quorun-
dam Lobel. icon. pag. 527.

Floribus est purpureis: est & candidis.

VI.

Vrtica fatua aculeata folijs non serratis.

An hæc Sideritis altera Matth. fol. lat. pag. 642. lib. 4.
cap. 31. & icon. 4. pag. 670. sit potius quàm sideritis no-
stra sexta?

Cannabis spuria facie vrticæ Lobel. icon. pag. 527.

SIDERITIS.

Sideritis dicitur ἰσίδρις ferro, ob vim vulnera glutinātem,
apud Dioscoridem lib. 4. cap. 33. triplex est. Prima
aliquibus Heraclea vocata folijs marrubij: altera folio
filicis: tertia folijs Coriandro similibus. Plinius lib. 25.
cap. 5. sub Achillea recensuit, sex constituens, Prima est
Dioscoridis Achillea: Secunda est Myriophyllum Dio-
scoridis: tertia Sideritis est, Heraclea prima Dioscor.
Quarta & Quinta Sideritis heraclea Crateux, & tertia
Dioscoridis, Sexta est Sideritis secunda Dioscoridis.

I. Sideri-

I.

Sideritis Alysson.

Alysson Galeni Clusio hist. Hisp. pag. 387. lib. 2. c. 51.

Alysson Galeni, Clusij, & Herbariorum Lobel. obser. pag. 283. & icon. pag. 524.

Galenus 2. de Antidotis ἀλυσσον describit: at rationē nominis & facultates 6. simpl. refert, sic nuncupatam quòd mirificè iuuet demorsos à cane rabido: Et Plinius lib. 24. cap. 11. hāc rationem nominis assignat, sed longè ab hac diuersa est.

II.

Sideritis vulgaris hirsuta.

Sideritis prima Fuchf. fol. lat. pag. 769. cap. 294: & icon. pag. 446.

Sideritis siue ferruminatrix & Sideritis herculea Dioscor. Aduers. pag. 224. & Lobel. icon. pag. 523.

III.

Sideritis hirsuta altera.

Sideritis Heraclea Clus. hist. Hisp. pag. 390. lib. 2. c. 52.

Tetrahit Herbariorum Lob. obser. pag. 282: & icon. pag. 523.

Differt à priore quòd illa altior: hæc caules habeat procumbentes, magisq; hirsutie candicet.

IV.

Sideritis hirsuta pannonica.

Sideritis pannonica tertia Clus. hist. Pann. pag. 601. lib. 3. cap. 48.

V.

Sideritis hirsuta Monspeliaca.

Sideritis Monspeliaca Scordioides floribus luteis Aduers. pag. 225. & Lobel. icon. pag. 525.

VI.

Sideritis aruensis glabra flore pallido.

An Sideritis altera Matth.fol.lat. pag.642.lib.4.cap.31:& icon.4. pag.670.

Alyssum maius Tabern.fol. pag.243.lib.2.sect.5.c.5.& icon.pag.541.

VII.

Sideritis aruensis angustifolia rubra.

Pseudoclinopodium Matth.fol.lat. pag.542.lib.3.cap.93.& Clinopodium alterum in iconib.4. pag.503.

Ladanum segetum Plinij, Tetrahit angustifoliū alijs Lugdun.pag.443.lib.4.cap.37. Plinius lib.26.cap.8. inquit: Ladano sistitur alius, utroque quod in segetibus nascitur, contuso & cribrato. Dum duplex dicit, interpretantur album & rubrum.

VIII.

Sideritis aruensis oblongo luteo flore.

Cannabis sylvestris spuria tertia Lob.icon. pag.528.

Alyssum aruense album Taber. pag.243.lib.2.sect.5.cap.5.& icon.pag.542.

Reperitur albo luteoq; flore.

IX.

Sideritis montana. (525.)

Sideritis montana Aduers. pag.225.& Lob.ic.pag.

X.

Sideritis querno folio.

Sideritis querno folio Dalech. Lugd. pag.1121.lib.10.cap.11.

Nondum vidimus.

EUPHRASIA.

EVphrasiam, sunt qui velint olim & Φροσιλευ dictam, eò quòd oculos, eorum caliginem discutiēdo, delectet: Hinc nonnullis Ophthalmica & Ocularia. Apud veteres nil de hac inuenitur, cùm ea à ducentis tantùm annis

annis vel paulò plus innotuerit: Videtur hæc vox à buglossò mutuata: quemadmodum enim Buglossa in vinum coniecta, animi lætitiã facit, sic & illa oculos iuvat, quare vtriq; tribuitur *Ἐφροσύνη* appellatio. Hæc autem vox vni tantùm debetur: quas autem subiunximus, similitudinis causa fecimus.

I.

Euphrasia officinarum.

Eufragia alba Brunfel. in 4. pag. 21.

Euphrasia siue Euphrosine, Ocularis Lob. icon. pag. 496. & obser. pag. 261. Euphrasia.

Variat, quòd altera sit maior & ramosior: altera omnia minora habet; variat & floris colore, cõmuniter ex luteo albicat, aliquãdo elegãter ex cẽruleo purpurascit.

II.

Euphrasia pratensis rubra. (icone.

Eufrafia altera Dodo. fol. Gall. pag. 31. lib. 1. c. 27. sine

Sideritis pratensis rubra Lugd. pag. 1121. li. 10. c. 11.

Euphrasia secunda Dodonæi Lobel. obser. pag. 261. & icon. pag. 496.

III.

Euphrasia pratensis lutea.

Ericoides luteum Thalyo Harcyn. pag. 39.

Sideritis pratensis lutea Lugd. pag. 1121. lib. 10. c. 11.

MELAMPYRUM.

Mελάμπυρον, id est, Triticum nigrum Galeni lib. 1. Maliment. vlt. censetur quod ex tritici mutatione generatur, sic & Theophrasti 8. hist. 5. & 8. Stelephuros Plinij lib. 21. cap. 17. quibusdam: Alijs eiusdem Alopecuros lib. 21. cap. 17. sed malè. Aëram Plinij lib. 18. cap. 17. esse credimus, quamuis hoc nomen etiam Lolio tribuatur. Sed hæc de nostro primo & secundo Melampyro intelligere oportet.

I.

Melampyrum purpurascens coma.

Trifolium maius Brunfelfo fol. pag. 47. tom. 1. Rhap. 14. & tom. 2. pag. 59. Rhap. 16. Braunfleischblum, id est, Trifolium purpureum, & in 4. pag. 174.

Melampyrum, Triticum vaccinum Tragi, Cordi, & Dodonæi. Lobel. obser. pag. 23. & icon. pag. 37.

Variat floris colore, flos enim infernè candidus, supernè luteus: sic ex albo viridiq; mixtis: item floribus luteis, in summo albicantibus: sic infernè puniceus, supernè luteus folijs minoribus: & tandem flos infernè superneq; puniceus, medio cādicans, folijsq; laciniatis.

II.

Melampyrum cærulea coma.

Parietaria Lipsensium Trago pag. 193. lib. 1. cap. 63. sine icone.

Parietaria sylvestris prima Clus. hist. Pann. pag. 604. lib. 3. cap. 49.

Variat colore comæ, modò coloris violacei, modò purpurei, nūc dilutioris, nūc saturatioris, modò cādidi.

III.

Melampyrum luteum latifolium.

Melampyrum alterum neotericorū Aduers. pag. 11.

Cratæogonum Lobel. obser. pag. 22. & icon. pag. 37.

Dioscorides lib. 3. cap. 139. Κεράραζονον describit folijs Melampyro similibus, &c. & sanè nulli magis quā huic notæ à Diosc. Cratæogono tributæ conueniunt. Plinius lib. 27. cap. 8. Cratæogonon proponit duplex, alterum ad imitationē Dioscoridis, alterum fortè Persicaria erit.

IV.

Melampyrum luteum angustifolium.

Ramis est pluribus matrem superantibus, folijs oblongis illius duplo triplòve angustioribus, ex quorum
geni-

geniculis seu alis foliola alia longè minora, quina senave plerunq; prodeunt. Spicam habet oblongam hispidadam ex pinnatis folijs compositam: in foliaceis siliquis semen oblongum & nigrum, in reliquis cum priore cõuenit: in monte nostro Muteto & alibi in syluis montosis prouenit. Linopyrum fortè dici posset. Multum huic conuenit Melampyrum sextum Thalyi in sua Hircyn. pag. 79. & Crista prima Cæsalp. pag. 340. lib. 8. cap. 35.

V.

Melampyrum luteum minimum.

Perpusillum melampyrum luteum Aduers. pag. 11.
& Lob. icon. pag. 37.

Hoc Monspelio à Iohan. Henrico Cherlero accepimus.

B E T O N I C A.

Kέστρον à varietate & copia remediorum, & ψυχότροφον quoniã frigidis locis inueniat̃, Latinis Βέτονικη Dioscoridi lib. 4. cap. 1. Vettonica, quæ dicitur in Gallia in Italia Serratula, à Græcis Cestron aut Psychotrophon Plinio lib. 25. cap. 8.

Betonica purpurea.

Betonica Brunfel. fol. pag. 88. Tom. 1. Rhap. 12. & in 4. pag. 14. Lobel. obs. pag. 286. & icon. pag. 532.

Hæc duùm est generum, altera breuiore spica, altera longiore & molliore serius flauente altiusq; excrescit, licet eodem loco vtraque proueniat.

Floribus candidis etiam reperitur: hinc duæ figuræ apud Tabern. icon. pag. 543.

S E R R A T U L A.

Serratula à folijs minutim ferratis.

Tinctorius flos secundus Trago pag. 154. lib. 1. cap. 49. sine iconc.

Serratula Lobel. obseru. pag. 288. & icon pag. 534.

KK 3 Huius

Huius in folijs notantur differentiæ quatuor: prima folijs ad radicem integris, reliquis profundè incisis, hæc Serratulam tinctoriam secundam vocat & pingit Tabern. icon. pag. 157. altera folijs omnibus ferratis incifura carentibus hæc serratula tinctoria prima est, Tabern. icon. pag. 156. tertia folia habet vtrinque similiter diuisa, vt aliquantulum serratula tertia Tabern. pag. 157. exprimit: quarta primum folium habet integrum ad radicem, reliqua omnia dissecta.

SCROPHULARIA.

Scrophularia dicitur à radice nodosa, & ab effectu, quòd ad Grumas vulgo Scrofulas dictas prodesse credatur.

I.

Scrophularia nodosa foetida.

Scrophularia maior Brunfel. fol. pag. 213. Tom. 1. Rhap. 37.

Ocymastrum minus Trago pag. 184. lib. 1. cap. 60.

Scrophularia maior Lobel. obseru. pag. 289. & icon. pag. 533.

Sunt qui Galiopsin: alij qui Clymenum velint.

II.

Scrophularia palustris non foetida.

Scrophularia foemina Camer. apud Matth. in 4. pag. 867.

In nostris palustribus prouenit, sed non foetet.

III.

Scrophularia aquatica folio Betonicae.

Ocymastrum maius Trago pag. 184. lib. 1. cap. 60.

Betonica aquatica Septentrionalium Lob. obs. pag. 288. & icon. pag. 533.

IV.

Scrophularia flore rubro.

Scro-

Scrophularia peregrina Camer.hort.icon.nu.43.

Hanc Doctor Doldius ex horto D. Camerarij
transmisit.

V.

Scrophularia flore luteo.

Hanc nondum pictam nec descriptam scimus, quam cum priore accepimus: hæc caule est quadrangulari subrubente leuiter hirsuto vacuo: folijs virentibus, tactu mollissimis latis subrotundis per margines crenatis longissimis pediculis donatis, quorum quædam duplo quàm in vulgari latiora: ad quælibet geniculum ab imo ferè ad summum pediculi oblongi, nudi, ex foliorum pediculis prodeunt, qui copiosum florem quasi conglobatum colore luteum, forma vt in vulgari sustinent, quibus succedunt capitula subrotunda quàm in vulgari maiora, acuminata, cuius acumini filamentum instar Capreoli insidet, quibus semen nigrum satis magnum includitur: Radix fibrosa Scrofulis carens vt & superior.

VI.

Scrophularia Indica. Huius solùm capitula aliquot iuncta, sed quadruplo quàm in alijs maiora, apud fratrem Ioh. Bauhinum vidimus.

S T A C H Y S.

Στάχυς Marrubio similem dixit Dioscorides lib. 3. cap. 120. Stachys, id est, spica.

I.

Stachys maior Germanica.

Marrubiū agreste vel tertium Trago pag. 9. lib. 1. ca. 2.

Stachys Dioscoridis Lobel.obteru. pag. 285. & icon.

pag. 530.

Floribus purpurascens est, & albis.

II.

Stachys minor Italica.

Stachys Matth. fol. lat. pag. 552. lib. 3. ca. 103. & icon.
4. pag. 516.

Stachys spuria Flandrorum Lob. obs. pag. 286.

Stachys lychnitis Eidem icon. pag. 531.

Sunt qui ad Salvias sylvestres referant.

III.

Stachys Lusitanica.

Stachys Lusitanica quorūdam Lobel. obs. pag. 286.
& icon. pag. 531.

Nondum vidimus.

IV.

Stachys Cretica.

Caule est quadrato, striato, villoso: folijs binis sibi in-
vicem oppositis, crassis, rugosis, subrotundis, ambitu
ferratis, infernè ex lanugine albicantibus, supernè ex ni-
gro virentibus leuiter hirsutis: floribus in verticillis Sta-
chydis forma pallidis: quibus succedunt vtriculi semina
continentes. odoris est non ingrati. Hæc in Creta col-
lecta à Cl. Honorio Beli Vincentino, Cretensi multis
annis medico, (quam Creticas plantas describere intel-
leximus) & Scorodonia Cretica ab ipso nominata.

V.

Stachys palustris foetida.

Clymenum minus Lugdunen. pagin. 1357. libr. 11.
cap. 82.

Tertiola, quia tertianas sanct, Cæsalp. pag. 451. lib.
11. cap. 34.

SECTIO SEXTA.

SALVIA: HORMINVM: VERBASCVM:

*Blattaria: Aethiopsis: Verbasculum seu Primula veris,**Sanicula alpina seu Auricula Vrsi: Pin-**guicula: Digitalis.*

SALVIA.

ALVIA quod ad multa præsertim ad fecunditatem salutaris sit, Hanc namque sæpe vsurpantes steriles, grauidæ redduntur, quare Agrippa sacram herbam vocauit, vt autor est Aëtius. Dioscoridi lib. 3. cap. 40. Ελελίσφαρον (quasi in tabem redacta, cùm herba ipsa semper retorrída & exsucca videatur) & Ελαφόβοσκον & σφάγιον dicitur. Plin. lib. 26. cap. 6. Saluię meminit, sed an de hac loquatur, an verò de Sphacelo Theophrasti vel hormino vulgari, vel Aethiopide vel Stachy ambigitur.

Vnius meminit Dioscorides, quæ maior vulgaris est: At Theophrastus 6. hist. 1. Saluię inquit, plura sunt genera, duo tamen agnouisse videtur, dum subiungit: Sed Sphacelus & Saluia inter se distant, quasi alterum vrbanum, alterũ genus syluestre dixerit. Recentioribus plures sunt differentię, de quibus ordine.

I.

Saluia maior.

Saluia latifolia Brunfel. in 4. pag. 280. sine icone; Figura enim adposita, est Eupatorij cannabini.

Saluia maior Lobel. obser. pag. 299. & Saluia maior scabrior Dioscoridis Lobel. icon. pag. 554.

Floribus est cæruleis, reperitur & candidis: huius etiã species folijs non nullis vel totis vel ex parte albidis.

Aliqui Sphacelum Theophrasti cęsent: aliqui Lentis syluestris alterũ genº, folijs cotonei mali, sed minoribº.

II.

Saluia nigra.

LL

Saluia

Salvia maior cuius foliorum pediculi ac nerui, & recens enata folia rubent Dodon. fol. lat. pag. 289. pempt. 2. lib. 4. cap. 21. sine icone.

III.

Salvia odore absinthij flore rubente.

Cum vulgari minore conuenit excepto odore & floris colore, quod solùm in horto nostri Pharmacopzi Ioh. Haitzmanni vidimus.

IV.

Salvia minor.

Salvia nobilis Brunfel. in 4. pag. 280. sine icone: Et Salvia eidem fol. pag. 92. tom. 2. Rhap. 23.

Salvia minor Lobel. icon. pag. 555: Et Salvia minor primata obser. pag. 299.

Hanc aliqui Sphacelum Theophrasti & Lentis syluestris speciem folio minore Plinij volunt.

Variat. Aliquando enim pinnata, aliquando non, quæ admodum vnâ figurâ expressit Tabern. icon. pag. 371. nonnunquam folijs Lauendulæ concoloribus, sed latioribus & grauioris odoris habetur: rariùs luteolis folijs variat: Est & flore albo.

V.

Salvia baccifera.

Salvia fructum instar gallæ ferens Matth. fol. Ital. pag. 749. lib. 3. cap. 35. sine icone.

Salvia baccifera Cretensis Aduers. pag. 239. & Lob. icon. pag. 554.

Hanc frater Ioh. Bauhinus communicauit.

VI.

Salvia tenuiore folio.

Salvia Hispanica odoratissima Camer. hort. pag. 151.

Salvia Indica Tabern. fol. pag. 88. lib. 2. sect. 2. cap. 22. & icon. pag. 371.

VII.

Salvia sylvestris.

Salvia sylvestris & Nepeta altera Trago pag. 15. lib. 1.
cap. 4. (497.)

Scordion alterū Plinij Lob. obser. pag. 262. & ic. pag.
Variat folijs, aliquando enim Melissæ instar, amplis
reperitur.

Quibusdam Sphacelus Theophrasti: alijs Scordium
maius seu alterum Plinij lib. 25. cap. 6.

VIII.

Saluiam alpinam proponit Tabern. fol. pag. 88. lib. 2.
sect. 2. cap. 22. & icon. pag. 372. & id ex Lonicero pag.
152. lib. 2. cap. 114. qui *Alpenfraut* vocat, & fortè Spha-
celum Theophrasti: suspicamur Hormini speciem esse.

H O R M I N V M.

Oρμινον Dioscoridi lib. 3. cap. 145. dictū ὀρμινὸν τὸ ὄρμινον,
id est, impetu agi, & cieri in Venerem quòd πρὸς
τὴν σωστόαν παρὸρμινον, id est, quòd ad Venerem vt loquitur
Dioscorides, stimulet, Theophrastus Hormini (Gaza
Geminalem vertit) inter fruges meminit, 8. hist. 1. & 7.
ex eo Plinius lib. 18. cap. 7.

Genera duo Dioscoridi satium & sylvestre: In sylue-
stri rotundum ac fuscum inquit semen inueniri: in alte-
ro nigrum & oblongum. Plinius lib. 22. cap. 25. Hormi-
num duorum generum, alteri semen nigrius & oblon-
gum: alteri candidius & rotundius.

L

Horminum satium.

Horminum domesticū Matth. fol. lat. pag. 581. lib. 3.
cap. 128. & icon. 4. pag. 566.

Horminum Lobel. obseru. pag. 300. & icon. pag. 555.

II.

Horminum Syriacum.

Bisermas Camer.hort.pag.28.

Planta est Sclareę forma caulibus cubitum excedentibus, angulosis, leuissimè hirsutis, in alas diuisis folijs inferioribus palmum longis, latis, subasperis, sinuosis superioribus angustis oblongis leuioribus: flores forma florum Sclareę colore albo. Semen in vasculis concluditur, paruum & compressum rubris costis donatū, cinereum, nigris lineolis siue ordine conspersum, quod sub lingua vt Ocymi semen lentescit, inodorum est: At planta cum flores producit odora est, & gratior quàm Colus Iouis. Huius semen Bisarmar nomine D. Bernhardus Paludanus dum Patauium ex Syria rediisset cōmunicauit: Ipsam verò plantam Doct̃or Doldius Norinbergâ misit. Sunt qui Aman vocitent.

III.

Horminum Sclarea dictum.

Gallitricum satium Trago pag.49.lib.1.cap.15.

Scarlea Lobel.obseru.pag.300.& icon.pag.556.

Quibusdam Scopa Regia Plinij inter Sideritides lib.25.cap.5. Et Tussilago altera quę quibusdam Saluia Plinij lib.26.cap.6.cum qua in multis conuenit. Baccharis Dioscoridis lib.3.cap.51: alijs Scordium alterum Plinij lib.25.cap.6. alijs Phorbion Galeni: quidam dubitant an sit Alectrolophos Plinij lib.27.cap.5. in cuius descriptione seminis forma & vsus cū Sclareę semine cōuenit.

IV.

Horminum luteum glutinosum.

Cruala tertia Dod.hist.flor.& fol.lat.pag.291.pempt.2.lib.4.cap.23.

Colus Iouis Lob.obseru.pag.301.& icon.pag.557.

Stachys Plinij quibusdam: alij ad Galeopsin referūt.

V.

Horminum syluestre latifolium.

Hormi-

Horminum sylvestre primum Clusij histor. Pann. pag. 577. lib. 3. cap. 42.

VI.

Horminum sylvestre alterum caule purpurascente. Salvia agrestis Brunfel. in 4. pag. 45. Eupatorium Eidem fol. pag. 30. Tom. 2. Rhap. 7.

Salvia sylvestris vera, vel tertia Trago pag. 53. lib. 1. cap. 16.

Horminum sylvestre Lobel. obseru. pag. 300. & icon. pag. 556.

Quibusdam Sideritis genus; alijs Verbenaca recta: alijs Alektorolophos Plinij.

Huius plures species reperiuntur, nonnihil florum colore & foliorum formâ differentes: vt flore cæruleo, violaceo, rubicundo: nonnunquam albo, folijs que incanis. Sic Camerarius ferè absque vlllo flore per æstatem, sed hyeme cæruleo lupuli odore, obseruauit.

VII.

Horminum sylvestre tertium caule virescenti.

Horminum sylvestre quartum dilutiore flore Clus. hist. Pann. pag. 580. lib. 3. cap. 42. sine icone.

Caulis suprema pars non vt in priore purpurascit, sed virescit folia non tantùm serrata vt in priori, sed inferiora nonnihil laciniata.

VIII.

Horminum sylvestre quartum lauendulæ flore.

Hormini secundi species tertia Clus. hist. Pann. pag. 581. lib. 3. cap. 42. sine icone.

Sclarea Hispanica Tabern. fol. pag. 91. lib. 2. Sect. 2. cap. 23. & icon. pag. 374.

Baccharis quibusdam.

IX.

Horminum sylvestre quintum Saluifolium.

Horminum sylvestre Matth. fol. lat. pag. 581. lib. 3. cap. 128. & icon. 4. pag. 567.

Verbascum saluifolium Lob. icon. parte 2. pag. 264.

Flos ex cæruleo purpurascens, & quasi violaceus, interdum dilutior.

X.

Horminum sylvestre saluifolium alterum maculis distinctum.

Horminum sylvestre quintū versicolore folio Clus. hist. Pann. pag. 584. lib. 3. cap. 42. sine icone.

XI.

Horminum angustifolium.

Horminum tenuifolium angustis folijs Erythrodani sylvestris longioribus, Thal. in Harcy. pag. 58.

Nondum vidimus.

VERBASCUM.

Verbascum $\Phi\lambda\acute{o}\mu\textcircled{C}$ est apud Dioscoridem lib. 4. cap. 104. à $\Phi\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ vno quasi $\Phi\lambda\acute{o}\gamma\textcircled{C}$ flamma, quia hac herba pro Elychnijs vtuntur.

Differentias duas summas Diosc. habet, nigrum & album, in quo mas & foemina intelligitur. Subijcit Sylvestre folijs saluix: mox phlomides duas humiles rotundis folijs: tum Lychnitin vel Thryallida folijs ternis aut quaternis aptis ad lucernarum lumina, vnde nomen. Sic & Plinius lib. 25. cap. 10. distinxit Verbascum in duo prima genera: album, in quo mas intelligitur: alterum nigrum in quo foemina: tertium genus non nisi in syluis inuenitur: folijs brassicæ latioribus, pilosis, &c. Nascuntur & in campestribus: Sylvestri folia Elelisphaci: Sunt & Phlomides duæ hirsutæ, rotundis folijs humiles: Tertia lychnitis, alijs thryallis, folijs ternis aut cum plurimum quaternis, &c.

I.
Verbasum latis saluiæ folijs.

Verbasum quartum siue syluestre Matth. fol. lat. pa.
716. lib. 4. cap. 99. & icon. pag. 794.

Verbasum saluifolium fruticosum luteo flore Lob.
obs. pag. 302. Et Verbasum quartum Matthioli Lobel.
icon. pag. 560.

II.

Verbasum angusti saluiæ folijs.

Verbasum syluestre Dodo. fol. Gall. pag. 91. lib. 1.
cap. 79.

Verbasum syluestre folijs saluię tenuifolię Lob. obs.
pag. 301. & icon. pag. 558.

Hæc Lychnitis quibusdam: Angarathi aliquibus di-
citur: An Verbasum syluestre folijs saluiæ Dioscoridis?

III.

Verbasum exoticum acuto saluiæ folio.

Phlomos lychnitis altera Syriaca Lob. obs. pag. 301.
& icon. pag. 559.

IV.

Verbasum exoticum subrotundo saluiæ folio.

Verbasum syluestre saluifolium exoticum Lob. obs.
pag. 302. Et icon. pag. 559.

Necdum vidimus.

V.

Verbasum nigrum flore ex luteo purpurascente.

Verbasum nigrum Trago pag. 218. lib. 1. cap. 72.

Verbasum nigrum saluifolium purpureo flore, Lob.
obs. pag. 302. sine icone. Et Verbasum nigrum Diosco-
ridis Lob. icon. pag. 562.

Blattaria Plinij lib. 25. cap. 9. quibusdam.

VI.

Verbascum mas latifolium luteo flore.

Verbascum primum Matthiol.fol.lat. pag.716. lib.4. cap.99.& icon 4.pag.791.

Verbascum mas & candela Regia Lob. obs.pag. 303.

Verbascum aut phlomos vulgaris mas Diosc. Thap-
sus barbatus officinarum Lob.icon.pag.561.

Alij apud Dioscoridem marem, alij foeminam esse
censent.

VII.

Verbascum lychnito flore albo paruo.

Verbascum primum Brunfel. fol. pag. 58. Tom. 3.
Rhap. 17. sine icone. Et 4.pag.296.

Verbascum foemina Lob. obs. pag. 303. & phlomos
mas alter Lobel.icon.pag.562.

Quibusdam Verbascum album foemina: alijs Ver-
bascum mas alterum: alijs Lychnite apud Dioscoridē.

VIII.

Verbascum mas angustioribus folijs floribus pal-
lidis.

Verbascum secundum Matth. fol.lat. pag. 716. lib.4.
cap.99.& Verbascum mas in icon.4.pag.792.

IX.

Verbascum foemina flore luteo magno.

Verbascum Candela regia Trago pag. 217. libr. 1.
cap.72.

Verbascum maximum album foemina flore subpal-
lido. Lobel.icon.pag.561.

Alij ad nigrum, alij ad album: alij ad marem, alij ad
foeminam reducunt.

X.

Verbascum foemina flore albo magno.

Ver-

Verbascum sylvestre Trago pag. 217. lib. 1. cap. 72.
sine icone.

Maximus odoratus meridionalium Thapsus barba-
tus foemina flore albo. Lobel. icon. pag. 560.

Alij ad marem, alij ad foeminam referunt.

XI.

Verbascum folio papaveris corniculati.

Verbascum aliud Matth. fol. lat. pag. 717. lib. 4. cap.
99. & icon. 4. pag. 796.

XII.

Verbascum folijs subrotundis flore blattaria.

Verbasci quandā speciem in horto nostri Pharmaco-
pæi Ioh. Haintzmāni lectam obtulit primò M. Lucas Lu-
stus Med. studiosus, caule cubitali & altiori, viridi rotū-
do striato, leuiter villoso, nec ramoso folijs inferioribus
oblongis, reliquis omnibus subrotūdis paruis caulem
amplexantibus, infernè incanis, supernè nigricantibus,
quorum neutrum alteri opponitur: ad horum ferè sin-
gulorum exortum duo folia parua adijciūtur vnde bre-
uissimi pediculi (modò vnicus, modò duo, modò tres,
rariùs quatuor) quibus singulis flos vnicus luteus, par-
uus, ex quinque folijs constans, in cuius medio stamina
aliquot purpurea, quasi ex calyculo, vt in Blattaria, pro-
diens insidet, cui succedit vasculum rotundum semen
minutum continens.

XIII.

Verbasculum minimum Lugd. pag. 1304. li. 11. C. 42.

BLATTARIA.

Blattariam scribit Plinius lib. 25. ca. 9. Romæ voca-
ri, quòd abiecta blattas in se contrahat: Hoc Dio-
scorides lib. 4. cap. 104. Verbasco cui flos sit aureus, tri-
buit; & esse herbam Verbasco similem vt sæpe fallat pro
ea capta.

Blattaria lutea folio laciniato.

Blattaria Trago, pag. 925. lib. 2. cap. 146.

Verbascum leptophyllum Cord. hist. pag. 153. lib. 2. cap. 116.

Blattaria Lobel. obser. pag. 304. & Blattaria Plinij. Eidem icon. pag. 564.

Duplex est, altera quatuor cubitorum altitudine, tria, quatuor, quinque & plura vascula coniuncta habens: altera humilior singula vascula proferens folijs multo viridioribus.

II.

Blattaria alba.

Blattaria flore albo perperam Verbascum foemina vulgo Lobel. icon. pag. 563.

Habetur paruo & etiam magno flore, huius etiam figura apud Lobel. icon. pag. 563. titulo Blattariae varietas altera.

III.

Blattaria viridis.

Blattaria flore viridi Lobel. icon. pag. 565.

Hæc etiã est flore ex viridi purpurascente, hinc & altera figura apud Lob. icon. pag. 566. Blattariae flore ex viridi purpurascente titulo.

IV.

Blattaria purpurea.

Blattaria flore purpureo Gesn. hort. pag. 285. b. in Verbasco: Et Lobel. icon. pag. 565.

Non solùm colore floris à superioribus differt, qui modò dilutè rubet, obsoleto colore purpurascit, quandoque nigræ violæ colore eleganti nitet: sed etiam folijs nigrioribus & minus ferratis.

V.

Blattaria maximo flore.

Blatta-

Blattaria magno flore Lob. icon. pag. 564.

ÆTHIOPIS.

A *ἠθιοπὶς* Dioscoridi lib. 4. cap. 105. quam folia scribit habere Verbasco similia per quæ hirsuta, &c. fortè à loco natali nomen habet, quia Plinius lib. 27. cap. 4. eximiã ex Aethiopia venire scribit: cui etiam Aethiopsis dicitur, & lib. 26. cap. 4. Meminit & lib. 24. cap. 17. Aethiopidis in Meroë nascentis, ob id & Meroides appellari, eamque folijs dicit lactucæ, quo sanè loci videtur aliam intelligere, à Dioscoride, siquidem folia Verbasco similia per quàm hirsuta Diosc. scribat, quam ipse Plinius lib. 27. cap. 4. ad imitationem Dioscoridis expressit.

I.

Aethiopsis folijs sinuosis.

Aethiopsis Matth. fol. lat. pag. 719. lib. 4. cap. 100. & icon. 4. pag. 800.

Aethiopsis Lobel. obs. pag. 304. & Aethiopsis phlomitis Eidem icon. pag. 566. vbi tamen integra pinguntur folia.

Cum Dioscoridis Aethiopide conueniret, si seminum vascula bina tantùm semina caperent: adhæc radicem viscidam à Dioscoride ei attributam non habet, neque etiam in exsiccatâ cornu durities sentitur. Hæc ratio est cur sit cogitandum an potius sit Verbasci species Thryallis scilicet vel Lychnitis.

II.

Aethiopsis folijs in profundas lacinias diuisis.

Hanc in horto nostro habuimus, quæ non adeo hirsuta vt prior, folijs crassioribus & latioribus in lacinias duorum trium & plurium digitorum transuersorum diuisis, huic multum conuenit figura Aethiopidis apud Dodo. fol. Gall. pag. 94. lib. 1. cap. 82.

Primulę Veris, quòd primo Vere floreat cęsentur apud Dioscoridem lib. 4. cap. 104. *Φλομίδες*. Phlo- mides duę hirsutę, quas rotundis folijs & humiles esse scribit: & Plinius lib. 25. cap. 10. Phlomides appellat. Sũt tamen qui censent Plinium lib. 25. cap. 4. & lib. 26. cap. 11. Dodecatheron vocasse, quam folia dicit habere sep- tē lactucis simillima à lutea radice exeuntia. Fabius Co- lumna vult esse secundum genus Alismatis apud Pliniũ lib. 25. cap. 10. Huius plurimę differentię: habetur enim flore simplici & pleno, luteo & pallido, obscure virenti, albo rarissimè odoro & inodoro: item cum cau- le, & exiguo caule, & quasi nullo, vnde *ἀκαυλῶ* dicitur: est & vbi singulis pediculis singuli flores insident: est & flore gemino altero alteri innato: & denique sylvestris multiflo: a magno flore.

I.

Verbasculum pratense odoratum fortè Alisma alte- rum Plinij. (& in 4. pag. 17.

Herba paralysis Brunfel. fol. pag. 96. Tom. 1. Rhap. 15.

Primula pratensis Lob. obs. pag. 305. & icon pa. 567.

II.

Verbasculum pratense inodorum.

Herba paralysis alba Brunfel. fol. pag. 97. Tom. 1. Rhap. 15. & icon. 4. pag. 18.

Primula veris altera Matth. fol. lat. pag. 718. lib. 4. cap. 99. & icon. 4. pag. 298.

Primula pratensis inodora luteopallida Lob. obs. pa. 305. & icon. pag. 568. Verũm figura Matth. Fuchsi & aliorum magis placet, quàm Lobelij vel Dodonæi edi- tione Latinâ.

III.

Verbasculum sylvarum maius singulari flore.

Verbasculum minus Dod. fol. Gall. pag. 94. li. 1. c. 81.

Sylva-

Sylvarum primula Lob.obs. pag. 305. & ic. pag. 568.
Flore est pallido, reperitur etiam niueo.

IV.

Verbasculum sylvarum minus singulari flore.

Sylvarum primula floribus obscure virentibus fimbriatis Lobel. obser. pag. 306. & icon. pag. 569.

Hæc simplici habetur flore, quandoque folia multiplicat.

V.

Verbasculum hortense multiplex.

Arthriticæ genus dasypodium seu densifolium Gesn. hort. pag. 248. b.

Primula hortensis Anglica omnium maxima & serotina floribus plenis Lob. obser. pag. 305: & ic. pag. 567.

VI.

Verbasculum sylvestre magno plenoq; flore.

Sylvarum primula Veris flore pleno specioso Lobel. icon. parte 2. pag. 265.

VII.

Verbasculum proliferum.

Primula Veris flore gemino altero alteri innato, Lobel. icon. parte 2. pag. 264.

VIII.

Verbasculum cæruleum umbellatum.

Verbasculus alpinus siue cæruleus Lugd. pag. 1126. lib. 10. cap. 15.

IX.

Verbasculum alpinum angustifolium maius.

Paralytica alpina lanicula angustifolia maior.

Variat colore floris. Est enim albo, rubro, Item rubore & candore confuso.

Verbasculum alpinum angustifolium minus.

Maiele Cordo obs. sylv. pag. 221. b.

Sanicula alpina minor siue media Lobel. obser. pag. 307. & icon. pag. 571.

Flore est saturatè rubro, eleganter purpureo, aut carneo, nonnunquam omninò candido.

SANICULA ALPINA VEL

Auricula Vrsi.

Sanicula à sanandis vulneribus, Auricula vrsi à foliorum forma, Fabius Columna in sua Platarum historia pag. 17. censet esse Alisma Dioscoridis lib. 3. ca. 169. Et apud Plinium lib. 25. cap. 10.

Huius plures differentia potissimùm florum colore, qui luteus, aurei coloris, pallidus, candidus, rubeus, cæruleus, diuersi coloris, fuscus, striatus, cinereus, atricoloris; sic & in folijs discrimen, vt & in magnitudine.

I.

Sanicula alpina lutea.

Sanicula siue auricula vrsi Matth. fol. lat. pag. 621. lib. 4. cap. 9: Et Auricula vrsi siue Sanicula altera Matth. icon. 4. pag. 633.

Paralytica alpina sanicula siue Auricula vrsi lutea Lobel. obser. pag. 306. & icon. pag. 569.

Variat folijs modò incanis, modò canescentibus, interdum omninò viridibus & læuibus: modò densioribus, modò tenuioribus, maioribus & minoribus. Floribus item nunc luteis, nunc pallidis, nunc aureis, ijsque modò maioribus, modò minoribus: modò denis, vicenis, tricenis, & pluribus, hinc plures figuræ apud Tabernæmontanum in iconibus pag. 323. & 324.

II.

Sanicula alpina purpurea.

Auri-

Auricula vrsi flore purpureo Aduers. pag. 244: Et Lobel. icon. pag. 570.

Hæc flore est purpurascente, rubescente sanguinis modo, & atro colore.

III.

Sanicula alpina rubra.

Auricula vrsi secunda Clus. hist. Pann. pag. 346. lib. 2. cap. 46.

IV.

Sanicula alpina flore rubro albis maculis aspersis.

Auricula vrsi tertia Clusij hist. Pann. pag. 347. lib. 2. cap. 46. sine icone.

Auricula vrsi floribus guttatis Tabern. icon. pag. 324.

V.

Sanicula alpina folio non serrato.

Auricula vrsi quarta Clus. hist. Pann. pag. 349. lib. 2. cap. 46.

VI.

Sanicula alpina angustifolia flore dilutè rubente.

Auricula vrsi quinta Clus. hist. Pann. pag. 348. lib. 2. cap. 46. sine icone.

Auricula vrsi Tabern. icon. pag. 325.

VII.

Sanicula alpina villosa cærulea.

Auricula vrsi Myconi Lugd. pag. 837. lib. 7. cap. 25.

VIII.

Sanicula alpina minima.

Sanicula alpina minima Lobel. obseru. pag. 308: & icon. pag. 571.

Huius duæ species, alterius flos est colore dilutiùs rubente siue carneo: alterius niueus, & folijs paulò candidioribus.

IX.

Sanicula montana rotundifolia maior.

Sanicula alpina alia Gesn. hort. pag. 278. b.

Garyophyllata siue Geum alpinum recentiorum folio hederaceo Aduers. pag. 267. & Lob. icon. pag. 613.

Huius floribus sanguineæ guttæ sunt aspersæ.

X.

Sanicula montana rotundifolia ferrata.

Sanicula montana minor Clus. hist. Pann. pag. 441. lib. 3. cap. 5. sine icone.

Floribus sanguineæ guttæ non sunt aspersæ.

XI.

Sanicula montana longifolia ferrata.

Hæc priore multo minor est, folijs oblongis, angustis, ferratis aliquot simul iunctis, hirsutis: cauliculo vnico, breui, nudo, cuius summitate flosculi superioribus longè minores, ex quatuor foliolis albis punctatis constantes: radice exigua capillata nigricante. In montibus Helueticis prouenit.

XII.

Pinguicula (quia pinguis) Gesn. in monte Fracto pag. 64: & Clus. hist. Pann. pag. 361. lib. 3. cap. 49.

Dodecatheon Plinij quibusdam; alijs Criâs Apulei.

Variat flore qui albus, purpureus & cæruleus.

DIGITALIS.

Digitalis dicta à florum similitudine qui digitale referunt: Sunt qui ad Verbascum, alij ad Alismatis alterum genus apud Plinium referunt.

I.

Digitalis purpurea.

Campanula syluestris seu digitalis flore purpureo Trago pag. 888. lib. 2. cap. 125.

Digitalis purpurea Lobel. obseru. pag. 308: & icon. pag. 572.

II.

Digitalis lutea magno flore.

Campanula syluestris seu Digitalis flore luteo, Trago pag. 888. lib. 2. cap. 125.

Digitalis lutea Fuch. fol. lat. pag. 899. cap. 342: & icon. 8. pag. 516.

Sunt qui Calathianam violam apud Plinium lib. 21. cap. 6. censeant. .

Hæc non solum floris colore, à superiori variat, sed & folijs, quæ in illa Verbasco similia, in hac verò ex viridi nigricantia nec lanuginosa. Habetur & flore albo cuius iconem proposuit Lob. icon. pag. 572.

III.

Digitalis lutea flore paruo.

Digitalis maior luteis vel pallidis floribus Gesn. hort. pag. 256. b.

Digitalis lutea parua Lobel. icon. pag. 573.

Duas Lobelus pingit. Hanc enim nostram minore ramo expressit, quæ ad bicubitalem altitudinem apud nos excrefcit, folioq; est longiore & latiore pallidioreq; quàm sit superioris. Quam verò pingit oblongis angustisq; folijs, necdum vidimus.

Hæc censetur Damafonium Dioscoridis, & primum Plinij: fistula pastoris Auicennæ.

IV.

Digitalis angustifolia flore ferrugineo.

Digitalis giluo flore Lob. obser. pag. 308. sine icone.

Digitalis ferruginea Lobel. icon. pag. 573.

In horto Illustris. Ducis VVirttembergici Stuegardia & Montembelgardi legimus.

LIBER SEPTIMVS.

SECTIO PRIMA.

LYSIMACHIA: VERONICA: TEVCRIVM:

Scordium: Chamædrys: Chamæpitys: Alfine:

Anagallis: Auricula muris:

Elatine.

LYSIMACHIA

Ἰσιμάχιον ἢ λύτρον apud Dioscoridē lib. 4. cap. 3. flore rufo aut aureo habetur, sic dicta censetur à Rege Lyfimacho Agathoclis filio eius inuentore, vt habet Plinius lib. 25. cap. 7. qui dicit tantā eius vim esse, vt iumentis discordantibus iugo imposita asperitatem cohibeat; vnde videtur innuere dictam *παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν*. Salicaria etiam nominatur à foliorum cum salicis folijs similitudine.

Genera duo innuere videtur Dioscorides, dum scribit flore esse rufo aut aureo. At Plinius loc. cit. floris tantum purpurei meminit, in veteri verò codice legitur flore aureo.

I.

Lyfimachia lutea maior: Lyfimachia Dioscoridis.

Lyfimachia siue Salicaria flore luteo Trago pag. 183. lib. 1. cap. 59. (342.)

Lyfimachia lutea Lob. obser. pag. 185: & icon. pag.

Folijs nunc ternis nunc quaternis, & etiam binis.

II.

Lyfimachia lutea minor.

Lyfimachia altera flauo flore Clus. hist. Pan. pag. 475. lib. 3. cap. 13.

Hæc quaternis est folijs, est & ternis.

III.

Lyfimachia bifolia floribus globosis luteis.

Lyfima-

Lyfimachia lutea altera aut Lyfimachia salicaria Onagra quorundam Lob. icon. pag. 263. partis secundæ.

IV.

Lyfimachia rubra non siliquosa.

Lyfimachia 2. & Lyfimachia minor rubro flore Clus. hist. Pann. pag. 477. lib. 3. cap. 13.

V.

Lyfimachia siliquosa hirsuta magno flore.

Lyfimachia purpurea primum genus Fuchf. icon. 8. pag. 279: & Lyfimachia purpurea Eidem fol. lat. pag. 491. cap. 186.

VI.

Lyfimachia siliquosa hirsuta paruo flore.

Lyfimachia siliquosa 2. Tabern. icon. pag. 855.

Lyfimachia quinta Tabern. fol. pag. 525. lib. 2. sect. 11. cap. 110.

VII. *in medio Tabern.*

Lyfimachia siliquosa glabra maior. (343.)

Lyfimachia siliquosa Lob. obser. pag. 185: & ic. pag.

Hæc flore est paruo qui pallidiùs rubet; est & albo flore. Quibusdam Delphinium Dioscoridis.

VIII.

Lyfimachia siliquosa glabra minor.

Lyfimachie medium genus Thalyo in Harcy. pag. 70.

Lyfimachia minor Tabern. icon. pag. 854.

Lyfimachia minor tertia Tabern. fol. pag. 524. lib. 2. sect. 11. cap. 110.

Variat folijs latioribus, strictioribus: alij flosculi sunt rubicundiores, alij ex rubicundo pallidiores: alij prorsus candidi.

IX.

Lyfimachia siliquosa minor angustifolia.

Lyfimachia filiquosa minor Tabern. icon. pag. 856.

Lyfimachia septima Tabern. fol. pag. 525. lib. 2. sect. 11. cap. 110.

X.

Lyfimachia Chamænerion dicta latifolia.

Antoniana siue S. Antonij herba maxima Gesn. de hortis pag. 247.

Chamænerion Gesn. ad Cordum pag. 215. b.

Onagra Lugd. pag. 865. lib. 7. cap. 37.

Onagra Dioscor. lib. 4. cap. 118. & Oenothera Plinij lib. 26. cap. 11. & 14. quibusdam.

Hæc flore est cæruleo: Est & albo sed rariùs inuenitur.

XI.

Lyfimachia Chamænerion dicta angustifolia.

Epilobium (id est, ἰὸν ἐπὶ λοβῶν, viola super siliquam) sextum Gesn. ad Cord. pag. 215. b.

Chamænerion Gesn. siue Delphinium baccinū Dioscoridis Lobel. obseru. pag. 186. & icon. pag. 343.

XII.

Lyfimachia Chamænerion dicta alpina.

Hæc in tantam vt prior altitudinem non ascendit, cui palmaris, vel sesquipalmaris sit ramis inflexis folijs breuioribus, angustioribus & paucioribus; per reliqua priori similis; In alpibus Helueticis prouenit.

XIII.

Lyfimachia spicata purpurea: fortè Plinij.

Solidaginis Saracenicæ alia species Trago pag. 487. lib. 1. cap. 164. sine icone.

Lyfimachia purpurea, fortè Pliniana Lobel. obseru. pag. 185: & icon. pag. 342.

XIV.

Lyfimachia spicata cærulea.

Lyfimachium cæruleum Dodo. fol. Gall. pag. 58. lib. 1. cap. 50.

Lyfimachia cærulea hortensis, & Veronica recta quorundam Lob. obs. pag. 186. & icon. pag. 344.

XV.

Lyfimachia cærulea galericulata, vel Gratiola cærulea.

Lyfimachia galericulata cæruleo purpurea Lob. obs. pag. 186. Lyfimachia galericulata Lob. icon. pag. 344.

VERONICA.

I.

Veronica spicata latifolia.

Veronica prima, & Veronica maior latifolia Clus. hist. Pann. pag. 618. lib. 3. cap. 53.

Variat folijs, quæ in altera sunt atrouirentia & splendentia: in altera nec splendent nec adeo atra sunt: spica etiam, in alia oblongior.

II.

Veronica spicata angustifolia.

Veronica recta herbariorum Lob. obs. pag. 251. sine icone: & icon. pag. 473.

Ad Myosotidem Dioscoridis sunt qui velint referendam.

Variat spica flosculorum cæruleorum, & spica dilutiore, folijs latioribus paulò, & angustioribus.

III.

Veronica spicata minor.

Veronica recta minima Lobel. obseru. pag. 250. & icon. pag. 422.

IV.

Veronica mas erecta.

470 LIBER VII. SECTIO I.

Veronica mas Matth. fol. lat. pag. 468. lib. 3. cap. 25.
Et Veronica Eidem icon. 4. pag. 410.

Veronica recta mas Matthioli Lob. obs. pag. 250. &
icon. pag. 471.

Hæc duplex maior & minor; Illa latiore folio & longiore spica: hæc angustiore folio & breuiore spica.

V.

Veronica mas supina.

Teucrium Trago pag. 207. lib. 1. cap. 68.

Veronica maior septentrionalium Lobel. obser. pag. 250. Et Veronica vera & maior Eidem icon. pag. 471.

Hanc aliqui Teucrium Dioscoridis esse volunt; alij ad Myosotidem eiusdem referunt; quibusdam Betonica Aeginetæ lib. 7.

Variat floribus qui communiter subcærulei, rariùs prorsus candidi.

VI.

Veronica pratensis Serpillifolia.

Erifragia Brunfel. fol. pag. 169. Tom. 1. Rhap. 27.

Eufragia nobilis Eidem in 4. pag. 21.

Veronica minor serpillifolia Lobel. obser. pa. 250. &
icon. pag. 472.

Hæc Myosotidis species apud Dioscoridē quibusdā: alijs Betonica Aeginetæ: Alyssum Diosc. Colūne pa. 27.

Hanc aliqui glabram, aliqui hirsutam, & rectè pingūt; variat folijs aliquando integris, aliquando crenatis: flore qui cæruleus, frequentius pallidus & dilutus.

VII.

Veronica frutescens.

Veronica tertia Clus. hist. Pann. pag. 621. lib. 3. ca. 53.

Teucrio similis Scutellaria dicta, ramulum palmarē quadratum leuiter canum folijs Teucrij vulgaris formâ, per ambitum incisus ac ferratis, sed subrotundis binis,
ex

ex opposito fitis, ex leui villositate mollibus: in cauliculi fastigio quasi in spica flosculi Teucrij formâ subpurpurei, lanuginosi, ab vna caulis parte dispositi, quorum cuilibet duo foliola lanuginosa non serrata adponuntur, Scutellariæ nomine à Doctore Doldio accepimus, quo nomine eam Cortusus donauit. Betoniam syluestrem Pauli Quadramus Ducis Ferariensis Simplifica vocat. Media sanè videtur inter Veronicam & Teucrium. Hæc dum scriberemus nos salutatum venit ex Italia Excellentissimus Doctor Euerardus Vorstius Belga in patriam post decimum quartum peregrinationis annum rediēs, qui cū fortè eam præ manibus videret, exposuit, hæc Scutellariam vulgò in Calabria, vbi copiosissimè potissimum in mōtosis prouenit, dici à formâ seminis Scutellam referentis: Plātam cubitalem altitudinem excedere, folijs inferioribus latis, & in acumen desinētibus: Cuius nullus esset vsus; Is ad Horminum aliquod syluestre referendum putabat.

TEUCRIUM.

T^{Ἐυκρίον} Dioscoridi lib. 3. cap. 111. (eò quòd Teucer eius inuentor existimetur, vt habet Plinius li. 25. ca. 5.) cui & χαμαίδρις ex aliorum sententia Plinio Teucrium loc. cit. & lib. 26. cap. 8.

I.

Teucrium.

Teucrium alterum Matth. fol. lat. pag. 544. lib. 3. cap. 95. & Teucrium Eidem icon. 4. pag. 505.

II.

Teucrium Scorodoniæ folio.

Teucrium verum Camer. hort. pag. 167.

III.

Teucrium peregrinum sinuoso folio.

Teucrium Boeticum Clus. hist. Hisp. pag. 229. li. 1. c. 58.

An Pæderota Pausaniæ?

Variat

Variat floris colore candido, & purpurascete ex cæruleo.

IV.

Teucrij Boëtici meminit Camer. hort. pag. 167. quòd diuersum sit à Clusij, cuius imago sit apud Lobel. simpliciter Teucrij nomine inscriptum, sicque diuersum facit Teucrium vulgare à Teucrio Lobelij: Meminit & Belgici Teucrij solo nomine.

S C O R D I V M.

Σ *κόρδιον* Dioscoridi lib. 3. cap. 125. quòd aliquantum allium redoleat: At Gall. 8. simplic. med. propter acrimoniam Scorodo, id est allio adsimilem nomē sortitum putat: quibusdā Crateua autore ab inuentore *μυθγιδάριον* dicitur. Plinio lib. 25. c. 6. Scordotis siue Scordion.

Vnius meminere veteres, at Plinius loc. cit. duplex habet cuius alterum diuersum ab hoc est, de quo supra in Saluia.

I.

Scordium.

Scordium Trago pag. 885. lib. 2. cap. 123.

Scordium Lob. obs. pag. 261. & Scordium siue Trixago palustris Lob. icon. pag. 497.

Variat magnitudine, vnde maius, medium, & minus à Tabernæmontano icon. pag. 761. & 762. pingitur.

II.

Scordium lanuginosum.

Scordium Creticum lanuginosum Camer. hort. pag. 156.

C H A M A E D R Y S.

Dioscoridi lib. 3. ca. 112. dicitur *χαμαίδρυς*, quasi humilis quercus, quòd folia quercus habeat, & humius respectu, quasi humi repat: cui & *χαμαίδρυς*: & quibusdam

busdam τὸ ἀνεῖον, propter similitudinem quā cum Teucrio habet. Trissaginē vertit Gaza apud Theophrastum 9. hist. 10. Plinio lib. 24. cap. 15. Chamædrys, quæ Latinè Trissago: alijs Serrata (à qua ferram inuentam dixêre) à ferratis folijs.

Vnius tantum Dioscorides cum veteribus meminit, at recentiores plures agnouêre differentias.

I.

Chamædrys arborea.

Chamædrys arborea Alpino pag. 53. b. sine icone.

Hæc folijs duplo ac triplo quàm in Italica maioribus.

II.

Chamædrys maior repens.

Chamædrys vera & prima Trago pa. 204. li. 1. ca. 67.

Chamædrys Lob. obs. pag. 260.

Chamædrys, Quercula minor; Trissago siue Trixago Lobel. icon. pag. 491.

Reperitur folio maiore & floribus albis ac rubellis in eadem plantâ.

III.

Chamædrys minor repens.

Chamæpytis Brunfel. fol. pag. 36. Tom. 3. Rhaps. 10. & 4. pag. 114.

Chamædrys vera mas Fuch. fol. lat. pag. 869. ca. 333. & icon. 8. pag. 501.

Chamædrys maior Lob. icon. pag. 491.

Reperitur & niueo flore.

IV.

Chamædrys spinosa.

Ex horto Clariss. Bembi Patauini accepimus, plantam palmarem & sesquipalmarem totam hirsutam, cuius cauliculi quadrati, lanuginosi, multis geniculis do-

nati, Virgulis lignosis hinc inde sparsis, folijs exiguis subrotundis aliquibus leuiter ferratis, singulis ferè geniculis iuxta folia flores apponuntur, Chamædryos floribus similes, colore ex flauo rufescentes, quorum calyculi lanuginosi, quibus aculei bini aliquando plures modò breuiiores modò longiores iunguntur, ita vt aliquando ex geniculis vnicum paruum virgultum prodeat, cuius summitati spina infidet. Succedit semen rotundum calyculis inclusum.

V.

Chamædryos alpina Cisti flore.

Herba cerui quibusdam Gesner. mōte fracto pag. 63.

Ceruaria Gesn. hort. pag. 252. b.

Chamædryos montana durior Aduers. pag. 209. Lob. obs. pag. 260. & icon. pag. 495.

Omniū optimè figura expressit Clus. hist. Pann. pa. 610. lib. 3. cap. 51. Chamædryos 3. nomine.

VI.

Chamædryos saxatilis quia in Baldi saxosis prouenit.

Teucrium 3. Clus. histor. Pann. pag. 616. lib. 3. cap. 52. sine icone.

VII.

Chamædryos spuria maior prima.

Veronica maxima Lugdun. pagin. 1165. libr. 10. cap. 41.

VIII.

Chamædryos spuria maior secunda.

Teucrium primum Clus. histor. Pann. pag. 613. lib. 3. cap. 52.

IX.

Chamædryos spuria maior tertia.

Chamæ-

Chamædrys altera Trago pag. 205. libr. 1. cap. 67.
 sine icone.

Chamædrys vulgaris mas Fuch. fol. lat. pag. 871. cap.
 333. & icon. 8. pag. 503.

Veronica supina facie Teucrij pratensis Lobel. icon.
 pag. 473.

X.

Chamædrys spuria minor latifolia prima.

Chamædrys Brunfel. fol. pag. 125. Tom. 1. Rhap. 19.
 & 4. pag. 27.

Chamædrys vulgaris foemina Fuch. fol. lat. pag. 871.
 cap. 333. & icon. 4. pag. 503.

Teucriū pratense Lob. obs. pag. 259. & icon. pag. 490.
 Hanc vt & superiorem aliqui ad Myosotidem Dio-
 scoridis referendam censent.

XI.

Chamædrys spuria minor latifolia secunda.

Teucrium secundum Clusij hist. Pann. pag. 615. lib.
 3. cap. 52.

Variat floris colore, qui aut cærulei saturati coloris
 aut dilutioris & quasi cinerei: sic & ex carneo cādicātis.

XII.

Chamædrys spuria minor angustifolia.

Hæc prædictæ valdè similis, sed ramosior, altior, folijs
 duplo triplōve angustioribus. In nostris agris sicciori-
 bus incultis vt circa balneum Brüglingen copiosè ob-
 seruare est.

C H A M A E P I T Y S.

X *Αμαπιτύς* Dioscoridi lib. 3. cap. 175. quasi humilis
 picea, folia namque piceam olent. Plinio. lib. 24.
 cap. 6. Chamæpitys, Latinè Abiga vocatur propter ab-
 ortus, ab alijs thus terræ.

Genera tria proposuit Dioscorides, primū folijs semperuiui minoris flore luteo vel candido: alterum cubitalibus ramis, in anchoræ speciem incuruatis flore candido: tertium mas est folijs exilibus, albis, pilosis, luteis flosculis. Idem ferè habet Plinius loco citato.

I.

Chamæpitys folijs non incisus.

Aiuga siue Chamæpitys altera Matth. fol. lat. pag. 608. lib. 3. cap. 157. & icon. 4. pag. 612.

Chamæpitys prima Dioscoridis odoratior Lob. obs. pag. 208. & icon. pag. 382.

Alij folijs hirsutis, alij glabris pingunt: nondum vidimus: non desunt qui existimant Echium Scorpioides hac exprimi, alij Chamæpitydem vermiculatam: an fortè Anthylloides Thalyi.

II.

Chamæpitys Monspelliaca folijs ferratis.

Chamæpitys species Monspelio Gesn. hort. pa. 253.

Anthyllis Chamæpityides minor; Iua Moschata Mōspeliēsis Aduers. pag. 164. Lob. obs. pa. 208. & ic. pa. 384.

Hæc fortè Chamæpitys erit prima Dioscoridis.

III.

Chamæpitys folijs in tres partes fissis.

Chamæpitys tertia Trago pag. 80. lib. 1. cap. 25.

Aiuga siue Chamæpitys mas Dioscoridis Lobel. obl. pag. 207. & icon. pag. 382.

Hæc quibusdam censetur prima; alijs tertia apud Dioscoridem.

Variat etiam magnitudine, habetur enim communiter semipalmaris, folijs latioribus, est & ramis duūm palmorum folijs angustioribus.

IV.

Chamæpitys cærulea Austriaca.

Chamæ-

Chamæpitys Austriaca Clus. hist. Pann. pag. 632. lib. 3. cap. 57.

Doctor Doldius Norimbergâ misit.

V.

Chamæpitys spuria Hispanica.

Aiuga adulterina Clus. hist. Hispa. pag. 483. lib. 2. c. 93.

Chamæpitys adulterina seu Pseudochamæpitys Lobel. obser. pag. 209. & icon. pag. 385.

Huius duæ icones apud Dodo. fol. lat. pag. 47. pempt. 1. lib. 2. cap. 28: vt & apud Lugdunensem; altera hirsuta & recta, altera glabra pingitur.

ALSINE.

Aλσίνη Dioscoridi lib. 4. cap. 87. Sic dicta quòd lucos quos ἄλση nominant, & vmbrosa loca amet, & μὲν ὄστρος, id est, auricula muris, quòd muscutorum auribus folia similia habeat, monente Dioscoride. Sic Plinio lib. 27. cap. 4. Alsine quam quidam Myosoten appellant, nascitur in lucis, vnde & alsine dicta est.

Vnius Dioscorides & Plinius meminere; Recentioribus plures sunt differentia.

I.

Alsine veronicæ folijs.

Alsine folijs veronicæ Tabern. fol. pag. 384. lib. 2. sect. 11. cap. 1: & icon. pag. 712.

Differt à sequenti præsertim in eo, quòd illius flosculi singuli oblongis pediculis insideant, huius verò caulibus adhæreant.

II.

Alsine Chamædryfolia.

Morsus gallinæ tertia Trago pag. 385. lib. 1. cap. 126. sine icone.

Alsine folijs Trissaginis Lobel. icon. pag. 464. (lunt.

Alij Elatinen faciunt: alij Anthirrinū Diosc. esse vo-

Alfines folijs profundè incisis.

Herba est duos palmos alta, quæ ex radice parua, alba, fibrosa, ramos emittit plures rotundos asperos quæ in alios plures ex singulis ferè foliorum alis brachiatur; hos folia oblonga leuiter hirsuta per ambitum raris diuisuris incisa ambiunt: plures flosculos obtinet paruos rubentes ex calyculo prodeuntes instar campanulæ alicuius, quibus thecæ compressæ succedunt, semen minutum continentes. Hæc Monspelij vbiq; circa moenia vrbis Maio & Iunio florens reperitur, vbi Morsus gallinæ nominatur.

Hæc Elatine polyschides dicitur Lugdun. pag. 1239. lib. 11. cap. 13. verùm quia figura imperfecta & descriptio manca, libuit proponere: D. Fabius Columna parte 2. pag. 31. eam expressisse videtur, nomine Erini siue Rapunculi minimi, cuius etiam ramum nobis misit: verùm non recordamur vtrum nostra lacte turgeat, quod in sua Columna notauit.

IV.

Alfines tridactylites cærulea.

Hendelkraut cæruleis flosculis Trago pag. 401. lib. 1. cap. 133. sine icone.

Elatine triphyllos Lugd. pag. 1214. lib. 11. cap. 13.

Alfines parua recta folio alfines hederacæ, sed rutæ modo diuiso Lob. icon. pag. 464.

Duplex est altera maioribus & crassioribus folijs, altera minoribus.

V.

Alfines tridactylites albicans.

Hendelkraut flosculis cædidis Trago pag. 401. lib. 1. cap. 133. sine icone. (ic. pag. 469.

Paranychia altera, rutaceo folio Lob. obs. pag. 249: &

Hæc variat ratione loci; quæ enim in tectis prouenit,

nit, maior & ramosior est, quàm *Alfines* petrææ rubræ nomine pinxit Taber. icon. pag. 709. altera verò in arenosis & siccis proueniens minor multo est, quàm *Paranychiæ* tertiæ nomine expressit Tabern. icon. pag. 805. Flore aliquando est niueo, cõmuniter pallidè purpurascente. Quibusdã vmbilici species: alijs *παρωνυχία* Diosc. lib. 4. c. 54. quæ ἐν τῆ παρωνυχιδας δεργαπ δειν, quòd abscessibus ad vnguim radices natis medeatur: non desunt qui saxifragæ albæ congenerem velint.

VI.

Alfinae tridactylites alpina.

Folijs est paucis plurimis cõpactis, latiusculis crassiusculis, sed longè quàm in priori minoribus minusq; crassis supernè in tres rariùs plures crenas diuisis, ex quorum medio pediculi trium quatuorve digitorum transuersorum longitudine, tenues penè nudi, quibus terni quaternive flosculi singuli singulis pedicellis insidentes, pallidi, quinque foliolis constantes, ex quorũ medio multa staminula prodeunt, succedunt calyces parui in quibus semen: radicem paruam repentem obtinet. Multum conuenit cum *Sedo alpino* tertio Clusii hist. Pann. pag. 488. lib. 3. cap. 16. præsertim quoad foliorum situm, non autem formã: at non eadem est, cùm vtramq; ex alpibus Heluetiæ habeamus.

VII.

Alfinae hederulæ folio.

Alfines quartum genus Fuch. icon. 8. pag. 13.

Morsus Gallinæ folio hederulæ Lobel. obseru. pag. 247: & icon. pag. 463.

Quibusdam *Elatine*: alijs *Centunculus*, nonnullis *Lappago* Plinij lib. 26. cap. 10.

Variat foliorum magnitudine & paruitate, flore purpurascente, aut dilutè purpurascente, interdum lacteo.

VIII.

Alfinae symphyti petræi capitulis.

Alfinae

Alfine alia Clusij hist. Hisp. pag. 415. lib. 2. cap. 64. sine
icone.

IX.

Alfine scandens baccifera.

Alfine repens Clus. hist. Hisp. pag. 414. lib. 2. cap. 63.

An cacubalum Plinij, Cyclaminos altera Lucae Ghi-
ni Lobel. obser. pag. 136.

Alfine repens C. Clusij, an cacubalum Plinij Lobel.
icon. pag. 265.

Quibusdam κυκλάμινος ἑτέρα Dioscoridis lib. 2. cap.
195. alijs Cucubalum Plinij lib. 27. cap. 8: alijs Clyme-
non herba Plinij lib. 25. cap. 7.

X.

Alfine altissima.

Morsus gallinae maius Brunfel. in 4. pag. 145.

Alfine maior Dodo. fol. Gall. pag. 40. lib. 1. cap. 34.

Alfine maxima Lobel. icon. pag. 460.

Alijs Alfine genuina Dioscoridis: alijs Centuncu-
lus Plinij.

XI.

Alfine maior.

Alfine marina Dodo. fol. Gall. pag. 39. lib. 1. cap. 34.
sine icone,

Alfine siue Hippia maior Lobel. icon. pag. 459.

Hæc ludit ratione loci vt expressit Taber. duabus fi-
guris nomine Alfine pa. 706. & Alfine palustris pa. 713.

XII.

Alfine media.

Morsus gallinae primum genus Trago pag. 385. lib. 1.
cap. 126.

Alfine minor recentiorum siue Hippia minor Lobel.
obseru. pag. 245: & icon. pag. 460.

XIII.

Alfinc parietariæ folijs.

Alfines facie planta noua Columnæ part. 2. pag. 28.

XIV.

Alfinc aquatica.

Alfinc fontanæ Tabern. fol. pag. 384. Tom. 2. sect. 11. cap. 2: & icon. pag. 712.

XV.

Alfinc aquatica altera.

Alfinc fluuiatilis Tabern. fol. pa. 385. Tom. 2. sect. 11. cap. 2: & icon. pag. 713.

Hoc nomine Io. Hen. Cherlerus Geneuâ misit.

XVI.

Alfinc oblongo angustifolio.

Alfinc maxima Lugd. pag. 1233. lib. 11. cap. 11.

XVII.

Alfinc minor multicaulis folio oblongo.

Morsus gallinæ species quarta Trago pag. 385. lib. 1. cap. 126. sine icone.

Alfinc minima Lob. obser. pag. 246: & icon. pag. 461.

Hæc si in petrosis proueniat multo minor erit; quare Alfinem petream minimam Tabern. icon. pag. 710. proponit, & Alfinem minorem pag. 708.

XIX.

Alfinc minor capitulis lini cauliculis variè implexis.

Alfines minima Thalyo in sua Harcyn. pag. 11.

Variat hæc, altera suffrutici similis, rigidis cauliculis, altera cauliculis est tenerioribus: tertia medio modo se habet, cauliculis non adeò implexis: & huius vt & prioris plures differentiæ notantur, foliorum longitudine, tenuitate, hirsutie, differentibus.

XIX.

Alfina minor folijs rotundis.

Alfina minor alia Thalyo pag. 11.

Variat, q̄ alteri sint latiora, rotundiora, alteri subrotundiuscula & mucronata, alteri medio modo se habentia.

XX.

Alfina pratensis glabra.

Alfina verna Lugd. pag. 1234. lib. 11. cap. 11.

Hæc quibusdam Beluidere dicitur.

XXI.

Alfina alpina glabra.

Hæc ex radice oblonga lignosa, plures cauliculos palmares, rotundos geniculatos emittit qui in summo in alios ramulos diuiduntur: folia ad quodlibet geniculum bina longiora & latiora quàm in pratensi & pallidiora: in cauliculorum summitatibus flosculi albi ex calycibus prodeuntes, maiores quàm in prædicta, quibus succedunt capitula minuta semine referta. Prouenit in Heluetiorum alpibus, vt in monte Spligel.

XXII.

Alfina alpina iunceo folio.

Herba est ferè palmaris, quæ ex radice caulem vnũ emittit, qui mox à radice in duos ramos brachiatur, singuli in ternos, quaternos, duorum transuersorum digitorum longos brachiatur, inter quos vnus semipalmaris exurgit in summitate florem vnũ, aliquãdo binos, ternos, sustinens album foliolis quinque constãtem satis ratione plantæ magnum qui ex calyculo prodit. Folia quæ minores ramulos inuestiunt inordinata sunt plura iuncta tenuissima, longa, rigida.

Hæc in montibus Helueticis & Sabaudicis prouenit.

XXIII.

Alfina semine globoso.

Alfina

Alfine nodosa Lugd. pag. 1234. lib. 11. cap. 11.

XXIV.

Alfine tenuifolia muscosa.

Alfine muscosa Lugd. pag. 1235. lib. 11. cap. 11.

ANAGALLIS.

A *Nαγαλλίς* Dioscoridi lib. 2. cap. 209. Plinio lib. 25. cap. 13. Anagallida, aliqui Corchorum vocant.

Genera duo agnouit Diosc. & Plin. loc. cit. flore tantum distantia: quæ cæruleo est flore foemina, quæ phœnico, mas Eidem dicitur. Recentioribus est alia aruensis, alia aquatica: aruensis phœnicea, cærulea, lutca: Aquaticæ etiam aliquot differentiæ occurrunt.

I.

Anagallis phœnico flore.

Anagallis mas Brunfel. fol. pag. 238. Tom. 1. Rhaps. 43. & 4. pag. 144.

Anagallis phœnicea mas Lobel. obseru. pag. 247: & icon. pag. 465.

Hæc Dioscoridis mas est; aliquibus corallina Aeginetæ: alijs Corcorus Plinij: alijs Molochia Serapionis.

II.

Anagallis cæruleo flore.

Anagallis foemina Brunf. fol. pag. 238. Tom. 1. Rhaps. 43: & 4. pag. 144.

Anagallis cærulea foemina Lobel. obseru. pag. 248: & icon. pag. 465.

Rariùs flore albo reperitur.

III.

Anagallis luteo flore nemorensis.

Numularia syluatica vel mas Gesn. hort. pag. 268. b.

Anagallis lutea Lobel. obseru. pag. 248: & icon. pag. 466.

IV.

Anagallis aquatica maior folio subrotundo.

Anagallis aquatica folio maximo Thalyo Harcyn.
pag. 14.

Berula seu Anagallis aquatica Tabern. fol. pag. 390.
Tom. 2. sect. 11. cap. 5. & icon. pag. 719.

V.

Anagallis aquatica maior folio oblongo.

Berula maior Tabern. fol. pag. 389. Tom. 2. sect. 11.
cap. 5. & icon. pag. 719.

VI.

Anagallis aquatica minor folijs subrotundis.

Sion Brunfels. fol. pag. 169. Tom. 3. Rhaps. 84. & 4.
pag. 269.

Anagallis aquatica Lobel. obseru. pag. 248: & icon.
pag. 466.

Alijs Sion Dioscoridis lib. 2. cap. 154. sed non est, de-
sunt enim folia olusatrici & eorum odor: Alijs Samolus
Plinij lib. 25. cap. 11. Alijs Cephæa Diosc. lib. 3. cap. 168.
sed ubi sunt folia portulacæ similia? Alij ad Auriculam
muris pertinere censent.

VII.

Anagallis aquatica minor folijs oblongis.

Sion nō odoratum alterū Trago pag. 187. lib. 1. c. 61.

Anagallis aquatica minor 2. Tabern. fol. pag. 389.
lib. 2. sect. 11. cap. 5.

IIX.

Anagallis aquatica folio rotundo non crenato.

Anagallis aquatica altera Lob. obser. pag. 249.

Anagallis aquatica tertia Eidem icon. pag. 467.

Modò Alysmatis, modò Cochleariæ speciem Gui-
landinus nobis nominabat, cū ad thermas Aponenses
collectā ostenderemus. Samolus Plinij quibusdā vide-
tur.

tur, licet nō defint, q̄ velint Samolum, Pulsatillam esse.

IX.

Anagallis aquatica angustifolia.

Planta est cubitalibus caulibus, striatis, leuibus, geniculatis non ramosis, ad quorum singula genicula folia semper bina sine pediculis apposita, angustissima duos aut tres transversos digitos longa acuminata: ex foliorum penè omnium sinu prodeunt pediculi semipalmares & etiam breuiiores sursum spectantes, & capreolorum modo se intorquentes, quibus vtrinque pedicelli alij inordinati adpositi flosculos paruos anagallidis aquaticæ sustinentes, quibus succedunt thecæ geminæ semen continentes, ex quarum medio filamentum prodit. In aquosis Heluetiæ prouenit, & à Valerio Polano allata. Hanc quia aliquid similitudinis habet cū Anagallide aquatica quarta Lob. icon. pag. 467. putabam primò eandem, sed non est, vt facile patebit ei qui hanc nostram descriptionem cum figura contulerit; hanc tamen Lobelij necdum nouimus.

AURICULA MURIS.

Mυρὸς ἄρς siue μυρὸς ἰπτις Muris auricula, quam Myosotida vocant Dioscoridi lib. 2. cap. 214. Myosota siue Myosotis Plin. lib. 27. cap. 12.

I.

Auricula muris magno flore siue Alsine hispida.

Auricula muris quibusdam Dodo. fol. Gall. pag. 41. lib. 1. cap. 35.

Alsine spuria tertia Dodo. fol. lat. pag. 31. pempt. 1. lib. 2. cap. 10. sine icone.

II.

Alsine hispida altera viscosa (quia cauliculi viscido mucoscatent.)

Auricula muris tertia Dodo. fol. Gall. pag. 41. lib. 1. cap. 35. sine icone.

Alfine spuria quarta Dodo. fol. lat. pag. 31. pempt. 1. lib. 2. cap. 10. sine icone.

III.

Alfine hispida minor.

Alfine hispida minuta Thalyo in Harcyn. pag. 12.

IV.

Auricula muris Matth. fol. lat. pag. 431. lib. 2. cap. 179. & icon. 4. pag. 371. Dodo. fol. Gall. pag. 41. lib. 1. ca. 35. Lacunæ pag. 258. lib. 2. cap. 174.

Vna & eadem numero est figura. Sed quid sit ignoramus, nisi fortè eam intelligant, quam Alsinē Myofotin appellat Lobelus icon. pag. 461. quam Echium Scorpioides aruēse vocamus: sed minùs rectè expressū.

ELATINE.

Eλατίνη Dioscoridi lib. 4. cap. 40. Elatine Plinio lib. 27. cap. 9.

I.

Elatine folio subrotundo.

Veronica fœmina Matth. fol. lat. pag. 468. lib. 3. cap. 25. & icon. 4. pag. 411. Fuch. fol. lat. pag. 167. cap. 59. & icon. 8. pag. 94.

Elatine Dioscoridis Aduers. pag. 197. Lobel. icon. pag. 470.

II.

Elatine folio acuminato.

Elatine Matth. fol. lat. pag. 647. lib. 4. cap. 36. & icon. 4. pag. 678.

Elatine altera Lobel. icon. pag. 470.

Variat ratione loci, in agris hirsutior, in hortis glabrior & lætiùs virens.

SECTIO SECVNDA.

HELIOTROPION: ECHIVM: ONOSMA:

*Anchusa: Lycopsis: Buglossum: Borrago: Cynoglossa:**Cerintbe: Lithospermum: Symphytum: Pulmona-**ria, Consolida media, Brunel-**la: Bellis.*

HELIOTROPION.

ΛΙΟΤΡΟΪΟΝ Dioscoridi li. 4. c. 193. quod
τὰ φύλλα τῆ τῆ ἡλίου κλίσει συμπειρέπται quod
folia cum Sole circumagat: cui & Σκορπίου
quod ramuli cum floribus Scorpionū cau-

dæ modo inflectantur. Solaris herba (vt Gaza vertit)
Theophr. 7. hist. 3. & 9. Plinius lib. 22. cap. 21. Heliotro-
pium quod cum Sole se circumagat, etiam nubilo die,
tantus sideris amor est, noctu velut desiderio contrahi-
tur cæruleus flos.

Genera duo Dioscoridi maius flore cādido, aut sub-
fuluo: paruum semine verrucarū (hinc verrucaria) mo-
do pensili. Plinio l. c. etiam genera duo, tricoccum (par-
uum) & helioscopium (magnum intelligit.)

I.

Heliotropium maius Dioscoridis.

Heliotropium maius Matth. fol. lat. pag. 799. lib. 4.
cap. 185. & icon. 4. pag. 916.

Heliotropium maius & herba cancri barbaris Lobel.
obs pag. 132. & icon. pag. 260.

II.

Heliotropium repens.

Heliotropiū supinū Clus. hist. Hisp. pa. 394. li. 2. ca. 54.

III.

Heliotropium minus tricoccum.

Heliotropium minus quod & tricoccum cognomi-
nant Gesn. hort. pag. 261.

Helio-

Heliotropium paruum Dioscoridis Lobel. obs. pag. 133. & icon. pag. 261.

IV.

Heliotropium minus alterum.

Heliotropium minus Aduers. pag. 101. & Lob. icon. pag. 261.

V.

Heliotropium alterum Matth. fol. lat. pag. 799. lib. 4 cap. 185. & icon. 4. pag. 918. quid est?

ECHIVM SCORPIOIDES.

EChium vocamus sequentes propter foliorum formam: Scorpioides eò quòd ramulos floribus onustos caudis Scorpionum instar contorqueant; & cum aliqui ad Heliotropium referant, mediam locauimus inter Heliotropium & Echium.

I.

Echium Scorpioides aruense.

Auricula muris minor 3. Trago pag. 278. lib. 1. cap. 93. sine icone: Euphrasia 4. & Pilosella sylu. Eidem pag. 328. lib. 1. cap. 108. sine icone.

Myosotis hirsuta reptans Lob. obs. pag. 245.

Alsine myosotis, siue auricula muris Lobel. icon. pag. 461.

Alijs Heliotropij minoris: alijs Heliotropij maioris: alijs Echij palustris: alijs Scorpioidis species: alijs denique Elatine Dioscoridis.

Variat magnitudine, aliquando enim quadruplo maior est, quo ad omnes sui partes quàm est vulgata eumque hispidior est.

II.

Echium Scorpioides palustre.

Cyno-

Cynoglossa minor Brunfel. fol. pag. 176. Tom. 1.
Rhaps. 28. & 4. pag. 83.

Euphrasia cærulea vel 3. Trago pag. 327. lib. 1. cap.
108. sine icone.

Myosotis Scorpioides partim repens, partim erecta
Lobel. icon. pag. 462.

Hoc communiter glabrum, aliquando leuiter hirsu-
tum: flore est cæruleo, aliquando niuco.

E C H I V M.

Eχιον ἢ ἀλκισιάδιον Dioscoridi lib. 4. cap. 27. cuius radi-
ces nigricant. Echium dictum volunt quòd contra
viperarum ictus sit utile, alij quòd floreat capitulis vi-
peræ similibus: sed Dioscoridi quòd semina κεφαλῆ ἔχιδ-
ῶμοια capiti viperino similia habeat. Plinius lib. 25. cap. 9.
Echij meminit duplicis folijs pulegij; alterum tamen di-
cit spinosum cui & capitula viperæ sunt similia: quæ de
Climatide quidam interpretantur, cum cap. 15. lib. 24.
Clematis Echites dicatur, quòd utilis sit Viperarum &
Scorpionum morsibus: Verùm Dioscoridis Echion,
Plinius lib. 22. ca. 20. Pseudoanchusæ nomine expressit.

I.

Echium vulgare.

Echium Matth. fol. lat. pag. 638. lib. 4. cap. 25. & icon.
4. pag. 661.

Echium floribus purpurantibus rubellis Lobel. obs.
pag. 312.

Echium siue Buglossum syluestre Lob. icon. pa. 579.

Anchusæ speciem sunt qui faciant.

Variat colore floris qui ex purpura rubet, communi-
ter cæruleus est: habetur & albo hocque maius & aspe-
rius est, cuius figuram exhibet Camer. in Matth. Epit.
pag. 738.

Huius caulis aliquando duorum triumue transuer-

forum

490 LIBER VII. SECTIO II.
forum digitorum latus inuenitur, quemadmodum
in Beta, & alijs pluribus obseruare est.

II.

Echium rubrum Creticum.

Priori minus est, sed ramotius, paucioribus floribus,
eleganterrubent, tota planta Lycopsin alteram Angli-
cam Lobel. icon. pag. 579. plurimum refert. In horto Il-
lustrissimi Ducis VVirtembergici Montembelgardi
prouenit.

III.

Echium syluestre primum lanuginosum.

Echium primum, & Echium pullo flore, Clus. histor.
Pann. pag. 679. lib. 4. cap. 11.

IV.

Echium syluestre secundum hirsutum maculatum.

Echium 2. & Echium rubro flore Clus. hist. Pann. pag.
682. lib. 4. cap. 11.

Color floris nunc intensior, nunc dilutior.

V.

Echium alpinum luteum.

Echium montanum Dalechampij Lugd. pag. 1106.
lib. 10. cap. 5.

Caudæ vulpinæ nomine missa fuit ex Geneuensium
montibus, cum Trachelio *Ἰρσοειδῆς* Clus. hist. Pann. pag.
688. lib. 4. cap. 13. conuenit.

O N O S M A.

O *Νοσμά* Dioscoridi lib. 3. cap. 147. quod folijs dicit
Anchusę similibus sine caule semine & flore. Idem
habet Plinius lib. 27. cap. 12. sub Onosmate.

Onosma Matth. fol. lat. pag. 583. li. 3. ca. 130. & icon.
4. pa. 571. Lacunæ pa. 357. li. 3. ca. 141. Castori pa. 319.
Lonicero pa. 275. parte 2. ca. 342. Lugd. pa. 1107. li. 10.
cap. 6.

cap. 6. Tabern. icon. pag. 850. Hic cum vnam ac eandem figuram habeat. Eſſe autem Lycopſi cognatam, & in Anchufis habendam figura oftendit. Haſtenus plantam non vidimus.

A N C H U S A.

A *ἄγκυρα* Dioſcoridi lib. 4. cap. 23. dicta *παρὰ τὸ ἄγκυρα* videtur, quòd habeat vim ſuffocatoriam & ſtran-
gulatoriam. Alijs ſic dicta à florido radicis colore, ſiqui-
dem *ἄγκυρα* Græcis erat fuco illinire: diſtinguuntur
enim Anchufæ ab Echio, Lycopſide & Bugloſſa ſolo ra-
dicis ſanguineo colore quo manus inficiuntur; mo-
nente etiam Dioſcoride.

Genera tria Dioſcoridi: 1. quæ *ὀνόκλια* folijs lactucæ
hirsutis: 2. quæ *ἀλκιβιάδιον ἢ ὀνοχειλές* quæ priore minor: 3.
ſecundæ non diſſimilis ſemine puniceo. Plinius lib. 22.
cap. 20. Anchufam habet, quæ prima eſt apud Dioſcori-
dem: At lib. 27. cap. 5. Alcibion proponit, quod ſecun-
dum genus eſt Anchufæ apud Dioſc. Sed de hac plenius
agit ſub Onochites nomine lib. 22. cap. 21.

I.

Anchuſa folijs floribus Echij.

Anchuſa Aduerſ. pag. 247. ſine icone.

II.

Anchuſa maior luteis floribus.

An Anchufà 3. Matth. fol. lat. pag. 637. lib. 4. cap. 230.
& icon. 4. pag. 660.

Anchuſa Geſn. hort. pag. 246. b.

Anchuſa lutea Aduerſ. pa. 349. & Lob. icon. pa. 578.

Variat floris colore, qui modò luteus, modò albus,
modò ex albo pallescens. (muſ.

Lugduno accepimus, & in montibus Euganeis legi-

III.

Anchuſa altera puniceis floribus.

An Anchusa 2. Matth. fol. lat. pag. 636. lib. 4. cap. 23. & icon. 4. pag. 659. (pag. 578.

Anchusa parua Aduers. pagin. 248. & Lobel. icon.

IV.

Anchusa minor Patauina.

Anchusam minorem Galeni: & Anchusam 4. Dioscoridis Guilandinus nominare solebat.

Hanc videtur Camer. in Epit. Matth. exprimere pag. 736. Anchusæ tertiæ nomine.

V.

Anchusa angustifolia seu pseudoanchusa.

Anchusa lignosior angustifolia Aduers. pag. 248. & Lobel icon. pag. 578.

LYCOPSIS.

Lύκοψις quæ & quibusdam Ἀγγύσσα, quia radice etiã rubrã est Dioscoridi lib. 4. ca. 26. Lycopsis Plinio lib. 27. cap. 11. Sunt qui velint Buglossam nostram esse ipsam Lycopsiden veterum. Sic dicta fortè ab hispida caulis foliorum & florum impexa hirsutie pedem lupinum imitata.

I.

Lycopsis.

Cynoglossum Dioscoridis Matth. fol. lat. pag. 738. lib. 4. ca. 124. & icon. 4. pag. 829. Cynoglossum seu Lingua canina. (579.

Lycopsis altera Anglica Lob. obs. pa. 312. & icon. pa.

Aliquando caule caret, vt Matth. pingit, aliquando verò caulem habet quemadmodum vtrumque Lobel. sua figura expressit.

Variat Monspeliaca quæ flore est dilutè purpureo ab Anglica, cuius flos saturatius est purpureus.

II.

Lycopsis Aegyptiaca.

Lycop-

Lycopsis Dioscoridis Cynoglossi genus Rauvolfio
in suo Hodæpor.num. 120. & ex eo Lugd. in app. pa. 28.

BUGLOSSA ET BORRAGO.

Bούγλωσσον Dioscoridi lib. 4. cap. 128. quòd bubulas
imitetur linguas. Dicitur & Ἐφρόσιων, eò quòd in
vinum coniecta animi voluptates augeat, vt habet Dio-
scorides, & ex eo Plinius lib. 25. cap. 8. cui Buglossos,
boum linguæ similis dicitur; Borrago verò quæ officini-
nis, ad imitationem Marcelli dicitur, vera censetur vete-
rum Buglossa, quæ tamen ab officinarum Buglossa di-
uersa, & hanc aliqui veterum Lycopsin esse volunt, &
rectiùs quàm ij qui Cirsium dicunt: alij Buglossum etiã
veterum statuunt. Nos vtrumq; pro Buglossa agnosci-
mus, ipsam Borraginem officinarum Buglossam latifo-
liam, & Buglossam officinarum Buglossam angustifo-
liam nominantes.

I.

Buglossa latifolia Borrago dicta.

Borrago Brunfel. fol. pag. 113. Tom. 1. Rhap. 17. &
4. pag. 26.

Buglossum latifolium siue Borrago Lobel. obseru.
pag. 309. & icon. pag. 575.

Hæc quibusdam Buglossa veterum: alijs Lycopsis.

Variat colore floris, qui communiter cæruleus, ali-
quando candidus; sic ex pallescente roseus.

II.

Buglossa latifolia semper virens.

Buglossum semper virens Aduers. pag. 247. & Lobel.
icon. pag. 575.

Quidam censent Lycopsin esse Dioscoridis & Plinij.

III.

Buglossum luteum.

An Hieracium maius Creticum satium Gesn. hort.
pag. 261. b.

Buglossum echioides luteum hieracio cognatum
Lobelicon. pag. 577.

Fortè *ὄνοκίχλη* Theophrasti, ab asinis cognominata, &
cichoraceis adnumerata.

IV.

Buglossum angustifolium maius.

Buglossa Italica Trago pag. 232. lib. 1. cap. 77.

Buglossum angustifolium Lobel. obseru. pag. 310: &
icon. pag. 576.

Alijs Buglossa veterum; alijs Lycopsis; alijs Cirsium:
alijs Echium: alijs Anchusa.

Variat colore floris; qui cæruleus, albus, rubeus, &
interdum variegatus. Folijs etiam in magnitudine &
paruitate ludit; Hinc tres figuræ nomine Buglossæ vul-
garis, Italicæ maris & Italicæ fœminæ nomine apud Ta-
bern. icon. pag. 418. 419. & 420.

V.

Buglossa folijs sinuosis flore albo. Hac solum folijs
lterioribus & instar Cichorij (sed nō ita profundè sinuo-
sis, & flore albo, qui cum ramulo instar Scorpioidis in-
curuatur, à priori differt.

VI.

Buglossum angustifolium minus.

Cirsium Germanicum Fuchf. fol. lat. pag. 342. c. 128.

Echium lanuginosum primum Eidem icon. pag. 152.

Echij facie Buglossum minimum flore rubente Lob.
obseru. pag. 310: & icon. pag. 576.

Quibusdam Anchusæ genus est.

VII.

Buglossum sylvestre maius nigrum.

Buglossum alterum flore nigro Matth. fol. lat. pag.
738. lib. 4. cap. 123. & icon. pag. 828. vbi sylvestre ap-
pellatur.

Habetur nigro & albo flore.

IIIX.

Buglossum sylvestre minus.

Buglossum sylvestre Brunfel. fol. pag. 111. Tom. 1.
Rhap. 17: & 4. pag. 25. & Dodo. fol. lat. pag. 617. pemp.
5. lib. 1. cap. 10. Echium Fuch. fol. lat. pag. 261. ca. 111.

Echium Germanicū spinosum Fuch. icon. pag. 151.

Quibusdam Anchuse genus: alijs Lycopsis sylu.

Flore est communiter cæruleo, rariùs albo.

IX.

Buglossum sylvestre minus alterum.

Buglossa sylvestris Trago pag. 234. lib. 1. cap. 77.

Lycopsis Lonicero pag. 176. lib. 2. cap. 154: & Lugd.
pag. 1104. lib. 10. cap. 4.

Flos ex cæruleo purpurascit, nonnullis candidus est.

X.

Buglossa prædicto simile, si non idem.

Cynoglosson Trago pag. 230. lib. 1. cap. 76.

Lycopsis Fuch. icon. pag. 264.

CYNOGLOSSVM.

K *Κυνόγλωσσον* Dioscoridi lib. 4. cap. 129. id est Lingua
canina à foliorum forma, quæ latifoliæ plantagini
similia scribit Dioscorides. Plinio lib. 25. cap. 8. Cyno-
glossos caninas imitans linguas topiarijs operibus
gratissima. Est alia similis ei, quæ ferat lappas minutas,
hanc officinarum Cynoglossum aliqui credunt: at neu-
tra Dioscoridis est.

I.

Cynoglossum maximum hortense.

Cynoglossum maximum Lobel. obseruat. pag. 313.
sine icone.

Hoc

Hoc duplo est maius folijs floribus & seminibus ipso vulgato.

II.

Cynoglossum maius syluestre.

Cynoglossa maior Brunf. fol. pag. 175. Tom. 1. Rhap. 28: & 4. pag. 82.

Cynoglossum vulgare Matth. fol. lat. pag. 739. lib. 4. cap. 124: & icon 4. pag. 830. Lobel. obseru. pag. 313: & icon. pag. 580. duas proponunt figuras vt & Dodoneus absque flore & cum flore, hocque floridum Matthiolus appellat.

Reperitur aliquando & flore albo: sæpe sine caule, quod tamen à caulifero diuersum non est.

III.

Cynoglossum Hærcynicum.

Cynoglossum syluaticum Hærcynicum Thalyo Hærcyn. fol. 31.

IV.

Cynoglossum semperuiuens.

Cynoglossum folio viridi Iohanni Bauhino.

Folio magno est viridi non incano & albicante vt vulgaris, odore etiam illo graui destituitur, flosculis est paruis rubentibus, quibus succedunt lappulæ vulgari similes in quibus semē ex quo deciduo se renouat. Hoc ante aliquot annos in monte prope Masmünster reperi & in hortum Illust. Principis transtuli: postmodum inter Rappelschvvilam & S. Mariam in vmbroso monte reperi. vnde Lutetiam & Stutgardiam in Illust. Ducis hortum transiisi. Aprili & Maio floret. Hactenus Ioh. Bauhinus. Hoc Montembelgardi collegimus.

Meminit Cæsalpinus cuiusdam in montibus latiore folio, breuiore caule, specioso flore, quid velit non assequimur.

V.

Cynoglossum medium.

Cynoglossa minor Cordo in Diosc. pag. 71. b. lib. 4. cap. 129.

Cynoglossum pusillum Narbonense Aduersar. pag. 250: & icon. pag. 581.

Monspelij obseruauimus vnde etiã Doctor Paschalis ad nos vnã cum multis alijs misit.

VI.

Cynoglossum minus.

Elatine Dioscoridis: Helxines altera Galeni & Aeginetæ Trago pag. 196. lib. 1. cap. 64.

Lappula rusticorum Lugd. pag. 1240. lib. 11. cap. 13.

VII.

Cynoglossa topiaria seu repens.

Alysson Germanicum echioides Lobel. obseru. pag. 466. & icon. pag. 803.

Quibusdam Aparine Plinij lib. 27. cap. 5. alijs eiusdẽ lib. 22. cap. 17. Parthenium, cui potius Cynoglossos topiarijs operibus gratissima eiusdem.

VIII.

Cynoglossum montanum maius seu Cerinthe.

Cerinthe Gesn. hort. pag. 252. b. & Cynoprassus montana quibusdam pag. 256.

Cerinthe maior Lob. obser. pag. 215. & ic. pag. 369.

Quibusdam Maru seu Almaru, tertium Auicennæ. Telephium Dioscoridis quibusdam.

Variat flore luteo, purpuro-luteo, & purpureo: hoc maius nondum nobis visum.

IX.

Cynoglossum montanum minus.

Cerinthe Plinij Aduers. pag. 172. & Lobel. icon. pag. 397. Plinius lib. 21. cap. 12.

Λ *Λιθόσπερον* recensuit Dioscorides lib. 3. cap. 158. quod à feminis duritie nomē acceperit, folijs oleę mollioribus, semine erui magnitudine: Et Plinius lib. 27. cap. 11. Lithospermon & Diospyron. Lapillos dicit magnitudine ciceris, & quę pediculis adhæreant, cauernulas habere, & intus semen.

I.

Lithospermum minus repens.

Lithospermum maius Dodo. fol. Gall. pag. 204. lib. 2. cap. 90: & Lobel. obseru. pag. 245: & icon. pag. 458.

Flos partim rubens, partim cæruleus.

Ad Echium vel ad Anchusas referri potest. Hoc Lithospermum Dioscoridis & Plinij esse aliqui volunt.

II.

Lithospermum minus erectum.

Lithospermum Anchusæ facie Lob. obser. pag. 245: & icon. pag. 458.

Multum cum præcedenti conuenit, discrepat tamen in eo, quod non vt prius repat cauliculis, sed erigatur.

III.

Lithospermum aruense radice rubra.

Lithospermon syluestre Trago pag. 534. lib. 1. cap. 183. sine icone: & Dodon. fol. Gall. pag. 204. lib. 2. cap. 90. sine icone.

Anchusa degener facie mihi solis semine Buglossi aut Iuæ rotundiore, radice rubra, Lobel. icon. pag. 459.

Anchusæ speciem multi faciunt.

IV.

Lithospermum maius erectum.

Milium Solis satium Trago pag. 534. lib. 1. cap. 183.

Lithospermum minus Lobel. obseru. pag. 244. & icon. pag. 456.

V.

Lithospermum arundinaceum : an Dioscoridis & Plinij?

Lithospermum maius Trago pag. 916. lib. 2. ca. 140. sine icone.

Lachryma Iobi seu Christi Aduers. pag. 16: & Lobel. icon: pag. 44.

Alij inter arundines recensent; alij inter Lithosperma, & rectè. Quibusdam Coix Theophr. lib. 1. cap. 16. arundineis folijs insignis.

VI.

Lithospermum minimum passerina dictum.

Passerina Trago pag. 535. lib. 1. cap. 183.

Lithospermum fylvestre minus Dodo. fol. Gall. pag. 204. lib. 2. cap. 90. sine icone.

VII.

Passerina altera Monspeliaca.

Passerina linariæ folio & Chrysocome altera Mutoni Lobel. obseru. pag. 224: & icon. pag. 411.

Non semper vno caule exsurgit, sed pluribus quorum alij ad radicem vix tres transversos digitos alti, non secus maiore caule florentes : Monspelio Doctor Paschalis etiam misit.

S Y M P H I T V M.

Σύμφυτον Dioscorides lib. 4. cap. 9. & 10. proponit, sic dictum à conglutinandi facultate quâ pollet; hinc Latinis & vulgo Consolida maior.

Genera duo proposuit : alterum petræum paruum Origano simile, capitulis thymi odoratū, &c. hoc Alum nominavit Plin. lib. 27. cap. 6. de quo non agimus : alterum *πυκτὸν* cognominatum caule bicubitali folijs Buglossis proximis hirsutis, floribus luteis, &c.

I.

Symphytum seu consolida maior.

Consolida maior mas & foemina Brunfel. fol. pag. 75
Tom. 1. Rhap. 9. & 4. pag. 8. Trago pag. 239. lib. 1. ca. 79.

Symphytum alum, seu alus Lobel. obser. pag. 315. &
icon. pag. 583.

Variat flore, qui communiter ex purpureo cæruleus
& marem faciunt: aliquando ex pallido & luteo colore
candicat, foeminamque dicunt: Hinc duæ icones apud
Brunfelsum maris & foeminæ nomine: & apud Taber-
næmontanum icon. pag. 559. Symphyti maioris flore
albo, & flore purpureo nomine: reperitur & luteo flore.

II.

Symphytum maius tuberosâ radice.

Symphytum tuberosum Lobel. obseru. pag. 315: &
icon. pag. 584.

Floribus est pallidis, vel subluteis.

III.

Consolida maior amplexicaulis flore purpureo Tha-
lyo, in sua Hærcynia pag. 28. quid est?

IV.

Symphytum maculosum seu Pulmonaria latifolia.

Pulmonaria & pulmonalis Dodon. fol. Gall. pag. 95.
lib. 2. cap. 83. (586.)

Pulmonaria maculosa Lob. obser. pag. 317. & ic. pag.

Pulmonaria Plinij quibusdam Callæ alterum genus
apud Plinium lib. 27. cap. 8. duo enim genera proponit,
vnum Aro simile quod Arisarum est: alterum quibusdã
Anchusum dictũ folijs lactucæ plumosis; radice rubra.

Reperitur folijs albis punctis notatis & non notatis:
floribus est communiter ex cæruleo rubentibus: ali-
quando etiam albis: marem & foeminam pingit Taber-
næmontanus icon. pag. 557. & 558.

Symphytum seu Pulmonaria angustifolia.

Pulmonaria secunda cæruleo flore Clus. histor. Pann. pag. 674. lib. 4. cap. 9.

Flos antequam aperiatur ex purpura rubet, explicatus eleganter cæruleus est.

Symphytum seu Pulmonaria angustifolia altera.

An Consolida maior sylu. Trago. pag. 239. lib. 1. cap. 79. sine icone?

Symphytum syluestre Cordo histor. pag. 131. lib. 2. cap. 34.

Pulmonaria folijs Echij Lob. icon. pag. 586.

Huius flores primùm rubent, dein cærulei saturationis coloris fiunt: alia huic similis, floribus solùm pulchrè rubentibus discrepans.

VII.

Symphytum repens Borriginis facie.

Symphytum pumilum repens Boriginis facie seu Borrigo minima Herbariorum Lobel. obser. pag. 311. & icon. pag. 576.

CONSOLIDA MEDIA.

Consolida media cærulea pratensis.

Consolida media Brunfels. fol. pag. 95. Tom. 1. Rhap. 14. & 4. pag. 153.

Prunella cærulea vel prior Trago pag. 309. lib. 1. cap. 103. sine icone.

Bugula quibusdam Prunella Lobel. obs. pag. 252. & icon. pag. 474.

Quibusdam Chamæcissos que spicata apud Plinium lib. 24. cap. 15. alijs Anonymos Plinij lib. 22. cap. 4. & lib. 27. cap. 5.

Flore communiter est cæruleo, aliquando albo, cinereo: Variat folijs vel solùm leuiter incis, vel sinuatis, latioribus, angustioribus.

II.

Consolida merlia cærulea alpina.

Hæc ad cubitalem accedit altitudinem, caule est quadrato, striato leuiter hirsuto inani, qui paruis folijs geminis ex opposito sitis vestitur, hi oblongis donantur pediculis, qui angusti sunt, trium transuersorum digitorum longi per ambitum incis, leuiter hirsuti sursum spectantes: in caulis summitate: flores tanquam in spica cærulei: radix fibrosa, in monte Italiæ Baldo prouenit.

III.

Consolida media purpurea pratensis.

Prunella purpurea vel 4. Trago pag. 310. lib. 1. c. 103.

Consolida media purpurea Fuchs. fol. lat. pag. 391. cap. 146. & icon. 8. pag. 221.

Hanc à prima distinguimus, non solùm propter florem, qui rubicundioris diluti coloris est, sed propter folia quæ rotundiora, & non solùm non laciniata, sed etiam parùm crenata, imò aliquando sine crenis, & nõ erecta, sed repens est. Similem luteis floribus à D. Ioh. Delabero Doctore Anglo habemus.

BRUNELLA.

Brunella dicitur ab effectu eò quòd faucium, & linguæ inflammationibus, seu potius malo castrensi Germanis *die breun* dicto, quod mali videtur Erysipelas cerebri ab Aegineta lib. 3. dictum, medeatur, vnde & nomen Latinum: alijs ex consolidæ est speciebus.

I.

Brunella maior folio non dissecto.

Brunella Brunfel. fol. pag. 26. Tom. 3. Rhap. 3. & 4. pag. 153.

Prunella vulgaris & 6. Trago pag. 310. lib. 1. cap. 103.

Brunella Symphytum petræum Lobel. obseru. pag. 251. & Symphytum petræum. Eidem icon. pag. 474.

Quibusdam Symphytum petræum: alijs polycnemion Dioscoridis.

Flore communiter purpureo, vel cæruleo punicante: aliquando ex diluto cæruleo albicante, rariùs albo: caulem alij glabrum, alij hirsutum ac rectiùs pingunt. Folia etiam aliquando integra, aliquando leuiter crenata.

II.

Brunella minor folio rigido integro.

Ex Gallia Narbonensi attulimus Brunellam palmarem, quæ ex radice parua fibrosa communiter vnicum caulem emittit, striatum leuiter hirsutum, quem folia cingunt bina sibi respondentia, oblonga, angusta, rigida vndique hirsuta, nec quicquam crenata, quæ per medium costa eleuata diuidit: in cauliculi summo capitulum spicatum floribus obscure purpurascens onustum. Figura apud Tabernæmontanum pag. 553. in icon. satis conueniret, si folia essent media parte angustiora, & etiam longiora.

III.

Brunella minor folio laciniato.

Symphytum petræum Lobel. obser. pa. 251. & icon. pag. 475.

Flos vel purpureus, vel carnei coloris, vel cinereus vel niueus: sic reperias aliquando vbi non solum superiora, sed omnia folia eleganter sint laciniata.

IV.

Brunella cærulea magno flore.

Prunella cærulea altera vel Prunella 3. Trago pag. 309. lib. 1. cap. 103. sine icone.

Prunella prima & maior Clus. histor. Pann. pag. 606. lib. 3. cap. 50.

Aliquando saturatius purpurascit, nonnunquam dilutioris, & quasi exalbidi coloris.

V.

Brunella minima alba.

Brunella candida altera vel 7. vel Isoemina Trago pag. 311. lib. 1. cap. 103. sine icone.

Hæc etiam circa Geneuam reperitur, flore purpurascente, vbi tota planta tres transversos digitos altitudinis non excedit.

VI.

Brunella Italica.

Romæ in monte Testaceo & etiam in via Romana, reperitur plantula palmaris, caule rotundo striato, leuiter hirsuto, folijs paucis profundè in aliquot lacinias diuisis cincto, quorum inferiora minora & internas lacinias diuisa; flores habet in summo, tanquam ex spica (quam foliola etiam laciniata cingunt) prodeuntes galericulatos ex purpura nigricantes, rariùs enim infra spicam flores profert: radix exilis nigricans. Euphrasie speciem Vlysses Bononiensis Botanicus facit.

BELLIS.

Bellides etiam consolidas nominant, aliqui medias, alij minores, quare de his in præsens. Hæc non videtur à Græcis descripta: at apud Plinium lib. 26. cap. 5. habetur Bellis in pratis nascens, flore albo, aliquatenus rubente: & lib. 21. cap. 8. Bellio luteus pastillicantibus quinquagenis quinque barbulis coronatum pratenses flores, &c. Non desunt qui velint apud Theophr. 7. hist. 9. esse Anthemidis foliacei speciem. Nigellam foliosam vertit Gaza.

Bellis sylvestris caule folioso maior.

Parthenij quinta species, seu Oculus bouis vel vaccinus Brunfel. fol. pag. 254. Tom. 1. Rhap. 49. Et Buphthalmos Eidem in 4. pag. 111.

Bellis maior siue consolida media vulnerariorū Lob. obs. pag. 263. & icon. pag. 478.

Hæc rarissimè flore pleno reperitur.

II.

Bellis alpina maior.

Hæc ex radice serpente, lignosa, nigricante, & ab vna parte fibras spargente caulem emittit vnicum cubitalē altitudinem excedentem rotundum striatum, ad radicē villosum, circa quem folia pediculis carentia quinque vel sex digitorum transversorum longa, angusta rigida, ex rotunditate acuminata, per circumferentiam crenata, nullo ordine disposita, in caulis summo flos vnicus medio luteus, quem plurima folia alba cingunt, totusque flos multo priori maior est: hæc in Baldo monte Veronensi prouenit.

Altera species, sed caule breuiore folijs duplo triplove angustioribus, & breuioribus, leuius crenatis, nec rigidis, in exquisitum acumen desinentibus, flore quinetiam minore, in montibus Euganeis Patauinis prouenit.

III.

Bellis lutea folijs profundè incisis maior.

Bellis maior lutea Trago pag. 143. lib. 1. cap. 45.

Chrysanthemum Segctum Lobel. obseru. pag. 298. & icon. pag. 552.

Variat folio: altera enim magis virente & plus diuiso: altera folio magis cæruleo & minùs dissecto.

IV.

Bellis lutea folijs profundè incisis minor.

SS

Chry-

Chrysanthemum minus Camer. in Epit. Matth.
pag. 794.

V.

Bellis lutea folijs subrotundis.

Chrysanthemum quoddam in aruis Cæsalp. pa. 494.
lib. 12. cap. 28.

Chrysanthemum Myconi Lugdun. pag. 873. lib. 7.
cap. 44.

VI.

Bellis sylvestris media caule carens.

Bellis media Matth. fol. lat. pag. 593. lib. 3. cap. 139.

Bellis maior Lobel. obser. pag. 252. & bellis maior
sylvestris Eidem icon. pag. 476.

VII.

Bellis sylvestris minor.

Solidago, Consolidæ species Brunfel. fol. pag. 29.
Tom. 2. Rhaps. 6. Et primula veris Eidem in 4. pag. 119.

Bellis minor sylvestris Fuch. fol. lat. pag. 147. cap. 53.
& icon. 8. pag. 80. Dodo icon. pag. 209.

Variat plurimum flos colore: discum enim luteum
in orbem cingunt foliola vel alba, vel ex candido rubra:
alia ex albo & rubro mixta: alia intus rubra, in ambitu
alba: aliquando in viridem colorem degenerant.

VIII.

Bellis hortensis flore pleno.

Primula veris Trago pag. 161. lib. 1. cap. 52.

Bellis hortensis multiplici flore, Lob. obs. pag. 253. &
icon. pag. 476.

Variat colore floris qui multiplex albus, ruber, incar-
natus, varius, id est, candidus & rubens, minore item &
maiore flore: est & simplici flore, cuius nomine tres ico-
nes apud Tabernæmontanum pag. 327. & 328. Et apud
Lobel. in iconibus duæ, altera sub Bellide hortensi mul-
tiplici,

tiplici, altera sub Bellide multiplici flore albo & variegato.

IX.

Bellis hortensis prolifera.

Bellis hortensis suaue rubens viridisque prolifera
Lob. icon. pag. 477.

Hanc dixit Tragus pag. 162. lib. 1. cap. 52. albo colore, & talem fieri si non citius carpantur flores: Suaue rubentē Lutetiā habemus. Viridem obseruauit Lobelus.

X.

Bellis cærulea caule nudo.

Aphyllanthes tertia Lugdun. pag. 868. lib. 7. cap. 36.

Et si Lugdunensis eandem dicat, cum Bellide cærulea Perie obuenit tamen differentia in eo, quod hæc in cauliculis folia non obtineat, florem etiam maiore habeat, quàm subsequēs, imò & folia duplo, triplōve longiora.

XI.

Bellis cærulea caule folioso.

Aphyllanthes frondiflora & Botonaria Anguill. pag. 187. Opin. 12.

Bellis cærulea Aduers. pag. 200. Lob. icon. pag. 478.

Variat magnitudine & foliorum latitudine, & cauliū altitudine, hinc tres apud Tabern. in Iconibus. pag. 329. & 330. figure, Bellidis cæruleæ, & Apulæ & Monspeliacæ nomine.

XII.

Bellis cærulea frutescens.

Bellis montana quædam fruticosa in Ilua Cæsalp. pag. 494. lib. 12. cap. 26.

Scabiosa quinta; vel Scabiosa montana repens Clus. hist. Pann pag. 540. lib. 3. cap. 30.

SECTIO TERTIA.

PILOSELLA: GNAPHALIVM: LEON-
topodium: Helichrysum: Stæchas citrina: Conyza:
Aster: Alyisma siue Damasonium &
virga aurea.

PILOSELLA.

PILOSELLA à copiosis quibus vestitur pilis nomen sortita est: ad nullam veterum referre possumus, licet non desint qui ad Myosotidem, aliqui ad Holostium referant, alij qui Intybi minimam speciem faciant.

I.

Pilosella maior repens hirsuta.

Auricula muris Brunfel. fol. pag. 119. Tom. 3. Rhap. 45: & 4. pag. 271.

Pilosella & Holostium Lacunæ Lobel. obseru. pag. 254: & icon. pag. 479.

II.

Pilosella maior repens glabra.

Huius folia & supernè & infernè leuia, glabra, & virentia sunt, saltem ad latera leuissimi pili, caulis vnicus vt plurimum glaber palmaris & sesquipalmaris, qui binos ternosve flores luteos sustinet: repunt tamè etiam aliquot cauliculi à radice rufescente fibrosa. Tragus Auriculam muris minorem secundam nominavit pag. 278. lib. 1. cap. 93. sine icone. Huc referri potest ea, quã Camer. in Epitom. Matth. pag. 709. nomine Pilosellæ maioris expressit, & Tabern. in fol. pag. 625. lib. 1. sect. 5. cap. 31: & icon. pag. 196. nomine Pilosellæ maioris primæ: non tamen cum nostra eadem est, vt ex descriptione cuiuslibet patebit.

III.

Pilosella maior erecta.

Hæc

Hæc caule est cubitali & sesquicubitali penè glabro, folijs ex radice nigricante lignosa & fibrosa quinis senisve semipalmaribus & palmaribus leuioribus quàm in priore, hirsutioribus quàm in secunda, in caule vix vnum vel alterum videbis folium; in caulis fastigio flores quinq;, sex, & pauciores, lutei, Hieracij formâ, minores quàm in alijs duabus, in monte nostro Muteto crescit. Si quis ad Hieracia referre malit, nō cum eo contenderimus. Tabernæmontanus videtur eam voluisse exprimere in fol. pag. 626. lib. 1. Sect. 5. cap. 31: & icon. pag. 197. nomine Pilosellæ maioris alterius.

IV.

Pilosella Syriaca.

Pilosella maxima Syriaca Lobel. obseru. pag. 254: & icon. pag. 479.

Nondum vidimus.

GNAPHALIVM.

Γναφάλιον Dioscoridi lib. 3. cap. 132. sic dictū quòd folijs ἀντι γναφάλε pro Tomento vtantur. Sic & Plinio lib. 27. cap. 10. Gnaphalium, & alijs Chamæzelon. Verùm apud Plinium lib. 24. cap. 19. habetur Herba impia incana dicta, quæ aliqui tribuunt Gnaphalio vulgari, quam ob id impiam appellauit, quoniam liberi super parentem excellant, dum alij ramuli assurgunt sua capitella gerentes.

I.

Gnaphalium maritimum.

Gnaphalium Matth. fol. lat. pag. 569. lib. 3. cap. 115: & icon. 4. pag. 542.

Gnaphalium marinū & Cotonaria vulgi, siue Bombax humilis Aduers. pag. 201. Et Lobel. icon. pag. 480.

Gnaphalium latifolium peregrinum.

Antimonia margaritacea SS 3
R. Br.

Gna-

Gnaphalium Americanum Clus.hist. Pann. pag. 496.
lib. 3. cap. 18. sine icone.

Hoc in horto Montembelgardensi legimus, necdum
depictum vidimus.

III.

Gnaphalium vulgare.

Heliochrysos sylvestris Trago pag. 331. lib. 1. ca. 109.

Gnaphalium vulgare, Centunculus, Filago Lob. ob-
serv. pag. 255: & icon. pag. 480.

Hoc quibusdam Gnaphalium Dioscoridis, & Herba
impia Plinij censetur.

IV.

Gnaphalium medium.

Filago minor Dod. fol. lat. pag. 66. pempt. 1. lib. 3. cap.
14: Et Lobel. icon. pag. 481.

V.

Gnaphalium minus.

Gnaphalium minimum Lob. icon. pag. 481.

VI.

Gnaphalium secundum cauliculos florens.

Filago Germanica altera secundum folia florida Ad-
uers. pag. 201. & Lobel. icon. pag. 482.

VII.

Gnaphalium maximum virgatum.

(c. 126.

Pseudoleontopodium Matth. fol. lat. pag. 740. lib. 4.

Gnaphalium Anglicum vel Belgicum folio longiore
Aduers. pag. 202. Et Lobel. icon. pag. 482.

Quibusdam Heliochrysos: alijs Chrysocome.

VIII.

Gnaphalium montanum rotundiore flore.

Lagopus secundus Trago pag. 266. lib. 1. cap. 88. sine
icone: Et Lagopus tertius Eidem pag. 332. lib. 1. cap.
109. cum icone.

Pilo-

Pilosella minor Fuch. fol. lat. pag. 606. cap. 230: & icon. 8. pag. 347.

Gnaphalium montanum album Aduers. pag. 202. Et Lob. icon. pag. 482.

Variat floribus candidis, subpurpureis, roseis, ex candido & rubeo mixtis.

IX.

Gnaphalium montanum longiore folio & flore.

Gnaphaliū montanū purpureū Lob. icon. pag. 483.

Gnaphalium montanū suaue rubēs Lob. ic. pag. 483.

Variat vt prior floris colore.

X.

Gnaphalium alpinum magno flore.

Leontopodium verum Matth. fol. lat. pag. 740. lib. 4. cap. 126: & icon. 4. pag. 833.

Hæc differt à Lobelij radice maiore quasi squammosa, & folijs longioribus.

XI.

Gnaphalium alpinum minus.

Leontopodium paruum Lobel. obseru. pag. 256. & icon. pag. 484.

LEONTOPODIUM.

Λ *Εοντοπόδιον* Dioscorides lib. 4. cap. 131. proponit. Meminit & Plinius lib. 26. cap. 8. Leontopodij, sed non id est quod Dioscorides intelligit.

I.

Leontopodium.

Leontopodium siue Pes leoninus Lobel. obser. pag. 255: & icon. pag. 484.

Etsi videatur Lobelius eādem cū Matthioli Leontopodio intelligere, vt ex Aduers. pag. 202. colligere est; Sunt tamen diuersæ, vt non solū figuram inspicienti clarum fiet, cū Lobelij radicem habeat tenuem, Matthioli

thioli verò crassam & quasi ex squaminis compactam, vt rectiùs à Clusio hist. Pann. pag. 495. lib. 3. cap. 18. pingitur: foliorum item differentia conspicua est. Vtramq; habemus, Matthioli quidem ex Alpibus Helueticis & Baldo: Lobelij verò ex Ducis Florentini horto.

II.

Leontopodium Creticum.

Ex radice nigricante lignosa, exsurgunt folia viginti vel triginta, palmum longa angustissima, neruis aliquot per longitudinem discurrētibus, quæ hirsutie subaspera sunt, ad radicem aliquot cauliculi transuersum digitum longi deorsum incuruati, dein villosi obseruantur; quibus singulis flos vnicus paru⁹ villosus quasi ex calyce prodiens. Plantam siccam accepimus à Laurentio Rosenauw artis. Pharmaceuticæ studioso, nomine Leontopodi ex candia rari: relatum est Iac. Ant. Cortusum patricium Patauinum Catanancen vocare. Hanc ex sicca delineari curauimus vnà cum alijs.

HELICHRYSUM.

Eλίχρυσον aut χρυσαίθεμον & ἀμάργηρον Dioscoridis li. 4. cap. 57. at Theophrasto lib. 9. cap. 21. ἐλειόχρυσος, id est, aureum colorem habēs, quare Gaza Aureliam vertit; alijs coma aurea. Plinio lib. 21. cap. 25. Heliodysum quod alijs Chrysanthemum.

I.

Elichryson folijs abrotani: quod Dioscoridis.

Helichrysum Matth. fol. lat. pag. 662. lib. 4. pag. 52. & Helichryson creticum Eidem icon. 4. pag. 708. quoad iconem non descriptionem.

Eliochryson siue aureus flos Chrysanthemum Lob. icon. pag. 746.

II.

Elichrysum folijs oblongis copiosis.

Stœchadi

Stœchadi citrinæ similis Dod. fol. lat. pag. 268. pemp.
2. lib. 3. cap. 26. sine icone.

Helichrysum Matth. in Epit. secundum Edit. Camer.
in 4. pag. 787. quoad figuram non descriptionem.

Hoc ex Apennino habemus.

III.

Elichryson folijs oblongis paucis stœchadi citrinæ
angustioribus.

Helichrysum Creticum Matth. fol. lat. pag. 663. lib. 4.
cap. 52. & Helichrysum eidem icon. 4. pag. 706. quoad
iconem, non descriptionem.

Hoc in Italia prouenit inter Neapolim & Puteolos:
ne quis cum prædicta eandem censeat, illa enim nume-
rosis angustissimis folijs: hæc paucioribus longioribus.
& illa, latioribus est folijs.

IV.

Elichryson seu Stœchas citrina angustifolia vel Gal-
lica.

Stœchas citrina Matth. fol. lat. pag. 663. lib. 4. cap. 52.

Chryfocome aureæ coma Lobel. obseru. pag. 256.

Et coma aurea Eidem icon. pag. 485.

V.

Elichryson Orientale.

Comæ aureæ nomine oblata mihi à Doctore Zvvin-
gero planta, quæ ex Oriente allata, caule quidem prædi-
cto cōueniens, sed lanuginosior est, folijs crassioribus,
in caulis summitate quasi in umbella, octo & nouem
cauliculi, vix transuersum digitum longi incani, quibus
singulis flos vnicus, rotundus, splendens flauus quasi ex
plurimis squammis compositus quintuplo sextuplōve
maior, quàm in prædicto. An χρυσόκημη Dioscoridis lib. 4.
cap. 55. sic dicta à comantibus fulgore auri corymbis:
& Chryfocome siue Chryfitis Plinio lib. 21. cap. 5?

VI.

Elichryson seu Stœchas citrina latifolia vel Germanica.

Amaranthus & Heliochrysos 1. Trago pag. 330. lib. 1. cap. 109.

Amaranthus luteus primus Tabern. icon. pag. 387.

Non idem cum Stœchade Gallica censerī debet, hæc enim triplo quadruplove latioribus, & etiam longioribus est folijs, nec ut illa exerescit.

VII.

Elichryson sylvestre latifolium capitulis cōglobatis.

Chrysome & Heliochrysos sylvestris Lobel. icon. pag. 485.

VIII.

Elichryson sylvestre angustifolium.

Stœchas citrina altera Aduersar. pag. 203: & Lobel. icon. pag. 486.

Quibusdam Chrysome Dioscoridis & Plinij.

IX.

Elichryson sylvestre flore oblongo.

Stœchas citrina altera inodora Aduersar. pag. 204: & Lobel. icon. pag. 486.

X.

Elichryso sylvestri flore oblongo similis.

Herba est lignosa, caule, sesquipalmari, lanugine cãdida obsito, in ramulos quatuor penè palmares brachiato, folijs stœchadi citrinę alterius inodorę Lobelij similibus, aliquibus sinuatis, latioribus tamen vnciam digiti longis, infernè incanis & tomentosis, supernè virentibus. Ramuli in cauliculos tenues nudos circiter quatuor tranuersos digitos longos, quorum summitatibus singulis capitulum vnicum, quod alterius breuius & crassius, squamosum; flos in pappos breues ut

in Elichryso syluestri angustifolio abit. Ex Italia allata, in montibus enim prope Terracinum prouenit.

XI.

Stœchas viridis à Bauhino missa Lugdun. pag. 780. lib. 6. cap. 43.

C O N Y Z A.

Kόνυζα Dioscoridi lib. 3. cap. 136. sic fortè dicta quod κώνωπας seu culices suo lentore capiat. Pulicariam vertit Gaza, apud Theophr. 6. hist. 1. & 2. Conyza Plinio lib. 21. cap. 10.

Genera tria Dioscoridi, parua quæ odore præstātor, & maior graui odore, est & tertium genus medium inter illas iniucundioris odoris, &c. Theophrastus l. c. plura dicit genera, & eius marem & fœminam, hanc minorem, illam maiorem. Plinio etiam duo genera mas ac fœmina, in folio differentia, &c.

I.

Conyza mas Theophrasti, maior Dioscoridis.

Coniza maior vera Aduers. pag. 146: & Lobel. icon. pag. 346.

II.

Conyza fœmina Theophrasti, minor Dioscoridis.

Conyza vera minor Gesner. app. hort. pag. 291. Aduers. pag. 146. & Lobel. icon. pag. 346.

III.

Conyze affinis Aegyptiaca.

Baccharis Dioscoridis Rauvvolff. in suo itin. num. 285. ex quo Lugdun. in append. pag. 33.

IV.

Conyza maior vulgaris.

Conyza maior Trago pag. 166. lib. 1. cap. 54. sine icone: & Matth. fol. lat. pag. 573. lib. 3. cap. 119: Et Conyza Eidem icon. 4. pag. 549.

516 LIBER VII. SECTIO III.

Baccharis Monspeliensium Lobel. obseru. pag. 308:
& icon. pag. 574.

V.

Conyza media asteris flore luteo, vel tertia Dioscor.
Calaminthæ tertium genus Fuch. fol. lat. pag. 436.
cap. 164: & icon. 8. pag. 246.

Conyza media Matth. fol. lat. pag. 573. lib. 3. cap. 119:
& Lobel. obser. pag. 187: & icon. pag. 345.

Cunilę tertium genus apud Plinium lib. 20. cap. 16.
quæ Cunilago: plura habet genera Cunilæ, vt satiuam
quæ Satureia est hortensis: Cunilam montanam, quæ
Satureia syluestris: Cunilam gallicanam, quæ Origanū
heracleoticum: Cunilam bubulam, quæ Origanum syl-
uestre: & denique Cunilaginem quæ Conyza est.

VI.

Conyza Pannonica.

Conyza tertia Pannonica Clusij hist. Pann. pag. 525.
lib. 3. cap. 28. iconem habet in appendice.

VII.

Conyza minor flore globoso.

Conyza minor Trago pag. 166. lib. 1. cap. 54: Matth.
fol. lat. pag. 573. lib. 3. cap. 119: & icon. 4. pag. 550. cuius
figura præ cæteris placet.

Conyza minima Lobel. obseru. pag. 187: & icon.
pag. 345.

VIII.

Conyza Helmitis mellita incana Lob. icon. pag. 347.

IX.

Conyza Helenitis folijs laciniatis Lob. icō. pag. 347.

X.

Conyza alpina pilosissima.

Conyza

Conyza Helenitis pilosa Lob. icon. pag. 348.

Hæc adeò pilosa est, vt quibusdam pilosa alpina dicitur.

XI.

Conyza montana glutinosis pilosis folijs.

Conyza montana Myconi Lugdun. pag. 1201. lib. 10. cap. 70.

XII.

Conyza palustris ferratifolia.

Conyza aquatica species Gesn. hort. pag. 255.

Lingua maior Dalech. Lugd. pag. 1037. lib. 9. cap. 25.

XIII.

Conyza affinis Germanica.

Solidago Saracenicæ tertia, & Herba vulneraria ad fluuium Pfrim Trago pag. 488. lib. 1. cap. 164.

XIV.

Conyza cærulea.

Tinctorius flos alter Trago pag. 154. lib. 1. cap. 49. sine icone.

Erigenon tertium Dod. fol. Gall. pag. 393. li. 5. ca. 17.

Quibusdam *Senecio cæruleus.*

Hæc variat folijs, in altera breuioribus, & latioribus in altera longioribus & angustioribus: Est & altera erecta, altera repens flore item cæruleo, qui vel in pappum album, vel in rufescentem abit.

XV.

Conyza affinis Britannica Gesneri & Lugdunensi Aduers. pag. 121. & Lobel. icon. pag. 293.

XVI.

Conyza marina longifolia.

Conyza marina Lugd. pag. 1366. lib. 12. cap. 7.

ASTER ATTICVS.

Aσπὴ ἀττικὸς Dioscoridi lib. 4. cap. 120. qui flore dicitur purpureo, luteo ve; Aster propter foliola stellæ modo flori subiecta. Plinio li. 27. cap. 5. Aster ab aliquibus bubonium appellatum, quoniam inguinum præsentaneum remedium est.

I.

Aster luteus foliolis ad florem rigidis.

Aster atticus alter Matth. fol. lat. pag. 731. lib. 4. cap. 115. & icon. 4. pag. 819.

Aster atticus & Inguinaria siue inguinalis Lob. obser. pag. 188. & icon. pag. 348.

Est latifolius, est & angustifolius.

II.

Aster luteus supinus.

Aster atticus supinus Clusij hist. Pann. pag. 382. lib. 2. cap. 49. & Lobel. obs. pag. 188. & icon. pag. 351.

III.

Aster cæruleus vulgaris.

Tinctorius flos primus Tragō pag. 154. lib. 1. cap. 49.

Aster atticus siue Amellus Matth. fol. lat. pag. 731. lib. 4. cap. 115. & icon. 4. pag. 818.

Huius differentiæ duæ, qui maturius floret minus altè assurgit, quàm qui serius: dein habetur latifolius, & angustifolius.

IV.

Aster montanus luteus.

Aster Italorum Lobel. obseruat. pag. 188. & icon. pag. 349.

V.

Aster montanus luteus salicis glabro folio.

Aster

Aster atticus 2. Clusij histor. Pann. pag. 528. lib. 3.
cap. 29.

Aster montanus Lob. icon. pag. 350.

VI.

Aster luteus hirsuto salicis folio.

Aster Pannonicus tertius Clus. hist. Pann. pag. 530.
lib. 3. cap. 29.

VII.

Aster luteus angustifolius.

Aster atticus quartus Clus. histor. Pann. pag. 532. lib.
3. cap. 29.

VIII.

Aster luteus angustifolius alter.

Aster Conizoides Gesneri Lobel. obseru. pag. 188. &
icon. pag. 350.

IX.

Aster luteus sinuato folio.

Aster montanus luteus Lugdun. pag. 1135. lib. 10.
cap. 70.

X.

Aster luteus magno flore.

Aster primus vel Pannonicus maior Clus. hist. Pann.
pag. 527. lib. 3. cap. 29.

XI.

Aster luteus montanus hirsutus.

Aster montanus hirsutus Aduers. pag. 148. & Lobel.
icon. pag. 350.

An Conyza maior altera Thalyo Harcyn. pag. 21.

XII.

Aster luteus montanus hirsutus alter.

Aster luteus siue Oculus Christi minor Lugdun. pag.
1135. lib. 10. cap. 20.

Multum cum præcedenti conuenit, si non idem.

XIII.

Aster montanus cæruleus magno flore.

Aster atticus quintus Clus. hist. Pann. pag. 533. lib. 3. cap. 30.

XIV.

Aster tripolij variegato flore.

Aster minor Narbonensium tripolij flore, Linariæ folio Aduers. pag. 147. Lob. icon. pag. 349.

Flores aureo purpureoq; mixto fulgent: quare sunt qui Asterem atticum Dioscoridis, & Aurellum Virgilij esse velint.

ALISMA SIVE DAMASONIVM.

Aλίσμα siue Δαμασόνιον proposuit Dioscorides lib. 3. cap. 169. quod folijs dicit Plantaginis, &c. de quo magna inter autores controuersia, alijs Plantaginem, alijs Calceolum Mariæ; alijs digitalem: alijs Mentham Græcam; alijs aliam statuentibus. Meminit & Plinius lib. 25. cap. 10. Alismatis siue Damasonij, & quidē duplicis, alterius laciniosis angustis folijs in syluis: alterius maioribus folijs in syluis, &c.

I.

Alisma folio glabro.

Hoc ante dies paucos frater Ioh. Bauhinus in horto Montembelgardiaco ostendit suamque descriptionem communicauit, quæ talis: Planta Alismatis nomine à Tossano Carolo ante annos septem ex Burgundiæ Căpagnole locis aquosis nata, mihi transmissa in horto plantata, caulem vnum rectum protulit, Augusto mense pulchris floribus stellatis, purpureis, violaceisve, cum maculis nigris; Melengridis ferè modo ornatum: folia obtinet longa, glabra, ad plantaginem accedentia: radi-

radices reperere videntur, quæ fibras albas habent.

II.

Alisma folio hirsuto flore luteo.

Huius Plantæ tres apud autores figuræ: 1. est Alismatis seu Damasonij nomine apud Matth. fol. lat. pag. 604. lib. 3. cap. 157. & icon. 4. pag. 606. qui folijs glabris vnico neruo medium folium percurrente pingit. Hunc imitatus Lugd. pag. 1057. lib. 9. cap. 41. Damasonij Matthioli nomine ipsius figuram proponit: & etiam pag. 1169. lib. 10. cap. 45. Ptarmicę nomine descripsit. Sic & pag. 924. lib. 8. cap. 22. Nardi celticæ alterius Penæ nomine, ita vt vnus plantæ quatuor figuras diuersas pinxerit. 2. est Chrysanthemi Latifolij apud Dodonęum pag. 263. pempt. 2. lib. 3. cap. 21. qui glabris quidem pingit folijs, sed neruis aliquot per folium latis: hunc imitatur Tabernæmontanus icon. pag. 738. Damasonij primi Dioscoridis nomine: & Lugdunensis pag. 1358. lib. 11. cap. 84. qui figuram Dodonæi nomine Chrysanthemi latifolij posuit. 3. est Lobelij icon. pag. 313. Nardi celticæ alterius seu Plantaginis alpinæ nomine; qui hirsuta & neruosa pinxit folia; Verùm plantæ quas habemus folijs & caule sunt hirsutis, foliaque plurimis neruis donantur. Verùm in floris colore, etiam non cōueniunt, nostra luteo flore est: at Matthiolus dicit albo: Castor ex pallido albicās, sed rectiùs alij qui luteis dicūt.

III.

Alismati affinis Doriæ folijs.

Consolida aurea nemorum, Limonij folio Aduers. pag. 125. & Lobel. icon. pag. 298. (vidimus.

Cum Alismate Matthioli conuenit; nondum tamen

VIRGA AVREA

Virga aurea à forma coloreque floris luteo dicitur, quamuis & Solidago & Cōsolida à viribus nomi-

netur. Sunt qui censent apud Theophrastum 9. hist. 10. dici Panacem Chironiam, & apud Plinium lib. 25. ca. 4. Panax Pharnacium, & Panax Chironium folio Lapathij: alijs Cunilago Plinij Panaces dictum: & quia folia aliquando obseruantur maculata sunt qui Leucographin Plinij lib. 27. cap. 11. autument.

I.

Virga aurea maior vel Doria, id est aurea.

Doria fortè Panax Chironium, cui Lapathi folium tribuitur Gein hort. pag. 257. & 270. b.

Herba Doria Narbonensis Aduers. pag. 124. & Lob. icon. pag. 297.

Notādum Lobelium duas proponere figuras, vnam ex Aduersarijs folijs integris non serratis, qualia sunt folia Doriæ cū primū erumpit: alterum folijs serratis & rectè; verum non duas facit plantas vt malè Lugd. pag. 1273. lib. 11. cap. 33.

II.

Virga aurea angustifolia.

Virga Aurea Matth. fol. lat. pag. 643. lib. 4. cap. 31. & icon. 4. pag. 673.

Aurea virga Villanouani Lobel. obs. pag. 159. & Aurea virga Villanouani Limonij aut Costi hortensis folijs Doriæ floribus Lob. icon. pag. 298.

Hæc sæpè sine crenis, vel saltem minus conspicuis, aliquando folia circum minutissimè serrata: folijs oblōgis, aliquando subrotundis.

III.

Virga aurea latifolia serrata.

Virga aurea altera serrato folio Lobel. obs. pag. 159. & icon pag. 299.

Nonnunquam folia sunt longiora, latiora, breuiora, omnia tamen serrata; huius etiam folia sæpè lincis albis notantur.

Habet Lugdunensis pag. 1271. lib. 11. cap. 32. raram Consolidæ Sarracenicę maioris, non tamen puto diuersam ab hac nostra.

IV.

Virga aurea angustifolia serrata.

Solidago Saracenicæ Trago pag. 487. lib. 1. cap. 164. & Lob. obs. pag. 159. & icon. pag. 299.

Huius adhuc species longioribus folijs.

SECTIO QVARTA.

VERBENA: SCABIOSA: IACEA: STOE-
be: Succisa: Cyanus: Tragopogon: Scorzovera: Cal-
tha: Helenium: Flos Solis.

VERBENA.

ΕΡΙΣΤΕΡΕΩΝ, id est colūbaris, quòd circa hanc columbæ, perquàm libenter versari soleant, Dioscoride autore lib. 4. cap. 60. At Dioscorides fortè Marrubium palustre vt suprà monuimus intellexit: Plinio lib. 25. cap. 9. Hierabotane (id est Sacra herba, quia in sacris vtebantur) aliqui *Ἐρίστερα* nostram Verbenacam vocant.

Genera duo Plinio, foliosa quam foeminam putant; mas rarioribus folijs.

I.

Verbena communis.

Verbena mascula Brūfel. fol. pag. 119. Tom. 1. Rhaps. 18. Et Hierabotane mas Eidem 4. pag. 105.

Verbenaca Matth. fol. lat. pag. 667. lib. 4. cap. 55. & ic. 4. pag. 713.

Verbena Dioscoridis Lob. obs. pag. 289. & communis Verbena, & Sacra recta Eidem icon. pag. 534.

Flores cærulei aut albid.

II.

Verbena tenuifolia Hispanica.

Verbenaca Supina Clus.hist.Hisp. pa. 373.li.2.ca.45.

Sacra Verbena Hispanica minor Lobel. obseru. pag. 290. & icon. pag. 535.

III.

Verbena Peruana quæ Hispanicæ similis, ex Monardi refert Lugd. pag. 1920. lib. 18. cap. 153.

IV.

Verbena nodiflora.

Ex radice tenui fibrosa ramus sesquipalmaris quadratus tenuis exsurgit: folia obtinet vngue nō multum longiora, quæ in ramulis breuiora, oblonga, superna parte crenata bina p̄ geniculos, inter quæ pediculi duos trēsve transuersos digitos longi nudi, quibus singulis singula capitula subrotunda, ad formam capitulorum Ranunculi insident, ex quibus flosculi prodeunt. Ex sicca ad nos ab imperato insigni Pharmacopæo Neapolitano missa, descripsimus.

SCABIOSA.

Scabiosa quibusdam à Scabro herbæ habitu, quod vulgatæ quidem conuenit; alijs quòd scabiei medeatur, quod vox Psora præterevidetur: Sunt enim qui Aërio ψώρα dictam velint: non desunt qui ad stæben referant, de qua Diosc. lib. 4. cap. 12.

Scabiosa officinarum quæ hirsutissima.

Scabiosæ primum genus Trago pag. 242. li. 1. ca. 80.

Scabiosa altera campestris siue segetum & satorum Lobel. icon. pag. 537.

Folia modò crassiùs, modò tenuiùs diuiduntur vtrinque: flos ex cæruleo purpureo: alius persilico colore tinctus videtur. Hinc duæ figuræ apud Tabernæmontanū icon.

icon. pag. 158. & 159. Scabiosæ arvensis, & Scabiosæ maioris flore ex cæruleo purpurascens nomine.

II.

Scabiosa capitulo globoso maior.

Scabiosa quinta & sexta Trag. pag. 243. lib. 1. cap. 80.

Scabiosa minor Lobel. obseru. pag. 290. & Scabiosa minor, siue columbaria Eidem icon. pag. 535.

Hanc Fabius Columna pag. 98. Phyteuma Dioscoridis lib: 4. cap. 130. censet.

Variat floris colore qui communiter cæruleus, aliàs purpurascens albus.

III.

Scabiosa capitulo globoso minor.

Scabiosa minor 1. 2. 3. & 4. Tabern. fol. pag. 548. li. 1. Sect. 5. cap. 14: & icon. pag. 160. 161. & 162.

Variant tantùm foliorum dissectionibus, alteri enim tenuissimè dissecta ad medium neruum, alteri nō item: tertia etiam folia inferiora habet penitus non dissecta, cuius nomine tres apud Tabernæm. icones habentur.

IV.

Scabiosæ globoso flore similis odoro flore.

Phyteuma minus Columnæ pag. 32. parte 2.

Eandem cum superiori dicerem, ni floribus ocimi laciniatis atq; odoris scriberet.

V.

Scabiosa peregrina rubra.

Hæc bicubitalis est, scabiosæ secundæ similis, glabra, ramosa, floribus attrorubentibus, scabiosæ secundæ floribus similibus, ex quorum medio exsurgunt filamēta, quibus quasi puncta alba insident: succedunt capitula rotunda ruffa, quasi ex pilis composita, vt in Garyophyllata vulgari obseruare est. Habetur in hortis & à quibusdam scabiosa Hispanica rubra dicitur.

Scabiosa multifido folio.

Scabiosa tertia Clusij hist. Pann. pag. 538. lib. 3. ca. 30.

Flore est albo ex albo flavescente: Huic non ab-
mitem in Bauaria obseruauit Camerarius flore purpu-
rascente, vel incarnato.

VII.

Scabiosa maior glabra.

Scabiosa maior satorum vulgatio Lob. obseru. pag.
291: & icon. pag. 536.

VIII.

Scabiosa maior squammatis capitulis.

Scabiosa maior Matth. fol. lat. pag. 624. lib. 4. cap. 11:
& Scabiosa Eidem icon. 4. pag. 636.

Montana Scabiosa calidarum regionum Lob. obser.
pag. 291: & icon. pag. 538. verum capitula non rectè
pinguntur, squammata pingi deberent.

Hæc floribus est ex purpura subrubentibus: reperi-
tur floribus paucioribus minoribus flore candido.

IX.

Scabiosa latifolia glabra alba.

Scabiosa quarta & maior Pannonica Clus. hist. Pann.
pag. 539. lib. 3. cap. 30. sine icone.

Hanc Stœben Theophrasti aliqui censent. Scabiosa
alba dicebatur Bononiæ cum in horto legeremus.

X.

Scabiosa alpina.

Scabiosa alpina maxima Aduers. pag. 233. & Lobel.
icon. pag. 537.

XI.

Scabiosa latifolia rubra.

Scabiosa prima Clusij hist. Pan. pag. 536. lib. 3. ca. 30.

Scab-

Scabiosa rubra austriaca Lobel. icon. pag. 538.

XII.

Scabiosa Muttensis latifolia maxima.

Scabiosa latifolia purpurascente flore Clus. hist. Pan. pag. 535. lib. 3. cap. 30. sine icone.

Hæc à priore non solum magnitudine differt, sed etiã hirsutie; in hac enim caulis asperrimus est, folia etiam hirsutissima frequens in nostris montibus.

XIII.

Scabiosa virgæ pastoris folio.

Scabiosa latifolia peregrina Tabern. fol. pag. 547. lib. 1. sect. 5. cap. 14: & icon. pag. 160.

Cum vndecima multum conuenit.

XIV.

Scabiosa prolifera: & Lobel. icon. pag. 539.

XV.

Scabiosa peregrina stellata maior.

Scabiosa Hispanica maior Clus. hist. Hisp. pag. 365. lib. 2. cap. 40.

Scabiosa maior Hispanica flore albo Lobel. obseru. pag. 292: & icon. pag. 539.

XVI.

Scabiosa peregrina stellata minor.

Scabiosa Hispanica minor Clus. hist. Hisp. pag. 366. lib. 2. cap. 40. sine icone.

In maritimis Adriaticis parua & repens, ex cuius semine apud nos in fictili sesquicubitalis enata.

XVII.

Scabiosa folio non dissecto stellata.

Scabiosa peregrina Lob. obs. pag. 292: & ic. pag. 540.

XVIII.

Scabiosa montana minor.

Scabiosa montana omnium minima Aduersar. pag. 233. & Lobel. icon. pag. 540.

XIX.

Scabiosa aruensis minor, folio non dissecto.

Scabiosa tertia quam ab ouibus aliqui denominant Gesn. hort. pag. 279. b.

Scabiosa minor quarta Tabern. fol. pag. 548. lib. 1. Sect. 5. cap. 14: & Scabiosa minor quinta Eidem icon. pag. 162.

Hæc duplex est altera folijs est hirsutis, sed non crenatis vt rectè Tabernæmontanus pingit, & apud nos frequentior: altera, quæ folijs est crenatis vt Lobel. obser. pag. 291. & ic. pa. 536. pingit Scabiosæ mediæ nomine. Floribus est cæruleis, rariùs albis.

XX.

Scabiosa argentea angusto folio.

Ex radice lignosa caules bini, terni, sesquipalmares rotundi, non tamen recti exsurgunt, circa quos parte infernâ folia oblonga angusta, graminea, inordinata albicantia, cuiuslibet cauli penè palmari nudo flos vnicus infidet, mediocris, pallidus. Prouenit in monte Vicentino sumano dicto. An hanc intelligit Camerarius hort. pag. 154. Scabiosæ gramineæ folio argenteo nomine: ad nos misit Paschalis Gallus.

IACEA.

Iacea adeò similis est Scabiosæ, vt aliqui non distinguant, & Scabiosæ nomine donare ipsam soleant. Sunt tamē qui velint Hyoseridem esse apud Plinium: Is enim lib. 27. cap. 11. dicit Intubo similem, sed minorem & tactu asperiozem.

I.

Iacea nigra pratensis latifolia.

Scabiosa vulgaris pratensis vel quarta Trago pag. 243. lib. 1. cap. 80. sine icone.

Cyanus

Cyanus sylvestris seu lacea nigra Thalyo sua Harcy.
pag. 29.

Iacea nigra Tabern. icon. pag. 152.

Hæc aliquando folijs inferioribus est laciniatis.

II.

Iacea nigra angustifolia.

Reperitur in pratis vdis Iacea hæc quæ ex radice rufescēte, fibrosa, caulem emittit, sesquicubitalem, angulosum, rubentem, folijs paucis oblongis, angustis, crenatis rubētibus: in caulis summo capitulum Iacæ vulgaræ simile.

III.

Iacea nigra altera hirsuto capite.

Iacea nigra Dodo. fol. Gall. pag. 82. lib. 1. cap. 71.

Iacea nigra vulgaris Lobel. obseru. pag. 292: & icon. pag. 541.

IV.

Iacea nigra tertia squarroso capite maior.

Iacea Austriaca prima Clus. hist. Pann. pag. 542. lib. 3. cap. 31. sine icone.

V.

Iacea nigra quarta squarroso capite minor.

Iacæ Austriacæ primæ aliud genus Clus. hist. Pann. pag. 542. lib. 3. cap. 31. sine icone.

In illa semen est nigrum & maius: in hac minus albicans, & cinereū; flos in hac dilutior, & p omnia minor.

VI.

Iacea nigra quinta villoso capite folio integro.

Iacea Austriaca secunda Clus. hist. Pann. pag. 543. lib. 3. cap. 31.

Huius & alia species humilior, semineq; tantū variās.

Iacea nigra sexta echinato capite.

Iacea maior Lobel. obser. pag. 292: & icon. pag. 541.

Hanc Iacæ spinosæ nomine Mōspelij collegimus, quæ variat florum colore, qui purpurascens, aliquando albus.

VIII.

Iacea rubra latifolia laciniata.

Iacea tertia Tabern. fol. pag. 540. lib. 1. sect. 5. cap. 11. & icon. pag. 153.

IX.

Iacea rubra angustifolia laciniata.

Iacea rubra maior laciniosa Lugdun. pag. 1068. lib. 9. cap. 50.

Monspelio à Doctore Paschali missa.

X.

Iacea lutea capite spinoso.

Iacea maior lutea Aduersar. pag. 234. Lobel. icon. pag. 542.

XI.

Iacea capitulo squammato argenteo.

Iacea alba Tabern. fol. pag. 539. lib. 1. sect. 5. cap. 11: & icon. pag. 153.

Hæc scabiosa squammata Ioh. Bauhino dicitur.

XII.

Iacea humilis hieracij folio.

Iacea pumila Aduers. pag. 235.

Iacea pumilis serpens acaulis fermè Lobel. icon. pag. 542.

Variat floris colore qui cæruleo obsoleto purpurascit, aliquando albus est.

XIII.

Iacea humilis montana capite pino simili.

Chamæleon non aculeatus Aduers. pag. 367. & Lob.
icon. parte 2. pag. 7.

XIV.

Iacea incana laciniata.

In mōtibus prope Capuam prouenit Iacea quædā,
ex cuius radice crassa, lignosa, caulis exsurgit palmaris,
angulosus, incanus, folijs nudus: folia ad radicem ha-
bet multa, per terram sparsa, lata, Stœbes instar lacini-
ta, molli lanugine incana: caulis summitati flos vnus
vel alter Iacææ vulgari similis ex capitulo squarroso
prodiens.

XV.

Iacea montana.

Iacea montana Narbonensis Lobel. obser. pag. 293:
& icon. pag. 543.

S. T. O E B E.

STœbe nomen quinq; sequentibus tribuitur, at cūm
Dioscorides lib. 4. cap. 12. de *Σταβή* agens adeò bre-
uis sit, nil statuere licet. Plin. lib. 21. cap. 15. Stœben her-
bam & folio & caule aculeatam dicit, de qua etiam vt
Dioscorides postmodum egit lib. 22. cap. 11. quare Ia-
ceas etiam appellabimus, licet aliqui ad Cyanos, alij ad
Centauria propter amaritudinem referant.

XVI.

Iacea Stœbe dicta maior folijs Cichorei.

Stœbe Salmantica prior Clus. hist. Hisp. pag. 359. lib.
2. cap. 38.

Stœbe Salmantica maior Brancionis Lobel. obseru.
pag. 293. & icon. pag. 543.

XVII.

Iacea Stœbe dicta maior altera folijs crucæ.

532 LIBER VII. SECTIO IV.

Stœbes Salmantica prioris alterum genus Clus.hist.
Hispa.pag. 359. lib. 2. cap. 38. sine icone.

Hæc capitulis est non spinosis, floribus purpureis, vil-
lis aliquibus luteis intermixtis.

XIIX.

Iacea Stœbe dicta tertia folijs profundè incisis.

Stœbe Salmantica altera Clus.hist.Hisp.pag. 361. lib.
2. cap. 38. sine icone.

Stœbe argentea Salmantica minor Lobel. obseru.
pag. 294: & icon. pag. 544.

XIX.

Iacea Stœbe dicta quarta.

Centaurium maius in muris, Gesn.hort.pag. 252.

Stœbes Salmantica alterius altera species Clus.hist.
Hisp.pag. 362. lib. 2. cap. 38. sine icone.

Iacea alba Lugd.pag. 1192. lib. 64.

XX.

Iacea Stœbe dicta squammis asperis.

Aphyllanthes secunda Dodo.fol. lat. pag. 125. pemp.
1. lib. 5. cap. 6. sine icone.

XXI.

Sphæritis ex codice Cæsareo Dodon.fol. lat. pag. 126.
pemp. 1. lib. 5. cap. 6. quid est?

XXII.

Stœbe spinosa quam cyani maritimi nomine accepi-

Stœbe ex codice Cæsareo Dodon.fol. lat. pag. 123.
pempt. 1. lib. 5. cap. 3.

XXIII.

Iacea incana cyano similis.

Cyano minori similis Clus.hist. Pann. pag. 547. lib. 3.
cap. 31. sine icone.

Morsus diaboli Lobel. obseruat. pag. 295. & icon. pag. 546.

II.

Succisa hirsuta.

Hæc solâ hirsutic & caulis & foliorum à prædicta differt.

III.

Succisa quorundam.

Aphyllantes secunda Lugdun. pag. 864. lib. 7. cap. 36. quid?

CYANUS.

Cyanus à colore floris cyaneo seu cæruleo; hinc Plinius lib. 21. cap. 8. in nomine & Cyani colos. Cyani floris meminit etiam lib. 21. cap. 11. Leucoium cæruleum apud Dioscoridem cæsuit Hermolaus. Struthium apud Theophrastum. Ex hoc genere videtur Cæsalpino: Papauer heracleum Theophrasti & Dioscoridis Colūna. Num Condryllæ sit species dubitat Lobelus.

Cyanus segetum cæruleus.

Lychnis agraria Brunfel. fol. pag. 167. Tom. 1. Rhap. 83. & flos frumenti eidem in 4. pag. 177.

Cyanus vulgaris Lobel. obser. pag. 296. & icon. pag. 546.

Variat floribus, qui communiter cæruleus, rariùs albus.

II.

Cyanus hortensis flore simplici & pleno.

Cyanus flore purpureo multiplici Lobel. icon. pa. 547.

Cyanus flore albo multiplici, medio purpureus Lob. icon. pag. 547.

Hic

Hic coloribus florum variat: est enim cæruleus, isque simplici & pleno flore, hinc duæ apud Tabernem. iconū pag. 146. & 148. figuræ, Cyani cærulei fatiui & cærulei multiflori nomine. Est & flore purpureo, hicq; aliàs dilutè rubens & incarnatus, aliàs ad puniceum inclinans: interdum varij colores miscentur simplici & pleno, vt & duabus figuris idem expressit sub Cyanopurpureo multiplici icon. pag. 147. & 149. Deniq; flore albo qui simplex & plenus. Sic & ex albo violaceus & multiflorus medio purpureus; quare idem in iconibus pa. 147. 148. 149. tres dedit figuras, Cyani albi, ex albo violacei, & albi multiflori medio purpurei.

III.

Cyanus repens latifolius.

Cyanus peramœnus supinus capitulis squarrosis sesamoidis parui Lob. obs. pag. 296.

Cyanus repens Eidem icon. pag. 548.

IV.

Cyanus repens angustifolius.

Cyanus repens alter Lob. obs. pag. 296.

Cyanus minimus repens Eidem icon. pag. 549.

V.

Cyanus montanus latifolius vel Verbasculum Cyanoides.

Verbasculum Tragi pag. 219. lib. 1. cap. 72.

Cyanus maior Lob. obs. pag. 296. & icon. pag. 548.

Hic magno est flore cæruleo aliquando umbilico purpureo, & albo quandoque flore reperitur.

TRAGOPOGON.

Tραγοπόγων ἢ τετραπόγων ἢ κέμη. Barbula hirci, quæ alijs Come, è cuius summo semē nigrum depēdet, vnde nomē inditū est Dioscoridi li. 2. ca. 173. Tragopogū Theoph. 7. hist. 7. & Plinio li. 21. ca. 15. quæ alijs Comenē Eidem lib. 28. cap. 13. I. Tra-

Tragopogon pratense luteum.

Barbula hirci Trago pag. 280. lib. 1. cap. 94.

Tragopogō luteū Lob. ob. pa. 297. & icon. pag. 550.

II.

Tragopogum cæruleum.

Tragopogum alterum Matth. fol. lat. pag. 380. lib. 2. cap. 137. & Barbula hirci altera Eidem icon. pag. 287.

Tragopogon Lob. obs. pag. 297. & icon. pag. 550.

Flore est cæruleo, & purpuro cæruleo: flore albo in Apennino prouenit Camer. hort. pag. 27.

III.

Tragopogon laciniatum luteum.

Acorus Theophrasti Anguil. pag. 183. Opin. 11.

Tragopogon laciniatis folijs Columnæ pagin. 21. parte 2. (niata.

Prima folia penitus sunt graminea, integra nec laci-

IV.

Tragopogon spicatum luteum.

Tragopogō Spicatus Lugd. pag. 1079. lib. 9. cap. 61.

V.

Tragopogon gramineo folio radice villosâ.

Barbula hirci minor Tabern. fol. pag. 297. lib. 2. sect. 6. cap. 17. & icon. pag. 599.

VI.

Tragopogon hirsutum luteum.

Tragopogon ex Sicilia venenatum Cæsalp. pag. 517. lib. 13. cap. 24. quid?

SCORZONERA.

Scorzonera idē quod Viperina (nomen est Hispani- cum, q̄ Scorzo, viperam appellant) aut Serpentaria, quòd

quòd contra venena viperarum & serpentum efficax habeatur, ad Tragopogonis genus referenda.

Hæc ratione florum, foliorum, & Saporis variat. Est latifolia & angustifolia: latifolia flore est luteo, quæ ratione Saporis radice duplex, cõmuniter est subdulcis, ita vt à Tragopogo parùm differat; altera radice amarâ: Angustifolia etiam duplex, altera flore luteo radice aut dulciusculâ, aut amarâ altera flore ex rubro subcæsiõ folijs angustioribus radice amariusculâ.

I.

Scorzonera latifolia sinuata.

Scorzonera Hispanica Matth. fol. lat. pag. 380. lib. 2. cap. 137. & icon. 4. pag. 288.

Scorzonera siue Viperaria Lob. obs. pa. 298. & icon. pag. 551.

Floribus est simplicibus & plenis.

II.

Scorzonera latifolia secunda.

Scorzonera Boëmica Matth. fol. lat. pag. 380. lib. 3. cap. 137. & icon. 4. pag. 289.

Scorzonera maior Clus. hist. Pann. pag. 634. lib. 4. cap. 1. sine icone.

III.

Scorzonera latifolia neruosa.

Scorzonera humilis latifolia, & Pannonica 2. Clus. hist. Pann. pag. 636. lib. 4. cap. 1.

Scorzonera altera Lob. icon. pag. 551.

IV.

Scorzonera angustifolia prima.

Scorzonera humilis angustifolia & Pannonica 3. Clus. hist. Pann. pag. 636. lib. 4. cap. 1.

V.

Scorzonera angustifolia altera subamara.

538 LIBER VII. SECTIO IV.

Scorsonera humilis fibrosa radice & Pannonica 4.
Clus.hist.Pann.pag. 636.lib.4.cap.1.sine icone.

VI.

Scorzonera angustifolia subcærulea.

Scorsonera Pannonica 5. vel maior angustifolia Clus.
hist.Pann.pag. 638.lib.4.cap.1.

Variat folijs angustioribus, calyculis breuioribus,
semineq; crassiore, & breuiore.

C A L T H A.

HAnc Caltham Poëtarum esse volunt, aliqui à flo-
ris aureo colore Chrysanthemum nominant, &
quidem Dioscoridis lib. 4. cap. 58. sed vbi multifida fo-
lia quæ Dioscorides requirit? Columna Clymenum
Dioscoridis lib. 4. cap. 13. censet: alij ad Caltham Plinij
lib. 21. cap. 6. alij ad Gromphænam eiusdem lib. 26. cap.
7. (sed potius Blitum maculosum est) referunt. Dalechā-
pius à cereo ipsius flore Cerinthen putat.

Variat flore simplici, pleno, maiore, minore, colore
pallido, citrino, ruffo: est & prolifera, floribus inflexis:
reflorescens, quæ etiam fruticosa euadit: est hortensis
& syluestris: hæc q; maior, minor & humilis.

I.

Caltha vulgaris.

Calendula Brunfel.fol.pag. 77. Tom. 3. Rhap. 26. & 4.
pag. 142.

Chrysanthemum & Caltha poëtarum Lobel.obseru.
pag. 298. & icon. pag. 552.

II.

Caltha polyanthos maxima.

Calendula multiflora maxima Tabern. fol. pag. 45.
lib. 2. sect. 1. cap. 20. & icon. pag. 331.

III. Cal

III.

Caltha polyanthos maior.

Calendula polyanthos flore aureo Tabern. fol. pag. 46. lib. 2. Sect. 1. cap. 20. & icon. pag. 332.

Hæc minore etiam flore reperitur: item magno orbiculato, cuius nomine tres figuræ apud Tabernæmontanum.

IV.

Caltha floribus inflexis.

Chrysanthemum siue Caltha inflexis floribus Lobel. icon. pag. 553.

V.

Caltha prolifera prima.

Chrysanthemum proliferum Lob. icon. pag. 553.

VI.

Caltha prolifera secunda.

Chrysanthemum proliferum Lobel. icon. pag. 553. adpinxit enim ramulum, *Chrysanthemo inflexis floribus.*

Differt à superiore quod illa ex floris centro quasi caules effert, quibus singulis singuli flores insidēt, huic verò minores adponuntur flores.

VII.

Caltha aruensis.

Calendula circa Monspelim spontè Gesn. hort. pag. 251.

Calendula aruensis Tabern. fol. pag. 47. lib. 2. cap. 20. Sect. 1. & icon. pag. 335.

VIII.

Caltha humilis.

Plantula quæ ex radice parva, oblonga, incuruata, vix dum fibrosa cortice rufescente tecta, cauliculos ra-

rius plures, aliquando vnum solùm, striatos trium trāsuerforum digitorum plerunque duorum altitudinem æquantes, emittit, quos inordinatè cingunt foliola angusta, oblonga, acuminata, Conizæ minoris veræ (ast minora) instar hirsuta. Cauliculi in summitate nudi, singuli florem pro ratione plantæ satis magnum, vt plurimum deorsum spectantem, elegantem croci aurive coloris, forma florum calendulæ vulgaris sustinent: succedunt his semina vt in calendula, verùm minùs incuruata paucioraque. Crescit copiosè ad fluuium non longè Lutetia vbi vixdum reperias vllam, quæ quatuor transuerforum digitorum altitudinem adæquet. Sic & frequentior est non ramosa.

IX.

Caltha palustris simplici & pleno flore, quæ Chamæleuce Plinij lib. 24. cap. 15.

Caltha Vergilij Trago pag. 142. lib. 1 cap. 44.

Caltha palustris Lob. obs. pag. 323. & icon. pag. 594.

Quibusdam Caltha Poëtarum, alijs Amellus Virgilij, & Boutomon Constantini: non desunt qui ad tussilaginem, & alij qui ad Chelidonium referant.

Variat flore simplici, qui nunc maior, nunc minor. Vnde apud Taber. icon. pag. 751. duæ figuræ Populaginis maioris & minoris nomine: habetur & pleno flore, cuius idem figuram multiflorem nomine proponit: Verùm aliquando flore est odorato & pleno, qualis in Anglia spontè prouenit.

HELENIVM ET FLOS SOLIS.

EΛΕΥΙΟΝ Dioscoridi lib. 1. cap. 27. Helenium Plinio lib. 21. cap. 10. quod inquit è lachrymis Helenæ iratum dici, & ideo in Insula Helena laudatissimum esse, quo loci Plinius Aegyptiacum Dioscoridis proponit. Panax Chironium Theoph. lib. 9. cap. 10. quibusdam censetur.

Gene-

Genera duo Dioscoridi, alterum folijs verbasci, quod nostrum vulgatum, à Plinio lib. 19. cap. 5. & lib. 20. ca. 5. Inula dicitur: Alterum Aegyptiacum dictum, quod Helianthe est flore albo, de qua inter Cisti genera Parte secunda dicemus.

I.

Helenium vulgare.

Elenion Trago pag. 170. lib. 1. cap. 55.

Helenium Lobel. obseru. pag. 309. & icon. pag. 574.

II.

Helenio similis peregrina.

Faalim Theueti, quod folijs dicit Helenij aduersus serpentes. Iconem ex Theueti Cosmographia Tom. 1. lib. 4. cap. 7. habet Lugdun. pag. 1910. Lob. 18. cap. 139.

Hanc plantam nondum videre licuit.

III.

Helenium Indicum maximum.

Planta maxima Cortuso in Epist. ad Matth. præfixa eius Editioni Italicæ in folio. pag. 592.

Solis flos Peruiuianus Lobel. obseru. 322. & icon.

Hoc quidam ad Chrysanthemum; alij ad Bellidem Plinij referunt: Florem Solis, eò quòd flos ad Solem se vertat, vocant.

Multum variat magnitudine foliorum & florum & caulis, altitudine; florum numero: in Italia namque vigintiquatuor flores in vna planta, plures in Hispania, in Germania etiam decem obseruauimus. Adolefcit in Hispania ad viginti quatuor pedes; aliquando flos tantæ magnitudinis vt 2362. semina contineat. Florum item folia in aliquibus longiora: sic & plantę folia in aliquibus asperiora. Albo flore aliqui obseruarunt.

IV.

Helenium Indicum medium laciniato folio.

YY 3

Solis

Solis flos minor Lob. obser. pag. 322. icon. pag. 593.

V.

Helenium Indicum minus.

Corona Solis minor foemina Tabern. fol. pag. 439.
lib. 2. Sect. 11. cap. 42. & icon. pag. 764.

VI.

Helenium Indicum ramosum.

Chrysanthemum Peruvianum alterum Dodon. fol.
lat. pag. 264. pemp. 2. lib. 3. cap. 22. sine icone.

Helianthemum Peruvianum proliferum Camer. in
Matth. Epit. pag. 504.

SECTIO QUINTA.

PERFOLIATA: CENTAVRIVM MINVS:

Gratiola: Hypericum: Coris: Symphytum petraeum:

Polygonum: Anthyllis: Sedum: Cotyledon:

Radix Rhodia: Androsaces.

PERFOLIATA.

PERFOLIATA dicta, quòd caulis eius
singula folia dissecet, atque penetret. Alij an
Cacalia sit Dioscoridis lib. 4. cap. 123. ambi-
gunt: alij Cotyledonem eiusdem lib. 4. cap.
92. pronunciant, nisi radix obstaret: Alij Sefeli Aethio-
picum eiusdem lib. 3. cap. 61. censent.

I.

Perfoliata vulgaris.

Perfoliata Brunfel. in 4. pag. 101.

Perfoliatum vulgatius flore luteo folio umbilicato
Lobel. obseru. pag. 215. & icon. pag. 396.

II.

Perfoliata flore multiplici.

Perfoliata crispa siue muscosa Camer. hort. pag. 120.
& icon. 37.

A præcedenti multiplici florum & foliorum tenuissimorum farctu differt.

III.

Perfoliata altera geminato folio.

Perfoliata altera Lugdun. pag. 791. lib. 6. cap. 47.

IV.

Perfoliata montana maxima.

Perfoliata montana Gesneri & Lugdunens. Camer. hort. pag. 120. & icon. 38.

In horto Illustriss. Ducis VVirtenbergici Mōtembelgardi, quem Io. Bauhinus colit, sæpius vidimus.

V.

Perfoliata montana altera.

Perfoliata longifolia Lugdun. pag. 1321. lib. 11. c. 57.

VI.

Perfoliata montana minor folio acutissimo.

An Sefelios Aethiopici quoddā genus paruum Cæsalp. pag. 296. lib. 7. cap. 34.

VII.

Perfoliata minor ramis inflexis.

Perfoliatam aliam minorem, annuam, non surrectā Io. Bauhinus vocat Perfoliatæ speciem, quam præterito anno in Illustriss. Ducis VVirtembergici horto Stucgardia, quem Doctor Schvartzius diligētissimè colit, observavit: quæ folia habet vulgari paulò longiora, breviora tamen quàm in montana: quæ caule est ramoso nec surrecto, verùm per terram sparso: floribus luteis: annua est instar vulgaris, in quo ab alpina latifolia & angustifolia minore differt.

CENTAURIVM.

Centaureum duplex est, aliud maius de quo supra
Cinter Lapatha, aliud minus, de quo nunc: quod

κενταύριον τὸ μικρὸν ἢ λιμναῖον, quoniam rigua amat loca, dicitur Dioscoridi lib. 3. cap. 9. at Theophrasto 9. hist. 4. Panax λεπτόφυλλον, id est, tenuifoliū. Plinius lib. 25. cap. 6. Centaurium alterum cognomine lepton, quod aliqui libadion vocant, quoniam secundum fontes nascatur, Fel terræ propter amaritudinem summam dictum: Gal-
lis Exacon, ἀπὸ τῆ ἀκείαδος à medendo.

I.

Centaurium minus.

Centaura Brunfel. fol. lat. pag. 125. Tom. 3. Rhap. 5.
& Centaura minor Eidem in 4. pag. 292.

Centaurium paruum Lob. obseru. pag. 218. & icon, pag. 401.

Flos cōmuniter è puniceo colore in purpura rubet; aliquando floribus est albis; est & ferrugineis. Ratione foli variat, vt & Theophr. 4. hist. 5. monuit; Si enim in humidis prouenit, altiùs excrescit aliquando ad bicubitalē altitudinem; si in aridis, vix duos trésvē transuersos digitos adæquat.

II.

Centaurium minus spicatum album.

Hoc caule ramosiore est, folijs rarioribus, floribus non vt in vulgato quasi in vmbella iuncti, nec etiam in summo, sed per caules sparsi, qui singuli ex vna vt plurimum caulis parte, sibi inuicē (ita vt octo, plures & pauciores numerare liceat) succedunt, qui albi sunt, in reliquis cum vulgari conuenit. In Euganeis montibus prope Patauiū prouenit, vbi etiā Doct̃or Doldius collegit.

III.

Centaurium luteum perfoliatum ramosum.

Perfoliata Achillea Gesn. hort. pag. 271. b.

Centaurium luteum Aduers. pag. 173.

Centaurium floribus luteis, siue citreis pallidis Mesuxi Lobel. obseru. pag. 219. & icon. pag. 401.

Hoc

Hoc duplex, alterum angustiora & non perfoliata: alterum latiora & caulem ambiētia folia habet. Hoc quibusdam cēsetur Achilleon vera apud Plin. lib. 25. cap. 5. huius sub Centauro floribus citreis pallidis Mesues 2. purgant. 10. meminit.

IV.

Centaureum luteum perfoliatum non ramosum.

Centaureum luteum alterum Lugdun. pag. 1291. lib. 11. cap. 39.

A priore in eo differt, quòd caulis nō brachietur, sed in summo fastigio florem singularem, Chrysanthemo similem sustinet.

HYPERICON.

Υπερικόν, ανδρόσαιμον Dioscoridi lib. 3. cap. 171. Hypericon, alijs Chamæpitys, alijs Corion Plinij lib. 26. cap. 8. Perforata vulgò, quod folia Soli obiecta, innumeris foraminibus scaterere videantur. Hyperici genus est ασκυρον, quod & ανδρόσαιμον Dioscorides lib. 3. ca. 172. dicit. Sic ανδρόσαιμον quod etiā ασκυρον Eidem cap. sequēti.

Ascyron siue ascyroides Hyperici genus est, cuius comæ tritæ velut cruentant, Plinio lib. 27. cap. 5. dictum videtur Græcis à contrario, quasi minimè asperum.

I.

Hypericum Ascyrum dictum, bifolium.

Hypericum in dumetis nascens secundum Trago pag. 73. lib. 1. cap. 70.

Ascyroa Lobel. obseru. pag. 216. & icon. pag. 399.

Pingit Tragus, quasi vnicus nervus folium diuidat, cum tamen plures habeat nervos instar eius quam præponit: rectius Fuchsius quoad nervos & crenas obscuras, cuius etiam figura cum nostra planta melius conuenit, quàm Lobelij & Dodonæi, siquidem careat foliolis medijs à Lobelo adpictis. Nec videtur ab hoc differre.

& alterum Hypericum Tragi, quod pulchri & quarti nomine pinxit.

Androsæmon siue Ascyron nō dissimile est Hyperico, cuius comæ tritæ sanguineo succo manāt, Plinio lib. 27. ca. 4. hinc Androsæmon, quasi dicas, humanū sanguinē.

II.

Hypericum Androsæmon dictum.

Hypericum in dumetis nascens primum Trago pag. 73. lib. 1. cap. 70.

Androsæmum Lob. obser. pag. 217. & icon. pag. 399.

III.

Androsæmum maximum frutescens.

Androsæmum Dodo. fol. Gall. pag. 51. lib. 1. cap. 44.

Clymenon Italorum siue Siciliana Lobel. obser. pag. 357. & icon. pag. 632.

Quibusdam Androsæmon Dioscoridis, Galeni, & Plinij Centeria apud Theophrastum fortè: alijs Clymenon Plinij lib. 25. cap. 7. quod potius Periclymenon Dioscoridis est.

IV.

Androsæmon foetidum capitulis lōgis sinis filamentis donatum.

Tragium Creticum Bellonij.

Androsæmon minus Camer. hort. pag. 15.

Hoc etiam Ruta Hypericoides dicitur.

V.

Hypericum vulgare.

Hypericum Brunfel. fol. lat. pag. 81. Tom. 3. Rhap. 28. & 4. pag. 168. Lob. obseru. pag. 216. & icon. pag. 398.

Huius etiam descriptio apud Dioscoridem legitur inter Rutas syluestres, quoniam ipsius species putatur. Variat folijs, modò latiorib⁹, modò angustissimis: hinc duæ figuræ apud Tragum pag. 72. & 73. illa Herbæ perforatæ,

forata, hæc Hyperici vulgaris nomine. Sic & ratione loci caules variant: si in humentibus proueniat caules habebit quadratos, alibi verò rotundos.

VI.

Hypericon folio breuiore.

Hypericum Syriacum & Alexandrinum Lob. obseru. pag. 216. & icon. pag. 398.

VII.

Hypericum supinum glabrum.

Hypericum exiguum & primum Trago pag. 72. lib. 1. cap. 23.

Hypericum minimum supinum Septentrionale Lobel. obseru. pag. 217. & icon. pag. 400.

Coris ne sit Dioscoridis quidam ambigunt.

Hoc licet semper repat, interdum tamen exiguum, vt figura Lobelij in iconibus exprimit; aliquando magno cespite serpit, vt Lobel⁹ aliâ figurâ in suis obser. ostēdit.

IIX.

Hypericum supinum tomentosum.

Hypericon supinum Clusio hist. Hisp. pag. 428. lib. 2. cap. 70.

Hypericon tomentosum Lobel. obseru. pag. 218. & icon. pag. 400.

Ruta syluestris Dioscoridis aliquibus censetur, quod caput inter notha reiectum.

GRATIOLA.

Gratiola centauroides.

Gratiola Matth. fol. lat. pag. 471. lib. 3. cap. 26: & icon. 4. pag. 413.

Gratiola siue Gratia Dei Lobel. obseru. pag. 238. & icon. pag. 435.

Alijs Centaurij minoris species: alijs Papauer Spumæū, Dioscoridis: quibusdā Persicaria minor syluatici.

Variat flore, qui purpurascens, albus, rariùs luteus: alij integris pingunt folijs, alij crenatis & rectiùs.

C O R I S.

Kóris quod aliqui *καερινόν* vocant Dioscor. lib. 3. cap. 174. qui fruticem dicit folio Ericę, Idem & Plinius lib. 26. cap. 8.

I.

Coris lutea maior.

(pag. 610.

Coris Matth. fol. lat. pag. 607. lib. 3. cap. 156. & icon.

Coris Matthioli Lob. obseru. pag. 220. & ic. pag. 403.

II.

Coris lutea maritima fortè Dioscoridis.

Erica quinta Chrysanthemos Lugd. pag. 187. lib. 2. cap. 31.

III.

Coris cærulea maritima.

Coris Monspeliaca Aduers. pag. 174. Lobel. obseru. pag. 220. & icon. pag. 402.

S Y M P H Y T V M P E T R A E V M.

Σύμφυτον πετραῖον, Symphytum petræum, quod in petris nascatur, Dioscoridi lib. 4. cap. 9. Alum, Græcis Symphytum petræum, Plinio lib. 27. cap. 6.

I.

Symphytum petræum Matth. fol. lat. pag. 619. lib. 4. cap. 9. & icon. 4. pag. 627.

Hunc sequuntur Lacuna, Lonicerus, Lugdunensis, & Tabernæmontanus, sed nondum assequimur mentē Matthioli: Sanè figura ipsius cum Coride cærulea, excepta radice lignosiore, cōuenit optimè: quare an Coridem voluerit exprimere dubitamus: manifestum aliàs Coridem amarā esse, & non adstringere; hoc verò Symphytum dulce & adstringens esse, scribunt.

II. Sym-

II.

Symphitum petræum maius vel *ψόφουλον* Thalyo in sua Harcyn. pag. 113. floribus tenellis cādidulis, muscosis, non admodum à petræi Matthioli icone ab simile, quid?

III.

Symphytum petræū minus vel *ψόφουλον* minus Thalyo in sua Harcynia pag. 115. flos candidus, leuiter subrubens in Corymbis, quid?

POLYGONVM, & eius species.

Πολύγονον Dioscorides lib. 4. cap. 4. recensuit, sic dictum à copiosis geniculis quibus caules cinguntur: Plinius lib. 27. cap. 12. Polygonum Græci vocant, quam nos sanguinariam, & appellant à multitudine seminis, aut densitate fruticis Cælligonon. Scribonio cap. 47. quia multa est, & vbiq̄ nascitur.

Genera duo proposuit Dioscorides marē & foeminā, de foemina inter Equifeti species fuit dictū: marem flore dicit cādido, aut puniceo. Maris & foeminæ Plinij etiā meminit, quatuorq̄ genera constituit, quorum primum est Polygonum vulgare seu sanguinaria: secunda Herniaria: tertium polygonum foemina Dioscoridis: quartum, vt quidam volunt, Cēsia lignea Monspeliensium. Diuidamus in maius & minus.

POLYGONVM MAIVS.

I.

Polygonum latifolium: mas Dioscoridi & Plinio. Centumnodia Brunf. fol. pag. 128. Tom. 3. Rhap. 52. & in 4. pag. 274. sine icone.

Polygonum mas vulgare, Sanguinaria Centumnodia Lob. icon. pag. 418. & obs. pag. 228. Polygonum.

Flore est candido: est & rubente.

II.

Polygonum oblongo angusto folio.

Polygonum tertium Tabern. fol. pag. 503. lib. 2. Sect.
11. cap. 92. & icon. pag. 833.

III.

Polygonum breui angusto que folio.

Polygonum secundum Tabern. fol. pag. 502. lib. 2.
Sect. 11. cap. 92. & icon. pag. 833.

IV.

Polygonum angustifolium fruticans.

Polygonum masculum fruticosum Thalyo, harsyn.
pag. 87.

V.

Polygonum maritimum latifolium.

Polygonum marinum maximum Aduers. pag. 179.
Lobel. icon. pag. 419.

VI.

Polygonum maritimum angustifolium.

Polygonum marinum alterum Dalechampij Lugd.
pag. 1386. lib. 12. cap. 22. quibusdam Polygonum syl-
uestre Plinij.

VII.

Polygonum Polonicum cocciferum.

Polygonon cocciferum Camer. in Epit. Matth. pa. 691.
Huius radicibus coccum adnascitur elegantissimo
rubore commendatum.

POLYGONVM MINVS.

I.

Polygonum gramineo folio minus repens.

Polygonon quod Germani Knawel appellant
Trago pag. 593. lib. 1. cap. 129.

Anglica

Anglica saxifraga Aduersar. pag. 183.

Anglica saxifraga, fortè Alfines minimum genus, Cynanche Dalechampij Lobel. icon. pag. 428.

Quibusdam Polygonum foemina minor Plinij.

II.

Polygonum gramineo folio maius erectum.

Polygonum minus alterum Tabern. fol. pag. 505. lib. 2. Sect. 11. cap. 93. & icon. pag. 835.

III.

Polygonum minus candicans. (ca. 91.

Paronychia Hispanica Clus. hist. Hisp. pag. 478. lib. 2.

Polygonum montanum niueum minimum Lobel. obs. pag. 229. & icon. pag. 420. sed in Iconibus figuræ duæ, altera maior ex Clusio petita, quæ huic nostro conuenit; altera Aduersariorum sequenti conueniens.

IV.

Polygonum minus argenteum sericeum.

Polygonum montanum minimum niueum & sericeum Aduers. pag. 180.

Anthyllidis argenteæ nomine misit Doctor Doldius; at prius apud nos prouenit, ab hoc diuersum.

V.

Polygonum minus foliolis Serpylli.

Polygonum alterum pusillo vermiculato Serpylli folio Aduers. pag. 180. & Lobel. icon. pag. 422.

Similem, Herniariæ ex Candia nomine à Laurentio Rosenaw industrio iuvene Pharmacopæo accepimus, quæ radice non est lignosa, sed tenui inutili, foliolis non teretibus, sed tamen Serpylli minoribus.

V.

Polygonum minus seu millegrana maior.

Empetron Trago pag. 527. lib. 1. cap. 181.

Herba turca, siue Herniaria Aduers. pag. 180. & Lob.
icon. pag. 421.

Hæc alijs Polygonum, alijs Empetrum Dioscoridis
lib. 4. cap. 181. alijs Epipactis seu Elleborine eiusdem.

VII.

Polygonum minus, seu millegrana minor.

Millegrana minima Lobel. icon. pag. 422.

ANTHYLLIS.

Aνθυλλίς habetur apud Dioscoridem lib. 3. cap. 153.
quam duplicem facit: alteram lætifolijs mollibus:
alteram folijs aiugæ similibus, de hac inter Chamæpitys
des. Plinius lib. 26. cap. 8. illam Anthyllion vocat.

I.

Anthyllis maritima Chamæsyçæ similis.

Anthyllis marina Narbonensium altera admodum
salsoacida Chamæsyçes facie aduers. pag. 196. & Lob.
icon. pag. 468. figuram habet Aduersariorum.

Anthyllis Valentina Clusij & Placæ Lob. obser. pag.
230. & icon. pag. 421. figuram habet Clusij.

II.

Anthyllis maritima lentifolia.

Anthyllis prior lentifolia peplios effigie maritima
Aduers. pag. 195. & Lobel. icon. pag. 468.

III.

Anthyllis maritima alsinefolia.

Paronychia altera Matth. fol. lat. pag. 661. lib. 4. cap.
49. & icon. 4. pag. 705.

Marina incana alsinefolia Narbonensium, an prima
Anthyllis Dioscoridis? Aduers. pag. 196.

Marina incana Anthyllis alsinefolia Narbonensium
Lob. icon. pag. 468. (seant.

Sunt qui *παρωνύχια* Dioscoridis lib. 4. cap. 54. cen-

IV. Anthyl-

IV.

Anthyllis Chamæpityides frutescens.

Anthyllis altera Chamæpity similis Cordo in Diosc. pag. 59. b. lib. 3. cap. 153.

Chamæpitys vermiculata Lob. icon. pag. 381.

Alij suspicantur Anthyllidem esse primam Dioscoridis; alij Chamæpitydem primam Eiusdem.

S E D U M.

Aείζων Dioscoridi lib. 4. cap. 89. Ἀεὶ τὸ ἀκαθὰ λῆς τῶν φύλλων; quia perpetuò folia virēt; quare Αειζώων nomen apud Theophrastum 1. hist. 16. Semperuiam Gaza vertit, & Theoph. 7. hist. 14. hoc ei à natura datū scribit, vt semper humidum virideque durare valeat.

Genera Dioscoridi tria sunt, magnum, paruum, quæ duo refrigerant, & tertium quod aliqui αἰδράχνιν ἀγρίαν, ἢ τηλέφιον, Romani ἰλλέκεβραν, illecebram vocitant, cui vis est excalfactoria. Plinio lib. 25. cap. 13. Aizoī duo genera: maius quod aliqui Buphthalmum vocāt, alij Zoophthalmum, alij Stergethron, (quæ duo nomina sunt ex Apuleio) quod amatorijs conueniat, alij hypogeson, quoniam in subgrundijs ferè nascitur. Italis Sedum magnum, aut oculus, aut digitellus. Aterum minusculum quod Erithales vocant, alij trithales, quia ter floreat, alij Chrysothalas, aliqui Isoetes, sed aeizoum vtrūque, quoniam viret semper, aliqui Semperuium. Huic similis quam Græci Andrachnin agrian vocant. Itali Illecebram. Hactenus Plinius secutus Dioscoridem, Sedū, inquit, Festus, alij Sadum appellant, herbam quam Oppilius Aurelius Sefurium vocari ait, eamque in tegulis feri: hoc fortè factum, quod nonnullis locis plebis animos inuasit opinio, non feriri fulmine domum in cuius tegulis vireat Sedum.

I.

Sedum maius vulgare.

Aaa

Semper.

554 LIBER VII. SECTIO V.

Semperuium maius Brunfel. fol. pag. 114. Tom. 3. Rhaps. 43. sine icone & in 4. pag. 277. Matth. fol. lat. pag. 703. lib. 4. cap. 86. & in 4. pag. 766.

Semperuium maius, siue Sedum maius crenatum myrthifolium Lob. icon. pag. 373. & obs. pag. 202. Acizoon, Semperuium maius.

Hoc Acizoon magnum Dioscoridis est: alij potius Cotyledonis speciem esse volunt.

II.

Sedum maius montanum dentatis folijs.

Cotyledon altera montana Clusij hist. Pan. pag. 481. lib. 3. cap. 15. sine icone.

III.

Sedum maius montanum folijs dentatis alterum.

Cotyledon altera montana minor Clus. histor. Pann. pag. 481. lib. 3. cap. 15. sine icone.

IV.

Sedum montanum maius folijs non dentatis.

Cotyledon altera Taurica Clus. hist. Pann. pag. 482. lib. 3. cap. 15.

V.

Sedum minus teretifolium album primum.

Semperuium minus album Brunfel. fol. pag. 114. Tom. 3. Rhaps. 43. sine icone, & in 4. pag. 278. Semperuium foemina.

Vermicularis siue Illecebra maior Lobel. obseru. pag. 205.

Vermicularis crassula minor Officinarum, & Illecebra maior Lobel. icon. pag. 377.

VI.

Sedum minus teretifolium album alterum.

Semper-

Semperuium minus æstium Lob. obs. pag. 205. & icon. pag. 378.

Aizoor dasyphyllum, id est, densifolium Lugdu. pag. 1133. lib. 10. cap. 17.

Variat floris colore qui albus, aliquando & luteus.

VII.

Sedum minus teretifolium luteum.

Sedum minus secundum Trago pag. 378. lib. 1. cap. 124. sine icone.

Semperuium paruum Lob. obs. pag. 205.

Sedum medium teretifolium, siue Semperuium minus Officinarum Lob. icon. pag. 376.

Hoc Acizoon paruum videtur Dioscotidis & Acizoon minusculum Plinij.

VIII.

Sedum minimum.

Semperuium minus flore luteo Brūfel. fol. pa. 114. Tom. 3. Rap. 43. sine icone, & in 4. pag. 278. Semperuium mas.

Semperuium minimum Matth. fol. lat. pag. 704. lib. 4. cap. 86. & icon. 4. pag. 768. Lobel. obs. pag. 205. & icon. pag. 379.

Acizoon tertium Dioscoridis est, & Acizoo minori similis Plinio, quæ Illecebra dicitur: quibusdam Gramen tertium Plinij lib. 24. cap. 19.

Huius duæ species, aliud enim gustatum, paulò post fauces exurit, quale est Dioscoridis: aliud verò penè insipidum: flores item candicantes, aut lutei.

IX.

Sedum minimum peregrinum Saxifragiæ albæ flore.

Sedum minimum tertium Lobel. obseru. pag. 204. & icon. pag. 376.

X.

Sedum alpinum cæruleum.

Hoc foliolis est paruis crassis cinereis admodum compactis, vt in Sanamunda 2. Clusij, Cauliculis pluribus foliaceis, transuersum digitis longis, quibus singulis flos vnicus magnus cæruleus, ex quatuor foliolis cōstans, cum aliquot intus staminulis. Radicem habet oblongā, fibrosam, ruffam, ex præruptis iugis ac saxis prodiens: planta enim non secus è rupibus quàm Cymbalaria dependet. Hoc anno 1579. cum Rhetiam transiremus, copiosè ad rupes, vbi aqua defluebat, inuenimus; Martio mense florens, quod sanè valdè viatorum oculos florum elegantia reficit.

XI.

Sedum minus luteum folio acuto.

Sedum minus mas Fuchf. fol. lat. pag. 33. cap. 10. & icon. 8. pag. 18.

Aizoon hematoides Lob. icon. pag. 378.

Aliquando flores lutei cum ramulo instar scorpiorum caudæ inflectuntur, vt à Lob. icon. pa. 377. pingitur.

XII.

Sedum palustre subhirsutum purpureum.

Sedi minoris quarta species Trago pag. 379. lib. 1. cap. 124. sine icone.

Sedum palustre Clus. hist. Pann. pag. 487. lib. 3. ca. 16.

Huius species maior & candidior; altera minor & rubicundior, seu mas & fœmina: flos purpurascens, aut carnei coloris.

XIII.

Sedum alpinum pallidum.

Sedū alpinū primū Clus hist. Pann. pa. 488. li. 3. c. 16.

XIV.

Sedum alpinum floribus luteis maculosis.

Sedi

Sedi minoris genus flosculis luteis vel croceis maculosis Gesn. monte fracto pag. 64.

XV.

Sedum alpinum album foliolis compactis.

Sedi aut phylli genus flosculis albis Gesn. monte fracto pag. 64.

Sedum alpinum tertium, siue primū albo flore Clus. hist. Pann. pag. 488. lib. 3. cap. 16.

XVI.

Sedum alpinum hirsutum lacteo flore.

Sedum alpinum quartum Clus. hist. Pann. pag. 485 lib. 3. cap. 16.

An Iasnac montana Lugdun. pag. 1205. lib. 10. c. 7.

XVII.

Sedum alpinum gramineo folio, lacteo flore.

Sedum alpinu quintū, vel Sedum alpinū tertiū lacteo flore Clus. hist. Pann. pag. 490. lib. 3. cap. 16. sine icone.

Hoc cū in monte nostro Wasserfall/ copiosè proveniat, dilinearī curauimus.

XIX.

Sedum alpinum hirsutum luteum.

Sedum folijs margine piloso. Gesn. hort. pag. 280. b.

Phyllon thelygonon Dalechāpio in Diosc. edit. in 8. Lugduni anno 1552. excusum.

Sedum petræum montanum Aduers. pag. 163. & Lobel. icou. pag. 381.

XIX.

Sedum alpinum laciniato folio.

Sedum alpinum aiugę folio Clus. hist. Pann. pag. 491. lib. 3. cap. 16. sine icone.

XX.

Sedum minimum fruticosum.

558 LIBER VII. SECTIO V.

Sedum minimum arborescens vermiculatum Lob.
obseru. pag. 206. & icon. pag. 380.

XXI.

Sedum minimum fruticosum alterum.

Vermiculatæ fruticis varietas maior Lobel. obseru.
pag. 207. & icon. pag. 382.

An sit Chamæpitys altera Dioscoridis dubitatur: alij
Selaginem Plinij suspicantur, Semperuium maritimū,
& vermiculariam arborescentem vocantes.

XXII.

Sedum Portlandicum Aduers. pag. 163. & Lob. icon.
pag. 380. quid est?

XXIII.

Sedum arborescens flosculis candidis.

Semperuium arborescens Matth. fol. lat. pag. 704.
lib. 4. cap. 86. & icon. 4. pag. 769.

Sedum arborescens maius Lobel. obseru. pag. 206.
& icon. pag. 379. Sedum arborescens maius Græcum.

Aizoon magnum Dioscoridis, si caulis altitudo &
foliorum longitudo spectetur.

XXIV.

Sedum arborescens alterum: si diuersum sit à supe-
riore.

Semperuium arborescens alterum Matth. fol. lat.
pag. 705. lib. 4. pag. 86. & icon. 4. pag. 770.

XXV.

Sedum flore stellato.

Aizoon peregrinum Camer. hort. pag. 7. & ic. pag. 2.

Telephium Imperati Eidem pag. 167.

Semperuium tertium Dioscoridis & Plinij, Colum-
næ pag. 42.

COTYLEDON seu Umbilicus Veneris.

SEdo subiūgitur à Dioscoride *κετυληδών* lib. 4. cap. 92. Quod ipsi & *σκυτάλιον* & *κυμβάλιον* dicitur. Nomen accepit à figura folij acetabulo simili: Hinc Acetabulum & Umbilicus Veneris Latinis, Plinio lib. 25. cap. 13. Cotyledon; qui cum Dioscoride genera duo proponit.

I.

Cotyledon maior.

Umbilicus Veneris Matth. fol. lat. pag. 705. lib. 4. cap. 88. & icon. 4. pag. 771.

Cotyledon Lobel. obseru. pag. 209.

Cotyledon minus montanum Sedi folio Lob. icon. pag. 386. verūm figura huius est plātæ, at titulus alterius plantæ, quam primo loco posuit sub Umbilici Veneris titulo.

II.

Cotyledon palustris.

Cotyledon aquatica Dodon. fol. Gall. pag. 29. lib. 1. cap. 25.

Herba rotundo folio, aliquibus Acetabulum malè Cordo in Diosc. pag. 69. lib. 4. cap. 92.

Aquatica Cotyledon acris Septentrionalium Lobel. obseru. pag. 209. & icon. pag. 387.

Sunt qui Callitrichen Plinij lib. 25. cap. 11. esse velint.

III.

Cotyledon media folijs subrotundis.

Umbilicus Veneris alter Matth. fol. lat. pag. 706. lib. 4. cap. 88. & icon. 4. pag. 772.

Cotyledon altera Matthioli Clus. hist. Pann. pag. 483. lib. 3. cap. 15. sine icone.

IV.

Cotyledon media subhirsuta.

Coty-

Cotyledon altera Etscheriana Clus. hist. Pann. pag. 484. lib. 3. cap. 15. sine icone.

V.

Cotyledon media folijs oblongis ferratis.

Aizoum ferratum Cordo hist. pag. 926. lib. 1. cap. 19.

Cotyledon minor Sedi folio Lobel. obser. pag. 210. sine icone.

Vmbilicus Veneris Eidem icon. pag. 386.

Hanc Cotyledonem alterum Dioscoridis & Plinij censemus: quibusdam Onobletum Hippocratis lib. de morb. muli. alijs Lichen primum Plinij lib. 27. cap. 4.

Variat quod alteri rariores sint flores, qui pūctis sanguineis notantur; alteri non item; cuius nomine duæ figuræ Cordi historiæ adpositæ, quæ & Tabern. fol. pag. 518. lib. 2. sect. 11. cap. 104. & icon. pag. 874. imitatus, Vmbilici Veneris minoris primi & secundi nomine; verum hic & tertiam habet figuram fol. pag. 512. lib. 2. sect. 11. cap. 101: & icon. pag. 842. Palmariæ nomine, quæ nil à præcedenti differt, talis enim est antequam caulem proferat.

VI.

Cotyledon minor folijs oblongis ferratis.

Est huius & altera species per omnia minor, semipalmari caule, in cuius summitate flosculi albicantes, longè quàm in priori minores, ad radicem in orbem disposita sunt folia multa, longè minora quàm in priori.

RADIX RHODIA.

Rodia *ρίζα* Dioscoridi lib. 4. cap. 45. eò quòd contrita rosas redoleat: hinc quibusdam Rosea radix.

Rhodia radix Trago pag. 913. lib. 2. cap. 137. & Fuch. fol. lat. pag. 665. cap. 257. Lobel. obseru. pag. 212.

Rhodia siue Rosea radix Lobel. icon. pag. 391.

ANDROSACES.

Aνδρόσακες Dioscoridi lib. 3. cap. 150. dicitur, de quo Plinius lib. 27. cap. 4.

I.

Androsaces petrae innascens.

Androsaces Matth. fol. lat. pag. 585. lib. 3. cap. 133. & icon. 4. pag. 575.

Eiusmodi ut Matthiolus pingit Bononiae apud Cl. Vlyssiem Aldroandum anno 1578. vidimus.

II.

Androsaces chamae conchae innascens.

Androsaces Cotyledon marinum herba foliosum Aduers. pag. 165.

Androsaces, Cotyledon foliosum marinum Lobel. icon. pag. 387.

Quibusdam Musci marini genus: alijs Fungus marinus minimus.

Hanc Monspeffuli anno 1579. cum Frontignanum nauí veheremur, studiosos ad montem Cetium deducentes, in aqua collegimus.

III.

Androsaces alterum Matthioli.

Androsaces altera Matth. fol. lat. pag. 586. lib. 3. cap. 133. & icon. 4. pag. 576. verum figuram quam Cameraarius in Epito. Matth. pag. 639. proposuit, melior altera.

Morsus gallinae vel Alfines species, non ex Syria, sed quadam antiqua macerie Aduers. pag. 166. sine icone.

Falluntur Aduersaria, hanc enim Matthioli Androsacem anno 1575. in horto nostro coluimus, cuius descriptionem elegantem Clusius hist. Pann. pag. 474.

lib. 3. cap. 12. sed sine icone. Androsaces

alterius Matth. nomine

proposuit.

SECTIO SEXTA.

CEPÆA: PORTULACA: HALIMVS:
 Crithmum: Kali: Tragum: Telephium: Scorpioides: Bn-
 pleurum: Isatis: Luteola: Tithymalus: Lathyris:
 Ricinus: Peplus: Peplis: Chamasyce:
 Hippophaes & Turbith.

CEPÆA.

ΚΗΠΑΙΑ Dioscoridi lib. 3. cap. 168. quam
 portulacæ dixit similem.

Cepæa Matth. fol. lat. pag. 604. lib. 3. cap.
 110. & icon. 4. pag. 605. Lobel. (cuius figura
 melior) obseru. pag. 214. & icon. pag. 393. (teis.

Flosculis est albis, ex purpureo candicantibus, vel lu-

PORTULACA.

ΑΝΔΡΑΧΗΝ dicitur Dioscoridi lib. 2. cap. 150. cuius
 duo recensuit genera, alteram Andrachnen, alte-
 ram Andrachnen syluestrem, quæ folijs sit paucis & la-
 tioribus priori, hirsutis, in petrosis nata: quæ aliquando
 habeatur in hortis folijs oleæ, sed minorib⁹. Theophras-
 tus habet Ανδράχην, quæ herba est, 1. de causis plant. 10.
 & 4. caus. 3. dein Ανδράχην arborem 1. hist. 8. & 15. sic 4.
 hist. 4. vtrumq; Portulacam Gaza reddidit. Sic Plinius
 lib. 20. cap. 20. Portulaca, inquit, quam Peplion vocant,
 non multum satiuæ efficacior: quo loci Plinius Portula-
 cam cum peplio herba diuersissima confundit, quòd ex
 eo factum, quòd aliqui Peplion agrestem portulacam
 vocarint: confundit quinetiam vires syluestris cum sa-
 tiuæ Portulacæ viribus.

I.

Portulaca latifolia seu satiuæ.

Portulaca hortensis Brunfel. fol. pag. 102. Tom. 3.
 Rhap. 37. & 4. pag. 137. aliam in folio habet figurã quã
 in quarto, at quid utrâq; exprimere velit ignoramus.

Portu-

LIBER VII. SECTIO VI. 563

Portulaca domestica Matth. fol. lat. pag. 348. lib. 2. cap. 117. & icon. 4. pag. 231. Lobel. obseru. pag. 210. & icon. pag. 388.

II.

Portulaca angustifolia seu syluestris.

Portulaca syluestris Trago pag. 381. lib. 1. cap. 125. sine icone. Matth. fol. lat. pag. 348. lib. 2. cap. 117. & icon. 4. pag. 232. Lobel. obseru. pag. 210. & icon. pag. 388.

III.

Portulaca aruensis.

Portulaca exigua Camer. hort. pag. 131.

IV.

Portulaca aquatica Thalyo in sua Harc. pag. 91. quid?

V.

Portulaca marina Tabern. fol. pag. 153. lib. 2. Sect. 3. cap. 27. & icon. pag. 443. quid?

H A L I M P S.

Aλιμ[Ⓞ] Dioscoridi lib. 1. cap. 121. id est marinus, eò quòd in maritimis, vt idem testatur, proueniat, vel rectiùs vt Plinius lib. & cap. 22. olus maritimum salsum, & inde nomē, nam & alibi quàm in maritimis prouenit; quòd verò Plinius sine aspiratione legat, fortè id factum, quia Solinus Alimon in Creta nasci prodidit, mirabili effectu quod ad morfa & interdii fames nulla sentiatur, vt nomen inde impositum sit ei, quod famem arceat. Et apud Theoph. 4. hist. 20. vbi Gaza Auronem vertit, ἀλιμον legitur. Plinius lib. 22. ca. 22. Alimum duorum scribit generum, syluestre & mitius, vbi per mitius fatium intelligit, quod Tholosani in hortis habent, & herbam colicam, propter vsum, vocant: sic & syluestris non longè Tholosâ in quibusdam sepibus nascitur.

I.

Halimus latifolius erectus, seu Dioscoridis, & mitius Plinij.

Halimus primus Clus. hist. Hisp. pag. 73. lib. 1. cap. 18.

Halimus Lobel. obseru. pag. 214. & icon. pag. 393.

A' fratre Ioh. Bauhino accepimus.

II.

Halimus angustifolius procumbens.

Halimus secundus Clus. hist. Hisp. pag. 74. lib. 1. cap. 18. sine icone.

An Halimus verus Dalechampij Lugd. pag. 265. lib. 2. cap. 65?

III.

Halimus seu Portulaca marina.

Halimus vulgaris Matth. fol. lat. pag. 130. lib. 1. cap. 103. & icon. 4. pag. 67. Halimus.

Portulaca marina Dodo. fol. Gall. pag. 397. lib. 5. cap. 20. Lobel. obseru. pag. 213. & icon. pag. 392.

Videtur Halimus syluestris Plinij, licet aliqui, Halimū esse negent; alij Crithmum Dioscoridis lib. 2. cap. 157 censent.

C R I T H M U M.

Kρίθμον siue κείραμον Dioscoridi lib. 2. cap. 157. Plinius lib. 21. cap. 15. Batin appellasse videtur, vbi batin marinam & batin hortensianam, quā aliqui asparagum Gallicum vocant, proponit: meminit etiam Bati lib. 21. cap. 27.

I.

Crithmum seu foeniculū marinū maius odore Apij. Baticulæ alterum genus ex Sicilia Cæsalp. pag. 297. lib. 7. cap. 36.

II.

Crithmum seu Foeniculum marinum alterum.

Crith-

Crithmum primum Matth. fol. lat. pag. 355. lib. 2. cap. 122. & icon. 4. pag. 245.

Fœniculum marinum siue Empetrum aut Calcifraga Lob. obs. pag. 213. & icon. pag. 392.

Censetur Crithmum Dioscoridis & Batis hortensis Plinij; alijs Empetron Dioscoridis lib. 4. cap. 181.

III.

Crithmum marinum flore Asteris attici.

Crithmum tertium Matth. fol. lat. pag. 356. lib. 2. cap. 122. & icon. 4. pag. 247.

Litoreum Chrysanthemum Lobel. obser. pag. 215. & icon. pag. 395.

KALI.

Kali Mauritani vocarunt, quod aliqui ad Anchillidē alterā Dioscoridis: alij ad eiusdem Tragon, (at Sapor non est acerbus, nec acinis constat) referunt. Videtur Plinius lib. 8. cap. 22. ad Halymum retulisse, dum inquit, alij olus maritimum falsum, & inde nomen, &c.

I.

Kali maius cochleato semine.

Kali magnum Sedi mediij folio, semine cochleato, Aduers. pag. 169.

Kali magnum Lobel. obs. pag. 214. sine icone; & Soda Eidem icon. pag. 394.

II.

Kali minus album.

Anthyllis altera & Kali primum Dodo fol. Gall. pag. 10. lib. 1. cap. 7.

Kali minus Aduers. pag. 170. & Lob. icon. pag. 394.

III.

Kali minus alterum.

566 LIBER VII. SECTIO VI.

Kali paruum folijs oblongis Camer.hort.pag.82.

An Anthylloides Thalyo Harcyn. pag. 16. maiorem & minorem habet, quàm accepimus à Doctore Io. Osvaldo Medico Northufano.

IV.

Kali Arabum primum genus Rauvvolfio in suo itin. num. 37. & ex eo Lugd. in append. pag. 19.

V.

Kalli altera species seu Kellu Aegyptiorum, quibusdam Anthyllis. Alpino pag. 50. b. cap. 42.

VI.

Kalli tertia species Alpino pag. 51. cap. 42.

Sunt qui Psylliū nostrum minus, Gotne dictum esse credant; Verùm uti quæso in Gotne Salsedo & Sapor acris linguam feriens, quod huic etiam Kali tribuit Alpinus.

VII.

Kali geniculatum.

Kali Matth. fol. lat. pag. 343. lib. 2. cap. 12. & icon. 4. pa. 223. Cuius figura duas species exprimit.

Salicornia, siue Kali geniculatum vermiculatum Advers. pag. 170. & Lob. icon. pag. 395.

Hoc habetur & rubrum & viride.

VIII.

Kali geniculatum alterum.

Kali Arabum secundum genus Rauvvolf. Itin. num. 38. & ex eo Lugd. in Append. pag. 20.

TRAGVM.

Tράγυς siue σκορπίον aut τράγαν à Dioscoride proponitur lib. 4. cap. 51. & à Plinio lib. 28. cap. 13. Tragi & Scorpij nomine: folijs carere scribunt: & lib. 22. cap. 15.

cap. 15. Scorpius alter. Sequentem Kali speciem volunt esse ipsum Tragon.

IX.

Kali spinosum.

Tragum Matth. fol. lat. pag. 658. lib. 4. cap. 46. & icon. 4. pag. 698. qui ut ad Dioscoridis Tragum referat, sine folijs pingit.

Tragon Matthioli Lobel. obs. pag. 463. & icon. pag. 796. qui folia adpinxit & rectè, tale enim in littore Veneto Lio dicto collegimus: verùm aliquando longioribus, aliquando breuioribus, latioribus item & angustioribus variat. Sunt qui Drypin Theophrasti 1. histor. 16. censeant.

TELEPHIUM.

TΗΛΕΦΙΟΝ Dioscorides lib. 2. cap. 217. descripsit, portulacæ similem, alas habens binas in singulis foliorum geniculis, flore luteo aut candido. Sic dictum volunt, quòd vlceribus malignis ac deploratis, quibus Telephus Mysiæ Rex ab Achille vulneratus consenuit, quæ eam etiam ob rem Telephia vocantur, auxilietur. Et Plinio lib. 28. cap. 13. Telephion dicitur, qui portulacæ & caule & folijs simile scribit. Vulgo Fabaria à foliorum cum faba similitudine: Officinis Crassula maior.

I.

Telephium vulgare.

Scrophularia media Brunfel. fol. pag. 214. Tom. 1. Rhap. 37. & Scrophularia tertia Eidem in 4. pag. 85.

Telephium Lob. obs. pag. 211.

Faba inuersa siue Crassula Eidem icon. pag. 389.

Sunt qui Cotyledonis alterius apud Dioscoridem descriptionem conuenire velint; & sanè Telephium Dioscoridis non est, cum ad folia alæ non sint, quod in Dioscoridis descriptione habetur.

568 LIBER VII. SECTIO VI.

Alij folijs pingunt crenatis & subrotundis, vt apud nos prouenit; alij folijs oblongis integris vt Lobelus. Flore est communiter albo, est & luteo.

II.

Telephium purpureum.

Telephium purpurascens Fuchs. fol. lat. pag. 801. cap. 308.

Acetabulum alterum purpureum Eidem icon. 8. pag. 463.

Telephium floribus purpureis Lobel. icon. pag. 389. cuius figura melior.

Hoc longioribus, magisq; crenatis est folijs.

III.

Telephium latifolium peregrinum.

Telephium Hispanicum Clus. hist. Hisp. pag. 331. lib. 2. cap. 25.

Telephium siue crassula maior Hispanica Lobel. obs. pag. 212. & icon. pag. 390.

Flore est albo, est & rubro.

IV.

Telephium minus repens.

Cepœa Pancij Clusio hist. Hisp. pa. 332. lib. 2. cap. 25. nomen tantum habet.

Telephium minus sempervirens Lob. icon. pag. 390. & Telephium minus repens sempervirens Lob. obser. pag. 212.

Caulis quidem penè nudus pingitur, quia folia iam deciderant; non enim secus quam alia Telephia caule est folioso.

V.

Telephium Dioscoridis seu Scorpioides ob siliquarum similitudinem.

Scor-

Scorpioides Matth. fol. lat pag. 801. lib. 4. cap. 187. & icon. 4. pag. 920. Lob. obs. pag. 212. & icon. pag. 391.

SCORPIOIDES.

Σ Κορπιοειδής quòd semen habeat ad similitudinē caudæ Scorpionis Dioscoridi li. 4. cap. 195. Et Plinio lib. 22. cap. 15. Scorpius; Et quia valet aduersus animal eiusdem nominis.

I.

Scorpioides bupleuri folio.

Scorpioides Dodo fol. Gall. pag. 48. lib. 1. cap. 41.

Scorpioides repens bupleuri folio Lobel. obser. pag. 244. & icon. pag. 457.

Quibusdam Clymenum Dioscoridis lib. 4. cap. 13. & Clymenum alterum Plinij lib. 25. cap. 7. Alij Scorpius Plinij, & Scorpioides Dioscorides: alijs catanance.

II.

Scorpioides montanum Lugd. pag. 1191. lib. 10. ca. 62. quid?

BUPLEURVM.

Βύπλευρον Hippocrati & Nicandro in Theriacis: Plinius lib. & cap. 22. Bupleuron habet, quod nomen aliqui ipsi Amni vulgari tribuunt; Sed rectiùs Valerianę campestri tribuemus; quare alijs hoc nostrum Bupleurum βύπλευρον dicitur, cuius inter olera mentionem fecit Theophrastus 7. hist. 8. & Buprestis Plinio lib. & cap. 22. non desunt qui ad Panaces Chironium Dioscoridis; alijs qui ad Elaphoboscum referant.

I.

Bupleuron angustifolium.

Herba vulneraria Trago pag. 431. lib. 1. cap. 143.

Bupleurum Lob. obs. pag. 243.

Herbariorum Bupleurum angustifolium Eidem icō.
pag. 456.

II.

Bupleurum folio rigido.

Bupleurum maius Gesn. hort. pag. 251.

Bupleurum alterum latifolium Lobel. obs. pag. 244.
& icon. pag. 456.

I S A T I S.

Ισάτις Dioscoridi lib. 2: cap. 215. Plinius lib. 20. cap. 7.
inter Lactucas recenset; At quia Dioscorides Telephio iungit in hanc Classsem retulimus.

Genera duo Dioscoridi & Plinio: primum Isatis fatiua, qua Infectores lanarum vtuntur; Plinius Lactucæ quartum genus fecit: alterum satiuo simile, folijs lactucaceis proximis, Plinio Lactucæ tertium genus, quia cū animaduertisset Dioscoridem Isatidis sylu. folia Lactucacea dixisse, cum Lactucis miscuit.

I.

Isatis fatiua: & Trago pag. 256. lib. 1. cap. 86.

Glastum satium Lob. obs. pag. 187. & icon. pa. 351.

Glastum dictum fuit Gallis Iul. Cæsare autore, nunc verò Guadam dicitur, cuius succo tinctorum vtuntur lanis cæruleo colore tingendis: ex foliorum enim succo & humore expresso massas cogunt.

II.

Isatis syluestris: & Trago pa. 256. li. 1. c. 86. sine iconc.

Isatis agria Glastum siue Isatis syluestris Lob. icon. pa. 352. & obs. pag. 190. Isatis syluestris.

III.

Isatis montana.

Glastum montanum Dalechampiij Lugd. pag. 1204.
lib. 10. cap. 73.

Isatis Indica.

Anil & Nil, Garziæ pag. 229. lib. 2. cap. 26. (vbi Clusius in notis addit cum Isatide conuenire) & Acoſtæ pag. 313. cap. 67. sine icone.

Nil siue Anil, ex qua fit Indicum in Aegypto Camer. hort. pag. 106.

LUTEOLA.

Luteolam subiicimus, quia eius in Tinctoria frequē-
 tissimus vsus est, quia hac inficiuntur panni lanei &
 lineæ telæ colore luteo (vnde nomen) & virente; luteo
 quidem, quæ candida sunt, virenti verò cæruleo antè
 tincta. Plinius lib. 33. cap. 5. Luteam appellat: Vitruuius
 lib. 7. Architecturæ cap. 14. Luteum nominat. Virgil. 4.
 Ecloga Luteum, à quo luteus color, & Lutea, vt à Cro-
 co Crocea: Sunt qui Isatidem Dioscoridis velint, sed
 malè, siquidem Isatis cæruleo, Luteola luteo vel viridi
 colore inficiat: alijs Strutheon Theophrasti, alijs Ptarmice
 Dioscoridis, sed vtrique malè, cum Oleæ folia suo
 Struthio Theophrastus & suæ Ptarmicæ Dioscorides
 tribuat: Sunt qui & Resedam Plinij velint: Cæsalpinus
 pag. 389. lib. 9. cap. 35. Myagron seu Melampyron Dio-
 scoridis statuit.

Luteola herba.

Antirrhinum Trago pag. 362. lib. 1. cap. 118.

Pseudostruthium Matth. fol. lat. pag. 406. lib. 2. cap.
 157. & icon. 4. pag. 330.

Luteola Lob. obs. pag. 190. & icon. pag. 353.

TITHYMALLOS, eiusq; species.

Tιθύμαλλον Dioscoridi libr. 4. cap. 165. πθύμαλλον
 Theophrasto 9. hist. 12. Lactariā Gaza vertit. Plinio
 libr. 26. capit. 8. Tithymalus, quem nostri herbam La-
 ctariam vocant; alij Lactucam caprinam. Sic enim

Columella, at Celsus marinam, vocavit. Officinæ Esulam dicunt. Dicta Lactaria, ob commune omnibus lac; ex hac enim leuiter secta, vel abrupto folio, lac effluit.

Genera Dioscorides septem recenset, primum masculus *χαρακίας* dictus, quibusdam *ἀμυγδαλοειδής*: alterum foemina *μυρτίτης* quem *καρυίτιω* ἢ *μυρσινίτιω* cognomināt: tertium *παράλιον*, quem *πιθυμαλίδα* appellāunt: quartum *ἡλιοσκοπίον*: quintum *κυπαρισσίας*: sextum *δενδρώδης*: septimum *πλατύφυλλον*. Theophrastus 9. historiae 12. Lactariorum plura dicit genera, maritimam, masculam oleæ folio: myrtariam candidam folio myrti. Plinius loco cit. Genera, inquit, eius multa: Primus cognominatur Characias, qui & masculus existimatur: alterum genus Myrsinitem vocant, alij Caryiten folijs myrti: tertium genus Paralias vocatur, siue tithymalus folio rotundo: quartum Helioscopium appellant, folijs portulacæ, sic dictum quoniam capita cum Sole circumagit: quintum Cyparissiam vocant, propter foliorum similitudinē: sextum platyphyllon; alij Corymbiten; alij amygdaliten à similitudine: septimum Dendroides, alijs Cobion, alijs leptophyllon.

I. (grinus.

Tithymalus Characias (id est, vallaris,) rubens pere-

Tithymalus Characias Matth. fol. lat. pag. 773. lib. 4. cap. 159. & icon. 4. pag. 876.

Characias Monspeliensis Clusij & Matthioli Lobel. obs pag. 194. & icon. pag. 359.

II.

Tithymalus Characias amygdaloides.

Tithymalus Characias primus siue mas Dodo fol. Gall. pag. 241. lib. 3. cap. 29.

Monspeliensium Amygdaloides, Characias primus Dodonæi Lob. obs pag. 195.

Characias Amygdaloides Eidem icon. pag. 360.

Lacta-

Lactaria mascula Theophrasto Ascebra magnum Mesuei.

Duæ apud Tabern. figuræ icon. pag. 590. Amygdaloidis & Amygdoloidis latifolij nomine.

III.

Tithymalus Characias rubens Germanicus.

Tithymalus Characias Pannonicus Clus. hist. Pann. pag. 670 lib. 4. cap. 7. sine icone.

In nostris etiam palustris Michelfeldensibus frequens.

IV.

Tithymalus Characias longifolius.

Myrsinites altera, & Turbith Alexandrinum quorundam Lobel. obseru. pag. 196.

Tithymalus myrsinites altera Eidem pag. 361.

V.

Tithymalus serrato folio.

Tithymalus serratus Monspeliensium, aut Characias Aduers. pag. 153. & Lobel. icon. pag. 360.

Alij ad Characiam, alij ad Myrsiniten referunt.

VI.

Tithymalus Myrtifolia fructu verrucæ simili.

Tithymalus verrucosus Dalechampij Lugdun pag. 1650. lib. 16. cap. 7.

Alypum Guilandinus vocare solebat.

VII.

Tithymalus syluaticus.

An Esula multicaulis & quarta Tragi pag. 294. lib. 1. cap. 100. sine icone.

Tithymalus in montibus, quibusdam Esularotunda Cæsalp. pag. 378. lib. 9. cap. 14.

VIII.

Tithymalus myrsinites primus.

574 LIBER VII. SECTIO VI.

Tithymalus myrsinites Matth. fol. lat. pag. 773. lib. 4. cap. 159. & icon. 4. pag. 877.

Myrsinites, Myrthifolius, Myrtaria Gazæ Lob. obser. pag. 192.

Tithymalus myrthifolius Lobel. icon. pag. 355.

Tithymalus foemina Dioscoridis: Myrtaria candida lactaria Theophrasto.

Huius duæ apud Lobelum icones, myrthifolij & Myrsinitis Dioscoridis nomine: & apud Tabern. icon. pag. 591. & 592. Myrsinitis 1. & 2. titulo.

IX.

Tithymalus arboreus folio myrthi.

Tithymalus Dendroides Matth. fol. lat. pag. 774. lib. 4. cap. 149. & icon. 4. pag. 881.

Dendroides Lobel. obseru. pag. 194.

Tithymalus arboreus Myrthifolius Lob. ic. pag. 359.

Alijs Dendroides Dioscoridis & Plinij: alij, ad Characiam referunt.

X.

Tithymalus dendroides ex codice Cæsareo Dod. fol. lat. pag. 368. pemp. 3. lib. 2. cap. 12. & ex eo Lugd. pag. 1645. lib. 16. cap. 7.

XI.

Tithymalus maritimus.

Tithymalus paralius Matth. fol. lat. pag. 773. lib. 4. cap. 159. & icon. 4. pag. 878. Lobel. obseru. pag. 191. & icon. pag. 354.

Habentur duæ figuræ apud Dodonæum fol. lat. pag. 366. pemp. 3. lib. 2. cap. 12. pro vt in maritimis, & pro vt in hortos translata, prouenit.

XII.

Tithymalus marino similis.

Tithymalus linifolius Camer. hort. pag. 170.

Tithy-

Tithymalus amygdaloides angustifolius Tabern.fol.
pag.291.lib.2.Sect.6.cap.12.&icon.pag.591.

Apud nos in *Michelfelden* copiosè, locis arenosis ad
Rhenum prouenit.

XIII.

Tithymalus helioscopius.

Esula Brunfel.fol.pag.194.Tom.1.Rhap.39.sine ico-
ne: & in 4. pag.124. cum icone.

Esula vulgaris ac tertia Trago pag.194.lib.1.ca.100.

Tithymalus helioscopius Lobel.obseru.pag.192.&
icon.pag.356. Tithymalus helioscopius siue Solise-
quius, portulacifolius.

XIV.

Tithymalus cyparissias maior purpurascente coma.

Esula vulgaris maior & quinta, vulgò Esula minor
Trago pag.295. & 297.lib.1.cap.100.

Pytiusa siue pinea, officinarum Esula minor Lobel.
obser.pag.192.& Tithymalus pinea Eidem ic.pag.357.

An *Πιτύσσει* Dioscoridis lib.4. cap.166.

XV.

Tithymalus cyparissias minor.

Tithymalus cyparissias Dod.fol.Lat.pag.367.pemp.
3.lib.2.cap.12.Lobel.obseru.pag.192.

Tithymalus cupressinus siue humi pinus Eidem icō.
pag.356.

Huius minor adhuc species vix palmum altus, ruben-
te capitulo.

XVI.

Tithymalus folijs punctis croceis notatis.

Tithymalus *σικτόφυλλο*, propter punctula Thalyo
Harcy.pag.126.

Duplex est, maior & minor.

XVII. Tithy-

Tithymalus latifolius Hispanicus.

Tithymalus platyphyllos Clusio hist. Hisp. pag. 438.
lib. 2. cap. 74.

Platyphyllum Hispanicum Lobel. obseru. pag. 196. &
icon. pag. 361.

XVIII.

Tithymalus platyphyllos Fuchsi fol. lat. pag. 813.
cap. 3. 13. & icon. 8. pag. 470.

Pityusa maior Dodo. fol. Gall. pag. 244. lib. 3. cap. 30.
quoad iconem.

XIX.

Tithymalus palustris fruticosus.

Esula maior & secunda Trago pag. 294. lib. 1. ca. 100.
sine icone.

Pytiusa maior Cordo in Diosc. pag. 75. lib. 4. cap. 166.
Esula maior Germanica Aduers. pag. 152. & Lobel.
icon. pag. 358.

XX.

Tithymalus folijs per ambitum hirsutis.

Pityusa Anglica Camer. hort. pag. 128.

XXI.

Tithymalus purpurascens floribus marina.

Esula rara è Lio Venetorum insula Aduers. pag. 160.
Lobel. obseru. pag. 201. & icon. pag. 372.

Quibusdam Alypum Dioscoridis, alijs Pityusa Eius-
dem, alijs Turbith nigrum.

XXII.

Tithymalus seu Esula flore viridi.

Esula dulcis vel septima Trago pag. 298. lib. 1. c. 100.

XXIII.

Tithymalus seu Esula flore rubro.

Pityusa

Pityusa seu Esula minor altera floribus rubris Lobel. obser. pag. 193. & icon. pag. 358.

Eandem cum priore dicerem, ni huic Lobelus flores rubros tribueret.

XXIV.

Tithymalus seu Esula exigua.

Esula exigua vel sexta Trago pag. 296. lib. 1. cap. 100.

Tithymalus leptophyllos Matth. fol. lat. pag. 774. lib. 4. cap. 149: & icon. pag. 882.

Esula exigua Trago Lobel. obseru. pag. 193. sine icone: & icon. pag. 357.

XXV.

Tithymalus tuberosa radice.

Apios Matth. fol. lat. pag. 784. lib. 4. cap. 170: & icon. 4. pag. 896. Lobel. obseru. pag. 198.

Apios vera Lobel. icon. pag. 364.

Ἄπιον Dioscoridis lib. 4. cap. 177. cēsetur, & à Theophrasto 9. hist. 10. ἰχὰς alijs ἄπιον dicitur, caricam & pyrum reddidit Gaza cuius duæ species, altera radice crassiore & maiore folijs & ramulis minoribus, altera radice minore, ramulis longioribus & folijs maioribus.

XXVI.

Tithymalus tuberosus Germanicus.

Tithymalus tuberosus alter Camer. hort. pag. 170.

LATHYRIS.

Ἄφυρις Dioscoridi lib. 4. cap. 167. quam aliquos Tithymalum appellare, & Tithymalorum numero ascribere autor est. Plinio lib. 27. cap. 11. Lathyris: Granum regium minus Mesueo.

I.

Lathyris maior.

Cataputia Brunfel. fol. pag. 230. Tom. 1. Rhap. 41. sine icone, & 4. pag. 116. Lathyris.

D d d

Lathy-

Lathyrus seu Cataputia minor secunda Trago pag. 291. lib. 1. cap. 99.

Cataputia minor Lobelicon. pag. 362.

Hæc prout adultior vel iunior, latiora vel angustiora habet folia, hinc apud Tabernem. figuræ duæ, icon. pag. 587. Lathyridis latifoliæ & angustifoliæ nomine.

II.

Lathyrus minor conglomerato flore.

Lathyrus minor Dalechampij Lugdun. pag. 1657. lib. 6. cap. 10.

III.

Lathyrus minima.

Cataputia pusilla Cæsalp. pag. 378. lib. 9. cap. 13.

R I C I N U S.

Ricinum Dioscorides Tithymallis iungit: Mesues Granum regium maius vocat: officinis cataputia maior dicitur: vsus est vt Lathyridis, quæ ratio cur ei subiunxerimus. Dicitur Dioscoridi lib. 4. cap. 164. *Κίχιον* *κρότων* à similitudine ricini animalis, cuius formam fructus cortice exutus refert. Plinio lib. 15. cap. 7. Cici (arborem dicit) quæ alijs croton, alijs trixis, alijs Sesamum sylvestre, nostris Ricinus.

I.

Ricinus minor.

Ricinus vulgò Palma Christi Trago pag. 288. lib. 1. cap. 98.

Ricinus Matth. fol. lat. pag. 771. lib. 4. cap. 158: & ic. 4. pag. 875. Lobel. obseru. pag. 392.

Ricinus, Cerua maior, Cataputia maior, Granum regium Mesuæ Lobelicon. pag. 688.

II.

Ricinus maior Americanus.

Ric.

Ricinus Americus, Curcas incolis Clus. in notis ad Monardem pag. 11. Lobel. obseru. pag. 392. & icon. pag. 688.

Huius siliqua tuberculis asperis non est obsita, vt in vulgari, sed læuis & cinerei coloris, ipsum semē nigrum nō maculosū vt vulgaris, cuius dimidia tantū grani pars sumitur. Camerarius scribit grana duplo maiora esse, & minus liuidi coloris, at Clusius vulgari paulo maius ait.

III.

Ricinus arboreus seu Dioscoridis.

Clusius in Monardem pag. 11. meminit se ad fretū Herculeum alijsq; maritimis Boeticæ locis Ricini plantas, crassitudine humana, altitudine verò trium hominum, multis prægrandibus ramis iñstar aliarum arborū brachiatas, qui tertio aut quarto quoq; anno, cū multis annis duret arbor, putari soleant. Sic & Bellonius lib. 1. obseru. cap. 18. magnas in Creta arbores se obseruasse refert: an idem sit cum præcedenti, ignoramus.

PEPLVS.

Πέπλος, οἱ ἢ σικκῶ, οἱ ἢ μήκωνα ἀφρώδη vocant, Dioscorides lib. 4. cap. 168. Peplos, quē aliqui Sycen, alij Meconion aphrodes Plinius lib. 27. cap. 12.

Peplos Fuchf. fol. lat. pag. 603. cap. 229. & icon. 8. pag. 345. Matth. icon. 4. pag. 885.

Peplos siue Esular rotunda Lobel. obseru. pag. 197. & icon. pag. 362.

PEPLIS.

Πεπλις, οἱ ἢ ἀνδροχίνω ἀγρίαν vocant, Hippocrati πέπλιον, Dioscorides lib. 4. cap. 169. Meminit & Plinius lib. & cap. 22. Peplij, vbi Portulacam sylvestrē eiusdem generis ac naturæ cum satiua, confundit cum Peplio herba diuersissima ideo tantū, quod Peplion agrestem portulacam nonnulli vocauerunt, vt rectè Dalechampsius monet.

Peplis Matth. icon. 4. pag. 886. Lobel. obser. pag. 197.
& icon. pag. 363.

CHAMÆSYCE.

Xαμασύκη ἢ σύκη Dioscoridi lib. 4. cap. 170. Chamæ-
sice Plinio lib. 24. cap. 15. quasi humilis ficus.

Chamæsyce Gesner. hort. pag. 253. Aduers. pag. 154.
Lobel. obseru. pag. 193. sine icone: & icon. pag. 363.

Planta lactaria, Xabra & Camareonum Rhasis. Rau-
uolff. itin. num. 62: & ex eo Lugdun. append. pag. 22.

HYPPOPHÆS.

Iπποφαῖς Dioscoridi lib. 4. cap. 162. qui inter cætera di-
cit radices lacteo succo madere; cuius plantæ succus
in usum reponatur ad purgandum Hippophæos Theo-
phrasto.

Hippophaës ex codice Cæsareo Dodon. fol. lat. pag.
373. pemp. 3. lib. 2. cap. 20. & ex eo Lugdun. pag. 1705.
lib. 16. cap. 31.

Hippophaës Anguill. pag. 144. ind. 8.

Non nouimus.

TURBIT vt Arabes. vel TURBITVM.

DE Turbetho hîc agimus, quia Mesues 2. simpl. cap.
2. ex earum plantarum genere, quæ lacteo succo
turgeât, esse scribit, licet nō desint qui negēt vt Garzias.

Turbethi nomine radix in officinis habetur, verùm
cuius plantæ radix fiet controuertitur. Arabes, quamuis
radicem lacteam pituitam deturbātem, Turbit vocasse
videntur: hinc factū, vt inter se autores nō conueniant.

1. Turbith namq; à Serapione lib. de temper. simplic.
cap. 320. propositum, nil aliud est apud Dioscoridem,
quàm Tripolij lib. 4. cap. 135. radix, vt ex descriptione
colligere est, quod etiam Cordus in Dioscoridem pag.
72. b. lib. 4. cap. 135. monet.

2. Tur-

2. Turbith Mesuæo lib. 2. Simplic. purgant. cap. 2. est radix herbæ ferulaceæ lacte turgentis, qui aliud hortense aliud sylvestre fecit, & in his magnum & paruum, & album, flauum, nigrum; quid sit Mesuæi Turbith, nondum constat.

3. Actuarij duplex est; album quod aliqui Alypum Dioscoridis lib. 4. cap. 180. censent: & alterum quod Pityusæ radicem statuunt. Hinc Syluius in suis notis in Mesuen pag. 85. lib. 2. purg. cap. 2. Pityusa Diosc. turpet dicta folio pinî.

4. Officinarum est turbith, quod Syluius loc. cit. vult esse radicem tithymali myrtitæ, à myrtaceo folio, cuius opinionis fuit Guilandinus, quæ tamen sententia minus probabilis est. At sæpè in officinis triplex reperias; primò Cinericeo colore, quod Thapsiæ vulgaris radix videtur; hinc Cordus 4. hist. cap. 73. Turbitum adulterari scribit, tenuiorib⁹ Thapsiæ minoris radicibus; Et Clusius in notis in Garziam pag. 149. lib. 1. cap. 36. Thapsiam abūdè per vniuersam Hispaniam nasci, cuius radice pleræque Hispaniæ officinæ pro Turpeto legitimo vantantur, scriptum reliquit. 2. Alexandrinum, quod Scammoneæ Antiochenæ species creditur. Et Clusius loc. cit. monet, multis per Europam locis Scammonij radicem concisam pro legitimo Turpeto ostendi, & in medicamenta recipi, vt ex collatione radicū Scammoneæ siccarum & Turpeti illorum, colligere est. 3. Inguem deteriorius quidem, sed eiusdem cum prædicti speciei.

I.

Turbith gummosum Officinarum. (icone.

Turbitum Cordo histor. pag. 204. lib. 4. cap. 73. sine

Turbith siue Turpetum Lob. obs. pa. 201. sine icone.

Alexandrinum Officinarum Turbith Eidem icon. pa.

371.

Suprà pa. 258. num 3. huius etiam meminimus, quo loci delenda & huc referenda.

Turbith Garziæ.

Garzias aromatum lib. 1. cap. 36. ostendit Turbith Arabum, nec Tripolij nec Pityusæ, nec Alypi radicem esse: verùm esse plantam radice nec magna, nec longa, caule hederæ modo extenso, digiti crassitie bipalmari, folijs Althææ, floribus similibus è candido rubentibus, aliquando omninò candidis: cuius solùm caulis pars inferior iuxtà radicem gummosa utilis sit: totam verò plantam insipidam esse, in maritimis, sed non adeò mari vicinis, prouenire; & è lactucearum numero non esse. At Mesues ex earum plantarum genere esse scripsit, quæ lacteo succo turgeant. Ex quibus colligere est, diuersum esse Garziæ, ab Arabum Turbith.

LIBER OCTAVVS.

SECTIO PRIMA.

De Conuoluulis.

SCAMMONIVM: CONVOLVVLVS SEV

*Smilax leuis & aspera: Salsaparilla: China: Solanella: Bryonia: Mechoacan: Lupulus
Vitis vinifera.*

SCAMMONIVM.

VM Turbit officinarum Scammonij genus censeatur, & Garzias suum hederæ assimiliet, vt Dioscorides suum Scammonium, de eo in præsens.

Scammonia Dioscoridi lib. 4. cap. 171. *Σκαμμωνία* dicitur: sic & Theophrasto 4. hist. 6. & 9. hist. 1. & 10. Plinius lib. 26. cap. 8. huius herbæ succum Scammonium vocat, siquidem Theophrastus 9. hist. 22. huius herbæ succum tantum, vsui esse dicat: quare & officinæ liquorem seu succum, qui ex radice incisa lacteus liquidus

us effluit Scammoneam ad Arabum imitationem nominant, qui densatus in massas cogitur: hic exsiccat fuscus, aut liuidus, aut cinericeus, aut fuluus redditur: quod si succus hic præparatus sit, hoc est in malo cydonio, aut in eius succo coctus, Diacrydiō ab iisdē dicitur.

I.

Scammonia Syriaca.

Scammonia Matth. fol. lat. pag. 779. lib. 4. cap. 165. & icon 4. pag. 887.

Scammonium Lobel. obs. pag. 340. & Scammonium Syriacum, Antiochenum Scāmonea Eidem ic. pa. 620.

II.

Scammonia Monspeliaca.

Scammonium Monspeliense Aduers. pag. 275. & Lob. icon. pag. 620.

III.

Scammonia affinis.

Scammonij Monspeliaci varietas Lob. obs. pag. 341. & icon. pag. 621.

Apocynon tertium Clus. hist. Hispan. pag. 224. lib. 1. cap. 56. sine icone.

CONVOLVULVS SEV SMILAX.

Smilacis duplicis meminit Dioscorides: alterius lib. 2. cap. 176. vbi de Phaseolo intelligendus: alterius lib. 4. cap. 144. distinguens in asperam & læuam, de illa in parte secunda inter legumina, de hac in præsens.

Smilax læuis Dioscoridi lib. 4. cap. 145. σμίλαξ læια, quæ conuoluulus dicitur, quòd arbores scandat & cisse conuoluat. Plinio lib. 21. cap. 5. Conuoluulus.

I.

Conuoluulus maior albus.

Volubilis Brunfel. fol. pag. 91. Tom. 3. Rhap. 31. & 4 pag. 194.

Smilax.

Smilax lævis maior Lobel. obseru. pag. 340. & icon. pag. 619.

Alijs Smilax lævis Dioscoridis, nec malè: Conuoluulus Plinij: alijs eiusdem lib. & cap. 22. Iasione: nonnullis Malococissus Damocratis.

Semen colore variat, quod nigrum, aliquando rufescens.

II.

Conuoluulus minor aruensis.

Volubilis minor Trago pag. 806. lib. 2. cap. 89.

Conuoluulus minor purpureus Lob. obs. pag. 340. & icon. pag. 619.

Dioscoridis huius meminit lib. 4. cap. 93. ἐλξίνη nomine, quòd folia hederę similia habeat, vbi interpres Helxinē Cissampelon nominat; quibusdam Orobāche Theophrasti s. hist. 8. vbi Gaza Eruangam reddidit: alijs Scammonia tenuis Plinij lib. 24. cap. 15.

Variat flos colore qui candidus, aut roseus, aut puni- cantibus lineis pictus est.

III.

Conuoluulus minor semine triangulo.

Orobancha siue Cussus alter Serapionis Trago pag. 664. lib. 2. cap. 33. sine icone.

Helxine Cossampelos altera Atriplicis effigie Lobel. obs. pag. 343. & icon. pag. 624.

Alijs Malacocissos Constantini Imperatoris: alijs Orobanche: alijs Helxine Cissampelos: alijs Elatine.

IV.

Conuoluulus linarię folio.

Cantabrica quorundam Clus. histor. Pann. pag. 385. lib. 2. cap. 50.

Conuoluulus minimus spicæ folius Lobel. obs. pag. 342. & icon. pag. 622.

Quibusdam Scammonium tenue Plinij: alijs eiusdem Cantabrica: Guilandino Helxine stans dicebatur; at Cortuso Scammonea Patauina.

V.

Conuoluulus cæruleus hæderaceo folio.

Smilax cærulea Dodo fol. Gal. pag. 266. lib. 3. cap. 52. sine icone.

Asmeus siue Cæruleus cōuoluulus Lob. obs. pa. 342. & Afureus siue cæruleus conuoluulus: hederaceus vel Smilaceus exoticus Eidem icon. pag. 623.

Quibusdam Granum nil Serapionis & Arabum; Ligustrum nigrū Columellæ: alijs Pothos cæruleus Theophrasti: quibusdam volubilis lanuginosa Mesuei.

VI.

Conuoluulus argenteus Althææ folio.

Conuoluulus folio Althææ Clus. hist. Hispan. pa. 384. lib. 2. cap. 50.

Conuoluulus peregrinus Clus. Lob. obser. pag. 343. & icon. pag. 623.

Quibusdam Scammonium minus Plinij: alijs Helxine Cissampelos Dioscoridis. Flos ex purpura candicat, interdum omninò purpurascit.

S M I L A X A S P E R A.

Σ μίλαξ τραγεία Smilax aspera Dioscoridi lib. 4. cap. 144. propter sarmenta rubi modo aculeata. Smilax Theophrasto, Hederam Ciliciam Gaza vertit. Smilacem, quam hederæ similem, scribit Plinius lib. 24. cap. 10. esse volunt. Duo Smilacis genera dixere, (inquit Plinius) alteram scandentem arbores, in conuallibus opacis, alterum genus culta amare, &c.

I.

Smilax aspera fructu rubente.

Smilax aspera vera Trago pag. 814. lib. 2. cap. 92.

Ecc

Matth.

Matth. fol. lat. pag. 749. lib. 4. cap. 139. & icon. 4. pag. 846. Lob. obs. pag. 339. & icon. pag. 617.

Quandoque folia candidis maculis notantur.

II.

Smilax aspera fructu nigro: Clus. hist. Hisp. pag. 218. lib. 1. cap. 53. sine icone.

Smilax aspera Lusitanica Tabern. fol. pag. 585. lib. 2. sect. 12. cap. 22. icon. pag. 895.

Non solum fructus colore à priore differt, sed & folijs quæ in hac molliora minusq; spinosa sunt: quamuis & folia sine spinis reperiantur.

III.

Smilax aspera tertia.

Smilax aspera altera facie Salsæ Parillæ aut congener Lob. icon. pag. 618.

Hæc à præcedentibus radice differt.

IV.

Smilax aspera Peruuiana seu Salsa parilla.

Zarza parilla Matth. fol. lat. pag. 749. lib. 4. cap. 139. & icon. pag. 846. (pag. 618.)

Salsa parilla Lobel. obs. pag. 339. sine icone: & icon. Matthiolus scribit Smilaci asperæ similem, sed minime aculeatam: Lobelus radicem caulesque eosq; spinulis horridos vt in Smilace pingit, vnde nomen accepit. Hispani namque nomen imposuere, qui Smilacem suam asperam Sarzaparillam, quasi dicas, Rubum viticulam, vocant; Hi primi eius vsum, ex Peru in Europam inuexere. Sunt qui velint nil aliud esse hanc Peruvianam, quam Smilacem asperam vulgarem. Hæc à triginta circiter annis innotuit.

Duùm generum est: altera radicibus colore albo ad fuluum vergente tenuibus, in noua Hispania: altera in Hondura efficacior iuxta flumen quoddam, crassiori-

bus

bus radicibus ac magis fulvis, aut subnigris qui color magis probatur. Cæsalp. pag. 219. lib. 5. cap. 27. huius etiam meminit ex Nicolai Monardi qui edit. Ital. pag. 37. part. lib. 1. cap. 12. & pag. 105. partis 2. lib. 2. cap. 13. de ea agit quæ ex Honduras affertur: in Edit. lat. pag. 37.

V.

Salsa parilla America.

Zarza parilla America Lugd. pag. 1899. li. 18. ca. 129.

C H I N A.

CUm Smilaci asperæ suis sarmentis non absimilis sit China, A Costa innuente, & hederæ modo arbores scandere, cauliculis tenuibus raris Lugdunensis scribat, de ea in præsens. Dicitur China & Chinæa radix, à China Indiæ regione, in qua copiosè nascitur: est duplex, alia in India Occidentali, colore magis ruffo: alia in India Orientali.

I.

China orientalis & occidentalis.

Cina alijs China Matth. fol. lat. lib. 1. ca. 3. sine icone.

China Lob. icon. pag. 55. Monardi edit. Ital. parte 1. pag. 32. lib. 1. cap. 11. & edit. lat. pag. 34.

Radix Chinæ Garziæ pag. 150. lib. 1. cap. 38. qui aliter quàm Monardes describit, Acoftæ pag. 60. cap. 10. qui integrā plantam pingit, & ex eo Lugd. append. pag. 10. Inter Arundines recensuit Amatus in Diosc. lib. 1. enarrat 104. & de huius usu Vesalius libellum conscripsit.

II.

China Acori effigie.

China spuria Acori effigie Lob. icon. pag. 55.

III.

China pyriformis.

(pa. 56.

China spuria pyriformis seu turbinata Lobel. icon.

Dioscoridi lib. 2. cap. 148. Κράμβη θαλασσία. Brassica marina dicitur ea, quæ Officinis Soldanella vocatur.

I.

Brassica maritima maior.

Brassicæ marinæ genus Rauvvolff. Itiner. num. 54. & ex eo Lug. in append. pag. 20.

Conuoluuli marini nomine & plantam & semen Imperatus Neapoli ad nos misit; Ex cuius semine in horto D. Zvvingeri hoc anno creuit. Huius folia quædam sunt laciniata, quædam, non omnia tamen, parte superna sinuata.

II.

Brassica maritima minor, seu Soldanella officinarum.

Brassica marina Matth. fol. lat. pag. 346. lib. 2. ca. 115. & icon. 4. pag. 227.

Soldanella siue Brassica marina Lobel. obs. pag. 329. & icon. pag. 602.

III.

Soldanella alpina rotundifolia.

Soldanella montana Aduersariorum pag. 262. Lob. icon. pag. 602.

Soldanella alpina Clus. histor. Pann. pag. 354. lib. 2. cap. 47.

Variat folijs & floribus: alia folijs supernè virentibus, infernè dilutiore virore splendentibus; alia folijs infernè virentibus: flos purpureus, nunc saturator, nunc dilutior, flore etiam niueo reperitur.

IV.

Soldanella alpina folio minus rotundo.

Soldanellæ alpinæ aliud genus Clus. hist. Pann. pag. 355. lib. 2. cap. 47. sine icone.

BRYONIA, eiusq; species.

AΜΠΕΛΟΛΑΚΗ vitis alba, & Βρυωνία Bryonia Dioscoridi lib. 4. cap. 184. Μήλωθρο Melothrus Theophrasto 6. hist. 1. vitis alba, quæ Græcis Ampeloleux, alij Ophiostaphylon, alij Melothron, alij Psilothrum, alij Archezostin, alij Cedrostin, alij Madon, quidam albam Bryoniam appellant, Plinio lib. 22. cap. 1.

Genera duo Dioscoridi, alba & nigra, vitis vel bryonia, sic & Plinio qui nigram vult propriè Bryoniam vocari, & à nonnullis Chironiam, gynicanthen ac apro-niam dici, refert.

I.

Bryonia alba baccis rubris, seu vitis alba Dioscoridis.

Bryonia Trago pag. 820. lib. 2. cap. 95.

Vitis alba Matth. fol. lat. pag. 791. lib. 4. cap. 176. & ic. 4. pag. 903. Lobel. obseru. pag. 343. & icon. pag. 624.

II.

Bryonia nigra seu vitis nigra Dioscoridis.

Vitis nigra Cordo in Dioscor. pag. 76. lib. 4. cap. 185.

Bryonia nigra Cordo hist. pag. 116. lib. 1. cap. 101.

Dodo. fol. lat. pag. 395. pemp. 3. lib. 3. cap. 10. sine iconc.

Hanc propriè Bryoniam dici testatur Galenus.

Hæc baccis maturis nigricantibus est; altera rubris: hæc radicem habet foris subnigrā, quæ interiùs buxco pallet colore; illius radix, ex albido sublutei coloris est.

III.

Bryonia maculata.

Hæc à vulgari differt, quòd minor sit, & folia per medium albis strijs notantur, fructu quin & maiore est, aliquando vnico ex longo pediculo propendente; aliquando plurimis vt in vulgari, Bryoniam Creticam in Italia vocitant: D. Zvvingerus in horto habet, vt & alteram tricoceon cognominatam, quæ nondum excreuit.

Bryonia sylvestris.

Vitis nigra Matth. fol. lat. pag. 792. lib. 4. cap. 177. & icon. 4. pag. 904. qui malè pingit, omisit enim fructum, radicem malè pinxit, capreolos addidit, cum viticulis sese circumuoluat.

Vitis siue Bryonia sylvestris Dioscoridis lib. 4. cap. 183: & Theophrasti 9. hist. 14. & 22: & vva Taminia Plinij, alijs, eiusdem salicastrum. (grescunt.

Baccæ maturæ aliquando rufescunt, aliquando ni-

V.

Bryonia Mechoacana, seu Mechoacan, à prouincia nouæ Hispaniæ, in qua reperitur, nomen retinet.

Peruuiana Mechoaca, Mechoacæ prouinciæ planta Bryoniæ similis Lobel. obseru. pag. 345. vbi solùm radix exprimitur, & icon. pag. 625. vbi & folia Bryoniæ syluestri similia adduntur: ipsum florem pingit ex Monarde edit. Italica part. 2. pag. 95. lib. 2. cap. 6. Lugdunensis pag. 1903. lib. 18. cap. 131.

Mechoacan Dodon. fol. lat. pag. 393. pemp. 3. lib. 3. cap. 8. Monard. edit. lat. pag. 68.

Hanc aliqui Scammonium quoddam Americanum faciunt, alij Rha assimilant, vnde Rhabarbarum Indicũ dictum, testatur Monardes edit. Ital. pag. 59. parte 1. lib. 1. cap. 22. Inde Germanis Rhabarbarũ album: alij Bryoniæ, cùm qua quidem parùm conuenire censent, verùm si plantam hanc cum Bryonia syluestri conferas, magnã affinitatem animaduertes.

Hæc duplex est, alia namq; & prima ante annos circiter quinquaginta ex Mechoaca nouæ Hispaniæ insula allata: alia verò ex continente circa Nicaragua natum, quod illa longè præstantius est adfertur, cuius flos, semẽ & ramulos allatos scribit Monardes loco citato. Sic Clusius in notis in Monardem monet, duo seminis Mechoa-

choacan genera accepisse ex Hispania, vnum læui cauliculo sine filiqua, semine nigro, quale est Scammonij aut conuoluuli maioris: alterum oblongiore aliquantulum cauliculo & semine rufo, & superiore longiore tenerioreq;: vtriusq; filiquam parte interiore lanuginosam esse, ex vtriusq; semine prodijisse plantulas, Scammonij aut Conuoluuli modo, &c.

II.

Bryonia Mechocana sylvestris.

Mechoacę ex promontorio D. Helenę Monardi edit. Ital. parte 2. pag. 97. lib. 2. cap. 6. & edit. lat. pag. 70.

Mechoacę sylvestre genus Lugdun. pag. 1903. lib. 18. cap. 131. sine icone.

Hęc nō solūm loco à priori differt, sed tota plāta priore per omnia minor est, radix acris grauia symptomata excitās, quare Scāmonea nūcupatur, autore Monarde.

RADIX QUIMBAYA.

RAdix Quimbaya in prouincia Quimbaya cuius Metropolis Carthago, nascuntur inter arbores radices tenues digiti crassitudine, quarum fragmentum per noctem in aqua maceratum, maiorem aquę partē absūmit, ex residua vnciæ tres sumptæ benignè instar Rhabarbari purgant. Ex Petro Cieca parte prima Peruanę historię refert Monardes edit. lat. pag. 70. & Lugdun. pag. 1903. lib. 18. cap. 131. sine icone.

L V P V L V S.

LVpulum, Plinius lib. 21. cap. 15. Lupum Salictariū nominasse volunt. At Mesuæus 2. purgant. cap. 24. volubilem folijs asperis vocauit: hodie Græcis *Bpuevia*. Diuidunt aliqui in satium & sylvestrem, magnitudine tantūm differentes: alijs, quæ floret, sine fructu est, & quæ fructum fert, non floret.

I.

Lupulus mas.

Lupu-

Lupulus Brunfel. fol. pag. 113. Tom. 3. Rhap. 42. sine icone, & 4. pag. 204.

Lupus salictarius, siue Lupulus Lob. obser. pag. 347.

Lupus salictarius spontaneus, siue Lupulus, & vitis Septentrionalium Eidem icon. pag. 629.

II.

Lupulus foemina: & Camer. in Epit. Matth. pag. 934.

A superiori differt folijs, quæ circa radicem sine incisuris serrata tantum sunt, rotundiora item; flosculis subpallidis, qui sine fructu pereuntes in pollinem luteum abeunt.

III.

Lupulo similis Mechiocana.

Carlo sancto Monardi edit. Ital. part. 2. pag. 52. lib. 1. cap. 3. & edit. lat. pag. 76. & Lugdun. pag. 1825. lib. 18. cap. 46. Radix Carlo Sancto ubi icon ex Monardi adponitur: solum caudices exprimuntur.

Carolus Sanctus Castori pag. 93. ubi ramulus Lupuli instar caudici adpingitur.

VITIS vinifera.

DE *Ἀμπέλκω οἴνοφόνω* egit Dioscorides lib. 5. cap. 1. qui sedecim capitibus de vite, Labrusca, vua, vua passa, Oenanthe, Omphacio, vini natura, colore, de differentijs eius ex sapore, mixtione, & loco natali, desumptis, facultatib⁹ omphacite, lora, mulso & similib⁹ egit. Sic & Theophrastus copiosè egit de vite, sed sparsim libris quinque suæ historiæ, & sex libris de causis plantarum, vt de Vino 9. hist. 20. & 6. de causis in pluribus capitibus. Nec Plinius defuit, vt videre est lib. 14. capitibus nouendecim.

At hæc breuis esto diuisio, quòd alia sit cultiua, alia sterilis. Cultiua alia maior, cuius plurimæ species, minor alia. Sic Maioris Vuæ colore & magnitudine differunt,
altre-

alterius nanq; acini candidi, aut fului, aut saturato rubore nigricante tertij cærulei aut subrubente colore; aliæ magnis, aliæ paruis acinis, aliæ oblongis, magnitudine & forma prunorum, quæ Pergulana dici potest, aliæ rotundis: alijs frequentiores, alijs rariores. Sunt & quæ granis aut vinaceis carent, interdum vnicum vel alterū granulum habent. Datur quoq; vua barbata quam pingit Tabern. icon. pag. 891. Minor est acinis nigrinis, rarissimè albidis aut fuluis, nucleo minimo ac molli. Sapore quoque plurimum differunt, vt dulci, acerbo muscato, quæ vitis Apiana Plinio, &c. In folijs quoq; differentia, alia enim maiora profundius incisa. Obseruauimus Italicam folio ad pediculum vsq; in lacinias diuiso, quæ acuta sunt, alia contrà: sic alia tenuiora, alia crassiora, alia ad tactum duriora, alia molliora, alia læuia, alia deniq; subhirsuta.

I.

Vitis vinifera.

Vitis vinifera Brunfel. fol. pag. 183. Tom. 3. Rhap. 86. sine icone: & 4. pag. 249. Marth. fol. lat. pag. 809. lib. 5. cap. 1: & icon. 4. pag. 921. Lob. obser. pag. 348. & icon. pag. 629.

Ex vuuis acerbis nondum maturis succus exprimitur quem ὀμφάκιοι Omphaciū vocāt, vt habet Dioscorides lib. 5. cap. 6. ex quo nunc syrupus de agresta in officinis.

II.

Vua passa maior, Βέμας ☉ Græcis. (icone.

Vua passa maior Trago pag. 1055. lib. 3. cap. 49. sine

Vuæ Zibebæ Tabern. fol. pag. 578. lib. 2. Sect. 12. cap. 17. & icon. pag. 891.

Non solùm vua, sed etiam acini prætermo- dum ampli crassi & oblongi sunt, quæ tamen non nisi passæ ad nos deferuntur. Arabibus vua Zibibi, Latinis passa, Germanis Zibebæ & vuæ marinæ.

III. Ph. 1054. lib. 3. cap. 49.

Vua passæ minores vel passulæ Corinthiacæ.

Passulæ Trago pag. 1054. lib. 3. cap. 49. sine icone.

Hæ partim fulvæ, partim subnigræ, dulces & vinosæ, folijs est rotundis crassis in pauciores lacinias diuisis, subtusq; incanis: Hæc enim in horto Montembelgardiano hoc anno collecta.

IV.

Vitis sylvestris, labrusca.

Labrusca Trago pag. 1059. lib. 3. cap. 51. sine icone.

Labrusca dicta quòd in marginibus terræ, ceu labris quibusdam oriatur.

Genera duo Dioscoridi lib. 5. ca. 2. cui ἀμπέλκις ἀγρία dicitur, alterius enim vva non maturescit, sed florē tantum profert οἰνάνθιον nominatum: altera fructum perficit ex paruis acinis, nigris, subadstringētibus. Plinius vitem sylvestrem Labruscam vocat, & quādam albam esse testatur, cum dicit Oenanthen ex alba Labrusca præstantiorem esse, quàm è nigra. Vocatur autem propriè Oenanthe vitis sylvestris fructus cum floret vt habet Dioscorides lib. 5. cap. 5. seu vt loquitur Plinius, vitis labruscæ vva, quæ cum flore colligitur, quando optimè olet.

SECTIO SECVNDA.

CLEMATIS: NUMULARIA: ASCLEPIAS

Apocynum: Periclymenon: Polygonatum: Hippoglossum: Ruscus.

CLEMATIS, eiusq; species:

CLEMATIDEM duobus capitibus Dioscorides proposuit, lib. 4. cap. 7. & 182. illa κληματις, hæc κληματίτις ei dicitur, de hac primo loco.

Κληματίτις idem est ac Sarmentaria, sic dicta quoniam κλήματα, id est flagella vitigineis flagellis similia emittat;

ac ut illa scandat arbores. Clematidis quæ Smilaci sit similis, & per arbores repat, meminit Plinius lib. 24. cap. 10. Theophrasto 5. hist. 10. ἀργαλίη arbor est quam vitis & labruscæ similem surgere scribit.

I.

Clematis sylvestris latifolia.

Vitis sylvestris Trago pag. 818. lib. 2. cap. 94.

Vitalba Dodo. fol. Gall. pag. 262. lib. 3. cap. 48.

Viorna vulgi Lobel. obser. pag. 345. & icon. pag. 626.

Hæc ad Clematitidem Dioscoridis, & Atragonæi Theophrasti referenda: alijs vitis sylvestris Dioscoridis. Mirè ludit in foliorum diuisuris.

II.

Clematis Boëtica Clusij. (cap. 55.

Clematis altera Boëtica Clus. hist. Hisp. pag. 221. lib. 1.

Clematis Boëtica Clusij Lobel. obseru. pag. 347. & icon. pag. 628.

III.

Clematis siue Flammula repens.

Clematis altera Dodon. fol. Gall. pag. 261. lib. 3. c. 48.

Clematis altera vrens, vulgi Flammula Lobel. obser. pag. 346. & icon. pag. 627.

Flāmula dicitur quòd cõtusa applicata, vesicas flāmę instar excitet, cui⁹ folia aliquādo Apij modo diuidūtur.

IV.

Flammula recta.

Flammula Matth. fol. lat. pag. 618. lib. 4. cap. 7. & icon. 4. pag. 626.

Flammula altera surrecta Lobel. obseru. pag. 346. & icon. pag. 627.

Duorum generum est, alterius Sarmenta & foliorum pediculi virefcunt serius q̄; floret, & alterius rubet, maturius q̄; floret.

Clematis maritima repens.

Hęc Sarmentosos habet cauliculos, cubitales, atro-
virente cortice, vestitos, folia Flammulæ erectæ instar
oblonga, acuminata, nervosa, rigida, sed angustiora cõ-
muniter vni pediculo tria insidentia, pediculi quasi in
capreolos abeunt: flores sunt albi longis pediculis in-
sidentes, quibus succedunt semina flammulę erectę mi-
nora, aliquando terna, aliquando bina iuncta, quibus
singulis vnicus capreolus plumosus insidet. Hęc suis
sarmentis repit in maritimis, vt in insula Lio Venetorũ.

VI.

Clematis cærulea repens.

Clematis altera Matth. fol. lat. pag. 617. lib. 4. cap. 7.
at icon. 4. pag. 625. figura transposita & sub Clematide
tertia posita.

Clematis peregrina cærulea & purpurea Lob. obser.
pag. 345. & icon. pag. 626.

Ad Clematidem Dioscoridis referenda: quibusdam
Theophrasti 6. hist. vlt. πῶλον Desiderium Gaza vertit.

Variat flore simplici ac pleno, vt Camer. in Epit. Matt.
pag. 686. vnâ figurâ expressit, colore est non solùm cæ-
ruleo, sed etiam purpureo, cuius nomine Tabern. duas
figuras proposuit fol. pag. 559. lib. 1. sect. 12. cap. 8. &
icon. pag. 880. & 882. Clematidis peregrinæ cæruleæ, &
Clematidis purpureæ nomine.

VII.

Clematis alpina Geranifolia.

Hęc sesquipalmaris est, cauliculis pluribus oblon-
gis, quibus singulis folia crebris diuisuris insecta insidēt
trigemina coherentia, vt in Anemone Geranifolia. Flos
longissimo ac tenui pediculo insidet, ex quatuor tantũ
folijs compositus, coloris obscure purpurascens. Se-
men nõ vidimus nec radicem, & ex sicca descripsimus,
quam

quam Clematidē cruciatā Iungermannus nominabat. Prouenit in mōte Baldo, vnde à D. Zvvingero habem⁹.

IIX.

Clematis cærulea erecta.

Clematis altera minor longifolia Lob. obs. pag. 346. & icon. pag. 628. cuius figura & eā quæ simplici, & quæ pleno est flore, exprimit.

Clematis cærulea Pannonica prima Clus. hist. Pann. pag. 293. lib. 2. cap. 53. vbi flore simplici pingitur.

Clematis cærulea Pannonica secunda Eidem histor. Pann. pag. 294. lib. 2. cap. 35. flore pleno pingitur.

Tabernæmontanus fol. 559. & 560. lib. 2. Sect. 12. cap. 8. & icon. pag. 881. duas habet figuras Clematidis cæruleæ Pannonicæ & Clematidis cæruleæ secundæ nomine, at vtraque simplicem florem exprimit. Dum enim Lobelij figuram imitandam curauit, non aduertit apud Lobelum & plenum & simplicem florem.

CLEMATIS DAPHNOIDES.

Dioscoridi lib. 4. cap. 7. κληματις aut δαφνοειδης, aut *Σμυρνοειδης*, aut *πλυζονοειδης* dicitur. Plinio lib. 24. cap. 15. Clematis Aegyptia, quæ ab alijs Daphnoides ab alijs Polygonoides vocatur: quibusdam eiusdem lib. 21. cap. 11. Vincaperuinca: alij, an eiusdem lib. 24. cap. 15. Centunculus sit dubitant.

I.

Clematis daphnoides minor.

Vincaperuinca Brunfel. fol. pag. 179. Tom. 1. Rhaps. 30. & Chamædaphne altera Dioscoridis eidem 4. pag. 53.

Clematis daphnoides Lobel. obser. pag. 360. & icon. pag. 635.

Flores vt plurimum cærulei sunt, quandoque candidi, rariùs rubentes.

Clematis daphnoides maior.

Clematis Aegyptia hortensis flore purpureo Gesner. hort. pag. 254. b.

Clematis siue peruinca maior Lobel. obser. pag. 380. & icon. pag. 636. verum in huius, vt & aliorum figura, siliquas requiro.

Hanc Clematidem Aegyptiam Plinij, illam verò eiusdem Vincamperuinca Cæsarpinus statuit.

III.

Clematis flore pleno. (695.

Clematis flore multiplici Camer. in Epit. Matth. pag.

Daphnoides polyflora Lob. obs. pa. 360. sine icone.

Flos è cæruleo magis ad purpureum vergit.

NUMMULARIA.

Nummularia à foliorum similitudine, quæ nummi speciem referunt, dicta: alijs Centummorbia à miracifica in vlceribus medendis facultate; alijs Hirudinaria, quod passim terræ Hirudinis instar affixa hæreat. Sunt qui Nummulum apud Plinium censeant lib. 18. cap. 28. vbi falsò Mimmulus legatur; an fortè apud Theophrastum lib. 9. cap. 14. ἐξ Ἀβδαρον, Rubiam Gaza vertit?

Nummularia. (sine ic.

Serpētaria tertia & Centūmorbiū Brūf. 4. pa. 171.

Numularia siue Lunaria minor Matth. fol. lat. pag. 647. lib. 4. cap. 36. & icon. 8. pag. 679.

Numularia Lob. obs. pag. 251. & icon. pa. 474. Nummularia siue Centimorbia.

Variat ratione foli, quæ enim hortensis maiora habet folia, quàm quæ in syluestribus prouenit, hinc duæ icones apud Tabernemontanū icon. pag. 874. Hirudinariæ maioris & minoris nomine & fol. pa. 547. lib. 2. sect. 11. cap. 129. Nummulariæ maioris & minoris titulo.

ASCLEPIAS.

Aσκληπίας Apud Dioscoridem lib. 3. cap. 106. habetur; & Plinium lib. 27. cap. 6. quæ multis censetur nostrum Asclepias, alij negant; & sanè videtur Apocyno cognata herba.

Asclepias albo flore.

Hirundinaria Brunfel. fol. pag. 39. Tom. 2. Rhap. 9. & 4. pag. 80.

Vincetoxicum Matth. fol. lat. pag. 539. lib. 3. ca. 90. & icon. 4. pag. 499.

Asclepias Lob. obs. pag. 356. & icon. pag. 630. Asclepias siue Vincetoxicum.

Apud Tabernæmontanum figura duæ fol. pag. 400. lib. 2. sect. 11. cap. 13. & icon. pag. 729. Asclepiadis 1. & 2. titulo.

Asclepias nigro flore.

Asclepias altera flore nigro Lobel. obser. pag. 356. & icon. pag. 630.

Sunt qui Periplocam minorem vocitent: Apocynum Dioscoridis vocat Columna, pag. 110.

APOCYNUM.

Aπόκωνον, κινάχρον, περιδαλιαχές, κινώμορον, κινωκράμβη Dioscoridi lib. 4. ca. 81. Apocynum Plinio lib. 25. ca. 11. Sic dicitur quòd canes Lupos, vulpes & pantheras, vt inquit Dioscorides, vel vt Plinius, canes & omnes quadrupedes necet. Dicitur περίπλοκα quasi circumplectens, eò quòd proxima amplexetur.

Apocynum subrotūdo folio non repens.

(753.

Apocynū Matth. fol. lat. pag. 694. li. 4. c. 76. & ic. 4. pa.

Απο.

600 LIBER VIII. SECTIO II.

Apocynum, Periploca Græca Lob. obs. pag. 357. & Apocynum, Periploca Græca folijs latioribus hederaceis Eidem icon. pag. 631.

II.

Apocynum repens purpurascente flore.

Apocynum repens Matth. fol. lat. pag. 695. lib. 4. cap. 76. & icon. 4. pag. 754.

Periploca serpens angustiore folio Lobel. obser. pag. 357. & icon. pag. 631.

III.

Apocynum angustifolium albo flore.

Secamone, Scammonij speciem affirmant Aegyptij.

Apocynum fortassè Dioscoridis Alpino pag. 53.

P E R I C L Y M E N U M.

Περικλύμενον Dioscorides lib. 4. cap. 14. descripsit, cuius sanè descriptio nostro conuenit excepta radice, quam rotundam dicit. Verùm Plinius lib. 27. cap. 12. radicis non meminit; Sic dictum quod se ad miniculis conuoluat. An potius nostrum Periclymenum est κυκλάμην & ἰτίρα quam κισσαίθεμον aut κισσόφυλλον vocitent Dioscorides lib. 2. cap. 195. Et Clymenos Plinij lib. 25. cap. 7. Sunt qui velint Cyclaminum alterum, vitem syluestrem, & Periclymenum, tribus distinctis locis à Dioscoride descriptum, vnius plantæ esse nomina.

I.

Periclymenum perfoliatum.

Periclymenum Matth. fol. lat. pag. 626. lib. 4. cap. 13. & icon. 4. pag. 639.

Periclymenum perfoliatum Calidarum regionum Lob. obs. pag. 357. & icon. pag. 632.

Flos ex purpura niueo candore nitet, aliquando & luteo asperso.

II.

Periclymenum Germanicum vulgare.

Caprifolium Brunfel. in 4. pag. 286. sine icone.

Periclymenon non perfoliatum Lob. obs. pag. 358.
& icon. pag. 633.

III.

Periclymenum humile.

Periclymenum humile, & Chamæpericlymenū Pru-
tenicum Clus. hist. Pann. pag. 88. lib. 1. cap. 23.

POLYGONATVM.

Πολυγόναλον Dioscoridi lib. 4. cap. 6. quòd radix cre-
brò sit geniculata: vulgo Sigillū Salomonis, pro-
culdubio à vestigijs quæ in radice plures conspiciuntur,
quasi sigilli impressio foret.

I.

Polygonatum latifolium maximum.

Polygonatum maius Clus. hist. Pann. pag. 263. lib. 2.
cap. 31. sine icone.

Hoc duplo maius vulgari & altitudine & folijs & bac-
cis, crassioresque habet radices.

II.

Polygonatum latifolium, folijs Ellebori albi.

Polygonatum πλατύφυλλον vel secundum, Clusij hist.
Pann. pag. 265. lib. 2. cap. 31. sine icone.

III.

Polygonatum latifolium vulgare.

Sigillū Salomonis Brunfel. fol. pag. 93. Tom. 3. Rhap.
32. & 4. pag. 146.

Polygonatum Matth. fol. lat. pag. 616. lib. 4. cap. 5. &
& icon. 4. pag. 622. Lobel. obseru. pag. 361. & icon.
pag. 637.

Variat baccis rubentibus quandoque purpureis, nō nunquā baccis nigris, quam Camerarius in Epit. Matth. pag. 693. pinxit. Vulgares Herbarij Germanici, cum Diſtanno & Elleboro albo confundunt, quemadmodum & Cordus in Dioscoridem monet; alij malè Secacul Arabum faciunt.

IV.

Polygonatum latifolium flore maiore odoro.

Polygonatum primum, & Polygonatum flore odoro Clus. hist. Pann. pag. 264 lib. 2. cap. 31.

V.

Polygonatum latifolium minus flore maiore.

Hoc ex mediō radicis albicātis subrotūdē & fibrosæ caulem vnicum pedalem, communiter breuiorem, emittit, striatum, nec admodum inflexum, folijs vt in vulgari dispositis, firmioribus tamen ex singulis alarum sinubus, singuli flores breuibus pediculis insidentes, ab vna caulis parte propendentes, qui magni, eiusdem ferè cum priori coloris, inodori, quibus baccæ succedunt, quarum colorem per maturitatem nondum obseruauimus: prouenit in monte Crentzachio copiosè.

VI.

Polygonatum latifolium ramosum.

Laurus Alexandrina Matth. fol. lat. pag. 752. lib. 4. cap. 142. & icon. 4. pag. 851.

Polygonatum tertium Clus. histor. Pann. pag. 266. lib. 2. cap. 31.

Huius binæ figuræ apud Tabern. fol. pag. 430. lib. 2. sect. 11. cap. 35. & icon. pag. 756. & 757. Polygonati latifolij 3. & 4. nomine.

VII.

Polygonatum angustifolium non ramosum.

Sigillum Salomonis angustifoliū Trago pa. 400. li. 1. cap. 132. Poly-

Polygonatum minus rubiæ folijs Lobel. obser. pag. 468. & icon. pag. 804. Polygonatum minus.

Sunt qui toto genere à Polygonato differre dicant; alij Chamædaphnen Dioscoridis lib. 4. cap. 349. faciunt; alijs est Ephemeron Dioscoridis lib. 4. cap. 85. & Plinij lib. 25. cap. 13. qui Dioscoridis verba habet, eo solū excepto, quòd florem ei tribuat cæruleum, cū album Dioscorides scripserit.

IIX.

Polygonatum angustifolium ramosum.

Polygonatum quartum angustifolium ramosum Clus. hist. Pann. pag. 269. lib. 2. cap. 31.

HIPPOGLOSSVM.

Sunt qui *ἵππογλωσσόν* Dioscoridis lib. 4. cap. 132. censeant, & Hippoglottion Plinij lib. 15. ca. 30. vbi Laurum Alexandrinam vocat, ab alijs Idæam dictam. Sic & lib. 24. cap. 8. Theophrasti 3. hist. 17. Laurus Alexandrina. Alijs *ἰδαία ῥίζα* Idæa radix Dioscoridis lib. 1. cap. 44. Alijs *δάφνη ἀλεξάνδρεια*, aut *ἰδαία* aut *ἵππογλωσσόν* Laurus Alexandrina Dioscoridis lib. 4. cap. 147. alijs *χαμαιδάφνη* quæ & *ἀλεξάνδρεια* dicitur Dioscoridis lib. 4. cap. 149. & Laurus taxa Plinij lib. 15. cap. ultimo; Et Chamædaphne eiusdem lib. 24. cap. 15. Deniq; sunt qui Radicem idæam, Hippoglossum, Laurum Alexandrinam, & Chamædaphnen apud Dioscoridem idem censeant.

I.

Hippoglossum fructu pediculo insidente.

Vuularia Brunfel. fol. pag. 96. Tom. 3. Rhaps. 34. & Laurus Alexandrina Eidem in 4. pag. 158.

Hippoglossum Matth. fol. lat. pag. 741. lib. 4. cap. 127. & icon. 4. pag. 834.

Rusco affinis prima Cæsalp. pagin. 222. libr. 5. cap. 29.

Hippoglossum, Bonifacia Lobel. obseru. pag. 362. & icon. pag. 638.

II.

Hippoglossum fructu folio insidenti.

Laurus Alexandrina altera Matth. fol. lat. pag. 752. lib. 4. cap. 142. & icon. 4. pag. 852.

Rusco affinis altera Cæsalp. pag. 223. lib. 5. cap. 30.

R V S C V S.

Dioscoridi lib. 4. cap. 146. *μυρσίνη ἀγρία* myrtus syluestris dicitur, quod Latini Ruscum vocant: alijs *ὄξυα μυρσίνη* acuta myrtus & myrtacantha Plinio lib. 23. cap. 9. Oxymyr sine, id est, myrtifolij acutis, Castor (inquit) Ruscum vocauit: *κεντρομυρσίνη* Theophrasti 3. histor. 17. Huius fructum Arabes Cubebas vocant, putantes Carpesium apud Galenum esse, quia de Carpesio nil inueniatur apud Dioscoridem, vt de Rusco nil apud Galenum: Sed reuera huius fructus à Cubebis differt.

Ruscus.

Ruscus Trago pag. 919. lib. 2. cap. 143. Matth. fol. lat pag. 750. lib. 4. cap. 141. & icon. 4. pag. 850. Lobel. obser. pag. 362.

Myrtacantha, Murina spina, siue myrtus syluestris, eidem icon. pag. 617.

SECTIO TERTIA.

HEDERA: LIGNVM COLVBRINVM: HEDERA terrestris: Saxifraga: Chelidonia minor: Gramen Parnassi: Cyclamen: Aristolochia: Cymbalaria: Nasturtium Indicum: Noli me tangere: Balsamina.

HEDERA, eiusq; species.

HEDERA *κιστὸς* Dioscoridi lib. 2. cap. 210. Theophrasto 3. hist. 18. *κιστὸς*.

Differentias multas inquit Dioscorides in specie iortitur, summas autē, genere tres: nam quædam candida est, altera nigra, tertia helix: Candida fructum fert candidum: nigra nigrum, aut croci æmulum, quam vulgus Dionysiam vocat: Helix fructum non gignit, &c. Sic Theophrastus 3. hist. 18. multigena hederæ est, quædam enim humi repens, quædam in excelsum se attollens: & excellentiarum genera plura, sed tria summè patefcunt, candida, nigra, tertiaq; clauicula: Harum item species plures, quippè alia fructu tantum candida, alia etiam folijs: rursus fructum tantum candidum ferentium alia velut maiusculum & velut in globum circumactum, quam Corymbiam vocarunt: alia minorem sparsiozem modo nigræ (Solenitiam Plinius): habet & nigra differentias (alicui & semen nigrum, alij crocatum Plinij, cuius coronis Poëtæ vtuntur, folijs minus nigris quam quidam Nysiam, alij Bacchicam vocant, maximis inter nigras corymbis, quidam apud Græcos, etiamnū duo genera huius faciunt, à colore acinorum, erythraicum & Chryso carpum) sed non ita conspicuas; sed clauicula differentijs maximis discernitur: etenim folijs plurimum distat cū paruitate, tū quòd angulata cōcinnioraq; sint: distant internodiorum longitudine, & sterilitate, quoniam fructum quædam non ferant, quod non in hederam transfiguratur vt quidam volunt, (qui-

dam inquit Plinius hoc ætatis esse non generis existimant, primoq; helicem esse, fieri hederam vetustate) at clauiculę plura genera, verũ quę conspectiora summaq; tria sunt, herbacea ac virens, quæ plurima est: secunda cãdida (addit Plinius folio) tertia versicolor quam Thraciam quidam appellant: & harum quæq; distare videtur, quippè herbacę, quædam folio tenuiori, oblongiori atq; etiam densiori: quædam minus hæc omnia habens: & in versicolori genere, alia folio ampliori, alia minori, macularumque habitu diuersa: pari modo & magnitudine coloreq; distant. Plinius lib. 16. cap. 34. Hederæ duo prima genera fecit marem & foeminam (hïc apud Plinium per marem cistum intelligere oportet, confundit enim Cistum cum Cisso, id est, hederam) subiungit species horum generum tres esse candidam, nigram, helicem, quæ species in alias etiam diuiduntur, &c. quæ ex Theophrasto.

I.

Hedera arborea.

Hedera Brunfel. fol. pag. 6. & 7. Tom. 2. Rhap. 1. & 4. pag. 126. qui duas habet figuras, altera eam quæ ad muros, altera eam quæ arbores scandit, exprimit.

Hedera Corymbosa Lobel. obseru. pag. 336. & icon. pag. 614.

Hæc valdè in folijs ludit; aliquando enim sagittæ instar angulosa, aliquando rotunda oblitteratis angulis, nam quò magis arborefcit, eò magis folia rotunda exceptis ijs quæ in summo sunt.

II.

Hedera poëtica.

Hedera Dionysias & Chrysocarpos Dalechãpij Lugdun. pag. 1419. lib. 13. cap. 8.

Hæc fructum habet calice aureo, & foliorum minimè angulosum.

III.

Hedera maior sterilis.

Hedera Helix Brunfel. in 4. pag. 126. sine icone: Matt. fol. lat. pag. 426. lib. 2. cap. 175. & icon. 4. pag. 364.

Helix siue prouoluta sterilis hedera Lobel. obseru. pag. 337. & icon. pag. 614.

Folia habet maculosa, interdum infernè subrubentia.

IV.

Hedera humi repens.

Hedera Trago pag. 802. lib. 2. cap. 88. sine icone.

Hedera minor ἐπιμακισσός Dodon. fol. lat. pag. 409. pempt. 3. lib. 3. cap. 25. sine icone.

V.

Hederula palustris.

Hederula aquatica, & Trinitas aquatica quorundam Lobel. icon. pag. 36. part. 2.

Hedera palustris Taber. fol. pag. 570. part. 2. Sect. 12. cap. 15: & icon. pag. 889. Hederula palustris.

VI.

Hederaceis folijs planta.

An Cyclaminos altera, hederaceis folijs planta Lob. obseru. pag. 339. & icon. pag. 617.

LIGNVM COLVBRINVM.

HAcc nascitur hederę modo, folijs bryonię ferè, lignum colubri colore, aduersus cuius morsus vtile est, monente A' Costa pag. 257. cap. 54.

I.

Lignum colubrinum primum hederaceo folio.

Lignum serpentinum A' Costę pag. 257. cap. 54.

Lignum colubrinum primum A' Costę Lugdun. pag. 1911. lib. 18. cap. 140. vbi icon habetur A' Costę.

II.

Lignum colubrinum secundum angustifolium.

Lignum serpentinum secundum A' Costæ pag. 259.
cap. 55.

Lignum colubrinum secundum A' Costæ Lugdun.
pag. 1911. lib. 18. cap. 140. A' Costæ icon. adponitur.

III.

Lignum colubrinum repens lentisci folio.

Lignum colubrinum tertium Garziæ pag. 170. lib. 1.
cap. 44.

IV.

Lignum colubrinum folio persicæ, flore fructuque
racemoso. (cap. 44.)

Lignum colubrinum primum Garziæ pag. 169. lib. 1.

V.

Lignum colubrinum, arbor malo punicæ similis.

Lignum colubrinum secundum Garziæ pag. 169.
lib. 1. cap. 44.

Lignum colubrinum tertium Lugdun. pag. 1912. lib.
18. cap. 140. qui ligni frustum ex Clusij notis pingit.

Ad arbores duæ posteriores pertinet, verum propter
similitudinem nominis & virium, huc retulimus.

HEDERA TERRESTRIS.

Dioscoridis lib. 4. cap. 126. χαμαίχιος censetur, si
in descriptione pro μακρότερον legatur μικρότερα. He-
dera se non attollens à terra Plinij videtur: quibusdam
Malacocissos, quasi mollis hedera, in Geoponicis: alijs
Chamæclema quasi humilis Clematis repens.

I.

Hedera terrestris vulgaris.

Hedera terrestris Brunfel. fol. pag. 167. Tom. 1. Rhap.
26. & 4. pag. 34. Elatine.

Chamæ-

Chamæciema Cordo hist. pag. 161. lib. 2. cap. 146.

Humilis hederæ siue Chamæcissus, corona terræ, terrestris hederæ Lobel. obser. pag. 336. & icon. pag. 613.

Duplex est, maior communis: minor elegantior cauliculis erectioribus breuioribus vt & folijs, floribus magis cæruleis, quæ locis humidioribus circa arbores antiquas reperitur.

II.

Hederæ terrestris montana.

Hederæ terrestris species montana Camer. in Epit. Matth. pag. 401.

Hæc priore hirsutior est, folijs maioribus, vt & floribus qui purpurascunt.

III.

Hederæ saxatilis.

Asarina sterilis Seuenæ Narbonensis agri Lobel. obseru. pag. 329.

Asarina siue saxatilis hederæ Eidem icon. pag. 601.

SAXIFRAGA.

Saxifraga ab effectu dicta, cum eius stillatitia, vt & decoctum lapides renales frangat & pellat, vt & granorum radicum farina ex decocto sumpta.

I.

Saxifraga rotundifolia alba.

Saxifragia Brunfel. fol. pag. 185. Tom. 1. Rhap. 33. & Saxifraga maior Eidem in 4 pag. 160.

Saxifragia quarta Matth. fol. lat. pag. 629. lib. 4. ca. 15. & icon. 4. pag. 645.

Saxifraga alba Chelidonides Lobel. obser. pag. 325. & icon. pag. 612.

Hæc nonnullis locis folijs est maioribus altiusq; exsurgit; frequentius tamen minoribus est, & humilior.

Saxifraga rotundifolia aurea.

Saxifraga aurea Dodo. fol. Gall. pag. 203. lib. 2. ca. 89.

Saxifraga aurea Lichenis facie & natalitijs Lob. obseru. pag. 336. & icon. pag. 612.

Sunt qui Hepaticam auream in Saxonia vocitent, qua aduersus obstructions Hepatis vtuntur. Aldroandus Erysimi speciem facit.

Habetur in Lugdunensi herbario pag. 1114. lib. 10. cap. 8. figura cui titulus Saxifragæ alpina, quæ sanè similis est figura cum prædicta; quare cum nulla addita sit descriptio, suspicor à præcedenti minimè diuersam.

CHELIDONIA MINOR.

Chelidonia duplex habetur, maior de qua superius, minor de qua in præsens. Dioscorides lib. 2. cap. 212. Χελιδόνιον τὸ μικρὸν aut πικρὸν ἄγριον describit, cuius sanè descriptio nostræ conuenit, verùm vires non respondent, an fortè ratione soli diuersitas obuenerit? Plinij lib. 25. cap. 13. Strumea censetur, quo loci de Ranunculis agit.

Chelidonia rotundifolia minor.

Ficaria & Scrophularia (à radice strumosa multis granis cōposita) minor Brunfel. fol. pag. 215. Tom. 1. Rhap. 37. & Scrophularia secunda Eidem in 4. pag. 86.

Malacocissus minor Fuchf. icon. 8. pag. 500. & Chelidonium minus eidem in fol. pag. 867. cap. 332.

Chelidonium minus Lobel. obseru. pag. 323. & icon. pag. 593.

Huius folia aliquando purpurea macula notantur, flore est luteo, simplici, aliquando & pleno reperitur.

GRAMEN PARNASSI.

Dioscorides lib. 4. cap. 32. de Gramine quod in Parnasso monte prouenit agens, folio dicit hederaceo.

ceo, flore candido, &c. vbi & alterius in Cilicia nati meminit quod incolæ κίωνα appellent, cuius virentis esu boues inflammantur: non assequimur, quid velit.

I.

Gramen Parnassi albo simplici flore.

Hepatica alba Cord. hist. pag. 152. lib. 2. cap. 115.

Gramen Parnassi Dodo. fol. Gall. pag. 349. lib. 4. cap. 51. & Lobel. icon. pag. 602. (pag. 603.

Gramen Parnassi montanum hederaceum Lob. obs.

II.

Gramen Parnassi albo duplici flore.

Gramen Parnassi duplicatis floribus Lobel. obseru. pag. 330. & icon. pag. 603.

Non solum in eo differt à præcedenti quòd duplicati sint flores, sed etiam quòd in simplici, floris folia sint obtusa, in duplicato flore, acuta.

III.

Gramen Parnassi luteo flore.

Gramen aliud Parnassi, flos instar violæ luteus Lugd. pag. 1005. lib. 9. cap. 6.

Ex monte Fracto habemus.

CYCLAMEN.

Kυλάμινος Dioscoridi lib. 2. cap. 194. quod folijs dicit hederæ purpureis, varijs supra infraq; albican-
tibus maculis, &c. κυκλάμινος Theophrasto (Gaza tuber terræ reddidit) 9. hist. 10. Cyclaminus, nostris tuber terræ, Plinius lib. 25. cap. 9.

I.

Cyclamen orbiculato folio, infernè purpurascens.

Cyclaminus minor est vmbilicus terræ Trago pag. 905. lib. 2. cap. 134.

Cyclamen vulgare Officinarum orbiculato folio, seu Panis porcini, Rapum terræ, Arthanita, Lobel. icon. pag. 604.

Flos nunc dilutiùs, nunc saturatiùs purpurascit, sunt qui & albo viderunt.

II.

Cyclamen orbiculato folio, infernè ex viridi pallēte.

Cyclamini odorati altera species Clus. hist. Pann. pag. 233. lib. 2. cap. 25. sine icone.

III.

Cyclamen anguloso folio.

Cyclaminus folijs angulosis Gesn. hort. pag. 256.

Cyclamen vernum Lobel. icon. pag. 605.

Habetur & folio oblongiore.

IV.

Cyclamen hederæ folio.

Cyclamen folio hederæ Lobel. obseru. pag. 331. & icon. pag. 605.

Flore diluto interdum albicat & verè carneo.

V.

Cyclamen oblonga radice.

Cyclaminus radice oblonga malo in fine adnexo Gesn. hort. pag. 256. (pag. 358.

Cyclaminus longiùs radicatus Camer. Epit. Matth.

VI.

Cyclamen radice exigua.

Hermodactylus quorundam Trago pag. 758. lib. 2. cap. 75. sine icone.

Cyclaminus exigua Eidem pag. 905. lib. 2. cap. 134. sine icone.

VII.

Cyclamen radice maximâ.

Cyclamini species radice inftar capitis arietis Gesn. hort pag 256.

IIX.

• Cyclamen luteo flore.

Cyclamen flore luteo Aduers pag. 264.

Cyclaminus flore luteo Clus. hist. Pann. pag. 235. lib. 2. cap. 25. sine icone & descriptione.

ARISTOLOCHIA.

Dioscoridi lib. 3. cap. 4. *ἀριστολοχία*, quòd existimetur optimè puerperis seu partus doloribus opitulari, quare Scholiastes Nicādri tradit, Aristotelem scripsisse herbam hanc à muliere inuentam: & Plinius lib. 25. cap. 8. Aristolochiæ nomen dedisse grauidæ videtur, quoniã esset *ἀρίστη λεχίσαις*, nostri malum terræ vocant.

Genera tria agnoscit Dioscorides *σπογγύλιω, μακράν, κληματίπιδά*. Plinius genera quatuor tradit, vnũ tuberib⁹ radicum rotundis: alterum masculæ radice longâ: tertiũ longissimæ tenuitatis, quæ Clematitis vocatâ ab alijs Cretica: quarta quæ Pistolochia vocatur, tenuior proxima, quam quidam Polyrrhizon cognominant, &c.

I.

Aristolochia rotunda flore ex purpureo nigro.

Aristolochia rotunda vera Trago pag. 768. lib. 2. cap. 78.

Aristolochia rotunda Lobel. obser. pag. 332. & icon. pag. 606.

II.

Aristolochia rotunda flore ex albo purpurascente.

Aristolochia rotunda altera Clus. hist. Hisp. pag. 319. lib. 2. cap. 23. sine icone.

Non tantũ colore floris à priore distat, sed & folijs & fructu: & Anguillara pag. 291. Iud. 12. plures species inueniri dicit.

III.

Aristolochia longa vera.

614 LIBER VIII. SECTIO III.

Aristolochia longa Gesn. hort. pag. 248. Aduers. pag. 264. & Lobel. icon. pag. 606. Clus. histor. Hisp. pag. 320. lib. 2. cap. 23. cuius figura melior.

IV.

Aristolochia longa Hispanica.

Aristolochia longa altera Clus. hist. Hisp. pag. 321. lib. 2. cap. 23. sine icone.

V.

Aristolochia Clematitis prima.

Aristolochia Brunfel. in 4. pag. 73.

Aristolochia longa Trago pag. 178. lib. 1. cap. 57. Matth. fol. lat. pag. 441. lib. 3. cap. 4. & icon. 4. pag. 381.

Aristolochia Clematitis Lobel. obs. pag. 332. & icon. pag. 606.

VI.

Aristolochia Clematitis altera serpens.

Aristolochia Clematitis altera Clus. histor. Hisp. pag. 324. lib. 2. cap. 23.

Aristolochia Clematitis altera Hispanica Lobel. obs. pag. 333. & icon. pag. 608.

Flos luteus aut ex purpura nigricans.

VII.

Aristolochia Pistolochia dicta. (icone.

Pistolochia Dodo fol. Gall. pag. 212. lib. 2. cap. 1. sine

Aristolochia polyrrhizon siue Pistolochia Plinij Aduers. pag. 265. & Lobel. icon. pag. 607.

Pistolochia & polyrrhizon Plinij Lobel. obseru. pag. 333. sine icone.

Flos aliquando niger, aliquando ex herbido luteus.

VIII.

Aristolochiæ similis.

Peregrina incognita herba à Mauris Rhasut & Rumigi nominata Rauvvolff. itin. nu. 121. Rha.

Rhasut & Rumigi Maurorum Lugdun. in append.
pag. 29. ex Rauvvolfio.

CYMBALARIA.

Cymbalaria, à Cymbalo videtur nomen duxisse: videtur quibusdam verus umbilicus Veneris alter: at Hermolaus Capnon primam Plinij lib. 25. cap. 13. esse credidit.

Cymbalaria Matth. fol. lat. pag. 706. li. 4. ca. 88. & ic. 4. pag. 773.

Cymbalaria Italica folio hederaceo Lobel. obs. pag. 337. & icon. pag. 615.

NASTURTIVM INDICVM.

Nasturtium dictum, eò quòd sapore nasturtium referat, aliàs ad Conuoluuli genera pertinere videtur: at quam habemus folia habet rotunda, instar umbilici Veneris maioris, non hederacea.

Nasturtium Indicum: & Lobel. obseru. pag. 338. & icon. pag. 616.

Nasturtium peregrinum, Peruvianum cognominatum Lugd. pag. 656. lib. 5. cap. 42. Eidem Flos sanguineus pag. 1918. lib. 18. cap. 148.

NOLI ME TANGERE.

Sic dicitur, propter siliquas quæ ex leuissimo attactu dissiliunt: hinc & Impatiens herba: propter floris similitudinem huc retulimus, cum locus commodior non occurrat. Ad Tithymalos referre cum Trago non possum, nec ad Mercurialem syluestrem: alij Persicarijs adnumerant: aliqui Aeschynomenen Plinij suspicantur, alij Catanance est; quibusdam Pseudoapocynon.

Noli me tangere.

Mercurialis syluestris altera Trago pag. 190. lib. 1. cap. 62. sine icone.

616 LIBER VIII. SECTIO III.

Esula syluestris Eidem pag. 295. lib. 1. cap. 100.

Perficaria filiquosa siue Noli me tangere Aduers. pag. 135. Lobel. icon. pag. 318. & obs. pag. 171. sine icone.

Flore est luteo, habetur & pallido.

BALSAMINA.

Balsamina dicitur quod ex pomis ipsius maris immaturis oleo iniectis in solatione paretur oleum præstantissimum, seu Balsamum (vt vocant Chirurghi) ad vulnera consolidanda.

I.

Balsamina foemina.

Balsamina altera Trago pag. 898. lib. 2. cap. 130. sine icone. Matth. fol. lat. pag. 793. lib. 4. cap. 177. & icon. 4. pag. 906.

Balsamina foemina perfici folia Lob. obs. pag. 172. & icon. pag. 317.

II.

Balsamina rotundifolia repens seu mas.

Balsamina seu Pomum mirabile Trago pag. 898. lib. 2. cap. 130.

Balsamina siue Momordica Matth. fol. lat. pag. 793. lib. 4. cap. 177. & icon. 4. pag. 905.

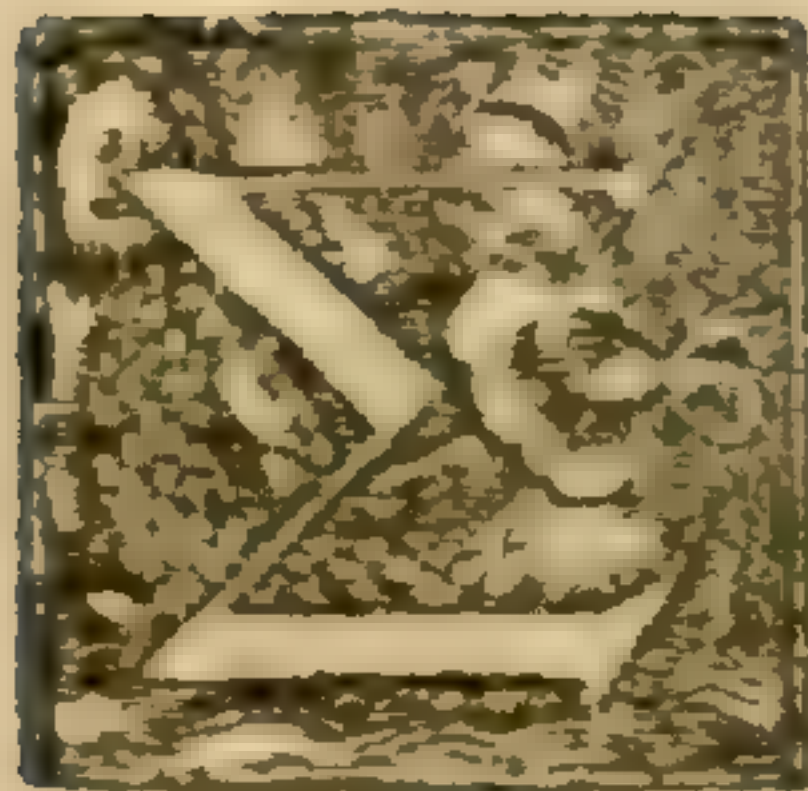
Balsamina cucumerina punicea Lobel. obs. pag. 369. & icon. pag. 648.

Quibusdam Cucurbita Somphos à Græcis appellata Plinij lib. 20. cap. 3.

SECTIO QUARTA.

CUCUMIS: MELO: PEPO: MELOPE-
 po: Anguria: Camalanga, Cucurbita: Colocyn-
 this: Cucumis asininus: Batatas.

CUCUMIS, eiusq; species.

IKYΣ ημερ. Dioscoridi li. 2. ca. 163. Theo-
 phraſto 1. hist. 18.

Genera duo Dioscoridi & Theophrasto,
 Satiua & Sylueſtris; de Satiua primò. Huius
 inquit Theophrastus, partim genera eſſe exiſtimant vt
 & Cucurbitæ, partim negant. Sed in vno eodemq; ge-
 nere alias meliores, alias deteriores affirmât. Cucume-
 ris tria genera notant, Laconicum, Scytalium, Bœoti-
 cum. Plinius lib. 19. cap. 5. de Cucumere agens comple-
 titur Melones, Cucumeres & Angurias. Scribit ea qua
 coguntur forma crescere, ſic in fiſtulam flore demiſſo
 mira longitudine crescere: Subiungit, Græcos Cucu-
 merum tria genera feciſſe, Laconicum, Scytalicum, &
 Bœoticum: at de ſylueſtri egit lib. 20. cap. 1. agit & de
 anguino ſiue erratico eod. lib. cap. 2.

Cucumis Varroni dicitur à Curuore quaſi Curuimer,
 alijs à Græca dictione vocabulum id tractum, qui & α-
 κυόν & κικυόν vocârunt.

I.

Cucumis fatuus vulgaris.

Cucumis fatuus Brunfel. fol. pag. 189. Tom. 3. Rhap.
 93. & 4. pag. 246.

Cucumis esculentus Lob. obf. pag. 363.

Cucumeres fatiui & esculenti Eidem icon. pag. 638.
 Alijs Sycios Galeni, alijs eiufdem Melopepon.

Fructus maturus eſt ſubluteus, habetur tamen & to-
 tus albus.

Cucumis sativus maior.

Cucumis Turcicus Fuch. fol. pag. 698. ca. 266. & icō.
8. pag. 402. Tabern. fol. pag. 184. lib. 2. sect. 3. cap. 44. &
icon. pag. 479. vbi & altera icon, Cucumeris ex Hispani-
co semine nati.

III.

Cucumis flexuosus.

Cucumeres longi Matth. fol. lat. pag. 367. lib. 2. cap.
128. & icon. 4. pag. 261.

Cucumis anguinus flexuosus Lobel. obser. pag. 362.
& icon. pag. 639.

Huius species habetur fructu cubitali.

IV.

Cucumis pyriformis.

Cucumer minor pyriformis Taber. fol. pag. 186. lib.
2. sect. 3. cap. 45. & icon. pag. 481.

V.

Cucumis Aegyptius rotundifolius.

Chata Aegyptij vocant genus quoddam Cucumerū
Alpino pag. 44. b.

Ante annum in horto D. Zuingeri legimus, sed fru-
ctus ad maturitatem non peruenēre.

M E L O.

Cucumerum genera censentur Pepones & Melo-
pepones, qui videntur potissimum figura & quan-
titate differre: qui enim maiores sunt & oblongi, Pepones
dicti fuerunt; qui verò formam & effigiem mali re-
ferunt, Melopepones: nomine ex pepone, & malo fa-
cto, dicuntur. Hoc genus Palladius Melones quasi *μῆλω-
ρας*, id est, pomeos à malorū figura appellavit, quod no-
men adhuc hodie in usu est. Sicq; tria statui possunt Cu-
cume-

cumeris genera, primum Cucumer, de quibus supra, secundum Melonum, tertium Peponum. At Melon Theophrasto Sycion, Plinio Cucumis mali cotonei effigie, Melo pepo Galeni: fortè Cucumis antiquorum.

I.

Melo vulgaris.

Melo Brunfel. fol. pag. 191. Tom. 3. Rhap. 95. & icon. pag. 247. sine icone. Trag. pag. 830. lib. 2. cap. 99.

Melo vulgi, siue Melo pepo Dioscoridis Lobel. obser. pag. 364.

Melo vulgi siue Cucumis antiquorum Eidem icon. pag. 639.

Mirè fructu variat, qui nunc oblongus, aliàs contractior rotundioris figuræ, alijs modicè depressus & sessilis: subinde maior, qualem Tabern. icon. pag. 468. Melonis Hispanici nomine pingit; quandoq; minor. Cortex alijs asper, rugosus & tuberosus: alijs lævis: nunc viridis, nunc cinereus, nunc pallidus, nunc varius. Pulpa alijs ruffa, alijs candida virensq;, quibusdam suavior, quibusdam moschi odore, quorum Cordus hist. pag. 118. lib. 1. cap. 107. meminit. Aliqui æstiuvi, aliqui hyberni ad hyemem perdurantes. Habentur Amarici, Italici Zatte dicti, & Neapolitani, in quibus semina adeo tenui cortice teguntur, vt excorticata videantur, idcirco Gymnospermi dicuntur: Sunt denique & pilosi.

II.

Melo rotundus paruus.

Melo succaratus Lob. icon. pag. 640.

Melo saccharinus Taber. fol. pag. 177. lib. 2. sect. 3. cap. 40. & icon. pag. 469.

Hoc adhuc minor reperitur mali rosei magnitudine, cuius Cæsalp. pag. 200. lib. 5. cap. 5. meminit.

III.

Melo pyriformis.

Pyromelo Tabern. fol. pag. 177. lib. 2. sect. 3. cap. 40.
& icon. pag. 469.

IV.

Melo Aegyptius.

Abdellau vocant Aegyptij, Melones quosdam à nostratibus planè diuersos Alpino pag. 44. b.

In horto D. Zvvingeri elapso autumno legimus, sed fructus ad frugem non peruenere.

V.

Melonis Aegyptij alterum genus.

Chaiar, Melonum apud Aegyptios genus Alpino pag. 44. b. sine icone.

P E P O.

Πέπων Dioscoridi lib. 2. ca. 164. Habet & Theophrastus 1. hist. 22. Peponem; & Plinius lib. 20. cap. 2. de Peponibus, quæ Dioscorides refert: is lib. 19. cap. 5. scribit Cucumeres cum magnitudine excefferunt Pepones vocari. Volunt dictum peponem διὰ τὴν πεπαινέσθαι maturefcere, eò quòd maturitate flavescat.

I.

Pepo oblongus.

Pepo Brunfel. fol. pag. 191. Tom. 3. Rhap. 96. & 4. pa. 248. sine icone.

Pepo oblongus vulgatissimus Lobel. obs. pag. 365. & icon. pag. 641.

Variat magnitudine, hinc duæ figuræ apud Tabern. fol. pag. 178. lib. 2. sect. 3. cap. 40. & in iconib. figuræ pa. 471. & 472. Peponis maximi oblongi & indici minoris oblongi nomine.

II.

Pepo compressus maior.

Pepo maxim⁹ Indicus cōpressus. Lob. obs. pag. 365. & ic. pa. 641. Variat

Variat corticis colore & substantia: qui enim albido est colore, substantia est molliore: qui obscure virente, duriore.

III.

Pepo compressus minor.

Cucumis seu Zucco marinus Trago pag. 835. lib. 2. cap. 100.

Cucumer marinus Fuch. fol. lat. pag. 699. cap. 266. & icon. 8. pag. 442.

Colore corticis variat qui est croceus, luteus, citrinus, niger.

IV.

Pepo rotundus melonis effigie.

Pepo oblongus rotundus luteus viridis Trago pag. 830. lib. 2. cap. 99.

Pepo rotundus compressus Melonis effigie Lobel. obseru. pag. 365. & icon. pag. 642.

V.

Pepo minor clypeatus, aliquando angulosus.

Pepo Indicus minor
clypeatus

Pepo Indicus minor
angulosus

} Taber. fol. pag. 179. lib. 2. sect.
3. cap. 40. & icon. pag. 473.

Huc & Pepo minor Indicus eiusdem referendus.

M E L O P E P O .

I.

Melopepo clypeiformis.

Pepones lati Dod. fol. Gall. pag. 406. lib. 5. c. 29.

Melopepones latiores clypeiformes Lobel. icon. pag. 642.

II.

Melopepo compressus.

Melopepo compressus alter Lobel. icon. pag. 643.

Melopepo compressus Tabern. fol. pag. 178. lib. 2. Sect. 3. cap. 40: & icon. pag. 470.

III.

Melopepo teres: & Lobel. icon. pag. 643. Taber. fol. pag. 178. lib. 2. Sect. 3. cap. 40: & icon. pag. 471.

ANGURIA.

HAc voce primus Aëtius censetur vsus; aliàs Citrullus à citreo colore. Peponem Dioscoridis, Galeni & Plinij esse volunt, Battecha Arabibus.

I.

Anguria citrullus dicta.

Citrullus vel citreolus Trago pag. 834. lib. 2. cap. 99.

Anguria Matth. fol. lat. pag. 368. lib. 2. cap. 128. & icon. 4. pag. 271.

Citrullus officinarum Lobel. obser. pag. 364: & icon. pag. 640.

Variat colore corticis qui alijs virens, alijs maculosus, subcandidis maculis. Caro alijs rubens & dulcior, alijs candida: Semina colore nigro, aut rubro, aut fuluo; rariùs sine semine reperitur, vt Cæsalp. pag. 201. lib. 5. cap. 5. obseruauit.

II.

Anguria carne lignosa.

Cucumeris vulgo dicti genus quoddam syluestre vidimus, carne intus lignosa, atq; adeo dura, vt pile modo resiliat, nec frangatur proiectum Cæsalp. pag. 201. lib. 5. cap. 5.

III.

Anguria Aegyptiaca.

Angurias habent à nostratibus non nisi magnitudine, quo ad aspectum differentes, nostris maiores, cortice flauiore, quæ intus semina tantum & aquam dulcissimam

mam continent. Alpin. pag. 45. sine icone.

C A M A L A N G A.

CAmalanga fructus sesquipedem maior, cucurbitæ colore, humi iacens vt Melo Lugdun. pag. 1838. lib. 18. cap. 70. ex Scaliger. exer. 181. 15. habet, qui Camolanga habet. Idem habet & Ludouicus Bononiensis in suo itinerario sine icone.

C U C U R B I T A.

Κολόκωθα ἰδιώδιμ. Dioscoridi lib. 2. cap. 167. ad differentiam κολοκωθιδ. de qua lib. 4. cap. 178. Cucurbitæ Theophrastus 1. hist. 18. meminit. Latinis Cucurbita à concuruatu, quod facilè, si quid obstiterit, quò minus extendatur incuruescat.

Cucurbitæ, inquit Plinius lib. 19. cap. 5. hæc duo prima genera Camerarium & plebeium quod humi repit. Crescit qua cogitur forma, libertate verò pensili concessa iam visâ est nouem pedum longitudinis. Semina quæ proxima collo fuerint, proceras pariunt, item ab imis, sed non comparandas supradictis: quæ in medio rotundas: quæ in lateribus crassas breuiioresq;.

I.

Cucurbita maior sessilis flore albo.

Cucurbita cuius fructus in orbem collectus intumescit Trag. pag. 824. lib. 2. cap. 97.

Cucurbita maior Fuch. fol. lat. pag. 368. cap. 137: & icon. 8. pag. 209.

Variat hæc magnitudine, variat colore corticis; nam sunt virides, flauæ, candidæ, quædam maculoso cortice, quædam sulcis distinctæ, quædam tuberosæ.

II.

Cucurbita maior rotunda flore luteo, folioq; aspero.

Cucurbita Indica Matth. fol. lat. pag. 365. lib. 2. cap. 127. & icon. 4. pag. 267.

Cucur-

624 LIBER VIII. SECTIO IV.

Cucurbita rotunda Cæsalp. pag. 197. lib. 5. cap. 2.

Varia huius genera magnitudine, facie, & colore differentia, earum nanq; quoddam genus est, quod vix vtrisq; vlnis complecti potest.

III.

Cucurbita lagenaria flore albo, folio molli.

Cucurbita Brunfel. fol. pag. 189. Tom. 3. Rhap. 91: & 4. pag. 45.

Cucurbita plebeia Cordo hist. pag. 116. b. li. 1. c. 100.

Cucurbita lagenaria Lob. obs. pag. 366. & ic. pa. 644.

Variat fructus, quandoque lagenarum forma, aliquando ventricosa absq; collo pyri turbinati figura.

IV.

Cucurbita oblonga flore albo, folio molli.

Cucurbita fructu longo Trago pag. 825. lib. 2. ca. 97.

Cucurbita siue Zuccha omniũ maxima anguina Lobel. obseru. pag. 366. & icon. pag. 644.

Falcata figura sæpè crescit, quædam ceruicem tantum habent recuruam, quædam rectitudine seruata bicubitalem longitudinem acquirunt; habuimus in horto nostro, quæ tricubitalem longitudinem superauit.

V.

Cucurbita capitata.

Cucurbita quædã sessilis rara alba lata ab altera parte compressa Basileæ in horto Ioannis Bauhini Medici, Gesner. append. hor. pag. 291.

Cucurbita capitata Taber. fol. pag. 181. lib. 2. Sect. 3. cap. 41: & icon. pag. 475.

VI.

Cucurbita verrucosa.

Cucurbita verrucosa Dalechampi; Lugd. pag. 617. lib. 5. cap. 28.

COLOCYNTHIS.

Kολοκυνθίς aut κολόκυνθα αἰγός, aut σικύα πικρά, aut κολόκυνθα ἀλεξανδρινή Dioscoridi lib. 4. cap. 178. Plinio lib. 20. cap. 3. cucurbita sylvestris Colocynthis dicta, quæ minor sativa.

Varia habentur genera: alia minor fungosa & lævis, quæ officinarum est: alia maior oblonga ac flava, alia candida: alia rotunda varia: alia sessilis nigra maculata magna instar cucurbitæ, & differens ab hac alia etiam sessilis, sed minor: alia deniq; turbinata.

I.

Colocynthis fructu rotundo maior.

Cucurbita agrestis Brunf. fol. pag. 189. Tom. 3. Rhap. 92: & 4. pag. 246. sine icone.

Colocynthis Matth. fol. lat. pag. 785. lib. 4. cap. 171. & icon. 4. pag. 898. Lobel. obseru. pag. 369.

Colocynthis, cucurbitula amara cathartica Lobel. icon. pag. 645.

Hæc colore viridis, magnitudine vtramque manum implens.

II.

Colocynthis fructu rotundo minor.

Colocynthis fungosa & levis Cordo hist. pag. 118. b. lib. 1. cap. 110. sine icone.

Cucurbita sylvestris fructu rotundo minor Cæsalp. pag. 198. lib. 5. cap. 3.

Colore est flauo, huiusque medullâ aridâ officinæ v-
tuntur.

III.

Colocynthis oblonga.

Colocynthis grandis oblonga Cord. hist. pag. 114. b. lib. 1. cap. 93. sine icone.

Colocynthis grandis candida solo colore ab oblonga differens, Eidem hist. pag. 118. b. lib. 1. cap. 109. sine icone.

Variat colore, alia enim primùm viridem colorem in cortice ostendit, postea candicantibus maculis cōspersit, postremò totus in luteo pallet, fitq; durus & lignosus: alia principio viret quidem, sed mox albicantibus maculis aspergitur, in maturitate totus albicat.

IV.

Colocynthis pyriformis, seu Pepo amarus.

Colocynthis germanica Trago pag. 827. lib. 2. cap. 98. sine icone.

Colocynthis turbinata Cordo. hist. pag. 117. b. lib. 1. cap. 97.

Colocynthis pyriformis Lobel. obseru. pag. 367. & icon. pag. 645.

Sunt qui cucurbitam syluestrem Somphon dictam Plinij velint.

CUCUMIS ASININVS.

Σίκυς ἄγριος Dioscoridi lib. 4. cap. 154. σίκυς ἄγριος Theophrasti 7. hist. 6. 9. hist. 10. Cucumis syluestris Plinio lib. 20. cap. 1.

Cucumis syluestris asininus dictus.

Cucumis agrestis Brunfel. fol. pag. 190. Tom. 3. Rhap. 94. & 4. pag. 247. sine icone.

Cucumis syluestris Tragi pag. 832. lib. 2. ca. 99. Matth. fol. lat. pag. 760. lib. 4. cap. 149: & icon. 4. pag. 861.

Cucumer syluestris Elaterij: Cucumis asininus Officinarum Lobel. obseru. pag. 368: & icon. pag. 646.

Ex huius succo exsiccato, & in pastillos conformato, fit medicamen *ελατήριον* dictum Dioscoridi lib. 4. cap. 155. & Theophrasto 9. hist. 10. agitatorium vertit Gaza. Elaterium dicitur Plinio loc. cit. Verùm Dioscorides ex succo fructus, Theophrastus ex semine (fructum intelligas) liquato, Plinius ex succo è semine expresso fieri scribit. Hoc à bimatu ad decennium colore candido

utile

utile statuit Dioscorides: Aegineta verò, quod vno anno nō antiquius est, & quod virescit, probat. Theophrasto omnium medicamentorum diuturnissimum, opportunumq; quod vetustissimū, hinc Plinius ex Theophrasto 9. hist. 14. meminit, ducentis annis seruatum.

B A T A T A S.

B Atatas Clus. hist. Hispan. pag. 298. lib. 2. cap. 18.
Batata Hispanorum, siue Camotes, aut Amotes
Lobel. obseru. pag. 369: & icon. pag. 647.

Species huius tres. Radix enim q̄ aut cruda aut cocta editur, colore externo & gustus suauitate differt, vel rubescit, siue purpurascit; aut pallet, aut cādida est, omnes verò intūs albæ. Ad Pastinacā seu Sifarum referri posset.

SECTIO QVINTA.

*MALVA: ALTHAEA: CORCHORVS: AL-
cea: Sabdariffa: Banna: Geranium: Sanicula: Pes Leonis:
Cannabis: Eupatorium: Potentilla: Garyophyllata:
Dentaria: Peonia: Leontopodium:
Chrysogonum: Staphi-
sagria.*

MALVA, eiusq; species.

MALVA *μαλάχη* Dioscoridi lib. 2. cap. 144.
Theophrasto 1. hist. 5. à *μαλάωω* ab emol-
liendo ventre, vt etiam Plinius lib. 20. cap.
21. monet, idq; propter naturalem lentorē
suum, vt Paulus asserit; vnde à Martiale lib. 10. Mollis
vocatur, Latinis Malua, & Varroni quasi Molua, q̄ quod
aluum molliat ita dictam vult, eā enim antiqui in aceta-
rijs cum Lactuca ad subducendam aluum vtebantur.

Generū duorum Dioscorides meminit, satiuæ & syl-
uestris. Plinius loc. cit. Maluam habet satiuam & sylue-
stem, subiungēs duo esse genera quæ folij amplitudine

discernantur, maiorem Græcos Malopen vocare in sativis: alteram Malachen: è sylvestribus cui grande foliū & radices albæ Althæa vocatur, &c. Theophrastus videtur duplicem exprimerè dum 1. hist. 5. & 14. in arborem transire maluam scripsit, vbi Maluam roseam intelligit: dùm vero 7. hist. 7. inquit, maluam coqui & cibo esse idoneam, vulgatam maluam notat.

I.

Malua sylvestris folio rotundo.

Malua Brunfel. fol. pag. 197. Tom. 1. Rhap. 35. at iconem habet pag. 74. Tom. 2. Rhap. 19. & 4. pag. 120.

Malua vulgatissima & prima Trago pag. 369. lib. 1. cap. 120.

Malua sylvestris repens pumila Lob. obser. pag. 371. & icon. pag. 651.

II.

Malua sylvestris folio sinuato.

Malua equina Brunfel. pag. 75. Tom. 2. Rhap. 19. vbi icon. at descriptio pag. 197. To. 1. Rhap. 35: & 4. pa. 120.

Maluæ vulgaris altera species Trago pag. 368. lib. 1. cap. 120. sine icone.

Malua vulgaris procerior Lob. obs. pag. 371. & sylvestris malua procerior vulgaris Eidem icon. pag. 650.

Hęc in genere domesticarū fuisse apud veteres videt̃.

III.

Malua hederaceo folio.

Malua quarta Matth. fol. lat. pag. 340. lib. 2. cap. 111. Et malua hederacea siue mōtana Eidem ic. 4. pag. 216.

IV.

Malua folijs crispis.

Maluæ species sinuosa Cordo in Dioscor. pag. 44. b. lib. 2. cap. 144: & Malua satiua laciniosa Eidem in hist. pag. 113. b. lib. 1. cap. 89.

Malua cristatis oris Lob.obf. pag. 372: & ic. pag. 651.
Flos est albicans, modò roseus.

V.

Malua rosea folio subrotundo flore simplici.

Malua hortulana Brunfel.in 4. pag. 124.

Malua Hortensiana, vel Romana Trago pag. 364. lib.
1. cap. 119.

Malua rosea fruticosa Lobel. obser. pag. 372. & icon.
pag. 652.

Hæc Malua sativa est apud antiquos: Malua quæ cul-
tu arborescit Theophrasto: Plinio Malope.

Huius flores candidi, rubentes, & hi modò saturati,
aliàs purpuræ modo relucens, non rarò omninò di-
luto colore: sic & ex rubro nigricantes.

VI.

Malua rosea folio subrotundo, flore pleno.

Malua rosea multiplex Lob.obf. pa. 372. & ic. pa. 652.

Multiplices colorum differentiæ in flore; habetur
enim candido, incarnato, rubro, puniceo, nigricante;
Hinc tres icones apud Tabernæm. icon. pa. 765. & 766.
Maluæ arboreæ multifloræ, multiplicis, & roseæ multi-
plicis nomine.

VII.

Malua rosea folio ficus.

Malua rosea simplex peregrina Tabern. fol. pag. 441.
lib. 2. sect. 11. cap. 43. & icon. pag. 767.

VIII.

Malua arborea Veneta dicta.

Malua arborea Matth. icon. 4. pag. 214. quoad ico-
nem: & Malua maior Eidem fol. lat. pa. 339. lib. 2. c. 111.

Malua maior vnicaulis Matth. icon. 4. pag. 215. quo-
ad descriptionem: & Malua maior altera Eidem fol. lat.
pag. 340. lib. 2. cap. 111.

Huius flos non est versicolor, ut in alijs, sed cæruleus, nec multo minor quàm Maluæ secundæ flos.

IX.

Malua Syriaca.

Cobes Maluæ species Camer.hort.pag.44.

Huius semē, Cl. Bernhardus Paludanus ex Aegypto allatum, Kobes nomine Patauij communicauit.

ALTHAEA.

Aλθαία, alijs ἰβίσκος. Dioscoridi lib. 3. cap. 163. quam in syluestrium Maluarum genere esse dicit: Sic dicta ab ἀλθός quod remediū, vel ἀλθαίνειν quod mederi significat, quòd huius multiplex vsus sit, quasi simpliciter medicum dicas: hinc Dioscorides quòd inter primas sit utilis & πολύχρηστος pluribus polleat remedijs: sic Plinius ab excellentia effectus nominatam, quæ à quibusdam Aristalthæa dicatur lib. 20. cap. 21. scribit. At vnus tantum meminere: ut & Theophrastus 9. hist. 15. Hibiscum reddidit Gaza, at flore dicit melino 9. hist. 19.

I.

Althæa Dioscoridis & Plinij.

Althæa Brunfel.fol. pag. 132. Tom. 3. Rhap. 54. & 4. pag. 121.

Althæa, Ibisus Lob.obs. pag. 373. & icon. pag. 653.

Flores candidi, aut ex albido dilutè purpurascētes.

II.

Althæa flore maiore.

Althæa altera Clus.hist. Pann.pag. 502. lib. 3. cap. 21. sine icone.

Althæa Thuringica Camer.hort.icon.pag. 6.

Hanc D. Doldius Norinbergâ misit: ac similem Monspelio à Io. Henrico Cherlero habemus.

III.

Althæa laciniato folio.

Althæa

Althæa tertia Clus.histor. Pann. pag. 502. lib. 3. cap. 21. sine icone.

IV.

Althæa frutescens folio rotundiore incano.

Althæa frutex vel fruticans Clus.histor. Hisp. pag. 91. lib. 1. cap. 24.

Althæa frutex Clusij Lobel. obser. pag. 373. & icon. pag. 654.

Althæa lignosa Dalechampiij Lugd. pag. 592. lib. 5. cap. 22. cuius figura placet.

V.

Althæa arborescens folio acuto.

Althæa arborea Olbiæ in Gallo prouincia Aduers. pag. 294. & Lob. icon. pag. 653.

Hanc licet Lobelus cum præcedente eandem faciat, diuersa tamen est: vtramque habemus: huius enim flores minores, folia etiam non vt præcedentis mollia, nec rotunda, sed acuminata, &c. quod ex figura facilè est colligere.

VI.

Althæa fruticans folijs Bryoniæ.

Hæc perennis est & fruticat, caule rotundo lanuginoso albo, folijs aliquantum Althæe arboree Olbiæ Lobelij similibus, quæ tamen multo sunt latiora, profundius laciniata, non in ternas, sed quinas lacinias diuisa, per ambitum cremata, incana, lanuginosa, sed non vt vulgaris Althæe mollia: florem, semenque necdum vidimus. Huius enim ramum, ex horto D. D. Camerarij, ad nos misit Doctor Doldius, Althæe arborescens semper uirentis nomine, cuius etiam fit mentio in horto Camer. pag. 12. Althæe arborescens nomine: at ne quis eandem censeat cum Althæa arborea Olbiæ Lobelij, quam ex Galliæ prouincia habemus.

Althæa palustris.

Althæa palustris Cytini flore, Aristolochiæ vtriculis.
Aduers. pag. 294. & Lobel. icon. pag. 654.

Althæa hortensis siue peregrina Dodo fol. lat. pag.
644. pempt. 5. lib. 1. cap. 30. cuius figura melior.

Σίδα Theophrasti 4. histor. 11. quibusdam cen-
setur.

Hæc duplex statuitur, prima iam proposita quam Si-
dam Theophrasti maiorem Nobiliss. Bembus vocat:
altera quæ flore est minore cæruleo quam Sidam mi-
norem nominat & Ketmiæ nomine semē D. Zvvingero
misit, quam quidem vidimus, sed absque flore, ita vt nil
certi pronunciare liceat.

IIX.

Althæa Theophrasti flore luteo.

Althæa siue *Abutilon* Auicennæ Matth. fol. lat. pag.
600. lib. 3. cap. 146. & *Althæa* altera siue *Abutilon* Ei-
dem icon. 4. pag. 600.

Althæa luteis floribus Lobel. obser. pag. 374. & icon.
pag. 655.

IX.

Althæa Theophrasti similis flore albicante.

Abutilon Indicum Camer. hort. pag. 3. & icon. pag. 1.

C O R C H O R O S.

Plinius duplicis Corchori meminit, alterius lib. 25.
cap. 13. vbi Anagallidi hoc nomen tribuit: alterius
lib. 21. cap. 15. inter herbas spontè nascentis & in cibis
vsitatas: & lib. 21. cap. 32. alij herbam esse Alexandrini
cibi, conuolutis folijs ad similitudinem mori, præcor-
dijs vtilem, &c. scribit. Alpinus cap. 28. ait facultate pla-
nè similem esse *Althææ*, & Aegyptijs in cibo nil esse fa-
miliarius, aut gratius.

Corcorus Gesnero, ex cuius typis depinxit Camerarius.

Corcoros Plinij Lob. obser. pag. 269. & ic. pag. 505.

Melochia Alpini pag. 39. cap. 28. cuius figura vt & Camer. hort. icon. pag. 12. melius placet quàm Lobelij, in qua foliorum barbulae filiquae & semina defunt

A L C E A.

Aλκία Dioscoridi lib. 3. cap. 164. fortè sic dicta ab ἀλκή auxilio vel remedio cum eius radices Dysentericis & ruptis auxilio sint: Plinio lib. 27. cap. 4. Alcea. Vnius meminit Dioscorides & syluestrium maluarum generi adscripsit.

I.

Alcea vulgaris maior.

Alcea & herba Simeonis Brunfel. fol. pag. 197. Tom. 1. Rhap. 35. & 4. pag. 123.

Alcea maluae roseae syluestre genus Trago pag. 365. lib. 1. cap. 119.

Alcea vulgaris Lobel. obser. pag. 374. & icon. pag. 655. cuius figura non placet.

Hæc Alcea est Dioscoridis & Plinij. quibusdam tamē Cannabis syluestris Dioscoridis lib. 3. ca. 166. alijs Malua Theophrasti. Variat folijs: flore qui ex rubro roseus, alijs candidior.

II.

Alcea vulgaris minor.

Dens Leonis & Malua querna Lonicero pag. 193. parte 2. cap. 186.

III.

Alcea arborea.

Alcea arborescēs Camer. hort. pa. 9. icon. pag. 3. & 4.

Dicitur quibusdam Resmia Syrorum.

IV.

Alcea Pannonica: & Camer. hort. pag. 8.

V.

Alcea tenuifolia crispa.

Alcea tenuifolia non multum diuersa à Pannonica
Camer. hort. pag. 9.

VI.

Alcea cannabina.

Fruticosior alcea Lob. obs. pag. 374. sine icone.

Fruticosior Alcea pentaphylla folio cannabis syluestris
Dioscoridis Lobel. icon. pag. 656.Καίναβις ἀγρία, Cannabis syluestris Dioscoridis, lib. 3.
cap. 166. videtur.

VII.

Alcea Syriaca.

Hæc caule est lignoso, erecto, rotundo, cortice rugoso rufescente tecto, circa quem folia in aliquot lacini-
as diuisa, non Alceæ vulgaris forma, sed Oxyacanthæ
instar, quæ dura ac crassa, ad tactum aspera: flores multo
quàm in vulgari maiores, sed colore similes: quibus vt
in vulgari orbiculus placentæ instar succedit: radix cras-
sa, longa, intus vt & caulis albicans. Lutetiâ habemus
ex D. Robini hortulani Regij horto.

VIII.

Alcea vesicaria.

Alcea Veneta Trago pag. 921. lib. 2. cap. 144.

Hypecoum Matth. fol. lat. pag. 673. lib. 4. cap. 63. &
icon. 4. pag. 720. (pag. 656.

Alcea peregrina Solisequia Lob. obs. pa. 374. & icon.

IX.

Alcea hirsuta.

Alcea villosa Dalechāpij Lugd. pa. 594. lib. 5. cap. 23.

X. Alcea

X.

Alcea Indica magno flore.

Sabdariffa Lob. obs. pag. 375. & icon. pag. 657.

Folijis ludit: prima enim aliquando non laciniata, alia verò & communiter in tres lacinias diuisa: aliquando tamen obseruauimus in septenas profundas lacinias secta instar foliorum elleborastri.

XI.

Alcea Indica rotundiore folio paruo flore.

Bamia Alpino pag. 38. cap. 27.

Sabdariffa alia Lugd. pag. 595. lib. 5. cap. 23.

Folia aliquando in profundiores lacinias secantur, quam figura Alpini proponat.

GERANIVM, eiusq; differentia.

I *Ἐργάνιον* Dioscoridi li. 3. ca. 131. Sic dictū à gruini capitis imagine in summo eius cacumine visenda. Sic recentiores à Ciconiæ rostri effigie, Rostrum Ciconiæ nominant. Geranion Plinio lib. 26. cap. 11. & vt monet aliquibus Myrrhis, alijs Merthyda.

Genera duo habet Dioscorides, alterū folijs anemones, alterum folijs maluæ. Plinius tria proposuit genera, primū folijs Cicutæ saporis & odoris iucundi: subiungit ex sententia Græcorum, alterum folijs maluæ, & tertium folijs anemones.

L.

Geraniū folio maluæ rotūdo: seu alterū Dioscoridis.

Geranium secundum Hermolai Brunfel. fol. pag. 42.

Tom. 2. Rhap. 11. & 4. pag. 97. sine icone. Matth. fol. lat. pag. 567. lib. 3. cap. 114. & icon. 4. pag. 537.

Pes colūbinus siue Geranium alterum Dioscoridis Lob. obs. pag. 376. & icon. pag. 658.

Hoc duplex est mai⁹ & min⁹: maiori, caules maiores, & folia paulò molliora: minori omnia minora, & folia asperiora: sic & modò fissuris profundiorib⁹, modò breuioribus.

II.

Geranium folio althææ.

Geranium sextum Matth. fol. lat. pag. 568. lib. 3. cap. 114. & icon. 4. pag. 541.

Geranium malacoides Lobel. obseru. pag. 378. & icon. pag. 662.

Ad Geranium secundum Dioscoridis referendū; quibusdam tamen ipsum secundum est, & Plinij Geranium folijs candidioribus Maluæ.

III.

Geranium batrachiodes, Gratia Dei Germanorum.

Geranium quartum siue Sanguinariæ radicis species Trago pag. 348. lib. 1. cap. 114. sine icone.

Geranium batrachiodes Lobel. obseru. pag. 376. & icon. pag. 659.

Hoc duplex est floribus cæruleis aut albis grandius, & rubris minus.

IV.

Geranium batrachiodes maximum.

Geranij species tertia Gesner. hort. pag. 260.

Geranium Βατραχιώδες alterum, vel Geranium montanum primum Clus. hist. Pann. pag. 418. lib. 3. cap. 2.

V.

Geranium batrachiodes hirsutum flore atrorubēte.

Geranij maioris species secunda Gesner. hort. append pag. 292. b.

Geranium montanum primum, & Geranium Φαιώ siue pullo flore Clus. hist. Pann. pag. 416. lib. 3. cap. 2.

VI.

Geranium batrachiodes odoratum.

Geranium batrachiodes alterum longius radicatum Lobel obser. pag. 376. sine icone & icon. pag. 660.

VII.

Geranium sanguineum maximo flore.

Sanguinaria radix & Geranium tertium Trago pag. 348. lib. 1. cap. 114.

Geranium Gruinum siue Gruinale hæmatodes supinum radice reptrice Lobel. icon. pag. 660.

VIII.

Geraneum argenteum.

Geranium saxatile Thalyo Harcyn. pag. 44. & Camer. hort. icon. 5.

IX.

Geranium montanum fuscum.

Geranium fuscum flore liuido purpurante & medio candicante Lobel. obseru. pag. 377. & icon. pag. 661.

X.

Geranium lucidum.

Hoc ex radice crassiuscula rufescente, cauliculos rufescentes, splendidos, palmares & altiores, striatos emittit, qui in pauciores brachiantur, folia habet subrotunda, profundè laciniata, splendentia, infernè glabra, supernè pilis paruis albidis punctorum instar, aspersis: flos, ex utriculo vt in Robertiana, paruus purpureo exit, cui rostrum paruum succedit; tota planta rufescit. Hoc Geranij lucidi nomine, à Io. Bauhino fratre accepi- mus, & ex sicca descripsimus.

XI.

Geranium tuberosum maius.

Geranium primum Matth. fol. lat. pag. 567. lib. 3. cap. 114. & icon. 4. pag. 536.

Geranium tuberosum Dioscoridis primum Lobel. obseru. pag. 377. & icon. pag. 661.

XII.

Geranium radice ex multis bulbis constante.

Geranium tertium Clus.hist.Pann.pag.420.lib.3.c.2.

XIII.

Geranium tuberosum minus folio maluaceo.

Geranium tuberosum minimū Camer. hort. pag.67.

XIV.

Geranium cicutę folio moschatum & primum Plinij.

Moscata acus Ericio Cordo in suo Botanologico.

Myrrhida Plinij, Rostrum ciconiæ, Acus moschata
Lobel.obseru.pag.376. & icon. pag.658.

XV.

Geranium cicutæ folio inodorum.

Geranium Trago pag.347.lib.1.cap.114. quo ad
iconem; & Fuch.icon.8.pag.114.

Geranium supinum maius Cordo hist. pag.108.b.
lib.1.cap.70.sine icone.

XVI.

Geranium cicutæ folio supinum.

Herba Roperti Brunfel.fol.pag.40.Tom.2.Rhap.11.
& Rostrum Ciconiæ quartum Eidem in 4.pag.96.

Geranium minus & primum Trago pag.347.lib.1.
pag.114.sine icone.

Myrrhida Plinij & Rostrum ciconiæ inodorum vul-
catum Lobel.icon.pag.659.

Variat colore florum, qui communiter bresilici colo-
ris, aliquando & albi; hinc duæ icones apud Tabern.
icon. pag.57. Geranci aruensis nomine.

XVII.

Geranium Robertianum primum.

Geranium tertium Brunfel.pag.41.Tom.2.Rhap.11.
& in 4.pag.97.sine icone; & Matth.fol.lat.pag.567.lib.
3.cap.114:& icon.4.pag.538.

Geranium Robertianum Lobel.obseru.pag.375. &
icon.pag.657. Side-

Sideritis tertia Dioscoridis censetur, alijs Panax Heracleum.

Huic similis breuior ac minus rubens, folijs viridibus reperitur, quam foeminam faciunt.

XIII.

Geranium Robertianum secundum.

Geranium 4. Fuch. fol. lat. pag. 207. cap. 67. & icon. 8. pag. 117.

Geranium gruinale Dod. fol. Gall. pag. 36. lib. 1. c. 31.

XIX.

Geranium maximum latifolium longissima acu.

Geranium Creticum annuum Lob. obseru. pag. 377. sine icone.

Geranium Creticum annuum hæmatodes Eidem icon. pag. 662.

XX.

Geranium maximum angustifolium longissima acu.

Hoc ad cubitorum aliquot altitudinem exsurgit, caulibus hirsutie asperis, angulosis, multis, variâ brachiatis; folijs Geranei moschati, floribus subpurpureis mediocribus, quibus succedunt acus, quinq; transuersorum digitorum longæ, hirsutæ, ex hirsuto calyce prodeuntes. Maio & Iunio florens, Monspeffuli vbi copiosè prouenit, anno 1579. legimus.

S A N I C U L A.

SAnicula, à sanandis vulneribus nomen traxisse videtur: Fabius Columna pag. 72. sub Sideritide tertia Dioscoridis pingit & describit.

Sanicula Officinarum.

Diapensia Brunfel. fol. pag. 80. Tom. 1. Rhap. 10. & Sanicula Eidem in 4. pag. 10.

Sanicula mas Fuch. fol. lat. pag. 671. cap. 260. & icon. 8. pag. 385. quæ figura optima.

Sanicula & Diapensia Lobel. obser. pag. 378. & icon. pag. 663. figura non placet.

P E S L E O N I S.

PEs Leonis à foliorū forma; vulgò Alchimilla, quòd Alchimistarum præconijs sit celebrata.

Pes Leonis.

Pes Leonis Hieronymi Brunfel. fol. pag. 57. Tom. 3. Rhap. 15. & Leontopodium Eidem in 4. pag. 89.

Alchimilla Trago pag. 512. lib. 1. cap. 174: Lobel. obser. pag. 378: & icon. pag. 663.

S E C T I O S E C V N D A.

*CANNABIS: EUPATORIUM: P O-
tentilla: Caryophyllata:
Dentaria.*

CANNABIS, eiusq; species.

Kάρις Dioscoridi lib. 3. cap. 165. Et Plinio lib. 20. cap. 23. Cannabis quę in syluis primūm nata est. Est autem satiua & syluestris: satiua mas & foemina: sic, quę floret fructum non fert, quæ fructum fert, non floret.

I.

Cannabis satiua.

Canabis Brunfel. fol. pag. 178. Tom. 3. Rhap. 49. Et 4. pag. 221.

Cannabis Lob. obser. pag. 284. & icon. pag. 526.

II.

Cannabis erratica.

Cannabis erratica pabulosa syluestris Lobel. obseru. pag. 284. & icon. pag. 526.

III.

Cannabi similis exotica.

Bangue Garziæ pag. 219. lib. 2. cap. 25. Acostræ pag. 276. cap. 61.

Propter

Propter foliorum cum Cannabi similitudinem, & quod cortex in fila etiam diduci potest, huc retulimus: aliàs enim contrarias facultates habet.

EUPATORIUM.

Eὐπατώριον Dioscoridi lib. 4. cap. 41. Sunt qui velint nomen à Mithridate cognomento Eupatore inuenisse. Dicitur ἡπατώριον vt Oribasius in collectaneis meminit, & ἡπατίτις, id est, Hepatica, quòd Hepati medeatur. Eupatoria Plinio lib. 25. cap. 6. qui regiam auctoritatem habere scribit.

I.

Eupatorium cannabinum.

Herba S. Kunigundis Trag. pag. 491. lib. 1. cap. 165.

Eupatorium vulgare Matth. fol. lat. pag. 648. lib. 4. cap. 37. & icon. 4. pag. 681.

Cannabina aquatica Lobel. obser. pag. 285. & icon. pag. 528.

II.

Cannabina aquatica folio tripartito diuiso.

Verbena supina vel tertia Trago pag. 211. lib. 1. cap. 69. sine icone.

Pseudohepatorium foemina Dodo. fol. Gall. pag. 46. lib. 1. cap. 39.

Huius folia communiter in tres partes, aliquando quinq;, sex, diuiduntur.

III.

Cannabina aquatica folio non diuiso.

Eupatorium cannabinum foemina Septentrionalium-stellato & odoro flore Aduers. pag. 227. & Lobel. icon. pag. 529.

Eupatorium cannabinum Chrysanthemum Tabern. icon. pag. 117.

Cannabinæ aquaticæ similis capitulis nutantibus.

Herba est cubitalis, pluribus caulibus hirsutis, in varios ramulos scissis, ad singulos ramulos folium vnum, longum, latum, rariùs ferratum, pilosum, verbesinis satis simile, quamuis in varias partes non secetur, ramuli ad florem vsq; robusti, vbi pulchrè iuxta florem contorquentur, & folia plura satis longa habet, stellæ instar: flos in medio deorsum nutans ex multis veluti squamis compositus, in cuius medio multi apices lutei, eo ferè modo dispositi, quo in Verbesinis. Radices fibrosæ sunt, Ellebori nigri radicibus similes: Hoc Basileæ inuenimus. Hanc nobis ostendit frater Io. Bauhinus, suamq; descriptionem communicauit, Verbesinæ similem cum capitulis nutantibus, nominans. An fortè Hydropiper alterum Dalechampij Lugd. pag. 1039. lib. 9. cap. 27.

V.

Eupatorium veterum Agrimonia dicta. (pa. 44.

Agrimonia Brunf. fol. pag. 68. Tom. 3: Rhap. 22. & 4.

Eupatorium Græcorum, Agrimonia officinarū Lobel. obseru. pag. 394: & icon. pag. 692.

Hoc Eupatorium Dioscoridis est & aliorum Græcorum; & Eupatoria Plinij: quibusdam Argemonia in aruis nascens, Plinij.

VI.

Eupatorium odoratum.

Eupatorium Dioscoridis odoratum in monte Caprarda, Castori pag. 176.

Agrimonia odorata Camer. hort. pag. 7.

POTENTILLA.

Potentilla, ab eximijs viribus dicitur: alijs Argētina, à foliorum argenteo splendore: Sunt qui Stephanomelidem Plinij lib. 26. cap. 13. censeant: alij ad Argemonem referunt.

Potentilla.

Potentilla Brunfel. fol. pag. 45. Tom. 3. Rhap. 13. & Tanacetum agreſte Eidem in 4. pag. 90.

Anſerina (quòd anſeres ijs pascuis imprimis delectantur, in quibus planta hæc prouenit) Trago pag. 480. lib. 1. cap. 161.

Argentina Lobel. obseru. pag. 395. & icon. pag. 693.

Herba Malucana Acoſtæ pag. 249. cap. 52. vulgò Remedium pauperum & destructio Chirurgorum: Inſignis enim vulneraria est. Ex quo habet Lugd. pag. 1917. lib. 18. cap. 145.

CARYOPHYLLATA.

Caryophyllata dicta ab odore radicis: vernali enim tempore eruta Caryophyllum aromaticum redolet: Vulgus à diuina sua efficacia, Herbam benedictam & Sanamundam appellat. Sunt qui ad Lagopum Dioscoridis lib. 4. cap. 17. referant: alij, nec malè, ad Geum Plinij lib. 26. cap. 7. alij ad eiusdem lib. 25. cap. 9. Arge- moniam, cuius radix thus redolet.

I.

Caryophyllata vulgaris.

Caryophyllata Brunfel. fol. pag. 24. Tom. 3. Rhap. 2: Trago pag. 67. lib. 1. cap. 21.

Herba benedicta Brunfel. in 4. pag. 80.

Vulgaris Caryophyllata Lobel. obseru. pag. 396. & icon. pag. 693.

Fuchsius fol. lat. pag. 384. cap. 143. & icon. 8. pag. 217. distinxit in hortensem & syluestrem: fatiux ex cultura aliquid tenacitatis accidere folijs, floribus, & panniculis. Syluestris florem multo maiorem esse, magisque ad croci colorem accedere.

II.

Caryophyllata vulgaris maiore flore.

644 LIBER VIII. SECTIO V.

Caryophyllata montana vulgari similis Camer. hort. pag. 35.

Hanc fortè Fuchsius caryophyllatæ sylvestris nomine pinxit icon. 8. pag. 218.

III.

Caryophyllata aquatica nutante flore.

Benedicta sylvestris Trago pag. 517. lib. 1. cap. 176. sine icone.

Septentrionalium rotundifolia papposo flore Caryophyllata Lobel. icon. pag. 694.

IV.

Caryophyllata aquatica altera.

Caryophyllata montana tertia vel Geum aquaticum Gesneri Clus. hist. Pann. pag. 438. lib. 3. cap. 4.

Variat flore simplici & multiplici.

V.

Caryophyllata montana luteo flore puniceis lineis distincto.

Caryophyllata montana Dalechampij Lugdun. pag. 686. lib. 5. cap. 54.

VI.

Caryophyllata Alpina lutea.

Caryophyllata montana Matth. fol. lat. pag. 632. lib. 4. cap. 17. & icon. 4. pag. 652.

Caryophyllata maior rotundifolia Lobel. obser. pag. 397. & icon. pag. 695.

Flos communiter luteus est: inuenitur tamen & purpureus, & albus.

VII.

Caryophyllata Alpina minor.

Hæc ex radice oblōga, lignosa, repente, purpurascēte, cortice tecta, quæ aliquot fibras de se mittit, folia aliquot prædictæ forma, sed crassa, hispida habet; inter quæ
caulis

caulis palmaris, rotundus, hispidus, folijs penè nullis, nec ramosus, cuius summitati flos vnicus obscure rubens aliorum forma insidet, cuius medium multa staminula occupant: succedit villosa congeries similis Chamædry alpinae Cisti flore. Hæc in summitatibus Baldi collecta.

IIX.

Caryophyllata Alpina quinquefolia maior.

Alpina pentaphyllæa Caryophyllata Lobel. icon. pag. 696.

IX.

Caryophyllata Alpina quinquefolia minor.

Hæc folijs est quadruplo angustioribus, quàm sunt prioris, totaque planta minor & tenerior est; in monte Fracto proueniens. Castor Durantes pag. 197. Caryophyllatam montanam, huic non absimilem, pingit.

D E N T A R I A.

Dentaria nominatur à forma radicis, quæ ex pluribus squammis quasi dentibus componitur, & candidissima est, vnde quibusdam Coralloides & Alabastrites dicitur. Sunt qui ad Violas referant, alij inter Solidagine & Symphyta, alij inter Saxifragas, alij inter Saniculas recensent.

I.

Dentaria pentaphyllos.

Dentaria minor Matth. fol. lat. pag. 621. lib. 4. cap. 9. & icon. 4. pag. 631.

Nemoralis Alpina herbariorum Alabastrites, Coralloides Cordi, Lob. icon. pag. 686.

II.

Dentaria heptaphyllos.

Coralloides Cordi hist. pag. 151. b. lib. 2. cap. 109.

Saxifragæ montanæ alia species Gesn. hort. pag. 279. b.

Mmm 3 Alaba-

Alabastrites altera, Dētaria altera herbariorum Lob. obs. pag. 391. & icon. pag. 686.

III.

Dentaria baccifera: & Clusij histor. Pann. pag. 445. lib. 3. cap. 7.

Coralloidis alia species in Cordo hist. pag. 151. b. lib. 2. cap. 109. picta sed malè. (pag. 687.

Dētaria bulbifera Lob. obs. pag. 392. sine icone. & ic.

Flos albus, aut ex candido leuiter purpureus.

IV.

Dētaria triphyllos q̄ semper tria folia iuncta habeat.

Dentaria pusilla, enneaphyllos (quia in caule nouem habeat folio, ex quolibet pediculo tria prodeūtia) Lob. obs. pag. 392. sine icone. Et dentaria Enneaphyllos Eidem icon. pag. 687.

Dentaria coralloide radice secunda Clus. hist. Pann. pag. 448. lib. 3. cap. 7.

PÆONIA.

Παιωνία ἢ γλυκυσίδη, quibusdam πεντόβορον, cuius radicem aliqui ἰδαίης δακτύλης vocant, Dioscoridi lib. 3. cap. 157. παιωνία alijs γλυκυσίδη (Casta alijs dulcissima Gazæ) Theophrasto 9. hist. 9. Glycyside, quam aliqui Pæoniam, aut Pentorobon vocant. Plinio lib. 27. cap. 10. Idem lib. 25. cap. 4. vetustissima, inquit, inuentu Pæonia est, nomenq̄; autoris retinet, quam quidam Pentorobon appellant, alij Glycysiden. Dicta Pæonia, à Medico Pæone, qui eâ vulneratum Plutonē ab Hercule, Odyss. 5. Homero fingente curasse perhibetur.

Genera duo Dioscoridi, mas folia iuglandis habet: in foemina Smyrnij more diuiduntur: mari radix digitali crassitudine alba: foeminæ radicibus ceu glandes circiter septem aut octo inhærent, vt in asphodelo. Sic Plinio l. c. duo genera, foemina existimatur, cuius radicibus

balani

balani longiores, circiter octo aut sex adhærent: mas plures habet, quoniam non vna radice nixus est, palmi altitudine candidaque: addit semē in filiquis aliud grano rubente, aliud nigro.

I.

Pæonia folio nigricante splendido, quæ mas.

Pæonia nobilior vel secunda Trago pag. 582. lib. 1. cap. 200. sine icone.

Pæonia mas Matth. fol. lat. pag. 595. lib. 3. cap. 140. & icon. 4. pag. 589. Lob. obs. pag. 390. & icon. pag. 684.

II.

Pæonia communis vel foemina.

Pæonia foemina Brunfel. fol. pag. 13. Tom. 2. Rhap. 2. & 4. pag. 295. sine icone. Lob. obser. pag. 389. & icon. pag. 682.

Aglaophotis Aeliani censetur.

Meminit Gesnerus hortorum pag. 270. in summis supra Glaronam Heluetiorum mōtibus syluestre nasci.

III.

Pæonia foemina altera.

Pæonia foemina Matth. fol. lat. pag. 595. lib. 3. cap. 140. & icon. 4. pag. 590.

Pæonia promiscua seu neutra Lobel. obser. pag. 390. & icon. pag. 683.

IV.

Pæonia folio subtus incano flore albo.

Pæonia albo flore Lob. obs. pag. 390. sine icone.

Pæonia leucanthemos Camer. hort. pag. 115.

Non solūm albo, sed & pallescente flore habetur, quæ ochranthemos Camerario: Folia parte infernâ incana, lanugine obsita.

V.

Pæonia foemina flore pleno.

Pæonia foemina multiplici flore Gesn. hort. pag. 270.

Pæonia foemina polyanthos Lobel. obser. pa. 391. & icon. pag. 684.

Flore rubro obseruauimus & quidem adeò pleno vt aliquando quingētis folijs reperiatur: meminit Camerarius hort. pag. 115. Pæoniæ floris pleni dilutioris & minoris, cuius folia non sint adeò caduca; fortè hunc Tabernæmontanus exprimere voluit pag. 461. lib. 2. sect. 11. cap. 62. & icon. pag. 784. vbi habentur Pæonia foemina multiplex, & Pæonia foemina polyanthos flore albo.

VI.

Pæonia peregrina rubra.

Pæonia Byzantina rubro flore Clus. histor. Pann. pag. 401. lib. 2. cap. 56. sine icone.

VII.

Pæonia foemina pumila.

An Pæonia minor Gesn. hort. pag. 270. b.

Pumila foemina Lobel. icon. pag. 683.

Hanc ante annos viginti in horto Cla. viri D. Felicis Plateri Poliatri, & Praxeos Professoris, nunc Collegæ nostri honorandi, collegimus, postea nunquam vidimus.

Hæc folia magis vlla alia obtinet, in lacinias dissecta, flores minores, pauciores, octo ex folijs compositos.

LEONTOPETALON.

Λεοντοπέταλον Dioscoridi lib. 3. cap. 110. Plinio lib. 27. cap. 11. Leontopetalon. quod alij Rhapeion vocitent. Dioscorides florem punicei coloris Anemone similem scribit: Plinius floris non meminit: luteum solùm obseruauimus.

Leontopetalon, id est, leoninum folium.

Leontopetalum Matth. fol. lat. pag. 543. lib. 3. cap. 94. & icon.

& icon. 4. pag. 504. Lobel. obser. pag. 391. & icon. pag. 685. hic filiquas longas pingit, cum ciceris instar, vt habet Dioscorides, sint formatae.

C H R Y S O G O N U M.

Xρυσογόνος Dioscorides meminit lib. 4. c. 56. quod aliqui Iacobæam marinam, cinerariam dictam censent, alij Tormentillam. Verùm hæc à Rauvvolffio proposita Dioscoridis descriptioni respondet.

Leontopetalo affinis folio quercus.

Chrysogonum Dioscoridis Rauvvolff. itin. nu. 119. & ex eo Lugd. append. pag. 28.

S T A P H I S A G R I A.

Σταφίς ἀγρία Dioscoridi lib. 4. ca. 156. Plinio lib. 23. cap. 1. Staphis agria, siue Staphis: Latinis herba pedicularis ab effectu, vnde & Phthiroctonon dici potest, & nunc in Græcia *Φθειρόκωνον* granum pedicularium dicitur.

Staphis agria Trago. pag. 902. lib. 2. ca. 132. Lob. obs. pag. 393. (689.)

Staphis agria siue vitifolia. Pedicularis Lob. icon. pa.

S E C T I O S E X T A.

Q V I N Q V E F O L I V M : F R A G A R I A : T R I -
f o l i u m : M e d i c a : L o t u s : M e l i l o t u s :
D o r y c o r i u m .

Q V I N Q V E F O L I V M, eiusq; species.

Πενταφύλλον Dioscoridis lib. 4. cap. 42. proposuit, cui folia sint menthæ, quina singulis pediculis, rarò plura, in ambitu serrata, flore candido pallescente auri æmulo: radice subrubra oblonga, &c. Sic & Theophrasto 9. hist. 14. dicitur, vbi Gaza Quinquefoliam & Quinquepetam ver-

650 LIBER VIII. SECTIO VI.

tit. Plinius lib. 25. cap. 9. Quinquefolium inquit, nulli ignotum est, Græci vocant Pentapetes, siue Chamæzelon, siue Pentaphyllon.

I.

Quinquefolium album maius.

Quinquefolium maius candidum Fuch. fol. lat. pag. 623. cap. 238. & icon. 8. pag. 357.

Quinquefolium album Matth. icon. 4. pag. 684. & Pentaphyllum album Eidem fol. lat. pag. 651. lib. 4. cap. 37.

II.

Quinquefolium album minus.

Quinquefolij albi species quædam Gesn. hort. app. pag. 295. b.

Quinquefolium secundum Clus. hist. Pann. pa. 425. lib. 3. cap. 3.

III.

Quinquefolium maius repens.

Pentaphyllon minus Brunfel. 4. pag. 76.

Pentaphyllon maius flore subluteo, interdum albo Lobel. icon. pag. 690. & Quinquefolium siue Pentaphyllum vulgare Eidem obser. pag. 393.

IV.

Quinquefolium minus repens luteum primum.

Quinquefolij quarti secunda species Clus. hist. Pann. pag. 430. lib. 3. cap. 3.

V.

Quinquefolium minus repens luteum secundum.

Quinquefolij minimum genus Trago pa. 505. lib. 1. cap. 172. sine icone.

Quinquefolij quarti prima species Clus. histor. Pann. pag. 426. lib. 3. cap. 3.

VI.

Quinquefolium minus repens luteum Alpinum.

Quinquefolium tertium Clus. histor. Pann. pag. 427.
lib. 3. cap. 3.

VII.

Quinquefolium folio argenteo.

Pentaphyllon exiguum alterum Trago pag. 506. lib.
1. cap. 172.

Quinquefolium luteum minus Fuchf. icon. 8. pag.
359. & in fol. lat. pag. 625. cap. 238. Quinquefolium
minus.

VIII.

Quinquefolium rectum luteum.

Pentaphyllon Brunfel. fol. pag. 231. Tom. 1. Rhaps.
42. & 4. pag. 76.

Quinquefolium, Pentaphyllon vulgare Lobel. icon.
pag. 689. & Pentaphyllon maius Eidem obser. pag. 393.

In eadem planta modò trina, modò quina, modò se-
na, ut plurimum septena obseruantur folia. Sic flore va-
riat subluteo, albo, & rubro. Hinc duæ icones apud Lo-
belum pag. 689. & 690. & Tabernæmontanum icon.
pag. 119. & 120. Quinquefolij Theophrasti maioris, &
Quinquefolij Theophrasti albi nomine: & eidem fol.
pag. 435. & 436. lib. 1. sect. 4. cap. 21. Quinquefolij ma-
ioris primi & secundi nomine.

IX.

Quinquefolium palustre rubrum.

Pentaphyllon rubrum Dod. fol. Gall. pag. 63. lib. 1.
cap. 55.

Pentaphyllon rubrum palustre Lob. icon. pag. 691.

Aliquando quinque, aliquando sex folijs est, vnde
quibusdam Heptaphyllum.

X.

Quinquefolium dictum Tormentilla, quòd tormentum cruciatumve dentium sedet, Tormentilla Brunfel. fol. pa. 85. Tom. 1. Rhap. 12. & 4. pag. 12. Trago pa. 503. lib. 1. cap. 171. Lob. obs. pag. 395.

Tormentilla vel Heptaphyllon Eidem icon. pag. 696.

Alij Pentaphyllis, alij Bistortis adnumerant: Sunt qui Chryfogonum Dioscoridis suspicantur.

Hæc aliquando auersa parte folia habet candida: aliquando non quina, sed septena.

XI.

Quinquefolium seu Tormentilla Alpina.

Tormentilla Alpina Camer. hort. pag. 171.

Est radice odoratiore, rubicundiore & maiore, quam vulgaris sit.

XII.

Heptaphyllon Alpinum sericeum.

Argentaria petræa Gesn. hort. pag. 248.

Heptaphyllon Clus. hist. Hisp. pag. 490. lib. 3. cap. 96.

Alpinum, petrosum, & minimum Pētaphyllon. Lob. icon. pag. 691.

Sunt qui Tormētillæ, alij qui Alchimillæ speciem faciunt, quibusdam Leontopodium Dioscoridis. Figura à Camerario in Epit. Matth. pag. 909. magis probatur quam aliorum, cum pingat folia parte supernâ crenata, crenis namque carentia nondum vidimus.

XIII.

Quinquefolio similis repens.

Pentaphyllum supinum Tormentillæ facie Lob. obs. pag. 394. & icon. pag. 692.

XIV.

Quinquefolium fragiferum.

Quinquefoliū quintū Clus. hist. Pann. pa. 430. li. 3. c. 3.

FRAGARIA.

Fragaria à fragro, id est, odorem reddo, dicta videtur. *Κύμαρον* Apulei censetur: Dioscoridē, inter Pentaphylla flore albo, intellexisse volūt. Sunt qui ad Chamæbatum referant, mora enim terrestria, dicta Seruio. Plinio lib. 25. cap. 9. Fraga.

Proueniunt alia in syluis & mōtibus, montana & syluestria, alia in hortis & dicuntur satiua: Variat fructu quo ad magnitudinem & colorem; habentur namque fructu duplo maiore vulgari herbaceo luteo pallore & candore confusis; habentur & sanguinei coloris.

I.

Fragaria vulgaris.

Fragaria Brunfel. fol. pag. 40. Tom. 2. Rhap. 10. & Trago pag. 500. lib. 1. cap. 170. Lob. obser. pag. 396: & icon. pag. 697.

II.

Fragaria fructu albo. (ne.

Fraga cādida Trago pag. 499. lib. 1. cap. 170. sine icon.

Fragum album Tabern. fol. pag. 429. lib. 2. sect. 4. cap. 20. & icon. pag. 119.

Hæc fructu aliquando toto candido, minus granoso, dulci; aliquando parte superiore rubicundiore est.

III.

Fragaria hispidis folijs.

Fragariæ tertium genus Trago pag. 500. lib. 1. c. 170. sine icone.

Fragaria & Fraga maior subalba Lob. icon. pag. 697.

IV.

Fragaria bis fructum ferens.

Fragariæ quoddam genus in Alpibus Cæsalp. pag. 554. lib. 14. cap. 18.

Hæc non solum in eo à prædictis differt, quòd bis in anno fructificet, Vere & Autumno, verùm & fructus forma compressa, striata, rubi idæi sapore.

V.

Fragaria flore luteo.

Fragaria parva luteo flore Gesn. hort. pag. 159. b.

VI.

Fragaria sterilis : & Gesn. hort. pag. 259. b.

Fragaria sylvestris minimè vesca, siue sterilis Lobel. obseru. pag. 396. sine icone : & icon. pag. 698.

TRIFOLIUM, eiusq; species.

Tρίφυλλον Trifolium, descripsit Dioscorides lib. 3. cap. 123. sic dictum quòd singulis germinationib⁹ terna exeant folia: quo loci Dioscorides solum bituminosum proposuit, quod dicitur ὀξύφυλλον, μίμνανθες & ἀσφάλιον, quod bitumen oleat. Plinius lib. 21. cap. 9. Trifolij tria genera enumerat: Minyanthes, ait, vocant Greci, alij asphaltion maiore folio : alterum acuto, oxytriphylon : tertium ex omnibus minutissimum.

I.

Trifolium pratense purpureum.

Trifolium maius Brunfel. fol. pag. 47. Tom. 3. Rhap. 14. non quo ad iconem & 4. pag. 173.

Trifolium pratense Lobel. obseru. pag. 493. & icon. pag. 29. parte 2.

Huius multæ sunt differentia magnitudinis & paruitatis tum foliorum, tum caulium, tum fructus: folia quibusdam rotunda, quibusdam oblonga, aliquando in extremo sinuata: quibusdam macula est in folio nigra, aut candida, lunæ falcatae figurâ: floris color; alijs purpureus, & modò saturatior, modò pallidior, alijs cãdidus.

II.

Trifolium pratense album.

Trifolium album Brunfel. fol. pag. 48. Tom. 3. Rhap. 14. & 4. pag. 175. Fuch. fol. lat. pag. 818. cap. 314. & icon. 8. pag. 472.

Trifolium pratense alterum Matth. fol. lat. pag. 555. lib. 3. cap. 106. & icon. 4. pag. 521. Trifolium pratense.

III.

Quadrifolium hortense album.

Quadrifolium phæum fuscum hortorum Lob. icon. pag. 33. parte 2. & Quadrifolium phæum Eidem obser. pag. 496.

Quaternis, quinis, aliquando septenis donatur folijs.

IV.

Trifolium pratense luteum capitulo breuiore.

Melilotum minus Brunfel. fol. pag. 48. Tom. 3. Rhap. 14: & 4. pag. 176.

Meliloti exiguæ species prima, vel melilotus sexta Trago pag. 592. lib. 2. cap. 3.

Trifolium luteum minimum Lobel. obseru. append. & icon. pag. 29. parte 2.

V.

Trifolium pratense luteum capitulo lupuli.

Trifolium luteum alterum Lupulinum, & vulgo Lupulus syluaticus Thalyo Harcyn. pag. 124.

VI.

Trifolium pratense folliculatum.

Trifolium pratense Salmanticum Clus. hist. Hispan. pag. 474. lib. 2. cap. 89. & Lobel. obser. pag. 474: & icon. pag. 30. parte 2.

VII.

Trifolium pratense minus flosculis purpureis.

Lotus

656 LIBER VIII. SECTIO VI.

Lotus pratensis purpurea Lugd. pag. 509. lib. 4. c. 69.
Modò terna, modò quaterna habet folia.

IIIX.

Trifolium montanum purpureum maius.

Trifolij altera species & maior in collibus Gesner.
hort. pag. 285.

Trifolium maius secundum Clus. hist. Pann. pag. 760.
lib. 4. cap. 34. sine icone.

Variat folio acuto non crenato, & obtuso crenato.

IX.

Trifolium montanum purpureum minus.

Trifolium aliud montanum minus Thalyo Harcyn.
pag. 124.

Variat flore albo & rubro.

X.

Trifolium montanum album.

Trifolium maius albo flore Clus. hist. Pann. pag. 761.
lib. 4. cap. 34.

XI.

Trifolium Americanum.

Trifolium Americum Lobel. obser. pag. 494. & icon.
pag. 31. parte 2.

XII.

Trifolium acetosum corniculatum.

Oxys flore luteo Clusij hist. Hisp. pag. 476. lib. 2. c. 90.

Oxys lutea corniculata repens Lob. obser. pag. 495:
& icon. pag. 32. parte 2.

XIII.

Trifolium acetosum vulgare.

Trifolium acetosum Brunfel. fol. pag. 50. Tom. 3.
Rhap. 14: & 4. pag. 176. Panis cuculi & Trifoliū quintū.

Oxys Pliniana Lobel. obser. pag. 495: & icon. pag. 32.
parte 2.

Oξυ-

ὄξυτριφύλλον, à forma trifolium, à sapore acetosum.
hinc Oxys Plinio lib. 27. cap. 12.

Variat flore lacteo, purpurascente & luteo.

XIV.

Trifolium Hepaticum.

Hepatica Brunfel. fol. pag. 190. Tom. 1. Rhap. 34: & 4.
pag. 88. Hepatica aurea & Trifolium sextum.

Trifolium magnum seu aureum, & Hepatica nobilis
Trago pag. 519. lib. 1. cap. 177.

Hepaticum trifolium Lobel. obser. pag. 496. & icon.
pag. 34. parte 2.

Variat folijs, quæ aliquando maiora & maculis varie-
gata, floribus qui communiter cerulei, vel violacei, sub-
purpurei, rubri, albi: Hinc duæ figuræ apud Lobelum
Hepatici trifolij & Hepaticæ rubræ nomine; & apud Ta-
bernæmontanum fol. pag. 225. lib. 2. sect. 4. cap. 37. &
iconum pag. 527. Hepaticæ aureæ flore caruleo & flo-
re rubro, titulo.

XV.

Trifolium hepaticum pleno flore.

Hepatica trifolia polyanthos Lobel. obser. pag. 497.
& icon. pag. 35. partis 2.

XVI.

Trifolium palustre.

Limonium pratense Trago pag. 705. lib. 2. cap. 52. si-
ne icone.

Trifolium paludosum Lobel. obser. pag. 496. & icon.
pag. 33. partis 2.

Isopyron Dioscoridis lib. 4. cap. 121. aliquibus; alij,
Menianthes palustre Theophrasti 4. hist. 11. mensiflo-
rum Gaza vertit.

Ratione loci variat, ita ut maius & minus, rotundiore
& acutiore folio reperiat, cuius nomine duæ figuræ

658 LIBER VIII. SECTIO VI.

apud Tabernæmontanum fol. pag. 220. lib. 2. sect. 4. cap. 23: & icon. pag. 520. & 521. Trifolij maioris & Trifolij fibrini nomine; verùm & folij pars aliquando in binas lacinias diuiditur, Thalyus Harcy. pag. 121. monet obseruatum, florigerum, floribus absq; semine euanescentibus: præterea sterile prorsus, absque semine & flore: sic & seminiferum, absque floribus.

XVII.

Trifolium bitumen redolens.

Trifolium asphaltite Matth. fol. lat. pag. 555. lib. 3. cap. 106: & icon. 4. pag. 570.

Trifolium Asphaltæum siue bituminosum Lobel. obseru. pag. 499. & icon. pag. 30. parte 2.

Hoc folijs ludit; inferiora enim & antequã in caulem exsurgat rotunda habet, vt Matthioli figura in 4. exprimit: cùm verò caulescit acuta, vt pingit Lobelus, cuius nomine Lugdunensis pag. 504. lib. 4. cap. 68. hoc non animaduertens duas proposuit figuras, alteram rotundis, alteram longioribus folijs nominans, cùm tamen vnicum sit, vt rectè exprimitur in Matthioli editione Italica pag. 882. lib. 3. cap. 117. & Camerarius in Epitome Matth. pag. 581. varietatem ostendit. Obseruauimus etiam adeò magnis folijs, vt excedant latitudinẽ trium, & longitudinem sex digitorum transuersorum.

M E D I C A.

Dioscorides *μυδικὸν* descripsit lib. 2. cap. 177. folijs & caule trifolij pratensis, siliquis corniculorum modo intortis: sic Theophrasto 8. hist. 8. & 2. caus. 20. Medica. Plinius lib. 18. cap. 16. Medica, à Medis aduecta, per bella Persarum, &c.

XIIX.

Trifolium cochleatum fructu latiore, folio acuto.

Trifolium cochleatum primū Dodo. fol. lat. pag. 563. pemp. 4. lib. 4. cap. 18. Medi-

Medicæ species tertia siliqua glomorata Aduersar.
pag. 383.

Medicæ species tertia Lobel. icon. pag. 37. parte 2.

XIX.

Trifolium scutellatum fructu latiore folio obtuso.

Hoc à precedenti differt folijs quintuplo minoribus;
non oblongis & acutis, sed obtusis, fructu etiam pla-
niori, nec tot circumuolutionibus donato.

In montibus Euganeis collegimus, vt & Monspelij.

XX.

Trifolium cochleatum fructu compresso oblongo.

Medicæ species secunda Aduers. pag. 383. Lob. icon.
pag. 37. parte 2.

Medica syluestris altera Lugd. pag. 502. lib. 4. cap. 67.

Lugdunensis vna figura tres exprimit differentias,
vt & Lobelus.

Hoc variat, aut enim oblongum, angustum, com-
pressum turbinum terrestrium modo, aut iisdem volu-
tis tortile.

XXI.

Trifolium cochleatum fructu duro spinoso.

Medica siliqua spinosa Aduers. pag. 383. Lobel. icon.
pag. 37. parte 2. sub Medica pingit.

XXII.

Trifolium cochleatum maculatum.

Medica Arabica Camer. hort. pag. 97. & icon. pag. 27.

XXIII.

Trifolium cochleatum fructu nigro hispido.

Trifolium cochleatum alterum Dôdon. fol. lat. pag.
565. pemp. 4. lib. 4. cap. 18.

Medica folliculo spinoso Lobel. obseru. pag. 498. &
icon. pag. 37. parte 2.

XXIV.

Trifolium cochleatum maritimum.

Trifolium marinum Gesner. hort. pag. 285.

Medica marina Aduers. pag. 383. Lobel. icon. pag. 38. parte 2.

Guilandinus, Trifolium album & Cicer Sacerdotale vocabat: alij Cytisum maritimum.

XXV.

Trifolium echinatum aruense maius.

Tribulus terrestris minor repens Lugdun. pag. 514. lib. 3. cap. 71.

Pilulas habet quaternas, quinas simul iunctas: at subsequens binas, ad summum ternas.

XXVI.

Trifolium echinatum aruense secundum.

Tribulus minor rectus Dalechampij Lugd. pag. 513. lib. 4. cap. 71.

XXVII.

Trifolium peltatum Creticum.

Ex radice tenui oblonga fibrosa, cauliculi exsurgunt aliquot palmo minores nudi: folia parua crenata oblongis inhærentes pediculis: cauliculorum summitatibus flosculi quaterni quini vniti, forma ferè ornithopodij, luteo pallidi: succedunt siliquæ latæ, planæ, membranæ, vnum vel alterum paruum compressum semen continentes: quæ dum molles sunt dulcissimæ, esui aptæ, at vbi induruerint amarissimæ, attestante Honorio Belli Vicentino (qui nunc aliquot annis Medicinam in Creta exercet:) rulticisq; Creticis *μασχαίαν* dici, ipse verò Trifolium Creticum odoratum nominat.

XXVIII.

Trifolia filiqua falcata.

Lunaria radiata Italorum, Medica lunata siue falcata

ta Lobel. obseru. pag. 498. & icon. pag. 38. parte 2.

XXIX.

Trifolio siliqua falcata similis.

Auricula muris Camer. hort. pag. 24. icone 8.

XXX.

Trifolium siliqua cornuta.

Medica Dodo fol. Gall. pag. 342. lib. 4. cap. 40.

Fœnum Burgundiacum Lobel. obs. pag. 498. & icon. pag. 36. parte 2.

Hoc Medicam veterum esse, sunt qui velint, & Alfalsat Auicennæ.

Flore cæruleo, violacco, luteo, ex vtrisque mixto.

XXXI.

Trifolium frutescens sylvestre luteum.

Meliloti maioris species tertia Trago pag. 591. lib. 2. cap. 3. sine icone.

Medica flore luteo Clus. histor. Pann. pag. 759. lib. 4. cap. 33.

XXXII.

Trifolium fruticans bacciferum.

Polemonium Monspeliensium Gesn. hort. pag. 273. Aduers. pag. 390. Lobel. icon. pag. 52. parte 2.

Ludit folijs, aliquando enim duobus, aliquando vni-
co folio, ita vt diuersa censerî possit.

XXXIII.

Trifolium spinosum Creticum cæruleum.

Ex radice parua emittit ramos sesquipalmares angulosos alternatim dispositos, inclinatos, qui in alios brachiantur: ad singulorum ramorum & ramulorum exortus duo folia breui pediculo donata (vt in Loto aspera Lobeli: cum qua in multis conuenit) ramulos cingunt folia pediculis inhærentia, quorum quodlibet

constat tribus foliolis oblongis acuminatis, in minimā spinam abeuntibus: verūm ad vnamquanq; ramulorū diuisionem suprā infraq; spinæ parux aduncæ: ad quorum diuisionem flos pediculo insidens prodit, leucoij purpurei ferè magnitudine ex quinque foliolis cæruleis compositus, qui similes sunt campanulæ aruensi, quos foliola viridia excipiunt in ipsorum medio, apices aliquot lutei: succedunt siliquæ triangulares compressæ, in quibus semen ruffum compressum. Floret Iulij principio. Hoc in horto Montembelgardensi apud fratrem Ioh. Bauhinum legimus, cui semen Orbilochorto nomine missum; prius acceperamus à Laurentio Rosenavv Pharmacopæo nomine Trifolij spinosi semper virentis ex Candia Cisti flore.

XXXIV.

Trifolium asperum Narbonense luteum.

Lotus asperior fruticosa Narbonensis incana Lobel. obs. pag. 500. & icon. pag. 41. parte 2.

XXXV.

Trifolium stellatum.

Ex radice tenui oblongiuscula parūm fibrosa exsurgunt cauliculi communiter palmares, aliquando altiores, quini, seni, septeni, rotūdi, lanuginosi, inanes, vt plurimum nudi, qui rarissimè in alios diuiduntur, folijs est paucis, tripartitis, villosis in summo sinuatis, oblongis pediculis ad radicem insidentibus, ad quorum exortū alia duo adponuntur: cuilibet cauliculo spica oblonga, mollis, lagopi instar, insidet: floribus oblongis luteis, qui vbi delabi incipiunt, tūm spicæ quasi in orbem, seu circulum disponūtur, ac si plures forent stellæ simul iūctæ: flos namq; post se relinquit capsulam oblongam villosam, quæ in quina oblonga acuminata abit foliola; semen intus continetur vnicum vt plurimum, ruffum, planum.

planum. multum similitudinis habet cum Lagopo maximo Lobeli, at diuersum est.

XXXVI.

Trifolium spicatum flore subrotundo.

Lagopum maximum folio & facie trifolij pratensis Lobel. obser. pag. 499. & iconum pag. 39. part. 2.

XXXVII.

Trifolium spicatum folio pinnato.

Cytisus Trago pag. 601. lib. 2. cap. 6.

Lagopus altera folio pinnato Lob. obs. pag. 499. & icon. pag. 40. parte 2.

Huius varietas in folio quod marcescens in calidioribus regionibus, nitore, læuore ac strijs elegantissimis auium pennas imitetur, folijs filicis Osmundæ par.

XXXVIII.

Trifolium spicatum humile seu Lagopus.

Lotus campestris Trago pag. 595. lib. 2. cap. 3.

Lagopus siue Pes leporinus Matth. fol. lat. pag. 631. lib. 4. cap. 17. & icon. 4. pag. 650.

Lagopus Lob. obs. pag. 498. & icon. pag. 39. parte 2.

Λαγώπης habetur apud Dioscoridem lib. 4. cap. 17. & Lagopus Plinij lib. 26. cap. 8.

Spica colore variat quæ lutea, aliquando cineritia aut albescens: aliquando maioribus & minoribus; folijs aliquando latioribus, aliquando angustioribus.

XXXIX.

Trifolium spicatum angustifolium.

Altera angustifolia Lagopus Aduers. pag. 384. Lob. icon. pag. 40. parte 2.

Hoc Monspeffuli collegimus, & in montibus Euganeis iuxta Patauium, at illud angustioribus, hoc latioribus est folijs.

Trifolium globoso flore.

Ex radice fibrosa caulis pedalis exsurgit, qui ad radicem statim in tres quatuorve ramos breuiore leuiter hirsutos, brachiatur, quos folia parua tripartita oblonga pilis cincta ambiunt, qui ad ramulos iuxta pediculum communiter alia duo subiecta habent: cauliū summis, capitulum sphæricum rufescens ex asperis apicibus compositum insidet, quibus folia terna subijciuntur: flores habet paruos, luteos: Semen non obseruauimus. Mense Maio Monspelij circa Castelnouum, vbi copiosè obseruauimus, legimus.

XL I.

Trifolium saxatile hirsutissimum.

Ex radice lignosa transuersum repente, ruffo cortice tecta, exsurgit quasi trūcus multas plantulas simul iunctas, sed sine caule, produccens, ita vt tota planta duorum aut trium transuersorum digitorum altitudinem non adæquet: folijs trifoliorum modo sitis, quasi argenteis mollibus incanis, pediculis breuissimis insidentibus: inter media folia capitulum obseruatur paruum rotundum, quasi ex mollissimis pilis subflauis compositum, cui folia subiecta sunt: florem alium non obseruauimus, nec semen: in Heluetiorum altissimis iugis legimus.

XL II.

Trifolium Alpinum minimum flore magno.

Ex Alpibus Bernensium habemus plantalam, quatuor transuersorum digitorum altam, quæ ex fibrosa nigra radicula folia emittit pauca, terna trifoliorum more, oblonga, angusta glabra: ex radice exsurgit vnus vel alter cauliculus, duorum triumve transuersorum digitorum longus nudus, cuius summitati flos insidet magnus, ex octo decemve oblongis floribus, vt in capite
galli-

gallinaceo rufescentibus compositus, qui singuli singulis pediculis insidente & ex calyce oblongo, in quinque apices desinente, prodeunt.

XLIII.

L O T V S.

Dioscorides lib. 4. cap. 112. videtur *λωτὸν ἀγρία* lotum sylvestrem appellare, Theophrastus 7. hist. 9. Lotum proponit, & eiusdem libri cap. 14. licet nomen unum habeant, eius plura esse genera, ut ferme æquiuoca sint folio, caule, flore fructuq; discreta: at de Aegyp-tia agit 4. hist. 10. & 2. de caus. 26. Tria genera proposuit Dioscorides tribus capitibus, lotum urbanam, lotum sylvestrē, & lotum Aegyptiam. Plinius & Lotion & Melilotum habet; Loti meminit lib. 13. cap. 17. vbi Lotum herbam vocat, eam quam Dioscorides Lotum urbanam nominavit: mox iungit & eam quæ in Aegypto prouenit, quam postmodum lib. 22. cap. 21. Lotometram vocat: de Meliloto lib. 21. cap. 9. Melilotus, inquit, quam Sertulam campanam vocamus, Coronas antiquitus ex hac factitatas nomen Sertulæ inditio est.

Trifolium odoratum seu Melilotus Officinarum.

Trifolium Melilotos maius Brunfel. fol. pa. 50. Tom. 3. Rhap. 14. & 4. pag. 175. Trifolium alterum.

Melilotus Germanica Lob. obs. pag. 501. & icon. pag. 43. parte 2.

Variat floris colore, qui communiter luteus, aliquando albus, hinc duæ figuræ apud Tabern. Loti sylvestris & Loti syl. flore albo nomine icon. pag. 507. & 508.

XLIV.

Trifolium odoratum corniculis reflexis.

Melilotus siue Sertula campana Matth. fol. lat. pag. 488. lib. 3. cap. 41. & 4. icon. pag. 440.

Melilotus Syriaca odora, melilotus sertula campana, & Corona regia, Lob. ic. pa. 42. part. 2.

XLV.

Trifolium odoratum, vel Lotus hortensis.

Trifolium Dioscoridis Trago pag. 588. lib. 2. cap. 2.

Lotus hortorum odora Lobel. obs. pag. 500. & icon. pag. 41. parte 2.

Quibusdam μέλι σίτων Theophrasti 7. histor. 14. Mel frugum Gaza vertit.

XLVI.

Trifolium rectum Monspeliensium flore rotundo.

Lotus Lybica Dalechampij Lugdun. pag. 509. lib. 4. cap. 69.

XLVII.

Lotus sylvestris ex codice Cæsareo Dodo. fol. lat. pag. 562. pemp. 4. lib. 4. cap. 15. & ex eo Lugdun. pag. 1076. lib. 9. cap. 58.

XLVIII.

Lotus Aegyptia ex Codice Cæsareo Dodo. fol. lat. pag. 563. pemp. 4. lib. 4. ca. 16. & ex eo Lugd. pag. 1076. lib. 9. cap. 59.

XLIX.

Trifolium Aegyptium.

Melilotus Aegyptius, Alchimelech vocatus Alpino. pag. 49. cap. 41.

L.
Trifolium corniculatum glabrum & minus, seu Melilotus pentaphyllos.

Meliloti exiguae species altera, Melilotus 7. & nobilis Trago pag. 594. lib. 2. cap. 3.

Melilotus coronata & Trifolium corniculatum Lobel. obs. pag. 501. & icon. pag. 44. parte 2.

LI.

Trifolium corniculatum maius & hirsutum.

Lotus

Lotus pentaphyllos maior modicè hirsuta Gesner.
hort. pag. 265. b.

Meliloti vulgaris alia species folijs subhirsutis Cæ-
salp. pag. 244. lib. 6. cap. 22.

LII.

Trifolium corniculatum secundum.

Melilotus maior Trago pag. 592. lib. 2. cap. 3.

Melilotus Italica & Patauina Lobel. obser. pag. 501.
& icon. pag. 43. parte 2.

LIII.

Trifolium corniculatum tertium.

Meliloti maioris quarta species Trago pag. 591. lib.
2. cap. 3. sine icone.

Trifolium corniculatum tertium Dodo. fol. lat. pag.
564. pemp. 4. lib. 4. cap. 17. sine icone.

LIV.

Trifolium Italicum folliculis rotundis.

Melilotus Italica Camer. hort. pag. 99. icone 29.

Hoc primum Northuso à Doctore Iohanne Of-
valdo Loti vesicariæ nomine accepimus: postmodum
in multis hortis vidimus.

LV.

Trifolium halicacabum.

Trifolium vesicarium Clus. hist. Pann. pa. 766. lib. 44.
cap. 34. sine icone.

Trifolium halicacabum siue vesicarium Camer. hort.
pag. 171. icone. 47.

Hoc Tubingæ in horto Doctoris Ioh. Vischeri Pro-
fessoris Medici primùm legimus.

LVI.

Trifolium siliquis Ornithopodij.

Lotus peculiaris siliquis ornithopodij Camer. hort. pag. 91. icone. 25.

LVII.

Coronopus ex Codice Casareo Dodo. fol. lat. pag. 109. pempt. 1. lib. 4. cap. 24.

LVIII.

Trifolium album latiore folio.

Dorycnio congener planta Clus. histor. Hispan. pag. 204. lib. 1. cap. 47.

LIX.

Trifolium album angustiore folio.

Dorycniū quibusdā falsò dictū Gesn. hort. pag. 257.

Dorycnium Monspeliensium Aduers pag. 389. Lob. icon. pag. 51. parte 2.

Folia terna, quaterna, aliquando quina iunguntur: ratione soli modò latiora, modò angustiora, vt exprimit figura Lugdun. pag. 1724. lib. 17. cap. 6. & Camerarius hort. pag. 56. testatur in Bauaria strigosiùs prouenire.

LX.

Trifolium siliquosum rubrum.

Lotus siliquosus rubro flore Clus. hist. Pan. pag. 763. lib. 4. cap. 34. sine icone. (91. ic. 26.)

Lotus pulcherrima tetragonolobus Camer. hort. pa. Sandalida Cretica vocatur in Italia.

LXI.

Trifolium siliquosum luteum.

Lotus trifolia pratensis siliquosa Monspeliensium Aduers. pag. 385. Lob. icon. pag. 42. parte 2.

Monspessuli legimus: verum non longè vrbe Bruct quaitur ad Thermas Helueticas collegimus multo maiorem & duriorē, quod & Clusius in Pannonica obseruauit, vt notauit hist. Pann. pag. 763. lib. 4. cap. 34.

Trifolium filiquosum villosum.

Oxytriphylum alterum Scribonij Herbariorum Advers. pag. 381. Lobel. icon. pag. 31. parte 2.

C O N C L U S I O.

ET sic *TRINUNO DEO*, principe *BOTANICORVM* clementer gratiam largiēte & auxiliante, foeliciter hanc primam *PHYTOPINACIS* partem, ad finem perduximus: cui gratias agimus non quas debemus, sed quas possumus maximas, eundemq; submissè rogamus, vt ad reliqua perficiunda, & ingenium, & vitam, & vires clementer largiatur: tū interim candido Lector, his nostris in rem tuam vtitor, fruitor.

F I N I S.

A P P E N D I X

EORVM QVAE POSTEA AB AVCTORE fuerunt obseruata: vel etiam omissa.

LIB. III. SECT. VI. Pag. 201.

Lactuca Polycephalos.

Quemadmodum Brassica habetur alba capitata, quæ ex pluribus capitibus conglobatis constat, vt dictū fuit suprā pag. 176. sic & Lactucam capitatam in Alsatia obseruauimus, quæ radice & caule capitatæ Lactucæ vulgari conuenit, verū non tantū vnum caput profert, sed bina & terna ab inuicem discreta, quæ ex multis folijs conglobata, in vnum tanquam caput attolluntur.

Pag. 215. linea 13. subijce.

VI.

Chondrilla purpurea foetida.

Ex radice oblonga tenui fibrosa, exsurgunt caules

Ppp 3 quini

APPENDIX.

quini & plures cubitales, ad radicem ex rubore obscuro splendentes (vt & foliorum pediculi) aliàs virides, striati, infernè parùm pilosi parte superna folijs carentes: folia ad radicem plura palmum excedentia, quorùm prima vix dum sinuātur, reliqua instar foliorum Chondrillæ Sefamoidis dictę sinuantur & acuminantur, quæ mollia sunt & ad latera vndiq; pilis exiguis cinguntur, neruus qui folium infernè percurrit hispidus est, vt & foliorum pediculi: singulis caulibus qui rariùs brachiātur, flos vnic^o peramœnus, magnitudine & forma Ptarmicæ Austriacæ, cuius medium discum orbiculariter cingunt foliola 16. & plura oblōga, diluto rubore purpurascencia, quæ in apicibus in aliquot particulas diuiduntur: semen nondum obseruauimus. Iulio mense florentem in horto D. Zvvingeri legimus. Vocamus à forma Chondrillam, foetidam, quia flos antequam aperiat, grauiorem spirat odorem, qui & in folijs aliquantum aduertitur.

LIB. IV. SECT. II.

Pag. 243 Subijciatur linea 16.

II.

Absinthium Ponticum Belli.

Cùm in fine essemus operis à Cl. Honorio Belli Vincentino, Cretensi Medico folia aliquot Absinthij Cretici accepimus: verba ipsius subijciamus. Absinthium in hac Insula frequentissimè prouenit, perpetuoq; virescit, odorem gratum spirat, nihilq; amarum est, aut si quam siccū amaritudinē habet (in viridi enim nulla percipit) ea valdè obscura est. Ab asinis & pecoribus omnibusq; brutis valdè expetitur. Folia tenuia profert, & multum diuisa. Ego legitimum Ponticum esse existimo. Vocatur à πσιὰ, apstia, & non à Κορυθία, quemadmodum Anguillarum in Græcia vocari perperam scribit. Hæc Bellus ex Creta scripsit.

A P P E N D I X.

Pag. 265. linea 28. subijce.

VI.

Scandix minor Saxifraga, quia vehementer & repente vrinas mouet.

Perchepier (Saxifraga) Aduers. pag. 324. Lob. icon. pag. 727.

Perchepier Anglorum, an sit Scandix Lobel. obseru. pag. 419. sine icone.

L I B. V. S E C T. I.

Pag. 296. lin. 26. manicum: adde.

Theophrastus 9. hist. 12. *σπύγγιον* vocauit, Vesicariam Gaza reddidit: huius duo tradidit genera, alterum somniferum radice rubra: alterum insanire faciens, radice candida, cui 9. hist. 21. caput fructui platani non absimile tribuit. Sic 9. hist. 14. nascitur etiam apud Arcades vtrumq; Vesicariæ genus, quod fructum puniceum fert, & quod nigrum oritur.

Pag. 302. lin. 14.

Quibusdam Tartuffoli dicitur, à radice tuberosa, cū hoc nomine & Tubera ab Italis donentur, & radix tuberum modo esitentur. Solent enim in Burgundia huius radices, vel sub cineribus assare, vel Tuberum modo coctas edere, cū apud eos nunc frequens sit, vt qui propagare soleant caulibus reclinatis & terra tectis, sic enim plures radices acquirunt. Verum iidem fructum venenatum censent. Sunt quem Germanicè *Liebapffel* / id est, poma amoris, sed malè vocitent: alij *Grüblingbaum* / id est, Tuberum arborem. Nobilissimus, &c.

L I B. V I I. S E C T. I I.

Pag. 497. lin. 28.

Hoc maius, dum exemplar impressum relegeremus, in horto Doctoris Zvvingeri obseruauimus & legimus, cuius folijs maculæ satis latæ confuso ordine aspersæ: at in minore longè plures maculæ conspiciuntur, quæ
non

A P P E N D I X.

non latæ sunt, sed punctorum instar aspersæ.

Pag. 498. lin. 14. subijce.

II.

Lithospermum minus repens angustissimo folio.

Hoc radice est crassa, lignosa, repente, cortice ruffo & rugoso tecta, à qua statim à radice rami breuissimi, lignosi, crassi, qui mox in alios brachiantur lignosos & breues, ita vt tota planta vix palmum excedat: cauliculi minores rigidi quidē, at fragiles & hirsutie asperi: quos folia plura, dura, hispida, oblonga, angustissima inordinatè disposita (quibus minora subijciuntur) cingunt, per quæ neruus medius elatus (vt in Ledis fit) fertur: flores communiter ramulorum summis, aliquando inter folia & cauliculos, ex pediculis hirsutis prodeunt, oblongi, angusti, eleganter cærulei: quibus succedunt semina, communiter bina iuncta satis magna, oblonga, alba & dura. Hoc Monspeffuli prouenit. Figura apud Dodonæum editione Gallica pag. 204. lib. 2. cap. 90. (quam in editione Latina omisit) nomine Lithospermi maioris; quam & Lugdunensis pag. 1177. lib. 10. cap. 52. habet, quod totius plantæ hispitudinem & maximè florum situm formamq; pulchrè nostro respondet, sed radicibus & folijs non item: ita vt videatur hæc Dodonæi figura & primum nostrum Lithospermum minus latifolium, ratione radicis & foliorum latitudinem, & hoc secundum ratione hispitudinis & florum formam exprimere.

LIB. VII. SECT. VI. Pag. 571.

subijciatur lineæ 28.

EPHEMERVM Matthioli.

ΕΦήμερον descripsit Dioscorides lib. 4. cap. 85. quod aliqui *ἑπιγάγριαν* vocitent: & Plinius lib. 25. cap. 13. Ephemeron imitatus Dioscoridem, descripsit: atq; florem ei tribuit, non candidum vt Dioscorides, sed cæruleum.

I. Ephem.

APPENDIX.

I.

Ephemerum Matthi. fol. lat. pag. 700. lib. 4. cap. 80. & icon. 4. pag. 761.

Similem figuram habet Lacuna pag. 431. Tabernæ. icon. pag. 856. Lugdunensis pag. 1574. Ephemerum non Iethalis Matthioli, nomine.

II.

Ephemerum Matthioli, vel potius Ephemerum spurium Lobel. obseru. pag. 191. & icon. pag. 354. Dodon. fol. lat. pag. 203. pemp. 2. lib. 2. cap. 6.

Vix credimus easdem esse, cum illi folia lilij & radix vnica digitalis tribuatur: huic verò folia & radix Isatidis ascribatur: imò figurarum nulla similitudo: verum cum neutram viderimus, nil statuere licet, in hanc tamē classem, imitati Lobelum, retulimus.

AD LECTOREM DE ERRATIS E- mendandis.

Cum animaduertissemus non pauca in Librum nostrum errata irrepsisse, maximè in capitum & paginarum numeris ex autoribus adductis, consultū duximus omnia loca denuò cum autoribus conferre: qua in collatione, plures errores deprehendimus, quod partim autorum à nobis citatorum erroribus calcographicis, apud quos numeri paginarum, capitum & librorum transpositi, in quos etiam scopulos, potius rem, quam numeros perpendentes, nos ipsi impulimus: partim nostrorum calcographorum incurie, à quibus non pauca transposita: partim etiam alicubi festinationi nostræ inter condendum & transcribentibus adscribendū. Quare ne errores hi Lectori forent molesti, fideliter (magna licet cū molestia) loca restituimus & emendauimus: æquus ergo Lector, omnia loca primò ex hac correctione restituet, antequam autores citatos consulat. Quæ verò leuioris momenti sunt, vt sunt omissiones accentuum, distinctionum & eiusmodi, non notanda duximus, cum faciliè, à quolibet mediocriter literato, emendari queant.

Notabis autem vbique quando simpliciter litera p ponitur significare paginam: l lineam eius pagine: vbi verò habetur pag. tunc hæc vox si in textu desit, ei inferenda.

P. 2. lin. 14. fecerit. p. 3. l. 31. 202. p. 4. l. 23. cap. 3. p. 6. l. 8. dele Aduersariorum
pag. 2. & l. 12. icones paniculati minoris albi l. 21. Châpigni: p. 7. l. 29. cap. 39:
p. 9. l. 13. acerofum l. 29. phalarioides: p. 10. l. 10. Euganeis l. 25. Hircynia
pag. 52: p. 12. l. 4. Hircynia pag. 49. p. 13. l. 11. Vetonicæ p. 16. l. 5. tertium &:
l. 15. atlatiore p. 17. l. 7. Dalechampij pag. 1391. lib. 12. cap. 26. l. vlt. summitate
(rarius p. 18. l. 11. est tamē l. 18. exile hirsutum l. vlt. pag. 1018. lib. 4. cap. 12.
& icon. 4. pag. 634. p. 19. l. 4. 429. lib. 4. cap. 30. l. 16. 56. sine icone. l. 17. Ischæ-
mon p. 20. l. 7. Neiemelmfalib l. 27. Est altera p. 21. l. 12. lib. 1. sect. p. 22. l. 31.
670. lib. p. 23. l. 26. cap. 134. p. 24. l. 2. Hircyn. pag. 20. l. 17. cap. 134. l. 25. 531.
pempt. p. 26. l. 15. vera Plinij p. 28. l. 1. Melancranin l. 27. læuis vulgatus Ad-
uerf. pag. 43. luncus læuis vulgaris pannicula sparsa Lobel. l. 31. cap. 47. &
icon. 4. pag. 699. p. 29. l. 29. pag. 44. & p. 30. l. 12. læue l. 15. striatus l. 16. ad
spithamæ p. 31. l. 11. dicta est l. 15. alterum caule cubito maiore l. 24. 793.
p. 33. l. 7. folijs aliquot. l. 28. icon. 4. pag. 693. l. 29. interpretem Anguil.
l. 31. Monspeliensium Lobel. icon. pag. 796. & Aduers. pag. 355. racemosa
Equiseti facie planta p. 35. l. 25. pag. 39. Cyperus p. 36. l. 5. pag. 1826. l. 17.
cap. 138. l. 19. pag. 41. p. 37. l. 19. aromat. pag. 157. cap. 39. de quo & A costa
lib. aromat. pag. 193. cap. l. 22. urcumate p. 39. l. 10. foemina, p. 40. l. 8. costo
l. 9. cap. 5. l. 14. Ital. pag. 166. lib. 1. cap. 96. p. 45. l. 11. 251. b. l. 21. vtriusq; l. 23. cap.
38. p. 44. l. 2. pag. 716. p. 46. l. 31. cap. 250. & icon. 8. pag. 372. p. 47. l. 5. pag. 311.
l. 12. pag. 635. p. 49. l. 7. pag. 111. lib. 1. p. 50. l. 1. tota linea deleatur l. 14. Monar-
di edit. Ital. p. 53. l. 4. pag. 25. l. 25. alludentes p. 54. l. 2. fato l. 32. Quidam p. 55.
l. 21. Erysimum p. 57. l. 8. cap. 83. p. 58. l. 3. pag. 553. l. 6. cap. 31. l. 33. Cretæ p. 59.
l. 16. 259. l. 26. Eutomon p. 60. l. 14. Rhizotomon l. 26. vel foliorum, vel radi-
cum p. 61. l. 3. pag. 17. l. 25. pag. 333. lib. 2. sect. 8. p. 62. l. 26. Iris (an, & c. Aetij)
p. 64. l. 11. cap. 12. p. 65. l. 24. Medion p. 66. l. 11. 22. & icon. 4. pag. 657. p. 67. l. 4.
cap. 126. figura diuersa l. 10. cap. 126. l. 14. cap. 126. l. 18. Garziæ pag. 165. p. 68.
l. 4. cap. 43. l. 8. aromat. pag. 163. p. 69. l. 21. rugarum l. 26. Matth. pag. 27. l. 31.
cum teritar p. 71. l. 12. cap. 80. & icon. 4. pag. 759. l. 16. dele & icon. 4. pag. 759.
l. 21. cap. 10. sine icone. l. 23. Silyrinchij l. 31. cap. 10. p. 72. l. 3. cap. 20. l. 19. hi-
stor. pag. 97. p. 73. l. 18. mas Fuch. icon. 8. pag. 130. Tiphium p. 74. l. 15. niucus:
p. 75. l. 11. 58. & icon. 4. pag. 716. Hyacinthus Orientalis alter. l. 24. Bulbine
p. 78. l. 3. obtinenti l. 6. pend. & hitt. l. 13. pag. 59. & l. 22. *πάρασσιν* p. 79. l. 19.
pag. 768. lib. 4. cap. 155. l. 20. pag. 866. p. 83. l. 27. pag. 62. & icon. p. 85. l. 22. Pul-
satillam p. 90. l. 4. ora l. 6. sit & p. 91. lib. 17. folio. pag. 769. lib. 4. cap. 155. p. 92.
l. 2. pag. 67. & p. 93. l. 7. pag. 69. p. 94. l. 9. cap. 8. l. 15. flauus l. 16. Mæsiacus p. 96.
l. 13. pag. 72. & l. 25. pag. 73. & p. 97. l. 12. pag. 72. l. 16. pag. 72. l. 24. Ornithoga-
le & vbi occurret Orinthogalum legendum Ornithogalum. p. 98. l. 14. Orni-
thogalon candidum vulgare Lob. obseru. pag. 72. & Ornithogalon eidem
icon. l. 25. quem contusum p. 99. l. 6. Lob. icon. pag. 149. & Lilionarcissus po-
lyanthos eidem obser. pag. 73. p. 101. l. 30. pag. 386. lib. 2. cap. 143. p. 102. l. 14.
Taber. fol. pag. 190. lib. 2. sect. 3. cap. 48. & icon. pag. 484. l. 17. pag. 78. l. 28. lib. 2.
cap. 144. & p. 103. l. 18. Vlpicum Plinij, l. 22. pag. 177. p. 106. l. 18. Matthiolum
pag. 329. & l. 31. masculus p. 107. l. 6. Lobel obser. pag. 75. & icon. pag. 151.
p. 108. l. 27. dele, & c. p. 110. l. 8. Lob. icon. pag. 104. & Lilium purpureum maius,
eidem

eidem obser. pag. 84. an p. 111. l. 10. pag. 86. & l. 21. pag. 126. p. 112. l. 2. pag. 640.
 p. 114. l. 27. dicat p. 117. l. 12. pag. 175. p. 119. l. 10. Coriophora flore instar cimu-
 cum. l. 29. dele totam lineam. l. 32. dele 666. & p. 120. l. 2. maris pag. 676. p. 121.
 l. 1. sphegodes l. 8. pag. 181. l. 18. Taber. fol. pag. 348. lib. 2. sect. 9. cap. 2. & icon.
 l. 23. Ornithes p. 122. l. 15. Tabern. fol. pag. 348. lib. 2. sect. 9. cap. 2. & icon. l. 31.
 pili p. 123. l. 7. pag. 90. l. 30. Rhaps. 16. & 4. pag. 23. p. 124. l. 28. Rhaps. 16. & 4.
 pag. 32. p. 126. l. 6. cap. 127. p. 128. l. 14. Huc referamus, &c. hæc verba vsque ad
 Dens canis, subiicienda sunt Denti canis & num. V. delendus. l. 29. Mithri-
 dation p. 131. l. 11. Bunias p. 133. l. 19. lutei p. 135. l. 25. 414. & 415. p. 136. l. 25.
 cap. 36. p. 137. l. 22. non maculatis p. 138. l. 23. Hircynia pag. 95. p. 143. l. 23.
 quibus deciditibus l. 28. Bolbonac p. 144. l. 2. cap. 6. p. 152. l. 30. Tabern. fol.
 pag. p. 153. l. 3. l. obel. icon. pag. 206. & obser. pag. 103. Erysimum Matthioli
 alterum. l. 25. cap. 170. Iberis siue Lepidium. p. 154. l. 16. Chamænerio, in ap-
 pend. ad Cordi hist. pag. 215. b. l. 30. Chrysocome p. 157. l. 5. Lobel. icon. pag.
 315. & obser. pag. 171. Persicaria vrens Hydropiper. l. 12. pag. 171. l. 14. plum-
 bago p. 158. l. 5. narium l. 7. plura esse l. 11. vbi de p. 159. l. 2. cap. 43. l. 7. Mat-
 thiolum pag. 270. l. 17. Fuchsi icon. 8. pag. 185. Hiberidis nomine p. 160. l. 14.
 fibrosa p. 162. l. 1. pag. 423. l. 5. myriophyllō l. 25. Ἰατρὸν p. 163. l. 14. lat. pag. 700.
 p. 164. l. 22. Taber. icon. pag. 467. p. 165. l. 1. in epit. l. 20. angustifolio Fuchsi p.
 166. l. 22. Tabern. icon. pag. 465. & fol. l. 32. incano, sæpissimè occurret hæc
 vox nicano, vbi semper legendum erit incano. p. 169. l. 17. pag. 92. p. 171. l. 19.
 Spitzgel p. 173. l. 25. cui semen Bricouruues l. 29. plures emittit caules p. 174.
 l. 12. vniusc; l. 14. correspondet l. 18. cap. 151. p. 175. l. 6. in epito. l. 25. Selina-
 da l. 27. tertiam l. 31. candida quam in viridi, quam nigram p. 176. l. 17. pag.
 321. p. 178. l. 25. pag. 401. p. 179. l. 14. lib. 3. cap. 2. p. 182. l. 3. pag. 53. b. p. 183.
 l. 10. Monardis edit. Ital. lib. l. 22. 606. lib. 5. cap. 25. p. 184. l. 3. Seutlomalache:
 l. 10. pag. 326. l. 16. pag. 131. p. 189. l. 2. lutei p. 191. l. 20. lib. 5. p. 192. l. 10. 374.
 lib. p. 196. l. 23. garum olens p. 198. l. 23. Brassica p. 199. l. 24. at sequenti p. 202.
 l. 28. renalis p. 203. l. 3. 6. hist. l. 9. 6. hist. l. 22. cap. 261. l. 31. 124. in p. 205. l. 2.
 cap. 17. l. 21. pag. 193. l. vlt. Theophrastus p. 207. l. 19. Beta, Echio, l. 27. pag.
 272. p. 208. l. 24. pag. 232. l. 26. hist. 7. & 10. p. 210. l. 25. cap. 28. & icon. p. 212. l. 5.
 Hieracium quintum l. 21. Hedyppnois Lobel. icon. pag. 239. l. 25. pag. 240. Hie-
 racium alterum grandius p. 213. l. 3. pag. 240. Hieracium Narbonense falcatu.
 p. 214. l. 31. hinc duæ p. 216. l. 4. pag. 231. l. 18. cap. 13. p. 217. l. 7. pag. 759. l. 10.
 Catanance. p. 218. l. 3. pag. 120. l. 26. cap. 18. p. 221. l. 18. icon. 4. l. vlt. icones,
 Artemisiæ Dioscoridis nomine. p. 22. l. 12. Scopā l. 22. Lobel. icon. pag. 713. &
 Othonna Italorum eidem obs. pag. 410. l. 25. & Plinij Argemoniam p. 224. l. 7.
 37. sine icone. p. 233. l. 19. cap. 130. p. 237. l. 18. 457. Absinthij Santonici species
 l. 26. pag. 244. l. 28. pag. 26. p. 238. l. 4. Sceha p. 239. l. 5. Heraclea Crateuæ, p.
 240. l. 12. Helichrysum p. 241. l. 20. pag. 574. l. 26. pag. 574. p. 243. l. 11. sect. 2. p.
 244. l. 19. tamen & l. 31. albo autem flore, cæruleo & ex vtroque mixto vi-
 dimus. p. 245. l. 10. esse censet l. 24. Rhaps. 15. p. 248. l. 12. minus (de quo
 suo loco) quæ p. 251. l. 7. Melanthio p. 253. l. 9. Hypecoo p. 254. l. 15. pag.
 449. & l. 29. pag. 449. p. 257. l. 20. cap. 97. l. 29. cap. 98. p. 260. lib. 5. Δαυρ
 Dioscoridi p. 265. l. 18. palmarem, aliquando cubitalem & ramosam p.
 266. l. 25. 142. p. 268. l. 4. pag. 327. l. 32. Agrioselinum p. 269. l. 13. cap. 72.
 p. 270. l. 21. 473. & Lobel. icon. pag. 708. p. 271. l. 14. Libanotis ferulæ
 folio: p. 274. l. 8. cap. 10. l. 16. vt quoquo p. 276. l. 17. Melandryum
 l. 23. pag. 711. l. vlt. Conycis p. 279. l. 6. Carum Lob. obser. pag. 418. & icon.
 pag. 724. p. 80. l. 4. αἰθιοπίων p. 282. l. 28. Cerefolij p. 284. l. 6. Tuero l. 19. dele

Phelandrion est Plinij lib. 28. cap. 12. l. 28. cap. 8. caulis in aquis sæpè brachij
crassitiem æquat. p. 286. l. 7. pag. 281. p. 294. l. 7. Romæ p. 297 l. 5. pag. 133.
p. 297. l. 31. Cucubalum p. 298. l. 26. dele Amara dulcis. l. 27. 266 Amara dul-
cis. p. 299. l. 21. pag. 136. l. 26. platani tribuit l. 30 pag 218. l. 32. Tatulæ p. 300.
l. 11. Melangena l. 26. Batleschain p. 304. l. 14. Altercum l. 31. hort. pag. 77.
icone 21. l. 33. 77. icone 22. p. 306. l. 3. nardi edit. Ital. pag. l. 6. pag. 252. Lobel.
p. 307. l. 31. violaceus, & mediophœniceus supernè luteus. p. 308. l. 10. nigrum
satiuum p. 310. l. 14. siue l. 28. Ceratite l. 30. pag. 123. p. 313. l. 31. histo 7. p. 314.
l. 14. hinc l. 28. pag. 314 p. 315. l. 4. cap. 21. l. 28. interius p. 316. l. 29. lat. pag.
422. p. 319. l. 8. Recentiorum Adonis l. 9. 283. Flos Adonis. l. 20. cap. 206. p.
324. l. 12. cap. 50 p. 331. l. 4. cap. 3. l. 27. *κίχωνες* p. 333. l. 26. 73. & p. 335. l. 13.
tertia p. 336 l. 26. pardalianches p. 337. l. 14. petita l. 24. 73. & icon 4 pag. 738.
l. 28. dele, perperam Aconitum pardalianches p. 339. l. 6. Oetum, Ponticum,
Eleaticum l. 13. scissa: albi l. 21. cap. 88. p. 340. l. 19. pag. 670. cap. 260. p. 341.
l. 9. ferulaceus p. 342. l. 22. cap. 106. p. 346. l. 31. Gentianella campanulæ flore
purpurea Heluetia l. 32. 310. Gentianella Heluetia p. 347. l. 24. & muscum
p. 348. l. 7. tom. 1. l. 10. Lobel. obser. l. 29. pag. 69. p. 349. l. 22. quinqueneruia
p. 351 l. 7. dele, Aduers. pag. 18. l. 8. 306. & Holostium Monspeliense Aduers.
pag. 18. p. 353. l. 12. Credimus eandem cum Ambrosia syluestri, vt supra pag.
233. num. 2. monuimus: hic tamen repetimus cum Lobelus & quidam alij,
diuersum faciant. p. 354. l. 11. flosculi l. 19. Gottne, vel p. 355. l. 3. Cordus pag.
60. b. lib. 3. l. 27. pag. 158. p. 356. l. 12. Been rubrum Limoniæ p. 358. l. 26. dele
quæ de Persicaria posita sunt, vsq; ad Potamogeton: hæc enim lib. 3. sectio-
ne 2 pag. 156. inter acria iam posita fuere. p. 364. l. 18. Colubrina l. 25 pag.
600. p. 365. l. 22. 152. b. lib. l. 24. lib. 2. l. 28. iconibus pag. 598. p. 366. l. 1. notis
nigris l. 22. 1598. p. 367. l. 22. ab illis Arisari speciebus, l. 28. 163. & icon. 4. pag.
341. p. 368. l. 15. 9. & icon. 4. pag. 15. l. 27. Personata p. 369. l. 20. Fracto pag. 65.
p. 371. l. 5. Ghini l. 6. du Choul. pag. 74 p. 372. l. 2 pag. 149. l. 21. Fridio p. 373.
l. 24. qui propter p. 377. l. 18. 561. p. 378. l. 2. & sequentibus Leucoium l. 20.
cap. 66. p. 381. l. 6. Lychnidis nomen imposuerel. 24 Iasminum p. 382. l. 32.
pag. 241. l. 33 pag. 117. p. 383. l. 10. cap. 64. p. 384. l. 7. Struthium p. 390. l. 22.
Garyophyllea p. 391. l. 27. Garyophyllea p. 392. l. 30. Armeria p. 393. l. 3. va-
riegato & maculato: est & diuersicolor ex albo, rubro & medio. p. 395. l. 30.
pag 446 p. 397. l. 18. montanus alter Lobel. obser. pag. 244. siue meditera-
neus icon. l. 26. marinus Lob. obser. pag. 242. siue omnium minimus icon.
p. 399. l. 9. Antirrhinum Lobel. obser. pag. 221. & vulgo l. 10. dele, Lob. obi.
pag. 222. & p. 400. post lineam 8. ducenda est linea distinguens. l. 13. Antir-
rhinum Plinij l. vlt. Lob. icon. p. 401. l. 25. bellidis l. vlt. Olyuis p. 403. l. 25. Sco-
paria Belueder Itolorum Aduers. pag. 173. & Scoparia Lob. p. 404. l. 1. vulga-
ris l. 13. Linum Lob. obser. pag. 225. & Linum satiuum vulgare cæruleū icon.
p. 406. l. 12. 829. 830. l. 21. 831. p. 407. l. 8. Glaucem, Dioscorides p. 408. l. 10.
213. l. 16. 430. l. 22. pag. 235. p. 412. l. 7. stirp. pag. 80. l. vlt. lib. 2. cap. 52. p. 418.
l. 20. 65. sine icone. l. 21. Guacatan Monardi edit. Ital. pag. p. 419. l. 27. dele,
icon. p. 422. l. 5. alterum Lob. obser. l. 24. peius quàm l. 29. dele, obser. pag.
265. & p. 425. l. 10. sit: reperitur etiam folijs quasi crispatis, eleganter incis, &
viridibus. p. 426. l. 3. Basilicum p. 427. l. 15. pag. 269. p. 430. l. 16 pag. 52. b.
p. 431. l. 4. dele, sine icone. p. 432. l. 2. cap. 43. p. 434. l. 19. vt duabus l. 25. Me-
lissa Mollucana l. 28. 514. Moluca p. 435. l. 3. dele, totam lineam. l. 4. Syriaca
Aduers. pag. 221. & Lob. p. 436. l. 1. Rhodoram. p. 437. l. 23. dele, quod dicitur.
p. 438.

p. 438. l. 4. hirsutior, l. 16. Huic p. 441. l. 30. Scordioides, siue Scordij folio Aduers. pag. 225. & Sideritis Monspeliaca Scordioides floribus luteis Lobel. p. 444. l. 3. tom. 3. l. 4. pag. 58. l. 24. pag. 36. p. 445. l. 25. serius florente p. 446. l. 12. ad strumas p. 448. l. 22. quem p. 450. l. 14. pinnata l. 26. Cretenfis Lobel. icon. pag. 554. & Salvia coccifera siue baccata Cretenfis Aduers. pag. 239. p. 452. l. 25. Sclarea l. 28. Oruala p. 455. l. 9. angustis p. 456. l. 11. lychnites p. 457. l. 11. blatariæ. l. 30. contrahat (hoc &c. tribuit) & p. 459. l. 4. perquam p. 460. l. 7. Dodecatheon l. 20. Rhap. 14. l. 25. Rhap. 14. & 4. l. 27. pag. 798. p. 461. l. 29. maior. Lobel. obs. pag. 307. & icon. pag. 570. p. 463. l. 1. dele Aduers. pag. 244. & p. 464. l. 5. 612. p. 465. l. 7. 894. p. 468. l. 22. cum p. 469. l. 29. 472. p. 470. l. 19. Eufragia p. 475. l. 11. 872. l. 12. 504. p. 476. l. 11. 383. l. 20. dele Aduers. pag. 164. p. 477. l. 10. Lugdunensem pag. 1161. lib. 10. cap. 39. l. 24. cap. 2. p. 478. l. 24. pag. 1240. l. 33. Paronychia p. 479. l. 2. 708. p. 480. l. 31. Alsine Lobel. obser. pag. 245. & Alsine minor l. 32. dele, obser. pag. 245. & p. 481. l. 6. fontana l. 14. Augusto p. 483. l. 23. 239. p. 484. l. 26. 5. & icon. pag. 718. p. 488. l. 28. quam sit vulgata, tumq; p. 491. l. 1. Hi enim l. 2. habent l. 19. Onochiles l. 21. folijs & l. 25. cap. 23. l. 28. 248. p. 492. l. 31. saturatoris est purpureæ. p. 494. l. 18. Hæc p. 495. l. 6. 268. cap. 102. p. 496. l. 31. Cæsalpinus pag. 440. lib. 11. cap. 13. p. 497. l. 23. Cynoglossus l. 25. 397. p. 498. l. 9. repens latifolium. l. 26. milij l. 33. 457. p. 499. l. 6. Christi Lobel. icon. pag. 44. & Lithospermum Plinianum siue maius Aduers. pag. 16. p. 500. l. 24. lib. 1. p. 501. l. 21. 577. l. 30. 475. p. 502. l. 5. media p. 504. l. 24. Vlysses Aldroandus l. 31. Luteus & bellio l. 32. coronatur: pratenses hi flores p. 505. l. 4. 258. l. 7. 253. post lin. 21. ducatur linea distinguens & subiungatur III. Bellis alpina maior altera. p. 507. l. 12. 864. l. 14. Penæ l. 20. 186. p. 512. l. 23. Heliochrysum l. 28. Helichrysum p. 513. l. 19. 52. & icon. 4. pag. 709. p. 515. l. 5. 42. p. 516. l. 27. Helenitis p. 517. l. 2. pilosella alpina l. 20. Erigeron l. 27. affinis p. 518. l. 16. hist. Hisp. p. 519. l. 19. cap. 20. p. 520. l. 5. cap. 29. l. 11. & Amellum l. 31. Meleagris p. 521. l. 6. 151. l. 25. albicante p. 525. l. 30. capitula oblonga p. 532. l. 16. lib. 10. cap. 64. p. 533. l. 21. Geum l. 25. hirsuta: glabra p. 534. l. 16. Theophrastum, ex quo l. 21. Tom. 3. p. 535. l. 15. peramarus l. 35. Come, eiusdem lib. p. 536. l. 6. Tragopogon p. 537. l. 19. lib. 2. p. 540. l. 23. 750. l. 25. nomine pag. 751. p. 542. l. 10. Helianthemum p. 544. l. 10. Rhap. 50. l. 17. proueniat. l. 23. iunctis. l. 24. sparsis p. 545. l. 12. sustineat. l. 26. cap. 23. l. 27. Ascyron p. 546. l. 9. cap. 23. l. 13. Androsæmon l. 17. Plinij: l. 21. longissimis p. 547. l. vlt. Syluatici. p. 549. l. 15. Calligonon l. 23. Casia l. 31. 419. p. 550. l. 11. Polygonon p. 552. l. 10. lenti simillimam folijs p. 553. l. 29. Sesiuium p. 555. l. 3. Aizoon p. 556. l. 31. 485. p. 557. l. 13. Iasine l. 16. alpinum p. 558. l. 28. & icone 2. p. 560. l. 5. pag. 92. p. 563. l. 24. admorsa ea, p. 565. l. 14. Anthillidem p. 566. l. 14. vbi l. 19. cap. 112. p. 567. l. 9. 797. p. 569. l. 14. Alijs l. 22. Ammi p. 570. l. 19. cap. 85. l. 20. 189. l. 26. cap. 85. p. 571. l. 15. Lutum l. 25. Antirrhinum p. 573. l. 9. palustribus p. 575. l. 9. 294. p. 578. l. 9. lib. 16. p. 580. l. 7. 198. l. 8. Camarronus p. 581. l. 26. 3. nigrum deterius l. 27. præcedenti p. 583. l. 11. Scammonee. p. 584. l. 13. 39. l. 24. Cissampelos l. 30. histo. Hispan. p. 585. l. 8. Asureus l. 9. conuolulus hederaceus, p. 586. l. 20. 847. p. 587. l. 4. part. 1. p. 589. l. 4. Ampeloleuce p. 593. l. 2. nigricant l. 8. nigris p. 595. l. 10. Attagene p. 596. l. 22. 696. p. 597. l. 9. cap. 35. l. 27. 178. p. 598. l. 5. 360. p. 600. l. 13. 53. cap. 42. p. 603. l. 2. 805. l. 4. 149. l. 20. lib. 4. p. 606. l. 27. rotundantur l. 33. habet colore aureo & folium p. 609. l. 18. hederula l. 29. 325. p. 611. l. 8. 603. l. 9. obs. pag. 330. p. 613. l. 30. 191. p. 614. l. 14. 607. l. 24. lib. 3. p. 618. l. 10. 269. l. 11. 363. l. 20. Chate l. 21. b. cap. 38. p. 619.

l. 22. Americi p. 621. l. 9. 403. p. 622. l. 13. 632. p. 63. l. 9. 162. p. 624. l. 8. pag. 245;
p. 625. l. 16. 367. p. 626. l. 2. conspergitur l. 10. 115. p. 627. l. 16. Bamia p. 631.
l. 26. crenata p. 632. l. 17. Althæa altera siue p. 633. l. 16. 35. at iconem habet
pag. 76. Tom. 2. l. vlt. Kesmia p. 639. l. 7. 66. l. 19. variè p. 640. l. 7. pag. 79. l. 8.
Rhap. 27. l. 11. & tres sequentes deleantur l. 22. Rhap. 89. p. 642. l. 27. Capraro-
la p. 645. l. 12. sint l. 31. cap. 111. p. 646. l. 7. cap. 111. p. 648. l. 7. hanc p. 652. l. 19.
lib. 2. p. 653. l. 3. Κόμαρον l. 20. lib. 1. p. 654. l. 18. asphaltion p. 655. l. 29. 494: &
p. 657. l. 29. alijs l. 30. Mensifloram p. 658. l. 4. 125. l. 11. 520. l. 13. 494. l. 33. 565.
p. 660. l. 11. lib. 4. l. 32. Trifolium p. 662. l. 17. fruticosa: Lotus p. 665. l. 2. insi-
dentes l. 13. Lotum l. 22. pa. 49. p. 667. l. 24. lib. 4. p. 668. l. 31. Pannonia p. 669.
l. 4. Nunc Trifolium hæmorrhoidale vocare solent. p. 671. l. 22. assatas l. 26.
Sunt qui p. 672. l. 16. oblonga, acuminata, alba l. 21. quo ad totius.

F I N I S.

L A V S
C O G N I T I O N I S
S I M P L I C I V M.

Oribasius XV. collectan. Cap. I.

*Simplicium Medicamentorum & facultatum que in eis insunt, cognitio
ita necessaria est, vt sine ea nemo ritè medicari queat: ita enim magna no-
bis suppetit copia, & nos in quacunq; temporis opportunitate medicamen-
ta facilè comperimus. Valet etiam eadem notitia ad composita remedia
conficienda: præterea verò ad eorum vires Vniuersales inueniendas, perti-
net, & quod artis est apud omnes patefacit.*

Fernelius in sua Medendi Methodo.

*Simplicium cognitio, collectio, delectus, expurgatio, conseruatio, prepa-
ratio, correctio & miscendi industria seorsum ad Pharmacopæos referun-
tur, ac pertinent: quorum tamen in primis & MEDICVM gnarum, pe-
ritumq; esse oportet, siquidem apud artis ministros auctoritatem, dignita-
temq; suam retinere ac tueri velit, quos docere hæc ipsa debet.*

VNI
TRINO DEO
SOLI
IN SECVLA SECVLORVM
GLORIA.

BASILEÆ,
PER SEBASTIANVM
HENRICPETRI:

Anno Christi

clō lō xcvī.

ICONES
PLANTARVM
ALIQVOT HACTENVS
non sculptarum,

quibus

proximè plures, iam depictæ, at non-
dum sculptæ, adijcientur: .

quarum

Descriptiones in hoc opere
habentur.

AD

CL. VIRVM

MARTINVM CHMIELECIVM

Med. Doctorem & Logices in Acad.

Basileen. Profess.

ord.

Amoris perp. monum.

Mo. Bot. Garden,

1893

AD LECTOREM.

DLANTAS hæcenus à nemine descriptas ultra centum & sexaginta, tibi CANDIDE LECTOR, in hoc opere breuiter descripsimus: plures adhuc, altera nostri Phytopinacis pars, offeret: ex his plurimas delineari curauimus, at aliquot tantum in præfens à sculptore absolui potuere, proximè & sequentes, DEO dante, quarum nomina subiecta legis, accipies: His interim vttere, ac Iohannis Bauhini Illustris. Ducis VVirtembergici germani nostri, magnum opus de consensu & dissensu auctorum circa plantas, cum aliquot nouarum plantarum iconibus exspecta. Vale & viue.

<i>Alisma folio glabro.</i>	<i>Millesium cornutum.</i>
<i>Alsine tridactylites alpina.</i>	<i>Millesium pennatum aquaticum.</i>
<i>Anagallis aquatica angustifolia.</i>	<i>Myagræum monospermon.</i>
<i>Bellis alpina maior.</i>	<i>Nigella Cretica.</i>
<i>Beta Cretica.</i>	<i>Papauer spinosum.</i>
<i>Caltha humilis.</i>	<i>Psyllium minus.</i>
<i>Campanula serpyllifolia.</i>	<i>Ranunculus folio rutaceo.</i>
<i>Caucalis semine ad caulium nodos echinato.</i>	<i>Rapistrum monospermon.</i>
<i>Chamadrys spinosa.</i>	<i>Rapunculus alpinus spicato similis.</i>
<i>Condrylla Cretica.</i>	<i>Schoenogalagos.</i>
<i>Condrylla purpurea foetida.</i>	<i>Sedum alpinum ceruleum.</i>
<i>Consolida regalis peregrina paruo</i>	<i>Sedum alpinum gramineo folio.</i>
<i>Erucapalustris cerulea. (flore.</i>	<i>Solanum tuberosum.</i>
<i>Gramen Bulbosum.</i>	<i>Thlaspi villosum.</i>
<i>Gramen caninum marinum spica echinata.</i>	<i>Trifolium alpinum minimum flore magno.</i>
<i>Hyoscyamus Creticus.</i>	<i>Trifolium peltatum Creticum.</i>
<i>Linaria lutea latifolia peregrina.</i>	<i>Trifolium saxatile hirsutissimum.</i>
<i>Lithospermum minus repens angustifolium.</i>	<i>Trifolium spinosum Creticum ceruleum.</i>
	<i>Valeriana montana duplex.</i>
	<i>Verbena nodiflora.</i>

Præter has & alias habemus, necdum pictas, nec descriptas, quarum in altera parte nostri Phytopinacis mentionem faciemus.

Valeriana peregrina purpurea. Pag. 293.

Aliquando superiora folia ad exortum in crenas seu laciniis breves diuiduntur, quas pictor in hac figura omisit.

Ranunc

Ranunculus Creticus albus. Pag. 329.

):(3

Leons

III.

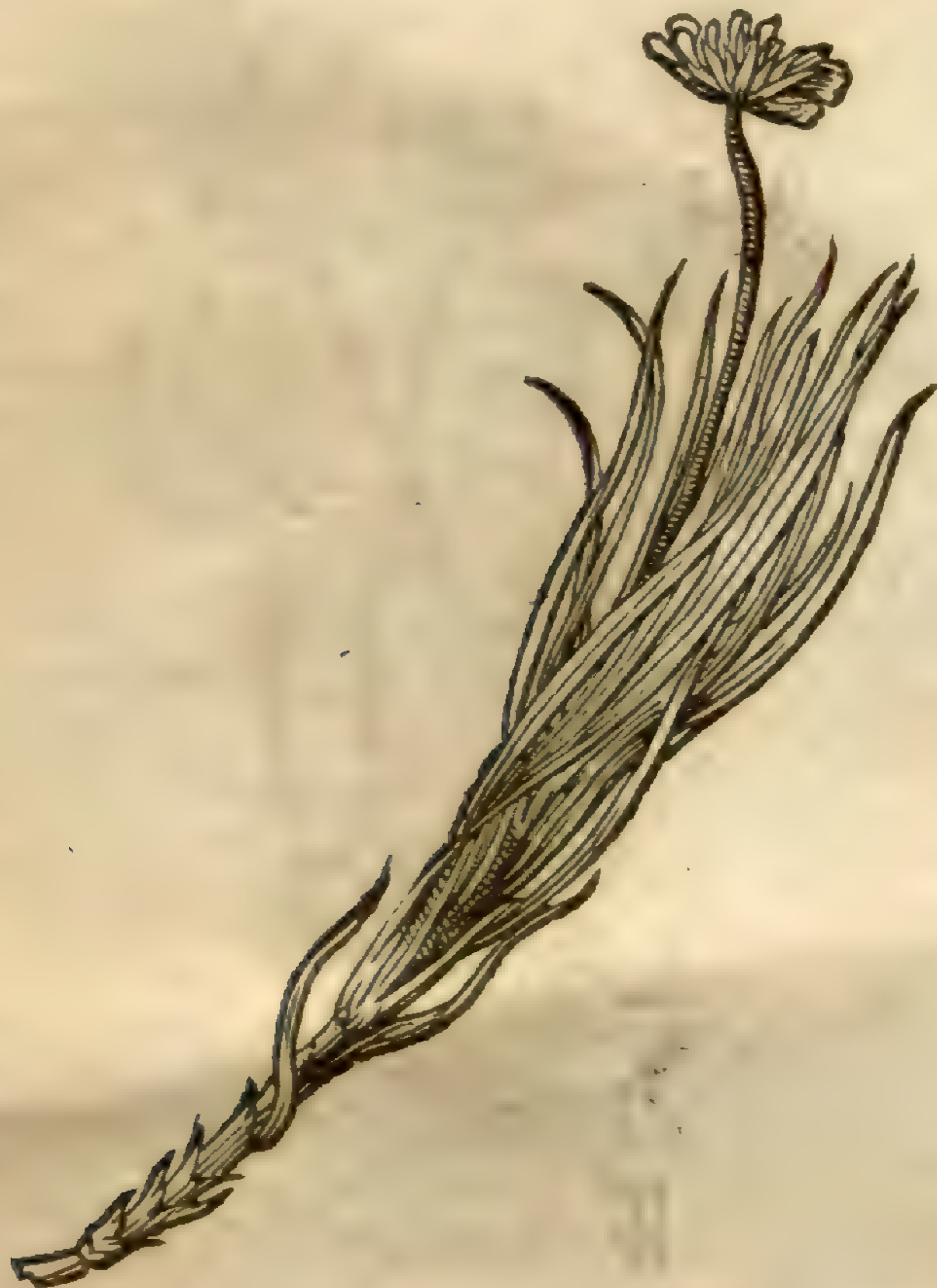
Leontopodium Creticum, Pag. 512.

Scabiosa

IV.

Scabiosa argentea angusto folio, Pag. 528.

Ex radice aliquando caulis unicus, aliquando bini, ternive exsurgunt.

):(4

Trifos

V.

Trifolium stellatum. Pag. 662.

Trifolium

lappaceum

Trifolium

1711

A. Spr. hert. 1. 460

VI.

Trifolium globoso flore, Pag. 664.

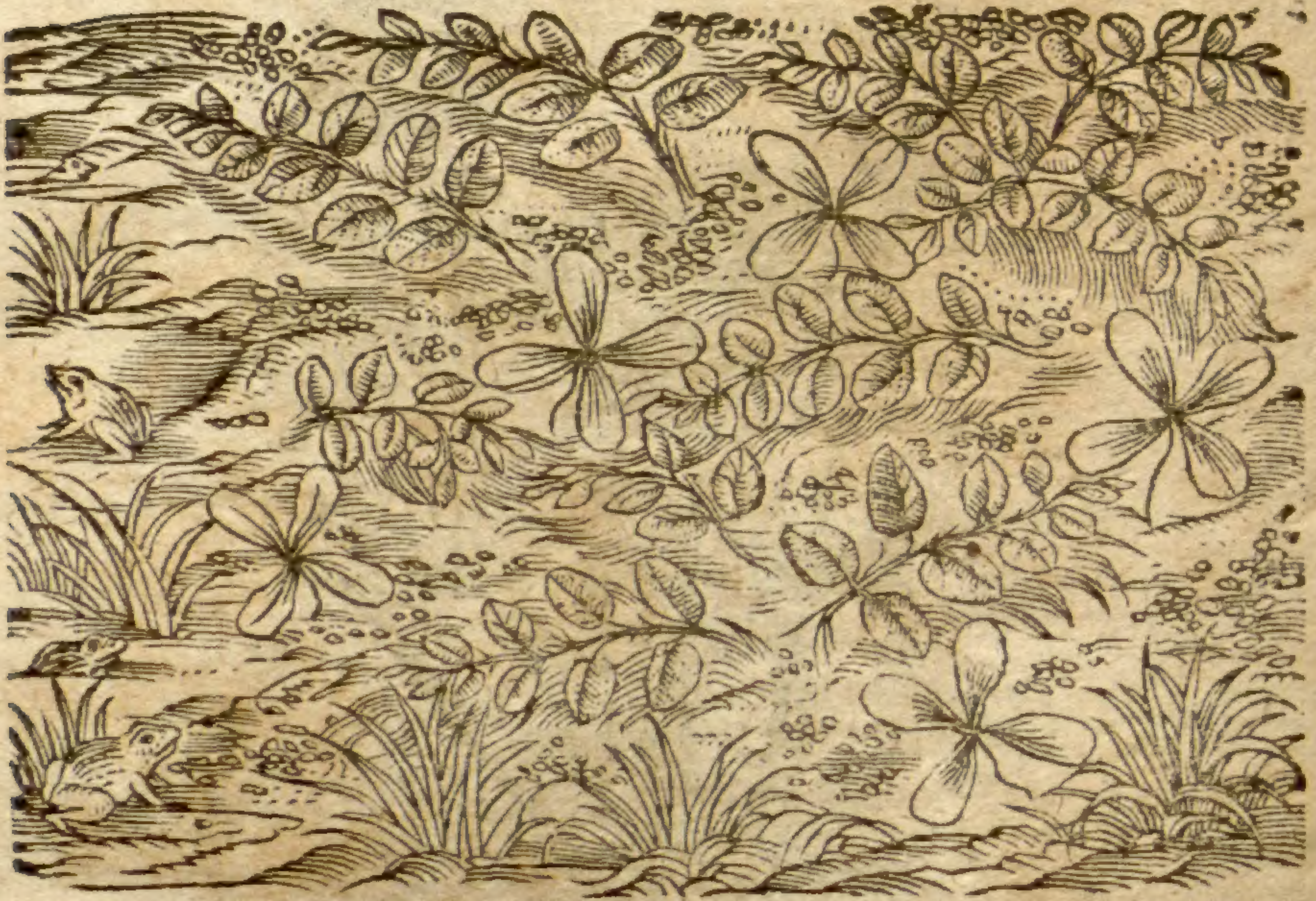

2:6 5

Lens

VII.

Lenticula palustris duplex exprimitur, de quibus in secunda parte.

Quam quadrifoliam cernis, Lens palustris quadrifolia nobis dicitur, & à Matthiolo sub Lente palustri altera pingitur: at altera subrotundis folijs. Lens palustris tertia est, à nobis in fossis Patavinis ante annos 19. lecta, à nemine picta, at à Casalpino sub Stratiote aquatica Dioscoridis descripta videtur, qua de re plura in secunda parte.

Quercus

Salvinia natans

Spr. hist. 1. 462

and also

Lernaea quadrifolia

Com. 3. 220

VIII.

Quercus florens.

Cum haëtenus nemo Quercum florentem proposuerit, lubuit eius figuram adijcere: est autem Quercus cum longis pediculis, seu Hemeris Idaorum: Sed plenius in altera parte de ea dicetur.

F I N I S.